ÎN SERVICIUL SECRET (ȘI SUPRANATURAL) AL MAIESTĂȚII SALE

NUME DE COD: TURA

DOSARELE CHECQUY, VOLUMUL I

ACUM ȘI UN SERIAL STARZ

DANIEL O'MALLEY

LEDA EDGE

virtual-project.eu

DANIEL O'MALLEY

NUME DE COD: TURA

DOSARELE CHECQUI
— VOLUMUL I —

Original: *THE ROOK* (2012)

Traducere din limba engleză şi note:
ALEXANDRA FUSOI

virtual-project.eu

CORINT BOOKS

— 2019 —

Pentru tatăl meu, Bill O'Malley,
care îmi citea poveşti seara,
şi pentru mama mea, Jeanne O'Malley,
care îmi citea în restul timpului.

1

Dragă Tu,

Trupul pe care-l porţi a fost cândva al meu. Cicatricea de pe interiorul coapsei stângi se află acolo pentru că, atunci când aveam nouă ani, am căzut dintr-un copac şi mi-am străpuns piciorul. Plomba de la măseaua din stânga sus e rezultatul amânării vizitei la dentist timp de patru ani. Dar probabil că ţie nu-ţi pasă prea mult de trecutul acestui trup. La urma urmelor, îţi scriu această scrisoare ca s-o citeşti în viitor. Probabil că te întrebi de ce ar face cineva aşa ceva. Răspunsul e şi simplu, şi complicat. Răspunsul simplu e că ştiam că va fi necesar.

Răspunsul complicat s-ar putea să dureze ceva mai mult timp.

Ştii numele trupului în care te afli? Este Myfanwy. Myfanwy Alice Thomas. Aş spune că ăsta-i numele meu, dar acum tu ai trupul, aşa că bănuiesc că o să foloseşti şi numele. Lumea are obiceiul să-i pocească pronunţia, dar mi-ar plăcea să ştii măcar cum să-l spui. Nu susţin pronunţia galeză tradiţională, aşa că pentru mine w *este mut, iar* f *este accentuat. Aşadar,* mif-*an*-i. *Simplu. De fapt, dacă stau să mă gândesc, rimează cu Tiffany.*

Înainte să-ţi înşir povestea, trebuie să fii conştientă de câteva lucruri. În primul rând, ai o alergie gravă la înţepăturile de albină. Dacă te înţeapă şi nu iei măsuri imediat, o să mori. Ţin pe-aproape chestiile alea ca nişte stilouri-injectoare-cu-epinefrină, aşa că găseşte unul dintre ele înainte să ai nevoie. Trebuie să fie unul în geantă, unul în torpedoul maşinii

şi câte unul în cam toate sacourile care sunt acum ale tale. Dacă te înţeapă vreo albină, scoate capacul chestiei ăleia, înfige-l în coapsă şi apasă. Ar trebui să fii în regulă. Vreau să spun că o să te simţi ca naiba, dar n-o să mori.

În afară de asta, n-ai restricţii alimentare şi nici alte alergii, şi eşti în formă destul de bună. În familie există o tradiţie de cancer de colon, aşa că trebuie să faci controale regulate, dar încă n-a apărut nimic. A, şi nu ţii deloc la băutură. Dar probabil că nu e cazul să afli asta încă. Sunt lucruri mai importante care să te îngrijoreze.

Din fericire, o să ai portofelul meu şi, împreună cu el, toate cardurile alea mici de plastic, care sunt vitale pentru supravieţuirea în lumea electronică de azi. Permisul de conducere, cardurile de credit, cardul de sănătate, cardul de bibliotecă, toate îi aparţin lui Myfanwy Thomas. Mai puţin trei dintre ele. Iar acestea trei sunt, pentru moment, cele mai importante. O să găseşti acolo un card de debit, un card de credit şi un permis de conducere pe numele Anne Ryan, un nume care n-o să aibă nicio legătură cu tine. Numărul personal de identificare pentru toate acestea este 230500. Asta-i data mea de naştere, urmată de vârsta ta. Eşti nou-născută! Ţi-aş sugera să retragi imediat nişte bani din contul lui Anne Ryan, să te duci la un hotel şi să te cazezi sub numele ei.

Probabil că eşti deja conştientă de această etapă următoare, pentru că, dacă citeşti scrisoarea asta, înseamnă că ai supravieţuit câtorva ameninţări imediate, dar eşti în pericol. Doar pentru că tu nu eşti eu nu înseamnă că eşti în siguranţă.

Împreună cu trupul ăsta, ai moştenit şi anumite probleme şi responsabilităţi. Du-te şi găseşte-ţi un loc sigur şi apoi deschide a doua scrisoare.

A ta,
Eu

Stătea tremurând în ploaie, privind cum dispar sub potop cuvintele din scrisoare. Din păr i se scurgea apă, buzele aveau gust sărat şi o dureau toate. Sub lumina palidă a unui felinar aflat în apropiere, scotocise prin buzunarele gecii, căutând vreun indiciu despre cine era, unde se afla şi ce se petrecea. În buzunarul interior găsise două scrisori. Primul plic era adresat, simplu, *Ţie.* Al doilea avea doar cifra 2 scrisă pe el.

Scutură supărată din cap şi ridică privirea spre furtună, uitându-se la fulgerul ramificat de pe cer. Bâjbâi în alt buzunar, iar degetele i se strânseră pe o formă voluminoasă. O scoase şi văzu o cutie de carton lungă şi îngustă care se îmbiba cu apă şi se deforma. Pe o etichetă de farmacie era o denumire chimică lungă şi numele Myfanwy Thomas. Strânse degetele şi simţi plasticul dur al stiloului cu epinefrină, apoi puse cutia la loc în buzunar.

Deci sunt Myfanwy Thomas, îşi zise ea cu amărăciune. *N-am parte nici măcar de luxul de a nu şti cum mă cheamă. N-am ocazia să încep o viaţă nouă. Oricine o fi fost Myfanwy Thomas, a reuşit să mă bage într-o groază de belele.* Îşi trase nasul şi şi-l şterse cu mâneca. Se uită împrejur. Un fel de parc. În jurul luminişului, sălciile îşi plecau crengile lungi, iar ea stătea într-un loc care fusese o pajişte, dar devenea rapid o groapă plină de noroi. Luă o hotărâre, îşi trase picioarele din clisă şi păşi cu grijă peste cercul de cadavre împrăştiate în jurul ei. Erau toate nemişcate şi toate purtau mănuşi de latex. Când ajunse la ieşirea din parc, îşi strângea braţele în jurul corpului şi era udă leoarcă. Aducându-şi aminte avertismentul din scrisoare, fusese prudentă, cercetând împrejurimile în căutarea vreunui atacator

ascuns printre copaci. Deasupra ei bubui un tunet, iar ea tresări. Cărarea o scosese din parc, iar acum se holba la peisajul din faţa ei. În mod clar, parcul era în mijlocul unui soi de zonă rezidenţială – înainte se afla un şir de case în stil victorian. Fără îndoială, erau drăguţe, se gândi ea mohorâtă, dar nu era în dispoziţia necesară ca să le aprecieze aşa cum meritau. La niciuna dintre ferestre nu se vedeau lumini şi începuse să bată un vânt rece. Totuşi, miji ochii spre capătul drumului şi distinse o strălucire puternică în depărtare, care promitea vreun fel de complex de afaceri. Oftând, porni în direcţia aceea, vârându-şi mâinile la subraţ ca să le oprească din tremurat.

După o vizită la un bancomat şi un apel făcut dintr-o cabină telefonică destul de degradată, stătea pe bancheta din spate a unui taxi, fiind transportată spre un hotel de cinci stele. Se uită în urmă în câteva rânduri, verificând dacă o urmăresc alte maşini, şi o dată îi ceru şoferului să întoarcă în drum de două ori. Nu se petrecu nimic suspect, deşi taximetristul îi aruncă priviri ciudate în oglindă. Când ajunseră în cele din urmă la hotel, mormăi ceva despre un iubit care o urmăreşte, iar şoferul dădu din cap înţelegător, zăbovind cu privirea pe chipul ei. Studenţii la discipline hoteliere care fuseseră încărcaţi cu serviciul la poartă în schimbul de noapte fură la înălţimea pregătirii şi nici nu clipiră când îi deschiseră uşa unei femei ude fleaşcă. Trecu prin holul splendid, lăsând o dâră de picături de apă pe pardoseală.

Recepţionera impecabil îmbrăcată şi coafată (la trei dimineaţa! Ce soi de robot monstruos era femeia asta?) îşi înăbuşi politicos un căscat şi abia deschise ochii când persoana care se prezentase şovăitor drept Anne Ryan se cază fără rezervare sau bagaje. Băiatul de serviciu nu prea reuşi să pară treaz, dar reuşi s-o conducă în cameră şi să mânuiască în locul ei chestia cu cardul. Iar ea neglijă să-i dea bacşiş, dar bănui că înfăţişarea ei extenuată o să-i câştige iertarea în această privinţă.

Se dezbrăcă şi respinse ideea de a face baie plecând de la premisa că s-ar putea să adoarmă în apă şi să se înece într-o uitare cu mireasmă de flori. Făcu un duş, în schimb. Văzu vânătăi enorme înflorindu-i pe trup. Gemu de durere când se lăsă pe vine ca să ia săpunul, apoi îşi termină duşul, se înveli într-un halat mare şi pufos şi se împletici în dormitor. Prinse o mişcare cu coada ochiului şi se holbă la străina din oglindă.

Se uită automat la chip, care era dominat de doi ochi vineţi ameninţători. *Fir-ar al naibii!* îşi zise ea. *Nu mă mir că taximetristul a crezut povestea cu iubitul periculos.* Părea că încasase două lovituri zdravene, iar albul ochilor era injectat din cauza lacrimilor. Buzele erau jupuite şi roşii, şi usturau tare când le linse.

— Cineva a încercat să te zvânte în bătaie, îi spuse fetei din oglindă.

Chipul care o privea de-acolo era îngust, şi deşi nu era frumos, nu era nici urât. *Sunt greu de descris,* se gândi. *Trăsături greu de descris, cu păr negru până la umeri. Hmm.* Descheie halatul şi se uită cu un ochi critic la trup.

Aici se potrivesc o grămadă de adjective care încep cu litera S, îşi zise încruntată. *Scundă. Sfrijită. Sâni mici. Genunchi scorojiţi* (deşi probabil că asta era doar ceva temporar). Îşi aminti ceva din scrisoare şi îşi pipăi interiorul coapsei stângi. O micuţă cicatrice întărită. *De când a căzut din copac şi şi-a străpuns piciorul ăsta când avea nouă ani,* se gândi. Trupul nu arăta foarte în formă, dar părea, din fericire, scutit de celulită. Picioare rase. Un epilat în zona inghinală conservator şi recent. Mai ieşiseră la iveală şi alte vânătăi, dar nu ascundeau faptul că nu deţinea un corp deosebit de atrăgător. *Cred că m-aş putea descurca mai bine de-atât,* îşi zise ea. *N-o să fiu în stare să ajung la nivelul Sexy, dar aş putea reuşi să mă descurc cu Drăguţă. Dacă am un buget suficient de mare. Sau măcar nişte cosmetice cu care să-mi fac treaba.*

Privirea i se mută de pe trup la reflexia camerei din spatele ei. Şi iată-l, un pat imens cu perne pufoase, o pătură care părea foarte moale şi cearşafuri albe aşa de apretate, că le-ai fi putut folosi să sculptezi. Era aproape exact ce-i trebuia. Ce bine ar fi fost dacă avea şi o… Avea! O bomboană pe pernă! Ei bine, dacă era şi o bomboană pe pernă, atunci merita să se împleticească peste covorul uriaş ca să ajungă până acolo. Covorul era moale şi ar fi putut lesne să se prăbuşească pe el, dar gândul la bomboana de pe pernă era de-ajuns s-o îmboldească înainte. Târându-şi picioarele, şontâcăi şi reuşi să adoarmă fără să moară înecată cu bomboana.

Avu vise derutante, deşi mai târziu, când se trezi, se întrebă dacă erau derutante doar pentru că oamenii pe care-i visase erau din vremurile de dinainte de amnezie. Dar chiar şi în timp ce visa era derutată. Săruta pe cineva, dar nu-l putea vedea. Nu putea decât să-l simtă şi să se înfioare. Iar când limba lui îi pătrunsese în gât, nu intrase în panică.

Apoi era aşezată la ceai într-o încăpere plină de ferigi, cu podeaua cu dale albe şi negre. Atmosfera era încinsă şi umedă, iar în faţa ei şedea o doamnă mai în vârstă, îmbrăcată în veşminte victoriene. Doamna sorbea gânditoare din ceaşcă şi o ţintuia cu ochii ei ciocolatii calmi.

— Bună seara, Myfanwy! Îţi cer scuze că-ţi tulbur somnul, dar mă simt obligată să-ţi mulţumesc.

— Să-mi mulţumiţi?

— Myfanwy, să nu crezi că nu înţeleg ce-ai făcut pentru mine, zise cu răceală doamna. Îmi displace să-ţi fiu datoare, dar, mulţumită ţie, a fost înlăturată o ameninţare la adresa mea şi a familiei mele. Dacă se întâmplă să-ţi pot întoarce vreodată serviciul, presupun că sunt nevoită s-o fac, oricât de supărător ar fi. Ceai?

Îi turnă o ceaşcă lui Myfanwy şi bău dintr-a ei. Myfanwy gustă şovăitor şi se trezi că-i place.

— E delicios, spuse ea politicos.

— Mulţumesc! veni replica neatentă.

Femeia se uita curioasă împrejur.

— Ţi-e bine? E ceva ciudat…

Vocea i se stinse, iar ea o cercetă gânditoare pe Myfanwy.

— Mintea ţi-e diferită. Ţi s-a întâmplat ceva; e aproape ca şi cum…

Se ridică brusc, dărâmându-şi scaunul, care se preschimbă în abur, şi se dădu înapoi de lângă masă. Plantele se zbătură, trăgându-se în jurul ei.

— Cine eşti? Nu înţeleg. Nu eşti Tura Thomas, şi totuşi eşti!

— Myfanwy Thomas şi-a pierdut memoria, îi explică femeia mai tânără cu glas egal, cu detaşarea aceea bizară a viselor. Eu sunt cea care s-a trezit.

— Eşti în trupul ei, zise tărăgănat doamna.

— Da, răspunse Myfanwy fără tragere de inimă.

— Ce neplăcut! spuse doamna în vârstă oftând. O tură care nu-şi aduce aminte cine este.

Se lăsă tăcerea.

— O tâmpenie.

— Îmi pare rău! zise Myfanwy, apoi se simţi caraghioasă că-i cerea scuze.

— Da, bine. Lasă-mă o clipă. Trebuie să mă gândesc.

Femeia în vârstă se plimbă de colo-colo câteva minute, oprindu-se din când în când să miroasă florile.

— Din nefericire, domnişoară, n-am timp să cântăresc toţi factorii aici. Am şi eu problemele mele şi nu te pot ajuta activ, aici sau în lumea reală. Orice mişcări neobişnuite din partea mea ne-ar pune pe amândouă în pericol.

— Nu-mi datoraţi ceva? întrebă Myfanwy. Thomas v-a ajutat.

— Tu nu eşti Thomas! se răsti doamna, iritată.

— Nu cred că o să se întoarcă să-şi recupereze datoriile, spuse Myfanwy sec.

Doamna în vârstă cedă.

— Un punct de vedere corect. Dar nu pot decât să-ţi păstrez secretul. N-o să fac nicio mişcare

împotriva ta şi nici n-o să spun nimănui ce ţi s-a întâmplat. Tot restul e la latitudinea ta.

— Asta-i tot? întrebă Myfanwy neîncrezătoare.

— E mai mult decât îţi dai tu seama, şi ar putea fi foarte important. Acum trebuie să plec, iar tu ai face bine să te trezeşti.

Plantele din jurul lor se zbătură din nou şi începură să se retragă. Din tavanul de sticlă de deasupra începu să se lase întunericul.

— Hei, staţi o clipă! spuse Myfanwy, iar doamna păru surprinsă.

Ridică o sprânceană, iar întunericul care se răspândea în încăpere se opri deasupra capetelor lor.

— N-o să fiţi de mai mult ajutor?

— Nu, răspunse doamna în vârstă cu oarecare uimire.

Şedea din nou la masă.

— Categoric nu eşti Myfanwy Thomas, observă ea în timp ce-şi turna încă o ceaşcă de ceai. O seară bună!

— O seară bună! răspunse Myfanwy.

Doamna ridică din nou din sprânceană, iar Myfanwy simţi cum roşeşte. Era clar că ar fi trebuit să spună altceva, şi simţi plutind o amintire vagă – o bucăţică din memoria ei pe moarte.

— O seară bună… doamnă?

Doamna încuviinţă din cap.

— Ei bine, se pare că n-ai uitat *totul.*

★

Se trezi şi bâjbâi pe lângă pat după întrerupător. Ceasul îi spuse că era ora şapte dimineaţa. Deşi era extenuată, n-avea nicio şansă să adoarmă la loc. Pur şi simplu îi goneau prin cap prea multe întrebări. Care era treaba cu visele? Trebuia să le ia în serios?

I se părea o idee necinstită să acorde mai multă importanţă visului cu discuţia decât celui cu sărutul profund. Totuşi, visul cu discuţia fusese incredibil de intens. Credea oare că visele sunt mesaje ale subconştientului? Era uşor înclinată să le respingă, considerând că e vorba de creierul ei care cernea

prin deşeurile gândurilor în timp ce dormea, dar nu era foarte sigură.

Şi, în definitiv, cine era Myfanwy Thomas asta? O turturea? Asta nu era un soi de pasăre? Era clar că visul putea fi pus la îndoială, ţinând cont că nu lucra în ture. Lipsa penelor, se gândi ea sarcastic, era doar un indiciu. Aşa cum stăteau lucrurile, habar n-avea de nimic. Câţi ani avea? Era măritată? Niciun inel pe vreun deget; nicio urmă nebronzată incriminatoare. Avea serviciu? Nu se gândise să verifice balanţa conturilor mai devreme. Fusese prea ocupată să nu moară îngheţată. Avea familie? Prieteni? Cu un oftat şi apoi câteva gemete de durere, se rostogoli din patul ei confortabil şi îşi târî picioarele prudent până la masa unde-şi aruncase geaca. Genunchii juliţi o usturară când se aplecă, iar pieptul o durea dacă respira prea adânc. Era cât pe ce să golească buzunarele când îi căzură ochii pe telefon şi pe meniul de alături.

— Bună ziua, sunt camera cinci-cinci-trei.

— Da, bună dimineaţa, doamnă Ryan! spuse o voce rafinată şi, din fericire, lipsită de îngâmfare. Cu ce vă pot ajuta?

— Ăăă, aş vrea să comand micul dejun. Aş putea căpăta cafea, nişte clătite cu afine, nişte suc de portocale, nişte pâine prăjită, nişte marmeladă şi două fripturi crude?

Uluitor, nu urmă nicio tăcere stupefiată; glasul de la celălalt capăt al firului acceptă vesel să le trimită pe toate în cameră.

— Am nevoie de fripturi pentru ochi; am avut un accident, se simţi ea obligată să explice.

— Bineînţeles, doamnă Ryan, ajungem imediat.

Mai întrebă şi dacă hotelul poate să-i spele rapid singurul rând de haine, iar vocea de la telefon promise să trimită imediat pe cineva să le ia.

— Mulţumesc! spuse ea privind pe fereastră.

Furtuna încetase peste noapte, iar acum cerul era senin. După câteva minute se abătu spre uşile care dădeau pe balcon. Era pe punctul să le deschidă când se auzi o bătaie discretă la uşă. *Ţine minte,* îşi

spuse, *cineva te-a bătut de te-a rupt şi cineva încă te mai urmăreşte.* Aruncă o privire pe vizor şi văzu că era un tinerel timid în uniformă de hotel, cu un coş gol de rufe. Observă dâra de haine mototolite şi umede care ducea până la baie şi-şi alungă paranoia. *Sunt dispusă să risc de dragul hainelor curăţate.* Deschise uşa, îi mulţumi tânărului şi, roşind, îşi strânse în grabă hainele distruse şi le puse în sacul care aştepta. Apoi, simţindu-se vinovată pentru hamalul căruia nu-i dăduse niciun ban aseară, îi dădu acestuia un bacşiş generos.

Se uita la jurnalul de ştiri de dimineaţă şi se minuna de lipsa informaţiilor despre cadavre într-un parc când sosi micul dejun şi fu aşezat cu grijă în faţa ei, determinând un nou bacşiş disproporţionat. Se aşeză, scotoci prin buzunarele gecii şi scoase plicul etichetat cu grijă *2.* Doar uitându-se la el şi se simţea uşor iritată de femeia care-l scrisese, femeia care o pusese în situaţia asta. *O să mă uit la el imediat,* se hotărî ea. *După ce beau nişte cafea.* Îl puse deoparte, îşi luă portofelul şi ciuguli nişte pâine prăjită în timp ce se uita la carduri. Erau două permise de conducere, unul dintre ele confirmând că într-adevăr era Myfanwy Alice Thomas. Adresa nu-i trezi niciun fel de amintire, deşi observă intrigată că părea să fie mai degrabă o casă decât un apartament. Îi descria părul ca fiind castaniu, ochii, albaştri, iar vârsta, 31 de ani. Se uită la poză cu dezaprobare. Trăsături banale, palidă, cu sprâncene care aveau voinţă proprie.

În portofel mai erau câteva carduri de credit şi de debit, şi o notiţă scrisă de mână, care spunea: *Apreciez ce încerci să faci, dar nu eşti tocmai genul de persoană care-şi poartă inima în portofel.*

— Foarte distractiv, îşi zise. Se pare că înainte să-mi pierd memoria credeam că sunt destul de amuzantă.

Cercetarea celorlalte buzunare scoase la iveală un pachet cu batiste, un telefon mobil cu bateria descărcată şi un permis de trecere cu o clemă pe el. Petrecu vreo câteva minute cercetând fără succes

acest ultim obiect, care era gros cât patru carduri de credit şi avea pe el doar o fotografie mohorâtă şi un cod de bare. În cele din urmă, lăsă deoparte geaca şi bău o gură zdravănă de cafea foarte bună. Era cel mai potrivit moment să citească o scrisoare de la ea însăşi. Nu putea decât să spere că aceasta era mai lămuritoare decât cea de dinainte. Ei bine, măcar asta era tipărită, nu scrisă de mână.

Dragă Tu,

Ai observat că nu-ţi spun Myfanwy? Şi asta, din două motive. Primul, consider că ar fi oarecum nepoliticos să-ţi impun numele meu, şi al doilea, ei bine, e prea bizar. Vorbind de chestii bizare, presupun că te întrebi cum am ajuns să scriu scrisorile astea, cum am ştiut că o să fie necesare.

Te întrebi cum de ştiu viitorul.

Păi, am veşti proaste pentru tine. Nu sunt mediu. Nu pot să văd ce urmează. Nu pot să prezic numerele la loto de diseară, ceea ce e chiar păcat, pentru că ar fi extraordinar de util. Dar în ultimul an am fost abordată de câteva persoane care susţineau că-mi pot vedea viitorul. Străini fără legătură între ei. Unii dintre ei ştiau că au din când în când străfulgerări premonitorii, în timp ce alţii nu puteau nici măcar să explice de ce au venit la mine pe stradă. Avuseseră vise, viziuni, presentimente. La început, am bănuit că nu erau altceva decât nebuni oarecare, dar, pe măsură ce se tot întâmpla, a devenit tot mai greu să nu-i iau în seamă.

Aşa că ştiu de ceva vreme că o să te trezeşti stând în ploaie, fără să-ţi aduci aminte cine eşti. Ştiam că o să-ţi vii în fire înconjurată de morţi care poartă mănuşi. Ştiam că o să zacă pe jos după ce au fost „doborâţi violent”, după cum a spus o

bătrână remarcabil de ţăcănită care mi-a vorbit pe stradă la Liverpool.

Mă întreb dacă eşti făcută din bucăţi ale mele. Sau eşti o persoană cu totul nouă? Nu ştii cine eşti, de asta măcar pot să fiu sigură, dar ce a mai dispărut? Presupun că n-ai de unde să ştii că Jane Eyre *este cartea care-mi place cel mai puţin de pe lumea asta. Sau că orice carte scrisă de Georgette Heyer e preferata mea. Îmi plac portocalele. Îmi plac produsele de patiserie.*

— Îţi plac clătitele? se întrebă fata din camera de hotel, muşcând din minunăţia umplută cu afine. Mie clar îmi plac. Ar fi trebuit să spui.

Ca să spun adevărul, toată chestia asta mi se pare îngrijorătoare. Am o viaţă ordonată şi confortabilă. E o idee neconvenţională, dar am reuşit să fac lucrurile să meargă. Şi acum nu pot decât să pun lucrurile cap la cap, din ce mi s-a spus.

1. Ştiu că o să-mi pierd memoria. N-am nicio idee de ce, dar o să încerc să fiu pregătită şi să-ţi uşurez cât se poate situaţia.

2. Ştiu că tu sau eu o să fim atacate, o să luptăm şi o să învingem. Pun rămăşag că ultima parte e a ta. Eu sunt foarte bună la capitolul organizare, dar nu mă lupt. Ochii vineţi sunt probabil ai mei, totuşi. Ăsta-i genul de lucruri care par să mi se întâmple mie.

3. Ştiu că bărbaţii care m-au atacat purtau toţi mănuşi de latex, ceea ce e foarte important. Ştiu că nu pare mare lucru, poate o perversiune întâmplătoare. Tu nu înţelegi semnificaţia, dar eu, da, şi o să-ţi explic, dacă vrei. În momentul ăsta nu trebuie să ştii decât că o persoană în care ar trebui să pot avea încredere a decis că trebuie să fiu înlăturată. Nu ştiu exact cine. Nu ştiu de ce. S-ar

putea să fie din cauza unui lucru pe care încă nu l-am făcut.

Nu pot fi sigură că o să citeşti scrisoarea asta; nu pot să fiu nici măcar sigură că o să citeşti prima scrisoare. Am pus exemplare în toate hainele şi gecile pe care le am, ca să mă asigur că le vei avea la îndemână când ai nevoie de ele. Nu pot decât să sper că ştiinţa mea limitată despre viitor o să-ţi fie utilă şi că o să obţii şi o perspectivă proprie.

Şi că o să port o haină când se întâmplă.

În orice caz, trebuie să înfruntăm faptele. E o alegere pe care trebuie s-o faci, pentru că eu n-am s-o fac pentru tine. Poţi să renunţi la viaţa mea şi să te duci să-ţi clădeşti o viaţă nouă. Dacă asta alegi, atunci va trebui să pleci din ţară, dar trupul ăsta vine însoţit de o grămadă de bani – mai mult decât suficienţi ca să-ţi asiguri o viaţă confortabilă. Am lăsat instrucţiuni despre cum să-ţi creezi o nouă identitate şi o listă cu nume şi fapte pe care le poţi folosi ca să te aperi. N-o să fie niciodată o viaţă complet sigură, dar o să fie pe cât de sigură pot să ţi-o asigur eu, o persoană care ştie cum să se pregătească.

Sau poţi hotărî să preiei viaţa mea. Poţi să afli de ce ai fost trădată. Am mai spus că viaţa mea a fost bună, şi aşa şi e. Trupul în care te afli a fost destul de privilegiat ca să aibă avere, putere şi cunoştinţe pe care oamenii obişnuiţi nici nu le visează. Poţi să ai şi tu toate lucrurile astea, dar alegerea asta o să fie periculoasă. Dintr-un motiv oarecare, a fost comisă o nedreptate împotriva amândurora. O nedreptate împotriva ta, pentru că tu n-ai făcut nimic, şi o nedreptate împotriva mea, pentru că nu pot să cred că o să fac ceva ca s-o merit.

Deci asta-i alegerea pe care trebuie s-o faci. Necinstit? Categoric. Dar tot trebuie s-o faci. În plic sunt două chei, şi ambele sunt pentru casete de valori de la banca Mansel de pe Bassingthwaighte Street din City; 1011-A conţine materialele de care ai nevoie ca să pleci şi 1011-B te instalează în viaţa mea. Nu te-aş învinovăţi, indiferent ce decizie ai lua.

Nu-ţi doresc decât tot binele. Orice faci, ai grijă până deschizi caseta. Ţine minte, te vor moartă.

A ta,
Myfanwy Thomas

Puse scrisoarea pe masă, luă ceaşca de cafea şi se duse la uşa balconului. Ezită, dar apoi îşi alungă temerile. *Nu m-a urmărit nimeni,* îşi zise. *N-o să fie lunetişti care să mă aştepte să ies. Revino-ţi!* Deschise uşa şi ieşi în lumina dimineţii. Era o zi frumoasă. De jur împrejurul ei se aflau camere de hotel în care lumea mânca aproximativ aceeaşi mâncare ca şi ea, şi balcoane unde se bucura de aceeaşi strălucire a soarelui de iarnă târzie şi privea acelaşi abur care ieşea din piscina încălzită (şi complet pustie). Dar îşi imagină că era probabil singura persoană care era pe punctul de a decide cine avea să fie.

Păi, domnişoară Thomas, povestea ta e foarte convingătoare, meditä ea. *Ai încercat în mod deliberat să mă aţâţi să pornesc într-un soi de căutare a dreptăţii. Nu mi-ai dat detalii despre viaţa pe care o moştenesc.* Vrei *să fiu curioasă. Şi, deşi tot n-am idee cine sunt, se pare că am o predilecţie pentru intrigă.*

Nu ştiu dacă mi se trage de la tine, îşi zise ea, *dar am destul bun-simţ ca să-mi dau seama că mica ta misiune ar însemna să alerg după cai verzi pe pereţi. Şi nu sunt nici pe departe intrigată de promisiunea de „avere, putere şi cunoştinţe pe care oamenii obişnuiţi nici nu le visează". Mă auzi pe undeva, prin străfundul creierului ăstuia? Dacă da, atunci ascultă aici: nu te da mare, scumpo. Viaţa ta nu mă atrage absolut deloc.*

Ridică privirea spre nori, la care nu-şi aducea aminte să mai se fi uitat vreodată. Bău cafeaua şi, deşi ştia că e bună şi îi plăcea cu lapte şi zahăr, nu-şi aducea aminte să mai fi băut vreodată cafea. Îşi putea aminti mişcările de care avea nevoie ca să înoate în stil fluture, deşi nu-şi aducea aminte să fi intrat vreodată într-o piscină. Erau foarte multe

amintiri de clădit şi experienţe de care ştia că o să se bucure.

Dacă o să încerce să mă omoare cineva, atunci vreau să fiu undeva, departe, şi vreau să cheltuiesc cât de mulţi bani mi-ai lăsat moştenire. O să compensez cu bun-simţ curajul care ţi-a lipsit ţie. Se întoarse în cameră, luă un pix şi încercui hotărât 1011-A.

Stătea întinsă în pat cu o friptură peste fiecare ochi, gândindu-se ce avea să facă mai departe. Erau câteva lucruri care trebuiau rezolvate. Întâi, cum să ajungă la bancă fără să atragă atenţia (şi, ulterior, pumnul) vreunui psihopat cu un fetiş pentru mănuşile chirurgicale? În al doilea rând, unde voia să se ducă după ce deschidea uşa spre noua ei viaţă? Prima problemă părea relativ simplă. În panica din seara de dinainte, scosese o sumă destul de mare de bani. Cu siguranţă suficient cât să închirieze o maşină cu şofer care s-o ducă la bancă. În ceea ce privea a doua problemă, ei bine, cu toate greşelile ei evidente, domnişoara Myfanwy Thomas nu i se părea o mincinoasă. Se aştepta să găsească tot ce-i trebuie în cutia 1011-A. Thomas spusese că o să fie instrucţiuni şi sfaturi despre cum să-şi clădească o nouă viaţă. Firește, mai rămânea întrebarea dacă nu cumva Myfanwy Thomas nu decisese să ia averea pe care susţinea că o deţine şi să fugă ea însăşi din ţară înainte să-şi piardă memoria. Ar fi putut preîntâmpina amnezia şi s-ar fi putut bronza pe vreun balcon din Borneo dacă ar fi avut curaj. Deci ce s-o fi oprit?

Probabil că a fost numărul de preziceri pe care le-a primit, se gândi ea. *Dar ce fel de om crede nişte „medii" oarecare de pe stradă? Şi dacă Thomas era sigură că atacul va avea loc, era la fel de sigură şi că eu o să scap cu viaţa ei. Thomas era prea timidă ca să-şi schimbe soarta, dar eu n-o să fiu!*

Plină de o siguranţă bruscă, îşi dădu deoparte cu grijă fripturile de pe ochi şi cercetă rezultatul în oglindă. Umflătura se retrăsese, dar vânătăile erau

negre şi perfect conturate. Aveau să treacă zile întregi până să se şteargă, iar durerea era în continuare o problemă. Se îndreptă spre baie ca să-şi cureţe zeama de carne de pe faţă şi din păr, oprindu-se doar cât să ia un Toblerone din minibar.

Trei sferturi de oră mai târziu, se urcă într-o maşină care o aştepta şi se lăsă dusă confortabil în City. Hainele erau curate, părul mirosea mai degrabă a flori decât a carne crudă şi era cu mintea preocupată de ce avea să facă de-acum încolo cu viaţa ei. În mod clar, ea şi Thomas erau persoane diferite. Mă rog, era recunoscătoare pentru ce îi fusese lăsat, iar fata care trăise în corpul ei putea să se odihnească în pace. Cuprinsă de o toană, îi ceru şoferului să treacă pe lângă câteva dintre principalele puncte de interes din Londra. Când trecură prin Trafalgar Square şi pe lângă catedrala St. Paul, privi cu ochii mijiţi. Ştia locurile, dar numai ca şi cum ar fi citit despre ele sau le-ar fi văzut în poze.

Maşina neagră şi lungă opri lin în faţa băncii, iar şoferul încuviinţă amabil din cap când i se ceru să aştepte. *Mă întreb dacă şi Thomas avea acelaşi gust pentru lux. Dacă nu, e păcat, pentru că-şi putea permite.* După micul dejun, îşi verificase balanţa conturilor pentru toate cardurile la un bancomat din hotel şi rămăsese încântată de numărul zerourilor care apăruseră. Dacă asta era averea despre care vorbise Thomas în scrisoare, atunci avea s-o ducă foarte confortabil. Dacă mai era şi altceva, atunci avea să fie o viaţă excesiv de bună. Coborî din maşină şi urcă treptele, privind discret în jur în căutarea celui mai vag semn că ar fi urmărit-o cineva. Nevăzând nici urmă de mănuşă sau de persoană care să se uite în direcţia ei, se destinse şi intră.

Va trebui să-mi găsesc un nume, presupun. Categoric n-o să folosesc Myfanwy Thomas dacă încerc să scap de trecut. Şi nu-s deosebit de încântată nici de Anne Ryan. Probabil că e riscant să iau vreo hotărâre înainte să ştiu ce a pus la cale

Thomas. S-ar putea să existe un paşaport sau aşa ceva. Deşi mi-a plăcut întotdeauna numele Jeanne.

Sau cel puţin cred *că mi-a plăcut întotdeauna.*

Încă gândindu-se la asta, urmă semnele, luă liftul până la sala unde se aflau cutiile de valori, deschise uşile groase de lemn şi se îndreptă spre recepţioneră.

— Bună dimineaţa, sunt Anne Ryan! spuse ea, arătând permisul de conducere.

Recepţionera se ridică, încuviinţând din cap. Purta mănuşi de latex. Şi, înainte ca femeia care fusese înainte Myfanwy Thomas să apuce să scoată vreo vorbă, recepţionera se răsuci şi o pocni în faţă.

Zbură înapoi, cu durerea erupându-i în ochi, şi scoase un şuierat ca de tren. Printre stelele care-i pluteau în ochi zări trei bărbaţi intrând în încăpere şi închizând uşile în urma lor. O înconjurară, iar unul dintre ei se aplecă peste ea cu o seringă hipodermică în mână. Cuprinsă brusc de furie, îşi ridică piciorul şi-l pocni tare între picioare. Ţipând, bărbatul se îndoi de durere, iar ea îi trase un pumn, lovindu-l puternic în bărbie. Bărbatul se împletici înapoi şi intră într-unul dintre ceilalţi, iar ea se ridică de jos, cu dinţii dezgoliţi şi panica începând s-o cuprindă când îşi dădu seama că habar n-are cum să se bată. Totuşi, anumite lucruri erau clare. Îl îmbrânci pe bărbatul pe care-l lovise rău, trimiţându-l, împreună cu prietenul lui, în zid. Cel de-al treilea bărbat şi femeia se traseră în spate, aproape părând că ezită s-o atingă. Observă că şi bărbaţii purtau mănuşi de latex. Femeia îi aruncă o privire întrebătoare bărbatului rămas în picioare.

Profitând, sări spre femeie, gândindu-se că ar fi ţinta mai uşoară. Nu păreau să aibă arme, şi până acum numai femeia păruse dispusă s-o lovească. Totuşi, în loc să se izbească de victima ei, se trezi aruncată şi prinsă într-un fel de strânsoare dureroasă. Fusese doborâtă de nişte experţi. *Îmi pare rău, Thomas! Se pare că m-ai supraestimat.* Unul dintre bărbaţi veni şi o lovi zdravăn. Durerea o zgâlţâi, iar ea se trase în strânsoarea femeii. Javra se împinse uşor în braţul ei şi avu senzaţia că mai

multe oase erau pe punctul de a se rupe. Apoi o pocni bărbatul.

— Nemernicilor! ţipă ea.

Primul bărbat şchiopătă spre ea, ţinând seringa în mână. O cuprindea durerea şi, când femeia îi smuci din nou braţul, izbucni agonia. Închise ochii şi urlă. În toată lumea nu mai exista decât urletul, acoperind orice altceva, chiar şi durerea. Aerul îi era împins afară din plămâni şi nu mai simţea şi auzea nimic altceva în afara vocii ei. Când deschise ochii şi trase aer în piept, îşi dădu seama că nu o mai ţinea nimeni. În schimb, pe podea zăceau patru oameni, zvârcolindu-se necontrolat.

Ce dracu' s-a întâmplat adineauri? Ce-am făcut?

Se împletici gâfâind, dar refuză să se prăbuşească. Privi în jur, aşteptând să mai intre şi alţii, dar nu apăru nimeni. *Nici măcar personalul băncii?* se întrebă nedesluşit, însă se pare că uşile erau destul de groase ca să înăbuşe tot zgomotul luptei. Primul ei instinct era să fugă, dar apoi fu cuprinsă de o hotărâre formidabilă. Existenţa ei până în acest moment fusese stranie, e drept, dar luase decizii pe baza informaţiilor pe care le adunase. Acum, nu mai putea avea încredere în nimic din ceea ce crezuse că înţelege. Orice presupuneri vagi făcuse despre cine era sau ce i se întâmplase lui Myfanwy Thomas erau în mod vădit profund greşite. Erau mult mai multe decât bănuise ea, şi voia să ştie totul.

Cu grijă, căută prin buzunarele recepţionerei, făcând tot ce putea ca să nu dea atenţie zvârcolirilor tot mai slabe. Nimic. O cercetare fugitivă a biroului scoase la iveală un sertar cu chei numerotate, fiecare aflată în câte un compartiment. Găsi cheile care se potriveau cu cele pe care le avea deja şi, păşind peste oamenii de pe podea, intră în încăperea unde se aflau cutiile de valori. Cu un icnet, descoperi o femeie fără cunoştinţă, având un ecuson care arăta că ea este recepţionera. *Presupun că au lăsat-o inconştientă,* îşi zise Myfanwy şovăitor. *Cum de m-au găsit? Şi cum de au ajuns aşa de repede?*

Păşi peste angajata băncii, cercetă cu privirea şirurile de sertare imense până le găsi pe cele potrivite şi băgă cheile în cele două încuietori. Fu tentată o clipă să se răzgândească, dar o privire aruncată peste umăr la trupurile de pe podea o făcu să se hotărască. Încleştă fălcile şi deschise cutia 1011-B.

Înăuntru erau două valize. O deschise pe prima şi văzu mai multe obiecte împachetate în folie cu bule. Se întoarse spre a doua valiză, o deschise şi se dădu înapoi surprinsă. Valiza era plină de teancuri de plicuri, toate numerotate cu scrisul de mână inconfundabil al lui Myfanwy Thomas.

2

Dezamăgirea ei iniţială de a fi găsit o valiză plină de acte în loc de gadgeturi high-tech sau monede de aur lăsă loc curiozităţii. Nu fusese sigură ce va găsi şi presupusese că scrisorile erau cât se poate de logice. Spera că Myfanwy Thomas lăsase instrucţiuni pentru o astfel de situaţie. Dar avea timp să le răsfoiască acum? Riscă şi aruncă o privire peste umăr şi văzu că niciuna dintre cele patru siluete nu îşi revenise şi nu se îndrepta spre ea şi că în realitate încetaseră să se mai zvârcolească şi zăceau nemişcate. Nici recepţionera nu risca să se trezească. Scoase un ţâţâit, cântărind în minte variantele, şi apoi raţiunea învinse curiozitatea. *Fir-ar să fie, o să citesc în maşină!*

Vârî în buzunarul de la spate primul plic, etichetat *3,* apoi trase din sertar cele două valize, care erau mult mai grele decât se aşteptase, le puse pe podea şi le târî afară din seif. Ocoli cu grijă trupurile aflate pe podea şi găsi liftul, care o duse rapid în hol.

Fii calmă, îşi spuse ea. *Fii calmă. Nimeni din bancă nu poartă mănuşi.* De fapt, nimeni nu purta mănuşi şi nimeni nu păru să-i acorde nici cea mai vagă urmă de atenţie. *Ei bine, o să dureze exact până se duce cineva să-şi verifice cutia de valori,* se gândi ea şi se grăbi să iasă. Scările de la ieşire îi puneau nişte probleme, dar şoferul observă şi îi urcă amabil bagajul în maşină. Myfanwy îi mulţumi şi se strecură pe bancheta din spate.

— Dă-i drumul! spuse. Haide, să plecăm, te rog!

Se lăsă slăbită pe spate şi se concentră să-şi controleze răsuflarea şi să nu facă un atac de cord.

În regulă, eşti în siguranţă, îşi spuse. *Ei bine, ce urmează?* Scoase plicul din buzunar şi-l deschise.

> *Dragă Tu,*
>
> *Şansele să citeşti asta sunt mici spre inexistente. Cine ar alege nesiguranţa şi avertismentele formulate vag în locul unei*

noi vieţi de bogăţie şi lux? Pot doar să bănuiesc că ai fost supusă unui stres enorm, ai atins pielea cuiva şi acesta a rămas paralizat. Sau orbit. Sau şi-a pierdut capacitatea de a vorbi. Sau a făcut pe el. Sau unul dintre celelalte câteva efecte pe care n-o să le descriu chiar acum. În orice caz, ştiu cum e când se întâmplă prima dată. E ca o uşă care se deschide în tine, nu-i aşa? De parcă ai fi avut o revelaţie. De parcă te-ar lovi un camion. Nu poate fi trecut cu vederea. Aşa că, şi dacă ai fi preferat să deschizi cealaltă cutie de valori (care, apropo, ţi-ar fi asigurat o viaţă sub numele de Jeanne Citeaux), mă bucur că ai ales-o pe aceasta.

Ia ambele valize şi du-te la adresa de mai jos. Poţi să intri cu cheia din acest plic şi acolo o să fii în siguranţă. Oficial, locul ăla n-are nicio legătură cu mine. Deschide următorul plic după ce te instalezi. Încearcă să nu fii urmărită.

★

Biletul era nesemnat, iar cheia pe care o scoase din el n-avea niciun semn de identificare. Adresa nu apărea pe niciunul dintre permisele ei de conducere şi părea să fie un fel de apartament. Scrisoarea şi cheia ajunseră într-un buzunar, şi-i spuse şoferului noua destinaţie, adăugând mesajul că trebuie să încerce să nu se lase urmărit. Şoferul încuviinţă şi o luă pe un traseu cu atât de multe întoarceri şi schimbări de direcţie, încât fu sigură că nu i-ar fi putut urmări nimeni fără să fie observat. Când făcu un comentariu pe tema asta, şoferul zâmbi uşor.

— Sunt obişnuit, domnişoară. Mulţi dintre clienţii noştri au paparazzi pe urmele lor.

Încuviinţând gânditoare din cap, Myfanwy scoase cheia şi o răsuci în mâini în timp ce se uita pe geam. De-acum ieşiseră din City. Pe ici, pe colo, mergeau de-a lungul Tamisei, care era foarte frumoasă, cu

ambarcaţiuni turistice plutind de-a lungul apei. După aceea, coteau şi se îndepărtau, schimbând benzile şi învârtindu-se prin cartiere rezidenţiale. În timp ce maşina mergea pe ocolite spre est, către docuri, începu să asimileze cele petrecute la bancă.

În cele din urmă, maşina opri în faţa unui bloc de locuinţe. Şoferul îi duse valizele în hol. Îi dădu un bonus generos pentru felul excepţional cum condusese, apoi târî valizele în lift. La etajul al nouălea, găsi apartamentul şi deschise uşa.

Era clar că nu stătuse nimeni acolo în ultimele săptămâni, dacă nu chiar luni. Se strecura un pic de lumină, dar draperiile erau trase. Aprinse lumina. Locul mirosea a pustiu. Era nefiresc de linişte. Făcu şovăitor câţiva paşi, simţindu-se de parcă ar fi venit nechemată sau ar fi spart casa cuiva.

Înaintea ei se deschidea sufrageria, cu câteva piese de mobilier bine acoperite cu folii de protecţie. Pe pereţi nu era niciun tablou. În dreapta era o bucătărie. Deschise frigiderul şi găsi câteva baxuri cu apă şi doze cu răcoritoare. În congelator erau diverse cutii cu alimente congelate *Lean Cuisine*[1] şi caserole cu carne congelată acoperite cu folie de plastic. Într-unul dintre dulapuri se aflau tacâmuri, iar într-un bufet, farfurii. Intră în sufragerie şi trase foliile de pe mobilă, dând la iveală nişte canapele mari, care păreau pufoase, şi scaune grena-închis. Pe perete se afla un televizor mare.

— Ce minimalist! îşi spuse ea.

Dormitorul era la fel de lipsit de personalitate, cu un pat mare acoperit cu altă folie de protecţie. O dădu deoparte şi văzu că patul era deja făcut, cu nişte pături care păreau moi. Când trase aşternutul deoparte, dinspre pat se ridică un iz surprinzător de arome, iar sub pături găsi câteva săculeţe cu levănţică. În baie erau săpun, şampon şi prosoape. În dulapul de deasupra chiuvetei, câteva periuţe de dinţi noi, încă în ambalaj, cu pastă de dinţi şi apă de gură. Niciun fel de farduri, dar văzu o perie de păr şi, surprinzător, câteva recipiente cu vopsea de păr.

Nu-mi spune că încărunţesc la 31 de ani! se gândi ea îngrozită, dar observă că niciuna nu era culoarea ei. *Probabil în caz că trebuie să mă deghizez,* decise ea. Pe un raft se mai afla şi o trusă mare de prim ajutor.

Celălalt dormitor fusese transformat într-un fel de birou, cu un computer mare şi o imprimată care părea complicată, acoperite cu o altă folie de plastic. Tot acolo mai era şi o bibliotecă joasă, cu câteva dosare, iar Myfanwy scoase unul dintre ele şi-l deschise la întâmplare. Părea să conţină detaliile de închiriere a apartamentului în care se afla. Îi trecu pe neaşteptate ceva prin minte şi se întoarse în dormitorul principal şi deschise şifonierul.

Înăuntru erau câteva veşminte extraordinar de lipsite de personalitate, în principal negre şi gri. Nişte bluze albe, câteva costume, o fustă şi două perechi de blugi. Toate fuseseră atârnate cu grijă şi toate păreau făcute pentru a încuraja lumea să nu privească persoana care le poartă.

Ei bine, se pare că n-am absolut nici un fel de gust, se gândi ea, nedumerită de simplitatea gamei oferite. Se înfioră, pentru că gândul la aceste haine pe trupul ei, fără ca mintea ei să fie prezentă, avea ceva tulburător. Totuşi, în timp ce-şi trecea degetele printre haine, descoperi că toate mai aveau încă etichete. Închise cu grijă uşile şi se duse în sufragerie, unde trase draperiile şi lăsă să intre lumina zilei.

Ferestrele erau uriaşe şi dădeau spre râu, cu tot traficul acestuia. Mobila păru dintr-odată mult mai confortabilă şi îşi dădu seama că totul fusese aşezat în cele mai bune poziţii. *Thomas s-a gândit ceva la locul ăsta,* îşi zise. *Nu era doar o ascunzătoare, ci un loc unde să te simţi comod.* Simţi o împunsătură de afecţiune pentru femeia care trăise în trupul ei. N-are cum să nu-ţi placă o persoană care a făcut atâtea eforturi ca să te simţi bine-venită.

În plus, este singura persoană pe care o cunosc, se gândi ea, puţin prosteşte. Trase valizele în sufragerie şi o deschise pe cea care n-avea scrisori,

ci era plină cu obiecte împachetate în folie cu bule. Scoase unul dintre ele şi-l cântări în mâini. Era greu şi avea lipită o etichetă pe care scria PENTRU ORICE EVENTUALITATE. Desfăcu atent banda adezivă şi ambalajul, iar apoi trase aer în piept surprinsă. Ţinea în mână un pistol-mitralieră mic, dar cu aspect ostil. Cercetă valiza cu o privire prudentă, de teamă să nu mai scuipe şi alte arme, iar apoi împachetă la loc cu băgare de seamă pistolul înainte să-l pună la loc în valiză şi să închidă capacul.

Îşi îndreptă atenţia spre cealaltă valiză şi smulse următoarea scrisoare. Era mult mai voluminoasă decât fuseseră toate celelalte şi era scrisă cu o cerneală violetă veselă. Îşi scoase pantofii şi se aşeză pe canapea, care era extrem de confortabilă, numai bună pentru un pui de somn.

> *Dragă Tu,*
>
> *Va trebui pur şi simplu să presupun că eşti unde ar trebui să fii şi să nu mai fac tot felul de supoziţii vagi despre locul unde te-ai putea afla. Acestea fiind zise, ar fi bine să fii în apartamentul pe care ţi l-am pregătit, pentru că mi-a luat o veşnicie să-l aranjez. Sunt tot felul de lucruri care am vrut să te aştepte acolo şi a fost extrem de dificil să fac totul fără să observe nimeni. Eu (şi acum şi tu, presupun) sunt supravegheată într-o anumită măsură. Aşa încât organizarea acestei ascunzători secrete, unde stau pe partea dreaptă a canapelei şi-ţi scriu, a fost o mare realizare.*

Privi spre cealaltă parte a canapelei, unde stătuse vechiul ei eu. Era oarecum prietenoasă, în pofida lipsei unui prieten.

> *Sunt tot felul de lucruri pe care trebuie să ţi le explic, dar va trebui să le*

ierarhizez cu grijă. Înainte să-ţi pot spune totul despre cine sunt, ce fac şi aşa mai departe, sunt câteva lucruri urgente pe care trebuie să le ştii. În ultima scrisoare, am presupus că ai atins pe cineva şi i-ai făcut praf controlul asupra propriului corp. O să presupun în continuare asta, pentru că e singurul motiv care-mi trece prin cap pentru care ai fi ales valiza asta. Între noi fie vorba, îţi spun că îmi pare foarte rău pentru tine – e nevoie de o durere foarte mare ca să-ţi declanşeze inconştient darul. Să sperăm că nu ţi-ai rupt sau perforat nimic pe dinăuntru, pentru că ar fi de-a dreptul supărător. Dar nu, am decis că n-o să explorez toate variantele de „ce s-ar fi putut întâmpla". Eşti în apartament şi eşti în siguranţă.

Prima dată când mi s-a întâmplat mie, aveam nouă ani şi mă căţărasem într-un pom. Nu ştiu cum, am reuşit să cad şi să-mi înfig în picior o creangă ascuţită. Urlând de durere, am fost urcată pe sus în maşină de părinţi şi dusă la spital. Purtam un trening în momentul acela, aşa că trebuie să presupun că părinţii mei au reuşit să nu-mi atingă pielea cât a durat toată povestea. Oricum, drumul a fost groaznic pentru toată lumea implicată, pentru mine fiindcă sângeram şi sunt îngrozitor de laşă când e vorba de durere, şi pentru părinţii mei pentru că nu mai terminam cu jelitul.

În cele din urmă, am ajuns la spital şi, fie pentru că nu era prea multă lume, fie pentru că urletele mele au declanşat vreun privilegiu la sărit coada, m-au dus repede la doctor, care mi-a tăiat cu grijă pantalonii de trening (mi se lipiseră de picior). Când şi-a trecut mâna peste pielea mea, s-a prăbuşit imediat şi a

început să ţipe. S-a dovedit că-şi pierduse controlul asupra picioarelor. Altcineva din spital a dat buzna şi a încercat să se ocupe şi de mine, şi de doctor. Când mi-a atins pielea dezgolită, femeia şi-a pierdut vederea.

Aşa că acum aveam trei persoane care urlau şi se zvârcoleau, deşi pe mine mă năucise aşa de tare toată povestea, încât făceam deja mult mai puţină gălăgie şi mă mai smiorcăiam doar din când în când, atunci când îmi aduceam aminte. Al treilea medic a avut înţelepciunea (sau poate că a fost doar noroc) să se ocupe întâi de ceilalţi doi. Iar următoarea persoană care m-a atins a fost şi mai înţeleaptă şi purta mănuşi, aşa că mi-au pus copci şi m-au bandajat, şi, când m-am trezit, lumea putea să mă atingă în siguranţă.

Dar ştiam că eu provocasem haosul şi ştiam că puteam s-o fac din nou dacă voiam. Scotoceşte-ţi prin minte, gândeşte-te la trecut şi o să vezi că ştii şi tu cum s-o faci. Dacă n-ai făcut-o încă (nu pot să evit supoziţia asta, pentru că e prea importantă), atunci va trebui să-ţi activezi singură puterile. Într-una dintre cutii e un dosar roşu în care poţi să te uiţi după sugestii.

Probabil că glumeşte, se gândi sceptică femeia de pe canapea, dar puse scrisoarea deoparte o clipă şi răscoli prin valiză până găsi dosarul roşu. Înăuntru erau descrieri detaliate despre cum să-şi forţeze braţul sau piciorul până aproape de limită (fără să le rupă pe bune) şi cum să-şi producă o serie de alte vătămări care sunau înfiorător, dar nu lăsau urme.

— Incredibil! şopti ea.

Incidentul de la bancă nu fusese frumos, dar măcar nu trebuise să aibă de-a face cu aşa ceva.

La început, se părea că după-amiaza aia ciudată a trecut fără urmări. N-au fost procese, iar părinţii mei n-au discutat niciodată cu mine pe tema asta. Însă cineva, pe undeva, trebuie să fi pomenit incidentul, iar discuţia trebuie să fi ajuns în cele din urmă până la cineva extrem de interesat. Am aflat mai târziu că, la trei luni după ce am fost la spital, tata a primit o scrisoare din partea unui departament obscur al guvernului. Vreau să cred că a discutat despre asta cu mama, dar rezultatul final a fost că tata şi cu mine am fost duşi la o clădire veche de piatră din City, iar eu le-am fost prezentată lui Lady Linda Farrier şi lui Sir Henry Wattleman din Grupul Checquy.

Tata şi cu mine am fost conduşi într-un fel de studio de desen, cu pereţii plini de cărţi şi gravuri. Ne-am aşezat cu grijă în nişte fotolii şi ni s-au adus ceai şi fursecuri, şi apoi Sir Wattleman şi Lady Farrier au început să-i explice tatei de ce era şi necesar, şi legal să fiu luată din sânul familiei şi plasată în grija Grupului Checquy. Nu prea eram atentă la toate astea, fiindcă n-aveam decât nouă ani şi jumătate şi fiindcă nu-mi puteam lua privirea de la Lady Farrier, care mi se părea ciudat de cunoscută.

Nu era tânără, dar era foarte subţire, cu părul strâns în spate şi în sus. Avea ochii de un căprui foarte-foarte închis şi vorbea foarte calm. Nimic nu părea s-o tulbure sau s-o surprindă, nici chiar când am reuşit să-mi scap ceaşca pe podea, unde s-a spart într-un milion de bucăţele şi a împroşcat ceai peste tot. Nici măcar n-a clipit, deşi capul lui Sir Wattleman s-a

răsucit speriat şi aproape că am crezut c-o să pocnească pe cineva.

Îmi aduc aminte că tata a protestat la ideea că voi fi luată din familie, dar cam fără tragere de inimă, de parcă ştia deja că o să piardă. Lady Farrier a repetat cu foarte multă răbdare nişte paragrafe din legea din care citase mai devreme, iar în glasul ei nu se simţea nici cea mai vagă urmă de compasiune, însă Sir Wattleman părea să aibă ceva mai multă milă. Ceea ce este ironic, pentru că ulterior am aflat că era unul dintre cei mai periculoşi oameni din ţară şi se făcuse răspunzător pentru o mulţime de asasinate – majoritatea înfăptuite chiar de el. Cu toate acestea, la vremea aceea era de departe cel mai omenos dintre ei şi făcea tot ce putea ca să-l consoleze pe tata. Ba chiar l-a şi bătut pe umăr.

Mie mi se părea tot mai greu să fiu atentă la discuţia asta din cauza fascinaţiei pentru Lady Farrier, care nu mă băga deloc în seamă. Chiar când tata şi-a plecat în cele din urmă capul şi a fost de acord să plece fără mine, mi-am adus aminte de unde o ştiam. Mi se învârtea capul când m-am lăsat pupată şi îmbrăţişată pentru o ultimă dată de tata şi, sincer, nu pot să-mi aduc aminte care au fost cuvintele noastre de despărţire. A plecat cu Sir Wattleman, iar eu am rămas în picioare, ştergându-mi distrată lacrimile tatei de pe obraz, holbându-mă la femeia pe care, în mod absurd, o recunoşteam.

Par un copil îngrozitor pentru că nu l-am băgat în seamă pe tata când a dispărut din viaţa mea? Privind în urmă, mă cutremur de jenă şi sunt uluită. În mod normal, nu eram egoistă. Îmi adoram

familia şi aveam o surioară şi un frate mai mare care erau preferaţii mei din toată lumea. În zilele ce aveau să urmeze, m-am topit şi am plâns de dorul lor. Dar în momentul acela, nu exista nimic în afară de ea.

O visasem în fiecare noapte din ultimele două luni. Stăteam cu femeia asta într-o încăpere cu dale albe şi negre şi-i spuneam totul. Era băţoasă şi formală, dar mă trezisem că o ador. Pe mese apărea mâncare, iar ea scotea de la mine, cu răbdare, toate detaliile din viaţa mea. Era interesată în mod special de ziua când ajunsesem la spital, dar suporta descrierile tuturor lucrurilor pe care le aveam eu şi detaliile despre ce mi se întâmpla în cursul zilei. Cred că răbdarea ei a fost cea care m-a făcut s-o iubesc. Cât de des are un copil de nouă ani un astfel de public fascinat? În orice caz, mă ascultase, iar acum mă trezisem faţă în faţă cu ea.

În apartament, Myfanwy lăsă jos o clipă scrisoarea şi îşi îndreptă gânditoare privirea spre tavan. Femeia asta, Farrier, părea să semene ciudat de mult cu femeia din propriul ei vis. Şi încăperea pe care o descria Thomas era exact aceeaşi. Până şi numele Grupului Checquy îi ridica părul pe ceafă şi pe braţe. Îi revenea memoria? Măcar un pic? Se întoarse la scrisoare.

„Ei bine, domnişoară Myfanwy”, a spus gânditoare Lady Farrier. „Iată-ne din nou”. Amorţită, am încuviinţat din cap, prea plină de uluire ca să spun ceva. „Şi acum se pare că o să vii şi o să stai cu noi”, a adăugat ea, uitându-se cu înţeles la mine. Atunci am avut revelaţia şi am început să mă smiorcăi. Probabil că mă

aşteptam ca ea, ca o mătuşă binevoitoare, să dea fuga şi să mă aline, dar n-a făcut decât să mai ia o înghiţitură de ceai din ceaşcă. Şi când am început să suspin n-a făcut decât să ciugulească dintr-o prăjitură şi să aştepte să termin. Când a intrat Sir Henry şi s-a aşezat pe scaun, nici el n-a făcut nimic. Deşi fusese mişcat de suferinţa unui adult, n-a reacţionat la plânsul unei fetiţe. Până la urmă, am reuşit să mă adun şi, ştergându-mi nasul cu mâneca, am început să mă uit gânditoare la tava cu fursecuri. Lady Farrier a încuviinţat uşor şi am înşfăcat ceva interesant şi ciocolată.

Şi ăsta a fost începutul legăturii mele cu Grupul Checquy, care a continuat de-atunci. Mă voiau pentru ceea ce puteam să fac – ce poţi face tu. Să sperăm că ai păstrat o parte din antrenamentul meu, pentru că mi-au trebuit ani de zile ca să ajung la acest nivel de competenţă. Acum, cu o atingere, pot prelua controlul sistemului fizic al cuiva. Îi pot lua oricare dintre simţuri sau pe toate, să-l paralizez, să-l fac să simtă orice vreau eu.

Grupul Checquy credea că aş putea fi un fel de superspion care să călătorească prin lume şi, nu ştiu, să facă oamenii să se arunce în faţa maşinilor sau aşa ceva. Din nefericire, cel puţin pentru Grupul Checquy, nu sunt genul de spion. Nu sunt o persoană agresivă, am rău de avion într-o formă violentă şi sunt foarte timidă. Curtea a fost dezamăgită, dar eram o resursă prea valoroasă pentru ei ca să mă retrag pur şi simplu. În schimb, am devenit agent intern. S-a dovedit că sunt un administrator extrem de capabil şi mă descurc foarte bine cu cifrele. Îmi folosesc numai foarte rar puterile. Aşa, în timp ce

ceilalţi membri ai organizaţiei ajung în funcţii înalte prin realizările lor remarcabile, eu am devenit membră a Curţii doar datorită activităţii mele birocratice.

Sună jalnic? Sunt foarte, foarte bună. Nu există un parcurs oficial pentru a deveni membru al Curţii. De fapt, majoritatea nici nu ajung vreodată acolo. Sunt cea mai tânără din actuala Curte. Am ajuns acolo după zece ani de muncă în administraţie. Următorul ca vârstă a intrat după 16 ani de muncă de teren foarte riscantă. Ca să ştii ce administrator bun sunt eu.

— Ce mai tocilară! oftă ea.

Clătinând din cap, lăsă scrisoarea şi se duse în bucătărie, unde scoase din frigider o sticlă cu apă. O dădu toată pe gât şi întinse mâna după încă una. I se învârteau prin cap o mie de întrebări. Ce era puterea asta asupra altora pe care o moştenise? Thomas susţinea că necesită contact direct, dar la bancă reuşise să doboare patru oameni, care purtau cu toţii mănuşi şi dintre care trei nici măcar n-o atinseseră. Şi ce era acest Grup Checquy? Căutau oameni cu puteri. Erau conduşi de o femeie care putea să-ţi intre în vise. Aveau dreptul legal să ia un copil din familia lui. Şi Thomas făcea parte din el. Porni încet spre canapea.

Deci bănuiesc că te întrebi ce-i cu Grupul Checquy. A, şi te rog să reţii că se pronunţă şec-eh. *Influenţe franţuzeşti, cred. Sau poate doar deformat de generaţii întregi de funcţionari care l-au pronunţat greşit. Nu-ţi face griji dacă numele nu-ţi spune nimic. Majoritatea oamenilor nu aud de el niciodată, dar există de sute de ani. A colaborat îndeaproape cu Casa de York, a avut*

tendinţa să nu-i bage în seamă pe Tudori şi a tolerat Casa Stuart. Totuşi, de fapt, nu contează cine e la putere – încă din primele zile grupul a fost loial Marii Britanii mai degrabă decât unui anumit conducător. Când Oliver Cromwell a devenit Lord Protector, cei patru lideri ai Frăţiei Checquy (unul dintre primele nume ale grupului, pretenţios şi inexact) aşteptau să-i ofere serviciile. Ai zice că Oliver Cromwell, un puritan devotat (de fapt, puritanul dedicat), n-ar fi permis să lase un astfel de grup în viaţă, cu atât mai puţin să-l folosească. Relatările pe care le-am văzut descriu demonstraţia pe care au făcut-o liderii în faţa Lordului Protector şi, ca urmare a acesteia, Frăţia şi-a continuat existenţa. Supravieţuim capriciilor istoriei, întâmpinându-i pe noii conducători şi îngenunchind în faţa celor aflaţi la putere, oricine ar fi ei. Suntem un instrument al naţiunii, o resursă a insulelor britanice. Cei care lucrează în Checquy pot realiza lucruri pe care nu le poate realiza nimeni altcineva, şi astfel reprezintă braţul secret al regatului.

Dacă par să fiu mândră că sunt una dintre ei este pentru că sunt cu adevărat mândră. Ameninţările apar în fiecare zi, ameninţări despre care oamenii obişnuiţi nu pot fi lăsaţi să afle. Grupul Checquy este cel care-i apără, deşi este în mare măsură nerecunoscut. Deşi nu ies pe teren, ştiu că joc un rol în apărarea oamenilor obişnuiţi. Îmi place slujba mea şi acesta este motivul pentru care prevestirile acelor medii fără legătură între ele m-au afectat aşa de tare. Nu ştiu care membru al Curţii se va întoarce împotriva mea, dar, dacă o face vreunul, înseamnă că e ceva putred în interior,

ceea ce înseamnă că toată lumea e în pericol.

Grupul Checquy este format din sute de persoane. Unii sunt ca mine – au puteri mai însemnate decât populaţia obişnuită. Membrii fără puteri fac parte din elita profesiilor lor. Asta nu trebuie interpretat ca un semn că nu-i admir. Spre deosebire de majoritatea celorlalţi membri ai Curţii, nu-i consider pe cei fără puteri inferiori. Probabil din cauză că n-am curajul să ies şi să fac faţă la ceea ce fac ei, dar oricum ştiu că sunt la fel de buni ca mine. Totuşi, prin tradiţia îndelungată şi politică, persoanele fără puteri nu pot deveni membri ai Curţii – cercul conducător. Curtea răspunde numai în faţa celor mai înalte personalităţi din ţară, şi nici în faţa lor întotdeauna.

Cei care avem puteri suntem găsiţi de Checquy printr-o multitudine de mijloace, iar grupul a primit demult autoritatea de a revendica orice cetăţean pe care-l vrea. Părinţii sunt obligaţi sau păcăliţi să-şi lase copiii să plece, uneori cu despăgubiri uriaşe. Adulţii sunt ademeniţi cu promisiunea puterii, a bogăţiei şi a ocaziei de a-şi sluji ţara. Iniţierea este un amestec de jurăminte străvechi şi contracte moderne, conform reglementărilor guvernamentale oficiale şi neoficiale privind confidenţialitatea. Până când devii membru cu drepturi depline, eşti legat cu o mie de fire diferite. Îţi dai seama acum ce ar fi însemnat plecarea ta?

N-am auzit decât de trei persoane care au încercat să părăsească Grupul Checquy, şi cunosc istoria pe toate părţile. Dintre aceştia trei, primul a fost un personaj pe nume Brennan cel

Intransigent, care a încercat s-o ia la sănătoasa în 1679. Era cât pe ce să traverseze Canalul Mânecii spre Franţa, unde fusese ademenit de promisiunile guvernului francez, când a fost luat în custodie. A fost crucificat pe stâncile de la Dover.

Al doilea a fost un soldat, în 1802, care-şi pierduse minţile după ce văzuse ceva într-o vizuină la John o'Groats[2] şi care a fugit spre casa părintească. A fost adus cu grijă înapoi la fortăreaţa Checquy şi apoi îngropat de viu în cimitirul din satul lui.

Al treilea a fost o femeie căreia îi puteau creşte tentacule din spinare şi elimina un fel de toxină tulburătoare din vârful degetelor. În 1875, a fugit la Buenos Aires şi a reuşit să trăiască acolo trei luni până s-o ajungă mâna Grupului Checquy. Corpul ei, împăiat, este expus acum într-unul dintre birourile din Londra, deasupra poliţei de pe şemineu. Plăcuţa de bronz precizează că a mai trăit şase luni după ce au prins-o.

Vezi cum se comportă Grupul Checquy cu cei care încearcă să plece? Le place să dea exemple şi au tendinţa să fie creativi apropo de modalităţile în care o fac. Şi ţi-am zis că niciunul dintre cei care au încercat să fugă nu era membru al Curţii? Poţi să-ţi imaginezi cât de mult mai creativi ar fi fost dacă ai fi încercat să fugi şi te-ar fi prins? Nu-ţi face griji, tu ai fi scăpat în siguranţă. Imediat ce am acceptat ce avea să mi se întâmple, am început să-mi adun resursele şi cunoştinţele ca să pun la cale o modalitate de a te apăra pe tine.

Nu-i nevoie să ştii toate detaliile, dar, pe scurt, am făcut o serie de planuri care,

odată activate, ar fi afectat capacitatea grupului Checquy de a te urmări şi, în acelaşi timp, ar fi subminat funcţionarea de zi cu zi a organizaţiei în aşa fel încât n-ar fi alocat personal sau resurse ca să urmărească o oarecare Myfanwy Thomas – mai ales o Myfanwy Thomas care ar fi suferit o operaţie estetică şi ar fi falsificat masiv înregistrările care conţineau datele ei personale.

Cum? *Aproape că te aud că întrebi. Păi, a fost vorba de câteva lucruri.*

1. O grămadă de documentare, care a început ca o încercare de a-mi da seama cine ar avea vreun motiv să mă atace şi a ajuns oferindu-mi o mult mai bună înţelegere a organizaţiei şi a modalităţilor de a scăpa de ea. Mi-a permis şi să adun nişte dosare destul de detaliate despre diverşi membri ai Curţii. Unele dintre dosare descriu… mă rog, hai să le zicem indiscreţii. Nu sunt nelegiuiri la nivelul unui scandal care să doboare guvernul, dar sunt suficient de grave ca, dacă află despre ele anumite oficialităţi bine plasate, să declanşeze nişte anchete inoportune, care ar ocupa o parte enormă din timpul Curţii.

2. Modificarea sistematică a majorităţii dosarelor care mă descriu, inclusiv a amprentelor şi a detaliilor legate de ADN. Cel puţin exemplarele tipărite. M-am folosit de funcţie şi câteva mici talente informatice ca să scriu un program ce va falsifica şi exemplarele electronice.

3. Introducerea unui virus în sistemele informatice, care, dacă va fi pus în mişcare, va restrânge aproape toate

activităţile curente. Checquy ar fi în continuare în stare să-şi continue activitatea de zi cu zi, dar mult mai puţin eficient decât de obicei. Confuzia rezultată ţi-ar oferi o mulţime de timp să ieşi din ţară, să-ţi pui o faţă nouă şi să te mai ocupi şi de alte câteva lucruri.

Dacă ai fi ales să pleci, te-aş fi pus să te opreşti la un avanpost Checquy fără personal, aflat în gara Waterloo, să te conectezi la terminal şi să trimiţi e-mailuri cu anumite cuvinte-cheie către nişte conturi de pe serverul Checquy. Odată ce activai aceste planuri pentru situaţii neprevăzute, ai fi fost, teoretic, vinovată de comiterea unei trădări împotriva naţiunii, prin slăbirea (temporară) a apărării ei. Deci, într-un fel, e mai sigur să rămâi şi să preiei viaţa mea. Recunosc că e o chestie foarte complicată.

Dacă te consolează cu ceva, chiar mă bucur că ai luat decizia asta.

Aşa încât, deşi nu ştiu exact cine încearcă acum să te ucidă, există şapte candidaţi – ceilalţi membri ai Curţii. Unul dintre medii a confirmat.

A, dar înainte să-ţi mai dau şi alte detalii, uită-te la ceas şi vezi ce zi a săptămânii e. Dacă e în cursul săptămânii, presupun că e destul de evident că n-ai ajuns la serviciu. E prea târziu să suni şi să spui că nu te simţi bine?

Se uită mecanic la ceas şi văzu că era sâmbătă. Apoi avu un moment de ezitare.

Da, te duci la serviciu. Da, te duci într-un birou unde cineva încearcă să te omoare. Ai decis să nu pleci, iar asta e

singura cale să poţi rămâne. În valiza cu scrisori se află o mapă mov. E groasă. Din cauză că descrie Checquy şi ce faci tu pentru ei. Probabil că va trebui să o consulţi o grămadă. Dacă azi e zi de lucru, atunci trebuie să suni să spui că eşti bolnavă. Instrucţiunile pentru asta sunt pe prima pagină, sus. Altfel, o să vrei să-ţi alegi o ţinută de birou pentru prima ta zi la muncă. Dacă e weekend, citeşte mai departe.

Când am părăsit-o pe eroina noastră (noi), avea nouă ani şi era pe punctul de a-şi umple gura cu un fursec cu ciocolată. Din câte îmi aduc aminte, ne terminaserăm ceaiul, dar nici Lady Farrier, nici Sir Wattleman nu vorbeau direct cu mine. Îmi amintesc că mă simţeam oarecum iritată de situaţie, dar nu atât de iritată încât să nu încep să înfulec toată tava cu produse de patiserie. Şi apoi Lady Farrier m-a trimis la Moşie.

Scrisoarea continua, dar era prea obosită ca să mai citească. Paginile îi căzură în poală şi, în scurt timp, era adormită pe canapea, o canapea care fusese aleasă pentru confortul extrem. Dacă visase ceva, nu îşi aducea aminte ce.

3

— Mă cheamă Myfanwy, spuse ea, îngrijorată de cât de nesigur îi suna vocea.

Chipul pe care-l văzu în oglindă ar fi putut aparţine cuiva pe nume Myfanwy, dar îi lua puţin să se gândească la ea în felul acesta. Totuşi, începea să se gândească la persoana care-i ocupase înainte trupul ca fiind Thomas.

— Sunt Myfanwy, repetă ea, puţin mai convingător de data asta. Erai o persoană matinală, Thomas? se întrebă cu glas tare în timp ce se străduia să se dea jos din pat.

Îşi petrecuse cea mai mare parte a zilei de dinainte dormind şi citind dosarele pe care i le lăsase Thomas. Adormise spre miezul nopţii, cu faţa acoperită de un raport despre relaţiile diplomatice dintre Checquy şi Marea Barieră de Corali. Acum era luni, ora 5 dimineaţă, iar ea se trezise cu o tresărire, îngrozită că întârziase.

O clipă, îi trecuse prin cap să sune şi să spună că e bolnavă, dar o descurajaseră mai mulţi factori. În primul rând, autoarea scrisorii păruse că sugerează fără tragere de inimă că ar fi fost măcar o opţiune. În plus, perspectiva de a sta încă o zi singură în apartamentul nefiresc de artificial, ei bine, îi cam dădea fiori. Nu, categoric era momentul să se ducă la serviciu şi să-şi dea seama ce naiba se întâmpla. Se împletici spre duş şi trecu în revistă în minte o varietate de posibile combinaţii vestimentare înainte să se hotărască la un costum. Myfanwy Thomas fusese cea care alesese hainele, aşa că măcar nu trebuia să-şi facă griji că o să apară la muncă şi n-o să arate ca Myfanwy Thomas.

Observase în dimineaţa de dinainte că dulapul era surprinzător de lipsit de mâncare pentru micul dejun. *Ai scăpat ceva, nu, Thomas? Ce fel de „administrator extrem de capabil” n-are grijă să lase micul dejun pentru femeia care o să-i locuiască viitorul trup amnezic? Nici măcar o Pop-Tart? Un*

croasant congelat? Serios. Totuşi, era nişte cafea boabe şi o râşniţă, şi putu să se aşeze cu o cană de cafea şi mapa aia mov cât casa.

Thomas pare să fie genul la locul ei, dar e o amploaiată supraapreciată, îşi zise întristată. *Chiar dacă* lucrează *pentru o versiune paranormală de MI5, probabil că se ocupă de părţile plictisitoare. „Dumnezeule! Un soi de vârcolac o mănâncă pe regină! Ia nişte formulare şi pune-o să le completeze în trei exemplare, şi după aia poate că putem să ne ocupăm de nevoile ei trimestrul viitor, la un moment dat."* Pufnind de una singură, Myfanwy deschise dosarul şi citi instrucţiunile pe care i le lăsase Thomas ca să se pregătească să meargă la birou.

Jumătate de oră mai târziu, purta unul dintre costumele urâte din şifonier, ţinea o servietă în mână şi-i explica agitată bărbatului de la telefon că ar vrea un taxi cât de repede este omeneşte cu putinţă şi recunoştea că da, se grăbeşte, şi că da, ar fi trebuit să-şi planifice drumul din timp. Următoarele 15 minute le petrecu în holul blocului, uitându-se după taxi. Când acesta apăru în cele din urmă, îi spuse adresa şoferului extrem de ciufulit şi apoi fu nevoită să recunoască, fără tragere de inimă, că nu ştie unde e.

În timp ce şoferul îşi cerceta harta, răsfoi mapa mov. Nu reuşise să citească decât sumarul, care fusese înnebunitor de complicat. Găsise nişte post-it-uri în biroul din apartament şi marca diverse paragrafe care păreau importante. Ca urmare, fiecare pagină era însemnată, unele dintre ele de câte trei ori. Se pare că Thomas nu considerase că ar fi necesar un index, deşi exista un oarecare cuprins.

— Deci habar n-aveţi unde e casa asta? întrebă şoferul.

Era mai în vârstă şi purta una dintre şepcile alea de lână dubioase.

— Nu, recunoscu ea în timp ce dădea pagina şi găsise un întreg subiect îngrijorător de nou.

— Atunci, a cui casă e?

— A, e a mea, spuse ea neatentă şi era suficient de absorbită de citit ca să nu observe privirea pe care i-o aruncă şoferul.

De fapt, îşi ţinu capul plecat tot drumul şi astfel habar n-avea unde se afla casa nici când ajunseră. Îi mulţumi şoferului în timp ce se holba cu totală uluire la clădirea din faţa ei. *Fir-ar să fie! Probabil că sunt putred de bogată!*

— Staţi într-o casă mare, observă taximetristul.

— Da, aşa se pare, răspunse ea.

— Şi de bun-gust, adăugă el. Aş zice că e de la jumătatea secolului al XIX-lea.

— A, da?

— Da, detaliile din jurul ferestrelor şi frontoanele o dau de gol, spuse şoferul.

— Asta, şi *1841* gravat deasupra uşii.

— Trage un Rolls-Royce în celălalt capăt al aleii, iar şoferul e îmbrăcat în mov, remarcă el.

— Da, cred că e maşina mea, răspunse ea.

Închise mapa mov, îl plăti pe şofer şi coborî din taxi.

— Dacă simţiţi vreodată nevoia de un taxi şi de un şofer căruia să-i puteţi da un bacşiş mare, cereţi-i-l dispecerului pe Hourigan! strigă el după ea. O să-mi pun chiar şi cămaşă mov, dacă vreţi.

— Mulţumesc! strigă ea peste umăr.

Şoferul Rolls-ului coborî, iar ea îl cercetă cu atenţie. În mapă era un bilet pe tema asta:

> *Însoţitorii*
>
> *Ierarhia în Grupul Checquy e complicată, rezultatul multor secole de tradiţii şi lideri care consideră că lipsa schimbării este o dovadă de vigoare culturală.*
>
> *Dar ca să simplific foarte, foarte tare: dacă ai puteri şi nu eşti membru al Curţii, atunci eşti Pion. Dacă n-ai puteri, n-o să ajungi niciodată în Curte şi eşti un Însoţitor.*

Bineînţeles, există o mulţime de alte niveluri în cadrul ăsta. Pionii nu au automat rang mai mare decât însoţitorii – cel puţin nu mai au. Un Pion şi un Însoţitor pot dispune de acelaşi nivel de autoritate; ambii pot fi supraveghetori sau şefi de departament. Un însoţitor poate avea în subordine Pioni şi invers. Ce-i drept, prejudecăţile dăinuie. În general, dacă e cazul să se aleagă dintre un Pion şi un Însoţitor, Pionul e cel care va obţine slujba. Dar sunt mai mulţi Însoţitori decât Pioni.

Însoţitorii provin dintr-o multitudine de locuri. Bineînţeles, adunăm din guvern, armată şi cler. Avem agenţi de recrutare în universităţi, care sunt cu ochii în patru după cei care au abilităţi şi pot reuşi să fie discreţi. Întotdeauna există o competiţie pentru cei mai buni dintre cei buni, dar avem un buget remarcabil, iar oamenii noştri au talentul să-i identifice pe cei excepţionali de la o vârstă fragedă. Şi îi atragem şi din sectorul privat.

Însoţitorii sunt esenţiali pentru Grupul Checquy. Lucrează în administraţie, spionaj, securitate, servicii medicale – peste tot. Sunt doar câteva secţiuni din Checquy unde nu pot fi angajaţi Însoţitori, iar acelea sunt posturi unde este esenţial să ai puteri.

Un subgrup de Însoţitori despre care trebuie să ştii sunt cei din stafful personal al membrilor Curţii. Asta include secretari, şoferi, bodyguarzi etc. Bodyguarzii îi însoţesc pe membrii Curţii numai cu ocazia ceremoniilor sau în perioade de alertă sporită. Şi da, o să ai câţiva oameni care o să-ţi păzească din când în când trupul, dar probabil că n-au fost de faţă când mi-am pierdut memoria.

În orice caz, poţi să-i deosebeşti pe cei din stafful personal de Însoţitorii obişnuiţi pentru că se îmbracă în mov – e un fel de uniformă, care datează de secole. Am inclus o listă cu stafful tău personal, cu poze, la sfârşitul dosarului.

Însoţitorii sunt legaţi de Checquy printr-o mulţime de mijloace. Contracte juridice, jurăminte religioase. Jurăminte de credinţă. Pedepse conform Legii Secretelor Oficiale. Pedepse conform mai multor legi neoficiale de confidenţialitate. Ameninţări formulate neclar cu o răzbunare oribilă şi vagă. Oamenii nu află adevăratele secrete de la Checquy decât când fac parte din grup, şi după aceea nu mai pot pleca. Desigur, nu există niciun motiv real să vrea să plece. Le merge bine şi câştigă frumos, iar noi avem un grup de terapeuţi excelenţi şi înţelegători.

— Bună dimineaţa, Tură Thomas! spuse bărbatul în mov, deschizându-i portiera.

— Bună dimineaţa! răspunse ea stângaci.

— Deci la Citadelă?

— Ăăă, sigur. Adică, dacă e luni, atunci trebuie să merg la Citadelă, nu? zise ea, încercând să-şi facă năuceala să treacă drept glumă.

— De luni până vineri, răspunse şoferul întristat.

— E preţul pe care-l plăteşti ca să ai o slujbă, bănuiesc.

Bărbatul zâmbi, dar păru puţin surprins. *Minunat, deja mă îndepărtez de personaj,* se gândi ea deprimată.

— Păi, mai bine o luăm din loc.

Răsfoise mai devreme nişte materiale despre Citadelă, dar acum hotărî că ar fi mai bine să se familiarizeze cu ea. Parcurse nerăbdătoare cuprinsul dosarului şi apoi deschise la

Citadela

Dintre toate fortăreţele Checquy, Citadela este în acelaşi timp cea mai expusă şi cea mai bine camuflată. Aflată în City, clădirea Hammerstrom a fost achiziţionată acum câţiva ani sub auspiciile lui Conrad Grantchester, pe atunci Tură. Foloseşte drept cartier general pentru operaţiunile din ţară şi drept cazarmă pentru Căpcăuni, şi include şi un arest temporar şi dotări pentru interogatorii. Mai include şi unul dintre arsenalele de bază pentru Checquy, precum şi reşedinţe secundare pentru Ture, care le pot folosi în vremuri de criză sau când rămân la lucru prea târziu ca să se mai ducă acasă. Ambele situaţii apar cu o regularitate deprimantă. Din câte ştie lumea din afară, clădirea este folosită numai de câteva firme de avocatură şi contabilitate, niciuna dintre ele având în registre clienţi care să nu facă parte din Checquy. În zonele deschise publicului există o bancă, un restaurant şi o cârciumă. Restaurantul e îngrozitor; evită-l.

A durat ani de zile până să fie renovată conform indicaţiilor lui Grantchester, care implicau o mulţime de coridoare secrete, cablaje speciale şi întăriturii de securitate mascate. Tot el a fost responsabil şi pentru decoraţiunile uluitor de lipsite de gust din locuinţa ta securizată. Cât de lipsite de gust? *întrebi tu. Păi, cum urmează să le vezi, probabil că n-ar trebui să-ţi stric surpriza. Dar ce naiba – mă confrunt cu trădare, atacuri la persoană şi perspectiva ca întreaga mea identitate să fie distrusă, aşa încât cred că ar trebui să mi se permită să mă bucur de ce pot. În plus, e de-a dreptul scârbos. E vorba*

despre bârlogul suprem de holtei, cu o mulţime de atenţie acordată sistemului audio şi un covor aşa de gros şi de moale şi de verde, că ai nevoie de o macetă ca să ajungi la baie. A fost gândit special ca să facă femeile să ajungă în pat cu locatarul.

Din multe puncte de vedere, locuinţa este cea mai rea parte a noii tale vieţi. Comparativ cu decoraţiunile, faptul că e cineva care încearcă să te omoare e aproape suportabil. Există două astfel de apartamente; am avut eu noroc să-l capăt pe cel al cărui fost proprietar n-a murit, ci a avansat şi a ajuns al doilea în ierarhia grupului şi superiorul meu direct. Insistă să mă întrebe despre locuinţă de fiecare dată când ne vedem, ceea ce înseamnă de cel puţin trei ori pe săptămână. Aşa că n-am putut niciodată s-o reamenajez.

În orice caz, ca Tură, eşti unul dintre şefii Citadelei. Ca atare, ai acces în toate zonele şi ştii toate coridoarele secrete şi toată lumea trebuie să facă ce spui tu. Toate coridoarele secrete sunt marcate în agenda electronică din sertarul biroului tău şi pe schiţa din acest dosar, iar încuietorile sunt programate să se deschidă cu amprentele tale digitale şi palmare sau cu codul de acces pe care ţi l-am dat în prima scrisoare. Oficial, coridoarele secrete au fost construite de dragul intimităţii şi securităţii Turelor, dar sunt convinsă că de fapt sunt acolo pentru că Grantchester a devenit de-a dreptul paranoic în anii pe care i-a petrecut ca agent de teren – şi pentru că îi plăcea să strecoare înăuntru gagici.

Asta e Citadela. E ascunsă de ochii publicului, o fortăreaţă secretă care îi apără pe oamenii de rând chiar dacă ei nici măcar nu ştiu de ea. E o mărturie a

disponibilităţii omenirii de a trece cu vederea lucrurile care sar în ochi.

— La uşa din faţă sau în garaj, Tură Thomas? întrebă şoferul.

— A, e frumos azi, răspunse ea. O să intru pe uşa din faţă.

Maşina încetini, iar ea ridică privirea nerăbdătoare, dornică să vadă acest bastion al puterii tăinuite. Căscă ochii când văzu că în faţa clădirii părea să se afle o tabără. Pe alee fuseseră ridicate diverse corturi mici, iar nişte oameni prost îmbrăcaţi pichetau uşa, purtând pancarte cu mesaje cu semne de exclamare roşii.

GATA CU CONSPIRAŢIILE! trâmbiţa o pancartă ţinută de un bărbat cu o barbă deasă. AICI E ADEVĂRUL!

ŞTIM ADEVĂRUL! proclamau alte câteva, ţinute strâns în mână de nişte copilaşi. Protestatarii scandau un fel de rimă care nu se lega, dar care reuşea să arate că în clădirea Hammerstrom se afla cartierul general secret al departamentului guvernamental pentru supranatural.

— Nu cred, mormăi ea de una singură, privind năucită în timp ce locuitorii districtului de afaceri treceau pe lângă protestatari ferindu-şi ochii.

Ridicând privirea spre clădire, trebuia să fie înţelegătoare cu ambele părţi. Era ultima clădire din lume în care te-ai fi aşteptat să se afle ceva interesant. Înaltă de vreo nouă etaje şi ridicată din piatră cenuşie fără nicio personalitate, clădirea Hammerstrom părea genul de loc în care cele mai anoste firme desfăşoară cele mai anoste demersuri. N-avea sculpturi sau decoraţiuni, niciun indiciu despre ce s-ar fi putut afla înăuntru. N-ai fi intrat niciodată întâmplător ca să vezi ce-i acolo. Întotdeauna ai fi avut ceva mai bun de făcut.

Şoferul deschisese portiera, iar ea îşi dădu seama cu o tresărire că ar trebui probabil să coboare din maşină. Mulţumindu-i, luă mâna pe care i-o întinsese şi făcu vreo câţiva paşi şovăielnici spre uşa

din faţă. Protestatarii, văzând o femeie scundă care se uita în jur nesigură, cu ochii mari, crezură că ar putea fi convertită şi se îndreptară spre ea.

— Domnişoară! Domnişoară!

Se auzea o cacofonie de voci, dar în cele din urmă bărbatul cu barbă se impuse ca ambasador al celorlalţi.

— Domnişoară, s-ar putea să vă şocheze să aflaţi că această clădire este sediul uneia dintre cele mai mari conspiraţii din istorie! spuse el solemn.

— Ah, făcu ea încet.

— În clădirea aceasta îşi ţine guvernul secretele despre adevăr! explică el.

— Adevăr?

— Da! răspunse bărbatul şi făcu o pauză ca să impresioneze.

— Despre ce? întrebă ea în cele din urmă.

— Poftim?

— Adevărul despre ce? îl îndemnă ea răbdătoare.

— Despre tot ce ascund! Sunteţi conştientă că guvernul britanic a ascuns dovezi despre debarcarea extratereştrilor în ultimii 20 de ani?

— Aşa au făcut?

Aşa am făcut? Se decise să caute informaţii despre extratereştri în dosarele pe care i le lăsase Thomas.

— Da! Şi asta nu-i tot! Au echipe implicate în operaţiuni secrete peste tot prin provincie. Nu suntem siguri ce fac, dar cerem să aflăm! Aţi vrea să semnaţi petiţia noastră şi să vă includem în lista de corespondenţă?

Cu o mână îi băgă o mapă sub nas, iar cu cealaltă vântură câteva broşuri. Până la urmă, semnă petiţia. Refuză oferta cu lista de corespondenţă, dar acceptă nişte broşuri încropite artizanal, strecurându-le în servietă înainte să intre, spre oroarea protestatarilor, direct în clădire prin uşile turnante mai degrabă deteriorate.

Înăuntru se afla un hol mic şi fără niciun haz, cu un gardian mare şi fără haz aflat în spatele unui birou. Erau trei lifturi şi o listă cu o varietate de

firme despre care ştia că erau fictive. Se uită în jur şi văzu că gardianul se ridică în pripă în picioare şi-şi îndrepta cravata.

— Bună dimineaţa, Tură Thomas! spuse el, îndepărtându-şi cu greu privirea de la juliturile şi ochii ei învineţiţi şi privindu-i direct pantofii. Cum a fost în weekend?

— A fost plăcut, răspunse ea, luată uşor prin surprindere. Da, foarte, foarte… plăcut, adăugă, fără să ofere detalii.

Urmă o tăcere penibilă, dar, spre încântarea ei tainică, masivul gardian părea mult mai stânjenit decât ea.

— Da, păi, atunci, dacă vreţi să intraţi, spuse el întinzând mâna sub birou şi apăsând un buton, care îi deschise bâzâind o uşă discretă cu sticlă jivrată.

Păşi înainte, mulţumindu-i, şi se trezi într-un coridor neplăcut de luminos care o duse (dacă nu cumva greşea) prin spatele lifturilor, printr-o arcadă cu detector de metale şi într-un hol care era o idee mai mare şi mult mai frumos decorat decât cel din care venea, iar de la biroul *său* se ridica un gardian mult mai frumos dotat.

— ’Neaţa, Tură Thomas! începu el.

— ’Neaţa! Am avut un weekend de rahat, cel mai lung din viaţa mea, spuse ea complet sinceră.

— Ăăă, da, arată rău, spuse el stângaci, probabil referindu-se la vânătăile ei. Păi, dacă vreţi să validaţi permisul şi să treceţi mai departe, adăugă el, făcând semn spre cele patru uşi turnante din zid.

Despărţiturile erau făcute din bare grele de oţel şi plăci metalice cu perforaţii complicate. Îşi trecu atentă cardul peste un panou negru micuţ şi auzi o serie de bipuri şi bufnituri greoaie. Uşile metalice începură să se rotească, iar ea trecu rapid printre ele.

În mod evident, aici se afla adevăratul hol, cu un tavan înalt elegant arcuit. Pereţii erau plini de uşi de lifturi, iar ea îşi aduse aminte din ce citise că unele duceau la garajul subteran şi altele la etajele superioare – o decizie deliberată, care asigura că oricine intra în clădire trebuia să treacă prin mai

multe zone de securitate şi printre gardienii deosebit de masivi şi bătător la ochi de înarmaţi care stăteau la birourile aşezate în cerc din centru. Era o încăpere frumoasă şi forfotea de oameni.

Tocurile îi ţăcăneau pe pardoseala de marmură şi-şi ţinu răsuflarea când toţi tăcură şi se dădură din calea ei, făcându-i loc spre un anumit lift. Toţi ochii erau aţintiţi asupra ei, iar ea era foarte conştientă de pantofii ei stropiţi cu noroi şi de ochii învineţiţi. Îşi îndreptă spatele şi păşi cu grijă spre uşi. I se părea ei sau femeia aia începu să facă o reverenţă? Dădu din cap prudentă şi merse mai departe. Un bărbat făcu o mică plecăciune, iar un domn mai în vârstă într-un costum de tweed îi adresă un scurt salut ceremonios şi tremurat. Ce-ar fi trebuit să facă? Cuprinsă de un impuls brusc, se opri în faţa bărbatului care o salutase şi zâmbi. Acesta rămase cu privirea nemişcată în faţă.

— Da, Tură Thomas?

Era surprinsă de respectul pe care i-l arăta bărbatul, care era cu cel puţin 20 de ani mai în vârstă decât ea.

— A, hm. Eşti ocupat? întrebă ea cu stângăcie, habar neavând ce să spună.

— Nu şi dacă aveţi nevoie de mine, doamnă, spuse el, ţinându-şi privirea aţintită tot în faţă.

— Vino cu mine în birou, te rog. Aş vrea să ştiu ce părere ai despre proiectul la care lucrezi.

Şi cu asta porni spre lift. N-avea cum s-o facă decât cu neruşinare, se decise ea. Până când bărbatul nu reacţionase în faţa ei cu teamă şi respect, nu îşi dăduse seama de puterea cu care se alesese fiind Myfanwy Thomas. Nu era doar teama de ceea ce i-ar fi putut face dacă l-ar fi atins; era şi autoritatea funcţiei pe care o avea.

Când uşile se închiseră cu un pocnet, sesiză cât de stânjenit se simţea însoţitorul ei. Se asigurase că rămâne în spatele lui, astfel încât el să apese pe butonul pentru etajul potrivit, fiindcă ea uitase la ce etaj se află biroul. Bărbatul stătea drept ca bradul şi evita cu grijă s-o privească în ochi.

— Deci… începu ea, dar el o întrerupse imediat.

— Da, Tură Thomas?

— Daa, zise ea lungind cuvântul. La ce lucrezi în momentul ăsta?

— Secţiunea mea se ocupă de curăţenia după epidemia aceea de ciumă de la Elephant and Castle[3]. Toate cadavrele sunt disecate mai în amănunt, iar martorii sunt instruiţi.

— A, bun, spuse ea şoptit. Şi totul merge bine?

— Da, sigur.

— Minunat; e foarte… mulţumitor.

Şi urmă o tăcere lungă.

— Ai ceva… observaţii? Sau… sugestii?

Ce începuse ca un scurt test de autoritate se transforma acum într-un interogatoriu umilitor în care niciunul dintre cei implicaţi nu ştia ce să spună.

— Nu, nu, urmăm procedura standard, răspunse el pripit.

— Hmm, zise ea, ca modalitate ingenioasă de a nu spune nimic.

Rezultă o nouă tăcere de coşmar.

— Totuşi… începu el.

— Da?

Se agăţă de ocazie de parcă ar fi fost o bomboană lăsată pe pernă la hotel.

— Trebuie să mărturisesc, şi vă rog să n-o luaţi ca pe o critică la adresa grupului, că procesul nu este pe cât de eficient ar putea fi.

— Serios? întrebă ea cu sufletul la gură, de parcă tocmai ar fi coborât de pe Muntele Sinai cu câteva note de subsol. Hai să stabilim o întâlnire, ca să poţi să-ţi dezvolţi ideile. O să mergem la mine în birou şi poţi să stabileşti ora cu asistenta mea.

În acel moment, uşile liftului se deschiseră la etajul ei, iar ea fu foarte atentă să-l lase să coboare primul, pentru că habar n-avea unde îi era biroul.

Asistenta ei executivă, care, potrivit mapei, era Ingrid Woodhouse, arăta exact ca în poză. O femeie distinsă îmbrăcată în mov, Ingrid se ridică şi o salută politicos.

— Bună dimineaţa, Tură Thomas! spuse secretara. Ce mai faceţi?

— Minunat, mulţumesc! Uite, domnul acesta are câteva idei pe care sunt foarte dornică să le ascult, aşa că dacă puteţi găsi un moment liber în programele noastre, ar fi grozav.

Se uită curioasă împrejur, în timp ce Ingrid şi bărbatul, al cărui nume nu reuşise să-l prindă, stabiliră o întâlnire în care el să-i povestească de ceva legat de o epidemie de ciumă. *Ei, probabil că a meritat,* îşi zise ea. *Altfel, nu mi-aş fi găsit niciodată biroul. În plus, bietul om chiar părea să creadă că are nişte idei interesante.* Îi adresă un zâmbet distrat de la revedere bărbatului asudat (căruia Ingrid i se adresa cu apelativul „colonele"). Plecă, vizibil uşurat, iar Myfanwy îşi îndreptă atenţia către asistenta ei executivă.

— *Tie* cum ţi-a mers în weekend? întrebă ea, preîntâmpinând intenţionat orice întrebare despre experienţa ei.

— A, a fost plăcut, zise Ingrid. Ţineţi minte când v-am zis că fiica mea, Amy, vine acasă de la York în weekend?

— A, aşa e. Şi v-aţi distrat?

— Da, a fost foarte plăcut, răspunse Ingrid. Uitaţi rezumatul situaţiei actuale, spuse ea, dându-i lui Myfanwy un dosar de piele. Şi acum, pot să vă aduc nişte cafea?

— Da, ar fi minunată o cafea. Te rog! zise Myfanwy intrând şovăitor în biroul ei.

Se opri o clipă şi se uită în jur, încercând să cuprindă urmele care încă mai stăruiau ale predecesoarei ei. Era o încăpere mare şi frumos mobilată. Doi dintre pereţi erau foi masive de sticlă care dădeau spre oraş. Pe ceilalţi doi pereţi era agăţată o colecţie de portrete. Pe o masă masivă aflată într-un colţ al încăperii era aşezată o vază cu un aranjament de trandafiri, în faţa ei era un birou mare în stil clasic, iar într-o parte era o zonă de stat, cu canapele şi o măsuţă de cafea. Se aşeză prudent în spatele biroului şi se uită cu o oarecare îngrijorare

la numeroasele teancuri de hârtii aşezate pe el. Toate păreau oficiale şi importante. Eliberă cu grijă un spaţiu pe birou şi deschise dosarul pe care i-l dăduse Ingrid. Exista o menţiune la ciuma din Elephant and Castle şi detaliile finale legate de acesta. În weekend avuseseră loc trei incidente, niciunul care să necesite prezenţa comandourilor de Căpcăuni (indiferent ce-or fi fost astea), iar în dimineaţa aceea era programat un asalt asupra unui cult cu coarne, la care participa E. Gestalt. Şapte persoane se aflau sub supraveghere în zona metropolitană a Londrei şi 34 în total în insulele britanice. Începuseră pregătirile preliminare pentru analiza anuală.

Ei bine, toate astea sunt foarte drăguţe, îşi zise ea. *Dacă aş şti ce înseamnă, sunt sigură că aş fi încântată. Oricum, situaţia pare să fie sub control, aşa că să revenim la programul obişnuit.*

Myfanwy se uita curioasă prin sertarele biroului când intră Ingrid cu ceaşca de cafea şi o agendă aşa de groasă, că o puteai folosi să mâni cu ea o vacă. Myfanwy sorbi prelung şi meditativ din cafea în timp ce secretara începu să-i descrie programul.

— Ingrid? spuse ea.

— Da, Tură Thomas?

— Ăăă, scuză-mă că te întrerup, dar poţi să-mi dai nişte lapte şi zahăr pentru cafea, te rog?

Secretara o privi inexpresiv.

— M-am hotărât s-o beau altfel.

Myfanwy simţi nevoia să explice schimbarea bruscă a unui obicei care (din câte îşi dădea seama) era împământenit de ani de zile.

— M-am hotărât pentru că…

De ce? Pentru că vreau să mă îngraş? Pentru că mi-au spus că am nevoie de mai mult zahăr în dietă?

— …pentru că am tot dormit prost. Aşa că vreau să diluez cafeina. Dar nu s-o elimin cu totul. Din cauza durerilor de cap.

Ingrid se uita la ea puţin ciudat, lucru pentru care Myfanwy nu putea s-o acuze absolut deloc, dar luă cafeaua şi se duse s-o schimbe. *Dumnezeule, cine ar*

fi zis că o să fie aşa de îngrozitor de complicat să te dai drept altcineva? se întrebă ea şi deschise dosarul lui Myfanwy.

Asasinarea membrilor Curţii

Unul dintre motivele pentru care mi-a fost aşa de greu să dibui toată urzeala este că în istoria Checquy au existat relativ puţine asasinate ale unor membri ai Curţii. Ţinând cont că e o organizaţie militantă veche de secole care funcţionează sub vălul discreţiei, cu o puzderie de tradiţii şi birocraţie baroce (şi uneori şi rococo), şi *că majoritatea membrilor sunt instruiţi să ucidă şi sunt dotaţi cu abilităţi supranaturale,* şi *că membrii Curţii exercită autoritatea cu o libertate înspăimântătoare, te-ai aştepta să existe mai multă violenţă internă.*

Dar nu.

A, au existat nişte asasinate comise de organizaţii externe (supranaturale şi de alte feluri – Lordul Palmerston a pus să fie împuşcat un Nebun) şi o mulţime de decese pe teren, dar, din câte ştiu eu, au existat numai patru decese ilegale ale unor membri ai Curţii care au fost pricinuite de acţiunile altor membri ai Curţii. Au existat câteva execuţii ilegale, firește, inclusiv un masacru colosal în 1788, care abia ulterior a fost declarat legal, dar cele patru mari crime ilegale sunt bine cunoscute:

1. în 1678, Lordul Charles Huxley a fost aruncat într-un puţ la ordinul soţiei sale, Lady Adelia Huxley.

2. În 1679, Lady Adelia Huxley a fost omorâtă în bătaie cu un ceainic de către iubitul soţului ei, Nebunul Roger Torville.

3. În 1845, Tura Angelina Corfax a fost călcată de o caleaşcă. Până la urmă s-a

descoperit că s-a întâmplat la ordinul omologului ei, Tura Cassandra Bartlett.

4. În 1951, Nebunul Donald Montgomery a fost strangulat cu propria cravată de către Tura Juniper Constable.

Fireşte, este ilegal ca un membru Checquy să omoare un alt membru – nu numai pentru că e crimă, ci şi pentru că lipseşte insulele britanice de o parte a protecţiei lor. În cazurile de mai sus, toate asasinatele, cu excepţia unuia singur, au fost depistate cu promptitudine, judecate cu promptitudine şi apoi executate cu o lipsă de promptitudine care a sărit în ochi. Excepţia a fost Tura Cassandra Bartlett, care şi-a ascuns implicarea în moartea lui Corfax; a fost descoperită în jurnalele ei ani de zile după ce a murit. Trebuie să fi fost un geniu dat naibii ca să evite capacităţile de urmărire ale grupului Checquy.

Ideea e că nu se face aşa ceva.

Şi cu siguranţă nu mi se face mie.

Oricine încearcă să mă omoare, oricine reuşeşte să-mi distrugă memoria, ei bine, se pune într-un pericol al naibii de mare. Nu-mi pot închipui că o să rişte s-o facă în Citadelă.

Acum, unul dintre primele mele gânduri a fost că ai putea să ceri un bodyguard cu normă întreagă, dar ar trebui să explici de ce, iar asta ar naşte tot felul de speculaţii despre tine. Atunci ai avea pe cineva cu tine tot timpul şi, sincer, nu vrem să atragem chiar aşa de mult atenţia asupra ta. Motivul pentru care n-am cerut un bodyguard este că ştiam că n-ar folosi la nimic.

— Tură Thomas, tocmai am primit un apel de la asistentul omologului dumneavoastră – toate

corpurile au fost plecate din oraş cu diverse misiuni în weekend şi n-o să se întoarcă niciunul decât peste câteva ore, aşa că întâlnirea de luni dimineaţă o să fie amânată, spuse Ingrid, intrând cu cafeaua împrospătată.

— Omologul meu? Da… răspunse Myfanwy, începând cu ton interogativ, dar schimbându-l înnebunită într-o propoziţie declarativă meditativă.

Acum bâjbâia după vreun soi de comentariu pe care să-l facă şi se opri la observarea lucrurilor evidente.

— Deci întâlnirea e amânată.

— Da, răspunse Ingrid. Întreaga Tură Gestalt ar trebui să se întoarcă după întâlnirea dumneavoastră cu directoarea de la Moşie, poate cu excepţia Elizei, în funcţie de cum merge asaltul asupra cultului cu coarne.

— A, în regulă, spuse Myfanwy, încercând să priceapă ce i se spusese.

Cred că înţeleg, se gândi ea. *Una dintre Ture. Sunt două Ture. Ca la şah. Eu sunt una, iar cealaltă este omologul meu. Tura Gestalt.* Avea o brumă de noimă. Avea o idee vagă despre ce e de făcut, dar acum o sâcâia altceva. *Ce vrea să spună cu* întreaga *Tură Gestalt?*

— La 9.30 vă întâlniţi cu contabilii de la Casa Apex ca să recapitulaţi bugetul pentru operaţiunea din Elephant and Castle, urmă Ingrid, decizând, se pare, să treacă cu vederea problemele de înţelegere a limbii engleze cu care se confrunta şefa ei.

— Aia cu ciuma? întrebă Myfanwy veselă, mulţumită că-şi amintea.

— Da. La 10.15 aveţi o întâlnire de jumătate de oră cu directoarea Moşiei, şi apoi, la 11.00, aveţi întâlnirea cu Tura Gestalt. O să vă anulez întâlnirea cu ministrul apărării.

— Şi e în regulă? întrebă ea, nedumerită de uşurinţa cu care îl dădea deoparte secretara pe ministrul apărării.

— Bineînţeles.

— Păi, bine, spuse Myfanwy nesigură. Acuma, speram să am ceva timp azi să mă uit pe nişte cifre.

Şi să mă familiarizez cu organizaţia pe care se pare că o conduc.

— Dacă e vreun moment liber, o să încerc să nu-l ocup, spuse Ingrid.

— Aş aprecia.

— Da, încuviinţă secretara. Acum, n-aveţi nimic programat pentru prânz – să comand ceva aici, ca să puteţi să mâncaţi la birou?

— Nu, vreau să ies într-un loc drăguţ la prânz, spuse Myfanwy. Vezi dacă nu poţi să-mi faci o rezervare undeva unde au mâncare foarte bună.

— Bine, spuse Ingrid, părând un pic surprinsă. Christifaro's?

Myfanwy încuviinţă.

— O să aranjez să fie maşina pregătită. Şi după prânz, directorul Securităţii, Clovis, vine de la Casa Apex, şi după aceea aveţi cina cu Lady Farrier.

— În regulă. Şi despre ce e vorba în întâlnirile astea? întrebă ea, scoţând un pix şi pregătindu-se să ia notiţe.

— Directoarea Moşiei speră să treceţi în revistă o listă de potenţiale achiziţii, iar întâlnirea cu directorul pazei aţi cerut-o dumneavoastră. Mă tem că nu ştiu de ce.

— A, bine, sunt sigură c-o să-mi aduc aminte, spuse Myfanwy.

— Pentru cină aveţi rezervare la Simpson's, o informă Ingrid. O să vă spun când e gata maşina.

Myfanwy încuviinţă, iar Ingrid ieşi elegant din birou, ca un cliper cu pânzele bine croite ridicate.

Presupun c-ar trebui să-mi mai fac temele despre cum funcţionează de fapt organizaţia asta.

> *Cum funcţionează de fapt organizaţia asta*
>
> *Există un flux constant de informaţii dinspre funcţionarii publici către noi. Manifestările nefireşti nu se limitează la cimitire, morgi şi sedii de cult mucegăite.*

Nu mă înţelege greşit, o mulţime dintre ele se produc în locuri de felul ăsta, dar multe altele se ivesc în situaţii întru totul lumeşti, ceea ce, în realitate, le face să fie cu mult mai tulburătoare. E mult mai probabil ca lumea să facă faţă apariţiei unui cadavru însufleţit într-un cimitir decât unuia care apare într-o gelaterie sau la cabina de probă a unui butic de modă. N-o să fie încântaţi nici de apariţia unui cadavru însufleţit în cimitir, dar înclină să fie mai puţin revoltaţi.

Ca să depistăm toate aceste lucruri care ne privesc, primim un torent de informaţii, majoritatea cu totul lipsite de importanţă. Teancuri de rapoarte, pagini de cifre şi tone de dosare. Avem echipe de analişti care cern informaţiile publice şi secrete trimise către noi şi, din toate detaliile şi amănuntele, identifică tendinţele ce dezvăluie când piaţa de grâu ajunge să fie manipulată de un vampir.

Avem conexiuni şi cu birocraţia, prin Liniile de Panică. Diverse oficialităţi plasate la nivel înalt din toate departamentele guvernului, şi naţionale, şi locale, primesc informări discrete, concepute astfel încât să fie în acelaşi timp explicite şi vagi. Nu le spunem să fie cu ochii în patru după drăcuşori sau rafale de fiere, dar câteva prezentări judicioase de imagini şi utilizarea cu generozitate a adjectivului nefiresc *garantează că prind ideea. Ca urmare, primim apeluri panicate de la comandanţi de poliţie, miniştri din guvern, membri ai aristocraţiei, ofiţeri din armată, consilieri, agenţi de informaţii, clerici, chirurgi, diplomaţi, administratori de spital etc. Avem şi oameni plasaţi în organizaţii-*

cheie, care ne ţin la curent cu evoluţiile semnificative.

Totuşi, în pofida tuturor acestor legături, ne păstrăm caracterul secret. Numele nostru nu apare pe nicio foaie de hârtie în afara organizaţiei. De fapt, foarte puţini din afară ştiu că existăm. Oamenii primesc un număr de telefon la care să sune, iar informaţiile ajung la noi pe canale încâlcite. Reţeaua noastră de computere nu este conectată cu niciun sistem extern. Dacă încerci să mergi pe urma noastră, tu n-o să ne găseşti, dar noi o să te găsim.

Întâlnirea cu oamenii de la contabilitate se dovedi spectaculos de neinteresantă, în timp ce Myfanwy află cât de ieftin poţi să elimini pe furiş cadavre infectate cu ciumă şi să le diseci. Meritul pentru eficienţa costurilor îi aparţinea domnului foarte politicos pe care-l obligase să ia liftul împreună cu ea (era colonelul Hall). Îşi propuse să ţină minte să-i transmită vreun soi de laude. În pofida plictiselii, Myfanwy avu grijă să fie amabilă cu contabilii, care se foiau stânjeniţi pe scaune şi păreau îngroziţi de ea. *Bănuiesc că Thomas îşi exercita destul de eficient autoritatea,* cugetă Myfanwy. *Păcat că îi controla pe tocilari.*

— Tură Thomas? întrebă Ingrid.

Intrase pe tăcute în urma bieţilor contabili, iar glasul aproape că îi speriase aproape de moarte.

— Da, Ingrid? răspunse ea, ridicând privirea din coloanele de cifre care aveau surprinzător de multă logică.

Thomas spusese că era un administrator capabil şi se pare că o parte din acest talent îi fusese transmis şi ei.

— Directoarea Moşiei este aici.

Judecând după reacţiile contabililor, Myfanwy presupuse că şi această persoană li se părea la fel de impresionantă şi de înspăimântătoare, aşa încât îi

conduse politicos afară şi o întâmpină pe directoare. Sau cel puţin încercă, însă Ingrid insistă să rămână în prag şi s-o anunţe cu voce tare pe femeie.

— *Frau* Blümen, Institutoare-şefa a Moşiei! răcni secretara în birou.

— Da, mulţumesc, Ingrid! spuse Myfanwy şi se ridică s-o întâmpine pe femeia plinuţă care intra legănându-se.

Frau Blümen era aproape perfect rotundă şi nu putea intra pe uşă decât întorcându-se într-o parte şi trăgându-şi pieptul înapoi. Avea părul blond strâns în creştet în bucle şi cozi împletite complicate, şi veni spre Myfanwy cu braţele întinse.

— Micuţă Miffy! *Liebchen!*[4] Ce-ai păţit la ochi? răcni ea cu un puternic accent nemţesc.

Era prima persoană care îndrăznea să facă un comentariu legat de ochii învineţiţi care încă-i mai împodobeau chipul lui Myfanwy. Înainte să primească răspuns, o cuprinsese pe nefericita Tură în braţele ei cărnoase şi o îmbrăţişa strâns.

— E o plăcere să te văd, *Frau* Blümen! spuse Myfanwy, gâfâind; braţele se strânseră şi apoi îi dădură drumul.

— *Frau* Blümen? spuse ea. De ce eşti aşa de ceremonioasă, Myfanwy? Nu, când ai intrat în Curte am stabilit că poţi să-mi spui Steffi. Nu te-ai bătut, nu? Sigur că nu! De când erai fetiţă mică îţi displăcea să te baţi, şi acum vezi ce s-a întâmplat? Da, văd că da.

Afecţiunea evidentă a femeii era plăcută, deşi obiceiul ei de a pune întrebări şi apoi de a răspunde singură era puţin deconcertant.

— Am fost, hm, au încercat unii să mă atace.

— Săracii tâmpiţi! chicoti femeia grasă.

Myfanwy ezită. Era clar că această persoană avea multă afecţiune pentru ea, dar până afla exact cine era, era prudent să nu dezvăluie prea mult, aşa că ridică din umeri.

— Eşti foarte calmă! M-aş fi aşteptat să tremuri şi să plângi. Haide, vino să te văd.

Myfanwy fu prinsă cu blândeţe de umeri, iar faţa îi fu ridicată aproape de ochii lui *Frau* Blümen.

— Hmm, ai fost lovită… când, acum două zile? Poate un pic mai mult? Ah, biata mea Miffy! Bineînţeles, erau nişte agresori obişnuiţi? Nimic supranatural? În definitiv, puterile tale cu siguranţă nu sunt un secret. Nimeni din comunitate n-ar fi aşa de tâmpit. Acum aş vrea nişte ciocolată caldă. Fii drăguţă şi spune-i secretarei tale să aducă… A! Minunat. Mulţumesc foarte mult! Haide, Miffy, ia-ţi cafeaua şi să ne aşezăm pe canapelele tale foarte comode şi să avem o discuţie lungă şi plăcută.

O însoţi pe Myfanwy spre canapele şi îşi instală masa ei masivă pe perne.

— Steffi… începu Myfanwy şovăitor. Ce-ai vrut să spui că puterile mele nu sunt un secret? Adică, evident, ca membră a Curţii…

Fu întreruptă prompt.

— *Liebchen,* chiar dacă n-ai fi ajuns în Curte, toată lumea ar fi ştiut despre puterile tale. Dumnezeule, ai fost cea mai palpitantă descoperire din ultimele zeci de ani! Toţi ştiam despre potenţialul tău. Instructorii de la Moşie trăncăneau despre tine cu oricine!

Luă o sorbitură lungă şi meditativă de ciocolată caldă şi-şi frecă fălcile.

— Şi bineînţeles că eu am fost tot timpul conştientă de darurile tale intelectuale. Ai fi ajuns membră a Curţii chiar dacă n-ai fi avut astfel de puteri.

Lui Myfanwy i se trezise interesul. Scrisoarea vorbea puţin despre timiditatea predecesoarei ei, dar iată o ocazie să afle părerea altei persoane despre ea.

— M-am gândit o grămadă la chestiile astea în ultima vreme, Steffi. Aş vrea să aud părerea ta despre potenţialul meu.

Frau Blümen ridică o sprânceană.

— Păi, mă bucur să aud că acorzi mai mult interes carierei tale în ultima vreme.

Myfanwy coborî privirea, încercând să lase impresia unui administrator timid, dar capabil. Unul

care nu-şi pierduse memoria şi nu încerca să spicuiască orice fel de informaţie putea.

— Foarte bine. Când mi te-au adus la Moşie, erai încleştată de mâna şoferului, mânjită cu ciocolată pe toată faţa şi cu ochii plini de lacrimi. Biata mea *Liebchen,* erai lipită de omul ăla de parcă el era o pernă gonflabilă şi tu pluteai pe Marea Neagră. La vremea aia, Farrier era tot ce-ţi mai rămăsese şi, când ţi-ai dat seama că nu îţi este loială, am văzut ultima scânteie de încredere murind în ochii tăi. Femeia aia tâmpită! Tu o adorai, iar ea era prea plină de ea ca să vadă. În orice caz, înainte să vii la noi, auziserăm despre puterile tale şi eram foarte grijulii. Am citit toate dosarele şi înregistrările, şi, când am terminat documentarea, puteam trage concluzia sigură că abilitatea ta era cu totul nouă şi nu semăna cu nimic care mai apăruse vreodată în insulele britanice. Acuma, fireşte că eram nerăbdători să aflăm care e amploarea abilităţilor tale, dar eram circumspecţi să te forţăm. Majoritatea copiilor care vin la noi sunt extraşi cu mult mai multă subtilitate decât în cazul tău. Asta se întâmplă când laşi liderii să facă lucruri pentru care nu sunt calificaţi. Ea poate să-ţi umble prin vise şi el i-a omorât pe naziştii ăia dezbrăcat, aşa că ne plecăm în faţa lor, dar trebuie să-ţi spun că nu se prea pricep să se poarte cu oamenii.

Steffi clătină din cap în faţa prostiei celor aflaţi deasupra ei şi apoi se interesă dacă urmează şi ceva fursecuri. Myfanwy admise că s-ar putea să fie, şi îi fură transmise ordine lui Ingrid, care intră cu un calm imperturbabil şi o farfurie cu dulciuri mititele.

— Minunat! Mulţumesc, Ingrid! Oricum, imediat ce am aflat despre puterile tale, le-am spus lui Farrier şi Wattleman. Procedura e să ţinem la curent Curtea în legătură cu orice talent promiţător. În definitiv, de-asta am venit azi! Dar ei au aflat cât de entuziasmaţi eram noi şi au vrut să te vadă ei primii, ca să poată stabili o legătură cu tine – să te facă să le fii loială lor. Dar puterea şi autoritatea care l-au îmbătat pe taică-tu au fost suficiente ca să

copleşească total un copil ca tine. Aşa că ai ajuns la noi traumatizată şi, spre marele meu regret, nu ţi-ai revenit niciodată cu adevărat.

Myfanwy stătea cu mâinile încleştate pe cana de cafea. Vedea limpede, deşi era sigură că nu era vorba despre o amintire care revenea. Pur şi simplu, totul era logic. Scrisorile pe care le citise îi dăduseră impresia că Myfanwy Thomas fusese vătămată în vreun fel.

— Continuă, spuse ea încet.

— Acuma, Miffy, nu trebuie să crezi că nu sunt mândră de tine, dar puterea ta potenţială a fost întotdeauna mai însemnată decât ai reuşit tu să o manifeşti. Trebuie să ştii. În definitiv, n-a părut niciodată să-ţi placă să-ţi foloseşti darurile. Ai obţinut exact atâta control cât a trebuit – niciodată mai mult – şi a fost clar că n-o să ajungi niciodată să fii un agent de teren eficient. Cerule! Îţi scăpai cheile dacă ţipa cineva la tine. Poţi să-ţi imaginezi ce s-ar fi întâmplat dacă ţi-am fi dat o armă?

Steffi zâmbi şi râse îndurerat.

— Nu, era clar că nu puteai fi trimisă în cine ştie ce canal, pădure sau casă duplex unde a decis vreun monstru să locuiască. Aveai memorie bună, erai isteaţă şi erai aşa de băgată în Checquy, încât nu se punea problema să te lăsăm iar liberă în lumea reală. Aşa că te-am lăsat să treci în partea de administraţie. Dar nu fără regrete.

— Hmm, mormăi Myfanwy.

Când se întoarse secretara, era cât pe ce să întrebe cât de puternică avusese Thomas potenţialul să ajungă.

— Îmi pare rău că vă deranjez, Tură Thomas, dar Tura Gestalt ajunge în 15 minute pentru întâlnire.

— Vine aici? întrebă surprinsă Steffi. Spune-mi, Ingrid, ce trup poartă Gestalt azi?

Ce trup? se întrebă Myfanwy uluită.

— Azi vin gemenii, *Frau* Blümen, răspunse Ingrid.

— Îh, bine, în cazul ăsta o să plec acum, zise femeia corpolentă înfiorându-se. Dacă îţi faci

vreodată griji că nu ţi-ai împlinit puterile, Miffy, să te uiţi la ăsta. Un luptător uluitor, un maestru al darurilor supranaturale şi, după părerea mea, un eşec total ca persoană.

Clătină din cap.

— În orice caz, vom stabili curând altă întâlnire. Am fost aşa de absorbite în amintiri, că nici măcar n-am apucat să ne uităm pe lista de candidaţi pentru Moşie.

Blümen puse pe măsuţa de cafea un dosar cu biografii, îşi bătu fosta elevă pe obraz şi ieşi. După ce plecă din încăpere, Myfanwy se duse la birou şi adăugă câteva note la lista de termeni şi nume pe care trebuia să le caute. Curtea. Moşia. Steffi Blümen. Wattleman (omoară nazişti *dezbrăcat?).* Însă, ca să facă faţă viitorului apropiat, reveni pe canapea şi răsfoi în grabă secţiunea despre Gestalt.

> *Tura Gestalt*
>
> *Cu nouă ani înainte să mă nasc eu, o amărâtă a trebuit să aducă pe lume patru copii la o singură naştere. Trei băieţi şi o fată. Doi dintre băieţi erau identici. Nu ăsta-i cel mai ciudat lucru, totuşi. Cel mai ciudat lucru a fost că atunci când s-au deschis toate cele patru perechi de ochi, din spatele lor privea o singură minte. Aceasta era Gestalt.*
>
> *Gestalt este oarecum deconcertant, pentru că el/ea/ei este/sunt răspândit/răspândită/răspândiţi în patru corpuri. Lumea încearcă să evite să-i spună lui Gestalt oricum altfel decât Gestalt, pentru că se încurcă în gramatică. Cu toate acestea, e foarte plictisitor să scrii în mod constant* Gestalt *în loc să foloseşti un pronume. Aşa că atunci când am nevoie de un pronume în această descriere, o să mă refer la Gestalt ca* acesta. *N-o fac în discuţiile generale – ar fi nepoliticos.*

Lucru de înţeles, părinţii săi au fost grozav de nefericiţi de odrasla lor bizară. Presupun că atunci când ai patru copii şi toţi fac exact acelaşi lucru în acelaşi timp, sau unul dintre ei face ceva în vreme ce ceilalţi trei zac letargici pe podea, îţi pierzi cumpătul. În plus, mai e şi stresul recuperării după ce ai făcut patru copii deodată. Aşa că atunci când Checquy a apărut la prima aniversare a copiilor şi s-a oferit să-i ia din mâinile părinţilor, cuplul a fost nespus de uşurat. Din nefericire, aşa se întâmplă adesea cu copiii pe care şi-i însuşeşte Checquy. Sunt copii ciudaţi şi au nevoi ciudate.

Gestalt s-a ataşat de Checquy de parcă ar fi fost patru raţe bizare, cu o mentalitate de stup, care se reped la apă. Sau poate că ar trebui să fie o minte ciudată aflată în patru raţe. Fir-ar să fie!

De-asta e aşa de enervant să lucrezi cu Gestalt.

În orice caz, Checquy l-a dus pe Gestalt la Moşie. L-au instruit, antrenat şi crescut într-un mediu cât de afectuos se poate acolo. Era cu alţi copii, copii care erau şi ei ciudaţi. Băieţei cu colţi de fildeş. Adolescente care puteau vorbi cu norii şi puteau obţine răspunsuri inteligibile. Un amărât de tânăr care putea controla psihic flamingii. Din punctul de vedere al cuiva care locuia la Moşie, pot să-ţi spun că nu-i un loc rău unde să creşti, mai ales dacă eşti diferit şi ai abilităţi care depăşesc înţelegerea muritorilor de rând. Însă Gestalt n-a reuşit.

În primul rând, şi-a făcut foarte puţini prieteni. Poate că zici Hei, erau trei fraţi şi o soră, n-aveau nevoie de altcineva, *dar n-ai avea dreptate. Trebuie să ţii minte tot timpul că Gestalt e o singură persoană cu*

opt ochi. E o greşeală frecventă să te gândeşti că sunt patru oameni diferiţi. Gestalt profită de asta. Trupurile au voci diferite şi şi-a dezvoltat cumva manierisme diferite pentru fiecare trup. Corpurile nu se mişcă la unison şi nu stau nemişcate şi rigide decât dacă decide acesta că vrea aşa ceva. Este un actor extraordinar, până într-acolo încât îşi poate face corpurile să se certe sau să discute între ele. Până într-acolo încât uiţi că nu există decât o singură minte care controlează marionetele.

Ceilalţi copii de la Moşie uitau că Gestalt e o singură minte. Credeau doar că fraţii Gestalt sunt snobi. Ştiu, pentru că eram şi eu acolo. Am fost împreună la Moşie doar un an, şi după aceea Gestalt a împlinit 19 ani şi a absolvit. Acuma, ţine minte că eu eram o fetiţă de nouă ani chinuitor de timidă, iar Gestalt erau patru blonzi uluitor de frumoşi, care urmau să devină următoarea senzaţie în Checquy. Şi făcusem o pasiune uriaşă pentru unul dintre fraţi – cel care nu-i geamăn. Aşa că îi priveam şi mi-a devenit clar că Gestalt nu era, categoric, o persoană normală. Nici măcar patru persoane uşor bizare. Ci era o persoană senzaţional de puternică şi ştia toată lumea.

Am citit dosarele lui Gestalt şi, ca elev, ieşea în evidenţă. Avea o memorie excepţională, putea gândi rapid (patru creiere pe care le poate folosi, ţine minte) şi asimila repede şi uşor cunoştinţele predate. Educaţia normală era absorbită de alea patru capete pe loc şi, sub supraveghere atentă, a obţinut un control extraordinar asupra puterilor sale.

Până să împlinească nouă ani, Gestalt putea controla diverse combinaţii ale

trupurilor, putea susţine mai multe conversaţii în acelaşi timp şi coordona concursuri bizare în care corpurile sale se băteau unul cu altul.

Până la 12 ani, era deja dovedit că Gestalt poate sta treaz permanent, lăsând unul dintre corpuri să doarmă în orice moment în care celelalte erau treze. A făcut chestia asta timp de cinci luni.

Până să împlinească 15 ani, corpurile fuseseră mutate cu grijă pe tot globul, pentru a studia distanţa la care se puteau afla unele de altele în condiţii de siguranţă. S-a dovedit că pot fi amplasate pe părţi opuse ale planetei fără niciun efect advers.

Gestalt a absolvit la Moşie şi a plecat imediat pe teren. Şi-a câştigat statutul de Tură prin operaţiuni remarcabile. Cu patru corpuri, forma propria echipă. În cei 16 ani petrecuţi pe teren, a îndeplinit o serie de misiuni imposibile, culminând cu distrugerea unui vampir în vârstă de 488 de ani, care controla în secret piaţa grâului de 252 de ani.

Nu uita că, într-o situaţie care a avut loc în 1980, a fost nevoie de 45 de soldaţi ca să omoare un vampir în vârstă de 64 de ani.

Gestalt e dur.

A obţinut rangul de Tură acum cinci ani şi am fost nevoită să lucrez cu el în multe, multe operaţiuni. Ne vedem în fiecare zi şi ne întâlnim în fiecare luni, miercuri şi vineri, la ora 9 dimineaţa. În general, din cauza chestiei ăleia cu trupurile multiple, Gestalt are cel puţin două feţe pe teren, unde supraveghează operaţiunile. În mod normal, nu e chemată o Tură decât dacă apare o problemă deosebit de importantă, dar lui Gestalt îi place s-o facă pe şeful şi

trebuie să recunosc că face treabă foarte bună cu coordonarea la locul faptei. Partea proastă e că, în general, cel puţin unul dintre corpurile lui Gestalt pierde vremea prin birou. Totuşi, e mai bine decât să fie toate patru, mai ales pentru că niciunul dintre ele nu pare să ştie cum să se descurce cu sistemul de clasare.

Dacă se dovedeşte că Gestalt e cel care te vrea moartă, va trebui să fii foarte atentă.

— Tură Thomas? întrebă Ingrid încetişor.
Myfanwy ridică privirea cu o tresărire.
— A ajuns Tura Gestalt pentru întâlnire.

4

— Ah? Da? Tura Gestalt? Ce… minunat, bolborosi Myfanwy. Lasă-mă doar o clipă să scap de furnicăturile de pe piele.

Oare i se părea ei sau secretara o privea cu o urmă de compasiune?

— Mda, în regulă, Ingrid. Condu-l înăuntru!

Se ridică să dea fuga în jurul biroului şi-şi aşternu pe chip masca de autoritate corespunzătoare.

Pentru o clipă, Myfanwy se întrebă dacă avea timp să-şi strângă părul în vreun stil care să arate profesional; acum era doar prins cu o agrafă. Dar era prea târziu. *Şi, în afară de asta,* chibzui ea, *cei doi ochi învineţiţi o să diminueze cu siguranţă orice aer profesional. În plus, cine ştie cum se purta Thomas?* Când Ingrid intră şi anunţă venirea Turei Gestalt cu glas răsunător, Myfanwy alungă gândul şi dădu naibii prudenţa. *Oricum, nimeni nu cunoaşte pe nimeni altcineva.*

— Turele Gestalt în persoană! exclamă ea, aparent în extaz.

Doi bărbaţi blonzi identici o priveau cu ochi surprinşi.

— Domnilor, vă rog, luaţi loc, lansă ea invitaţia, făcând semn spre scaunele din faţa biroului. Ei bine, arătaţi foarte bine amândoi, adăugă.

— Mulţumesc! răspunse unul dintre ei.

E adevărat, fu ea nevoită să recunoască. Indiferent cum arătau celelalte corpuri, astea două erau splendide. Păr blond des, ochi albaştri şi bronz auriu-roşcat. *În ţara* asta? *Pentru numele lui Dumnezeu, cum reuşesc? Oare puterile lor genetice bizare includ şi abilitatea de a se bronza fără soare?* În mod evident erau gemeni, dar fuseseră luate ceva măsuri ca să arate diferit unul de celălalt. Geamănul din dreapta avea părul mai scurt, zbârlit cu îndemânare cu gel, în timp ce geamănul din stânga avea o tunsoare mai clasică, pieptănată cu grijă. Purtau costume diferite. Unul dintre ei se tolănise pe

scaun, în timp ce al doilea stătea politicos, deşi niciunul dintre ei nu părea să stea deosebit de comod. Şi unul o ţintuia cu privirea gânditor, în timp ce al doilea îşi îndreptase atenţia spre netezitul pantalonilor. Îi botează în minte Geamănul Relaxat şi Geamănul Dichisit. Şi fu de-a dreptul straniu când Myfanwy îşi aduse aminte că în alea două capete se afla o singură minte. Şi chiar şi mai straniu când îşi aminti că mai erau încă două corpuri care hoinăreau pe undeva, controlate de aceeaşi minte. *Stai liniştită,* îşi zise ea, *şi încearcă să nu te pierzi cu firea din cauză că vorbeşti cu o minte colectivă care-i face pe ciudaţii din Checquy să se piardă cu firea. Şi nu presupune implicit că ăsta se află în spatele atacului asupra lui Thomas. Şi, chiar dacă el e, probabil că n-o să treacă la acţiune în biroul tău.*

— Abia ne-am întors de la operaţiunea aia din Essex, spunea Geamănul Relaxat. Arăţi, hm, puţin altfel, Myfanwy.

— Din cauza ochilor învineţiţi, sugeră celălalt geamăn.

— Nu, îl contrazise frate-su. E altceva.

Myfanwy încercă să pară enigmatică şi probabil că nu reuşi, îi privi foindu-se pe scaune.

— Deci ce-ai păţit la ochi? întrebă Geamănul Dichisit.

— A, hm, a încercat cineva să mă atace, răspunse ea.

— Dar eşti în regulă? întrebă el.

— Sunt bine, spuse Myfanwy. Mă cam doare un pic, dar sunt bine.

— Interesant, cugetă Geamănul Relaxat.

Rahat, asta nu se potriveşte cu Myfanwy Thomas cea supusă şi blândă, îşi dădu seama Myfanwy. Se gândi să încerce să pară mai traumatizată, dar optă pentru distragerea atenţiei.

— Şi pe unde mai bântuie fraţii voştri zilele astea? întrebă ea.

Notiţele lui Thomas nu includeau şi poze, iar ea era dornică să-l vadă pe fratele pentru care făcuse o pasiune predecesoarea ei.

— Eliza conduce o echipă în Aberdeen, care umblă după cultul ăla cu coarne, răspunse unul dintre ei indiferent. Robert e la noi în birou.

— Păi, sper că sunt bine, spuse ea amabil.

Gestalt ăsta e bun, îşi zise. *Pare că ar fi într-adevăr trei fraţi şi o soră.* Myfanwy îşi dădu seama că unul dintre gemeni vorbea, iar ea nu era atentă.

— Scuză-mă, ce spuneai?

— Alex explica adineauri că ştim că sunt bine, o lămuri Geamănul Dichisit.

— A, bineînţeles, bineînţeles, încuviinţă Myfanwy tăios, dintr-odată iritată de tonul lui superior. Ei sunt bine. Voi sunteţi bine. Eu sunt bine. Suntem cu toţii bine. Să vă ofer ceva de băut? propuse ea.

Unul dintre ei ceru cafea şi celălalt suc de portocale.

— Sigur. Ingrid?

Secretara, care probabil că ascultase prin uşa deschisă, apăru ca prin farmec cu o tavă.

— Mulţumesc!

— Înţeleg c-ai întârziat un pic azi-dimineaţă, spuse Geamănul Relaxat.

— Hă? făcu Myfanwy cu o prezenţă de spirit senzaţională.

— Păi, în mod normal tu eşti a doua persoană din Citadelă, după asistenta aia a ta, spuse Geamănul Dichisit.

— Da? răspunse Myfanwy.

Ce-i, tipii ăştia îmi supraveghează venirile şi plecările?

— Păi, am… avut o programare.

Se uitară la ea cu priviri pline de aşteptări, iar pe ea o cuprinse brusc o dorinţă să tulbure privirile alea specifice ale lor.

— O programare la ginecolog.

Zâmbi victorioasă către gemeni.

— Pentru un control la vagin, adăugă.

Gemenii dădură din cap la unison şi, spre satisfacţia ei interioară, părură oarecum deconcertaţi. *Bineînţeles, au şi un corp de femeie,* îşi

aduse ea aminte, uşor descurajată. *Probabil că n-o să se piardă cu firea la simpla menţionare a unor probleme femeieşti.*

— Şi… e încă… acolo. Şi în regulă.

— Asta-i… bine, spuse Geamănul Dichisit.

— Da, mă rog, hai să trecem la treabă.

Din fericire, Thomas lăsase o ordine de zi pentru întâlnirea cu Gestalt, iar Myfanwy putea să parcurgă rapid lista – sau ar fi putut, dacă n-ar fi mutat teancurile foarte minuţios aranjate.

— În regulă, să vedem…

Răsfoi printre hârtii.

— *Cred* că ai nişte acte pe care trebuie să le semnez, spuse Geamănul Relaxat.

— Ah, spuse ea scurt, găsind teancul exact unde-l pusese. Deci, ăăă, trebuie să semnezi… chestiile… astea, pe care eu le-am semnat deja, cred.

Trecu printre ele în grabă şi văzu semnătura lui Myfanwy Thomas.

— Da, le-am semnat, iar acum trebuie să le semnaţi şi voi. Deci uitaţi o scrisoare către… prim-ministrul… Marii Britanii, care spune că nu avem cunoştinţă de nimic ce ar trebui să afle şi el.

Le dădu documentele gemenilor, care începură să le semneze. Privi fascinată cum executau simultan semnături identice, unul cu stânga, celălalt, cu dreapta.

— Ai uitat-o pe asta, spuse Geamănul Dichisit, întinzându-i un contract.

Îl luă şi într-o clipă avu o revelaţie îngrozitoare. *Rahat! Semnătura. Cum arăta semnătura lui Thomas?* O văzuse acum o clipă, iar Thomas semnase cel puţin una dintre scrisorile pe care i le adresase, dar nu stătuse prea mult să se gândească la forma şi aspectul acesteia. Retrospectiv, asta fusese o greşeală. *O, Doamne.* Trase aer în piept şi îşi dădu seama că Geamănul Dichisit o ţintuia cu privirea. Îi zâmbi nervos şi apoi semnă. *Asta e? Pare familiară.* Totuşi, niciunul dintre gemeni nu părea excesiv de interesat de semnătura ei. Nici nu o comparară pe cea nouă cu cele vechi.

— Foarte bine, mersi! O să le iau şi o să mă asigur că ajung… unde trebuie să ajungă. Acuma, programul pentru săptămâna asta. În regulă, se pare că am avut o grămadă de întâlniri cu contabili despre… Vă e bine? întrebă ea.

Ambii gemeni Gestalt priveau în gol. *Chestia asta-ţi dă fiori.*

— Sunt pe punctul să intru în sediul cultului, spuseră gemenii la unison. Vrei relatarea?

— Ăăă, sigur, spuse Myfanwy. Să iau notiţe?

— Nu-i nevoie, răspunse Gestalt cu două guri. Echipele sunt dotate cu aparatură de înregistrare. Ne strângem la uşă şi Pionul Kirkman se uită înăuntru. Semnalează că sunt trei oameni de cealaltă parte… înarmaţi. *Cooper, după ce doboară Meaney uşa, aruncă grenade sonore şi luminoase.*

Myfanwy ridică privirea surprinsă – vocile gemenilor se schimbaseră, devenind mai ascuţite şi hotărâte. Îşi dădu seama că auzea vocea surorii lor, care dădea ordine.

— Începe numărătoarea inversă! Trei! Doi! Unu!

Braţele stângi ale gemenilor tresăriră uşor, aparent imitând mişcările surorii lor aflate la mai mult de 300 de kilometri depărtare.

— Meaney a doborât uşa şi ne-am tras înapoi ca să evităm şocul. Acum am intrat, cu cinci omeni în faţa mea. Au asigurat holul şi… *Doboară-l! Doboară-l!* În regulă, un bărbat cu coarne e răpus. *Echipa unu, apăraţi holul! Echipele doi şi trei, intraţi! Ţineţi minte, oameni buni, că vrem cât de puţini morţi se poate. Imobilizaţi-i!* Kirkman verifică acum camerele dimprejur. *Voi patru – asiguraţi încăperea aia! Avansaţi!*

În următoarele 45 de minute, Myfanwy ascultă concentrată în timp ce Gestalt conducea atacul. Soldaţii erau îndrumaţi, se dădeau ordine, membrii cultului erau imobilizaţi sau executaţi (în funcţie de gradul de dăruire faţă de cauză). Avu parte de o relatare pas cu pas când femeia Gestalt fu luată prin surprindere de un atac, iar gărzile sale fură străpunse de vârfurile coarnelor înaltului preot al cultului.

Privi cum muşchii gemenilor se încordară în timp ce sora lor lovea cu picioarele, se rotea şi dădea cu pumnii, de pe buzele lor ieşind numai exclamaţii ascuţite şi stridente. În cele din urmă, după un *chiAA!* acut, se relaxară, răsuflând greu, şi explicară că Eliza tocmai îi frânsese gâtul liderului cultului cu coarne, iar complexul fusese asigurat.

— Uau! Grozav, spuse Myfanwy. Bună treabă!

— Hmm, răspunse Geamănul Dichisit neatent. Eliza are sânge pe bocanci.

— Asta-i minunat, Gestalt, zise Myfanwy, încercând să-şi păstreze calmul. Mai vreţi cafea? Sau suc de portocale? Nu? Poate c-ar trebui s-o rog pe Ingrid să vă aducă nişte şerveţele umede.

★

După ce plecară gemenii (tot oarecum nesiguri pe picioare), Myfanwy stătu multă vreme răsucind toate în cap. După relatarea lor asupra atacului, gemenii avuseseră probleme să se concentreze asupra restului ordinii de zi şi căzuseră de acord să se ocupe mai târziu de restul detaliilor administrative. Privind satisfacţia cu care povestiseră atacul şi auzind descrierea pas cu pas a abilităţilor surorii lor, Myfanwy îşi simţise muşchii încordându-se. Vânătăile de pe propriul corp o dureau şi şi-i putea lesne închipui pe gemeni bătând-o, cu ochii luminându-se de violenţă.

Nu *pot să mă văd cu fiecare membru al Curţii şi să presupun automat că el sau ea e trădătorul,* decise ea. *E întru totul posibil ca Gestalt să nu fi ordonat atacul asupra lui Thomas, iar eu am asudat degeaba pe tot parcursul întâlnirii. Dar cine* a dat *ordinul?* Myfanwy se lăsă pe spate în scaun şi-şi împleti degetele în spatele capului.

Prea multe întrebări. Şi nici măcar nu ştiu tot ce ştia Thomas. Nu încă. Dar o să ştiu.

Se întinse să ia mapa mov.

Turele

În primele câteva secole, Turele erau liderii marţiali ai Checquy. Asta înseamnă

că ei conduceau toate acţiunile militare. În mod tradiţional ocupată de membri ai nobilimii, funcţia necesita cunoştinţe enciclopedice de tactică şi strategie, dar nu şi altceva. Dacă Pionii erau lama sabiei pe care o flutura Checquy, atunci Turele erau plăseaua.

Vechii lideri ai Checquy priveau Turele drept arme şi nimic altceva. Erau copoii cărora li se dădea drumul şi, chiar dacă erau şefii haitei, tot nu erau decât nişte copoi. În 1702, Turele au fost cele care au condus atacul cu patru falange de la Brigadoon[5] şi au dat foc tuturor construcţiilor de-acolo. Unii dintre locuitori au fost executaţi, iar restul au fost trimişi în Ţara Galilor, unde au fost puşi să extragă plumb. Proprietăţile minelor îi împiedicau pe toţi acei oameni extraordinari să evadeze şi au pierit cu toţii în captivitate. (La sfârşitul anilor '60 totuşi a apărut o persoană care susţinea că ar fi „ultimul fiu al Brigadoon-ului" şi a făcut probleme ani de zile înainte să fie suprimat şi disecat.)

O Tură celebră, Rupert Chamberlain, era ţinut în lanţuri în subteranele de sub Turnul Alb până era nevoie de el, moment în care era transportat într-o cuşcă până într-un loc potrivit şi slobozit asupra vreunei victime nefericite pe care o aleseseră liderii. Cât a fost el în funcţie, i-a devorat pe ducele de Northumberland, pe ambasadorii Franţei şi Italiei, un arhidiacon şi pe una dintre colegele lui Ture.

Apoi, în 1788, situaţia s-a schimbat dramatic. O redistribuire masivă de putere a dus la adoptarea unui nou statut al Turelor. În loc să fie generalii Checquy, Turele au fost însărcinate cu toate

afacerile interne. Au devenit paznicii administrativi ai Regatului Unit. Acum, dacă apare ceva bizar în insulele britanice, Turele sunt cele care se ocupă. Suntem administratori şi, deşi încă mai administrăm violenţa uneori, o facem cu delegaţie. Nu trebuie să ne murdărim mâinile decât dacă vrem noi. Eu, una, prefer să rămân la birou, însă Turei Gestalt pare să-i facă plăcere activitatea pe teren.

Principala ta grijă va fi să ajungi să stăpâneşti modul de funcţionare şi politica forţelor interne din Checquy. O să te întâlneşti şi o să coordonezi echipele de Pioni care lucrează în ţară şi o să le încredinţezi diverse sarcini. O să supraveghezi şi managementul Citadelei, în colaborare strânsă cu Gestalt.

A, asta o să fie distractiv, se gândi Myfanwy.

Şi o să te întâlneşti cu regularitate cu ceilalţi membri ai Curţii, ca să coordonaţi acţiunile Checquy.

Totul e destul de evident, pe bune.

Ah, bine, mulţumesc, ce să spun, Thomas, îşi zise Myfanwy amărâtă. *Parcă aş fi ministrul apărării stafiilor şi spiriduşilor, dar câtă vreme jobul e „destul de evident", nu mă îndoiesc că o să mă descurc. Ţara s-ar putea să fie cotropită de spiriduşi şi copaci vorbitori, dar ce naiba… mai există şi Australia!* Fierbând, Myfanwy aruncă mapa mov şi îşi dădu seama că-şi rodea unghiile. *Minunat, probabil că* ăsta *e un obicei nou. N-o văd pe Tura Thomas, administrator ieşit din comun, rozându-şi unghiile. Asta trebuie să însemne că în sfârşit îmi dezvolt propria identitate.* Myfanwy se holba decepţionată la portretele Turelor şi, când Ingrid

năvăli în încăpere, se întreba care dintre acestea fusese înlănţuită în Turnul Londrei.

— Tură Thomas, v-am anulat prânzul la Christifaro's, spuse ea.

— De ce? întrebă Myfanwy dezamăgită. E singurul lucru pe care abia îl aşteptam!

— A apărut o urgenţă, iar dumneavoastră şi Tura Gestalt aţi fost convocaţi la un interogatoriu, răspunse secretara netulburată.

— A, în regulă.

Myfanwy se uită pe birou, se gândi o clipă şi apoi ridică privirea.

— Suntem interogaţi sau interogăm? întrebă ea.

Ingrid păru un pic surprinsă, dar o lămuri că va fi interogat un biet dobitoc capturat de Checquy. Se pare că de interogatoriu se va ocupa un membru al personalului, iar Myfanwy şi Gestalt se vor afla acolo în calitate de public.

— Deci nu trebuie să fac nimic?

— Nu, doamnă.

— Să iau ceva cu mine, ce crezi?

— Adică gustări? întrebă secretara.

— Îmi iau carneţelul, decise Myfanwy. Şi un pix.

— Au stenografi acolo, vă daţi seama. Şi camere video, sublime Ingrid.

— Da, ştiu, răspunse Myfanwy tăios. Dar îmi place să-mi iau singură notiţie.

— Foarte bine, doamnă.

— Da. Acuma, vrei să mă însoţeşti la interoga… interarium… sala de interogatoriu? Aş aprecia observaţiile tale.

În definitiv, nu prea putea să ceară îndrumări, nu?

— Sigur, doamnă. După dumneavoastră.

Ingrid se trase într-o parte ca să-i permită lui Myfanwy s-o ia înainte.

— Nu, nu, spuse Myfanwy pripit. După *tine.*

— Asta-i foarte neregulamentar, Tură Thomas, remarcă Ingrid.

— Fă-mi pe plac, răspunse Myfanwy.

— Cum doriţi.

Cele două femei porniră în pas vioi pe culoare, iar cei dinaintea lor se lipiră de pereţi, astfel încât Tura şi secretara ei să poată trece uşor pe lângă ei. Coridoarele erau presărate cu uşi grele de lemn. De câte ori trecea prin dreptul vreunei uşi deschise, Myfanwy încetinea şi arunca o privire. Într-o încăpere, trei bărbaţi studiau concentraţi o hartă şi se răsteau unii la alţii pe ton scăzut, ca nişte bibliotecari furioşi. Într-alta, un domn pakistanez în vârstă şi cu monoclu flutura un baston pe sub nasul unui bărbat scund şi gras, îmbrăcat într-un caftan. Printr-o altă uşă se vedea o încăpere plină cu rafturi cu cărţi. Aşezat la un birou masiv de lemn, un bărbat cu părul ondulat citea concentrat dintr-un registru şi mângâia neatent capul unui condor uriaş care îi stătea cocoţat mândru pe încheietură. Ridică privirea când trecură, iar ochii i se căscară surprinşi.

În cele din urmă, ajunseră la două uşi de fier masive, cu o placă metalică în ele. Ingrid se trase într-o parte şi se uită răbdătoare la Myfanwy. Din fericire, Myfanwy îşi aducea aminte vag că citise ceva despre asta. Înaintă şi-şi puse ambele mâini pe placă. Metalul i se încălzi sub palme, iar uşile se deschiseră încet, cu un sunet de rotiţe care scrâşnesc. În spatele uşilor se afla, dezamăgitor, un alt rând de uşi, care s-au deschis culisând. Un lift.

Coborâră multe etaje, până deveni clar că se aflau cu câteva niveluri sub pământ. Niciuna dintre ele nu spuse nimic, însă Myfanwy profită de ocazie să-i arunce o privire secretarei în pereţii reflectanţi. Ingrid era înaltă, spre 50 de ani, iar părul ei castaniu-roşcat era coafat impecabil. Era suplă şi părea în formă, de parcă şi-ar fi petrecut toate după-amiezile jucând tenis. Purta câteva bijuterii de aur discrete, inclusiv o verighetă. Myfanwy trase uşor aer pe nas şi adulmecă parfumul de bună calitate al lui Ingrid. Costumul pe care-l purta era mov-deschis şi elegant croit.

Myfanwy se privi şi pe ea în oglindă. Părul pe care-l strânsese la spate cu o agrafă se desprindea, iar costumul ei (deşi mult mai scump decât al lui

Ingrid) era şifonat. Neglijase cu totul machiajul, iar ochii ăia vineţi o făceau să semene cu un raton. Un raton care fusese pocnit peste faţă. După o viaţă întreagă de alimentaţie de proastă calitate.

Tăcerea fu spartă de bâzâitul liftului, care păru strident.

— Şi Ingrid, spuse Myfanwy cu familiaritate. Nu te saturi niciodată de mov?

Secretara întoarse o privire surprinsă către şefa ei, dar, înainte să apuce să răspundă, se deschiseră uşile.

5

Dragă Tu,

Nu sunt bipolară, doar că mi s-a impus o viaţă bipolară.

Viaţa mea personală constă în venit acasă, stat pe canapea cu un castron de floricele şi citit cu atenţie dosare stufoase şi plicticoase.

Viaţa mea profesională constă în ore lungi de responsabilităţi administrative obişnuite, întrerupte de… ei bine, de exemplu, în seara asta, la serviciu, a trebuit să mă descurc cu o oficialitate guvernamentală argentiniană care a vădit spontan abilitatea de a crea animale din ectoplasmă. Singura problemă era că femeia nu putea controla aceste animale şi s-a întâmplat în mijlocul Liverpoolului.

Primul semn a fost când au pâlpâit luminile din birou. Nu sunt foarte sigură cine a aranjat să conecteze iluminatul din birourile şi locuinţele Turelor la Liniile de Panică, dar asta m-a deprins să tresar violent când nu mai merge un bec. Nici măcar nu e nevoie, la drept vorbind, pentru că dacă se petrece ceva important, telefonul meu de pe birou clipeşte roşu şi sună pe un ton deosebit de strident, mobilul sună cu un alt ton strident şi îmi apare un mesaj pe ambele monitoare ale calculatorului.

Şi astă-seară s-au întâmplat toate acestea.

Şi apoi au năvălit peste mine detaliile. Patru civili morţi. Daune de mii de lire asupra unor proprietăţi. Argentinianca părea să aibă o cădere nervoasă şi nu te puteai apropia de ea pentru că era

înconjurată de o turmă de căprioare andine, jaguari şi lame verzi fantomatice.

În acel moment, palmele mi s-au umezit, dar mintea îmi era absolut calmă. Sunt bună în situaţii de criză, dar nu pentru că nu mi-e frică. Totdeauna mi-e frică. Sunt aşa de stresată, că-mi vine să vărs. Dar sunt bună într-o situaţie de criză pentru că sunt foarte, foarte bună când vine vorba de făcut pregătiri. Încerc să privesc situaţia din toate unghiurile, să fac planuri pentru toate posibilităţile.

Aşa cum probabil că ţi-ai dat seama.

Dar să revenim la fauna fosforescentă proaspăt prăsită din Liverpool. Bărbatul de la celălalt capăt al firului era comandantul de tură de la Biroul de Criză, care se află la Londra.

— Au fost mobilizate trupele? am întrebat.

— Echipele de la Liverpool fie au ajuns deja, fie sunt pe drum, dar pare să fie ceva de amploare, a spus el şi i-am simţit neliniştea în glas, ceea ce era îngrijorător.

Ofiţerii pentru situaţii de criză au tendinţa să fie cei mai calmi oameni din toată organizaţia. E posibil să fie cei mai calmi oameni de pe Pământ. Dacă ăsta părea îngrijorat, atunci aproape că puteam să cred că mâine-dimineaţă Liverpoolul n-avea să mai existe.

— Nu sunt sigur c-o să fie în stare să facă faţă, urmă el.

Am deschis un tabel şi am căutat până am găsit ce voiam.

— E o echipă de elevi din ultimul an de la Moşie care face manevre sub acoperire la jumătate de oră de mers de periferia oraşului, am propus eu. Îi expediem pe ei ca să acorde asistenţă iniţial.

— E legal?

— Da. Conform cartei şcolii. O clipă.

Am dat telefonul deoparte şi am strigat la Ingrid s-o informeze pe Frau *Blümen. Apoi am revenit la convorbire.*

— Care-i situaţia cu presa? am întrebat.

— Deocamdată, niciuna, a venit răspunsul încordat la telefon.

Auzeam în fundal oameni care lucrau frenetic.

— Au fost nişte zvonuri, dar ne-am ocupat foarte repede.

Am cântărit situaţia şi am tras adânc aer în piept.

— Întrerupeţi comunicaţiile oraşului, am spus.

— Poftim? a venit răspunsul surprins.

— Fă-o şi sună-mă când egata… Stai, Lewis! Mai eşti acolo?

— Da, Tură Thomas.

— Cât de întuneric e? am întrebat.

— Poftim?

— Cât de întuneric e acolo? Aici e 18.30 şi e întuneric. Liverpool e mai la vest de noi, aşa că soarele o să apună mai târziu acolo. Cât e de întuneric?

În spatele lui Lewis s-a auzit o voce nedesluşită.

— Ce-a zis?

— A zis că e întuneric. La fel de întuneric ca şi aici.

— Bine, atunci… Va trebui să întrerupem toată alimentarea cu energie. Ne trebuie o pană de curent, am spus, înfiorându-mă din cauza problemelor pe care avea să le provoace aceasta. Acum!

— Putem să facem aşa ceva? a întrebat el.

— Tehnicienii Citadelei au amplasat căi de acces informatice ascunse în centralele electrice din cele mai mari 16

oraşe din Marea Britanic, am spus eu, dezvăluind existenţa unui proiect pe care-l iniţiasem cu nouă luni în urmă.

— N-am auzit niciodată de aşa ceva, a spus el.

— E… cu acces restrâns.

De fapt, informaţia era restrânsă la Curte şi tehnicienii care îndepliniseră misiunea.

— O să transmit ordinul şi oprim curentul.

— Tot oraşul? a întrebat el pierit.

— Zona relevantă, dacă este posibil, tot oraşul dacă e nevoie. Dar comunicaţiile trebuie întrerupte. Vreau să fie dificil pentru presă să obţină detalii, şi vreau să fie foarte dificil, dacă nu chiar imposibil, să înregistreze ceva.

— Foarte bine, o să anunţ echipele.

Şi am închis amândoi în acelaşi timp. Apoi am sunat la departamentul IT şi am aruncat oraşul Liverpool în beznă.

— Ingrid, subiectul e din Argentina? am strigat prin uşă.

— Da.

— Atunci trebuie să vorbesc cu unul dintre Cai. Fă-mi un apel la oricare dintre ei e acolo. Şi de ce nu m-a sunat Gestalt?

— Eckhart e la Paris, Gubbins e pe linia unu şi Gestalt pe linia doi, a venit răspunsul netulburat.

Am ridicat receptorul şi am lovit tasta unu.

— Harry?

— O clipă, Myfanwy!

L-am auzit lăsând receptorul jos şi vorbind cu altcineva.

— Da, domnule ministru, s-a dovedit că prăbuşirea avionului a fost provocată de o forţă misterioasă. Da. Da. Ce era? I se spune gravitaţie.

A oftat când a ridicat receptorul telefonului conectat cu mine.

— Ştii, Tură Thomas, de-asta ne menţinem noi secretul. Lumea caută cele mai caraghioase scuze. Nu-i de mirare că epoca raţiunii a fost aşa de bine primită. A dat voie în sfârşit supranaturalului să-şi tragă sufletul.

— Îhî, e captivant, am spus, cercetând detaliile pe care mi le trimisese pe e-mail. Uite, un oficial guvernamental argentinian a atins masa critică la Liverpool. S-ar putea să trebuiască s-o eliminăm… Citeşte e-mailul pe care ţi-l trimit, vezi care sunt implicaţiile dacă o omorâm şi pregăteşte-te.

— Iisuse Hristoase! a exclamat el şi a închis.

Am apăsat tasta pentru linia doi.

— Gestalt? Unde-ţi sunt corpurile?

— Unul e în Wolverhampton, unul în Nottingham, ambele se îndreaptă spre Liverpool. Sunt şi la Citadelă, la mine în birou.

— Foarte bine. Am tăiat curentul în oraş. Poţi să te ocupi şi de controlul mulţimilor, şi de tactică?

— Da.

— Trebuie să-i punem capăt cât de repede se poate, am spus şi am închis.

— Lewis e pe linia unu! a strigat Ingrid.

— Lewis? S-a întrerupt curentul? l-am întrebat.

— Da, dar…

A tăcut brusc.

— Dar ce?

— Dar e o echipă de televiziune pe-acolo şi nu reuşim să-i găsim.

— Ah. Rahat!

Am întrerupt legătura şi am format interiorul de la Acoperire Media.

— Sunt Tura Thomas. Am auzit că e o echipă TV care se vântură prin centrul Liverpoolului… De ce?

— Au un post TV în centrul Liverpoolului, s-a auzit glasul sec al lui Caspar Dragoslevici, directorul de la Acoperire Media.

— Am permis noi aşa ceva?

— Cu totul uluitor, n-am capacitatea supranaturală de a influenţa amplasarea sediilor mijloacelor de informare. Avem pe cineva în interiorul postului, care o să ne spună ce fel de înregistrări au, imediat ce le au, şi s-ar putea să putem face ceva.

— Succes, am pufnit eu. Dacă e genul de înregistrare la care mă gândesc eu, o s-o apere cu preţul vieţii. Ce au Mincinoşii tăi?

— Aş vrea să nu le mai spui aşa, a zis Dragoslevici oftând. Sunt Secţia de Comunicare pentru Dezinformare Tactică.

— Caspar, o să avem nevoie de ceva să le spunem oamenilor, iar femeia din Argentina care scuipă ectoplasmă ce se transformă după aceea în animale care fugăresc lumea… Mă rog, asta intră în categoria de lucruri pe care noi avem un mandat foarte clar să-i împiedicăm pe oameni să le afle.

— Ştii, Tură Thomas, cu astfel de abilităţi de limbaj, e uimitor că n-ai fost plasată în departamentul meu.

— Dă-mi ceva, te rog, am spus şi apoi am închis.

Aproape imediat a sunat din nou telefonul.

— Da?

— Lewis sunt… Am mai avut trei decese şi au mai venit încă două echipe de ştiri.

— Care-i situaţia cu trupele? Trebuie să trimit Căpcăunii?

— Nu cred; se apropie de ţintă. Stai… au doborât-o, a spus Lewis.

— Moartă? am întrebat eu, vigilentă.

— Da, e confirmat.

— Şi produsele animale?

— Se evaporă, a spus el, uşurarea din glasul lui oglindind propriile mele sentimente.

— În regulă, luaţi femeia de-acolo şi încercaţi să curăţaţi orice chestii incriminatoare. Aprindem lumina şi restabilim legăturile telefonice în zece minute.

— Da, doamnă.

Am dat ordinele pentru reluarea serviciilor în oraş, m-am uitat la ceas şi am văzut cu uimire că nu trecuseră decât 32 de minute. Am zâmbit. Chiar eram foarte buni. Dar apoi a sunat Ingrid şi mi-a spus că primim apeluri frenetice de la persoane din conducerea Ministerului de Interne, Departamentului pentru Mediu, Alimente şi Afaceri Rurale, Consiliului municipal din Liverpool, companiei de electricitate şi Societăţii Regale pentru Prevenirea Cruzimii Împotriva Animalelor.

— În regulă, fă-mi legătura pe rând.

Apoi a trebuit să suport o serie de miniştri (primi şi de alte feluri) scoşi din fire şi membri ai propriei mele organizaţii. Deşi întregul incident durase doar jumătate de oră şi lumina fusese întreruptă doar 15 minute, eliminarea urmărilor durase mai mult de o oră şi jumătate. Chiar în timp ce debitam platitudini, mă uitam la trei televizoare, aşteptând nerăbdătoare înregistrarea.

— Ingrid, am spus după ce am terminat convorbirea cu Nebunul Grantchester, unul dintre superiorii mei direcţi, sună-l pe Caspar Dragoslevici şi află ce naiba o să spunem opiniei publice.

Am deschis un sertar al biroului şi am scos nişte aspirină. Telefonul a bâzâit şi am tresărit din cauza sunetului.

— Tura Thomas.

— Sunt Caspar.

— Şi cum stăm? am întrebat obosită.

— Am veşti excepţional de bune, Tură Thomas, a spus Dragoslevici. Din cauza întreruperii electricităţii şi a numărului de oameni care încearcă să iasă din oraş, echipele de televiziune n-au reuşit să ajungă în epicentrul evenimentului. Au ajuns doar la periferie şi s-a dovedit că, de fapt, camerele n-au putut să înregistreze produsele – ectoplasma nu s-a înregistrat pe film sau digital.

— Slavă Domnului! am oftat eu. Aţi găsit o poveste plauzibilă?

— Avem nişte chestii foarte drăguţe, care nu sunt foarte detaliate, despre animale scăpate de pe un cargou şi pana de curent şi jafurile ulterioare, a spus el.

— Sună întortocheat. Cât de multe griji trebuie să-mi fac în legătură cu lumea care o să povestească despre turme de animale-fantomă? am întrebat.

— E cartierul de afaceri, la ora 18.00, în mijlocul săptămânii, aşa că nici pe de parte cât de rău ar fi putut să fie. Dar tot au fost câţiva. O să accepte explicaţia de la ştiri, mai ales după ce eliberăm câteva animale pe-acolo şi le lăsăm filmate de televiziuni, a spus Caspar.

Lucrase 23 de ani în televiziune înainte să-l recrutăm şi aveam încredere în capacitatea lui de a aprecia ce acceptă

omenirea. Voiam să întreb ce fel de animale şi de unde avea să facă rost de ele, dar am decis că viaţa mea ar fi mai uşoară fără această informaţie.

— Grozav, bine… Încearcă doar să nu sari calul, am spus. N-o să dau bine în faţa şefilor dacă mai omorâm şi alţi oameni obişnuiţi când eliberăm bivoli printre ei, i-am spus şi am terminat pentru seara aia.

Acum sunt extenuată, dar nevoia de a fi pregătită pentru tine, combinată cu obişnuinţele care mi-au fost întipărite în şcoală, înseamnă că sunt încă la birou la ora 23.00. Explicaţia Mincinoşilor a fost distribuită şi difuzată, şi, deşi vor apărea inevitabil întrebări şi o operaţiune de curăţare dificilă, dezastrul a fost din nou evitat în mare măsură. Dar tot mai stau la birou, făcând cercetări în trecut ca să-ţi pregătesc ţie viitorul.

Citesc cu atenţie dosare vechi, căutând ceva – cel mai vag indiciu de comportament greşit – care să mă ajute să-mi dau seama cine încearcă să mă distrugă, dar, până acum, n-am prea avut noroc. Partea bună e că, atunci când eşti crescut în Checquy, cam tot ai făcut vreodată e scris în dosare. Asta va necesita o muncă de detectiv de modă veche, pentru care n-am nici timp, nici vreo înclinaţie. Pentru că pur şi simplu nu pot să las totul baltă şi să mă ţin după oamenii ăştia, şi mă tem că nu mai am timp.

Tot am nişte episoade jenante în care izbucnesc în lacrimi. Şi-aşa e extenuant să fii Tură, iar această ameninţare nu mi-a simplificat viaţa. Din fericire, aceste ieşiri cu plânsete se întâmplă de obicei în birou şi pot să mă duc pur şi simplu în locuinţă

şi să trag un plâns zdravăn. După aia mă spăl pe ochi şi mă întorc la birou. Secretara mea vine cu altă persoană cu care trebuie să mă întâlnesc sau cu un teanc de dosare, şi mă întreb dacă a observat.

Mă bucur că am de pus pe hârtie scrisorile astea. Măcar îi pot mărturisi cuiva temerile mele, chiar dacă n-o să ne întâlnim niciodată şi tu n-o să afli decât ulterior prin ce-am trecut.

A ta, extenuată,
Eu

6

Încăperea aflată în faţa lui Myfanwy şi a lui Ingrid era mare şi surprinzător de luxoasă. Pe podea se afla un covor gros, iar pe pereţi erau atârnate tablouri. Pe un bufet aşezat în stânga se afla o selecţie de brânzeturi şi fructe, iar pe dreapta era un bar cu un stil înflorit şi bine dotat cu o gamă de carafe şi sticle. De tavan atârna un candelabru, iar pe tencuială se proiectau înfloriturі. În capătul îndepărtat al încăperii, în faţa unui perete acoperit cu draperii roşii groase, se aflau câteva scaune. Câţiva bărbaţi în costume se învârteau în jurul bufetului.

— Tură Thomas?

Lângă cotul lui Myfanwy se afla un bărbat îmbrăcat ca un valet. Se întoarse către ei, speriată.

— Da? răspunse.

— Pot să vă aduc ceva de băut?

Bărbatul făcu un semn către bar.

— Ah, ar fi minunat! Poţi să-mi aduci o cafea? Ingrid, tu ce-ai vrea?

Şi secretara ei, şi valetul părură puşi în încurcătură, dar până la urmă se ajunse la o învoială conform căreia va primi şi Ingrid o ceaşcă de cafea. Luând în considerare expresiile glaciale, Myfanwy îşi dădu seama că oamenii în mov se aflau acolo ca să servească, nu să fie serviţi. Ridicând din umeri, se duse spre bufet şi-şi umplu o farfurie cu căpşuni şi brânză.

— A, Tură Thomas! exclamă unul dintre bărbaţii aflaţi acolo.

Era îndesat şi gălăgios, şi avea dinţi mari şi o faţă roşie, şi se năpusti către ea ca un camion. Myfanwy se holbă la el, zâmbind politicos, şi rămase neclintită, băgând o căpşună în gură. Bărbatul se opri şi păru puţin nedumerit, de parcă s-ar fi aşteptat să se dea înapoi sau să bată în retragere, dar apoi merse mai departe curajos până ajunse să stea

incomod de aproape, iar ea fu nevoită să-şi lase capul pe spate ca să se uite la el.

— Bună ziua! răspunse ea calm.

Cine-i tipul ăsta şi ar trebui oare să mă înclin sau ar trebui să facă el o reverenţă? Se părea că anticipase oarece ezitare sau semn de supunere din partea ei, dar, cum nu-l primi, nu dădu impresia că ar fi fost insultat, ci doar surprins. *Probabil că e învăţat cu Thomas cea chinuitor de timidă,* se gândi ea. *Tura care nu îndrăzneşte să vorbească prea tare.*

— Cam supărător, să trebuiască să ne eliberăm programul pentru procedura asta, ei? spuse el, deşi avea mai puţin entuziasm în voce decât înainte.

Sub privirea ei fixă, părea de fapt că-şi pierde încrederea în sine. Totuşi, încercă să o compenseze cu volumul şi, aparent, cu debitul.

— Scuipi pe mine, spuse Myfanwy glacial.

Bărbatul bâigui ceva în timp ce ea se ştergea pe faţă cu un şerveţel. Îl privi în continuare în ochi şi văzu cum i se mută privirea brusc în spatele ei. Bărbatul dădu înapoi şi salută politicos din cap pe cineva care tocmai ajunsese.

— Tură Gestalt, spuse el pe un ton politicos. Bună ziua!

A, deci aşa stă treaba, se gândi Myfanwy. *Gestalt se alege cu respectul, iar Thomas se ocupă de contabilitate.* Se răsuci şi pe urmă se trase înapoi zăpăcită. Nu gemenii erau cei care ieşeau din lift, ci un bărbat mult mai înalt şi mai bine făcut. Îşi dădu seama că acesta trebuie să fie al treilea dintre corpurile lui Gestalt şi îl privi cu interes. *Ah, Thomas. Aveai gusturi bune,* îşi zise ea. Robert Gestalt era arătos şi puternic. Îmbrăcat neprotocolar cu pantaloni de pânză şi o cămaşă cu mânecă scurtă, înaintă cu un aer palpabil de încredere în sine.

— Bună ziua, Perry! spuse calm şi apoi îşi îndreptă atenţia către ea. Myfanwy, arăţi bine, adăugă el cu o doză suplimentară de farmec.

Numai ochii îl trădau. *Nu uita,* îşi aminti ea, *abia ai terminat o întâlnire cu omul ăsta şi l-ai auzit*

omorând o grămadă de alţi oameni. Poate că poartă altă piele, dar tot el e.

— Îmi pare îngrozitor de rău că a apărut chestia asta! îi spuse el. Ştiu cât te indispun interogatoriile astea. Trebuie doar să ne silim să-l suportăm.

Îi oferi lui Myfanwy braţul pentru a o conduce spre scaune, iar ea îl acceptă şovăitor.

Când îi atinse pielea, simţi un şoc.

Parcă s-ar fi aruncat într-un lac ai cărui curenţi se învârteau în jurul ei. Fiecare curent era diferit, separat de ceilalţi. Avu impresia că poate întinde mâna şi poate întrerupe traiectoria acelei mişcări – că o poate redirecţiona, o poate răsuci sau o poate opri cu totul. Fâşiile erau complexe, înspăimântător de complexe, dar îşi dădea seama că sistemul lor cuprindea fiinţa fizică a lui Gestalt.

O, Doamne! se gândi Myfanwy. Dintr-odată, avea control asupra acestui bărbat – nu prin violenţă, ci cu toată forţa şi puterea propriei minţi. Nu mai era lipsită de apărare; era periculoasă. *Thomas, înţeleg de ce ezitai, dar nu trebuia să-ţi fie niciodată frică de ea!*

Năucită, se lăsă condusă spre unul dintre scaunele din mijloc şi îşi primi ceaşca de cafea. Se uită uluită la Gestalt şi văzu satisfacţia îngâmfată de pe chipul lui frumos. *Crezi că sunt zăpăcită pentru că eşti tu arătos? Sunt zăpăcită pentru că pot să te zdrobesc.* Se uită în jur şi văzu că şi alţii se instalau pe scaune. Două rânduri de scaune confortabile, aşezate în formă de potcoavă, rândul din interior puţin mai jos, ca să nu obstrucţioneze vederea celor din spate. Parcă ar fi fost într-o lojă privată foarte scumpă la un meci de fotbal foarte mic şi clandestin. Un domn cu înfăţişare distinctă, îmbrăcat în costum, stătea în picioare în faţa draperiilor. Îşi drese vocea stângaci.

— Turele mele, doamnelor şi domnilor, începu el, îl supraveghem pe acest individ de când a intrat în ţară, acum trei zile. Paşaportul lui este pe numele lui Peter Van Syoc din Olanda, iar acoperirea lui era o călătorie de afaceri pentru angajatorul său, Compania de pescuit Zeekoning. Când a sosit de la

Amsterdam pe Heathrow, anumiţi factori au atras atenţia agenţilor noştri şi, conform procedurilor sistematizate de Tura Thomas, l-am plasat sub supraveghere discretă. S-a intrat în camera lui de la pensiunea unde stătea şi oamenii noştri au amplasat acolo dispozitive de ascultare şi camere dificil de depistat. Agenţii Checquy care l-au urmărit pe domnul Van Syoc au observat că, în timpul deplasărilor sale prin oraş, a trecut de câteva ori pe lângă Citadelă şi a acordat oarecare atenţie clădirii. Ieri-seară a angajat serviciile unei prostituate şi a plătit-o să rămână în camera lui toată noaptea. Azi-dimineaţă, subiectul şi-a activat abilităţi neomeneşti şi a început s-o ucidă şi, credem noi, s-o consume pe prostituată. În acest moment, au intrat în acţiune Pionii. Când au apărut, subiectul a demonstrat abilităţi suplimentare, distrugând o parte din structura pensiunii înainte să poată fi imobilizat.

Vocea bărbatului era seacă în mod intenţionat, nedând în vileag nicio emoţie. Tonul reţinut făcea ca întreaga prezentare să pară caraghioasă.

— A fost apoi transportat imediat în Citadelă.

Fir-ar să fie! se gândi Myfanwy. *Asta-i destul de dur.* Se răsuci ca s-o găsească pe Ingrid şi văzu că secretara stătea în spatele ei. Era în mod evident stânjenită, dar se ţinea bine. Myfanwy îi zâmbi şi, luată prin surprindere, Ingrid zâmbi şi ea. Când Myfanwy se întoarse din nou către draperii, în spatele ei se auzi un sunet de hârtie mototolită, ca şi cum stătea pe o foaie de hârtie. Pipăi în jur şi scoase o pungă de hârtie cerată împăturită cu grijă.

— Gestalt? spuse ea, întorcându-se către trupul aşezat lângă ea. Ce-i asta?

— Vai, Myfanwy! exclamă el. Totdeauna ai o pungă de hârtie. Ştii ce des îţi fac rău interogatoriile astea, adăugă cu ton care poate că ar fi vrut să sune mângâietor, dar care ei i se păru superior.

— A, desigur. Doar că nu mă aşteptam să mă aşez pe ea, răspunse Myfanwy, punându-şi punga în poală.

Lui Thomas i se făcea rău la chestiile astea? Şi-o putea imagina pe persoana timidă din trupul acesta micuţ vomitând în faţa tuturor acestor bărbaţi. În afară de Ingrid, pe care Myfanwy o invitase la inspiraţia momentului, era singura femeie din încăpere. *Biata Thomas!* se gândi ea. *Cât de umilită trebuie să fi fost.* Şi apoi, privind suspicioasă draperiile din faţa ei, se întrebă: *Ce anume urmează să se întâmple?*

Draperiile fremătară şi apoi se deschiseră. Când pânza roşie se trase în lateral, luminile din încăpere se estompară. *E exact ca un teatru, iar noi suntem în loja noastră privată,* îşi spuse ea stânjenită. În faţa lor se afla un geam gros, iar în spatele lui o cameră cu faianţă albastru-deschis. Din tavan străluceau lumini blânde. Imaginaţia lui Myfanwy invocase o lespede de piatră cu vreun amărât legat cu lanţuri şi chingi, dar în loc de asta văzu ceva care semăna mai degrabă cu un scaun stomatologic bine capitonat. Aşezat pe el era un bărbat cu ochii închişi. Mânecile cămăşii fuseseră tăiate cu grijă, iar cracii pantalonilor fuseseră suflecaţi. Era nemişcat. La încheieturile mâinilor, în talie şi la glezne se vedeau chingi de pânză care-l legau de scaun. Ceva din aspectul prozaic şi steril al întregii poveşti era mai îngrijorător decât imaginile medievale pe care le invocase ea.

— O, Doamne! mormăi ea pentru sine şi atrase o privire compătimitoare din partea lui Gestalt.

Se încordă când intră în încăpere un bărbat. Avea ochelari, era îmbrăcat în uniformă de medic şi purta o mască chirurgicală. Myfanwy se uită în jur după instrumente, vreo tavă sau cărucior cu instrumente metalice strălucitoare, dar nu văzu nimic. Simţea cum devine tot mai încordată. Dacă nu exista niciun echipament, atunci cum îşi obţineau informaţiile membrii Checquy? Îi smulgea un mediu gândurile din creier? Ce o îngrozea aşa de tare pe Thomas de vomita cu regularitate în timpul acestor şedinţe? Degetele lui Myfanwy se strânseră pe braţul scaunului, lăsând adâncituri în pânza moale. Se trase

înapoi pe perne când examinatorul îşi ridică mâinile cu mănuşi de latex şi se întinse către bărbat. Lângă ea, Gestalt se aplecă în faţă concentrat, iar în încăpere se lăsă liniştea. Examinatorul îşi lăsă mâinile pe părul bărbatului şi apoi începu să palpeze cu degetele, trasând contururile scalpului. Se lăsă puţin pe spate şi vorbi repezit într-un microfon care atârna de tavan.

— Strămoşii lui se trag aproape exclusiv din Europa Occidentală, cu excepţia unui stră-străbunic din Polonia, începu el.

Bărbatul gălăgios care încercase s-o intimideze pe Myfanwy fornăi, iar examinatorul încremeni. Bătu furios darabana cu degetele pe capul subiectului şi apoi continuă:

— Este predispus să fie talentat la muzică şi matematică, dar şi înclinat spre lipsă de încredere în sine. Are un curaj fizic extraordinar şi puţin spre deloc simţ al umorului. Nu are mustrări de conştiinţă în privinţa uciderii.

Examinatorul îşi trecu grijuliu degetele peste braţele bărbatului şi se opri la încheietura mâinii. Mijind ochii, Myfanwy putea să vadă că apăsa uşor şi îşi închisese ochii.

— Are 32 de ani, al doilea copil. S-a născut în iunie. A suferit mai multe intervenţii chirurgicale majore şi are mai multe implanturi. Printre alte organe, i-au fost înlocuiţi rinichii şi plămânii.

Urmă o pauză lungă, iar examinatorul îşi înclină capul într-o parte, de parcă ar fi ascultat ceva.

— Operaţia aceea a avut loc acum patru ani. Este dreptaci. Este alergic la lactate.

Examinatorul întoarse palmele bărbatului cu faţa în sus. Se lăsă într-un genunchi şi se aplecă mai aproape de braţele scaunului, privind cu atenţie liniile care se întretăiau în palmele bărbatului.

— S-a născut la Bruxelles, iar tatăl lui a murit când el avea patru ani. La facultate a cunoscut o străină înaltă şi brunetă. N-a mers. A învăţat să bată la maşină. Timp de câţiva ani, a fost angajat doar sporadic. În principal munci manuale. Şi a călătorit

o grămadă. Apoi, când avea 25 de ani, a intrat în armată. A învăţat arte marţiale. A mai călătorit o grămadă. A avut parte de violenţe. Şi el le-a comis pe cele mai multe dintre ele.

Examinatorul se ridică şi se duse la chiuveta din colţ. Umezi un şerveţel de hârtie şi şterse atent mâna bărbatului cu el. Apoi luă o lupă şi o şterse. Se uită din nou la mână.

— După doi ani în armată, viaţa lui a cunoscut o întorsătură majoră.

— Doctore Crisp, ce a fost această întorsătură? strigă bărbatul gălăgios, întrerupându-l

Examinatorul ridică iritat privirea.

— Nu sunt sigur, spuse el ţâfnos. Un fel de schimbare profesională, dar una drastică.

— Cum îţi dai seama? întrebă bărbatul gălăgios.

Bărbatul de lângă el încercă să-l facă să tacă.

— Perry, te rog, nu începe, îl auzi Myfanwy şoptindu-i.

— Pentru că i-au fost înlăturate amprentele digitale, răspunse examinatorul.

Myfanwy mâzgăli ceva în carneţel; Gestalt încercă discret să tragă cu ochiul, dar ea acoperi scrisul.

— Ce altceva mai vezi, doctore Crisp? întrebă ea.

Examinatorul îşi scoase ochelarii şi miji ochii, uitându-se şi mai de aproape la mână.

— Încă multe alte călătorii, şi apoi s-a întâlnit cu o persoană scundă şi blondă cu care se cunoştea deja bine. Pare să fi găsit adevărata dragoste. Şi a avut trei copii. Dintre care unul a murit. De două ori.

— De două ori? întrebă Perry. Cum ţi-ai dat seama?

Examinatorul aruncă lupa exasperat.

— În regulă, cine-i? întrebă Crisp.

— Ce-i, nu-mi recunoşti vocea? întrebă Perry rânjind.

— Vocile sunt distorsionate electronic, prostovan fără limite ce eşti tu! Dar stai să mă aventurez să ghicesc… Este cineva a cărui fată mai mare nu s-a măritat încă şi nici n-o să se mărite?

— Păi, bineînţeles că *acum* n-o să se mai mărite, impostorule! Ce fel de om îi spune unei fete de 18 ani că n-o să se mărite niciodată?

Perry se ridică şi dădu cu pumnul în geam.

— Unul care are dreptate! ţipă Crisp, venind cu paşi mari spre geam.

Îşi smulse masca de pe faţă, dând la iveală o mustaţă şi o bărbuţă.

— Cum îndrăzneşti? Eşti un şarlatan! Un mincinos nenorocit!

— Talentele mele sunt incontestabile! ţipă Crisp, scuipând pe tot geamul de furie.

Din nefericire, nu putea să vadă prin geam şi decisese să stea chiar în faţa lui Myfanwy, cu ochii fixaţi într-un punct imaginar.

— Eu le contest! ţipă şi Perry. Ai speriat-o pe fiică-mea cu poveştile tale calomnioase. Ce fel de porc salivează peste mâna unei tinere la petrecerea de Crăciun şi după aia o minte în legătură cu viitorul ei?

— În primul rând, *tu* i-ai spus să stea de vorbă cu mine. Şi n-am spus nimic care să nu fie perfect evident pentru orice amărât de nătărău cu care vorbeşte! Are personalitate cât un suport de pahare!

Acum loveau amândoi în geam, iar strigătele lor degeneraseră într-un vuiet de neînţeles de insulte. *Este incredibil!* se gândi Myfanwy. Toţi ceilalţi priveau profund fascinaţi, aşa că se părea că îi revenea ei sarcina să facă ceva. *În definitiv, sunt Tura. Şi Gestalt nu pare să intervină.* Îi aruncă o privire omologului său, care privea amuzat.

— Domnilor, spuse Myfanwy calmă, dar fără niciun efect, pentru că toţi ceilalţi bărbaţi din încăpere se ridicaseră şi contribuiau la larmă. Domnilor! repetă ea, ridicând puţin vocea.

Tot nicio reacţie. *Bine, ajunge!* îşi zise ea exasperată. Ajunsese la capătul răbdării.

— *Domnilor!* strigă ea în cele din urmă, iar glasul îi străpunse gălăgia cum trece o coasă printr-un pudel.

Se lăsă o tăcere mormântală şi toată lumea se holba la ea, uluită.

— Trebuie să tăceţi cu toţii şi să vă concentraţi asupra sarcinii de care ne ocupăm. Doctore Crisp, dacă o să revii la interogatoriu, mă întreb dacă poţi resuscita subiectul şi să-i pui întrebări.

Toţi ochii se îndreptară din nou către bărbatul de pe scaun şi se auzi cum mai multe persoane îşi dreg vocea jenante. Toată lumea se aşeză brusc, cu excepţia doctorului Crisp, care îşi trase masca la loc şi se îndreptă spre scaun. Intrase o asistentă, ducând o tavă de oţel lustruită pe care se afla o seringă umplută cu un lichid indigo. Crisp luă cu grijă seringa, îi mulţumi asistentei dând din cap şi injectă conţinutul în braţul subiectului. Pleoapele bărbatului fluturară, iar Crisp profită de ocazie ca să-şi schimbe mănuşile. În cele din urmă, prizonierul se trezi, privind dezorientat în jurul său.

— Bună dimineaţa! spuse doctorul Crisp, încercând să pară calm şi stăpân pe sine.

— E după-amiază, îl corectă Perry laconic.

— Taci din gură! exclamă Crisp, aruncând o privire furioasă spre geam. Acum, spuse el, întorcându-se către subiect. O să-ţi pun nişte întrebări, iar tu o să răspunzi sincer. Dacă minţi, o să ştiu şi n-o să-ţi meargă bine.

Bărbatul se holba la el, fără să clipească.

— Sunt sigur că înţelegi.

Îşi lăsă cu blândeţe mâna pe încheietura bărbatului, punându-şi degetele pe locul unde se simţea pulsul.

— Hai să-ncepem.

Myfanwy se simţea agitată în timp ce privea prin geam. Se relaxase puţin mai devreme, când Crisp citise liniile din palma subiectului. Examinarea fizică fusese pasivă, neinvazivă. Dar acum îşi dădea seama că va fi vorba de durere şi violenţă. Stătea nemişcată, conştientă de privirea lui Gestalt aţintită asupra ei. Inima începu să-i bată cu putere.

— Cum te cheamă? întrebă Crisp.

— Peter Van Syoc, răspunse subiectul.

Accentul lui olandez era puternic şi, deşi vorbea calm, avea ochii larg deschişi, holbându-se la geam. Myfanwy ştia că nu poate să vadă prin acesta, dar tot se foi stânjenită pe scaun.

— Adevărat, spuse Crisp. Acum, pentru cine lucrezi?

— Compania de pescuit Zeekoning, răspunse Van Syoc.

Urmă o pauză.

— Asta este, în cel mai bun caz, un adevăr parţial, spuse Crisp în cele din urmă. Acum, că vezi că pot deosebi o minciună de adevăr, o să te întreb pentru cine lucrezi.

— Ţi-am spus, Compania de pescuit Zeekoning! exclamă Van Syoc.

Se auzi un sunet discret, când Crisp ţâţâi cu regret pe sub mască. Lăsă o mână pe încheietura lui Van Syoc şi o puse pe cealaltă pe vârful degetelor subiectului. Aşeză cu grijă fiecare deget într-un anumit loc, iar Myfanwy văzu cum i se încordează braţele o clipă. Van Syoc tresări şi trase brusc aer în piept, cu o urmă de şoc.

— Pentru cine lucrezi?

Singurul răspuns pe care-l primi fu o privire fixă îngrozită. Crisp oftă şi apăsă din nou. Van Syoc ţipă, şi de data asta erau nişte cuvinte. Myfanwy ascultă cu atenţie; ei i se părea o adunătură de silabe aleatorii, dar toţi bărbaţii din încăpere icniră. Se răsuci, surprinsă. Diverşii şefi de secţii păreau palizi, iar Gestalt părea absolut copleşit. Parcă tocmai primiseră informaţia că sosise Satana şi mânca oraşul Glasgow.

— Hmm, spuse ea, ca şi cum ar fi înţeles semnificaţia cuvintelor lui Van Syoc.

Avea s-o întrebe pe Ingrid mai încolo. Între timp, Crisp se pregătea pentru o altă întrebare şi, judecând după privirile atente ale restului publicului, Myfanwy se gândi că asta va fi întrebarea cu adevărat importantă.

— De ce te afli aici? întrebă Crisp cu o concentrare extraordinară.

Degetele i se încordaseră pe punctele de presiune delicate ale mâinii lui Van Syoc şi era evident că durerea era tot mai puternică.

— Ce au de gând? insistă el.

Muşchii de pe faţa subiectului se încordau. Falca era închisă strâns, iar ochii ieşiţi din orbite. Cu toate acestea, nu vorbi. Gestalt scoase un sunet din gât, iar doctorul dădu drumul mâinii prizonierului şi se apropie de geam, privind drept înainte, cu mâinile pe lângă corp.

— Da, domnule? întrebă el.

Gestalt îşi împreună degetele, aparent pierdut în gânduri, şi se uită ţintă la bărbatul prăbuşit în scaun. În cele din urmă, Perry îşi adună curajul să spargă tăcerea.

— Tură Gestalt, chiar trebuie să aflăm ce se petrece aici.

Gestalt încuviinţă încet.

— Extrage informaţia, doctore Crisp. Eşti autorizat de Ture, spuse Gestalt.

— Poftim?

Myfanwy vorbi fără să se gândească, surprinsă că nu fusese consultată, şi se alese cu o privire uimită din partea omologului său.

— Adică, dacă n-ai obiecţii, Tură Thomas, spuse Gestalt, puţin nedumerit.

Întreaga încăpere se uita din nou ţintă la ea, surprinsă.

— Ăăă, nu. Cred că n-am obiecţii, spuse ea. Te rog, continuă, doctore Crisp.

Examinatorul făcu o scurtă plecăciune şi se întoarse la bărbatul din scaun. Se aşeză cu atenţie în spatele lui Van Syoc şi îşi răsfiră degetele, apoi le strânse căuş în jurul craniului victimei, începu să apese şi să atingă pielea.

— De ce te afli aici?

Van Syoc *se zvârcoli* pe scaun, cu membrele luptându-se între ele. Sub cămaşă se vedeau tremurături ciudate, de parcă organele încercau să i se sfâşie singure din tors. Un sunet ciudat, ca de explozie, vibră prin încăpere, răsunând straniu prin

microfoane. Pentru o clipă, Myfanwy nu reuşi să vadă sursa sunetului, dar apoi îşi dădu seama că erau dinţii lui Van Syoc, clănţănind în alveole. O străbătu un fior de groază şi o furnică pielea.

— *Ce vor?*

Chinul bărbatului era palpabil. De fapt, aproape că îşi imagina că poate *să-i vadă* senzaţiile. Zvâcneau chiar în faţa ei, ca nişte panglici în flăcări care se înteţeau şi scădeau ca nişte dâre ce se scurgeau prin canalele trupului său.

— De ce te afli aici?

Myfanwy clătină din cap, încercând să se concentreze asupra lui Van Syoc şi nu a suferinţei care se revărsa din el. În disperare de cauză, se întoarse să se uite la cei din jurul ei şi clipi surprinsă. În jurul fiecărei persoane pâlpâia o aură de senzaţii, inele concentrice care se suprapuneau între ele. Simţi că ar putea, cu o atingere a minţii, să-i lase pe toţi zăcând letargici pe podea. Atenţia îi fu din nou atrasă spre Van Syoc şi durerea pe care o suferea. Simţurile lui licăriră peste ale ei, iar ea se clătină în sinea ei. Stomacul i se urcă în gât. Îşi înghiţi bila. *De-asta îi era întotdeauna rău lui Thomas,* îşi dădu ea seama. Se uită fix la subiect şi simţi milă.

Myfanwy se apropie cu mintea de bărbat. Şovăitor, fără să înţeleagă de fapt ce era pe punctul să facă, atinse curentul care ardea cel mai strălucitor şi îi opri durerea.

— De ce eşti aici?

Trupul lui Van Syoc se chinuia sub atingerea lui Crisp, însă Myfanwy îşi dădea seama că mintea lui n-o mai simţea. Deşi muşchii gâtului încă mai erau ieşiţi, privirea îi alerga în jur, căutând o explicaţie.

Stând de cealaltă parte a geamului, explicaţia menţinu contactul cu sistemul lui Van Syoc. *Uluitor,* îşi spuse ea, urmărind căile nervilor lui. *Deci asta controlează durerea.* Îşi îndreptă atenţia spre altă porţiune. *Şi reţeaua asta e legată de ochi. Dar ce e* asta? *N-are cum să fie bine.* În timp ce analiza anomalia, se încruntă. Mare parte din sistemul lui i

se părea evident, aproape de la sine înţeles, dar erau secţiuni care n-aveau nicio logică. Apoi, prin sistemul lui undui un puls, opera doctorului Crisp. Cu un efort, îşi îndreptă din nou atenţia asupra restului lumii, unde nu era nimic cum trebuie. Examinatorul simţise în mod clar că e ceva în neregulă şi asuda din greu.

— Ce vor?

Crisp pătrunse şi mai adânc şi căută cele mai sensibile îmbinări de nervi şi energie, întrerupând şi perturbând. În spatele geamului, Myfanwy îi observă eforturile şi le simţi zdrobindu-se de barierele pe care le amplasase ea. Nu putea face mare lucru împotriva abilităţilor lui Crisp, recunoscu în sinea ei. Influenţa lui se revărsa peste zidurile pe care le crease ea şi până la urmă se prăvăli asupra subiectului cu o forţă inimaginabilă.

— *De ce te afli aici?*

Van Syoc urlă, un hohot prelung şi cutremurător. Gura i se deschise şi se închise, buzele zbătându-i-se obscen, şi se luptă cu sine însuşi. *Oare astea sunt cuvinte?* se întrebă Myfanwy. *Ăsta e răspunsul?*

Se auzi un bâzâit furios de undeva, crescând în volum. Se uitară cu toţii în jur, cu excepţia lui Crisp, care era concentrat asupra proiectului său. Apoi se auzi un pocnet slab, iar doctorul îşi smulse mâinile de pe pacient şi se dădu înapoi cu un strigăt surprins. Perry râse scurt când îl văzu pe doctor scuturându-şi degetele şi înjurând.

— Nu fi tâmpit, Perry, spuse Myfanwy tăios. Uită-te la corp!

— Corpul, repetă Gestalt.

Se uitară cu toţii la Van Syoc, rămas fără vlagă pe scaun. Rămânea legat strâns, dar avea o nemişcare îngrijorătoare.

În jurul rămăşiţelor pământeşti ale lui Peter Van Syoc pluteau urme vagi de fum.

★

— Ce dracu’ a fost asta, Crisp? strigă Gestalt.

Doctorul fusese adus în camera de observaţie şi stătea în picioare în faţa unui grup de administratori

cu aer acuzator şi a unei Ture scoase din fire. Myfanwy şi Ingrid erau încă aşezate, dar toţi bărbaţii se ridicaseră, prezentând un front unit.

— Ai spus că poţi să înfrângi rezistenţa oricui, că poţi să ne obţii orice informaţie vrem!

— Tură Gestalt, ştii că palmaresul meu este perfect, spuse doctorul Crisp, privind ţintă în podea.

Avea mâinile încleştate pe lângă corp, dar, după câte putea să-şi dea seama Myfanwy, încordarea bărbatului venea din frică mai degrabă decât din supărare. Bineînţeles, cu Gestalt dezlănţuit în faţa lui, teama putea fi iertată, însă Myfanwy îi putea simţi şi nedumerirea.

— Dacă palmaresul tău e aşa de-al naibii de bun, atunci de ce e chestia aia de-acolo moartă? întrebă Gestalt.

Uşile liftului se deschiseră cu un fâşâit, iar acolo se aflau gemenii, la fel de înfuriaţi. Intrară cu paşi mari şi toţi cei din încăpere se dădură înapoi.

— Nu sunt nici eu sigur, spuse Crisp agitat. Omul avea o toleranţă incredibilă, dar nici nu m-aş fi aşteptat la altceva din partea cuiva cu instrucţia lui. L-am împins mult dincolo de limitele normale, dar, sincer, ar fi trebuit să cedeze mult mai devreme.

— Şi să moară? mârâi Geamănul Dichisit.

— *Asta* ar fi trebuit să se întâmple mult mai repede, Crisp? întrebă Geamănul Relaxat, strângându-şi degetele ca pe nişte gheare.

— Avem nevoie de răspunsuri, Crisp! strigă Gestalt cel arătos. *Eu* am nevoie de răspunsuri şi, din cauza ta, n-o să fie disponibile!

— Domnule, îmi pare rău, sincer, nu pot să înţeleg, răspunse Crisp, cu broboane de transpiraţie pe frunte.

— Nu? întrebară toţi cei trei fraţi Gestalt deodată. Poate că te pot ajuta eu să înţelegi.

Şi mâinile lor ţâşniră şi se înlănţuiră în jurul gâtului lui Crisp. Împreună, fraţii îl ridicară de pe podea.

— *Asta* poţi să înţelegi?

— Gestalt, spuse Myfanwy încordată.

Oare Gestalt chiar o să-l moare pe omul ăsta în faţa noastră? se întrebă ea. *E normal? Ce dracu' de organizaţie* este *asta?*

— Încetează!

Întreaga atenţie se îndreptă brusc spre ea. Simţea trei perechi de frumoşi ochi albaştri holbându-se, agitaţi şi înfuriaţi.

— Deşi nu mă îndoiesc de talentele doctorului Crisp, cred că e dincolo de puterile sale să determine un trup să se ardă de unul singur. Nu-i aşa, doctore Crisp?

Bărbatul încuviinţă frenetic, chiar în timp ce se zvârcolea în strânsoarea din jurul gâtului.

— Aici se întâmplă ceva ce nu vedem. Aşa că haide să fim rezonabili şi să-i dăm pace bunului doctor.

Psihopaţilor! Văzu raţiunea revenind pe toate cele trei chipurile. Crisp fu coborât pe podea.

— Are cineva vreo sugestie deşteaptă? întrebă corpul Robert, dintr-odată calm.

Gemenii se întorseseră şi mergeau spre lift. Doctorul Crisp gâfâia pe podea şi toţi ceilalţi bărbaţi se uitau spre Myfanwy aşteptând ceva. Probabil credeau că e mai puţin probabil s-o strângă de gât şi pe ea Gestalt.

— Păi, Tură Thomas, ce sugerezi tu?

— Sunt câteva lucruri, spuse ea rar, încercând să mai câştige timp de gândire.

Îşi deschise carneţelul şi îl răsfoi, cu fruntea încruntată de parcă ar fi căutat vreo informaţie obscură. Apoi îşi aduse aminte ceva.

— Sunt curioasă ce a ţipat la sfârşit Van Syoc. Doctore Crisp, eşti de acord că subiectul nostru era constrâns să-ţi răspundă?

Doctorul se afla încă pe podea, răsuflând cu greutate, dar reuşi să încuviinţeze din cap.

— Da, Tură Thomas, spuse el răguşit. Indiferent ce încerca să spună, nu minţea. Mi-aş fi dat seama.

— În acest caz… începu ea, dar fu întreruptă de Perry, care părea mult prea sceptic pentru gustul ei.

— Hm. Deşi sunt sigur că apreciem cu toţii micile sugestii ale lui Myfanwy, este riscant să punem prea mult accent pe această idee. În definitiv, este clar pentru *oricine* care are experienţă în domeniul operaţiunilor că acest bărbat – făcu un semn spre fereastră şi trupul prăbuşit al lui Van Syoc – reacţiona pur şi simplu la durerea brută pe care o simţea. Înţeleg de ce te-ar speria, îi spuse lui Myfanwy, bătând-o pe umăr, după care adăugă: Dar poţi să fii sigură că este foarte normal în aceste condiţii.

Tonul superior al lui Perry o scotea din minţi pe Myfanwy.

— Cu siguranţă, răspunse ea, privindu-l ţintă pe Perry. Slavă Domnului că eşti aici ca să ne spui când trebuie ascultaţi superiorii şi când trebuie să nu fie luaţi în seamă!

Îi vedea liniile minţii trasate în jurul corpului şi se opuse impulsului de a-i înmuia picioarele. În loc de asta, îi privi obrajii înroşindu-se şi ochii ieşind din orbite.

— Trebuie să mărturisesc, Perry, nu-mi aduc aminte această responsabilitate anume menţionată printre atribuţiile funcţiei tale, dar probabil că este un serviciu pe care-l oferi gratuit comunităţii.

Întreaga atenţie a încăperii era îndreptată acum asupra lui, iar el era atât de roşu la faţă, încât ar fi putut opri traficul.

— În orice caz – Myfanwy făcu un gest distrat cu mâna –, şi-a dat cineva seama ce încerca să spună Van Syoc ăsta?

Îl văzu cu coada ochiului pe valet întorcându-se către un Pion şi trimiţându-l de-acolo în grabă, probabil în căutarea vreunui soi de expert. *Ce satisfacţie,* îşi spuse ea şi sorbi prelung din cafea.

— De asemenea, aş vrea să ştiu de ce iese fum din cadavru. Doctore Crisp, de ce ţi-ai tras degetele de pe el? întrebă ea, făcând tot ce putea ca să nu ia în seamă gurile căscate ale bărbaţilor din jur.

Între timp, Crisp reuşise să se ridice de pe podea şi se îndepărta încet de Gestalt.

— Păi, doamnă, am simţit că parcă mă muşcase ceva, de parcă îmi sărise ceva la degete, spuse el defensiv.

— Dă-mi să-ţi văd mâinile, te rog, spuse Myfanwy, iar el le întinse spre ea.

Încă mai purta mănuşile de cauciuc, iar Myfanwy îi întoarse mâinile ca să le cerceteze îndeaproape. Crisp avea degetele neobişnuit de lungi, cu monturi şi încheieturi masive.

— Doctore Crisp, sunt nişte semne de arsură pe vârful degetelor mănuşilor. Scoate-le, te rog!

Doctorul le scoase şi prezentă degetele la inspecţie. Arătau ca nişte bambuşi roz. Myfanwy întinse mâna, iar el tresări.

— Nu fi ridicol, nu-ţi fac nimic, îl asigură ea, luându-i cu blândeţe mâinile.

Palmele doctorului erau moi şi uşor pudrate cu talcul din mănuşi. Cu toate acestea, Myfanwy zărea mici puncte de funingine pe degete.

— Fascinant. O să vrem să fie analizate şi mănuşile, şi mâinile tale. Şi, bineînţeles, va trebui examinat şi răposatul domn Van Syoc. Meticulos.

Se uită împrejur şi văzu că nimeni nu făcea nimic. Toţi erau ocupaţi s-o privească fără să le vină să creadă. Pocni din degete de câteva ori şi tresăriră cu toţii.

— Foarte bine, oameni buni, acum! Începeţi să vă gândiţi la ceva şi anunţaţi Turele când vă vine vreo idee. Ingrid, ne retragem?

Secretara se ridică lângă ea şi porniră spre lift.

— Ei bine! izbucni Myfanwy frustrată imediat ce se închiseră uşile liftului. Despre ce dracu’ a fost vorba?

— Probabil… începu Ingrid, dar fu întreruptă de dezlănţuirea lui Myfanwy.

— Adică, tâmpitul ăla de Perry dă buzna peste mine de parcă intram într-o zonă interzisă, şi după aia îmi împroaşcă salivă în faţă! spuse ea, ştergându-şi din nou obrazul, de data asta cu mâneca. Şi nenorocitul ăla de Gestalt, cu aerele lui!

„Ah, uite punguţa ta de fetiţă, în care să vomiţi un pic ca o copiliţă dacă simţi nevoia”, şi tot timpul se uită la mine în speranţa că o să mă pierd.

— Deşi, ca să fim… încercă Ingrid să intervină, însă Myfanwy era în vervă şi, în afară de o lovitură care să-i taie gâtul, erau puţine şanse s-o oprească ceva.

— Probabil c-ar fi trebuit să-i las să nu facă nimic pentru că s-au dovedit foarte capabili de *aşa ceva* când strangula Gestalt personalul.

Myfanwy dădu din mâini, scuturându-şi capul aşa de violent, încât îi ieşi părul din agrafă. Ingrid întinse mâna şi-i luă agrafa care-i atârna în păr.

— Idioţii ăia enervanţi! Mersi, Ingrid. Cine se cred? încheie Myfanwy.

— Păi, au *crezut* că sunt şefi de secţie din Citadelă, elita, cei mai de încredere şi puternici dintre administratori, spuse Ingrid sec. Dar probabil că le-aţi scos din cap ideea *asta.*

— Mă rog, zise Myfanwy.

După ce-şi vărsase complet oful, puse o mână pe perete şi se aplecă înainte, gâfâind, cu capul plecat. Era o pauză de reflecţie.

— Bineînţeles, nu e cu totul neaşteptat, spuse Ingrid încet.

Myfanwy ridică privirea din poziţia ei aplecată.

— Poftim? întrebă ea.

Femeia mai în vârstă privea drept înainte, evitând deliberat s-o privească în ochi.

— Tură Thomas, ştiţi că n-am comentat niciodată felul în care vă purtaţi, începu Ingrid.

— Ah… Hm, da. Totdeauna am apreciat asta, spuse Myfanwy, încercând să ascundă faptul că habar n-avea dacă era adevărat.

— Şi bineînţeles că ştiţi că apreciez în cea mai mare măsură abilităţile dumneavoastră profesionale. Aşa încât, vă rog, nu vă simţiţi jignită…

Ingrid se opri, iar Myfanwy aşteptă.

— Vă rog, nu vă simţiţi jignită când spun că nu v-aţi asumat niciodată un rol hotărâtor în conducerea Checquy.

— Ah, asta era? Fir-ar să fie, sunt cu totul nejignită de *asta,* spuse Myfanwy indiferentă când se deschiseră uşile liftului.

— Sunteţi sigură? întrebă Ingrid.

Ce îşi imaginează că o să fac, o să mă ghemuiesc pe podea? se întrebă Myfanwy.

— Mda, nicio problemă. Acuma, cum arată restul zilei?

Dintr-odată era pregătită şi ardea de nerăbdare. Se simţea de parcă ar fi băut şase ceşti cu cafea. Ingrid o privea ciudat.

— Ce-i? Haide! Întâlniri etc. N-aveam un fel de întâlnire cu şeful… tipul… de la securitate?

— Nu până la 15.00, spuse Ingrid. Mai vreţi să ieşiţi la prânz? A trebuit să anulez rezervarea, dar pot să văd dacă mai au vreun loc liber.

— Nu, m-am îndopat cu brânză şi căpşuni la interogatoriu. Tu ce faci acum?

— Eu? întrebă Ingrid, părând surprinsă.

— Da, vreau să aud ce crezi tu despre ce tocmai am văzut, spuse Myfanwy entuziasmată. Crezi că te-am luat cu mine doar de distracţie? A fost un rendez-vous clasic, cu gustări şi spectacol, iar acum mă aştept să-ţi faci şi tu partea. Comandăm nişte ceai la ora 5 şi îmi prezinţi evaluarea ta critică.

Şi să sperăm că o să aflu ce Dumnezeu a bâiguit amărâtul ăla, ce i-a făcut pe toţi ceilalţi să icnească de parcă ar fi dezvăluit că era moştenitorul tronului, deghizat.

— Păi, ar fi foarte plăcut, spuse Ingrid. Lăsaţi-mă cinci minute, să pun lucrurile la punct.

— Bine, răspunse Myfanwy când intrară în birou. Am şi eu câteva chestii de care trebuie să mă ocup.

Erau câteva înregistrări peste care voia să se uite şi, dacă nu greşea, când aruncase o privire în dulăpiorul biroului zărise un mini-frigider. *Sper că Thomas avea bun-simţ să ţină minibarul aprovizionat.*

După 20 de minute, Myfanwy se oprise din citit şi contempla binedispusă un Toblerone, când intră Ingrid, părând plină de regret.

— A venit să vă vadă Tura Gestalt, doamnă, spuse secretara.

— Ah. Minunat! Păi, stai o clipă, răspunse Myfanwy, oarecum demoralizată.

Se adună, îşi dădu părul de pe faţă şi-şi netezi haina.

— Arăt bine? Profesional?

Ingrid încuviinţă din cap nesigură şi se întoarse să-l întâmpine pe Gestalt. Myfanwy îşi întipări pe chip o expresie calmă şi apoi înhăţă ciocolata de pe birou. Gemenii intrară unul după celălalt şi se aşezară pe ceea ce, după felul cum se tot foiau stânjeniţi, Myfanwy nu putea decât să tragă concluzia că erau scaunele ei alese în mod deliberat ca să fie incomode.

— Gestalt. Bună!

Urmă încă una dintre pauzele acelea încărcate de aşteptări.

— Toblerone? le oferi ea în cele din urmă.

7

Dragă Tu,

Deci ţi-am spus cum m-au dobândit Farrier şi Wattleman de la părinţii mei. Tocmai conduseseră afară din clădire un domn Thomas foarte tulburat şi acum se confruntau cu perspectiva unei fetiţe care era mânjită din belşug atât de ciocolată, cât şi de lacrimi. Ceaiul de dimineaţă se încheiase, iar Farrier şi Wattleman avuseseră o discuţie cu mine despre cât de importanţi erau ei, de ce trebuia să fac tot ce puteam ca să fie mândri de mine şi fericiţi şi cum urma să plec la un fel de şcoală cu internat. Năucită cum eram de evenimentele din ora care se scursese, n-am făcut decât să încuviinţez perplexă şi să cad de acord să fiu scoasă din clădire şi vârâtă pe bancheta din spate a unei maşini, cu care am fost dusă mulţi kilometri, departe de Londra.

Călătoria părea nesfârşită. Îmi aduc aminte că mă uitam neputincioasă în jur. Tot ce ştiam dispăruse şi eram dusă în sălbăticie. Eram singură pe bancheta din spate a unei limuzine. Mă smiorcăiam, şi după aia am şi plâns un pic, până i s-a făcut şoferului milă de mine şi m-a adus în faţă, lângă el. Până la urmă am adormit întinsă incomod peste schimbătorul de viteze, cu capul pe genunchiul şoferului, faţa sudată de pantalonii lui de uniformă cu o combinaţie revoltătoare de ciocolată, salivă şi rezultatele unui nas care curgea.

Când maşina a ajuns, în cele din urmă, la Moşie, am fost înghiontită ca să mă trezesc şi am fost întâmpinată de o femeie masivă, cu un accent ciudat, care a fost

îngrozită de condiţiile în care călătorisem. În cele din urmă, când a terminat de condamnat neglijenţa superiorilor ei, s-a prezentat drept Frau *Blümen, directoarea noii mele şcoli.*

Frau *Blümen era binedispusă şi blândă, se purta frumos cu copiii şi părea teribil de confortabil să dormi pe ea. Însă acum eram extrem de prudentă cu toată lumea. Imediat ce am coborât din maşină, şoferul pe care dormisem a plecat fără să-şi ia măcar la revedere. Părea că nu te poţi bizui pe nimeni, că nu poţi avea încredere în nimeni.*

Această credinţă avea să mă însoţească foarte multă vreme.

Frau *Blümen m-a trimis direct în pat, unde am picat imediat, extenuată de întâmplările de peste zi.*

A doua zi dimineaţă, m-am trezit într-o viaţă nouă, o persoană diferită decât fusesem cu o zi în urmă. E puţin neobişnuit dacă te gândeşti că şi tu treci prin acelaşi gen de lucruri – câţi oameni păţesc aşa ceva, cu atât mai mult într-un singur corp? Mă întreb dacă o să-ţi aduci aminte fiecare clipă din prima ta nouă zi. Eu ştiu sigur că da.

A fost cea mai bulversantă şi extenuantă zi din viaţa mea.

Am fost trezită de sunetul unui cocoş care cânta. Afară era întuneric, dar în încăpere se foia lumea, iar luminile se aprindeau treptat. Era clar că n-aveam de ales şi trebuia să mă dau jos din pat, mai ales când am simţit că mă înghionteşte cineva şovăitor în fluierul piciorului. Când am reuşit în cele din urmă să-mi întredeschid ochii, am văzut o chinezoaică de vârsta mea privindu-mă răbdătoare.

— Bună dimineaţa! a ciripit ea. Eu sunt Mary şi ar trebui să-ţi prezint locurile. Hopa sus!

Tot ce spunea ieşea ca o exclamaţie veselă şi se dovedi că era unul dintre oamenii aceia care sunt întotdeauna binedispuşi.

Totuşi, mie mi se părea nefiresc, chiar şi la vârsta aia, să existe cineva care să sară pur şi simplu din pat şi să fie vioi. Ce nu ştiam era că toţi elevii de la Moşie erau îndelung instruiţi şi îndoctrinaţi pentru a deveni pe cât de eficienţi era omeneşte posibil. Asta includea şi transformarea într-o „persoană matinală". Ca şi cum n-ar fi fost destul de rău, toţi elevii din anul meu se aflau la Moşie din fragedă pruncie. Nu există un moment prestabilit când se manifestă puterile oamenilor, se poate întâmpla în orice moment al vieţii, dar de obicei se produce înainte de adolescenţă, ceea ce este convenabil pentru Checquy, pentru că e mult mai uşor să îndoctrinezi oamenii la vârsta aceea. Eram singura din grupul meu de vârstă ale cărei puteri nu fuseseră detectate încă din pântecele mamei. Toţi ceilalţi îşi petrecuseră împreună practic fiecare clipă în ultimii opt ani, aşa că, pe lângă că erau în formă mai bună decât majoritatea sportivilor profesionişti şi aveau mai multă autodisciplină decât samuraii, copiii se legaseră într-un grup strâns de prieteni.

În asta a fost aruncată micuţa Myfanwy Thomas, care încă mai asimila informaţia că n-o să se mai ducă niciodată acasă şi se străduia din greu din cauza dispoziţiei vagi, dar insistente, de a-i face mândri pe Lady Farrier şi pe Sir Wattleman. Şi mă mai sâcâia ceva, ceva ce făcea şi mai

chinuitor scenariul acesta. Fusese prima noapte în ultimele luni când Farrier nu mă mai vizitase în vis. Fără discuţii, fără explicaţii – pur şi simplu mă abandonase.

Când m-am sculat, am fost îmbrăcată într-o uniformă bleumarin, mâinile mi-au fost scăldate în loţiune hidratantă şi acoperite cu mănuşi de latex şi apoi am fost pusă să mă duc la careu, unde ne încălzeam înainte să ne lansăm într-o serie de cursuri de aerobic intensive şi apoi un tip de yoga care era conceput pentru a îmbunătăţi abilităţile de contorsionare.

Cele cinci minute de la sfârşitul şedinţei în care ni s-a permis să stăm pe spate şi să ne prefacem morţi a fost cea mai plăcută parte a zilei ăleia. Alergarea de 3,5 kilometri pe care a trebuit s-o facem după aia a fost cea mai rea.

De-a lungul întregii încercări, am fost încurajată de Mary, dar nu pot spune dacă era dornică să se alăture din nou restului grupului, care terminase alergarea aproape imediat ce o începuse. În timpul care mi-a trebuit mie ca să finalizez această mică expediţie (care ne-a dus pe un deal abrupt, peste o întindere de nisip şi printr-un pârâu), am fost depăşite de cinci grupe de copii mai mari care luaseră startul la intervale corespunzător eşalonate. După asta a urmat o perioadă lungă de recuperare, care a implicat trasul de membre de către colegi entuziaşti şi apoi îmbrăcat un costum de baie şi mers în rând pe sub un lung şir de duşuri, cu temperatura apei calculată să se schimbe exact cum trebuie ca să fie sigur că nu-ţi explodează muşchii.

După aia a fost capela, pentru o predică, din fericire rapidă, despre

datorie şi patriotism, şi apoi am suspendat activitatea pentru micul dejun sau, cel puţin, micul dejun pentru toţi ceilalţi. Mary mi-a explicat, pe un ton de scuză (dar vesel), că doctorii o să-mi facă nişte analize. Ca urmare, nu aveam încă voie să mănânc nimic. Aşadar, a trebuit să privesc cum o cantină întreagă plină de lume înfuleca mâncare special concepută să asigure nivelul maxim de energie, să susţină creşterea sănătoasă, să ofere toate elementele nutritive valoroase, să-ţi facă părul să strălucească şi să asigure o bună digestie. Ca şi cum n-ar fi fost destul de rău, arăta şi mirosea delicios. Am stat în mijlocul unui grup de fete şi băieţi care sporovăiau non-stop, referindu-se la lucruri de care nu mai auzisem până atunci şi râzând la glume pe care nu le înţelegeam (ceea ce nu era surprinzător, ţinând cont că ei citeau la un nivel cu cinci ani peste al meu şi ar fi trebuit să vorbească fluent două limbi străine). Au încercat să mă atragă în conversaţie, dar eram extenuată, derutată şi flămândă.

La sfârşitul micului dejun, soarele abia începea să se ridice pe cer. Cântecul cocoşului care ne trezea era, după cum am aflat ulterior, o înregistrare, probabil a vreunui cocoş al cărui cucurigu fusese identificat drept cel mai arhetipal şi al cărui glas atingea o zonă primitivă a creierelor noastre şi le punea în funcţiune aşa cum se întâmpla şi cu strămoşii noştri.

Aşa era la Moşie. Fiecare aspect al vieţilor noastre fusese conceput cu atenţie şi coordonat pentru a fi cât se poate de eficient. Ca şi noi.

De la micul dejun ne-am mutat în clasă, unde materiile includeau clasicii, chimia

şi dezasamblarea a trei tipuri diferite de puşti-mitraliere. Prânzul arăta delicios, dar mie mi s-au dat în schimb nişte pastile despre care mi s-a spus că o să mă ajute „să mă curăţ" înaintea analizelor. N-am avut idee ce implica asta până la jumătatea orei următoare, când am fost nevoită să ies brusc din clasă, în mijlocul unei prelegeri despre tehnicile de supraveghere. A trebuit să mai ies din clasă şi în timpul lecţiei introductive la franceză (ceea ce am fost destul de uşurată să fac, pentru că eram printre copii de trei ani). Şi în cursul orei de judo. Şi a orei de abilităţi informatice. Până la sfârşitul repetiţiei cu corul, mă simţeam stoarsă – emoţional şi intestinal.

În cele din urmă, când toţi ceilalţi au ieşit în poligoane ca să-şi exerseze puterile, eu am fost îndrumată spre sanatoriu, unde un grup impresionant de personal medical purtând halate galbene care nu păreau ameninţătoare s-a lansat într-o serie de analize şi controale care nu mi-au lăsat nicio parte nescanată, nerâcâită, nepalpată sau necercetată. M-au fotografiat, m-au trecut prin raze X şi m-au interogat. Au luat eşantioane din toate fluidele din corp, precum şi din unele dintre solide. Mi-au luat amprentele degetelor de la mâini şi de la picioare şi ale palmelor, mi-au scanat ochii şi vocea şi mi-au înregistrat conţinutul răsuflării. M-am ales cu o nouă tunsoare (părul până la umeri nu era admisibil pentru „aventurile" noastre), mi-au plombat o carie, am primit ochelari, am fost programată pentru o operaţie laser la ochi şi aparat ortodontic imediat ce aveam să fiu destul de mare şi mi s-a prescris un program special de ridicat

greutăţi, conceput pentru a mă aduce cât mai curând la standardele grupei mele de vârstă.

M-au căutat de alergii şi au găsit una la albine. M-au consultat să vadă dacă am fobii şi au găsit unele la spaţii închise, întuneric, spaţii deschise, şerpi, păianjeni şi vorbit în public. Mi s-au desemnat un psihiatru şi un plan de terapie. Când am ieşit din sanatoriu, aveau destule amănunte despre starea mea fizică, mentală şi spirituală să umple un fişet cu ele. Şi ăsta era doar începutul.

De acolo, am fost trimisă de cealaltă parte a peluzei, în clădirea solidă unde era găzduit departamentul care se ocupa de trăsăturile speciale ale elevilor, acele avantaje care îi aduseseră din capul locului la Moşie. Am trecut pe lângă săli de exerciţiu unde copiii ucideau cântând animăluţe, ridicau frigidere deasupra capului şi aveau conversaţii profunde cu pini. Am ajuns în cele din urmă la biroul şefului de departament, care m-a interogat timp de două ore bune despre ce se întâmplase când căzusem din copac.

Interogatoriul mi-a rămas în amintire drept una dintre cele mai înfiorătoare experienţe din acea întreagă zi înfiorătoare, care a inclus şi vizitele în grabă la baie. Dar a rezultat că eu credeam că pot repeta scamatoria cu atinsul oamenilor. Atunci nu mi-a trecut prin cap să mă întreb ce s-ar fi întâmplat dacă decideam că nu mai pot face scamatoria. Ani de zile după aceea, am aflat că abordarea Moşiei în astfel de situaţii e ceva de genul „păsările care pot să cânte şi nu cântă trebuie făcute să cânte”.

M-am obişnuit cu orele, cu rutina şi, dacă în primele câteva săptămâni mă durea ca naiba, ei bine, ăsta era preţul pe care-l plăteam să intru informă. Oamenii ăştia ştiau exact cât îşi pot forţa copiii pe care-i aveau în custodie. Nu era o încercare fanatică a vreunei şcoli de balet de a se asigura că elevii nu ajung niciodată la pubertate sau o şcoală pregătitoare intensivă ai cărei elevi aveau să se sinucidă dacă nu intrau la facultatea corespunzătoare. Moşia avea mare grijă să nu ne forţeze prea tare. În definitiv, era interesul administratorilor să producă fiinţe umane adulte excepţionale, iar exercitarea unei presiuni excesive asupra oaselor şi a psihicului nostru fragil nu ar fi avut un astfel de rezultat.

Chiar şi aşa, după cum s-a dovedit, copiii pot face faţă unei presiuni mult mai mari decât se exercită de obicei asupra lor.

Setul de analize medicale era o chestie lunară şi regulată pentru fiecare dintre elevi. Moşia era înnebunită să descâlcească misterul sursei abilităţilor nefireşti ale elevilor şi nu se lăsa descurajată de eşecul aproape total de a o face. Un băiat avea legătură cu fenomenele atmosferice din Islanda, dar la un nivel atât de profund şi complex, încât nimeni nu înţelegea de fapt care era legătura. Un alt băiat nu putea decât să încerce să explice cum avea acces la starea emoţională a tuturor stângacilor de pe planetă. Era o situaţie care dusese la apariţia unei alopecii larg răspândite în rândurile tehnicienilor, care-şi smulgeau părul din cap şi sufereau de năpârlire de stres. Totuşi, personalul îşi făcea măsurătorile şi analizele şi acumula

informaţiile, în speranţa vagă că viitorii angajaţi de la Checquy vor dispune de tehnologia sau intuiţia necesară pentru a înţelege datele.

Nu mi-am făcut prieteni. Primele câteva săptămâni au constat în încercarea mea turbată să mă adaptez la rutină şi la aşteptări. Până am ajuns să mă relaxez îndeajuns ca să-i observ pe cei din jurul meu, mi s-a părut dificil să vorbesc cu ei, şi, pentru că ei vorbeau tot timpul între ei, nimeni n-a observat cu adevărat că nu spuneam nimic. Nu puteam să ţin niciodată pasul cu ei la alegare, nu pentru că nu eram în formă (am ajuns într-o formă extraordinar de bună), ci pentru că, datorită anilor lor de antrenament, erau supranatural de atletici. În privinţa realizărilor academice, eram în primii zece, dar în partea de jos a topului. N-am fost niciodată una de-a lor.

Activitatea instructorilor cu abilităţile mele aducea progrese, deşi, cred, nu cum le-ar fi plăcut lor. Să instruieşti o persoană cu puteri supranaturale e o treabă dificilă din start. Există o varietate enormă de tipuri de abilităţi care se manifestă şi este foarte greu să instruieşti pe cineva să facă ceva ce tu însuţi nu poţi face. Măcar elevii de la Moşie sunt învăţaţi, de la o vârstă foarte fragedă, să dea dovadă de entuziasm în legătură cu puterile lor. Sunt încurajaţi să-şi exploreze limitele abilităţilor şi vor să înveţe.

Totuşi, eu nu voiam.

Am asociat puterile mele cu sânge, durere şi doctori care ţipau şi se agitau primprejur. Am înţeles şi că aceste puteri m-au adus în punctul în care am fost luată brusc de lângă familia mea. Adaugă la asta noua precauţie faţă de alţii şi o să

rezulte un copil care nu este absolut deloc dispus să atingă pe cineva, cu atât mai puţin să încerce să se conecteze la sistemul nervos al altcuiva.

Am avut noroc totuşi că, deşi a fost nevoie de o grămadă de durere şi de stres ca să-mi activez puterile prima dată, de atunci am fost capabilă să le pun în mişcare cu uşurinţă. Dar deşi eram în stare s-o fac, nu voiam. Nu voiam să întind mâna peste masă şi să-mi pun degetul pe braţul dezgolit al asistentei de laborator. Nu voiam să văd dacă o pot face să-şi încleştеze pumnul. Nu voiam să-mi extind simţurile prin acea conexiune şi să-i explorez corpul. Nu voiam să mă aflu în apropierea oamenilor şi cu siguranţă nu voiam să-mi bag mintea în ei.

Bineînţeles, am făcut-o până la urmă. Progresele erau chinuitor de lente, dar, de-a lungul lunilor şi anilor, am dobândit puterea de a atinge oamenii şi de a prelua pe loc controlul asupra trupurilor lor. Îi puteam face să se mişte după voia mea. Le puteam citi starea fizică, puteam depista sarcini, cancer, o vezică plină. Cu timpul, am dezvoltat un control mult mai subtil, introducând noi senzaţii în percepţiile lor sau, în unele cazuri, activându-le abilităţile speciale fără consimţământul lor.

Era oribil; detestam lucrurile astea.

În plus, toată lumea de la Moşie ştia despre abilităţile şi limitele mele. Lumea făcea ocoluri ca să evite contactul fizic cu mine. N-o să zic că eram evitată – erau destul de drăguţi şi nu era nimeni rău cu mine şi nu mă brusca, dar se dădeau deoparte pe coridoare când treceam eu. Aveam mai mult spaţiu la dispoziţie decât gemenii care, cu o simplă atingere, te

puteau face să nu mai distingi culorile sau fata care putea produce furuncule cu mâna dreaptă. Cam tot contactul direct pe piele de care am avut parte a fost de natură clinică. Şi nu mă deranja deloc.

Când am absolvit de la Moşie, aveam o abilitate care era unică în istoria consemnată şi o aversiune profundă faţă de utilizarea ei. Aveam şi impresia că puterile mele nu înregistraseră nici pe departe progresele la care sperase Checquy.

8

— Nu, nu vrem niciunul Toblerone, refuză Geamănul Dichisit.

Pentru o clipă, Myfanwy cochetă cu ideea să mănânce ciocolata pe loc, însă Geamănul Relaxat deschidea aferat un dosar, iar Geamănul Dichisit începuse să vorbească.

— Myfanwy, se pare că suspiciunile tale au fost corecte. Departamentul de interogare a început o analiză completă a înregistrărilor şi transcrierilor, aşa cum ai sugerat tu. Se pare că ai băgat în ei oarece spaimă de Tura Thomas.

Geamănul Dichisit se lăsă pe spate, în timp ce Geamănul Relaxat terminase de consultat documentele şi interveni.

— Doctorul Crisp le-a ordonat să fie atenţi în mod special la ultimele câteva momente, la ţipetele de moarte. Aproape imediat, tehnicienii şi-au dat seama că *era* vorba despre cuvinte coerente. Şi imediat ce traducătorii şi-au dat seama ce se spusese, au trimis un mesager spre biroul tău.

Geamănul tăcu.

— Mesagerul a dat peste mine în hol şi i-am zis că le citim împreună.

Myfanwy făcu tot ce-i stătea în putere să pară calmă, dar fierbea în sinea ei. *Cum îndrăzneşte să-mi citească mesajele?* se gândi ea. Când Gestalt îi întinse biletul, practic i-l smulse din mână. Fără să ia în seamă încruntăturile de pe chipurile gemenilor, aruncă o privire grăbită la bilet. Nu se miră să vadă că doctorul Crisp are un scris groaznic. Cu toate acestea, reuşi să înţeleagă care fuseseră ultimele cuvinte gâfâite ale lui Van Syoc.

Sunt în recunoaştere pentru invazie… O să vă omoram pe toţi.

— Invazie, şopti ea.

Ridică privirea spre gemeni şi îşi dădu seama că grimasele de pe chipurile lor nu exprimau nemulţumire, ci teamă.

— Gestalt, trebuie să aflăm mai multe.

— De acord, spuse Geamănul Dichisit. Dar trebuie informată cât mai curând Curtea, iar această informaţie este prea sensibilă pentru a fi încredinţată şi altor mesageri. Eşti de acord?

— Da, răspunse Myfanwy serioasă.

— Ingrid! strigă Geamănul Relaxat.

Femeia în mov intră imediat.

— Cât mai e până la apus?

— Aproximativ trei ore şi jumătate, Tură Gestalt, răspunse Ingrid fără să clipească.

— Trebuie să înceapă să se lungească ziua, spuse Geamănul Dichisit, agitat. Ia legătura cu Casa Apex şi spune-le că trebuie reunită Curtea cât mai repede – întâlnirea va trebui mutată în seara asta, imediat ce apune soarele.

Ingrid încuviinţă şi ieşi repede din încăpere.

— Ei bine, Tură Thomas, se pare că va trebui să rămânem treji până târziu. Te-aş sfătui să tragi un pui de somn şi să iei cina foarte devreme.

Myfanwy se holbă la el, fără să-i vină să creadă că-i dă ordine aşa. De asemenea, nu era încântată nici de tonul pe care-i vorbise lui Ingrid. Sub privirea ei, gemenii îşi dreseră vocea jenaţi.

— Tură Thomas, aş vrea şi să-ţi cer scuze că m-am pierdut cu firea atât de violent în timpul interogatoriului, când subiectul i-a menţionat pe Altoitori. Ştii ce poveşti ni s-au spus la Moşie.

— Da, încuviinţă Myfanwy cu gravitate, fără să aibă vreo idee despre ce vorbea Gestalt.

— Am, ăăă, vorbit cu Crisp, iar el a fost de acord că nu e necesar să mai discutăm despre incident, urmă Geamănul Dichisit, privind-o cu înţeles.

După o pauză, Myfanwy încuviinţă. *Cine erau aceşti Altoitori, care-l puteau face pe Gestalt să-şi iasă din fire aşa de tare încât să* sugrume *pe cineva?* Gemenii păreau uşuraţi când se ridicară de pe scaune.

— Mulţumesc foarte mult, Tură Thomas… Ăăă, şocul, ştii tu. Trebuie să spun că faci faţă foarte bine.

Mult mai bine decât m-aş fi aşteptat, spuse Geamănul Dichisit.

Şi, cu asta, gemenii ieşiră din încăpere. Myfanwy îşi notă *Altoitori,* iar Ingrid intră în birou.

Lady Linda Farrier se foi neliniştită în somn, cu faţa strâmbându-se fugar de îngrijorare. Pleoapele i se mişcară uşor şi-şi muşcă buza de jos concentrată. Femeia înaltă şi subţire era întinsă pe un pat roman, cu faţa în jos şi cu un braţ sub cap, iar celălalt împins în afară şi în jos, astfel că degetele îi atingeau podeaua. Din când în când, se auzea un sforăit de doamnă.

Încăperea era circulară şi slab luminată. Nu avea ferestre, iar pereţii ajungeau până la o galerie de vizionare care se întindea în jurul întregii săli. În galerie se aflau câţiva bărbaţi, toţi înarmaţi până în dinţi. Stăteau nemişcaţi, ca nişte statui de gargui îmbrăcate în mov.

Apoi femeia deschise ochii şi se întoarse clipind. Un căscat enorm îi despică trăsăturile şi apoi se ridică în şezut. Un bărbat scund, îmbrăcat în mov, care stătuse pe un scaun lângă uşă, se ridică şi veni spre ea.

— Harrison, te rog anunţă Biroul pentru Afaceri Externe şi Coloniale că ambasadorul în China va trebui înlocuit imediat. Îşi doreşte bani prea tare ca să reziste tentaţiei. Şi există un tânăr domn în oraşul Milton Keynes care devine rapid criminal de nebun. N-am reuşit să-i aflu numele, dar stă într-o casă albă, cu numărul 57, pe o străduţă. Are o cutie poştală albastră şi o salcie pe peluza din faţa casei. Are părul roşu şi nu e circumcis.

Secretarul încuviinţă supus şi luă notiţe într-o agendă electronică.

— Lady Farrier, Turele au convocat o întrunire de urgenţă a Curţii. Au cerut ca reuniunea administrativă de vineri să fie devansată.

— *Ambele* Ture? întrebă ea surprinsă.

— Da, doamnă.

— Interesant. Şi când e întâlnirea asta de urgenţă? întrebă ea, netezindu-şi haina.

— Diseară, la 15 minute după apus, veni răspunsul ezitant.

— A, bineînţeles. Trebuie să luăm şi asta în considerare, nu-i aşa?

Oftă exasperată.

— Aşa este, doamnă.

— Foarte bine. Anunţă la biroul Turei Thomas că tot aş mai vrea să iau cina cu ea şi mută rezervarea mai devreme.

— Da, doamnă, răspunse Harrison.

— Mă culc la loc, spuse ea, întinzându-se din nou. O să văd dacă e cineva interesant adormit în America.

— Asta sună mai degrabă a contradicţie în termeni, doamnă.

— Dumnezeule, ce snob mai eşti!

Calul Heretic Gubbins (Harry, pentru prieteni) se holba enervat la computer. Nenorocitul se blocase cu 12 pagini de dispoziţii nesalvate pe ecran, iar el încerca să-şi dea seama cum naiba putea să reseteze computerul fără să piardă tot ce scrisese. Îşi trecu gânditor limba peste dinţi, cântărind variantele. În cele din urmă, îi trase o palmă zdravănă.

Nimic.

— Rablă ce eşti! se răsti el.

Trase adânc aer în piept, încercând să se calmeze. Inspiră adânc. Expiră încet. Apoi îi mai trase o palmă zdravănă.

Nimic.

— Incredibil!

Secretara sa intră în birou.

— Adu pe cineva de la asistenţa tehnică, sau pe femeia aia care susţine că poate negocia cu computerele, şi rezolvă asta.

Îşi îndreptă din nou atenţia spre computer şi apoi ridică din nou privirea.

— Ce-i?

— Iar staţi în echilibru într-o mână, domnule, răspunse secretara. Şi lăsaţi urme pe tavan. Personalul de la curăţenie s-a tot plâns.

— A. Bine.

Gubbins se răsturnă în poziţia corectă, iar secretara îşi dădu ochii peste cap.

— În orice caz, domnule, întrunirea Curţii a fost devansată. Este astăzi, imediat după apus – de urgenţă.

— În regulă, oftă Gubbins şi ridică un picior de pe podea.

Apoi se ridică într-un deget.

— Rablă de computer!

— Şi *acesta,* domnule ministru, este motivul pentru care nu puteţi să mergeţi în Australia! se răsti Conrad Grantchester. O să muriţi şi o să se întâmple într-un mediu foarte public, haotic şi plin de presă.

Apăsă un buton, iar pe ecranul mare de proiecţie apăru următoarea imagine. O mare grămadă din ea era roşie, dar, de fapt, părticelele verzi fură cele care-i atraseră atenţia ministrului.

— V-aţi transformat în duşmani persoane foarte influente. Care ţin chestiile astea pe post de animale de companie. Vedeţi perforatoarele astea ascuţite? Vedeţi? Astea sunt concepute să intre în bucăţelele astea moi, făcându-le să iasă, iar aceste bucăţele moi, domnule ministru, nu trebuie să iasă din stomacul dumneavoastră.

Grantchester nu băgă în seamă plânsetele şi continuă.

— Guvernul, poporul şi Checquy vor ca aceste chestii moi să rămână în stomacul dumneavoastră. Ca atare, nu vă duceţi în Australia.

Şi, cu asta, se ridică şi ieşi grăbit din sala de conferinţe întunecată, lăsând în urmă fuioare de ceaţă precum cerneala.

— Îi trebuie câteva minute, le spuse Grantchester consilierilor ministeriali care stăteau jenaţi în hol. Joan! îşi strigă el secretara, care se afla în spatele

lui. Trimite pe cineva să cureţe voma aia, te rog. Ce urmează?

★

Joshua Eckhart mergea printr-un tunel lung şi întunecat. Apa se prelingea pe lespezi, unde se forma un strat gros de mucegai. Galoşii de cauciuc ai lui Eckhart pleoscăiau prin apa până la glezne, care se învolbura tulbure. Deasupra, becurile fluorescente (ce mai rămăsese din ele) pâlpâiau. În urma lui Eckhart venea poticnindu-se o femeie minionă cu cizme lungi de cauciuc mov şi o pelerină de ploaie mov. Ţinea cu înverşunare un dosar învelit în plastic. În spatele *ei* veneau doi bărbaţi în mov, cu puşti învelite în plastic.

În cele din urmă, ajunseră la o uşă masivă ferecată cu benzi de alamă, plumb şi cupru. Eckhart îşi apăsă mâinile pe o placă din centru şi o simţi încălzindu-se sub palma lui. În jurul degetelor se ridicară mici bule în metal. Se auzi un sunet de dispozitiv hidraulic. Uşa se deschise pe mijloc şi fiecare jumătate se retrase în zid. Era pe punctul de a păşi înăuntru, când secretara îl bău pe umăr.

— Turele au convocat o întâlnire de urgenţă a Curţii, domnule, spuse ea, ţinând în mână un telefon mobil impermeabil. La 15 minute după apus.

— Bine, oftă el.

Apoi intră pe uşă, iar alaiul său îl urmă. Se auzi un ţipăt nefiresc, zornăitul unui mare număr de lanţuri şi sunetul unor membre cauciucate uriaşe lovindu-se unele de altele cu furie neputincioasă. Apoi glasul lui Eckhart:

— Bună ziua, Înălţimea Voastră! Păreţi neschimbat. Acum, probabil c-ar trebui să stăm de vorbă despre ţara dumneavoastră. Supuşii Voştri sunt foarte vulnerabili fără protecţia unică pe care le-o puteţi oferi dumneavoastră. Şi de aceea Veţi face cum spun eu.

Îi răspunse o tânguire isterică.

— Nu? Bine, o să vedem. Domnilor, vă rog să-l împuşcaţi pe Înălţimea Sa. Cred că în capul stâng de data asta.

★

Era o încăpere veche dintr-o clădire veche, şi era decorată într-un stil foarte deosebit, care arăta că decoratorilor le lipseau atât imaginaţia, cât şi un al doilea cromozom X. Vopseaua, care nu fusese strălucitoare de la bun început, se ştersese până ajunsese de un bej neplăcut. Covorul nu era pufos, şi cel mai probabil nici nu fusese vreodată. Până şi lumina care se filtra prin geamuri era obosită şi respectabilă.

Fotoliile îmbrăcate în piele erau ocupate de bătrâni, corpolenţi şi bărbaţi. Asta nu însemna că ocupanţii lor deţineau doar una dintre caracteristicile de mai sus. Erau toţi, fără excepţie, bărbaţi. Corpolenţa, vârsta sau amândouă erau de dorit, dar nu obligatorii.

Se mestecau trabucuri, se trăgea din pipe şi se adulmeca tutun de prizat. Un pâlc de scaune erau ocupate de un grup de bărbaţi ale căror nume nu le-ai fi recunoscut dacă nu erai un expert deosebit de pasionat în politica plicticoasă şi birourile guvernamentale obscure. Cu toate acestea, deţineau putere.

Sir Henry Wattleman era aşezat printre ei şi se întreba dacă ar trebui să mimeze vreun soi de criză. După câteva ore de conversaţie, chiar şi bătrânii plicticoşi se satură să fie înconjuraţi de bătrâni plicticoşi. Încuviinţă din cap gânditor când o persoană care se ocupa de o apă minerală obscură vorbea plină de sine despre cât de importantă e aceasta (şi, prin extensie, şi el). Un chelner veni ducând pe o tavă un telefon fără fir. Statutul clubului le interzicea membrilor să aibă asupra lor telefoane mobile în incintă, ceea ce nu era un sacrificiu chiar aşa de mare, pentru că foarte puţini dintre ei ştiau să le folosească.

— Sir Wattleman, un apel pentru dumneavoastră.

— Mulţumesc! spuse el, ovaţionând de trei ori în sinea sa. Da?

— Sir Henry, sunt Marilyn, spuse secretara sa, din holul clubului, până unde i se permitea să intre

în clădire, deoarece nu îndeplinise niciunul dintre criteriile pentru a deveni membru.

Spusese că i-ar fi uşor să se întoarcă la birou şi să-şi îndeplinească de-acolo sarcinile, dar era un indiciu al statutului să te aştepte personalul, pregătit să-ţi facă pe voie.

— Turele au convocat o întrunire de urgenţă a Curţii. Vă întâlniţi la Casa Apex imediat după apus.

— Am înţeles. Mă duc imediat, spuse el cu un ton exagerat de regret fals.

— Nu, nu, domnule. Mai aveţi câteva ore.

— Da, categoric. Pregăteşte maşina, răspunse Wattleman. Domnilor, îmi pare teribil de rău, dar se pare că e nevoie de mine. Datoria. În momentul ăsta.

★

Tableta de Toblerone se dovedi că meritase aşteptarea, iar Ingrid acceptase cu sfială câţiva dintre munţişori. Acum stăteau amândouă pe canapea, una cu o ţinută impecabilă învăluită în mov şi una prăbuşită pe perne şi cu picioarele încălţate cu dres ridicate pe măsuţa de cafea.

— Şi, Ingrid, ce crezi despre interogatoriu? întrebă Myfanwy.

— Foarte interesant, răspunse Ingrid.

— A, da? Ştii, Ingrid, nu cred că *interesant* este o reacţie adecvată din partea unei persoane inteligente. Înseamnă „habar n-am, dar cred că e mai bine să spun ceva”.

Se uită la secretara ei, ai cărei obraji se înroşiseră.

— Hai să fiu ceva mai clară: ce ai crezut despre răspunsurile bietului domn Van Syoc?

Ingrid trase adânc aer în piept şi îşi coborî privirea spre mâini.

— Păi, Tură Thomas, presupun că lucrul cel mai surprinzător este că Altoitorii trimit agenţi în insulele britanice. Pe locul al doilea este că Altoitorii încă mai există. Aveam impresia că organizaţia lor a fost dizolvată şi liderii executaţi acum câteva sute de ani.

— Da, Altoitorii, spuse Myfanwy gânditoare. Şi eu am fost uluită de chestia asta.

Sublinie pe furiş notiţa cu *Altoitori* din carneţel.

— Deşi… continuă Ingrid ezitant.

— Da? spuse repede Myfanwy, dornică să profite de deschiderea informaţională.

— Nu sunt pe deplin sigură că restul publicului a fost atât de şocat.

Ingrid tăcu, iar Myfanwy îi făcu semn să continue.

— Adică au fost îngroziţi, însă doar Tura Gestalt a avut genul de reacţie la care m-aş fi aşteptat.

— Te-ai fi aşteptat să-l strângă de gât pe doctorul Crisp? întrebă Myfanwy.

— Păi nu, spuse Ingrid înfiorându-se. Deşi nu m-a surprins cu adevărat. Adică, ştiţi ce iute la mânie poate fi Gestalt, şi, aduceţi-vă aminte, femeia Gestalt abia fusese într-o confruntare azi-dimineaţă. Asistenta lui Gestalt mi-a spus că toţi fraţii erau încă destul de însufleţiţi.

Myfanwy încuviinţă, gândindu-se la mersul nesigur al gemenilor când ieşiseră din biroul ei după ce relataseră raidul de la cultul cu coarne.

— În plus, Altoitorii sunt un fel de bau-bau pentru absolvenţii de la Moşie, aşa cum ştiţi şi dumneavoastră.

— Hmm, spuse Myfanwy, cu totul nedumerită. De acord.

Fu aproape o uşurare când sună telefonul şi Ingrid se ridică să răspundă.

— Biroul Turei Thomas, Ingrid la telefon. Da? Sigur. O s-o anunţ imediat. La revedere!

Ingrid mâzgăli ceva pe hârtie şi întoarse privirea spre Myfanwy.

— Lady Farrier a solicitat să luaţi totuşi cina cu dumneaei înainte de întâlnirea de la Casa Apex. Poate vreţi să vă schimbaţi.

— De ce? întrebă Myfanwy. Ăsta-i un costum de firmă.

— Ah, e destul de decent, spuse Ingrid stânjenită, dar, mă rog, ştiţi cum îi place lui Lady Farrier să se

îmbrace femeile la cină.

— Da, bineînţeles. Lady Farrier şi cerinţele ei vestimentare, spuse Myfanwy. Presupun că trebuie să chemi o maşină să mă ducă acasă.

— Nu folosiţi reşedinţa? întrebă Ingrid surprinsă, făcând semn spre portretele masive de pe perete.

— Ah, ăăă, mda, bună idee, se bâlbâi Myfanwy. Nu credeam că am acolo ceva ce să port purta la cină, dar acum, c-ai adus vorba, s-ar putea să fie. Mă duc să văd. Poate c-o să trag şi-un pui de somn. Mersi, Ingrid!

— Nu uitaţi, aveţi o întâlnire cu şeful securităţii clădirii, la 15.00. Să vă dau un mesaj când ajunge?

— Te rog!

Myfanwy privi când Ingrid ieşi din încăpere, apoi îşi luă carneţelul şi mapa mov şi se îndreptă spre peretele cu portrete. Încercă să se uite în spatele primului. Nimic. În acelaşi timp, aproape că dărâmă tabloul de pe perete şi fu nevoită să se agite haotic ca să se asigure că n-o striveşte. Aproape că trebui să strige după ajutor, dar reuşi până la urmă să-l ridice la loc. Se apropie cu mai multă grijă de celelalte portrete şi în final găsi unul care avea balamale într-o parte. Se dădu înapoi şi-l contemplă o clipă. Era portretul unui bărbat înalt şi arătos, cu păr închis la culoare. Ochii îi luceau negri. Fundalul era foarte stilizat, cu vopsea neagră împroşcată curajos în curbe şi valuri. O mică plăcuţă de aramă anunţa CONRAD GRANTCHESTER, TURĂ. La atingerea ei, portretul se roti într-o parte, dezvăluind o uşă metalică grea cu de-acum familiara placă de metal care se încălzea sub palmele ei. Uşa se deschise, iar dincolo de ea, un şir de trepte mochetate ducea în sus.

Spectaculos, se gândi ea. *Mă întreb al cui portret ascunde uşa spre baie.* Îşi aşeză mai bine mapa grea în braţe şi urcă şovăitor treptele. Casa scării îşi schimbă direcţia de două ori înainte să dea brusc într-o încăpere uriaşă în care se revărsa lumina. Decorul, care fusese ales personal de Conrad

Grantchester, Tură, era luminat de ferestre mari care dădeau spre centrul Londrei.

— Ah, spuse ea cu voce tare. În regulă, înţeleg ce voia să spună Thomas.

Probabil că Grantchester îşi imagina că era cel mai codoşlâcos om din lume. Apartamentul fusese conceput în mod evident cu 20 de ani în urmă cu scopul precis de a seduce tinere. Ar fi fost aduse aici, discret, ar fi gâfâit la vederea pielii negre şi a lambriurilor din lemn închis la culoare şi ar fi făcut sex pe covoarele mov somptuoase din faţa focului. Reflexia le-ar fi apărut pe numeroasele lămpi de alamă, iar din amplificatoarele masive ar fi răcnit cele mai noi piese muzicale. Myfanwy rezistă impulsului de a chicoti şi apoi izbucni în râs. Trebui să se aşeze ca să-şi revină, ocazie cu care împrăştie pe podea conţinutul mapei.

În cele din urmă, se ridică şi se plimbă prin reşedinţă, cu sprânceana stângă durând-o de cât fusese obligată să stea ridicată. Găsi o cadă foarte mare de aur ca o scoică şi o masă de biliard portocalie. Lămpile înseriate aruncau pete de lumină pe tablouri şi sculpturi abstracte. *A, trebuie să văd dormitorul. Mă întreb dacă e…* Era. Un pat rotund, cu oglinzi pe tavan. *Cum Dumnezeu reuşise Thomas să-l privească în ochi?* Biroul, din fericire, era destul de practic şi modern, cu rafturi pline de lucrări de referinţă, o mare parte dintre ele fiind manuale de anatomie. Myfanwy bănui că erau ale lui Thomas şi decise să le arunce o privire mai târziu, ca să se familiarizeze mai bine cu felul cum erau de fapt asamblate fiinţele umane.

În regulă, ora de studiu.

9

Altoitorii

Altoitorii, sau Wetenschappelijk Broederschap van Natuurkundigen, datează din secolul al XV-lea. Acuma, din câte pot stabili eu, erau nişte alchimişti care rătăceau prin Belgia. Sau cel puţin teritoriul care avea să devină Belgia. Oricum, sunt sigură că-ţi poţi închipui ce gen de oameni erau alchimiştii ăştia. Majoritatea erau nişte omuleţi excentrici care-şi pierdeau vremea prin beciuri făcând chestii destul de nefericite cu mercur şi balegă, pentru cauza mai măreaţă a cunoaşterii omeneşti. Erau, totuşi, câţiva în frăţia lor care erau nobili – bărbaţi cu averi excepţionale care se implicaseră pentru a obţine profituri financiare mai mari.

Personal, mi se pare greu de imaginat că a crezut cineva cu adevărat că aceşti omuleţi-cârtiţă aveau să obţină aur din plumb sau ton sau ce naiba foloseau ei. Însă Ducele de Ceva şi Contele de Altceva au decis că merita investiţia şi au vărsat sume scandalos de mari pentru finanţarea frăţiei. Asta e ceva ce, în mod normal, mă enervează de-a binelea, ideea că toată bogăţia aia era irosită pentru o străduţă cu totul inutilă, cu excepţia unui singur fapt amuzant.

Au reuşit.

Bineînţeles, n-au transformat cu adevărat plumbul în aur, dar savanţii ăia nespălaţi şi cu iluzii deşarte au făcut o descoperire la fel de valoroasă. Într-un fel sau altul, au ajuns să stăpânească arta transformării trupurilor, a modificării radicale a proprietăţilor corpului

omenesc. Frăţia asta de obsedaţi medievali putea modela şi realcătui materia primă a oamenilor. Puteau lichefia carnea şi oasele unei persoane şi le puteau sculpta din nou. Puteau prinde membre noi. Puteau crea fiinţe noi.

Acum, vreau să cred că aceşti alchimişti jegoşi n-aveau decât cele mai bune intenţii. Din fericire, se gândeau să-i dreagă pe ţăranii mutilaţi sau să mărească… mă rog, ce-o fi fost. Nobilii investitori, totuşi, aveau alte idei. Cu genul de putere pe care li-l asigurau aceste noi procese, membrii frăţiei erau în poziţia perfectă pentru a prelua puterea. În orice altă ţară, ar fi urmat un război de proporţii, sângeros. Ororile ar fi păşit pe pământ, amalgamuri dezgustătoare de carne s-ar fi bătut pe câmpul de luptă, iar nopţile s-ar fi umplut de noi spaime de nedescris.

Din fericire, vorbim despre Belgia.

În loc să creeze o armă de monstruozităţi care să păşească peste câmpurile foarte verzi şi să calce în picioare soldaţii, avuţii sponsori s-au întâlnit cu conducătorul în funcţie şi au avut o discuţie foarte politicoasă şi civilizată. Posibil la vreun soi de supă făcută cu smântână. Datorită acelei conversaţii, frăţia a devenit oficial afiliată la guvern, asta-i situaţia. Adică nu vreau să vorbesc de rău Belgia sau pe predecesorii ei, dar era secolul al XV-lea. Nimeni nu era chiar foarte bine organizat.

În următoarele câteva secole, Altoitorii n-au avut prea mare influenţă asupra situaţiei din Belgia sau, de fapt, din altă parte. Li s-a dat o sumă mare de bani şi un mandat pentru a-şi continua studiile, ceea ce au şi făcut, cu un nivel de

concentrare care este de-a dreptul remarcabil ţinând cont că ţinuturile unde locuiau şi-au schimbat conducătorii şi au fost divizate de câteva ori. Din fericire, se pare că noii conducători nu fuseseră informaţi despre activităţile Altoitorilor, iar pe ei nu-i interesau evoluţiile politice, pentru că altfel am fi avut Altoitori de Habsburg, Altoitori spanioli şi poate chiar Altoitori de la Abaţia Imperială Stavelot-Malmedy fâţâindu-se peste tot.

În schimb, Altoitorii au folosit fondurile care le fuseseră alocate pentru a-şi îmbunătăţi şi perfecţiona tehnicile. Cei din Checquy erau vag conştienţi de existenţa lor, dar nu-i considerau foarte-foarte importanţi. Să recunoaştem, erau nişte experţi belgieni care se relaxau într-un subsol imens şi făceau chestii cumplite unor porcine. Nu i-a păsat nimănui. Dar pe la începutul secolului al XVII-lea, Altoitorii erau capabili să producă maşinării de ucis de o eficienţă atât de uluitoare, încât un agent Checquy care le-a observat întâmplător în acţiune a scris un raport panicat de 30 de pagini, plin de dâre de lacrimi şi vomă. Şi a devenit un om mult mai religios.

Ca urmare a acestui raport, Checquy a început să le acorde mult mai multă atenţie Altoitorilor. Doamna de Alabastru din acea perioadă, Margaret Jones, a trimis şapte agenţi Checquy în Belgia cu scopul precis de a-i observa pe Altoitori. Acest lucru era îngreunat de faptul că Altoitorii lucrau pe mai multe domenii care erau păzite strict şi patrulate de nişte fiinţe chitinoase uriaşe, cu un simţ al mirosului de copoi şi instincte de ospitalitate de rechini. Totuşi, Checquy a improvizat şi a reuşit să adune nişte

informaţii importante. Un agent, care a făcut supravegherea sub forma unui pescăruş, a confirmat că exista un întreg regiment de soldaţi îmbunătăţiţi, toţi călare pe nişte creaturi imense care au fost descrise drept „progenitura hibridă dintre păianjeni şi cai Clydesdale[61]”. Altoitorii erau acum un motiv important de îngrijorare internaţională.

În mod regretabil, când Checquy şi-a dat seama că Altoitorii erau o problemă serioasă, au făcut-o şi Altoitorii. Au devenit brusc conştienţi de muşchii lor magnifici şi monstruoşi, şi erau destul de entuziasmaţi de ideea de a şi-i încorda. Au încercat şovăielnic să ia legătura cu şeful guvernului de la acea vreme, care a fost destul de impresionat şi a văzut o ocazie măreaţă pentru propria propăşire. Drept care nu s-a simţit obligat să-şi informeze şeful, pe regele Spaniei, despre Altoitori şi le-a cerut în schimb acestora să-şi exploreze potenţialul. Singura problemă era că trăiau în vremuri destul de religioase şi exista o oarecare preocupare în legătură cu reacţia publică în cazul în care dezlănţuiau o forţă de creaturi care arătau de parcă ar fi fost evacuate prin anusul Iadului. Vezi tu, cu tot geniul lor în crearea forţei şi rezistenţei, Altoitorii n-aveau absolut deloc simţ estetic. Am văzut schiţe în cărbune şi picturi în ulei ale produselor acelei moşii şi arătau îngrozitor.

Aşadar, folosirea chestiilor ăstora trebuia să fie discretă. Altoitorii aveau nevoie de o arenă relativ mică şi controlată ca să-şi testeze resursele. Habar n-am ce geniu s-a gândit la acest loc, dar sper că a suferit de trânji înfiorători, pentru că a propus, şi s-a şi

aprobat, ca insula Wight să devină ţinta preliminară ideală.

În 1677, monstruozităţile au ieşit din ocean şi a început războiul supranatural pe teritoriul britanic. În replică, Checquy a slobozit Pionii, sub comanda directă a Turelor. Timp de trei săptămâni, s-au dezlănţuit luptele şi au murit sute de civili. I-am ciopârţit încet-încet pe invadatori, fiecare creaţie a Altoitorilor fiind doborâtă cu costul vieţii a zeci de soldaţi din Checquy.

Douăsprezece dintre unităţile noastre – ultimii antropofagi din insulele britanice – s-au unit şi au măcelărit 17 monştri. În cursul luptei, un sat întreg a fost făcut una cu pământul, iar câmpurile dimprejur au devenit toxice. Pionul Hamish McN+eil, un lepros, a eliberat o boală virulentă şi neobişnuită asupra trupelor Altoitorilor, făcându-le trupurile să se năruie în propriile încordări cutremurătoare.

În cele din urmă, tot ce a mai rămas din invadatori a fost generalul lor, un războinic masiv care s-a dovedit invulnerabil la toate formele de atac pe care le-a putut aduna Checquy. În final, unul dintre predecesorii mei – ai noştri – a fost nevoit să ia măsuri drastice. Tura neagră John Perry, singura Tură supravieţuitoare, şi-a conectat mintea la cea a generalului Altoitorilor şi apoi s-a împuşcat în cap, omorându-se şi pe el, şi pe general.

Şi acesta a fost sfârşitul invaziei Altoitorilor în Anglia. Din ce am înţeles, domnitorul englez din acea vreme, Charles al II-lea, nu şi-ar fi dorit nimic mai mult decât să invadeze Belgia (ştiu că atunci se chema altcumva, dar acum toată zona e în Belgia şi e mai puţin derutant

dacă-i spun pur şi simplu Belgia), pentru că forţele Checquy îşi dovediseră (se pare) superioritatea. Totuşi, conducătorii Checquy au subliniat cu tact că nu numai că forţele noastre fuseseră decimate, dar şi cei mai competenţi generali ai noştri muriseră. În mod uimitor, regele a ascultat glasul raţiunii şi au fost începute negocieri cu conducătorul belgian. Au fost făcute toate eforturile pentru a-i împiedica pe Altoitori să afle despre starea precară în care ne aflam şi a fost încheiat un tratat în favoarea noastră.

Potrivit termenilor tratatului, conducătorul belgian a fost de acord să dizolve organizaţia Altoitorilor. Au fost retrase toate fondurile, au fost încetate toate experimentele şi au fost confiscate toate domeniile şi proprietăţile mobiliare. Dacă par nişte concesii majore, chiar au şi fost. Dar, din câte ştiau belgienii, puterea forţelor Checquy era pregătită să cadă asupra lor şi să provoace orori neştiute. Aşa că au fost de acord.

Din câte îşi dădea seama Checquy (sau oricine altcineva), Altoitorii nu mai reprezentau o ameninţare. Sub supravegherea riguroasă a Cailor Checquy, întregul proiect a fost desfiinţat. Există rapoarte detaliate despre cum au fost executaţi liderii, în faţa a zeci de martori aflaţi în poziţii influente, iar rămăşiţele au fost distruse complet. Savanţii au fost ucişi discret de soldaţii Checquy, rămăşiţele lor au fost aruncate la porci şi apoi porcii au fost ucişi şi arşi. Dotările şi cazărmile au fost incendiate, iar domeniile au fost repartizate Bisericii. Toate entităţile care fuseseră modificate, chiar şi oamenii, au fost executate – un proces care a durat luni de zile, nu din

cauza numărului (deşi erau mulţi), ci din cauza tenacităţii creaturilor. Toţi servitorii şi funcţionarii implicaţi au fost încurajaţi să uite tot ce ştiau şi să-şi găsească noi ocupaţii.

N-au avut loc dispariţii misterioase (în afara celor puse la cale de Checquy) şi niciun membru nu a fost scăpat din vedere. Nu exista niciun motiv să bănuim că Altoitorii n-ar fi fost terminaţi. Erau un capitol interesant al istoriei lumii supranaturale şi unii au regretat pierderea cunoaşterii lor revoluţionare, dar majoritatea a fost de acord că era mai bine că au dispărut.

În Checquy, cei mai mulţi cred că acolo s-a încheiat povestea Altoitorilor. Au fost şterşi de pe faţa pământului, cu un preţ îngrozitor, şi tot incidentul rămâne un exemplu pentru cât de important este Checquy şi ce poate realiza. În vecii vecilor.

Amin.

Numai că…

Numai că elitele au mai multă minte de-atât. În timpul Primului Război Mondial, agenţii noştri strângeau cu regularitate cadavre din zona dintre tranşee. Erau vremuri negre, ţara era disperată şi ambele părţi au depus eforturi secrete. Printre eşaloanele mai secrete din Checquy era în desfăşurare un proiect; era nevoie de cadavre şi se puneau mai puţine întrebări dacă acestea erau obţinute de pe câmpurile de bătălie decât din Anglia. Proiectul a fost un eşec jalnic până la urmă şi s-a dat ordin să fie uitat. Am aflat despre el numai după cele mai sârguincioase cercetări.

Totuşi, în timpul activităţii lor cu cadavrele, oamenii de ştiinţă au

descoperit nişte fenomene alarmante. Ştiau că aceste anomalii nu pot fi decât opera Altoitorilor. Nu numai că Altoitorii încă mai existau, dar abilităţile lor erau cu mult mai dezvoltate decât pe vremea când belgienii atinseseră apogeul puterii lor.

Fireşte, organizaţia trebuia informată. Altoitorii – una dintre cele mai cumplite ameninţări pe care le-a cunoscut vreodată Checquy, şi de fapt întreaga naţiune – erau activi. Totuşi, şefii acestui proiect erau precauţi când era vorba să vină în faţa Curţii doar cu afirmaţii nedovedite, bazate pe nişte cadavre care erau, ce e drept, în stadii avansate de descompunere. În definitiv, ei erau oameni de ştiinţă. Au decis să strângă mai multe informaţii.

Doi Pioni au fost trimişi discret pe front să investigheze. Unul dintre ei, Thomas Ryan, era un soldat competent, care dispunea de vedere telescopică şi putea să vadă prin pielea oamenilor. Celălalt, Charlotte Taylor, putea coace o fiinţă umană din interior. Au călătorit cu discreţie şi au ajuns la Ypres, de unde fuseseră adunate cadavrele suspecte.

Ryan trimitea cu regularitate depeşe, ţinându-i la curent pe şefii proiectului cu tot ce se întâmpla. A transmis poveştile pe care şi le aminteau soldaţii din tranşee. Băieţii vorbeau despre chestii care se aflau în pustietate şi care se foiau încoace şi încolo printre cratere şi inhalau noroiul şi sângele. Povesteau despre oamenii supranaturali pe care-i zăriseră noaptea, mergând în tăcere printre cadavre şi trecând peste sârma ghimpată cu o graţie neomenească. Puteai zări pentru o clipă un chip care trage râzând în piept gazul otrăvitor înainte să se piardă din nou în

fuioarele de ceaţă. Se poate trage în ei, dar nu se găseşte niciun cadavru.

Ryan şi Taylor îi respectau foarte mult pe soldaţii din jurul lor – tineri care aveau să moară aproape sigur. În tranşee, spaima era prezentă tot timpul şi ei nu voiau s-o sporească. Totuşi, agenţii Checquy au obţinut cât de multe detalii au putut şi au decis că va trebui „să ia măsuri drastice”.

Într-o noapte furtunoasă, Pionii au ieşit cu grijă din tranşee şi şi-au croit drum spre zona dintre cele două tabere. Ploaia se revărsa din ceruri, îneca pământul şi schimba terenul într-o întindere pustiită de glod. Fulgerele brăzdau cerul, amplificate de explozii şi semnale luminoase. Tunetele bubuiau, iar mitralierele şuierau. Nu-mi pot închipui cum au reuşit să străbată teritoriul, dar ştiu că au trebuit să păşească peste cadavrele compatrioţilor şi să se târască prin noroi până la coapse. Dosarele nu consemnează până unde au ajuns, dar undeva, în zona aceea, au găsit ceea ce căutau.

Au găsit coşmarurile.

Singura depeşă a lui Taylor a fost scurtă şi la obiect:

Mi-am pierdut cizmele în noroi, pe Ryan într-o explozie şi un ochi în ghearele unei chestii nefireşti. Dovezile pe care le doreaţi au fost obţinute şi se află pe drum.

Mostrele pe care le-a adus Taylor au fot suficiente ca să asigure dovezi clare că Altoitorii îşi continuau activitatea. Curtea a intrat în panică, fiind convinsă că Altoitorii erau gata să năvălească peste ei, şi au mai fost trimişi şi alţi Pioni pe front. Dar, după luni de zile de observaţii, deşi s-au aventurat în cele mai

îngrozitoare şi îndoielnice zone, n-au găsit nimic.

Războiul s-a încheiat şi tot n-a mai apărut nimic nou cu privire la Altoitori. În al Doilea Război Mondial n-a apărut niciun semn în legătură cu ei, iar Checquy şi-a permis să se relaxeze un pic. Deşi ştiau că inamicii lor se află pe undeva, n-a fost făcută nicio mişcare ostilă. Probabil că Altoitorii n-au niciun interes să se răzbune, şi-au spus membrii Curţii. Probabil că se dedică numai studiilor lor nedesluşite, deşi tulburătoare. Probabil că ne putem permite să nu ne gândim la ei.

Probabil.

Zeci de ani, n-a existat niciun motiv de îngrijorare, în vremuri de conflict sau de pace, Altoitorii n-au ieşit la iveală. Rămâne o îndoială stăruitoare, dar cu atât de multe lucruri care-i distrag atenţia, Checquy se străduieşte să se concentreze în continuare asupra responsabilităţilor sale. Curtea a fost de acord că amintirea invaziei Altoitorilor încă mai răspândeşte teroare în rândurile Checquy şi că dosarele care dovedesc existenţa lor trebuie cunoscute pe scară largă. Elevii de la Moşie spun poveşti despre Altoitori ca să se înspăimânte unii pe alţii.

Pentru Checquy, Altoitorii rămân unul dintre cei mai înfricoşători adversari cu care ne-am confruntat vreodată. Dacă revin vreodată în forţă, va fi un dezastru.

Uluitor! îşi spuse Myfanwy, clătinând neîncrezătoare din cap. Thomas inclusese nişte fotocopii ale unor schiţe vechi şi, deşi erau schematice şi neclare, detaliile care se distingeau erau suficiente să-i întoarcă stomacul pe jos. Carapace sclipitoare, ghimpi zimţaţi. *Cât de mari ar*

trebui să fie chestiile astea? Se uită la descriere. *Prăseau cai cât nişte Humvee-uri în 1677? Mă rog, nişte animale ca nişte cai – cai cu solzi şi colţi. Fir-aş a naibii*! Apoi se gândi la dezvăluirile de la interogatoriu.

Ăştia *sunt oamenii care ne invadează?* Răsfoi nişte imagini mai recente. Îşi muşcă buzele când studie detaliile şi însemnările.

Ah, ei bine, suntem terminaţi.

Şi ar trebui să ies la cină cu Lady Linda Farrier.

Suntem invadaţi de făurari de carne, iar eu n-am cu ce să mă îmbrac.

Myfanwy studie descurajată conţinutul şifonierelor din reşedinţă. *Oare Thomas nu purta decât negru şi gri?* se întrebă ea. *Vreau să zic că sunt 30 de costume de calitate aici şi nici măcar unul care să aibă vreo urmă de personalitate. Nicio fustă deasupra genunchilor, nicio bluză care să nu fie albă.* Îşi trecu vârfurile degetelor peste sacouri, şi apoi, sub impulsul unui gând, îşi strecură mâna în buzunarul uneia dintre ele. Scoase două plicuri, însemnate cu grijă *Pentru tine* şi *2.* Restul sacourilor dădură la iveală plicuri identice, iar ea le puse într-un mic teanc instabil pe podea. *Va trebui să verific toate sacourile pe care le am şi să rup toate plicurile astea,* îşi spuse.

Deschise descurajată un alt dulap şi găsi mai multe rochii în acelaşi ton cu costumele. *Alte contribuţii de la Casa Plicticoşeniilor Puritane,* se gândi ea. Totuşi, făcu tot ce se putea în situaţia dată şi reuşi să încropească o ţinută care sugera şi *elegant,* şi *controlez o organizaţie guvernamentală secretă.*

Întâlnirea cu şeful securităţii sediului se dovedise a fi mai simplă decât anticipase. De fapt, fusese îngrozită de ea, pentru că o convocase predecesoarea ei, dar din fericire şeful securităţii începuse discuţia, iar Myfanwy aflase că exista un grupuleţ de fanatici instalat în faţa clădirii. Se pare că erau convinşi că, în realitate, Citadela era baza

guvernamentală pentru agenţii supranaturali acoperiţi.

— Îmi dau seama că s-ar putea să sune puţin naiv, dar nu aşa şi e? întrebă ea, oarecum nedumerită. Adică, asta facem noi aici, nu?

— A, da, încuviinţă şeful securităţii, un bărbat înalt de origine sudaneză, pe nume Clovis.

Myfanwy îşi dădu seama că era unul dintre cei care asistaseră la interogatoriu, stând tăcut în spate şi observând totul.

— Au perfectă dreptate.

Clovis zâmbi vesel.

— Şi nu sunteţi îngrijorat că perdeaua noastră de fum, măsurile de protecţie concepute să inducă în eroare publicul şi să ne ascundă existenţa, a fost penetrată de un grup de obsedaţi de computere şi de adepţi ai teoriei conspiraţiei? întrebă Myfanwy. Vreau să spun că cele mai strălucite minţi ale noastre au făcut eforturi serioase ca să ne putem vedea de treabă în taină.

— Este adevărat, răspunse el şi încuviinţă din cap.

— Şi au dat greş.

— Da. De fapt, grupul face tot ce poate ca să-i informeze pe trecători despre caracterul activităţilor noastre.

— Încercăm să facem ceva în legătură cu asta? întrebă ea.

— Nu, răspunse el calm.

Myfanwy oftă. Îl plăcuse din prima pe Clovis şi decisese să nu-l pună să stea pe scaunele alese în mod deliberat pentru a fi incomode. Îşi trecu agitată degetele prin păr.

— În regulă, Clovis… Pot să-ţi spun Clovis? îl întrebă.

— Sigur, Tură Thomas, răspunse el.

— Şi, în particular, poţi să-mi spui Myfanwy, îi propuse ea spontan.

— Mulţumesc!

— Acum, explică-mi de ce nu ne batem capul să-i gonim.

— Myfanwy…

— Pe oamenii ăştia care şi-au construit ceva ce a devenit un sat de corturi la intrarea noastră de serviciu, spuse ea, bătând pe neaşteptate cu degetele în măsuţa de cafea.

— Da, dar…

— Oamenii ăştia, continuă ea, care trâmbiţează adevărul despre noi oricui trece pe-aici.

Trase aer în piept şi se uită fix la el cu cei doi ochi învineţiţi ai ei.

— Explică-mi, te rog, Clovis.

— Nimeni nu le acordă atenţie obsedaţilor de computere şi adepţilor teoriei conspiraţiei, răspunse el impasibil.

— Poftim? întrebă ea, luată prin surprindere.

— Myfanwy, spuse el cu blândeţe. Nimeni nu le acordă nicio atenţie protestatarilor. Până şi ecologiştii sunt ignoraţi constant, iar argumentele lor sunt logice. Gândeşte-te la ce susţin oamenii ăştia şi o să-ţi dai seama că nicio persoană sănătoasă la cap care trece prin cartierul financiar n-o să-i asculte. N-o să le dea nici măcar de pomană.

— Eşti sigur? întrebă Myfanwy. Pare o breşă de securitate alarmantă.

— Te rog, spuse Clovis. Fanii ăştia de *Dosarele X* îşi dau singuri cu stângul în dreptul. Ai văzut cum se îmbracă?

— Păi, atunci, dacă eşti sigur, spuse Myfanwy.

— Foarte sigur, răspunse Clovis. Acum, mai e încă ceva.

— A, da?

— Da, şi cred că s-ar putea să fie o problemă de cea mai mare importanţă pentru securitatea noastră naţională, spuse el pe un ton de rău augur.

Fir-ar al naibii! se gândi ea. *Devine puţin cam prea mult pentru prima mea zi de lucru.*

— Te-a căutat cineva pe Google.

— M-a… ce?

— Cineva ţi-a scris numele pe Google, spuse Clovis, aplecându-se în faţă aşa de concentrat, că parcă tocmai anunţase că a explodat prim-ministrul.

— Dumnezeule, spuse Myfanwy. Asta-i, ăăă, mda. Eşti sigur că despre mine e vorba?

— Cum?

— Păi, vreau să zic că Myfanwy e un nume galez… Nu l-au inventat pentru mine. Şi Thomas e un nume destul de obişnuit. Probabil că mai sunt câteva Myfanwy Thomas pe undeva.

— Sunt 12 despre care ştim noi, spuse Clovis cu seriozitate. Nouă dintre ele sunt în Regatul Unit, una în Australia, una în Statele Unite şi una în Noua Zeelandă.

Au o listă cu toate Myfanwy Thomas? se întrebă ea. *Păi, pentru asta plătesc contribuabilii.*

— Oricum, continuă Clovis, eşti singura Myfanwy Alice Thomas. În plus, au scris şi data naşterii.

— Ah, făcu Myfanwy.

— Da.

— Stai, de unde ştim că mă caută cineva pe Google? întrebă ea.

Nu deţinem Google, nu?

— Avem o listă de urmărire cu numele tuturor membrilor Curţii, spuse Clovis. Diversele organizaţii cu care avem acorduri şi relaţii ne informează dacă apar aceste nume.

— OK, spuse Myfanwy.

Nu-mi imaginez că ar fi Altoitorii. Adică, ştiu deja unde e Citadela; Van Syoc o ţinea sub observaţie. Şi vreau să cred că au la dispoziţie resurse mai importante decât Google.

— Ei bine, ştim unde era cel care căuta pe Google?

— Azi-dimineaţă era la Londra, răspunse Clovis. Într-un internet café. A plătit cu cash.

Cine să caute informaţii despre mine? se întrebă Myfanwy. *În afară de mine, de fapt.*

— N-ar fi găsit nimic, nu? întrebă ea.

— Nu, n-ai niciun fel de prezenţă pe internet, răspunse Clovis. Avem grijă să ţinem tot personalul de la Checquy în afara reţelei, bineînţeles. Dar poţi

să te gândeşti la cineva care te-ar căuta? Cineva din afara Checquy? Cine altcineva mai ştie că exişti?

Glumeşti? se gândi Myfanwy. *Până acum câteva zile, nici măcar eu nu ştiam că exist.*

— Habar n-am, zise ea.

— Păi, e foarte ciudat, spuse Clovis. Dar o să urmărim dacă mai apar căutări după numele tău.

Myfanwy tocmai întreba dacă mai există şi altă cale s-o localizeze cineva, când intră Ingrid.

— Îmi pare rău, Tură Thomas, dar v-a sosit maşina, o informă ea.

— Maşina? întrebă Myfanwy.

— E ora pentru cina cu Lady Farrier.

— Ah, rahat! oftă ea, apoi observă expresia şocată a lui Clovis. Vreau să zic, a, bine, o să fie minunat!

10

Lady Linda Farrier

Este privită cu neliniște de toată lumea din Checquy. Nu numai că e șefa. Sau că e o aristocrată adevărată dintr-o familie veche și e prietenă apropiată cu monarhul țării noastre. Nu e nici măcar ideea că poate să-ți intre de-a dreptul în minte când dormi.

E faptul că emană autoritate. Și se uită la tine de parcă știe tot ce gândești și tot ce ai greșit vreodată. Privirea ei te face să vrei să te îndrepți și să faci pe tine în același timp.

Amploarea puterilor și a influenței ei e neclară. Deși toată lumea din Checquy știe că Lady Farrier îți poate intra în vise și le poate controla, există și zvonuri șoptite despre alte puteri. Că îți poate plasa sugestii hipnotice în cap (unii zic că a făcut un număr demn de Candidatul manciurian[17] *cu câțiva membri importanți ai parlamentului). Că te poate închide pentru totdeauna într-un vis. Că te poate face să înnebunești.*

Mă întreb – dacă poate intra în mintea cuiva și poate face ce vrea, atunci poate că ea e trădătorul? Ea e cea care mi se strecoară în minte când dorm și îmi șterge amintirile?

Dacă da, ai dat de dracu'.

11

De ce-i era aşa de teamă lui Thomas să-şi folosească puterile? cugeta Myfanwy în timp ce maşina o ducea dinspre Citadelă spre un cartier mai înclinat spre gastronomie. Ea însăşi era îngrozitor de conştientă de abilităţile ei. Chiar în timp ce privea prin geamul fumuriu din spatele capului şoferului înveşmântat în mov, ştia că i-ar fi putut lua vederea. Desigur, probabil că asta l-ar fi făcut să vireze cu maşina direct într-un parapet. Dar ideea era că ar fi putut s-o facă dacă voia. N-avea nevoie să-l atingă, aşa cum insinuase Thomas în scrisoare. Se părea că predecesoarea ei îşi subestimase magnitudinea puterilor.

Totuşi, era evident că anii de instrucţie prin care trecuse Thomas la Moşie îi oferiseră un control mult mai fin decât cel de care se bucura acum Myfanwy. Scrisorile lui Thomas pomeniseră de isprăvi pe care Myfanwy habar n-avea cum să le ducă la capăt. În momentul acesta avea senzaţia că poate interveni doar asupra celor mai elementare funcţii fizice. Însă, spre deosebire de predecesoarea ei, era dornică să-şi exploreze abilităţile. *Dacă aş putea sta cu cineva câteva ore şi i-aş citi sistemul, aş înţelege mult mai bine.* Din nefericire, nu-i trecea prin cap nicio modalitate de a face aşa ceva, mai puţin dacă şi-ar fi asigurat serviciile unei prostituate. *Ceea ce categoric nu i-ar fi stat în fire.*

Myfanwy încă mai cugeta când fu depusă la uşa din faţă a restaurantului Simpson’s. Tot tineretul era îmbrăcat pe cât de formal îi permitea bugetul, în timp ce bătrânii influenţi erau îmbrăcaţi cât de normal puteau. Un chelner-şef fermecător o conduse prin mulţime, în timp ce ochii ei învineţiţi atrăgeau câteva priviri insistente, către o masă unde stătea, cu toată importanţa ei, Lady Linda Farrier.

— Bună seara, Lady Farrier! spuse Myfanwy, cugetând dacă să facă o reverenţă.

Era femeia din visul ei, nu încăpea îndoială. Ochii aceia, concentrarea aceea intensă şi ţinuta aceea care însoţeşte puterea. Ultima dată când stătuseră de vorbă dormeau amândouă, iar Myfanwy n-avea decât câteva ore. Se lăsă o tăcere în timpul căreia Farrier se uită la ea fix, iar apoi îi făcu semn să se aşeze. Sub căutătura ei, Myfanwy se ocupă să-şi netezească fusta şi să cerceteze tacâmurile.

— Ştii cine sunt? întrebă în cele din urmă doamna.

— Sunteţi Lady Linda Farrier, femeia-conducător a Checquy, răspunse Myfanwy calm.

— Ştii cine eşti tu?

— Într-o oarecare măsură.

— Serios? întrebă Farrier. Când am vorbit ultima dată, habar n-aveai cine e niciuna dintre noi. Măcar o problemă tot s-a rezolvat.

— Da, doamnă.

— Şi ai reuşit să ajungi luni la Citadelă şi să începi să faci treabă. Foarte impresionant. N-a existat niciodată opţiunea să pleci. În definitiv, *eu* ştiam că ţi-ai pierdut memoria, dar mă îndoiesc că vreunul dintre ceilalţi ar fi crezut aşa ceva. Şi, desigur, nimeni nu pleacă de la Checquy. Myfanwy Thomas avea cunoştinţă de secrete de stat la cel mai înalt nivel. Chiar dacă tu n-ai păstrat acele amintiri, prin simplul fapt că ai venit azi la serviciu ai aflat lucruri pe care nu le poate şti nimeni din afara organizaţiei. Eşti un risc de securitate îngrozitor. Totuşi, am sperat vag să fac vreun fel de aranjament pentru tine. Probabil un fel de pensionare izolată.

— Asta-i tot? întrebă Myfanwy. Nu aveaţi o datorie faţă de Myfanwy Thomas?

Ceea ce-mi aduce aminte că trebuie să aflu care era datoria aia, îşi spuse ea.

— Domnişoară, nu ştiu ce relaţie crezi tu că aveam cu Myfanwy Thomas, dar nu eram prietene. Mi s-a opus, în felul ei, pe multe teme. Eram politicoase, şi fie şi numai asta, nu era uşor. Faptul că îţi păstrez secretul – un secret cu implicaţii

enorme, apropo – şi te las să-ţi asumi viaţa asta a reprezentat plata acelei datorii.

— Şi dacă aş fi fost ucisă? Am duşmani, e clar. Nu poţi să laşi pur şi simplu pe cineva să bântuie prin preajmă fără să-şi aducă aminte cine e!

Nu ştia ce credea că ar fi trebuit să facă Farrier, dar faptul că o lăsase să se scufunde de una singură nu prea părea un serviciu.

— Sigur că poţi. Şi îmi pare foarte rău, dar, dacă ai fi fost omorâtă, asta n-ar fi făcut decât să contribuie la eliminarea unei neplăceri, spuse Farrier calm, sorbind din vin.

— O neplăcere, repetă Myfanwy.

— Cum i-ai spune unei Ture care nu-şi aduce aminte cine e? În cel mai bun caz, erai o vulnerabilitate, în cel mai rău, un pericol. Din fericire, te-ai dovedit mult mai rezistentă decât anticipasem, spuse Farrier cu o oarecare satisfacţie.

— Aşa?

— Bineînţeles. Nu ştiai nimic, şi acum, după numai două zile, aflu că te-ai instalat confortabil în Citadelă, ai avut întâlniri reuşite cu unii dintre cei mai puternici oameni şi ai luat decizii în probleme care sunt atât secrete, cât şi înspăimântătoare! Nu ţi se pare un pic cam neobişnuit?

— Lady Farrier, nu e cel mai neobişnuit lucru pe care l-am auzit azi. Nu ajunge nici măcar în primele zece, spuse Myfanwy pe un ton egal.

— Nu, bănuiesc că nu, încuviinţă Farrier, zâmbind uşor. Asta-i problema în profesia noastră. Abia dacă mai reuşeşte să ni se pară ceva improbabil.

Veni ospătarul şi, simţind încordarea dintre cele două femei, le luă comanda foarte agitat.

— Totuşi, încă mai putem fi surprinşi. Iar tu, tu eşti cel mai surprinzător lucru pe care l-am văzut de multă vreme. Mă întreb cum ai aflat despre cine şi ce eşti.

Myfanwy o ţintui cu privirea şi, pentru o clipă, fu tentată. Putea să explice că Thomas ştiuse ce urmează – ştiuse şi se pregătise? Farrier exercita

puterea şi ar fi fost un aliat valoros. *Şi, în plus,* îşi spuse ea, *e greu să treci de una singură prin toate astea. N-am fost la serviciu decât o singură zi şi deja ştiu foarte multe lucruri groaznice. O armată monstruoasă e pe cale să năvălească în ţară. Cineva din Curte vrea să mă omoare şi tot nu ştiu de ce. Responsabilitatea mea e să rezolv lucrurile astea, iar eu nici măcar nu pot să-mi aduc aminte al doilea nume! Vreau să spun cuiva!*

Era tentant, dar Myfanwy ştia că nu o poate face. Dacă moştenise puterile lui Thomas, îi moştenise şi inamicii. Indiferent dacă Farrier era sau nu un inamic real, sigur nu era un prieten.

— Se pare că învăţ repede, spuse Myfanwy şi sorbi îndelung din paharul ei de apă.

— Te superi dacă-ţi pun o întrebare personală? continuă Farrier.

— Vă rog, răspunse Myfanwy.

— S-ar putea să sune ciudat, dar cine crezi tu că eşti? Te consideri Myfanwy Thomas, Tură la Checquy? Sau eşti doar persoana care-i poartă trupul? Ai vreo amintire despre cum era să fii ea?

— Bună întrebare, spuse Myfanwy zâmbind uşor. Încă mă mai gândesc ce decizie să iau.

— Dar…

— Dar nu sunt ea. A clipit şi, când s-au deschis ochii, cu ei privea o altă persoană.

S-a trezit Alrich.

— Pot să vă pun o întrebare? i se adresă Myfanwy lui Lady Farrier.

— Presupun că da, veni răspunsul nesigur.

— Cum era Thomas? întrebă ea şi se alese cu o privire uimită.

— Ah, ăăă, Dumnezeule, se bâlbâi Farrier, luată oarecum prin surprindere. Era… drăguţă.

— Drăguţă? Era *drăguţă?*

— Trebuie să înţelegi că e puţin deconcertant să-ţi spun *ţie* ce credeam despre Myfanwy Thomas, sublinie Farrier, nu nejustificat.

— Sigur, dar nu întreb dacă aţi fi avut încredere să-i daţi pe mână Bentley-ul. Vreau doar să ştiu cum era ea.

— Ah, bine, lasă-mă o clipă, spuse Farrier.

În ochi i se instală aceeaşi privire pierdută pe care o avusese cu trei nopţi în urmă, când fusese surprinsă în visul lui Myfanwy.

— Thomas era, în acelaşi timp, o dezamăgire colosală şi o resursă surprinzător de valoroasă. Când am dobândit copilul ăla, a fost o lovitură. Un talent cu totul nou, fără nicio slăbiciune sau diformitate îngrijorătoare. Ştii ce rar e aşa ceva? Pe o insulă aşa de mică? Organizaţia i-a cercetat intens viaţa. Dacă vrei, probabil că poţi să găseşti în registrele Moşiei şi ce a mâncat la cină în fiecare seară în cele trei luni dintre manifestarea puterilor şi momentul în care am dobândit-o noi. Am urmărit visele fetiţei ăleia săptămâni în şir şi am înregistrat toate detaliile nesemnificative, căutând vreun fel de instabilitate mintală. Am interogat-o, având grijă ca fiecare vis să se desfăşoare într-un loc care s-o testeze…

Vocea lui Farrier se stinse.

— Şi? o îmboldi Myfanwy.

— Şi era în regulă. Era sănătoasă, era fericită, era întreagă la minte. Era *a noastră.*

Un tânăr atrăgător a fost condus în camera lui Alrich, iar ochii lui Alrich s-au luminat.

— Şi atunci, cum de era o dezamăgire? întrebă Myfanwy, ştiind deja o parte a răspunsului, dar vrând să audă punctul de vedere al lui Farrier asupra întâmplărilor.

— A fost unul dintre lucrurile alea care nu pot fi anticipate. O fetiţă isteaţă, aparent rezistentă, dar n-a reacţionat bine la transfer. Mulţi copii au probleme când sunt luaţi de la familii, dar Moşia este concepută pentru a reduce la minimum impactul. Scopul ei este să-i întâmpine pe elevi rapid, să-i facă să se simtă confortabil şi iubiţi şi să-i instruiască pentru a-şi folosi eficient puterile. Însă Myfanwy

Thomas s-a retras în sine. Părea de o timiditate aproape patologică. Presupun că, în unele cazuri, e acceptabil. Dar cu un talent care s-a dovedit a fi legat exclusiv de contactul fizic, era un dezastru. Şi ne puseserăm speranţe aşa de mari în tine… Vreau să spun, în ea.

Farrier se opri şi se uită gânditoare la femeia care stătea vizavi de ea.

Ştiu ce te întrebi, Lady Farrier. Te întrebi dacă puterile lui Thomas au venit cu corpul. Te gândeşti: Hmm, când celulele alea cerebrale au părăsit stafia şi Thomas a eliberat zona, masa aia de lobi care-i permitea să controleze trupurile altor oameni a fost şi ea distrusă? *De-asta n-ai încercat să dai mâna cu mine.*

— Aşa că aveam fetiţa asta care, pe lângă că era capabilă să controleze alte persoane, părea să aibă şi abilitatea de a crea o carapace emoţională şi socială impermeabilă în jurul ei. Şi nu se punea problema s-o lăsăm să plece, pentru că nimeni nu pleacă de la Checquy.

— Nici chiar copiii? întrebă Myfanwy cu glas scăzut.

— Nici chiar ei, răspunse Farrier. Rămăseserăm cu ea pe cap, acest memento permanent al unui potenţial neîmplinit. Şi să nu crezi că am renunţat pur şi simplu la tine de parcă ai fi fost o afacere proastă! Personalul şi profesorii de la Moşie au lucrat ani de zile cu tine. Foarte dezamăgitor!

Farrier clătină din cap.

Ai uitat, pentru o clipă, că nu sunt aceeaşi persoană, se gândi Myfanwy în timp ce Lady Farrier cerceta încăperea. *Mai există un pic de vină reziduală pe-acolo?*

Trebuie să fie.

Alrich s-a aşezat la birou, citind cu atenţie rapoartele şi ştergându-şi buzele, în timp ce, în spatele lui, pe o canapea, bărbatul sforăia.

— Când a devenit clar că puterile lui Myfanwy Thomas vor fi limitate fără speranţă, Curtea n-a mai acordat aşa de multă atenţie restului educaţiei ei, urmă Farrier. A trecut rapid şi liniştită prin instructaj, primind, apropo, o educaţie de top, şi a venit în organizaţia Checquy.

A continuat într-un mod deloc remarcabil şi ai deturnat-o către un post lipsit de importanţă şi plicticos, într-un departament relativ lipsit de importanţă, continuă subtitrarea mentală a lui Myfanwy.

— Şi apoi, slavă Domnului, s-a răscumpărat. S-a dovedit foarte capabilă. Mai mult decât capabilă, de fapt… Era genială. În mâinile ei, administraţia Checquy a fost revoluţionată şi a avansat până la rangul de Tură.

Ah, şi pun pariu că ai fost pur şi simplu încântată de asta. Eşecul pe care sperai să-l dai deoparte într-un colţ stătea acum în mijlocul camerei.

— Era unul dintre cei mai capabili administratori din istoria Checquy, o organizaţie care a rezistat secole la rând şi a putut să aleagă ce şi-a dorit dintre cele mai strălucite minţi din ţară. Poţi să fii sigură că Myfanwy Thomas şi-a meritat postul de Tură, spuse Farrier.

★

Myfanwy şi Farrier plecară cu maşini separate la întâlnirea de la Casa Apex. Notiţele lui Thomas spuseseră că Checquy avea sedii în toată ţara, dar cele trei mari erau Citadela, Anexa, unde aveau sediul operaţiunile externe, şi acest loc – Casa Apex –, sediul lor de bază. Pe măsură ce se apropiau de clădire, privea plină de curiozitate structura de mari dimensiuni, în formă de semilună. Avea o aparenţă distinsă, cu coloane şi decoraţiuni sobre în jurul ferestrelor. Myfanwy răsfoi informaţiile generale despre clădire. Baza Lordului, a lui Lady şi a Nebunilor, aceasta găzduia mare parte din aparatul organizaţiei. Era şi locul unde se întrunea în fiecare vineri Curtea, pentru a coordona activităţile departamentului.

Unde mi s-a dus toată ziua? se întrebă Myfanwy disperată, frunzărind dosarul. *Nu ştiu cu cine mă întâlnesc şi cu ce se ocupă. Ah, rahat rahat* rahat! *Ce mai administrator erai tu, Thomas. Nu puteai şi tu să fi pus un capitol cu rezumatul?* Myfanwy tocmai începea să se piardă cu firea când ajunse la o secţiune intitulată

> *Curtea*
>
> *Curtea Checquy este consiliul executiv însărcinat cu supravegherea întregii organizaţii. Şi, de când a fost recunoscut jocul de şah în insulele britanice, ierarhia Checquy s-a bazat pe piesele de şah.*
>
> *Este un sistem îngrozitor.*
>
> *Probleme:*
>
> *Checquy este o organizaţie guvernamentală într-o ţară care are monarhie. Nu poţi avea oameni care se învârt peste tot spunându-şi Rege şi Regină când ei nu sunt, de fapt, regele şi regina. Mai ales când folosesc puteri supranaturale şi comandă o armată privată. Inevitabil, vestea ajunge la regele şi regina adevăraţi, pe care-i lasă reci. În consecinţă, după câteva discuţii tăioase, titlurile conducătorilor Checquy au fost schimbate în Lord şi Lady, care se îndepărtează de motivul şahului şi sunt destul de nesuferite, dar putea fi mai rău.*
>
> *Titlurile de Lord şi Lady se atribuie în funcţie de sex şi devine penibil când apare un post liber, iar persoana cu cea mai bună calificare are organele genitale nepotrivite. Ca urmare, în anii '20, organizaţia a fost nevoită să suporte mandatul jenant al lui Lady Richard Constable, un bărbat masiv cu barbă care i-a muşcat odată capul unui copoi irlandez posedat. I-a succedat lui Lady Claire Goldsworthy şi, din pură*

încăpăţânare, a refuzat să-şi modifice titulatura. Chiar şi când a murit Lordul de atunci, Constable a refuzat să îi ia locul acestuia.

Deşi, aşa cum am văzut deja, Checquy s-a îndepărtat uneori de tema şahului, încă mai este susţinută ideea că trebuie să existe câte două posturi la acelaşi rang. (Mă rog, practic, ar trebui să fie câte patru, dar asta este altă poveste.) Împărţim cu omologii noştri responsabilitatea pentru domeniul nostru de activitate, iar limitele nu sunt deloc clar definite. Este un coşmar din punct de vedere al logisticii şi responsabilităţilor. Se subînţelege că Turele, de exemplu, se vor consulta şi vor coopera în privinţa tuturor afacerilor interne. În unele cazuri, funcţionează foarte bine. Tura Gestalt şi cu mine ne completăm unul pe celălalt, în măsura în care eu mă ocup de hârţogărie şi Gestalt face toată munca de teren. Totuşi, au existat şi parteneriate mai puţin fericite. Într-un caz memorabil din 1967, Turele au condus din greşeală atacuri simultane, dar separate asupra aceluiaşi cuib de gorgone, din simplul motiv că au refuzat să discute între ele.

Nebunii[8] nu sunt membri ai clerului. Nu mai sunt.

Caii[9] nu trebuie neapărat să fi fost înnobilaţi.

Titlurile noastre nu pot fi folosite în faţa civililor, ceea ce duce periodic la situaţii stânjenitoare.

Unii consideră că titlul de Pion are conotaţii neplăcute. Suntem crescuţi ştiind că am putea fi sacrificaţi pentru binele general, dar sugestia că am putea fi

sacrificaţi cu uşurinţă şi nechibzuit este uneori demoralizatoare.

Nu toţi cei din organizaţie au titulaturi provenite din şah. Dacă nu ai puteri neobişnuite, atunci nu eşti Pion, eşti Însoţitor. Separarea unei mari părţi din personal nu-i grozavă pentru moralul corporaţiei.

Câteodată, câte cineva arată cu degetul aceste neajunsuri şi încearcă să instituie o schimbare, dar i se închide gura. Motivele pentru închiderea gurii sunt:

Dacă eşti membru al Curţii, ai un titlu impresionant şi nu vrei să-l schimbi cu ceva generic.

Tradiţie.

Ar trebui să ne aducă aminte de importanţa strategiei şi a rangului.

E mişto.

Totuşi, iată-i pe membrii Curţii, reduşi la esenţă – numele şi sediile. Sunt şi nişte cartonaşe în sertarul de sus al biroului.

Turele (responsabile pentru operaţiunile la nivel naţional; cu sediul în Citadelă)

1. Fraţii Gestalt (Alex, Teddy, Robert şi Eliza)

2. Myfanwy Thomas (asta eşti tu)

Da, mulţumesc pentru asta, îşi spuse ea iritată.

Caii (responsabili pentru operaţiunile în străinătate; cu sediul la Anexă)

1. Maiorul Joshua Eckhart

2. Heretic Gubbins

Nebunii (veghetorii Checquy, aghiotanţii şefilor; cu sediul la Casa Apex)

1. Alrich
2. Conrad Grantchester

Lordul şi Lady (conducătorii Checquy; cu sediul la Casa Apex)
1. Onorabila Linda, vicontesă Farrier
2. Sir Henry Wattleman

Din păcate, nu erau şi fotografii sau măcar schiţe. *Presupun că va trebui să mă orientez la faţa locului,* îşi spuse Myfanwy. *Începe să-mi iasă destul de bine.* Ridică privirea când se opri maşina. De aproape, clădirea duhnea a averi străvechi şi autoritate discretă. Portiera maşinii fu deschisă de cel mai gras om pe care-l văzuse vreodată, îmbrăcat din cap până în picioare în mov, ca o prună îndopată.

— Bună seară, Tură Thomas! Pot să vă duc astea în sala de consiliu? întrebă el, arătând către mapa mov şi servietă.

— Nu, mulţumesc, spuse ea distrată, uitându-se cu atenţie la coloanele masive care marcau intrarea în Apex. De fapt… adăugă Myfanwy, gândindu-se mai bine.

Ţinând cont că tot n-am habar unde ar trebui să mă duc…

— …ar fi minunat dacă ai putea!

Îl urmă pe bărbatul care mergea legănându-se către lift şi apoi prin coridoarele largi. Profită de ocazie ca să-i descifreze sistemul nervos. În comparaţie cu cea radical modificată a lui Van Syoc, structura biologică a unei fiinţe umane normale era armonioasă şi elegantă. Se concentră, urmărind impulsurile şi conexiunile realizate la fiecare mişcare. Era fascinant – jocul muşchilor şi al neuronilor, complexitatea fiecărui pas, a întoarcerii capului. Transmise un gând şovăielnic, iar bărbatul deschise mâna, lăsând servieta să cadă pe podea.

— Îmi pare îngrozitor de rău, Tură Thomas! spuse Slujitorul, părând surprins când se aplecă. Împiedicat.

— Nu-ţi face griji, spuse ea calmă, zâmbindu-i.

Merseră mai departe, iar Myfanwy fu absorbită de energia clocotitoare din coloana lui vertebrală, de mesajele care bâzâiau între creier şi restul corpului. Era cel mai frumos lucru pe care-l văzuse vreodată.

— Tură Thomas? se auzi o voce îndepărtată.

— Hm?

— Ăăă, am ajuns, spuse Slujitorul gras, întinzându-i precaut lucrurile.

Myfanwy îşi readuse gândurile în propriul corp şi luă servieta şi dosarul.

— Îmi pare rău! spuse ea.

Va trebui să fiu mai atentă, se gândi. *Totuşi, încep să mă descurc mai bine.*

De fiecare dată când îşi folosea puterile asupra cuiva înţelegea mai bine cum mergeau lucrurile, simţind intuitiv legăturile.

Însoţitorul deschise uşa, iar ea păşi în sala de consiliu, unde fu puţin luată prin surprindere. Cu toate discuţiile despre Curte şi la cât de impresionant arăta propriul ei birou, se aşteptase la ceva destul de uluitor. Se întrebase dacă avea să fie în stil tradiţional, cu o grămadă de lemn lustruit, sau high-tech, cu sticlă şi metal. Nu anticipase o încăpere mai degrabă sărăcăcioasă, care avea nevoie de o zugrăveală nouă. În centru se afla o masă care părea uzată, iar de fiecare parte a ei se aflau câte doi bărbaţi. Doi dintre ei erau Gestalt. Gemenii.

— Tură Thomas, spuse unul dintre bărbaţii care nu erau Gestalt, ridicându-se să o salute.

Era înalt şi subţire, peste 50 de ani şi extrem de arătos. Părul negru ondulat i se retrăgea uşor la tâmple, dar ochii de un albastru-cenuşiu erau hipnotici. Oare doar îşi imagina ea sau din umeri i se răsuceau nişte lujeri şterşi de fum negru? Părea vag familiar, dar nu ştia de unde să-l ia.

— Bună seara! spuse ea, aruncându-i un zâmbet uşor.

În pofida diferenţei de vârstă, Myfanwy simţi cum se încinge sub privirea lui arzătoare şi roşi uşor când îi luă mâna.

— Presupun că n-o să ne spui de ce a fost devansată întâlnirea, nu?

— Ăăă, păi, cred c-ar trebui să aşteptăm până vine toată lumea, spuse Myfanwy.

— De acord, răspunse el zâmbind. Şi cum e reşedinţa? Decorul este în continuare încântător? întrebă el.

Ah! Ho ho ho! Ăsta-i Conrad Grantchester, bărbatul din portret, bărbatul din spatele patului rotund, îşi dădu seama Myfanwy şi roşi din nou în faţa imaginii pe care o invocase gândul. *Pun pariu că salteaua rotundă a fost folosită ceva,* se gândi ea şi decise să nu doarmă pe ea dacă putea evita.

— Ei bine, Nebun Grantchester, decorul continuă în continuare, spuse Myfanwy politicos, înăbuşindu-şi un pufnet deloc demn de o doamnă.

Îşi îndreptă atenţia spre celălalt necunoscut din încăpere, care se ridicase şi el şi aştepta s-o salute. Avea o claie de păr castaniu des şi ondulat şi o mustaţă bogată tip morsă, şi n-avea sprâncene. Nu era un bărbat deosebit de atrăgător, dar avea ochii blânzi.

— Tură Thomas, mă bucur să te văd! spuse el, cu un zâmbet aparent sincer.

Îl plăcu imediat.

— Ce naiba ai păţit la ochi?

— Tâlhari, dacă poţi să crezi, răspunse ea, încercând disperată să-şi dea seama cine ar fi putut fi bărbatul. Au sărit la mine doi bărbaţi şi au încercat să-mi ia poşeta.

— Doamne, Dumnezeule! exclamă el îngrijorat. Eşti în regulă?

— A, da, răspunse Myfanwy. Ştii, cine se ia de noi regretă.

— Păi, bineînţeles, răspunse bărbatul. Ştiu câţiva care se roagă de-a dreptul să aibă şansa să doboare nişte răufăcători. Unul dintre contabilii mei îşi pierde de fapt vremea prin zonele rău-famate, în speranţa c-o să fie atacat. De fiecare dată e dezamăgit, săracul. Presupun că n-o să încerce nimeni să tâlhărească un bărbat cam cât Colosul din

Rhodos, cugetă el, ridicând distrat un picior de pe podea şi îndoindu-l până spre şale.

— Da, oricum, arăţi de parcă eşti… bine, comentă ea, încercând să nu-şi lase ochii să-i iasă din cap.

Bărbatul se lăsase pe celălalt picior şi ajunsese să se legene pe călcâi.

— Ceva, ăăă, nou la tine la birou?

Din fericire, orice altă conversaţie fu împiedicată de sosirea lui Farrier. Era atârnată de braţul unui domn în vârstă înalt, cu aspect sever, şi toţi îşi plecară capetele cu respect. *Sir Henry Wattleman,* presupuse Myfanwy. Lordul şi Lady îi salutară pe fiecare spunându-le pe nume, ceea ce o ajută pe Myfanwy să-şi dea seama că bărbatul contorsionist cu bucle era Heretic Gubbins, unul dintre cei doi Cai.

Când Lordul şi Lady o salutară pe Myfanwy, aceasta le oferi cel mai fermecător zâmbet al său şi o mică reverenţă, ceea ce-i aduse o privire de aprobare din partea lui Wattleman şi o privire lungă inexpresivă din partea lui Farrier, care putea detecta amuzamentul lui Myfanwy.

Abia se aşezaseră când intră grăbit un alt bărbat, trăgând dintr-o ţigară şi vorbind repezit într-un telefon mobil. Mişcă din cap spre fiecare dintre cei prezenţi şi continuă să dea instrucţiuni la telefon.

— Nu, nu, nu. O laşi să coboare din avion, o laşi să se ducă la vamă. După aia susţii că e o problemă cu viza şi pui să fie escortată în sala de interogatoriu pe care am pregătit-o.

Urmă o pauză.

— Nu primeşte niciun fel de mâncare, poate să se ducă la toaletă câtă vreme e însoţită şi te asiguri că se colectează tot ce scoate din ea. Ţine-o *departe* de orice fel de conducte legate de sistemul principal. Poate să primească apă. Nu-i răspunzi la întrebări.

Închise telefonul şi salută pe toată lumea.

— Bună seara tuturor! Vă cer scuze c-am întârziat. Sunt ultimul? Bineînţeles că nu, încă îl mai aşteptăm pe Alrich, nu-i aşa?

Deci el trebuie să fie Eckhart, îşi spuse Myfanwy.

Acesta se aşează vizavi de Myfanwy şi-şi aprinse repede altă ţigară de la cea de dinainte. Myfanwy îl privi cu interes. Joshua Eckhart avea un păr blond care se rărea şi un aer aspru. Era bronzat într-un fel care sugera că petrecuse destul de mult timp la soare muncind de-adevăratelea. Postura era de tip militar, iar ochii îi erau vioi. Când îşi duse ţigara la buze, Myfanwy observă numeroasele cicatrice de pe mâini.

Apoi intră Nebunul Alrich, iar Myfanwy rămase fără suflare.

Alrich era înalt şi avea o piele ca fildeşul, presărată cu pistrui deschişi la culoare. Avea trăsăturile ascuţite, androgine şi perfecte. Părul roşu-aprins îi cădea drept până la talie şi era îmbrăcat într-un costum bleumarin cu croială elegantă.

— Îmi pare rău c-a trebuit să mă aşteptaţi! Cum lucrez în schimbul de noapte, asta e cea mai aglomerată perioadă.

Alrich avea o voce răguşită, mormăită, care era puţin discordantă venind din partea cuiva aşa de plăcut şi de elegant.

— Tură Thomas, arăţi cumva foarte diferit.

— Păi, am încasat de curând o bătaie de n-am mai ştiut de mine, spuse ea.

— A, asta trebuie să fie, răspunse Alrich şi se instală în scaunul de lângă ea cu o graţie plină de supleţe. Acum, care e urgenţa care a impus devansarea acestei întâlniri?

— Altoitorii, răspunse Myfanwy calm.

Gestalt va trebui să se ocupe de asta, aşa că mai bine profit cât pot. Se uită în jur la diverşii membri ai Curţii în timp ce primeau vestea. Reacţia varia de la ochii mijiţi ai lui Eckhart şi Grantchester, la expresia lui Heretic Gubbins, care arăta de parcă stătea să verse. Observă cu interes, în trecere, că în poziţia sau comportamentul lui Alrich nu apăruse absolut nicio schimbare.

— Azi-dimineaţă, un agent al Altoitorilor, pe nume Peter Van Syoc, a fost arestat într-o pensiune încântătoare din Harrow. În timpul interogatoriului care a urmat, am aflat că a fost trimis de belgieni. Gestalt?

Geamănul Dichisit ridică surprins privirea şi apoi scotoci după notiţe.

— Ăăă, mulţumesc, Tură Thomas. În primul rând, tocmai am primit înregistrarea preluării. Deşi nici eu, nici Tura Thomas nu am văzut-o, înţeleg că reprezintă o demonstraţie de efect.

Luminile scăzură, iar în spatele lui Myfanwy şi Alrich coborî din tavan un ecran şi apoi începu să pâlpâie. Toată lumea se întoarse să se uite.

Era o pensiune *foarte* drăguţă. Evident, Altoitorii aveau un agent de turism bun, pentru că patul părea comod, iar camera era decorată cu gust. Cu siguranţă, Van Syoc părea destins în timp ce se fâţâia prin cameră. Era puţin straniu să-l vadă mişcându-se nonşalant când puţin mai devreme îl văzuse legat de un scaun şi torturat. Atunci îi fumega trupul, dar acum îl vedea cercetând minibarul şi mâncând nişte alune.

Myfanwy se simţea uşor caraghioasă, când forţele secrete ale ţării se uitau la o înregistrare video cu un bărbat care stătea pe patul lui, luând o gustare rapidă înainte să-şi pună şosetele şi pantofii. Timpul părea să se scurgă îngrozitor de încet, cât Van Syoc îşi înnoda cravata şi se uita în oglindă cum îi stă părul. În tot acest timp, Joshua Eckhart îşi fumă ţigările nesfârşite, iar Heretic Gubbins îşi contorsionă corpul în forme îngrijorător de complicate. Toţi se foiau în scaunele lor de birou, mai puţin Alrich, care stătea nemişcat şi perfect ca o sculptură de Donatello. Myfanwy începea să-şi dorească să fi avut nişte floricele sau un roman când, pe ecran, din baie ieşi o femeie, închizându-şi nasturii din faţă ai rochiei.

— A fost acolo tot timpul? întrebă Sir Henry. E şi ea Altoitor?

În mod clar, nu citise raportul.

— Asta-i curva, răspunse Lady Farrier cu răceală şi toată lumea tresări.

— Păi, zise femeia din înregistrare, dacă mai ai nevoie vreodată de altceva, ai numărul meu.

— Un singur lucru, spuse Van Syoc, iar femeia păru surprinsă.

Bărbatul întinse o mână spre ea.

Ooh, nu-i lua mâna! se gândi Myfanwy, făcându-se mică. Însă femeia o făcu, zâmbind uşor. Van Syoc avea acelaşi zâmbet vag, care deveni încordat când o trase lin spre ea. Myfanwy se uită, ţintuită locului, cum femeia se roti în braţele lui ca o dansatoare. Pentru o clipă, părură ca o pereche de staruri din epoca de aur a Hollywoodului, mâinile lui cuprinzându-i bărbia şi privirea ei ridicată spre ochii lui, iar apoi el se încordă şi îi sfâşie faţa.

Mâinile lui Myfanwy se împletiseră stânjenite în poală, dar i se apăsară brusc pe gură cu oroare, înăbuşind un ţipăt. Răsufla repezit şi se simţea de parcă inima stătea să-i sară din piept.

Ah, fir-ar al naibii, în ce fel de loc de muncă m-am băgat? Când Van Syoc rupse nonşalant gâtul femeii, Myfanwy se uită la cei din jurul ei şi fu oarecum uşurată să vadă că toţi erau înspăimântaţi. Chiar şi Alrich, care i se păruse un tip calm, avea ochii larg deschişi de surprindere. Pe ecran, Van Syoc îşi strânse buzele ca pentru un sărut, când se auzi un bubuit tunător în uşă, care-i făcu să sară pe toţi cei care se uitau. Sări şi Van Syoc şi scăpă cadavrul şi faţa pe podea; bufnitura ca un plescăit făcu întregul public să tresară.

— Doar o clipă! spuse Van Syoc, uitându-se la uşă în timp ce se întindea pe furiş spre valiză, scoţând un pistol.

— Domnule Van Syoc? se auzi o voce de femeie, şovăitoare şi politicoasă.

— Da? întrebă el, făcând chestiile alea mecanice complicate necesare să aducă o armă în stare de tragere.

— Sunt Louisa, de la recepţie. Îmi pare rău să vă deranjez, dar a apărut o problemă cu documentele

dumneavoastră.

Van Syoc nu puse jos arma. În schimb, se trase cu spatele prin cameră, îndepărtându-se de uşă.

— Aşa că, dacă ieşiţi, urmă Louisa, poate că putem rezolva problema.

— Mda, îmi pare rău, tocmai intram la duş, minţi Van Syoc, ridicând arma şi îndreptând-o spre uşă. Poate c-aş putea coborî la recepţie când termin?

— A, da, categoric. Îmi pare rău că v-am deranjat!

Iar uşa explodă spre interior. Myfanwy sări de pe scaun şi scoase un mic ţipăt. Din fericire, şi Gubbins făcu la fel, aşa că nu se simţi prea caraghioasă. Se uitară jenaţi unul la celălalt peste masă. Toţi ceilalţi rămaseră cu privirile aţintite asupra ecranului.

Prin uşă pătrundea un vârtej de fum, iar pragul de sus al uşii atârna pieziş, de parcă ar fi fost împins din tavan. Van Syoc nu sărise şi nu ţipase, ci stătea absolut nemişcat, cu arma îndreptată cu grijă către uşă. Prin norii de fum care intrau în valuri nu se putea vedea nimic. Încordarea sporea, chiar şi printre membrii Curţii. Apoi, din fum năvăliră trei bărbaţi, ducând arme masive. Erau îmbrăcaţi în costume de protecţie blindate, căşti greoaie şi ochelari de protecţie cu lumini verzi de rău augur. Myfanwy se gândi că arătau ca nişte gândaci-samurai.

— Stai pe loc, nemernicule! strigă brusc unul dintre soldaţi. Lasă ar…

Fu întrerupt când Van Syoc îl împuşcă prin ochelari. Se auzi un vuiet asurzitor, în grabă redus la tăcere în înregistrare, când din două arme extrem de mari se scurseră valuri de plumb şi intrară în torsul lui Van Syoc. Trupul i se cutremură şi căzu pe jos.

Uau! se gândi Myfanwy. *A fost uluitor de scurt. Mă întreb dacă…* Gândul îi fu întrerupt când Van Syoc se ridică în şezut şi, cu două împuşcături nonşalante, îi ucise pe soldaţii Checquy cu echipament de protecţie solid.

Myfanwy fu mândră de ea că nu mai ţipă, iar Gestalt spuse ceva în fundal despre gloanţele anti-

blindaj. Îi căzu falca totuşi când Van Syoc se ridică în picioare şi gloanţele începură să-i sară din carne. Acum, din norii de fum ieşi o femeie, iar Myfanwy observă uluită că nu purta armură şi nu avea nici armă, ci era îmbrăcată în trening şi avea o bandulieră cu cartuşiere agăţată peste piept. Pe mâini avea mănuşi căptuşite voluminoase făcute dintr-un material negru mat.

Şi Van Syoc părea uşor luat prin surprindere, însă Myfanwy trebui să recunoască – nu ezită înainte să tragă în femeie. Mâinile acesteia deveniră o ceaţă când le întinse şi înhăţă gloanţele din aer. Myfanwy auzi pocniturile slabe când gloanţele bufniră în mănuşi. Van Syoc părea şocat, dar era un profesionist şi îşi îndreptă ţinuta. Corpul i se scutură o clipă şi apoi muşchii braţului începură să crească şi să se umfle. Ca nişte ciorchini de struguri, de-a lungul membrelor îi apărură ganglioni de putere. Îşi imagina doar sau chiar *auzea* carnea lui Van Syoc rearanjându-se?

Apoi începu şi faţa să-şi schimbe forma. Fruntea i se umflă, iar sprâncenele îi ieşiră în afară; pielea din jurul ochilor crescu pentru a-i proteja. Gâtul i se întinse până deveni lat cât capul, apoi se lăţi şi mai mult. Parcă tot trupul i se extindea pur şi simplu în sus. Nasul i se ridică în sus şi se retrase, lăsând pe chip două despicături ca nişte lacrimi.

Myfanwy era îngrozită de transformare; se uita fix cum părul lui Van Syoc se trase în scalp. Îşi muşcă tare buza de jos şi-l cercetă din priviri pe Alrich, ai cărui ochi erau aţintiţi asupra ecranului.

— N-ai o pungă de hârtie, nu? întrebă ea încet.

Alrich se uită la ea şi apoi îşi lăsă capul să se clatine puţin, cu aer de scuze. Din fericire, până atunci transformarea părea să se fi încheiat. În încăpere intră încă un Pion, un bărbat de vârstă mijlocie îmbrăcat ca un profesor de istorie, cu petice de piele la coate şi tot tacâmul, şi ducând un rucsac. Van Syoc se lansă spre femeie, care-şi trase mănuşile şi se aruncă înainte cu aceeaşi viteză ameţitoare. Îl plesni peste gât şi umeri, lovind

anumite puncte de presiune. Mâinile îi ricoşară de pe gât, care părea să fie făcut dintr-un material elastic şi spongios. Van Syoc o prinse de umeri şi o împinse cu forţă în zid. Mâinile ei deveniră o ceaţă pe lângă faţa lui, însă el continuă impasibil, împingând-o efectiv prin tencuială, spre hol.

Pionul-profesor se holba îngrozit şi întrebându-se în mod evident ce să facă. Era clar că nu avea forţa necesară ca să-l doboare pe Van Syoc. Băgă mâna în rucsac şi, cu o mişcare energică din mâini, scoase un bici lung şi fragil. Pionul plesni din el în jurul torsului lui Van Syoc şi smuci cu toată forţa, dezechilibrându-l pe acesta. Monstrul aflat în recent creata deschizătură către hol se întoarse stângaci şi, în adânciturile din craniu, îşi miji ochii. O aruncă neatent pe femeie pe coridor şi făcu un pas înapoi în cameră, punând mâna cu fermitate pe bici. Pionul, dându-şi seama că este o confruntare pe care probabil că n-avea şanse s-o câştige, băgă ambele mâini în rucsac şi mai scoase încă două.

— Câte chestii de-alea simte nevoia să care cu el? întrebă Eckhart cu ţigara în gură.

Se uitau cu toţii cum Pionul le încolăceşte cu îndemânare în jurul picioarelor lui Van Syoc şi i le trage într-o parte. Încă o plesnitură rapidă din încheieturi şi bicele se întinseseră în sus şi în jurul gâtului inamicului. Femeia-Pion reapăru în spatele lui Van Syoc, arătând ca vai de ea după călătoria prin perete, şi îşi întinse în jos mâinile rapide, prinzându-l pe Altoitor astfel încât să-i tragă capul între glezne. Totuşi, braţele lui masive se zbăteau în toate direcţiile, lovind orice se afla în raza lor de acţiune. Mai fură scoase încă două bice, iar Pionii îi ţintuiră şi imobilizară braţele, înfăşurându-l în bucăţi de cablu gros împletit. Apoi femeia scoase din bandulieră o seringă hipodermică enormă şi-l înţepă în spatele urechii. Van Syoc se mai zbătu un pic, dar zvârcolirile îşi pierdură din intensitate, devenind spasme, şi în cele din urmă rămase nemişcat. Muşchii i se retraseră, iar bărbatul şi

femeia strânseră legăturile. Trupul lui Van Syoc rămase inconştient.

— Am nevoie de ceva de băut, spuse femeia istovită, verificând pulsul soldaţilor morţi.

— Am nevoie de un leucoplast, zise bărbatul, examinându-şi mâna.

Dintr-odată, Van Syoc începu să se zbată să-şi desfacă legăturile.

— Iisuse Hristoase! Am crezut că drăcia aia ar fi trebuit să poată să doboare un elefant.

— *Este* folosită să doboare elefanţi. E un tranchilizant pentru elefanţi! se răsti femeia, ducând o mână la ureche. L-am asigurat deocamdată, dar trimiteţi-l pe Pionul Depuy.

Coborî privirea, văzu că Van Syoc se încordează să desfacă legăturile şi oftă.

— O să le rupă?

Profesorul (cum îl botezase Myfanwy în mintea ei) se uită la ucigaşul care se zvârcolea pe podea şi încuviinţă resemnat. Mai scoase câteva cabluri din rucsac şi începu să le adauge la reţeaua din jurul lui Van Syoc.

— Iisuse, o să le rupă şi pe alea! Trimiteţi-l pe Depuy *acum!*

În uşă apăru un bărbat mai în vârstă, cu baston şi însoţit de o femeie în uniformă de asistentă medicală. Se îndreptă şontâcăind spre masa de frânghii de pe podea, se apleacă şi răsuflă scurt o singură dată. Van Syoc rămase imediat fără vlagă, iar Depuy se întoarse şi ieşi şontâcăind.

— Foarte bine, oftă femeia Pion. Mai bine îl mutăm. Pune nişte cearşafuri peste el, ia cărucioarele şi hai să începem să facem curat.

★

— Van Syoc a fost transportat în Citadelă, spuse Gestalt, unde a fost plasat într-un sistem de imobilizare care să garanteze că nu-şi activează implanturile. Apoi doctorul Crisp l-a scos din starea de sedare şi a început interogatoriul, fiind prezente Turele şi câţiva dintre şefii de secţii. Am aflat că era agent al Altoitorilor şi că au nişte obiective concrete.

Tăcu, iar Myfanwy profită de ocazie ca să continue povestea.

— Van Syoc a murit în timpul interogatoriului, în condiţii care fac obiectul unei anchete. A fost prezentată sugestia că ar fi fost activat un fel de mecanism de autodistrugere. Dar au fost obţinute anumite detalii. Se pare că Van Syoc era un cercetaş şi că era vestitorul unei invazii a Altoitorilor.

Gestalt încuviinţa grav, dar toţi ceilalţi păreau sceptici. *Bănuiesc că trebuie să le fie greu. E ca şi cum le-ai spune că normanzii pun la cale să se întoarcă.* În cele din urmă, Wattleman ieşi din transă şi li se adresă Cailor Eckhart şi Gubbins.

— Domnilor, voi răspundeţi de operaţiunile externe. Aveaţi fie şi cea mai vagă idee că s-ar fi putut profila aşa ceva?

Lui Myfanwy începu dintr-odată să-i pară rău pentru Cai, unul cu ţigările lui şi celălalt care părea să-şi împletească braţele.

— Păi, Sir Henry, trebuie să vă aduceţi aminte că noi nu supraveghem de fapt întreaga lume, sublinie Eckhart cu blândeţe. Dacă ar fi aşa, am avea nevoie de un buget mult mai mare.

— Dacă ţara asta e pe punctul de a fi invadată, atunci nu pare exagerat să te aştepţi ca voi să fi ştiut ceva, spuse Lady Farrier.

— Probabil că nu, răspunse Eckhart, dar noi chiar nu suntem propriu-zis o organizaţie de spionaj. Noi suntem arme. Suntem îndreptaţi într-o direcţie şi dezlănţuiţi. Există alte departamente guvernamentale care se ocupă cu strângerea de informaţii la nivel internaţional. Ei ne spun ce anume reprezintă o ameninţare, iar noi ne ocupăm de ea.

— Păi, fraţii voştri de la afaceri interne par să fi identificat problema, iar acum vă revine vouă sarcina *să vă ocupaţi de ea,* spuse Wattleman tăios.

— Iertaţi-mă, zise Conrad Grantchester, dar poate să-mi împrospăteze cineva memoria în legătură cu Altoitorii ăştia?

Toată lumea întoarse ochii spre Myfanwy, aşteptând-o să vorbească, iar ea încremeni. *A, se pare că eu sunt tocilara aici. Slavă Domnului că mi-am făcut temele!*

— Altoitorii sunt Wetenschappelijk Broederschap van Natuurkundigen, ceea ce, în traducere, înseamnă aproximativ „Frăţia Ştiinţifică a Savanţilor", începu ea.

— Atrăgător, comentă Eckhart.

Myfanwy le făcu un rezumat rapid, iar Farrier dădu din cap spre ea în semn de aprobare (şi oarecum surprinsă).

— Ei bine, spuse Grantchester, pe cine informăm?

— Palatul, răspunse Farrier.

— Pe prim-ministru, adăugă Wattleman.

— Pe ministrul apărării, spuse Eckhart.

— Directorii serviciilor de informaţii? sugeră Gubbins.

— O, Doamne, chiar trebuie? întrebă Grantchester plictisit. Sunt întotdeauna aşa de nesuferiţi când venim cu ceva despre care ei nu ştiu, şi orice lucru, fie şi numai vag neobişnuit, îi agită. Puteţi să vă imaginaţi ce o să facă dacă văd înregistrarea asta? E foarte jenant când încep să plângă spionii.

— Cât de mult suntem obligaţi să le spunem? întrebă Gubbins, care-şi trosnea gâtul după ce-şi răsucise capul spre dreapta cu mult mai mult decât era normal pentru o fiinţă umană.

— Vă aduceţi cu toţii aminte că, atunci când a fost instalat sistemul de reacţie la incidente majore, după atacurile cu bombă de la Londra, au fost instituite capacităţi speciale pentru Checquy, spuse Eckhart. Putem cere ca aeroporturile şi feriboturile să ia măsuri sporite de securitate, să se concentreze asupra sosirilor de pe continent. Nu-i nevoie nici măcar să verifice bagajele.

— De ce să-şi mai bată capul? se întrebă Grantchester. Oricum se pare că-şi pot depozita toate chestiile importante în propriile trupuri. Şi

presupun că îmbunătăţirile lor nu apar pe detectoarele de metale.

— E drept, recunoscu Myfanwy. Dar câinii utilitari special dresaţi par să le observe. Au fost destul de circumspecţi faţă de el – a fost unul dintre lucrurile care ne-au atras atenţia asupra lui. Bunurile sale au fost percheziţionate la aeroport, ca şi cavităţile interne. Când agenţii de securitate de la aeroport n-au reuşit să afle ce-i înnebunea pe câini, au notificat Checquy.

— Van Syoc a dat vreo explicaţie pentru interesul pe care i l-au arătat câinii? întrebă Alrich.

— A zis că a venit de la Amsterdam, unde s-a distrat făcând lucruri care acolo sunt legale, deşi nu sunt şi aici, răspunse Myfanwy.

— Inteligent, spuse Sir Henry. Şi plauzibil.

— Numai că instructoarea câinelui era unul dintre agenţii noştri, adăugă Myfanwy.

În cap i se contura o idee chiar în timp ce vorbea.

— Avea capacitate olfactivă dezvoltată, iar ea n-a simţit niciun miros de droguri la el. De fapt, n-a sesizat nimic ieşit din comun. Aşa că mă gândesc să supraveghem orice persoană de care sunt neobişnuit de interesaţi câinii şi s-o percheziţionăm. Dacă nu ies la iveală droguri, să fie aduşi în atenţia Checquy. Aşa putem să-i vizăm pe Altoitori fără să alertăm restul guvernului că avem o problemă serioasă.

— Foarte inteligent, Tură Thomas, spuse Wattleman binevoitor.

— Ştiu, fu ea de acord, alegându-se cu câteva priviri surprinse.

— Dar cum să aplicăm cel mai bine toate astea fără să atragem atenţia? cugetă Farrier. Fără anunţuri oficiale… o să ridice prea multe întrebări care nu vrem să fie puse.

— Şi vă daţi seama că nu toate persoanele care vin de pe continent sunt automat verificate? întrebă Alrich.

— Fir-ar a naibii toată povestea asta cu UE! spuse Wattleman. E foarte bine să ai nişte brânzeturi bune şi ieftine, dar nu i-a trecut nimănui prin cap că

Europa e legată de unii care nu sunt neapărat foarte… foarte…

— Prietenoşi? sugeră Myfanwy.

— Siguri? spuse Gubbins.

Farrier îi aruncă o privire furioasă.

— Probabil că noua procedură ar putea fi prezentată delicat persoanelor potrivite? sugeră Grantchester.

— Da, o idee excelentă! Aş putea-o aduce în discuţie cu secretarul de interne la club, încuviinţă entuziasmat Sir Wattleman. O să ştie el cum să aranjeze cel mai bine lucrurile. Acum, care-i următoarea noastră mişcare?

— Dar de unde ştim că nu ne invadează diseară? întrebă Gubbins. Vreau să spun că, pe undeva, s-ar putea să se paraşuteze din cer nişte monstruozităţi încropite din bucăţi. S-ar putea să fie mâncaţi de vii chiar acum nişte nătărăi din vreun sătuc.

— Mă îndoiesc, spuse Eckhart. Nu-ţi trimiţi cercetaşii să facă recunoaşterea preliminară în dimineaţa de dinainte să invadezi o ţară.

— Da, e un punct de vedere corect, răspunse Grantchester. E o chestie de bun-simţ.

— Putem fi siguri că era doar o recunoaştere preliminară? întrebă Farrier.

— Categoric, spuse ferm Eckhart. Dacă l-au putut controla trei Pioni, atunci nu reprezintă forţele de vârf ale Altoitorilor.

— În plus, asta a zis şi el în timpul interogatoriului, observă Geamănul Dichisit.

— N-avem încă destule informaţii ca să ne planificăm următoarea mişcare, spuse Myfanwy.

Unii dintre noi nici măcar nu ştiu cine sunt inamicii.

— Trebuie să aflăm mai multe.

— Minunat! Bine gândit, Tură Thomas! spuse Wattleman vesel. Turele şi Caii o să lucreze împreună şi o să le prezinte concluziile Nebunilor mâine-seară. Bineînţeles, cu excepţia cazului în care suntem invadaţi diseară. Caz în care puteţi să ne treziţi. Ah-ha-ha!

Nu mai râse nimeni altcineva, iar Wattleman şi Farrier se ridicară de pe scaune şi se îndreptară către uşă. Grantchester încuviinţă şi le zâmbi vag tuturor, cu zâmbetul cuiva care nu fusese obligat să-şi asume nicio responsabilitate pentru problema în discuţie. Apoi ieşi şi el din încăpere, lăsând o dâră de fum în urma lui.

Turele şi Caii rămaseră cu Alrich, care nu făcea decât să stea acolo. *Dumnezeule, e superb!* îşi zise Myfanwy. *Măcar dacă ar clipi din când în când. Sau s-ar mişca. Îţi cam dă fiori.* De fapt, Nebunul Alrich părea să-i înnebunească şi pe ceilalţi. Gubbins părea să-şi disloce degetele de agitaţie, iar Eckhart acorda ţigării mai multă atenţie decât merita.

— Nu vă invidiez, spuse Alrich, ridicându-se brusc de pe scaun cu o graţie stranie. Totuşi, sunt destul de sigur că o să veniţi cu nişte soluţii bune.

Şi plecă. Cei patru membri ai Curţii rămaşi (mă rog, cinci, dacă voiai să-l numeri pe Gestalt ca fiind doi, ceea ce Myfanwy nu voia) se uitau unii la alţii.

— S-o aducă în discuţie la club? întrebă Gubbins. Ce-o să zică? A, bine jucată partida de table, Chumsey! Mai vrei un brandy? A, apropo, drăcia dracului! Un grup ezoteric de mutanţi belgieni care a încercat să ne cucerească acum câteva sute de ani se întoarce să-şi termine treaba. Străinii ăştia! Acum, unde-i secţiunea de sport din *Times?* Incredibil!

Se ridicase, îşi aruncase picioarele în aer şi acum stătea pe echilibru pe masă sprijinindu-se doar în vârful coatelor.

— Poţi să încetezi, te rog? întrebă Myfanwy. Chiar nu-i plăcut de văzut.

— Scuze, spuse Gubbins, lăsându-se înapoi pe picioare.

— Acum, ce trebuie să facem? întrebă Eckhart.

— Să apărăm ţara, răspunse Geamănul Dichisit, de parcă ar fi fost ceva evident.

— Bineînţeles! Nu-s decât 12.429 de kilometri de litoral, zise Eckhart cu sarcasm devastator. Poate îi

putem mobiliza pe paznicii farurilor şi pe pescari.

— Putem ridica nivelul de alertă la nivel naţional, spuse Gubbins rar.

— Ar trebui să le spunem de ce, observă Myfanwy.

— Şi după aia ar trebui să-i informăm pe americani, adăugă Eckhart.

Nimeni nu păru mulţumit de această perspectivă.

— Să stăm să ne gândim puţin, spuse Myfanwy. Suntem mai bine informaţi ca majoritatea. Aţi observat ceva care să vă facă să credeţi că e iminentă o invazie?

Clătinară cu toţii din cap.

— Deci putem presupune că măcar avem un pic de timp. Invadarea Marii Britanii nu-i o întreprindere minoră, continuă ea gânditoare. Trebuie să strângem informaţii despre Altoitori. Activităţile lor în străinătate şi activităţile de-aici. Va trebui să formăm echipe. Până acum, singurul nostru indiciu e Van Syoc. Ştiu că avem la Citadelă o echipă care-l disecă, aşa că o să putem să ne facem o idee despre abilităţile prezente ale Altoitorilor. Sună logic?

Nu răspunse nimeni, însă Gubbins reuşi să se îndemne să dea din cap înainte să continue Myfanwy.

— Va trebui să însărcinăm altă echipă să meargă pe urmele lui şi să afle exact de unde a venit. Personalul Citadelei va strânge toate detaliile pe care le avem despre el şi ni le va distribui. Voi doi, domnilor, spuse ea, arătând spre Gubbins şi Eckhart, trebuie să aveţi pe continent agenţi cărora să le daţi ordine. Va trebui să-i puneţi să-i găsească pe Altoitori. Ne vedem mâine-dimineaţă şi ne coordonăm.

Myfanwy se ridică.

— Acuma, am avut o zi foarte lungă, am o durere de cap crâncenă şi mă duc acasă.

Toată lumea o urmări cu privirea când ieşi, iar maşina ei fu prima care trase la scară. O duse în viteză acasă la Myfanwy Thomas.

12

Dragă Tu,

Mi-am dat seama că nu ţi-am explicat niciodată ca lumea cum am ajuns să ştiu că o să-mi pierd memoria. Adică, ţi-am spus că au fost nişte medii – dar asta-i cam tot ce ţi-am zis. Scuze pentru asta!

În general, mediile nu sunt foarte bine văzute în Checquy. Ştiu, pare că ar fi cel mai obişnuit şi *mai util gen de abilitate de pe-aici. În definitiv, se presupune că bunicile tuturor ar fi în stare să citească în frunzele de ceai. Şi ce-ar fi mai util în Checquy decât să ştii ce gândeşte altcineva sau ce o să se întâmple în viitor? În plus, ar fi cel mai util cu putinţă în scopuri de finanţare. Dar, de fapt, mediile autentice sunt mai mult decât rare şi extrem de dificil de depistat.*

„Am senzaţia… că te gândeşti la… asta! *Aşa e? Nu? Mă rog,* asta *îţi spune ceva? Da? Vezi, sunt mediu!" Şi mai rele sunt predicţiile şi profeţiile vagi care par că s-ar fi adeverit. Dacă te uiţi la ele cu ochii mai mijiţi.*

În realitate, cele mai eficiente medii sunt cele care nu-şi dau niciodată seama că sunt medii şi duc în schimb nişte vieţi minunate, luând în mod constant deciziile bune. Puterile lor îi călăuzesc eficient prin meandrele vieţii fără ca ei să ştie. Şi un meandru major tinde să fie Checquy. Cele mai bune medii apar pe radarul nostru doar după ce mor, când puterile lor nu le mai ascund privirii noastre.

Sunt aşa de mulţi impostori impresionanţi şi, oricum, e o putere aşa de neclară, că Checquy îşi păstrează o atitudine foarte sceptică. (Asta e în parte

şi rezultatul unei perioade de două săptămâni din mandatul unui alt Lord, când membrii întregii organizaţii au avut ordine să închidă orice străin înalt şi brunet peste care dădeau.) Suntem mult mai înclinaţi să acceptăm ideea că un subiect poate avea puterea să transforme oamenii în taburete decât că poate citi gândurile sau poate vedea viitorul. Cel mai mult ne putem apropia cu eforturile de citit în palmă ale doctorului Crisp, iar el se ocupă doar de trecutul cuiva. Aşa că atunci când am început să primesc avertismente de la oameni fără legătură între ei, am fost sceptică.

Prima predicţie a venit în timpul unei pauze de prânz – una dintre acele rare ocazii când n-aveam nicio întâlnire şi nu eram obligată să mănânc la birou. E puţin straniu să-mi amintesc. A fost ultima zi în care nu trebuia să-mi fac griji decât pentru administrarea unei agenţii guvernamentale importante şi coordonarea operaţiunilor sub acoperire legate de lumea supranaturală. A fost ultima zi când m-am trezit dintr-un somn netulburat.

Mă hotărâsem, pentru că era o după-amiază aşa de frumoasă, să ies în oraş şi să iau prânzul într-o cârciumioară pe care o ştiam. Din când în când, e plăcut să te plimbi printre oameni normali. Bineînţeles, nu poţi să nu-i cercetezi pe trecători, căutând orice indiciu care să-i dea de gol că sunt speciali. Instructajul pe care-l primim este atât de riguros, încât chiar şi funcţionarii de la Checquy caută permanent o manichiură perfectă care sugerează gheare retractabile care se ascut singure sau un costum croit inteligent care ascunde o piele făcută din

răzători. Statisticile Checquy arată că 15 la sută dintre toţi bărbaţii cu pălărie ascund coarne. Dar tot e plăcut să ieşi la prânz.

Aşa că mă plimbam pe stradă, bucurându-mă să simt soarele pe faţă şi fără să mă gândesc la nimic altceva în afară de ce sendviş vreau. Aleea era plină de lume şi, deşi aveam grijă să nu intru în oamenii normali din jurul meu, îmi făcea plăcere senzaţia că sunt pierdută în mulţime. Tocmai ajungeam la Ivy and Crown când am auzit ceva care mi-a atras atenţia.

— Tur.

M-am uitat înjur şi am zărit un domn fără casă, ghemuit lângă un zid. Avea în faţa lui o pălărie cu câteva monede în ea şi se holba atent la mine.

— Cu mine vorbeşti? am întrebat.

A ridicat o mână şi a îndreptat spre mine o unghie murdară.

— Tu, a spus el. Amintirile tale o să fie luate. O să fie smulse din tine, tot ce te face să fii cine eşti. Duse de-a pururi. O să fugi într-un parc, şi acolo, în ploaie, altcineva va deschide ochii care au fost ai tăi.

Vorbea cu un glas care se pierdea, iar eu m-am holbat îngrozită la el.

— O să deschidă ochii tăi, ochii tăi vineţi, şi o să vadă cadavre de jur împrejur. Cadavrele poartă mănuşi.

— Pof… Poftim? am întrebat.

— M-ai auzit, a spus el, coborându-şi mâna.

— Nu-ţi dau niciun ban, am zis eu fără vlagă.

— Bine, a răspuns el.

În momentul ăsta mi-am dat seama că, spre deosebire de majoritatea

interogatoriilor chinuitor de stânjenitoare la care iau parte, de ăsta puteam să scap. Aşa că m-am retras de lângă persoana nebună fără adăpost, deşi nu i-am întors cu totul spatele, şi am intrat în cârciumă.

Acuma, Londra e un oraş mare, cu numărul implicit de vagabonzi nebuni. Şi o să recunosc de bunăvoie că nu sunt expert în comportamentul lor. Dar au fost câteva lucruri care mi s-au părut… aiurea la omul ăsta. Cum ar fi faptul că nu mi-a cerut bani (nu că i-aş fi dat). Şi că m-a ales din mulţime. Dar cum trupul nu i s-a transformat în corbi şi n-a invocat grindina, am considerat că este o întâlnire tulburătoare cu cineva din afara Checquy şi am decis să nu mai ies la prânz o vreme.

După aceea am comandat un sendviş cu carne de oaie, care mi-a calmat semnificativ gândurile.

Însă incidentul tot mă sâcâia.

A doua zi, Gestalt şi cu mine a trebuit să ne ducem la Moşie în calitate de administratori ai şcolii. Nu ţinem discursuri la ceremoniile de absolvire, acesta e strict rolul Lordului şi al lui Lady Checquy, dar suntem obligaţi să ne ducem de patru ori pe an ca să ne asigurăm că elevilor li se predă şi că n-a transformat nimeni campusul într-un mare crater care fumegă. E plicticos şi o pierdere de vreme, iar câteva ceasuri petrecute în maşină cu unul dintre corpurile lui Gestalt a fost dintotdeauna un fel de pacoste. În general, îşi pune corpul să doarmă şi după aia îşi vede de treburi prin altă parte, cu celelalte trei corpuri.

De data asta, m-am ales cu corpul femeii, Eliza. E tot ce nu sunt eu: înaltă, blondă, elegantă, cu sânii mari. Mi-am

dat seama brusc că de fapt n-o mai văzusem de luni de zile, şi m-am bucurat în sinea mea că se mai îngrăşase un pic. M-am bucurat şi mai tare când şi-a strâns picioarele lungi pe banchetă cu un oftat, şi-a închis ochii şi m-a lăsat să-mi citesc rapoartele.

Mă uitam pe registrul de înscrieri la Moşie, dar m-am pomenit că îmi fugea atenţia. Mă tot gândeam la vagabond. Era evident că avea nişte probleme, una dintre ele fiind că n-avea adăpost, şi nu puteam fi sigură că spusese cu adevărat Tură. *Sunase mai degrabă ca* tur *sau poate* tră. *Era foarte posibil să fi vrut să-i spună cuiva pe nume Tuck despre chestia cu scurgerea de memorie. În orice caz, în scurt timp a devenit cât se poate de limpede că n-o să ajung prea departe cu dosarele mele, aşa că m-am mulţumit să mă uit pe geam şi să privesc cum trec peisajele pe lângă noi.*

Moşia e încântătoare. E aşezată pe o insulă în largul coastei de nord-est a Angliei. Până în anii '50, micii recruţi ai Checquy erau instruiţi într-un program de tip maestru-ucenic aplicat prin rotaţie. Wattleman a fost educat în acest sistem vechi. În fiecare an era distribuit unui nou maestru, care-l instruia într-o gamă largă de discipline. Profesorul îl ducea la el acasă şi-l învăţa orice, de la diplomaţie la o lipsă accentuată de aşa ceva. Bineînţeles, Checquy încerca şi să clasifice şi să cerceteze diversele abilităţi, dar acestea îi cam nedumeresc pe savanţi chiar şi acum, aşa că-ţi poţi închipui cât de lipsite de succes erau studiile lor în deceniile trecute.

Totuşi, după al Doilea Război Mondial, unul dintre Nebuni a făcut o mică

evaluare. Bombele de la Hiroshima şi Nagasaki ne-au făcut să înţelegem mai bine ca orice cât de departe ajunsese ştiinţa. Pentru prima dată, un dispozitiv produs de mâna omului depăşise cel mai înalt nivel cunoscut de putere a vreunui agent din istoria Checquy. Toată lumea era agitată din cauza asta, dar era şi curioasă ce altceva mai poate face ştiinţa. Poate oferi răspunsuri legate de agenţii Checquy şi abilităţile lor? Probabil că era necesară o metodă de testare mai riguroasă.

De asemenea, devenise evident că nu toţi mentorii Checquy erau înzestraţi să fie profesori. Erau produşi agenţi care vădeau deficienţe în anumite domenii. Aşa că Nebunul Bastin s-a apucat să conceapă o programă, acţionând în cea mai adâncă tradiţie a serviciului public (supranatural sau nu): a înfiinţat un comitet.

Totuşi, spre deosebire de majoritatea comitetelor, acesta a fost conceput să-şi facă treaba. Era format din lectori şi profesori universitari, generali şi sergenţi din forţele armate şi o multitudine de oameni de ştiinţă (chiar şi câţiva băieţi cu accent german şi nişte idei foarte originale, care se treziseră brusc fără casă). Ca urmare, ne-am ales cu Moşia.

Aşa, revenind la drumul spre Moşie. Eliza şi cu mine ne-am oprit curând într-un sătuc şi am luat barca de la Checquy care ne duce pe insula Kirrin, unde se află şcoala. Am debarcat la doc şi ne-a întâmpinat Steffi Blümen, care ne-a strâns amândurora mâinile, dar pe mine m-a şi pupat şi a comentat că Eliza s-a îngrăşat (da!) şi pare obosită (de două ori da! Dacă asta înseamnă că sunt o javră, atunci aşa să fie).

Am mers spre şcoală, care e formată dintr-o serie de clădiri frumoase din cărămidă, cu acoperişuri roşii, grădini, poligoane de tir, săli de sport şi tot felul de terenuri amenajate cu grijă, potrivite pentru instruirea specializată. Are stânci, o mlaştină special concepută şi sere mari, cu jungle şi păduri tropicale în miniatură. Am văzut căminul unde stătusem şi eu şi centrul medical bine fortificat unde făceam o droaie de analize în fiecare lună.

Am trecut prin clase şi am asistat tăcute la unele dintre ore, iar elevii ne-au privit cu coada ochiului. Am mulţumit Cerului că nu era una dintre vizitele în cursul cărora trebuia să ne întâlnim cu elevii, şi, după mersul istovit al Elizei, am dedus că şi ea făcea acelaşi lucru.

— Pari un pic stresată, Tură Gestalt, a spus Steffi. Probabil c-ar trebui să mergem într-un loc un pic mai liniştit.

A deschis o uşă şi ne-a condus într-o încăpere cu lumină blândă.

M-am uitat în jur cu interes, pentru că încăperea adăpostea cele mai preţioase resurse ale Checquy: nouă bebeluşi, proveniţi din toate colţurile Marii Britanii. Le citisem dosarele cu o seară înainte şi puteam spune care e fiecare dintre ei. Doi băieţei de origine indiană. O fetiţă africană. Trei anglo-saxoni micuţi. Doi britanici de origine arabă. Şi o fetiţă japoneză perfectă, cu nişte corniţe argintii delicate ridicându-se în spirale de pe tâmple.

— Shuri Tsukahara, am şoptit. Probabil că a fost o naştere de coşmar.

— A fost o cezariană, bineînţeles, a spus Steffi. Realizată de chirurgii Checquy într-un complex Checquy, imediat ce a putut fi făcută în siguranţă atât pentru

mamă, cât şi pentru fiică. Ne-am pregătit şi i-am urmărit evoluţia încă de la prima ecografie.

— E frumoasă, am spus. Care-i povestea de acoperire?

— Complicaţii, a răspuns Steffi. E un cuvânt care descrie multe şi, datorită operaţiei pe care am făcut-o, mama a supravieţuit şi o să poată avea şi alţi copii.

Am rămas în camera copiilor privind viitorul şi simţind mirosul dulce al bebeluşilor. Fusese un an deosebit de prolific, iar cei nouă copii reprezentau o reînnoire pentru Checquy. Şi, în timp, aveau să li se alăture şi alţii, ale căror puteri nu putuseră fi depistate încă din uter.

În anii 1800, când se vorbea despre teoria evoluţiei, s-a pus problema că oamenii cu haruri din Checquy ar putea fi o specie pe cale de dispariţie. Rareori o persoană cu calităţi supranaturale dă naştere unui copil cu puteri supranaturale, şi deşi membrii Checquy erau doar vag conştienţi de existenţa lui Mendel şi priveau cu un oarecare scepticism opera lui Darwin, principiile selecţiei genetice le erau bine cunoscute. Oarece săpături prin arhive şi un recensământ în desfăşurare au arătat, totuşi, că populaţia Checquy rămâne relativ stabilă în raport cu populaţia britanică, şi, chiar mai interesant, rămâne relativ stabilă şi în raport cu numărul şi nivelul ameninţărilor care apar. În mare. Înţelege ce vrei.

În orice caz, era foarte plăcut să-i priveşti pe copilaşi, până când unul dintre ei s-a foit şi a început să urle. A intrat o asistentă, a luat-o cu blândeţe în braţe pe

fetiţa arabă şi a dus-o într-un balansoar. Şi-a descheiat rapid bluza şi a pus copilul la sân. Cu obrajii aprinşi, mi-am smucit capul într-o parte şi am fost surprinsă s-o văd şi pe Eliza făcând la fel. Avea aşa de multe corpuri, că nu m-aş fi gândit că ar fi pudică. În momentul acela, i-a sunat telefonul. A răspuns şi a ascultat atentă.

— Bine, a spus. Am înţeles. Nu închide.

Eliza şi-a dus telefonul la piept.

— Steffi, a intervenit ceva… E vreo cameră unde să pot vorbi?

— Sigur, a răspuns Steffi, conducând-o afară din camera copiilor şi ducând-o într-o clasă goală.

— Te pot ajuta cu ceva? am întrebat eu când a ieşit.

— Nu, e ceva de care nu pot să mă ocup decât eu, a răspuns Eliza. Continuă turul şi te prind eu din urmă.

— Mergem mai departe la sanatoriu, a spus Steffi. Dacă terminăm acolo înainte să termini tu aici, sun-o pe Miffy.

Am lăsat-o pe Eliza în urmă şi am pornit pe culoar.

— Ei bine, asta-i extrem de convenabil, a observat ea. Noi două putem să cutreierăm în voie fără ea.

Şi am intrat în sanatoriu.

Se spune că mirosul e simţul cel mai strâns legat de memorie. Nu pot să confirm, dar dacă ţi se întâmplă să ajungi vreodată la Moşie, treci pe la sanatoriu, deschide uşa, trage adânc aer pe nas şi vezi ce se întâmplă. Îţi spun pentru că, deşi nu mai fusesem niciodată într-un salon pentru bebeluşi, eram foarte bine familiarizată cu sanatoriul. În perioada petrecută la Moşie, fusesem dusă acolo cu numeroase răceli, coşmaruri, crize de isterie cu plânsete, genunchi juliţi, diaree

pe fond nervos, vomă provocată de stres, sângerări nazale determinate de anxietate, glezne scrântite şi expunere la elementele naturii, după ce mă rătăcisem într-o excursie; un incident memorabil a fost când am fost depusă acolo după ce fusesem dragată de pe fundul lacului, pe jumătate înecată. Aşa că m-am simţit cam neplăcut când am intrat.

Unul dintre membrii personalului medical a tras-o deoparte pe Steffi să discute despre recuperarea unui copil care-şi vătămase organele filiere pe terenul cu obstacole, iar eu am rămas stingheră. Mă uitam la copiii bolnavi şi ne priveam unii pe alţii cu o oarecare circumspecţie. Erau acolo pentru o gamă largă de probleme, de la accidentări sportive la extirparea mai multor apendice, amigdalită şi un caz grav de furbură.

Desigur, ştiau cine sunt şi, deşi aflaseră despre autoritatea redutabilă a unei Ture şi deşi potenţialul darurilor mele supranaturale era legendar, eram sigură că, în cămin, istorioarele umilitoare despre tinereţea mea fuseseră transmise din elev în elev. Eram totuşi uşor încurajată să-i văd dând un pic înapoi când mă uitam la ei. Până la urmă, după ce am stat în tăcere câteva minute, m-am simţit nevoită să mă duc spre copilul care mă privea cu ochii cei mai mari.

E Martin Heyer, un băieţel de nouă ani a cărui atingere putea efectiv să închege sângele cuiva. Era un drăgălaş cu păr blond murdar şi purta mănuşile de latex pentru copii pe care le oferă Checquy celor mici care încă nu şi-au dobândit controlul asupra puterilor bazate pe atingere. Am fost obligată să le port

câteva săptămâni la începutul stagiului meu la Moşie. Am revăzut în minte dosarele lui Martin şi mi-am adus aminte că-i plăceau fotbalul şi ştiinţa şi era desemnat pentru un program accelerat pentru cercetare. Şi se pare că avea pneumonie.

— Bună, am spus şovăitor. Pe mine mă cheamă…

— Ştiu, eşti Tura Myfanwy, a horcăit el. Te-am visat azi-noapte.

— A, da? am întrebat eu. Ce ai visat?

— Am visat că un membru al Curţii a dat ordinul, a şoptit el, şi după aia un bărbat ţi-a luat amintirile.

S-a holbat la mine îngrozit, iar eu m-am holbat la el, cu totul uluită.

— Cum? am şoptit.

— N-o să ştii cine eşti, a spus el, începând să răsufle adânc şi tremurat.

Avea pupilele enorme, iar ochii erau sticloşi ca naiba. Am observat îngrijorată că începea să se învineţească uşor. Mi-a sunat mobilul şi m-am uitat în jur. Ceilalţi copii, departe de a fi preocupaţi de aparenta imposibilitate de a respira a colegului lor, îşi îndreptaseră atenţia către cărţi, electronice muzicale şi jocuri pe tabletă.

— Am încercat să-ţi spun, a şoptit el, dar nu ştiai cine eşti. Stăteai doar acolo, cu ochii învineţiţi.

S-a apropiat o asistentă.

— Aah, dragule, avem ceva probleme? l-a întrebat ea pe copilul care gâfâia.

A descolăcit o mască de plastic transparent de pe un suport de lângă pat şi i-a ţinut-o la gură.

— În regulă, scumpete, respiră adânc.

Ochii băiatului erau uriaşi pe deasupra măştii.

Telefonul încă îmi mai suna în geantă.

— Tura Thomas, am răspuns.

Mi se învârtea capul şi îmi scurmam creierul încercând să-mi aduc aminte dacă dosarele lui Martin pomeneau ceva despre vreo înclinaţie spre prezicerea viitorului.

Apelul era de la principalul avocat de la Citadelă şi am fost informată despre o problemă procedurală minoră. Am răspuns la fiecare declaraţie încuviinţând neatentă din cap, ceea ce trebuie să-l fi neliniştit cumva, ţinând cont că era vorba despre o convorbire telefonică.

Dar tocmai aveam o cădere nervoasă tăcută. Vezi tu, începeam să nutresc ideea că micul Martin şi vagabondul ştiau ceva. De fapt, eram deja destul de convinsă. Amândoi păreau foarte siguri, iar prezicerile lor se potriveau între ele. Ca să nu mai zic că nu prea erau şanse să fi lucrat împreună.

M-am împleticit tot restul turului, fără să asimilez practic nimic. În timp ce tunetele bubuiau deasupra noastră, mi-au fost prezentate noile poligoane de interior şi am făcut inspecţia gărzilor care asigurau paza perimetrului. Am fost prezentată noilor chirurgi şi am luat-o în drum pe Eliza Gestalt. Toate aceste întâmplări erau o negură îndepărtată. Ne-am urcat în barcă, iar călătoria înapoi spre insula principală a fost furtunoasă şi dificilă. Fulgerele se despicau deasupra noastră în timp ce se lăsa noaptea. A plouat în cea mai mare parte a drumului spre Londra, iar noi ne-am petrecut timpul în tăcere absolută.

„Tot ce te face să fii cine eşti”. Asta îmi spusese vagabondul şi asta mi se tot repeta în minte. „Duse de-a pururi”.

Tot ce mă face cine sunt. Amintirile mele. Personalitatea mea. Sufletul meu. Duse de-a pururi. Şterse. E mai rău decât să mori.

I-am cerut şoferului să oprească şi să mă lase să cobor înainte să ajungem la Citadelă – eram în East End. Am coborât, iar maşina a plecat mai departe. Atunci mi-am pierdut controlul. Stând acolo, pe o stradă întunecată, am început să plâng. Jumătate de oră am rămas acolo, plângând, plângând, plângând.

Când am rămas în cele din urmă fără lacrimi, am luat-o din loc. Bezna şi străzile aveau ceva care mă atrăgea. Negarea şi mâhnirea lăsau loc amorţelii. Am ajuns în cea mai rău famată cârciumă pe care am găsit-o şi apoi mi-am dat seama că nu-mi trecea prin cap nicio denumire de cocktail. Până la urmă, i-am cerut omului să-mi prepare ceva care să ia durerea şi să nu aibă gust oribil. S-a uitat la mine gânditor şi după aia a venit cu o băutură cu un număr îngrijorător de straturi. Am acceptat-o fără vlagă, am sorbit îndelung printr-un pai îndoit şi m-am întors cu faţa spre restul încăperii, cu picioarele atârnând pe scaunul de bar.

Era destul de interesant să privesc oameni normali interacţionând. Stăteau jos şi purtau discuţii, vorbind mult mai tare decât oamenii de la Checquy. Nu cercetau mecanic încăperea în căutare de ameninţări, şi abia dacă se aşezase vreunul pe locurile care i-ar fi permis să controleze liniile de tragere importante. Şi eram dispusă să pun rămăşag că niciunul dintre ei nu comandase băuturi alcoolice în încercarea de a face faţă informaţiei despre iminenta sa eliminare.

Am mai tras câteva duşti şi am devenit conştientă de cele două fete blonde din East End aşezate la bar un pic mai încolo, care comentau nestingherite despre societate în general şi despre clienţii cârciumii în particular. Una era înaltă şi subţire, iar cealaltă era clădită ca o persoană normală. Se sprijineau amândouă de bar şi cercetau încăperea.

La Moşie ni se predau abilităţi de supraveghere şi evaluare la nivel înalt, dar analiza profundă pe care o făceau fetele astea două pe clienţii de la The Eight Bells era uluitoare.

— Gagiul în albastru e gay.

— Gay şi nu ştie.

— Fata cu pălărie e din Europa de Est.

— Şi n-are acces la magazine bune de haine decât de două zile.

— OK, fata aia scundă în costum de la bar…

— O să-şi piardă memoria. Ştiu! *am strigat la ele. Sunt* conştientă. *Dumnezeule!*

Am scos paiul îndoit, mi-am dat capul pe spate şi am băut până la fund băutura caraghioasă, apoi am ieşit furioasă.

Aşa am aflat că urma să-mi pierd memoria şi până la urmă am acceptat că era adevărat. Când am ajuns în cele din urmă acasă, în timp ce descuiam uşa, mi-am mai adus aminte ceva ce-mi spusese vagabondul.

„Altcineva va deschide ochii care au fost ai tăi.”

O să fie altcineva în trupul meu. Şi micul Martin spusese că persoana aceea n-o să ştie cine e. Nu m-am împăcat cu nimic din toate astea – a durat mult mai mult –, dar gândul la această persoană, la tine, la cineva chiar mai singur decât

mine a fost cel care m-a făcut să trec de noaptea aceea şi să-ţi scriu scrisorile astea.

A doua zi dimineaţă, am aflat că micuţul Martin murise în cursul nopţii, în urma unor complicaţii.

13

Myfanwy se trezi în patul foarte confortabil al lui Thomas. Aruncă o privire la ceas şi văzu că e încă devreme. Se pare că era o persoană matinală. Măcar avea câteva minute să se mai cuibărească printre perne şi să pună la cale planuri înainte să fie nevoită să facă faţă unei noi zile.

Marea problemă e că habar n-am cum să joc rolul lui Myfanwy Thomas. Nimeni nu pare în stare să fie de acord în legătură cu felul cum era ea. Chinuitor de timidă, totuşi îndrăzneaţă ca politică. Tăcută şi retrasă, dar ajunge membră a Curţii. Iar faptul că am luat conducerea aseară a părut clar să-i descumpănească pe membrii Curţii. Risc oare să-mi deconspir acoperirea? Nu pot să spună că nu sunt Myfanwy Thomas, pentru că sunt *Myfanwy Thomas. Pot face toate testele fizice pe care şi le doresc, şi o să le trec. Şi dacă Tura Thomas începe să se comporte diferit, mă rog, are puterea s-o facă oricând doreşte, câtă vreme îşi face treaba.*

Aşa că trebuie să-mi fac treaba.

Myfanwy se dădu jos din pat şi plecă în explorare. Cu o seară înainte, după ce plecase de la şedinţă, maşina o dusese acasă la Thomas. Intrase în casă, dezactivase alarma care ţiuia (clasicul 230500) şi rătăcise dezorientată la etaj până găsise o cameră cu un pat în ea. Ar fi putut foarte bine să fie şi camera de oaspeţi. Totuşi, judecând după noptiera cu farfurioara plină cu monede şi bonuri, era probabil camera lui Thomas. Ceea ce însemna că acestea erau dulapurile lui Thomas. Deschise unul dintre ele şi apoi şi pe celălalt, dezamăgită să constate că şi hainele de acasă erau la fel de lipsite de haz ca şi cele din reşedinţa de la birou.

Într-un contrast evident cu garderoba, casa lui Thomas era încântătoare, frumos proiectată şi amenajată şi plină de lucruri interesante. De-a lungul pereţilor se aflau biblioteci înalte ticsite cu cărţi. În bucătărie, găsi un bileţel pe blat.

Domnişoară Thomas,

Am primit apelul de la secretara dumneavoastră, aşa că nu mai rămân. Ştiu că luaţi cina în oraş, dar am lăsat mâncare rece în frigider, pentru orice eventualitate, şi i-am schimbat tăviţa lui Wolfgang. Dacă nu primesc alte instrucţiuni, ne vedem mâine după-amiază.

Val

OK, deci am o menajeră, îşi zise Myfanwy. Cercetă frigiderul şi găsi o selecţie de mezeluri, brânzeturi şi legume asortate care arătau delicios. *Şi găteşte! Şi am pisică! Pe care o cheamă Wolfgang.* După ce luă o mână de morcovi baby, Myfanwy cutreieră prin casă.

— Wolfgang?

Nu se auzi niciun miorlăit sau zgomot de lăbuţe. Verifică uşile căutând o fantă pentru pisici şi nu găsi niciuna. *O, Doamne, dă să fie pisică! Dacă are vreun soi bizar de chestie păroasă care bântuie pe-aici…*

— Wolfgang?

Zări o străfulgerare de mişcare printr-o uşă şi se trezi zgâindu-se la un iepure cu urechi lăsate extrem de lungi.

— Ah! Am un iepuraş!

Myfanwy se lăsă în genunchi şi întinse o mână. Wolfgang o privea în continuare, dar se lăsă mângâiat şovăielnic şi acceptă un morcov.

— Ce mai faci, Wolfgang?

Neprimind niciun răspuns, Myfanwy decise că nu era un iepure supranatural şi îşi îndreptă atenţia spre ce avea de făcut.

Evident, trebuia rezolvată problema Altoitorilor – mai ales dacă mai trimiteau şi alţi agenţi. Wattleman păruse scos din fire la ideea că un singur Altoitor pusese piciorul pe pământ britanic. Încă unul, şi o să înceapă să scoată flăcări pe gură. Dar activitatea de

zi cu zi a Citadelei nu putea fi suspendată, iar Myfanwy trebuia să afle tot ce putea despre jobul ei. Tot nu ştia care dintre membrii Curţii comandase atacul asupra lui Thomas.

Myfanwy se întoarse în dormitor ca să se îmbrace. Turele şi Caii urmau să se întâlnească, şi voia să ştie cu cine avea de-a face. Cu o seară în urmă păruseră în regulă, deşi nimeni nu e în cea mai bună formă când află despre o invazie iminentă. Îi cam plăcuse Heretic Gubbins, deşi simţea o nevoie aproape copleşitoare să ia un creion dermatograf şi să-i facă nişte modificări pe faţa fără sprâncene, şi fusese impresionată de numărul uriaş de ţigări pe care reuşise să le consume Eckhart. Grantchester era destul de-al naibii de atrăgător, şi ea era dispusă să recunoască, deşi era cu câteva zeci de ani mai bătrân ca ea, iar imaginea reşedinţei împopoţonate părea să stăruie în urma lui. Gestalt era deconcertant. Şi care era treaba cu Alrich? Era senzaţional să-l priveşti, dar prezenţa lui îi dădea o senzaţie ciudată – şi nu într-un sens plăcut. Era momentul să revină la mapa mov.

> *Maiorul Joshua Eckhart, Cal*
>
> *S-a născut într-o familie nesemnificativă din York. Acuma, nu uita că nu sunt de niciun fel în poziţia să judec, pentru că, din câte îmi aduc aminte, familia mea nu avea nimic special. Însă părinţii mei erau nişte oameni cumsecade, şi luam cina împreună, şi-i iubeam. Consider că pot afirma cu destul de multă siguranţă că micul Joshie Eckhart nu-şi iubea de nicio culoare părinţii. Par să fi fost doi dintre cei mai dezgustători oameni născuţi vreodată în Marea Britanie, şi consider că a fost o minune că, după ce s-au cunoscut, au ales să se căsătorească şi să facă un copil în loc să se omoare unul pe celălalt. Bineînţeles, uciderea reciprocă ar fi făcut*

un serviciu restului lumii, deci presupun că este un comportament tipic pentru domnul şi doamna Eckhart să-şi bată joc de omenire.

Ştii, am aflat o mulţime de lucruri deprimante în postul ăsta, dar puţine mă întristează mai mult decât să ştiu că părinţii Calului Eckhart nu au murit, ci trăiesc de fapt împreună în York şi primesc un ajutor bănesc discret din partea Checquy. Singurul detaliu care compensează cumva este că au făcut un singur copil, care le-a fost luat.

Eckhart senior, tatăl lui Joshua, s-a implicat în diverse activităţi infracţionale stereotipice. Totuşi, să nu-i atribuim domnului Eckhart niciun talent sau farmec. Nu vorbim despre vreun spărgător agil care-ţi intră în casă pe geam şi nici măcar despre un mic hoţ de buzunare iute de mână. Cariera lui s-a limitat la cele mai puţin sofisticate infracţiuni. Dacă nu necesitau nicio îndemânare sau urmă de morală, era dispus să le facă. De fapt, era cam singurul lucru pe care era dispus să-l facă. Era un bărbat prost şi violent, căruia îi plăcea să spargă lucruri, cum ar fi ferestre, sticle şi falca băiatului său de şase ani.

Doamna Eckhart nu era cu mult mai bună. Singurul motiv pentru care nu s-a apucat să administreze bătăi brutale pe bani era că nu avea forţa necesară; asta, şi faptul că rareori se desprindea de sticlă suficientă vreme ca să mai facă şi altceva în afară de obţinerea următoarei sticle.

Rapoartele asistentului social care s-a dus la domiciliul familiei Eckhart arată ca şi cum Stephen King ar scrie pentru House & Garden. *Femeia care se ducea în inspecţie a folosit mai multe semne de*

exclamare decât este firesc într-un raport guvernamental şi a fost muşcată atât de un buldog, cât şi de Joshua însuşi. Ca urmare a educaţiei neglijente, băiatul era murdar, subnutrit şi sălbatic. Dormea sub pat şi fura mâncare de la cei din jur, iar cunoştinţele lui de engleză se bazau în mare parte pe discuţiile între părinţi pe care le auzea. Şi în ziua de azi încă mai are în memorie un vocabular imens de obscenităţi, deşi în general nu le foloseşte.

Joshua a fost preluat în sistemul guvernamental şi a prosperat. Bietul copil n-a ieşit practic niciodată din orfelinat, dar a avut destul noroc să fie plasat în grija unor oameni buni. Pentru prima dată în viaţă, Joshua era iubit şi preţuit. S-a dovedit a fi şi inteligent, şi sociabil – cel puţin după ce l-au convins să nu mai muşte lumea.

Datorită recomandărilor strălucite pe care le-a primit de la profesori şi tutori, Joshua şi-a asigurat o bursă integrală pentru facultate şi a absolvit cu specializare în istoria militară. De acolo, a intrat în armată, unde s-a distins în scurt timp ca soldat extraordinar. I s-au încredinţat multe responsabilităţi şi, când a împlinit 35 de ani, era trimis prin toată lumea cu misiuni extrem de secrete. Astfel, chiar şi înainte să intre în Checquy, Joshua Eckhart era familiarizat cu aspectele mai subtile ale securităţii naţionale.

Spre deosebire de majoritatea membrilor Checquy, abilităţile lui Eckhart nu s-au manifestat decât la maturitate. În timpul unei misiuni la Jakarta, şi-a atras furia hoţilor de buzunare locali din cauza obiceiului de a prinde mâinile pungaşilor în timp ce se aflau în buzunarele lui. După

aceea, le explica şi celor din jur, cu voce tare, care e situaţia, provocându-i o mare ruşine nefericitului pungaş aspirant. Se pare că lui i se părea deosebit de amuzant. Până la urmă, au venit după el cu cuţitele. Într-o lume normală, ar fi murit din cauza celor şapte plăgi înjunghiate.

Vreau să spun că ar fi murit înjunghiat dacă *lamele l-ar fi înjunghiat. Dar nu s-a întâmplat aşa. În schimb, cele şapte cuţite s-au împroşcat pe trupul lui Joshua Eckhart, metalul scurgându-i-se pe cămaşă.*

Nu se ştie cine a fost mai surprins – hoţii sau Eckhart.

Zvonurile circulă repede, şi pe străzile din Jakarta s-a răspândit vestea că Joshua Eckhart e vrăjitor. După trei zile, a avut loc o tentativă de a-l decapita cu o pereche de foarfeci de grădină. Atacatorii au eşuat lamentabil, şi, când au încercat să fugă, au descoperit că maşina lor fusese îndoită în formă de cub în jurul lor. Checquy l-a abordat imediat pe Eckhart, oferindu-se să-l ajute să-şi exploreze noile abilităţi. Au făcut aluzie şi la recompensele şi satisfacţia de care ar avea parte lucrând în secţiile mai neconvenţionale ale administraţiei.

Eckhart a fost adus imediat în Anglia şi dus la Moşie. Acolo, printre copiii stranii din Regatul Unit, şi-a testat magnitudinea puterilor. A plecat cu doi ani înainte să ajung eu, dar am auzit că elevii îl adorau. Erau puţini adulţi care învăţau la Moşie, iar Eckhart era foarte blând cu copiii. Instructorii au întotdeauna grijă să asigure un mediu educativ, dar, în mod deliberat, nu iau locul părinţilor. Eckhart n-avea de ce să fie aşa de atent şi, ca

urmare, a fost – şi este – foarte popular în rândurile Pionilor.

Când a intrat la Moşie, Eckhart era deja căsătorit şi avea copii. Prin asta, era neobişnuit. De când a început recrutarea sistematică pentru Checquy a copiilor cu talente deosebite, au existat puţini agenţi cu familie. Suntem instruiţi atât de riguros, iar devotamentul nostru este atât de atent îndreptat asupra misiunii, încât copiii care ies de la Moşie nu sunt dotaţi corespunzător pentru a avea o viaţă personală.

Recunosc, deşi numai ţie îţi pot mărturisi, că eu reprezint o consecinţă dusă la extrem a acestui fenomen. Pur şi simplu nu sunt împăcată cu ideea de… intimitate. Dar chiar şi cei mai sociabili şi prietenoşi Pioni au probleme. Şi să ieşi cu cineva din interiorul organizaţiei e dificil, mai ales că am fost crescuţi toţi laolaltă. Ceea ce presupun că e un lucru bun.

Myfanwy sesiză o urmă de regret când citi.

De aceea Checquy este o forţă aşa de concentrată şi dedicată, fără ataşamente inoportune.

Totuşi, Eckhart avea familie şi erau apropiaţi. Eram curioasă să văd cum a reuşit să rezolve povestea cu instrucţia, dar s-a dovedit că se ducea acasă în fiecare weekend. Din câte ştiau soţia şi copiii, lucra la un proiect guvernamental special. Ceea ce, în mare, era adevărat. Cu toate acestea, pot să-mi imaginez. Dimineaţa, Eckhart stătea între o fetiţă făcută din abur şi nişte fraţi pe nume Gestalt şi învăţa despre secretele lumii în care trăia. După-amiaza, împreună cu o echipă de oameni de ştiinţă, profesori şi

luptători, îşi testa cu grijă limitele puterilor.

Eckhart poate manipula metalele. Când le atinge, devin fluide şi maleabile; iau orice formă îşi doreşte el. Nu e magnetism. Nu le poate atrage sau respinge. Le sculptează, adunându-le în pumni de materie sclipitoare şi modelându-le în forme noi. Împreună cu instructorii săi, Eckhart a dezvoltat noi tehnici de luptă. Armele pe care le poartă îşi schimbă forma ca să se potrivească situaţiei, iar gloanţele nu mai sunt o problemă. Dacă se dovedeşte că Eckhart e trădătorul, o să vrei să-l ciomăgeşti cu o bâtă de crichet, presupunând că nu te omoară el înainte. Pe biroul tău e un prespapier greu de marmură, dacă e nevoie.

După ce a absolvit cursurile de la Moşie, Eckhart a primit în subordine alţi şapte Pioni şi au acţionat prin toată lumea, rezolvând probleme. Dacă apărea o situaţie de care nu se putea ocupa o echipă obişnuită, trimiteau după el şi echipa lui.

În Grecia, au salvat trei cetăţeni britanici care erau posedaţi de stafii spartane.

În Teritoriul de Nord din Australia, au neutralizat un filon de opal conştient care îngropase un cartier întreg.

În Germania, au condus un batalion de Pioni într-o campanie împotriva Infanteriştilor Nacht, care a durat cinci luni.

În Toscana, au fost bodyguarzii unui vrăjitor care căuta refugiu. În afara faptului că animalul spiritual al vrăjitorului – o specie rară şi scumpă de iguană – a fost călcat în picioare din

neatenţie, operaţiunea s-a încheiat cu succes.

Genul ăsta de carieră fantastică a continuat ani de zile şi a culminat cu intrarea lui Eckhart în Curte, în anul în care am absolvit eu de la Moşie. A fost făcut Cal, supraveghind activitatea externă a organizaţiei.

Este de şapte ani membru al Curţii şi rămâne omul de bază în materie de experienţă militară. Eckhart nu e numai un luptător extraordinar, probabil că este şi cel mai abil tactician al Curţii. Experienţa lui în armată şi studiile universitare i-au asigurat cunoştinţe enciclopedice legate de aplicaţii militare. Eckhart a planificat operaţiuni la toate nivelurile.

Inspiră loialitate şi afecţiune şi pare un om cu adevărat bun. Nu pot să nu-mi doresc să mai fi fost la Moşie când eram şi eu acolo. Ar fi putut schimba radical lucrurile.

Myfanwy tresări când auzi o bătaie în uşă şi ridică privirea. Se uită la ceas şi lăsă jos mapa.

— Tură Thomas? Sunt şoferul! strigă timid bărbatul.

— Da, doar o clipă! răspunse ea.

Îşi strânse lucrurile şi-i spuse la revedere lui Wolfgang.

— Neaţa, Ingrid! S-a întâmplat ceva şocant de bizar?

— Nu mai mult ca de obicei, Tură Thomas, îi răspunse secretara. Doctorul Crisp vă aşteaptă în birou, şi după aceea toată dimineaţa o să fie probabil ocupată de întâlnirea asta a Turelor şi Cailor. Am reprogramat celelalte întâlniri. După-amiază o să vă vedeţi probabil cu oamenii care se aşteptau să se vadă cu dumneavoastră dimineaţă.

Îi întinse lui Myfanwy o ceaşcă de cafea şi un dosar mare.

— Şi aici sunt ultimele rapoarte de prin insule.

— Mersi! Cât mai e până la întâlnire? A, şi o ţinem aici? întrebă Myfanwy.

— Da, e aici. Aveţi jumătate de oră.

Myfanwy încuviinţă şi se duse în birou, unde doctorul Crisp stătea stângaci pe unul dintre scaunele deliberat incomode.

— Bună dimineaţa, doctore Crisp! spuse ea vesel.

— Tură Thomas, va trebui să-mi retrag scuzele pe care le-am prezentat, răspunse el hotărât.

— Ă? zise ea.

Se exprimase de parcă era tâmpită, dar Crisp era aşa de concentrat pe ce avea de spus, că Myfanwy ar fi putut face şi o criză de epilepsie şi el probabil că tot n-ar fi observat.

— Da, îmi pare rău.

— Îţi pare rău că-ţi retragi scuzele? întrebă ea nedumerită.

— Nu eu l-am omorât pe Van Syoc, spuse Crisp.

— În regulă, răspunse Myfanwy.

Se simţise puţin vinovată că se băgase peste interogatoriul lui, dar n-avea să permită sub nicio formă să fie torturat cineva sub ochii ei. Se întrebă brusc, simţind cum i se strânge stomacul, dacă ea provocase moartea lui Van Syoc, amestecându-se cu abilităţile ei.

— Tură Thomas, apreciez încrederea pe care o aveţi în mine. Intervenţia dumneavoastră pe lângă Tura Gestalt după interogatoriu a însemnat totul pentru mine, însă chiar şi eu mă îndoiam. Am crezut că am făcut o greşeală, că am făcut din greşeală ceva ce nu aveam de gând să fac, dar…

Se opri, înainte să spună cele mai plăcute cuvinte pe care le auzise până acum Myfanwy în scurta ei viaţă:

— Dar moartea bărbatului a venit din el însuşi. Nicio forţă exterioară nu l-ar fi putut omorî aşa.

— Cum? întrebă ea cu glas tremurat.

— Tură Thomas, nu sunt sigur că sunteţi familiarizată cu detaliile activităţii mele, spuse Crisp prudent.

— Doctore Crisp, îmi pare rău să recunosc că nu ştiu practic nimic din ce faci tu, răspunse Myfanwy. Dar pot să-ţi spun sincer că în clipa asta chiar aş vrea să-mi explici.

— Ah! spuse el, părând un pic agitat. Păi, în primul rând, eu nu provoc durere.

— Ba da, îl contrazise ea.

— Ba nu.

— Ba da! insistă ea. Am văzut cu ochii mei.

— A, vă referiţi la reacţii? întrebă el. Clănţănitul din dinţi şi erupţiile alea de pe tors? Nu, nu, n-am fost eu. Nu. N-aş face niciodată aşa ceva.

Se înfioră.

— Nu, acelea erau implanturile Altoitorilor.

— Dar, doctore Crisp, am *văzut* durerea. Am văzut-o cum se scurgea prin el, spuse ea. Cu puterile mele.

— Doamne, Dumnezeule, chiar aşa? întrebă el fascinat. Remarcabil! Dar, dacă mă iertaţi, Tură Thomas, ceea ce aţi văzut nu era durere. Era constrângerea.

— Ce?

— Eu constrâng. Sub degetele mele, *vor* să vorbească. Vor să răspundă. Asta fac eu. Trupurile şi minţile lor nu păţesc nimic rău.

— Şi atunci, ce s-a întâmplat?

— În primul rând, Altoitorii au ales ca agent o persoană remarcabilă. N-am mai întâlnit niciodată pe cineva care să reziste atât de eficient în faţa constrângerii.

— Şi această constrângere nu le face rău? întrebă Myfanwy.

Voia să fie foarte sigură de asta.

— Şi-o doresc. Nu e nicio durere fizică, deloc. Doar vor să răspundă, să spună adevărul. Van Syoc trebuie să fi fost un model de autodisciplină dacă n-a vorbit mai repede. Voia. Abia aştepta să spună.

— Şi atunci ce s-a întâmplat? De ce a murit?

— Altoitorii au ajuns foarte departe, Tură Thomas, spuse Crisp. Priceperea lor e uluitoare. Trupul lui Van Syoc era împletit cu fibre, cu dispozitive. Împreună cu echipa mea, am aflat că totuşi nu-şi controla în totalitate îmbunătăţirile.

Myfanwy tăcea, gândindu-se la ea însăşi. Oare ea îşi controla în totalitate puterile? Dar doctorul Crisp vorbea în continuare, iar ea îşi îndreptă din nou atenţia spre el.

— Mă tem că nu numai Van Syoc privea prin ochii aceia din sala de interogatoriu.

— Altoitorii, şopti ea îngrozită.

— Da. Când se părea că Van Syoc s-ar putea să vorbească, implanturile au fost întoarse împotriva lui. Şi când a vorbit până la urmă, stăpânii lui Van Syoc i-au comandat corpului acestuia să-l distrugă. Creierul i-a fost obligat să se distrugă. Câteva dintre organe s-au contractat şi s-au perforat singure, şi tot sistemul i-a fost străbătut de un curent electric controlat.

— De-asta ai avut arsuri la degete, îşi dădu seama Myfanwy.

— Da.

— Doctore Crisp, trebuie să-ţi prezint scuze. Şi trebuie să-ţi mărturisesc ceva. Am interferat cu interogatoriul tău.

Fruntea doctorului se încreţi o clipă şi apoi ascultă, fascinat, în timp ce Myfanwy îi explica detaliile.

★

— Domnilor, îmbunătăţirile lui Van Syoc sunt tehnologie de vârf cu un iz tradiţional, anunţă Myfanwy, uitându-se în jur la cei trei bărbaţi din încăpere.

În dimineaţa asta, Gestalt era doar Geamănul Dichisit, pe care Myfanwy îl identificase drept Teddy. Gubbins îşi arcuia degetele ca să-şi atingă încheietura, iar Eckhart fuma cu râvnă. Pentru o clipă, ochii îi zăboviră gânditori asupra lui Eckhart. De curiozitate, îi descărcase fişierul pe computer şi văzuse pozele din copilărie. Un băieţel jalnic,

subnutrit, când fusese luat în custodia statului, Eckhart avea o arhivă foto care arăta cum se recuperase şi crescuse, devenind un tânăr sănătos. Acum, la vârsta mijlocie, părea să se fi stabilizat la o combinaţie viguroasă între soldat şi administrator. Nu se putu abţine să-i zâmbească, iar el îi răspunse zâmbindu-i cu ţigara în gură.

Myfanwy reveni la notiţele ei.

— Implanturile s-au dovedit a fi mult mai extinse decât am crezut iniţial. În primul rând, coloana vertebrală fusese învelită integral cu un fel de silice.

— În ce scop? întrebă Gubbins.

— Blindaj? sugeră Eckhart.

— Doctorul Crisp şi echipa lui încă mai investighează, răspunse Myfanwy cu atenţie, uitându-se să vadă vreo reacţie pe chipul lui Gestalt.

Ochii acestuia se îngustaseră meditativ când îşi începuse ea prezentarea; în mod evident, era conştient că ea primise informaţii pe care el nu le avea. Myfanwy era destul de sigură că trebuia să se ocupe de această mică problemă interdepartamentală.

— Cu toate acestea, e puţin cam prea fragil pentru un blindaj. RMN-ul a arătat de fapt tuşele de la aplicarea materialului pe os. Iar ei bănuiesc că s-ar putea să fie un fel de antenă. Are nişte proprietăţi piezoelectrice interesante şi este legat la creierul lui Van Syoc.

— Deci omul era un telefon mobil umblător, spuse Gubbins, răsucindu-şi mustaţa. Fascinant.

— Şi cameră digitală, adăugă Myfanwy. Van Syoc era capabil să transmită cam tot ce-şi dorea.

— Şi atunci, ce-i cu computerul? întrebă Eckhart.

— Ă? replică Myfanwy inteligent.

— În camera lui se afla un laptop, îi reaminti Eckhart. Conectat la internet. De ce să-ţi baţi capul dacă ai un telefon mobil care merge cu tine oriunde te-ai duce?

— Ar putea fi multe motive. Poate că e o linie dedicată, sugeră Gubbins. Sau e o chestie de unică folosinţă.

— N-am găsit nimic deosebit de elocvent, spuse Myfanwy. Băieţii de la departamentul informatic sunt călare pe laptopul lui, dar, din câte reuşesc ei să-şi dea seama, nu făcea decât să trimită e-mailuri familiei.

Răsuflă şi reveni la sumarul ei.

— Asta pare să fi fost singura modificare adusă scheletului. Acuma, cu musculatura e o altă poveste. Probabil că aţi observat că-şi făcuse nişte modificări.

— Păi l-a cam dat de gol dilatarea enormă a capului şi umerilor, zise Gubbins.

— Eu bănuiesc că asta era ca să-i apere ochii şi nasul, spuse ea. Şi să-i sporească forţa, ca să poată să treacă prin pereţi. Totdeauna ceva util.

— Asta-i foarte interesant, dar suntem cu toţii foarte conştienţi de aptitudinile Altoitorilor, spuse Gestalt tăios.

Degetele îi băteau darabana frenetic pe masă.

— Da, Tură Gestalt, dar detaliile sunt importante pentru că reprezintă o schimbare dramatică a metodelor folosite de Altoitori, răspunse Myfanwy la fel de tăios. În mod tradiţional, optau pentru modificări complicate. Din păcate, lui Van Syoc îi lipsesc o mulţime de posibile îmbunătăţiri. Nu are arme ascunse în osatură. Nicio modificare cu adevărat impresionantă. Ultima dată când a pus un Altoitor piciorul pe pământ britanic, avea dimensiunile unui cal de povară şi arăta de parcă maică-sa ar fi fost vreun soi de arici de mare. N-au fost niciodată cunoscuţi pentru subtilitate, iar cumpătarea de care au dat dovadă cu modificările omului ăstuia e mai degrabă îngrijorătoare.

— Sunt de acord, spuse Eckhart. Deşi, Tură Thomas, îţi spun eu că s-ar putea să încerce doar o altă abordare. E mult mai logic să trimită spioni discreţi să facă recunoaşterea terenului.

— Şi atunci crezi că mai sunt şi alţii ca el? întrebă Gubbins. Alţi belgieni cu capete care se umflă, care fac poze cu ochii şi le trimit la Bruxelles prin vertebre?

— Nu ştiu, răspunse Myfanwy. Van Syoc a fost reperat imediat la aeroport de oamenii noştri de la vamă. Pare puţin probabil să fi reuşit să treacă alţi spioni.

— Mi-e greu să cred că o să încerce pe bune să ne invadeze, urmă Eckhart. Ultima dată aveau în spate resursele unei întregi ţări şi n-au încercat să ocupe decât o insulă. Acum n-au nimic şi noi ne facem griji că încearcă să ocupe o ţară întreagă? N-are nicio noimă!

Eckhart se opri brusc când Gubbins îşi trosni încheieturile degetelor. Apoi ale mâinilor. Apoi coatele. Apoi umerii.

— Scuze, spuse Gubbins, sub privirile tuturor.

— Facem prea multe presupuneri, zise Myfanwy. Nu ştim nimic sigur.

Riscă să-i arunce o privire lui Gestalt. Teddy se lăsase pe scaun, dar părea un pic mai calm.

— Heretic, aţi auzit, tu şi Joshua, despre vreun eveniment recent care ar putea avea legătură cu asta?

Clătinară amândoi din cap.

— Nimic? Niciun deces sau dispariţie neobişnuite?

— Nimic mai neobişnuit decât de obicei, spuse Gubbins ironic. Dacă am fi avut fie şi cel mai vag indiciu despre Altoitori, am fi informat întreaga Curte.

— Şi atunci? întrebă Myfanwy frustrată. Accept posibilitatea să existe un grup supranatural secret care îşi exercită influenţa asupra treburilor omenirii fără să-şi dezvăluie activitatea. Trebuie să accept, pentru că şi noi facem parte dintr-un astfel de grup. Dar există limite în privinţa dimensiunilor unui secret care poate fi ascuns cu succes. Gândiţi-vă numai cât de mari şi de puternici trebuie să fie ca să ne cucerească. Joshua, tu crezi că ar putea exista o armată care se pregăteşte să invadeze? O forţă care să poată supune această ţară?

Eckhart începuse să se joace cu o monedă. Când îl privi Myfanwy, o aruncă peste încheieturile

degetelor, iar metalul se topi şi i se scurse printre degete. Deschise mâna şi dădu la iveală o monedă solidă.

— Nu, spuse în cele din urmă. Am şti. Nu există o armată. N-are cum.

— Atunci e altceva, zise Gubbins. Ceva ce nu vedem noi.

Restul şedinţei nu mai avu niciun rezultat de valoare, cu excepţia deciziilor tuturor de a-şi întinde toate antenele posibile şi de a se întâlni cu regularitate. Eckhart şi Gubbins aveau să îndrume anumite echipe ale agenţilor lor în străinătate. Gestalt se oferi fără entuziasm să conducă ancheta internă.

— Dacă tu, Tură Thomas, ai fi dispusă să supraveghez! operaţiunile interne de rutină.

Myfanwy poate că avea de ales, dar, dacă avea, nu ştia. Din câte îşi dădea ea seama, asta era procedura standard.

— Da, e în regulă, Gestalt.

— Îmi dau seama că, în mod normal, nu-ţi asumi un astfel de rol direct în activitatea de teren şi în general nu eşti dornică să fii convocată în astfel de situaţii, spuse Teddy, dar sunt sigur că o să aduni de pe undeva vreun soi de entuziasm.

Sau poate o să te las fără control asupra vezicii, se gândi ea să spună. *Probabil că aş putea să mă prind cum s-o fac.* Dar se abţinu şi-i aruncă un zâmbet care scoase la iveală mai mulţi dinţi decât era normal.

— Cineva va trebui să le prezinte situaţia şi Nebunilor, le atrase atenţia Gubbins. Şi eu nu pot, pentru că e o problemă în China.

— Da, problemă care necesită atenţia ambilor Cai, spuse Eckhart grăbit.

Subtil, băieţi. Foarte subtil, se gândi Myfanwy. Înainte să vină şi Gestalt cu vreo scuză neconvingătoare, se oferi ea.

— Mă duc eu, dar mă aştept la tot felul de concesii vinovate din partea tuturor.

Nu-mi vine să cred că ăştia sunt oamenii pe mâinile cărora se află securitatea ţării. Îi privi ieşind din birou şi se gândi abătută la încă o seară petrecută sub privirile stânjenitoare ale Nebunilor.

— …şi acestea sunt concluziile noastre, domnilor, încheie ea.

Nu putea să nu fie puţin distrasă de cei doi Nebuni, care erau aşezaţi de cealaltă parte a mesei. Deşi amândoi erau atrăgători, n-ar fi putut fi mai diferiţi între ei. Nu numai că Alrich arăta de parcă ar fi fost cu cinci ani mai tânăr decât ea, în timp ce Grantchester era trecut de 50 de ani. La ei, totul reprezenta două extreme diferite.

Frumuseţea Nebunului Alrich avea ceva straniu şi hipnotic. Trăsăturile păreau aproape delicate. Buzele erau foarte roşii şi luceau în lumina artificială. Ochii lui îi prindeau privirea şi i-o susţineau. În acea privire profundă, splendidă, Myfanwy prinse o străfulgerare de ceva ce era şi fascinant, şi înspăimântător. Îşi mută privirea cu greu şi se uită la Conrad Grantchester, care lua notiţe rapide în agenda lui electronică. În vreme ce Alrich era asexuat, bărbatul ăsta era categoric masculin. Dădea impresia de sofisticare amestecată în egală măsură cu senzualitate, iar stilul lui sardonic avea ceva care-ţi trezea curiozitatea. Parcă vorbeai cu o sculptură şi un sculptor.

Tăcerea se prelungi cel puţin un minut, iar Alrich nu clipi nici măcar o dată. Myfanwy încercă să-şi coboare privirea spre carneţel şi apoi îi aruncă o ocheadă, doar ca să constate că el încă se mai uita fix la ea. Distrasă de cei doi Nebuni arătoşi, îşi tot pierdea rândul în notiţe şi se gândea la scenarii nepotrivite.

— Atunci propun să desemnăm anumiţi membri din personalul de evaluare al Casei Apex pentru misiunea de a realiza o analiză de risc prioritară, spuse Grantchester, ridicând privirea de la PDA şi stylus. O astfel de analiză ne-ar ajuta să identificăm potenţiale ţinte şi ar permite asigurarea măsurilor de

securitate corespunzătoare. Tură Thomas, orice noi informaţii apar în legătură cu Altoitorii, indiferent dacă provin din examinarea acestui Van Syoc sau din investigaţiile Cailor sau ale Turei Gestalt, vor trebui aduse la cunoştinţa Nebunilor, astfel încât analiza să dispună de o cât mai bună informare, urmă el.

Myfanwy încuviinţă şi îşi notă ceva.

— Atunci, deocamdată vom lăsa pur şi simplu lucrurile să se desfăşoare, spuse Nebunul calm. Toţi vizitatorii care intră în ţară vor fi supuşi unei examinări riguroase. Avem ambii Cai şi corpurile Turei Gestalt care strâng informaţii suplimentare. Sunt convins că n-avem motive de îngrijorare. Cel puţin, nu încă.

Suna de parcă făcea repetiţii pentru prezentarea în faţa Lordului şi a lui Lady.

— Mulţumesc, Tură Thomas!

Grantchester se ridică şi plecă. Myfanwy se întoarse să se uite la Alrich şi văzu cu o tresărire că plecase. Sinistru. Şi se pare că şi ei i se dăduse liber. Se uită la ceas; era puţin trecut de ora 20. Ei bine, durase mai puţin decât se aşteptase. Poate că avea să reuşească să se uite la vreun reality show în seara asta.

14

Nebunul Conrad Grantchester

Dacă Gestalt a ajuns în Curte pe baza forţei abilităţilor sale ca soldat şi Eckhart datorită geniului său de tactician, atunci Grantchester a ajuns la putere pe baza priceperii sale de om de finanţe şi diplomat. La urma urmelor, grupul Checquy nu este doar o armată, o şcoală, o închisoare sau un complex de cercetare – este toate aceste lucruri şi ceva pe deasupra. Cineva trebuie să ţină socoteala tuturor lucrurilor, să se asigure că totul merge cum trebuie şi că se plătesc facturile.

Aici intervin oamenii ca mine şi ca Grantchester.

Conrad Grantchester n-a intrat în Checquy decât după ce trecuse bine de 30 de ani. S-a născut într-o familie din clasa de mijloc londoneză şi a fost la Eton înainte să se ducă la Universitatea din Geneva. Era popular, deşi singura activitate extraşcolară era să frângă inimile unei mari părţi a colegelor sale. La universitate, s-a distins la cursurile de drept şi finanţe.

După ce a absolvit, numeroase agenţii de informaţii (inclusiv Checquy) au încercat să-l recruteze, dar Grantchester nu era interesat. Toate relatările sunt de acord că era foarte ambiţios, dar nu avea nicio ideologie politică de care să se poată agăţa cineva. În schimb, Grantchester a intrat în lumea banilor şi a profitului.

Activitatea lui la o firmă de investiţii a dovedit că, atunci când nu le-o trăgea fetelor cu păr lung şi fuste scurte,

Grantchester dobândise o foarte bună educaţie. Patronii l-au trimis în întreaga lume, unde a făcut grămezi de bani şi o mulţime de contacte utile. Era concentrat şi motivat, şi avea câteva milioane înainte să împlinească 30 de ani. Deşi încă mai era popular în rândurile doamnelor, la 32 de ani s-a însurat cu Caroline Marsh, care provenea dintr-o familie foarte bună şi se învârtea în cercurile corespunzătoare.

La 33 de ani, Grantchester a început să simtă pişcături pe piele în anumite puncte. Fireşte, s-a dus la cei mai buni doctori din ţară, ale căror consultaţii detaliate au dus la nişte concluzii foarte interesante, ce ne-au fost transmise nouă.

Conrad poate să producă în corp o varietate de compuşi chimici şi apoi să-i elimine prin pori, sub formă de ceaţă fină. Proprietăţile acestor compuşi variază de la o toxină letală la un lacrimogen neletal (gaz lacrimogen) sau un jet care nu are absolut niciun efect. Totuşi, toate aceste gaze sunt emanate sub forma unui nor întunecat care cufundă în beznă toată zona pe care o acoperă.

Însă în pofida faptului că era atât de potrivit pentru Checquy, Grantchester tot s-a dovedit extrem de dificil de recrutat. Aşa cum am mai spus, fusese deja curtat după ce terminase facultatea, şi dezvoltase un fel de imunitate la recrutorii guvernului. Făcea deja o grămadă colosală de bani. Avea să fie dificil de cumpărat.

Totuşi, până la urmă, ocazia de a avea parte de aventură, stimulare intelectuală şi putere efectivă l-a convins şi ni s-a alăturat.

A primit şi un pachet salarial enorm.

Grantchester a făcut câteva cursuri la Moşie, având parte de o oarecare aclimatizare la lumea care exista în realitate, şi apoi a fost mutat la departamentul de afaceri externe. A călătorit peste tot, dovedind că nu orice problemă supranaturală trebuie rezolvată cu o cruce, un ţăruş sau o armă automată. Multe dintre ele pot fi rezolvate cu un pic de manipulare diplomatică discretă şi câteva concesii minore. Şi cu ceva invitaţii la masă judicioase – valoarea lui Grantchester nu constă doar în abilităţile lui verbale şi talentul în afaceri. După cum s-a dovedit, chipul lui atrăgător şi manierele deosebite s-au dovedit şi ele folositoare.

A negociat un tratat cu Sirenele din Mediterana (o parte a demersurilor diplomatice s-au desfăşurat chiar în poziţie verticală), a vegheat la înlăturarea cu tact a unui dictator din Antarctica şi a facilitat instalarea la putere a unui tiran într-o ţărişoară africană. Era considerat inerent să ajungă în Curte, dar toată lumea a fost destul de surprinsă când i s-a oferit postul de Tură şi nu cel de Cal.

Ca Tură, a consolidat şi eficientizat în mare măsură fluxurile financiare interne ale Checquy. Am avut ocazia să văd care era situaţia înainte să preia el frâiele, şi era un adevărat nod gordian de trusturi, conturi, moşteniri, fonduri discreţionare şi proprietăţi. Nu chiar pierdeam bani cu toptanul, dar tot ni se scurgeau treptat printre degete. Grantchester a rezolvat problema.

S-a dovedit a fi foarte, foarte bun şi la desemnarea oamenilor pentru misiunile care li se potriveau cel mai bine – dispune de o înţelegere foarte bună a punctelor

forte şi slabe ale celorlalţi. Presupun că e o chestie corporatistă. Oricum, a făcut câteva promovări neconvenţionale pe care mulţi le-au pus sub semnul întrebării şi care ulterior s-au dovedit a fi geniale. Experienţa lui în mediul de afaceri l-a învăţat şi cum să caute eficient oameni noi. Aduce oameni extraordinar de talentaţi din afara Checquy.

A coordonat şi proiectarea şi reconstrucţia Citadelei, ceea ce oferă o perspectivă suplimentară asupra minţii lui: respectabilă pe dinafară şi secretoasă pe dinăuntru. Lui Grantchester îi place să fie pregătit, cu toate variantele acoperite şi totul organizat în sisteme frumoase şi metodice. Nu prea e omul confruntării, deşi n-are nicio problemă să comande asasinate – dar o face numai când toate celelalte variante de negociere au dat greş.

După opt ani în postul de Tură, Grantchester a făcut saltul la rangul de Nebun, ceea ce i-a asigurat supravegherea întregii organizaţii. A analizat structura financiară generală, care s-a dovedit a fi şi mai întortocheată şi permeabilă decât cea a operaţiunilor interne. Grantchester şi-a suflecat mânecile şi ne-a transformat într-o organizaţie profitabilă.

Personal, îl respect al naibii de mult. Inovaţiile lui administrative au revoluţionat organizaţia, şi este extraordinar de profesionist în toate cele. I-am moştenit postul şi bârlogul de holtei (apropo, nu era holtei când l-a construit şi decorat). Succesiunea lui la conducerea Checquy e dată ca sigură când Wattleman sau Farrier o să dea ortul popii (dacă o s-

o facă vreodată), aşa că îmi închipui c-o să lucrez o vreme în subordinea lui.

Şi ţi-am zis cât de bine arată?

În plus, merită spus că nu-şi limitează activităţile amoroase la persoane interesate din exterior şi că s-a culcat cu destul de multe angajate Checquy. Nu cu mine, mă grăbesc să adaug, iar eu am sentimente amestecate în legătură cu asta. Cuceririle lui au fost întotdeauna foarte discrete, dar am descoperit câteva legături în cursul documentării care formează baza materialului meu de şantaj. N-au existat copii nelegitimi, însă o fată, o membră foarte populară a Checquy, şi-a luat viaţa când s-a despărţit de ea. Sinuciderea ei a zgâlţâit organizaţia, însă numai Grantchester şi cu mine ştim că el a fost motivul.

15

— Tură Thomas? întrebă Ingrid, intrând prudentă în birou.

Myfanwy ridică privirea, surprinsă, de la rapoartele pe care le citea. *Uimitor,* îşi spuse ea, *nu cred c-am mai văzut-o vreodată să se piardă cu firea pe bune.* Secretara chiar era transpirată toată.

— Ingrid, eşti în regulă? Arăţi cam roşie la faţă. Nu-i…

Vocea i se stinse, stingherită. La urma urmelor, Ingrid *avea* o vârstă.

— Nu, nu-i asta! se răsti Ingrid. Tocmai am primit o înştiinţare că vin americanii!

— Toţi? întrebă Myfanwy.

— Ştiţi, nu-i înţelept să fiţi sarcastică atunci când vorbiţi cu asistenta dumneavoastră executivă, remarcă Ingrid încordată. Şi nu e poporul american, sunt Nebunii americani.

Există Nebuni americani? se întrebă Myfanwy. *Există un Checquy american?* Probabil că şi asta era explicat pe undeva prin mapa mov, dar în ultimele două zile fusese aşa de prinsă de treburile curente, că nu avusese prea mult timp pentru el. Fusese absorbită de urmărirea tuturor detaliilor şi efortul de a se asigura că se leagă toate cum trebuie. O dată sau de două ori uitase că nu mai era aceeaşi Myfanwy Thomas pe care o credea toată lumea. Nu-şi mai făcea griji că orice spunea sau făcea avea să nu corespundă cu imaginea mentală a celorlalţi despre ce ar spune sau ar face Tura Thomas. Şi aflase că, dacă trăda un pic de ignoranţă, nu însemna automat că-şi dezvăluie secretul. Ajungea până la urmă să aprecieze puterea care însoţea statutul de membru al Curţii.

— În regulă, deci vin Nebunii americani, spuse Myfanwy. Presupun că vin ca să-i sâcâie pe Conrad şi pe Alrich. Toţii bătrânii diplomaţi care se adună la o duşcă de brandy, stau în jurul focului, trăgând sfori şi hotărând soarta naţiunilor la aperitive, nu?

Ridică o sprânceană spre Ingrid.

— Nu, Tură Thomas, spuse aceasta. Au venit la dumneavoastră.

— La mine? întrebă ea, fără să-i vină să creadă.

— La dumneavoastră, răspunse Ingrid hotărât.

Se ţintuiră cu privirea una pe cealaltă.

— Asta-i din cauză c-am fost sarcastică în legătură cu venirea americanilor? întrebă Myfanwy în cele din urmă.

— Nu, răspunse Ingrid. Deşi în mod cert compensează.

— Mă rog, când vin? întrebă Myfanwy.

— Patruzeci şi cinci de minute.

— Patruzeci şi cinci de minute! Fir-ar să fie, patruzeci şi cinci de minute!

Myfanwy se ridică din spatele biroului şi începu să facă înnebunită ordine. Farfuria cu fursecuri ajunse în sertar, iar hârtiile fură aşezate în grabă în teancuri. Apoi teancurile fură răsturnate.

— Ştii, aş putea să comand o pizza şi să am mai mult timp să mă pregătesc.

Se uită cu ochi critic la hainele ei. Nu era chiar vestimentaţie informală, dar se îmbrăcase pentru o zi fără şedinţe.

— De ce vor să discute cu *mine?* întrebă ea disperată.

— Dumneavoastră aţi scris raportul, Tură Thomas.

— Ce raport?

— Raportul despre Altoitori, cel pe care l-aţi făcut după şedinţa cu Turele şi Caii.

— Era secret! strigă Myfanwy. Era doar pentru membrii Checquy!

Puse iar hârtiile în teanc.

— Altoitorii sunt pe Listă, subiectele alea care declanşează automat alerte, îi explică Ingrid. Anumite subiecte sunt comunicate automat în întreaga comunitate.

— Păi, bine, dar dacă ştiam că o să citească şi alţii aş fi…

— Da?

— Nu ştiu! Aş fi făcut mai multe corecturi!

Oare lui Myfanwy i se părea doar sau Ingrid era amuzată de toată povestea?

— În regulă, deci o să fie aici în 45 de minute. E vreo ceremonie de primire sau ceva?

— Conducătorii Checquy vor găzdui mâine-seară o întrunire formală de bun venit pentru oaspeţi. Ar trebui să le ofere suficient timp să se adapteze la diferenţa de fus orar. Dar astăzi, potrivit unei îndelungate tradiţii, voi îndeplini misiunea sacră a anulării tuturor celorlalte întâlniri pe care le aveţi şi de a face rezervări la sfântul templu al mâncării italieneşti.

Myfanwy se uită cu suspiciune la secretara ei. Ingrid făcea tot mai tare pe deşteaptă în ultima vreme. Apoi rosti pe vocea ei mămoasă:

— Tură Thomas, nu-i cazul să intraţi în panică. Mergeţi în reşedinţă, schimbaţi-vă şi pregătiţi-vă, şi vă anunţ eu când ajung.

Myfanwy încuviinţă ascultătoare, deschise uşa din spatele portretului şi urcă în bârlogul de holtei.

Americanii

În clipa când englezii au ajuns în Lumea Nouă, a ajuns şi Checquy. A doua persoană care a coborât de pe corabie la Jamestown era un agent Checquy care şi-a petrecut cea mai mare parte a timpului dezgustat de lucrurile îngrozitoare pe care le făceau ceilalţi colonişti şi bucurându-se în tăcere când cădeau pradă tacticilor de război magice subtile ale localnicilor. A revenit în Anglia cu o nou-găsită predilecţie pentru porumb şi o dorinţă fierbinte de a nu se mai întoarce în colonii. A convins Curtea că va fi necesar un efort mult mai eficient (şi mai bine finanţat) pentru evaluarea potenţialului supranatural al continentului. Curtea a luat notă şi a trimis în Lumea Nouă câţiva agenţi.

Cel mai important dintre aceştia a fost Richard Swansea, care avea misiunea destul de descurajantă de a deveni agentul paranormal secret al statului în colonia Plymouth. Scrisorile pe care le-a trimis în Anglia sunt o lectură fascinantă, mai ales că bietul om nu împărtăşea religia vecinilor săi.

Înconjurat de fanatici prost dispuşi, Swansea a fost nevoit să se prefacă în stil mare; dacă vecinii lui ar fi descoperit vreuna dintre mărturiile ascunse în casa lui, ar fi fost fără îndoială spânzurat. Totuşi, datorită manifestărilor sale publice şi a aparent arzătoarei sale evlavii, era un erou local, privit cu mai multă stimă decât bătrânii comunităţii. Nimeni nu se îmbrăca mai sobru şi nici nu era mai prompt când venea vorba să condamne lipsa de rigoare a celorlalţi.

Bietul om trebuie să fi trăit într-un adevărat iad.

La Londra, Richard Swansea se bucurase de o viaţă de o decadenţă remarcabilă. Fiul unei madame de succes, Swansea a crescut hoinărind nestingherit între două lumi. Jumătate din timp şi-l petrecea făcându-şi de cap pe străzi şi cealaltă jumătate familiarizându-se cu numeroşii clienţi aristocraţi ai… stabilimentului mamei sale. Unul dintre aceşti clienţi era un membru de rang înalt din Checquy, aşa încât Swansea a fost înşfăcat imediat ce i s-au manifestat, la vârsta de 12 ani, puterile de transformare cameleonică a pielii, regenerare a unor părţi ale corpului şi hipercontorsionism.

În cursul instrucţiei, şi-a uluit profesorii şi a câştigat adoraţia colegilor. După absolvire, a devenit cel mai vizibil agent al organizaţiei. Contactele lui vaste

în înalta societate şi cunoştinţele profunde legate de lumea interlopă i-au permis să realizeze unele dintre cele mai remarcabile operaţiuni din epocă. În consecinţă, când a apărut ocazia creării primului avanpost american important al Checquy, a fost trimis cel mai bun Pion.

Nu pot decât să-mi imaginez frustrarea lui Swansea în timp ce se plimba cu pălăria cu cataramă şi-şi purta posac tromblonul. Un bărbat care fusese un dandy, un favorit al curvelor din Londra, un domn care evolua prin sufrageriile înaltei societăţi şi canalele de sub ea cu egală uşurinţă, condamnat la o văgăună plicticoasă, populată în întregime cu fanatici religioşi a căror idee despre distracţie era să n-aibă niciuna.

Dacă n-ar fi fost loialitatea sa copleşitoare faţă de Checquy, Swansea s-ar fi dat deoparte şi ar fi întâmpinat cu braţele deschise orice monştri hoinari în oraşul Plymouth. La naiba, probabil că le-ar fi dat şi hărţi detaliate şi apoi ar fi ovaţionat în timp ce-i devorau pe pelerini.

Deduc că singura lui descătuşare erau expediţiile prelungite pe care le făcea în sălbăticie, unde s-a împrietenit cu băştinaşii. A făcut tot ce-a putut ca să-i avertizeze asupra pericolului reprezentat de compatrioţii lui şi a cerut triburilor să plece de-acolo. Băştinaşii au încuviinţat amabil, i-au arătat tainele pământurilor lor şi i-au ignorat în totalitate avertismentele. A privit rezultatul cu tristeţe, dar fără să fie cu adevărat surprins.

În următorii 107 ani, Swansea s-a ocupat să pună bazele unei operaţiuni solide, care a păstrat legăturile strânse cu organizaţia-mamă. Acest Checquy

american, care a devenit cunoscut drept Croatoan[10], s-a extins în colonii. Din multe puncte de vedere, membrii s-au confruntat cu o încercare inimaginabilă. Teoretic vorbind, erau însărcinaţi să înregistreze toate entităţile şi evenimentele supranaturale din Lumea Nouă. Dacă exista o ameninţare, erau încurajaţi s-o elimine şi, dacă era posibil, s-o trimită în viaţă în Anglia, pentru a fi examinată. Au încercat să respecte dispoziţia, însă resursele şi necesitatea le impuneau adesea să distrugă pur şi simplu orice ameninţare. Fiecare colonie era un mic avanpost; întreaga întreprindere era un mic arhipelag răspândit în faţa unui ocean de sălbăticie.

Fiecare colonie avea propriul birou Croatoan, dar nu să consideri organizaţia mai mult decât era. Îi lipseau resursele masive de populaţie din care se poate alimenta Checquy, aşa încât forţele Croatoan erau formate dintr-un talmeş-balmeş de trupe, din care făcea parte orice persoană cu puteri pe care reuşeau să pună mâna. Swansea a abordat triburile pentru a găsi noi recruţi şi le-a explicat situaţia; observase că băştinaşii aveau o rată mult mai mare de naştere a copiilor cu abilităţi speciale. L-au refuzat politicos. Se pare că au considerat că experienţa lor de mii de ani i-a pregătit suficient de bine să facă faţă oricărui pericol pe care l-ar fi putut naşte pământul lor natal. Dar i-au urat tot norocul din lume.

Swansea se confrunta cu probleme majore. Caracterul religios şi independent al coloniilor însemna că organizaţia nu se putea baza pe autoritatea guvernului pentru a dobândi copiii. Dacă îi

indignaseră taxele pentru ceai, coloniştii aveau să fie şi mai puţin entuziasmaţi de perspectiva de a-şi preda progeniturile. Şi nimeni nu ştia mai bine ca el care sunt riscurile de a creşte persoane cu puteri supranaturale în apropierea puritanilor. Îi făceau să se gândească la ştreanguri. Astfel că a fost nevoit să adopte măsuri extraordinare pentru a clădi o forţă care să poată apăra populaţia.

Copiii erau cumpăraţi. Copiii ale căror familii erau dispuse să-i lase să-şi facă ucenicia pe lângă cunoscuţi „meşteşugari" locali au devenit fără prea multă agitaţie agenţi. Copiii cu părinţi mai puţin flexibili erau, mă rog, luaţi cu forţa. Swansea şi agenţii lui îi răpeau de pe stradă sau îi luau în linişte din paturile lor pe copiii care păreau să aibă talente şi-i trimiteau în alte colonii. Acolo, primeau noi identităţi şi învăţau importanţa misiunii Checquy, aşa cum era ea întruchipată de Croatoan. Erau educaţi, învăţau un meşteşug şi-şi apărau comunitatea.

Adulţii erau ademeniţi. Periodic, Checquy trimitea întăriri, care erau primite cu extaz. Altfel, Swansea făcea ce putea. Ironia sorţii, marinarii erau luaţi pe sus de pe corăbiile lor. Orice adult care manifesta vreun talent avea o şansă peste medie să fie executat de comunitate (deşi merită observat că Swansea n-a găsit niciodată niciun fel de manifestare, la adulţi sau la copii, în satul Salem). În orice caz, Croatoan a salvat mai mulţi dintre aceşti „vrăjitori" şi i-a reeducat. Charisma şi dăruirea lui Swansea au contribuit în mare măsură la convertirea acestor oameni ale căror talente se manifestau la maturitate. Sclavii erau

selectaţi şi cumpăraţi. După integrarea în Croatoan, li se acorda libertatea. Unii agenţi erau indignaţi de perspectiva ca sclavii să fie eliberaţi şi să fie lăsaţi să acţioneze ca egali. Aceste proteste s-au stins rapid când nivelul abilităţilor în rândurile afro-americanilor l-a depăşit pe cel al majorităţii celorlalţi agenţi.

Au existat multe ameninţări la adresa coloniilor – de fapt, apăreau cu o regularitate înfricoşătoare –, iar Croatoan a încercat să le facă faţă. Când era posibil, coloniile le trimiteau întăriri suratelor lor afectate. Această unitate a permis grupului să supravieţuiască revoluţiei. Poate că a fost şi faptul că niciunul dintre membri nu era obligat să plătească impozite (un privilegiu care n-a fost niciodată acordat şi lui Checquy în Marea Britanic, aş putea adăuga. N-o să crezi ce impozite plătesc eu) şi că reprezentanţii Checquy care veneau în vizită îi tratau cu un respect profund. Totuşi, erau realişti, acceptând că misiunea lor era în egală măsură să protejeze populaţia şi să fie loiali tronului.

În timpul Revoluţiei americane, agenţii Croatoan n-au luptat pentru niciuna dintre tabere. Masacrul şi haosul masive ale diverselor confruntări stârniseră o parte dintre sălbăticiunile locale mai exotice, iar echipele erau ocupate să strivească moluştele gigantice cărora le plăcea să dea năvală peste fermele izolate şi să se ospăteze cu familiile fermierilor. Până să se termine războiul, Croatoan fusese redus la jumătate, cu o mulţime de victime provocate de operaţiuni disperate şi de violenţa ocazională a războiului.

În acest moment, forţele supravieţuitoare din Croatoan s-au

pomenit într-o situaţie jenantă. Erau agenţi ai unui guvern care fusese invitat cu fermitate să părăsească ţara. Dacă îşi dezvăluiau existenţa în faţa lui George, Ben, Thomas şi a restului găştii, era posibil să li se spună s-o şteargă. Şi mai exista şi varianta clasică a ştreangului. Se presupunea că Jefferson şi Franklin ar fi fost destul de destupaţi la minte, dar unii dintre membrii mai vechi din Croatoan încă nu aveau încredere să-şi dezvăluie existenţa nimănui. Totuşi, ţara era şi a lor, ca şi a celorlalţi. Şi era limpede că nimeni din noul guvern, încă destul de haotic, nu putea nici pe departe să înţeleagă ororile supranaturale care păşeau ţanţoş prin peisajul nocturn, cu atât mai puţin să se lupte cu ele. Derutaţi şi extenuaţi, supravieţuitorii din Croatoan şi-au apărat în continuare vecinii şi au trimis scrisori disperate la Checquy, cerând instrucţiuni.

Între timp, membrii Curţii Checquy din Anglia aveau şi ei problemele lor. În Cornwall se născuse ceva neplăcut, iar eliminarea sa necesitase atenţia întregii Curţi. Pe 3 septembrie 1783, când a fost semnat şi ratificat Tratatul de la Paris, Checquy se recupera, îşi îngropa morţii şi abia începea să-şi îndrepte atenţia spre părţile de lume care nu erau Cornwall. Sosirea scrisorilor de la Croatoan l-a făcut pe Lordul Negru să ţipe „Fir-ar al naibii!” în timp ce se afla în biserică.

Deşi Croatoan asigura servicii vitale pentru binele omenirii, Checquy a decis că nu poate să-i ceară pur şi simplu regelui George finanţarea care să le permită omologilor săi americani să-şi vadă de treabă. Trebuia abordat, subtil, noul guvern al ţării. Croatoan avea să trimită la noile autorităţi o persoană care

să explice care le era misiunea şi să le ofere serviciile organizaţiei. Cineva cu abilităţi care să sară suficient de mult în ochi ca să impresioneze autorităţile. Cineva care să poată scăpa lesne dacă proaspăt alesul preşedinte ar fi întins în pripă mâna după muschetă. Până când puteau fi siguri că guvernul i-a acceptat, membrilor Croatoan li s-a cerut să-şi ţină capul la fund şi să se poarte frumos.

Reprezentantul ales a fost un Nebun, un fost sclav pe nume Shadrach. Apariţia lui în locuinţa lui George Washington a fost exact cât trebuie de inexplicabilă şi l-ar fi impresionat pe preşedinte, dacă acesta s-ar fi aflat acasă. Din nefericire, Washington decisese să-şi petreacă ziua inspectând trupele. Din fericire, apariţia lui Shadrach dintr-un nor de molii şi manierele sale impecabile au uluit-o pe Martha suficient ca să fie de acord să-l lase să rămână acolo până se întorcea soţul ei. Timp de câteva ore, Prima Doamnă şi fostul sclav au stat în salon, iar Shadrach i-a explicat totul despre Croatoan şi misiunea lor. Martha era o persoană remarcabil de deschisă la minte şi cu suficient de mult bun-simţ ca să înţeleagă că ar fi bine pentru nou-născuta naţiune să aibă Croatoan de partea sa.

La o ceaşcă de ceai neimpozitat, Martha şi Shadrach au pus la punct detaliile înglobării Croatoan în guvern. Negocierile au fost înspăimântător de complexe, iar comunitatea supranaturală încă mai dezbate cine a fost cel mai şmecher dintre negociatori. Oricum, când a venit acasă, George Washington s-a trezit că deţine o agenţie supranaturală sub acoperire.

Istoricii au observat că George Washington era pasionat de spionaj şi a cheltuit o mare parte din buget pentru serviciile de informaţii. Ei bine, pot să-ţi spun că o bună parte a fost cheltuită pentru activităţile Croatoan. Din multe puncte de vedere, organizarea o reflecta pe cea de la Checquy. Şi ea primea un buget ridicol de supradimensionat şi păstra o structură ierarhică, în pofida protestelor Marthei, care susţinea că existenţa unei Curţi care să ia deciziile nu respectă noile idealuri ale naţiunii. Totuşi, Shadrach a fost foarte ferm. Însă, spre deosebire de Checquy, Croatoan nu a dobândit dreptul de a lua copiii cu forţa din familie. De fapt, Martha era întru totul de acord, însă preşedintele a fost inflexibil. În schimb, membrii Croatoan erau obligaţi să-i ispitească pe agenţii lor cu referiri prolixe la datorie şi responsabilitate, care funcţionau aproape la fel de bine şi aveau şi avantajul că nu-şi băteau flagrant joc de constituţie.

În cele din urmă, şi de o importanţă crucială, s-a convenit ca organizaţia americană, la fel ca Checquy, să nu se amestece în problemele care nu au legătură cu lumea supranaturală. Mandatul său se rezuma strict la tărâmul paranormal.

Pe măsură ce naţiunea se dezvolta, se dezvolta şi Croatoan. Totuşi, creşterea n-a fost proporţională. Nu ştiu din ce motiv, pe teritoriul continental al Statelor Unite se năşteau mult mai puţini copii cu talente speciale decât în Regatul Unit. Acest lucru ar fi fost îngrijorător dacă n-ar fi şi numărul ameninţărilor supranaturale mult mai mic. Ceea ce nu înseamnă că nu erau probleme. În America au apărut

Abaterile create matematic, care denaturau chiar structura timpului şi spaţiului în timp ce manipulau industria filmului mut. Cultul Înstrăinării. Călăreţul Foametei. Zeul Zăngănitor. Toate erau cumplite, dar, strict din punct de vedere al numărului, ameninţările supranaturale nu păreau să fie o problemă prea mare în Statele Unite.

Înainte să moară după ce a fost decapitat în repetate rânduri de o iubită civilă respinsă (şi tot mai uluită), Richard Swansea a observat această tendinţă, iar în agendele lui a fost descoperită o posibilă explicaţie. Prietenia lui strânsă cu băştinaşii i-a permis să le observe ritualurile şi obiceiurile. A emis ipoteza că există o seamă de elemente de protecţie, întreţesute chiar în urzeala pământului. Chiar dacă triburile s-au împuţinat, opera lor a rezistat, iar continentul a rămas relativ ferit de manifestările paranormale.

În pofida separării dispuse de stat dintre cele două organizaţii, Croatoan şi Checquy au păstrat relaţii foarte bune. Iniţial, au fost evitate aranjamentele formale, dar comunicau cu regularitate. Cu greu treceau zece ani fără ca unul dintre membrii unei Curţi să facă o vizită Curţii de peste ocean. În 1850, a fost încheiat un acord formal – Pactul Sororitas –, care sistematizează numeroasele legături de prietenie dintre cele două grupuri. Printre detalii se numără crearea Listei, angajamentul privind extrădarea celor care încalcă legea şi angajamentul solemn şi cu putere de constrângere că niciuna dintre organizaţii nu va accepta să ia parte la un război împotriva celeilalte ţări. Lista era un catalog al ameninţărilor pe care le

considera fiecare dintre cele două grupuri cele mai grave. Orice eveniment care implica una dintre ameninţările din Listă trebuie transmis de îndată.

Au existat chiar şi câteva eforturi comune. În timpul Războiului Civil, Croatoan a cerut întăriri când moluştele gigantice stârnite de violenţe au revenit şi au început să bântuie pământul. În 1903, Checquy a făcut apel la fraţii săi americani când s-a deschis un portal în Hong Kong şi în comunitate au început să se infiltreze demoni. În 1989, cele două grupuri au coordonat eliminarea morţilor vii din Hawaii – un stat care nu se bucura de imunitatea mistică a fraţilor de pe continent. Succesul acestor campanii a avut ca rezultat întărirea legăturilor de prietenie.

În zilele noastre, membrii Croatoan sunt cei mai credincioşi aliaţi. Ştiu secrete pe care nici măcar compatrioţii noştri nu le ştiu. Sunt mai puţini decât noi, şi totuşi asigură un teritoriu de multe ori mai mare decât al nostru. Personal, am cel mai profund respect pentru ei.

Mă rog, toate bune şi frumoase, îşi zise Myfanwy. *Dar te-ai şi întâlnit vreodată cu vreunul dintre ei? O să trebuiască să recunosc vreo glumă pe care aţi făcut-o între voi? Trebuie să-i întreb ce le fac copiii?* Myfanwy răsfoi neputincioasă mapa, dar nu-i atrase atenţia nimic. Se uită la ceas şi îşi dădu seama cât de puţin timp avea să se schimbe. Din fericire, singurul lucru care nu-i lipsea era o grămadă de costume de birou corespunzătoare. Până să vină Ingrid să-i anunţe pe americani, devalizase şifonierul, dăduse fuga înapoi în birou şi arăta suficient de formal.

16

— Tură Myfanwy Thomas de la Checquy, vi-l prezint pe Nebunul Shantay Petoskey de la Croatoan! anunţă Ingrid sonor.

Ce-a făcut, a luat lecţii de dicţie? se întrebă Myfanwy, roşind enervată. Ecoul încă mai răsuna prin încăpere când intră Nebunul Petoskey, iar Myfanwy deschise ochii pe care-i strânsese de jenă. Se uită la Petoskey şi simţi cu i se cască ochii. Indiferent la ce se aştepta, Shantay Petoskey nu asta era.

Femeia avea poate cu cinci ani mai mult ca ea şi era adorabilă. Era neagră, subţire şi înaltă înaltă înaltă. Era îmbrăcată cu ceva s-ar putea să fi fost fie îngrozitor de scump, fie neplăcut de ieftin, şi arăta superb pe ea.

Te rog, fă să fi avansat până la vârf doar culcându-se cu unul şi cu altul, îşi zise Myfanwy. *Nimeni nu merită să arate aşa de bine şi să mai fie şi deştept.*

Petoskey avea o expresie care sugera că încearcă să nu izbucnească în râs.

— Da, mulţumesc pentru această prezentare încântătoare, Ingrid, spuse Myfanwy.

— E o tradiţie, răspunse Ingrid calm.

— Da, bineînţeles, zise Myfanwy. Nebun Petoskey, adăugă ea, făcând un semn bizar cu capul, care se voia şi formal, şi elegant, dar probabil că arătase caraghios.

— Tură Thomas, mă bucur să te cunosc! răspunse Petoskey. Şi, te rog, spune-mi Shantay.

— Iar eu sunt Myfanwy, spuse ea.

Ah, slavă Domnului, nu ne-am mai întâlnit! îşi zise. Privi prudentă în spatele lui Shantay, dar n-o văzu decât pe Ingrid întorcându-se la birou.

— Îmi pare rău, mi se păruse că Ingrid a zis că vin ambii Nebuni.

— Nebunul Morales nu se simţea bine, explică Shantay. Ştiam că n-o să vină şi ea la această

întâlnire.

— Ah, sper că nu-i ceva grav, spuse Myfanwy.

— De vină e călătoria. O extenuează, explică Shantay. Ştiam că n-o să vină la întâlnirea asta.

— N-are importanţă. Acum trei sferturi de oră nu ştiam nici măcar că o să avem o întâlnire, aşa că nu-i mare lucru.

Nu-mi vine să cred c-am zis aşa ceva!

— Nu-mi vine să cred c-ai zis aşa ceva! spuse Shantay.

Urmă un scurt moment tensionat, în care Myfanwy se pregăti pentru o declaraţie de război. Apoi Shantay zâmbi larg.

— Eşti mult mai nostimă decât m-au lăsat să cred.

Îi făcu cu ochiul, iar Myfanwy îi zâmbi şi ea, plăcând-o foarte tare pe femeie. Îi trecu prin cap că încă mai stăteau amândouă în picioare.

— Îmi pare îngrozitor de rău, spuse. Hai să stăm jos. Nu acolo!

O împiedică pe Shantay să se aşeze pe scaunul deliberat incomod.

— Hai să stăm pe canapele. Vrei vreun fel de băutură caldă?

În scurt timp, erau instalate comod în adâncurile canapelei, iar Ingrid le aprovizionase cu ceşti cu cafea.

— Aşa, Shantay! spuse Myfanwy, lăsându-se comod pe spate şi lăsând pernele s-o cuprindă.

— Da, Myfanwy? întrebă Shantay, la fel de comod instalată şi de amuzată.

— Ce te-aduce aşa brusc în Anglia? Nu că n-am fi mai mult decât încântaţi să te vedem.

— A, firește. Pentru început, întreaga noastră Curte a fost impresionată de raportul pe care l-ai redactat, spuse Nebunul, aranjându-şi cu grijă rochia pe lângă corp. Şi s-a dovedit că a venit chiar la momentul potrivit.

— Ah.

— Da. Acum patru ore, o echipă de Pioni de-ai noştri a localizat o persoană care a intrat în ţară pe la

LAX. A fost examinată amănunţit şi s-a dovedit că are nişte implanturi foarte speciale.

Shantay făcu o pauză plină de înţeles.

— Nu erau silicoane.

— Lasă-mă să ghicesc, spuse Myfanwy sec. Îmbunătăţiri de-ale Altoitorilor?

Shantay încuviinţă îndârjită.

— Rahat! răspunse Myfanwy. Câinii v-au atras atenţia asupra ei?

— Nu, spuse Shantay. N-am pus încă în aplicare chestia cu câinii.

— A, serios?

— Mda, am urmărit-o pentru că venea din Belgia, zise Shantay răspicat.

— Interesant, replică Myfanwy încet. Nu ştiu dacă o să meargă şi aici. Şi a luat-o razna în aeroport?

— Păi, s-ar fi *putut* pierde cu firea din cauza celor trei albinoşi care o urmăreau, veni răspunsul. Dar erau foarte discreţi. Serios, a explodat fără nicio provocare.

— Asta-i îngrijorător.

— Extrem de îngrijorător. Imediat ce am fost informaţi, Nebunul Morales şi cu mine am făcut aranjamentele necesare să venim încoace.

Şi totul s-a întâmplat acum două ore, se minună Myfanwy. *Probabil că mai bine nu întreb.*

— Altoitorii reprezintă un pericol plauzibil la adresa ambelor noastre ţări, urmă Shantay. Apariţia unuia singur provoacă destulă îngrijorare, dar doi într-o perioadă de timp aşa de scurtă… Mă rog, e un pic mai tulburător.

— Subiectul mai e în viaţă? întrebă Myfanwy.

— Mda, deşi n-a fost uşor s-o controlăm, spuse Shantay posomorâtă. A reuşit să ucidă 13 oameni pe aeroport.

— Nu civili?

— Patru civili, nouă Pioni.

— O, Doamne! Îmi pare foarte rău! spuse Myfanwy. Opinia publică ştie?

— E imposibil să ţii secret aşa ceva când se petrece pe un aeroport. Singurele lucruri pe care am reuşit să le ascundem au fost unele dintre aspectele mai bizare. Din fericire, niciunul dintre Pioni nu şi-a activat puterile în văzul oamenilor.

— Şi atunci, cum…? se întrebă Myfanwy.

— Lunetişti, veni răspunsul concis.

— Serios? Al nostru s-a dovedit rezistent la gloanţe.

— N-am folosit gloanţe.

— Ah. Te rog să primeşti cele mai sincere condoleanţe din partea mea şi a întregului Checquy pentru această tragedie.

Shantay încuviinţă din cap.

— Caii voştri vor fi informaţi oficial în cel mult o oră, dar voiam să fim aici pentru inevitabila conferinţă de după.

— Corect. Scuză-mă, dar ai zis că subiectul e încă în viaţă. Aţi început s-o interogaţi?

— N-am avut noroc. Am izolat-o în complexul nostru din Nevada, dar a intrat într-un fel de stare de comă, şi până acum niciunul dintre băieţii noştri n-a reuşit s-o trezească.

— Unul dintre Pionii noştri a avut oarece succes când a vrut să-l trezească pe Van Syoc, spuse Myfanwy, aducându-şi aminte de gesturile atente ale doctorului Crisp. Sunt sigură că putem face un soi de aranjament. Doctorul Crisp e şeful experţilor în extragerea informaţiilor. E chiromant şi augur, poate citi o persoană pe toate părţile. Acum e băgat până în gât în Altoitor, dar trebuie să poată obţine mai multe informaţii dintr-o persoană în viaţă decât de la una moartă.

— Dacă nu poate el, avem o femeie care se descurcă destul de bine cu morţii, spuse Shantay, şi nu vreau să fiu nepoliticoasă, dar doctorul Crisp n-a omorât ultima persoană pe care a interogat-o?

Myfanwy nu răspunse imediat.

— Nu, nu doctorul Crisp l-a omorât pe Van Syoc. Altoitorii l-au omorât.

Îi explică tot ce-i spusese doctorul Crisp.

— Hristoase! spuse Shantay. Deci femeia pe care o avem în custodie… Îi pot ordona să se autodistrugă?

— Nu trebuie să-i ordone nimic, răspunse Myfanwy. O pot distruge chiar ei.

— Şi mai rău, zise Shantay. Le dau un telefon să văd dacă pot s-o ducă într-un loc ecranat.

— Bună idee. Dar să nu fii dezamăgită dacă nu merge. Noi l-am avut pe Van Syoc la cinci niveluri sub pământ. O să-i cer doctorului Crisp să stea de vorbă cu ei; s-ar putea să aibă câteva idei.

Câteva clipe, cele două femei nu se băgară în seamă una pe cealaltă, cât timp Shantay vorbi insistent la mobil, iar Myfanwy îi explică lui Ingrid situaţia. După ce dăduseră amândouă instrucţiuni, se întoarseră din nou una spre cealaltă.

— Prânzul? întrebă Myfanwy.

— Mi-ar face plăcere, răspunse Shantay.

> *Dragă Tu,*
>
> *Documentarea, chiar şi documentarea pentru a afla cine vrea să mă omoare, mi se pare mai degrabă liniştitoare. În definitiv, asta e ce fac eu oricum – mă ocup de cantităţi uriaşe de informaţii. Majoritatea sunt accesibile prin sistemul informatic intern. E o reţea închisă, aşa că niciun computer care conţine vreo referire la materialele Checquy nu este conectat la World Wide Web. E-mailurile de la un birou Checquy la altul trec printr-unul dintre sateliţii noştri, aşa că n-are cum să ne spargă sistemul niciun adolescent american enervant care are prea mult timp la dispoziţie. Nu există niciun nod de legătură, şi dacă îţi imaginezi că aşa ceva e scump, nici n-ai idee.*
>
> *Oricum, pot să descarc cele mai multe lucruri pe computerul meu, iar funcţia mea de Tură îmi oferă privilegii de acces*

la aproape orice. Aşa că răsfoiesc fişiere şi fişiere şi fişiere. Din când în când, am nevoie de câte ceva care nu se află în computere. Dacă materialul este disponibil în Citadelă, cobor la arhive, care sunt o parte foarte frumoasă a clădirii. Covoare verde-închis, biblioteci mari de stejar, cărturari tăcuţi – îmi place acolo. Îmi place să caut urma unei informaţii, trecând de la un raft la altul, pe lângă vitrine care conţin nişte chestii moarte foarte distinse şi apoi prin uşa metalică spre cripte.

În cripte se află coridoare după coridoare pline cu secrete. Dulapuri înalte cu sertare de lemn lucioase. Dosare sigilate cu ceară. Cutii cu hârtii aşezate în ordine. Şi apoi trec de aceste încăperi, îmi pun o haină pe mine şi intru în zona de depozitare la rece, unde detaliile sunt păzite de dulapuri grele de oţel.

Întotdeauna se află acolo, în detalii.

Unele lucruri totuşi nu sunt disponibile nici online, nici în Citadelă, şi, dacă se află într-unul dintre celelalte patru sedii ale noastre din Londra, mă duc acolo în weekend şi scotocesc prin teancurile din Anexă sau de la Casa Apex. Dacă înregistrările sunt în altă parte, cer să-mi fie trimise, iar dosarele jerpelite pentru care trebuie să semneze Ingrid apar pe biroul meu, învelite în plastic, cu diverse sigilii lipite peste tot. Totdeauna îmi place să mă uit la numele locului de unde au venit. Bath, Stirling, Orkney, Insula Man, Manchester, Portsmouth, Edinburgh, Whitby, Exeter. Suntem pretutindeni.

Iar acum trec prin documentele financiare, care au nu sute, ci mii de pagini. Vechile metode şi sisteme financiare ale Checquy sunt întortocheate

ca un vis urât, şi chiar şi noile aranjamente sunt pe cât de complexe te-ai aştepta să fie în orice agenţie guvernamentală semi-independentă enormă, care acţionează în secret în întreaga lume. Mi se răsucesc în faţa ochilor cifre – numere de cont, numere de tranzacţii, numere de identificare ale personalului, numere de autorizare, numere de destinaţii. Mi-am băgat nasul în fonduri secrete, m-am îndoit de administrarea fondurilor administrate şi am pus întrebări indiscrete în legătură cu fondurile discreţionare.

De ce parcurg registrele financiare? Păi, pentru că am descoperit în cariera mea că până şi în această lume secretă a puterii şi misticismului şi minunilor tăinuite totul se reduce de obicei tot la bani. Şi mă întreb dacă priceperea mea la cifre şi finanţe, combinată cu accesul la registrele Checquy, reprezintă motivul pentru care cineva din Curte vrea să mă distrugă. Poate că se tem că o să-i prind cu vreun mişmaş financiar.

Ceea ce, după cum s-a dovedit, s-ar putea să fi făcut. Nu e ceva uriaş, dar se pare că finanţele lui Sir Henry şi ale lui Gestalt sunt puţin… neconvenţionale. Acuma, s-ar putea să fie doar din cauză că amândoi au nişte vieţi foarte neobişnuite. Sir Henry se bucură de o durată de viaţă extinsă şi a acţionat sub câteva nume şi identităţi diferite, aşa că sunt nişte probleme aici. S-au pierdut bani. În acelaşi timp, Gestalt primeşte salariu pentru patru persoane, dar nu este clar pentru câte persoane plăteşte impozit.

Ideea e că nu e ceva concret. Nu ştiu sigur dacă vreunul dintre ei a comis vreo

fraudă. Mi-ar trebui mai mult timp decât am la dispoziţie ca să confirm orice abatere – să le analizez situaţiile financiare. Ce am găsit ar fi totuşi suficient ca să justifice o anchetă amplă. Şi, din acest motiv, asta face parte din planul meu de şantaj pentru situaţii neprevăzut.

Dar nu cred că o incorectitudine financiară a vreunuia dintre ei este suficientă ca să-mi atragă distrugerea. Trebuie să fie altceva care duce la trădarea mea. Prin urmare, în fiecare seară, în fiecare dimineaţă, la fiecare drum cu maşina şi în fiecare pauză de prânz (în rarele ocazii când am aşa ceva), când nu verific dosarele de personal ale Curţii, cercetez registre financiare. Bineînţeles, resursele Checquy sunt vaste şi variate, şi nu pot să le localizez pe toate. Însă, din poziţia de Tură, am cerut audituri duble pentru majoritatea criptelor şi am pus secţiuni rivale să le efectueze, într-o încercare de a mă asigura că nu colaborează între ele. În acelaşi timp, analizez eu însămi finanţele proiectelor mai mari din portofoliul Checquy. Acestea sunt destul de complexe, motiv pentru care sunt uşor de făcut şmecherii financiare.

Şi motiv pentru care sunt al naibii de greu de analizat.

Pentru moment, sunt împotmolită până în gât în fondurile alocate anual Moşiei, şi poţi să fii sigură că sunt o grămadă *de bani. Aşa şi trebuie să fie. Fiecare persoană care iese de-acolo la vârsta de 19 ani beneficiază de echivalentul unei educaţii aprofundate la nivel universitar, instrucţie militară riguroasă şi o stăpânire cât se poate de bună asupra puterilor*

sale. Bugetul trebuie să includă amenajările celei mai bune şcoli publice din ţară, echipamente pentru diagnosticarea şi testarea unei game largi de abilităţi supranaturale, cazare pentru o populaţie de elevi formată din persoane instabile din punct de vedere genetic, salarii pentru cei mai calificaţi şi mai receptivi profesori din lume şi *măsuri de securitate care să asigure menţinerea secretului. Ca să nu mai vorbim despre terapie pentru toţi cei implicaţi.*

Îţi spun toate astea pentru că, în urma săptămânilor nesfârşite de ore suplimentare în care am studiat şi analizat şi urmărit cu meticulozitate excesivă banii, am mai descoperit o neregulă, una care s-ar putea să fie destul de importantă ca să justifice distrugerea mea.

Şi, imediat ce o să iau o aspirină, o s-o iau pe urmele ei.

A ta, cu o durere de cap,
Eu

★

— Ei bine, o să fie mult mai plăcut decât sendvişul făcut acasă pe care mi l-am adus la serviciu, spuse Myfanwy după ce fuseseră duse la cel mai scump restaurant din oraş şi aşezate într-o mare de soare.

— Shantay e un nume interesant. E prescurtare de la ceva?

— Din câte ştiu eu, nu, spuse Shantay. De ce, al tău e?

— Myfanwy? De la ce-ar putea veni?

— Dumnezeu ştie, dar numele oamenilor sunt ciudate. Mai ales numele astea inventate.

— Al tău e inventat? întrebă curioasă Myfanwy.

— Nu, răspunse Shantay.

— Şi atunci, ce fel de nume e?

— Ăăă, Shantay vine din franceză, spuse Shantay, acceptând un pahar de vin adus de un chelner

slugarnic.

— Şi partea cu Petoskey? Nu pari poloneză.

— E chippewa[1], înseamnă „soarele care răsare”. Nu-ţi face probleme, toată lumea e nedumerită.

— Măcar poţi să fii relativ sigură că-l pronunţi cum trebuie.

— Da, de unde *vine* Myfanwy? E scoţian?

— Galez.

— Pe bune? Nu ştiu nimic despre galezi, spuse Shantay pe un ton relaxat.

— Nu, nici eu.

— Nu ţi-au povestit părinţii nimic despre moştenirea ta? întrebă distras Nebunul american, făcându-i semn chelnerului să se întoarcă. Ai mei îmi spun mereu despre diversele mele moşteniri culturale şi etnice. De fapt, o să luăm toată sticla.

Ultima parte i-o spusese chelnerului, care în mod vădit urma să-şi câştige bacşişul azi.

— Adevărul e că nu-mi cunosc părinţii, spuse Myfanwy, potrivindu-şi cu grijă ochelarii de soare.

Terasa restaurantului era *acel* loc unde să mănânci într-o după-amiază însorită londoneză. În mod normal, trebuia să fii extraordinar de cunoscut ca să obţii o masă pe terasă, dar Ingrid reuşise cumva să cultive relaţii foarte bune cu toţi proprietarii de restaurante din oraş. Când apăruseră Myfanwy şi Shantay, una purtând un card de credit care părea făcut din aur adevărat şi cealaltă arătând ca o zeiţă nubiană, fuseseră rapid aşezate în locul privilegiat, după ce fuseseră conduse la masă înaintea unui grup gălăgios de staruri de cinema care se pare că aştepta de zece minute.

— Nu-ţi cunoşti părinţii? repetă Shantay.

— Nu, m-au luat de la ei când aveam nouă ani, spuse Myfanwy, riscând să guste vinul.

— O, Doamne, am uitat. Aşa faceţi voi aici, nu? întrebă Shantay îngrozită.

— Îhî, confirmă Myfanwy.

— Ştii, nu vreau să fiu nepoliticoasă, spuse Shantay. Dar chiar nu-mi vine să cred că luaţi copiii din familii.

— Aşa e tradiţia, răspunse Myfanwy, hotărându-se asupra unui fel de mâncare cu o descriere lungă şi detaliată în meniu.

Dacă avea să deconteze sume uriaşe de la Checquy, voia ceva care să implice o grămadă de muncă pentru bucătar.

— Oamenii ca noi sunt consideraţi într-un fel proprietatea naţiunii.

— Păi am avut şi noi o tradiţie similară în State – oamenii ca proprietate. Şi după aia am avut un mic război care a cam stabilit că tradiţia aia trebuie să se încheie.

— Bineînţeles, spuse Myfanwy.

În momentul acela, apăru un chelner şi le luă comanda – o procedură care dură mai mult decât de obicei, pentru că ambele femei insistară să citească integral descrierea mâncării.

— Şi ţi-i aduci aminte pe părinţi? întrebă Shantay după ce chelnerul se îndepărtă clătinându-se, încărcat de adjective culinare.

— Deloc, răspunse Myfanwy, ridicând din umeri.

Se întrebă vag cum se simţise Thomas.

— Dar *tu* cum ai ajuns în Croatoan?

— M-am manifestat devreme. Avem un întreg program – foarte minuţios. Avem aşa de puţine cazuri de manifestare, încât nu ne permitem să ratăm nicio posibilitate. Oricum, părinţii mei sunt în Flint, Michigan. Ai fost vreodată acolo? întrebă ea dintr-odată.

— Cred că am auzit de el, spuse Myfanwy. Nu dădea târcoale pe-acolo un unicorn anul trecut?

— Nu, ăla era în East Lansing, răspunse Shantay indiferentă. Oricum, când eram mică, părinţii mei se descurcau destul de greu, mai ales cu trei copii.

— Cred că şi ai mei aveau tot trei copii, spuse Myfanwy.

— A, da? Care dintre ei erai tu?

— Sunt aproape sigură că eram mijlocia, răspunse ea, încercând să-şi aducă aminte.

— Eu eram cea mai mare, spuse Shantay. Şi deşi nu muream de foame, nici departe nu eram. După

aia au primit o scrisoare care părea oficială.

— Din partea statului?

— Nu, de la o şcoală cu internat extrem de scumpă din New Hampshire, care oferea cazare, masă şi plata taxelor şcolare.

— Aşa deci, spuse Myfanwy. Slavă Domnului pentru sinceritatea meticuloasă a departamentului pentru lumea supranaturală al guvernului american.

Făcu o pauză în utilizarea binevoitoare a sarcasmului ca instrument grosolan.

— Dar în ce fel e mai etic sistemul ăsta decât al nostru?

— Părinţii mei au avut de-ales. Ai tăi, sunt înclinată să cred că n-au avut.

— Da, deşi există anumite avantaje ale abordării noastre. Au mai fost şi alte beneficii?

— Puteam să mă duc acasă în vacanţe, zise Shantay.

— Ei bine, aici m-ai luat, răspunse Myfanwy.

★

Mâncarea se dovedi delicioasă. După desert, discutară despre complexitatea aranjamentelor de securitate din ţările lor, în timp ce erau duse în viteză înapoi la Citadelă.

— Tură Thomas, spuse şoferul, se pare că protestatarii aceia au hotărât să ridice o baricadă în faţa intrării în parcare. Agenţii de securitate se ocupă să-i mute, dar s-ar putea să dureze un pic.

— Atunci poţi să ne laşi în faţă, zise Myfanwy, trăgându-şi mănuşile pe mâini. Mulţumesc, Martin!

Când coborâră din maşină, cele două femei se uitară cu dezgust la protestatari.

— V-aţi gândit să puneţi poliţia pe ei? întrebă Shantay.

— Cred că n-ar face decât să aducă presa aici, răspunse Myfanwy, căreia îi atrăsese atenţia o femeie care arăta familiar, aflată de cealaltă parte a străzii.

— Poate c-aţi putea da vina pe vreun fel de dispută între bande?

— E Londra, nu LA, zise Myfanwy. Şi, în plus, e cartierul financiar.

Conversaţia se întrerupse când femeia care i se părea cunoscută traversă strada şi se apropie de ele.

— Mă scuzaţi, spuse tânăra. Îmi pare rău că vă deranjez!

— Da? întrebă Myfanwy.

Chiar îmi pare cunoscută – e din Checquy?

— Sunteţi… Eşti Muwahnwee Thomas?

— Cred că da, răspunse Myfanwy. Îmi pare rău, ne cunoaştem?

— Mă cheamă Bronwyn.

Fata o privi şovăitor, aşteptând o reacţie.

— Bronwyn Thomas. Sunt sora ta.

17

Se holbară una la alta, femeia care susţinea că e o soră pe nume Bronwyn cu o privire plină de aşteptări, iar Myfanwy cu totul stupefiată. Nici chiar când îl văzuse pe Gestalt strângându-l de gât pe doctorul Crisp nu fusese aşa de puternic copleşită ca de această revelaţie. Se uită la femeie, recunoscându-şi propriile trăsături, deşi mult mai drăguţe (chiar superbe, hai să recunoaştem), alături de un trup mai înalt şi păr lung, blond, elegant decolorat.

De-asta mi se părea familiară, se gândi Myfanwy amorţită. O vedea pe Shantay cu gura căscată, dar toate sunetele din lume păreau să fi fost amuţite. În schimb, nu exista decât Bronwyn, şi simţea o legătură, o senzaţie aproape de familiaritate. De parcă fata asta se potrivea în viaţa ei, umplând un spaţiu în formă de soră.

Ce-i asta? E măcar posibil? se gândi ea, uitându-se în nişte ochi care erau exact ca ai ei. *Chiar e sora mea?*

Ar trebui să spun ceva, a trecut un minut.

— Dumnezeule! zise ea, şi apoi nu se mai putu gândi la nimic de adăugat. Bună!

Ezită, apoi întinse mâna. Femeia care-şi spunea Bronwyn păru puţin surprinsă, dar apoi o prinse cu un zâmbet şi o strânse şovăielnic.

— Probabil că e un şoc formidabil, spuse Bronwyn. Eu, apărând din senin.

— E cel mai uluitor lucru care mi s-a întâmplat vreodată, zise Myfanwy. Cel mai uluitor lucru…

Vocea i se pierdu, iar ea rămase holbându-se şi ţinând în continuare mâna lui Bronwyn.

— Eu sunt Shantay. Sunt colegă cu Myfanwy, zise Shantay hotărât. Se pare că e într-o mică stare de şoc.

— Bună! răspunse Bronwyn.

— Ştii, îmi pare *foarte* rău că-ţi fac aşa ceva, dar e o chestie extrem de importantă la care trebuie să

ajungem, adăugă Shantay. Şi nu poate aştepta.

E o chestie la care trebuie să ajungem? se întrebă Myfanwy fără vlagă.

— Bronwyn, trebuie să-mi dai toate datele tale de contact. Adresa şi aşa mai departe, spuse cu voce tare. Şi o să ţi le dau şi eu pe ale mele, şi vorbim să ne vedem.

Fără tragere de inimă, dădu drumul mâinii lui Bronwyn şi coborî privirea. *Are aceleaşi mâini ca şi mine,* se gândi ea ameţită. *Iisuse, şi nici măcar nu mi-am scos mănuşile când i-am ţinut mâna!* Se cutremură.

— Poţi să vii la mine şi o să aflăm câte ceva una despre alta, spuse ea în grabă.

Chiar în timp ce vorbea, era deja conştientă de sutele de complicaţii care rezultau din această întâmplare. Făcură schimb de date şi planuri pentru seara aceea. Myfanwy spuse că o s-o sune mai târziu ca să stabilească ora. Îşi luară un rămas-bun stingherit, iar ea o lăsă pe Shantay s-o conducă în Citadelă.

— Ei bine, spuse Shantay după ce urcară în lift, asta a venit cam pe neaşteptate.

— Da.

Myfanwy îşi trase nasul, iar Shantay îi întinse o batistă.

— Nu mi-am scos mănuşile când i-am luat mâna, se agită Myfanwy. Am fost aşa de şocată, că nici măcar nu m-am *gândit!*

— Slavă Domnului! exclamă Shantay. Fetiţă, dacă femeia aia ar fi încercat să se năpustească să te pupe sau *orice* alt tip de contact direct, aş fi bătut-o de-i suna apa în cap chiar acolo, pe trotuar.

— Ce?!

— Vorbeşti serios? Vine la tine o fată pe stradă, nu ştii *ce* e! La dracu', putea să fie un agent al Altoitorilor!

— Ştiu că am o soră, iar femeia asta arată exact ca mine – mă rog, unele părţi din ea, se corectă Myfanwy, gândindu-se la picioarele alea lungi.

— Ah, te rog, ştii ce pot face Altoitorii, zise Shantay. Sigur, seamănă mult cu tine, dar ne batem cu nişte oameni care sunt practic zeii chirurgiei plastice şi ai armelor biologice bizare. Rahat, nu să te atingă – dacă ar fi părut că o să *răsufle* măcar pe tine, aş fi intervenit.

— Shantay, zise Myfanwy, dacă femeia asta voia să mă omoare, n-avea nevoie să folosească vreo armă de-a Altoitorilor. Bărbatul ăla de la pensiune avea pistol.

Avu o senzaţie de leşin la gândul acesta.

— Aşa e! îşi dădu seama Shantay. Fata aia are noroc că nu e un cadavru decapitat în stradă acum.

— Păi, asta ar fi provocat ceva probleme, spuse Myfanwy. Dar ai dreptate în legătură cu gagica. Nu ştiu nimic despre ea. Va trebui s-o verific înainte s-o las să-mi intre în casă. O să am nevoie de dosarele lui Bronwyn Thomas, inclusiv poze, istoric personal, istoric al călătoriilor, unde stă. Adevărata Bronwyn Thomas ar putea fi acum în Australia…

— Eşti în regulă? întrebă Shantay. O să te ajut eu cu verificarea amănunţită. Putem s-o rezolvăm rapid.

— Mda, doar că… sper că e pe bune şi că nu-s probleme. Ar fi drăguţ să am o soră.

— Poate chiar e sora ta, spuse Shantay. O să verificăm totul şi, dacă ies toate cum trebuie, atunci o să bei ceva cu ea diseară. Caz în care ai o nouă serie de alte probleme.

— Cum ar fi?

— Cum ar fi unde o să-i spui c-ai fost toată viaţa ei.

★

Myfanwy se aşeză într-un capăt al canapelei de acasă, cu picioarele goale sprijinite pe un taburet şi capul lăsat pe spate. În pofida unui pahar plin-ochi de brandy pe care-l avea în mână şi a prezenţei paşnice a lui Wolfgang la ea în poală, tot mai simţea că-i e greaţă gândindu-se la sosirea lui Bronwyn.

Ea şi Shantay îşi petrecuseră după-amiaza într-o verificare de securitate isterică. Lui Myfanwy nu-i

plăcea ideea să ştie cineva – nici chiar Ingrid – că îşi verifică sora biologică. S-ar fi ridicat întrebări, iar Checquy ar fi putut spune că lui Myfanwy nu i s-ar permite sub nicio formă s-o vadă. Dacă această Bronwyn chiar *era* sora ei, atunci Myfanwy era decisă s-o cunoască.

Şi dacă nu era, mă rog, atunci trebuia făcut altceva.

Aşa că Myfanwy o pusese pe Ingrid să-i scoată toate întâlnirile de după-masă din program, iar ea şi Shantay se duseseră în biroul ei şi închiseseră uşa în urma lor. Apoi se apucaseră să afle tot ce puteau despre Bronwyn Laura Thomas. Faptul că era Tură însemna că are acces practic nelimitat la informaţiile guvernamentale despre cetăţeni, iar faptul că predecesoarea ei fusese atât de interesată de cercetare şi pregătiri însemna că putea face aproape totul din birou.

Bronwyn Laura Thomas nu locuia în Australia. Locuia la Londra, într-un apartament lângă Marble Arch. Intrase la Universitatea de Artă din Londra. N-avea cazier. Nu ieşise niciodată din ţară ca să se ducă nicăieri, cu atât mai puţin în Belgia. Folosea internetul în mod convenţional – aproape chinuitor de convenţional. Niciun e-mail către nimeni din Belgia sau către cineva dubios. Nu apucaseră să verifice toate persoanele cărora le scrisese în ultimele şase luni, dar o selecţie făcută la întâmplare nu dăduse la iveală nicio suspiciune. Numărul telefonului mobil era cel pe care i-l dăduse lui Myfanwy după-masă. Persoana din pozele pe care le găsiseră arăta identic cu cea cu care stătuseră de vorbă.

— Păi, toate par în regulă, spuse Shantay. S-ar putea chiar să fie ea.

— Cred că este ea, adăugă Myfanwy. Chiar cred.

— Şi atunci, ce-ai de gând să faci?

Myfanwy se aşeză şi-şi muşcă buza. De când intrase în viaţa asta, fuseseră puţine lucruri care să-i facă plăcere cu adevărat. Balanţa contului bancar. Mâncarea de la cina cu Lady Farrier. Prietenia

spontană cu Shantay. Perspectiva de a întâlni – de a *avea* – o soră era încântătoare. Se săturase să fie orfană. Voia o familie. Sau cel puţin mai mult de un prieten.

— O s-o sun, hotărî ea şi întinse mâna după telefon.

— Stai, zise Shantay. N-o suna pe mobil… Sună pe numărul de-acasă.

— Nu mi-a dat numărul de-acasă, protestă Myfanwy.

Îi căzu fisa.

— În regulă, bine.

Formase numărul de acasă şi îi răspunsese o Bronwyn Thomas care-i aşteptase apelul. Vorbiseră puţin şi stabiliseră că Myfanwy o să trimită o maşină s-o ia pe Bronwyn. Ceea ce avea să se întâmple în cinci minute. Val, menajera pe care o cunoscuse în cele din urmă, fusese foarte entuziasmată de ideea că vine sora lui Myfanwy.

— Ştiţi că mi-am făcut mereu griji pentru dumneavoastră, domnişoară Thomas, spusese ea cu accent nordic puternic. Sunteţi prea retrasă. Nu-i sănătos pentru o fată tânără să muncească toată ziua şi după aia să vină acasă şi să adoarmă pe canapea. Mă bucur foarte tare că vine sora dumneavoastră. Poate c-o să fie ea în stare să vă bage minţile-n cap.

Şi insistase să pregătească o tavă enormă de mâncare.

— E mult de când nu v-aţi mai văzut?

— Ani de zile, răspunsese Myfanwy, cu mare exactitate.

— Ani de zile! Este absolut îngrozitor! Tipic pentru femeile de carieră. Îţi găseşti un job şi uiţi cu totul de orice altceva. Ştiţi că e prima dată că v-am auzit vorbind despre familia dumneavoastră?

Când făcuse cunoştinţă cu Val, Myfanwy îşi dăduse seama că Thomas o angajase din două motive. Primul, era destul de reconfortant să ai pe cineva care să-ţi spună ce să faci cu viaţa ta, şi al doilea, pentru că era o bucătăreasă şi menajeră

extraordinară. De teamă să n-o jignească, acceptase supusă tot ce sugerase Val, inclusiv paharul de brandy.

— În mod normal, nu încurajez băutul, spusese ea. Dar nu v-am văzut niciodată aşa de agitată.

Val îi turnase lui Myfanwy băutura şi îi spusese să se aşeze şi să se relaxeze.

— Îi dau eu drumul surorii dumneavoastră şi după aia o iau spre casă.

Aşa că acum Myfanwy îi mângâia blana lui Wolfgang, deşi nu băuse încă nicio gură de brandy. În schimb, încerca să rămână vigilentă şi, în acelaşi timp, să-şi relaxeze muşchii dureroşi. Pantofii ăştia afurisiţi, cei pe care se simţea obligată să-i poarte când îşi juca rolul de Tură, îi nenoroceau gleznele. Era aşa de concentrată să se holbeze la tavan, că nu auzi soneria. N-o auzi pe Val deschizând uşa din faţă şi apoi nu-şi dădu seama când intră Bronwyn în cameră.

— Myfanwy? spuse Bronwyn timid.

Myfanwy tresări şi se uită agitată în jur.

— Salut! Intră! M-aş ridica, dar îl am pe Wolfgang aici şi nu-i place să-l dai deoparte, explică ea, arătând neajutorată spre iepure, care părea să stea destul de comod.

Lui Bronwyn i se lumină chipul şi veni să mângâie iepuraşul.

— E scump! spuse Bronwyn. De când îl ai?

— O, Doamne, nu ştiu, spuse Myfanwy sincer. Vrei să-l ţii tu?

Bronwyn se aşeză lângă ea pe canapea, iar Myfanwy îl transferă cu grijă pe Wolfgang.

— Aşa deci, spuse ea agitată.

— Aşa deci.

— Nu ştiu ce crezi tu, spuse Myfanwy, dar când m-am trezit azi-dimineaţă nu mă aşteptam la aşa ceva. Cum naiba ai reuşit să mă găseşti?

— N-a fost simplu, răspunse Bronwyn. Eram într-o cafenea în oraş, mă uitam la nişte chestii pe internet, şi ştii cum e când îţi cauţi propriul nume?

Asta am făcut, şi apoi, de curiozitate, am scris numele tău, să văd ce se întâmplă.

Ah, misteriosul căutător pe Google, se gândi Myfanwy. *Păi, presupun că putem să închidem dosarul ăla.*

— N-am obţinut absolut niciun rezultat, în afară de o gagică din Noua Zeelandă care tricotează şi face pere din pâslă şi le vinde pe internet. Dar mi s-a trezit curiozitatea, aşa că am căutat un pic. Am căutat un certificat de deces – sunt documente publice, ştii –, dar n-am reuşit să găsesc pe nicăieri.

— Nu ştiam, spuse Myfanwy.

Aş fi zis că Checquy ar fi aranjat chestiile de genul ăsta.

— A, da. Aşa că ştiam că trăieşti, şi am un prieten care lucrează la fisc. N-a vrut, dar a găsit o Myfanwy Alice Thomas care locuieşte aici. Eşti singura Myfanwy Alice Thomas din Marea Britanie.

Bineînţeles, se gândi Myfanwy. *Moarte şi impozite. Astea te găsesc întotdeauna.*

— E foarte impresionant, spuse ea.

— Totdeauna am fost destul de bună la documentare, spuse Bronwyn cu modestie.

Ah, deci asta *avem în comun,* îşi zise Myfanwy, *dar n-ai moştenit şi tu puterea de a-i face pe oameni să facă pe ei. N-are cum să nu-ţi placă acest caracter aleatoriu al geneticii.*

— Tot nu eram sigură că eşti tu. Am venit la adresa asta şi încercam să-mi fac curaj şi să sun la poartă. Dar după aia te-am văzut şi semănai foarte tare cu mama. Aşa că te-am urmărit până la clădirea aia din oraş. M-am dus la recepţie, dar numele tău nu apărea în listă. Ştiu că a fost ca şi cum te-aş fi urmărit, urmă Bronwyn, dar am stat pe lângă clădire. Mă gândeam că, dacă nu ieşi prin faţă, pot să mă întorc aici şi să încerc să sun la poartă. Şi după aia ai apărut chiar acolo, exact pe partea cealaltă a străzii.

Clătină uluită din cap, iar lui Myfanwy îi fu clar că Bronwyn încerca să-şi dea seama cum să pună tot felul de întrebări. I-o luă înainte.

— Bronwyn, tu ai 25 de ani, aşa e?

— Da, n-aveam decât trei ani când ai… plecat. Aşa că de fapt nu-mi aduc deloc aminte de tine, adăugă ea cu vinovăţie.

Măcar nu sunt singura! îşi zise Myfanwy, încercând să se gândească la ce să mai spună. Urmă o tăcere stânjenitoare, şi apoi Bronwyn se mulţumi cu cel mai simplu gambit de deschidere.

— Îmi place mult casa ta! De când stai aici?

— Ah… de câţiva ani, răspunse Myfanwy evaziv.

Cum îşi petrecuse cea mai mare parte a după-amiezii verificând-o pe Bronwyn, nu prea avusese timp să pregătească şi poveşti convingătoare.

— Am primit o promovare mare şi am cumpărat casa. Şi apoi am petrecut o veşnicie decorând-o.

— E minunată! Şi cu ce te ocupi?

— Lucrez la stat, explică Myfanwy. Sunt specialist în afaceri interne.

Văzu cum licărul de interes din ochii lui Bronwyn se stinse, aşa cum şi trebuia.

— Fac o mulţime de supervizare. Program lung, nu prea am viaţă socială, dar îmi place.

Şi era adevărat, îşi dădu ea seama. Nu numai că îi plăcea rolul administrativ, deşi se pricepea. Îi plăcea toată povestea.

— În regulă, aşa că trebuie să întreb, spuse Bronwyn. Ce s-a întâmplat? Jonathan mi-a spus că am avut o soră şi există nişte poze cu tine, dar mami şi tati nu vorbeau niciodată despre tine. Multă vreme am crezut că ai murit sau ceva de genul ăsta.

— Jonathan e fratele nostru, nu? întrebă Myfanwy şovăitoare.

Trebuia să aibă grijă, dar era şi foarte curioasă.

— Nu-ţi aduci aminte? întrebă Bronwyn sceptică.

— Nu prea, răspunse Myfanwy. Când am plecat, eram mică, şi după aia s-au întâmplat o mulţime de chestii.

— Ce fel de chestii?

— Păi, e complicat. Ce ţi-a spus tatăl tău… *al nostru?* Sau mama? întrebă Myfanwy, îngrijorată să nu contrazică vreo poveste prestabilită.

— N-au zis niciodată. Când Jonathan şi cu mine încercam să stăm de vorbă cu ei despre tine, pur şi simplu refuzau să discute. Mai ales tata, zicea că nu vrea să-l mai întrebăm niciodată de aşa ceva. Că ai plecat şi că trebuie să încercăm să te uităm şi să ne vedem de viaţă.

În timp ce vorbea, îşi ţinea privirea aţintită asupra lui Wolfgang, iar Myfanwy avu impresia că existaseră certuri urâte pe tema asta. Ţipete şi tăceri şi ruşine. Cineva fusese trimis la culcare fără să capete de mâncare. Se simţi vag vinovată.

— Aveam o problemă medicală, spuse Myfanwy. Şi era foarte serioasă – şansele de supravieţuire erau foarte reduse.

Bronwyn îi aruncă o privire îngrijorată.

— Sunt destul de bine acum, o asigură ea, dar o vreme situaţia a fost critică. În cea mai mare parte a timpului luam o mulţime de medicamente, eram sedată, în saloane de izolare, inventă ea la inspiraţia momentului. Şi de-asta nu puteaţi să mă vizitaţi, urmă Myfanwy. Părinţii noştri ştiau că urma să mor şi că nu pot să mă vadă. Aşa că probabil că le-a fost mai uşor să nu se mai gândească la asta.

— Ce era în neregulă? întrebă Bronwyn nesigură.

— Chestii complicate, foarte neobişnuite, spuse Myfanwy evaziv. Nu-i cazul să-ţi faci probleme, nu e ceva genetic. Dar chiar nu vreau să vorbesc despre asta.

— Dar te-ai făcut bine?

— Acum vreo patru ani au găsit un tratament medicamentos care îmi permite să funcţionez. Totuşi, a fost o complicaţie întreagă să mă dezintoxice. Luam de ani de zile unele dintre medicamente şi aveam nişte dependenţe destul de grave, spuse Myfanwy, uşor impresionată de cât de uşor îi venea să spună minciunile.

— E îngrozitor! exclamă Bronwyn. Dar nu te-ai gândit niciodată să iei legătura cu noi?

Era clar că nu voia s-o jignească pe Myfanwy, dar se simţea şi rănită. I se părea de neînţeles că sora ei n-ar fi încercat imediat să-şi găsească familia.

— Mi se întâmplau foarte multe, foarte repede, zise Myfanwy. Trăiam într-o ceaţă produsă de medicamente. M-au ajutat să-mi găsesc un apartament şi o slujbă. Eram aşa de obişnuită să mă concentrez exclusiv asupra unui singur lucru, că nu părea să mai încapă şi altceva în afară de muncă şi dezintoxicare. Şi acum abia dacă ies în lumea reală. Mă agită.

Se uită cu atenţie la Bronwyn, dorindu-şi să nu fie supărată.

— Iar amintirile mele despre voi sunt foarte neclare. Când mă gândeam la asta, era ca un vis.

Bronwyn încuviinţă, părând zăpăcită. Se dovedea că sora ei era dependentă de droguri aflată în recuperare şi agorafobică.

— Nu ştiu ce să spun, zise Bronwyn. Sunt multe de asimilat. Trebuie să-ţi fi fost foarte greu.

— Mda, mă rog, răspunse Myfanwy, ridicând puţin din umeri. Asta-i situaţia şi sunt foarte recunoscătoare pentru cum s-au rezolvat toate.

— Mda, spuse Bronwyn încet.

Îşi coborî privirea spre mâini, mângâindu-l pe Wolfgang.

— Eşti bine? întrebă Myfanwy nesigură.

— Da, doar că ar fi fost dificil şi dacă mi-ar fi spus toate astea un prieten, iar tu eşti sora mea, spuse Bronwyn, încă privind în jos.

Trase adânc aer în piept.

— Am senzaţia c-ar fi trebuit să ştiu de toate astea, ca şi cum ar fi trebuit să facă parte din trecutul *nostru,* iar familia te-a abandonat. Probabil că şi tu ai aceeaşi senzaţie, că nici măcar nu ne-a păsat.

Ridică privirea, iar Myfanwy văzu lacrimi în ochii ei.

— N-ai niciun motiv să simţi nimic pentru mine, dar vreau să ştii că, deşi nu-mi aduc aminte de tine, şi poate că nici tu nu-ţi aduci aminte de mine, mă bucur că te-am găsit. Chiar vreau să fii sora mea!

Iar pe Myfanwy cuvintele acelea o atinseră drept în inimă.

— Şi eu vreau, spuse ea.

Apoi se apropie şi se ţinură în braţe şi plânseră, dar şi râseră în acelaşi timp. Când o îmbrăţişă pe femeie, Myfanwy simţi o înteţire a puterilor ei, ca un foc peste care se turnase benzină. Simţea legăturile genetice pe care le avea cu fata asta, propriile ei tipare reflectate, într-o anumită măsură, în sora ei. Myfanwy se trase uşor, cercetând-o pe Bronwyn, apoi o trase înapoi în braţele ei, râzând din nou.

Tot restul pare o parte din viaţa lui Thomas, se gândi ea. *Ceva moştenit. Dar asta, asta e partea mea la fel de mult cât ar fi fost şi a ei. Fata asta e sora acestui trup, care e la fel de mult al meu ca şi al lui Thomas.* Şi, cu asta, simţi cum se relaxează în cele din urmă şi redevine ea însăşi.

★

— Acuma, zise Myfanwy după ce se liniştiseră şi-şi şterseseră lacrimile. Povesteşte-mi despre tine. Şi despre familie.

— O, Doamne. Bine. Îmi pare rău să-ţi spun, dar părinţii noştri au murit, spuse tristă Bronwyn.

Asta nu era surprinzător; Myfanwy citise deja în dosare. Dar acum, când o spusese sora ei, simţi cum o străbate şocul. Cumva, era mai adevărat, mai încărcat de înţeles. Nu erau doar părinţii unui trup pe care-l moştenise, erau părinţii *ei.* Simţi un regret pătrunzător şi îşi dădu seama că i se vedea pe chip.

— Au murit acum opt ani, într-un accident de maşină, spuse sora ei. A fost un şofer beat. Eu m-am mutat la Londra, să stau cu Jonathan. El e bancher; are 33 de ani. Când au murit mama şi tata, a devenit tutorele meu legal. N-a fost uşor, să mă duc la altă şcoală şi toate celelalte. Am terminat, dar cu greu. Şi apoi am pierdut vremea câţiva ani, am avut câteva joburi de rahat. Apoi Jonathan a zis că am avut destul timp să depăşesc momentul, aşa că acum învăţ. Familia noastră se descurcă mai bine când are o misiune. Probabil că ţi-ai dat şi tu seama.

Îşi zâmbiră una alteia, iar Myfanwy se simţi foarte bizar. Să-şi vadă propriile trăsături întipărite

pe faţa altcuiva era cumva mângâietor.

— Noi credeam că trăieşti, zise Bronwyn încet. Jonathan şi cu mine le-am citit actele şi am găsit nişte documente.

Hristoase, oare tocmai am spus o minciună genial de detaliată doar ca să fiu dată de gol? se întrebă Myfanwy îngrozită. *Ce ziceau actele alea?*

— Erau nişte registre financiare. Mama şi tata primeau plăţi regulate. Jonathan le-a identificat la serviciu şi a descoperit că veneau de la stat. Un departament obscur. Am încercat să te localizăm, dar erau tone de birocraţie. Şi habar n-aveam unde eşti şi ce se întâmplă. S-a dovedit că e mai uşor să nu ne mai gândim. Însă banii au continuat să vină. Îmi asigură taxa la universitate, spuse Bronwyn timidă.

Compensaţii de la Checquy, se gândi Myfanwy. *Mă întreb cât valorez.*

— Ce cursuri faci? întrebă ea.

— Design vestimentar, răspunse Bronwyn.

— Ah, fantastic! Poate că poţi să mă înveţi şi pe mine, zise Myfanwy. Nu ştiu absolut nimic despre modă.

— Cum? Uite ce costum porţi!

Myfanwy se privi.

— Da?

Nu era un costum care să spună *Uită-te la mine!* De fapt, arăta de parcă ar fi preferat să nu te uiţi deloc la el.

— Păi, e de foarte bună calitate, spuse Bronwyn, pipăind stofa şi apreciind-o. Şi costă mai mult decât câştig eu în trei luni făcând pe chelneriţa.

— Da, bine, abordarea mea generală e că dacă plătesc o sumă înspăimântătoare pe ceva de îmbrăcat, lumea n-o să bage de seamă că arată îngrozitor pe mine, spuse Myfanwy.

Stătură până târziu, iar Myfanwy află o mulţime de detalii despre viaţa surorii ei. Stătea în continuare cu Jonathan. Singurul motiv pentru care nu-l adusese şi pe fratele ei la Myfanwy era că el se afla într-o delegaţie de câteva săptămâni în Japonia.

Bronwyn voia să devină designer, dar se îndoia şi de talentul ei, şi de posibilitatea de a-şi găsi de lucru.

Îşi făcuse doar câţiva prieteni de când se mutase la Londra şi n-avea niciun iubit.

— Ştiu cum e, zise Myfanwy. Eu n-am avut *niciodată* un iubit.

Şi nici timp măcar să mă gândesc să am aşa ceva, se gândi ea abătută. Explicaţia scrisă a lui Thomas despre inexistenţa vieţii ei sociale fusese scurtă, cu oarece remuşcări şi jenată. Cam cum îşi imaginase Myfanwy că fusese Thomas. Găsise în sertarul noptierei un obiect cu baterie, dar nu prea avea încredere să-l folosească. *E drept, e al meu. Şi n-a fost folosit decât pe corpul meu. Dar nu de mine. Este un aspect al amneziei despre care lumea nu vorbeşte în mod normal.*

După ce o condusese pe Bronwyn în camera de oaspeţi, Myfanwy se întoarse în living şi termină paharul de brandy. Îl ridică pe Wolfgang şi-l puse în cuşca lui de dormit. Apoi ridică perna din capătul de canapea unde stătuse, scoase un pistol care fusese ascuns acolo şi-l încuie în birou.

18

Dragă Tu,

Ei bine, am dat o mare lovitură. Ştii, există un motiv pentru care FBI angajează contabili şi obsedaţi de calculatoare. Întotdeauna este vorba despre bani. Şi toată revoluţia electronică le-a provocat o groază de probleme celor cu mintea la ilegalităţi. Pe vremuri, puteai să iei o mână de dubloni şi să-i cheltui. Autorităţile n-aveau cum să urmărească un dublon. Totuşi, acum există întotdeauna o urmă. Mai ales dacă ai de-a face cu sume mari. Neregula despre care vorbeam mai devreme? Mda, bine, s-a dovedit că era vorba despre o grămadă de bani. Şi mi-am dat seama încotro au fost redirecţionaţi.

Urmărirea banilor care lipseau a fost de fapt destul de distractivă, mai ales în comparaţie cu toate înregistrările alea de tranzacţii pe carduri de credit de corporaţie prin care a trebuit să mă bălăcesc. Rahatul ăla a fost de-a dreptul plicticos. Există un motiv pentru care nu avem nicio emisiune de televiziune care să se cheme CSI: Contabilitate judiciară. *Deşi o să-ţi spun că acum chiar ştiu bine-bine Checquy, pe faţă şi pe dos. Şi ştiu unde s-au dus banii care lipsesc.*

În comparaţie cu bugetul total al Checquy, suma care a dispărut în decursul anilor nu era chiar aşa de mare, dar era suficientă ca să cumperi o grămadă de teren în sudul Ţării Galilor, să ridici rapid câteva clădiri şi să te apuci să-ţi formezi o mică armată de supercopii.

Exact: există o a doua Moşie.

Poate că nu ţi se pare ceva teribil de uluitor, dar n-aş fi fost mai surprinsă nici dacă se dovedea că există o a doua familie regală pusă bine pe undeva în valea dosită din zona unde se află această a doua Moşie. Aşa de important e. Prima Moşie reprezintă adevăratul nucleu al puterii Checquy. Nu abilităţile paranormale sunt cele datorită cărora agenţii noştri sunt cei mai buni din lume, deşi capacităţile lor supranaturale le oferă cu siguranţă un avantaj. Sunt cei mai buni pentru că sunt aduşi de la o vârstă fragedă şi instruiţi riguros. Aşa rămâne Checquy atât de puternic şi acesta este motivul pentru care coşmarurile rămân bine ascunse sub pat în loc să urce în el deodată cu noi. Şi acum mai există încă una, aşa că oricine o controlează deţine o armă al naibii de mare, şi o deţine ilegal.

Nu-mi venea să cred, aşa că m-am silit să mă duc până acolo. Am avut un weekend liber, şi fie mă duceam într-o minivacanţă în Ţara Galilor, fie stăteam acasă şi citeam rapoarte administrative. Aşa încât, vineri după-masă, după serviciu, am încărcat maşina, l-am ambalat pe Wolfgang în cuşca lui, m-am aşezat la volan şi am pornit la drum.

De fapt, îmi place să conduc. Unul dintre numeroasele avantaje ale funcţiei mele este că nu trebuie să-mi fac griji pentru amenzile de depăşire a vitezei, şi am destui bani ca să-mi permit o maşină drăguţă şi neserioasă cu un sistem stereo bun. Aşa încât, gonind pe drum, am reuşit să cânt suficient de tare ca să justific viteza, dar nu chiar atât de tare încât Wolfgang să nu poată să stea în picioare fără să cadă.

Ah, Ţara Galilor! Tărâmul strămoşilor mei! Al strămoşilor noştri! Eşti parţial galeză, ştiai? Vreau să zic că familia noastră a plecat din Ţara Galilor acum câteva generaţii, şi deşi probabil că mai avem rude împrăştiate pe-aici, nu-mi aduc aminte să fi cunoscut vreodată vreuna dintre ele.

Încă de când am aflat că în viitorul apropiat unul dintre colegii mei va încerca să mă omoare, am devenit cam paranoică. Sincer, cred că e de înţeles. Aşa că am decis să nu mă cazez la o pensiune şi am dormit afară, într-un sac de dormit.

N-am mai dormit afară de ani de zile, de la antrenamentul în aer liber de la Moşie. Dumnezeule, am detestat antrenamentul în aer liber! Îi detestam pe toţi cei din grupul meu şi nu-mi era de folos nici faptul că a trebuit să stau în cort cu Emmie, fata care scoate insecte pe gură. Dar de data asta chiar mi s-a părut foarte liniştitor să dorm în aer liber. Cuibărită în sacul meu de dormit nou, privind stelele pe cer, ascultându-l pe Wolfgang foindu-se în cuşcă. În noaptea aia n-a fost lună, iar eu eram în pustietatea înspăimântătoare din Ţara Galilor, aşa că nu exista poluare luminoasă. Doar cinci sute de milioane de stele sclipind în jos spre mine.

A doua zi, am pătruns şi mai adânc în Ţara Galilor, până într-un sătuc uitat de lume unde am pus nişte întrebări foarte discrete. La început m-am simţit foarte jenată să încep discuţii cu oameni pe care nu-i cunoşteam. Eram îngrijorată că o să mă corecteze când îmi pronunţ numele. Adică, mă uit la w*-ul ăla din mijloc şi totdeauna îmi fac griji că n-o să spun cum*

trebuie. Cine a mai auzit de un w *mut? În plus, chiar credeam că o să ţipe la mine că-mi bag nasul în treaba altora, dar a fost destul de simplu. S-a dovedit că oamenilor obişnuiţi le place să-ţi povestească despre viaţa lor, iar doamnele în vârstă de la coafor au fost adevărate mine de aur de informaţii.*

În ceea ce-i priveşte pe locuitorii satului, Moşia secretă e o bază militară care se ocupă cu nişte materiale foarte secrete. Cel puţin asta cred că au spus. Toţi cei cu care am stat de vorbă aveau un accent destul de puternic. Partea bună e că m-am ales cu o tunsoare drăguţă.

Nimeni de la Moşie nu vine vreodată în sat. Camioanele încărcate cu provizii trec pe strada principală dimineaţa devreme, dar şoferii nu se opresc niciodată nici măcar să-şi ia ţigări. Moşia în sine este retrasă într-o vale mică şi abruptă. Nu există decât un singur drum care intră şi iese şi care trece prin pădurile care datează probabil de dinainte de romani. Am găsit nişte minori care se învârteau plini de speranţă pe lângă cârciumă şi i-am stors de informaţii. E amuzant; copiii răi din copilăria mea se răzvrăteau încercând să se furişeze afară dintr-o bază militară, iar copiii ăştia fac tot ce pot să se furişeze în bază.

Potrivit lui Darren, Lucy, Ricky şi Maysie: „E un loc unde gardul trece peste o vâlcea şi poţi să te strecori pe dedesubt. Poţi să stai sub copaci cu un bax de bere şi un binoclu şi să priveşti spectacolul. E cu totul extraordinar”.

Reputaţia supersecretă a Moşiei este probabil urmarea lucrurilor ciudate văzute pe cerul de deasupra ei. Forme care gonesc noaptea, lumină strălucitoare

reflectată din nori şi oameni bântuind pe peluze şi făcând exerciţii de gimnastică bizare. Pentru adolescenţii plictisiţi din sat, e ca şi cum ar avea ca vecini Cirque du Soleil şi o echipă de acrobaţie aeriană. Pentru mine, pare că aş fi acasă.

Acuma, să-ţi explic clar. Nu există decât o singură Moşie. Nu e vorba de pus toate ouăle într-un singur coş; e vorba de ţinut valorile într-un seif. Tot potenţialul genetic al insulelor britanice este aici, o resursă vastă de bogăţie şi putere. Şi punând toate într-un singur loc, ne asigurăm că lucrează împreună. Pionii Checquy colaborează atât de bine pentru că toţi au avut parte de aceeaşi educaţie în acelaşi loc.

Am văzut odată un documentar despre puşti. Ce m-a frapat e cât de important a fost când au început să fie interşanjabile piesele de puşcă. Puteai să scoţi percutorul de la o puşcă şi să-l pui la alta, şi mergea. Însemna că nicio armă nu mai e unică şi că toate pot fi reparate simplu. Acelaşi lucru e şi cu Pionii. Majoritatea, în pofida colosalei varietăţi a abilităţilor paranormale, pot fi introduşi fără probleme într-o echipă nouă.

Ironia sorţii e că în general inadaptaţii sunt cei care acced în Curte. Niciunul dintre noi nu este un membru standard al Checquy. Chiar şi printre cei neobişnuiţi suntem bizari.

Oricum, Moşia secretă mai necesita investigaţii, şi doar n-aveam să am încredere în nimeni altcineva, aşa că urma să fac eu verificările. Copiii mi-au dat asigurări că gardienii vin periodic pe „chestiile alea supertari pe patru roţi cu lumini”, dar poţi să-i vezi fără probleme şi să te ascunzi. Nu eram teribil de

impresionată de măsurile de securitate ale acestei şcoli. La adevărata Moşie, dacă te ascunzi în pădure, nu te poţi feri de gardieni. În plus, nu se află nici vreun sătuc pitoresc prin apropiere. Totuşi, locul ăsta funcţiona cu buget restrâns (ar fi trebuit să ştiu), iar principala sa protecţie era secretul.

Aşa că în noaptea aceea mi-am pus echipamentul de infiltrare pe care-l adusesem cu mine. Totul negru, şi o cagulă pe deasupra, sub care asudam ca un peştişor în wok. Cele mai importante erau mănuşile. Făcusem găuri în ele cât să-mi iasă vârful degetelor.

Pătrunzând în pădurea aia, eram îngrozită. În noaptea de dinainte fusesem foarte calmă când dormisem afară. Acum, orice sunet, cât de mic, era suficient să mă înspăimânte. Abia dacă era lumină, şi îmi puteam imagina cu uşurinţă vreo fiară mare de la începutul vremurilor ieşind din pădure şi târându-mă în viroaga ei izolată. Nu că aş avea prea multă imaginaţie, doar că eu ştiu ce bântuie pe-acolo. Slavă Domnului că aveam vâlceaua după care să mă ţin, pentru că altfel m-aş fi rătăcit imediat. Aşa, aveam ochii aţintiţi pe vâlcea atât de fix, că practic am intrat în gard. Din fericire, mica iniţiativă privată nu avea fonduri pentru sârmă ghimpată, fiindcă în caz contrar m-aş afla tot acolo.

Inima îmi bătea să-mi spargă pieptul când m-am strecurat pe sub gard, dar n-a fost aşa de rău pe cât mă aşteptam. Când eram mică, iar profesorii ne scoteau din pat cu forţa pentru antrenamentele alea de noapte, detestam chestia asta. Eram destul de în formă, dar nu puteam suporta ideea că oamenii cu care stăteam şi

învăţam aveau să sară din întuneric şi să mă ia pe sus. Nu puteam suferi şocul brusc când îşi făceau vânt dintr-un copac sau săreau dintr-o grămadă de frunze şi mă ţintuiau la pământ. Ştiam că nu erau răuvoitori. Era doar parte din exerciţiu. Totuşi, inevitabil eram prinsă prima. Pur şi simplu nu puteam trece la atac.

De cealaltă parte a gardului, copacii erau mai puţini şi mai rari. N-am văzut nicio urmă de gardieni, aşa că m-am îndreptat spre marginea pădurii. Voiam să văd cu ce fel de dotări aveam de-a face.

Încă din capul locului, era urât. Oricine a pus la cale locul ăsta a ales o proprietate excelentă. Dar locul era aşa de frumos, că părea mare păcat să pui un arhitect de doi bani să trântească acolo structurile alea pătrăţoase care se ghemuiau pe peluze. Unul dintre lucrurile care mi-au atras atenţia a fost lipsa completă a ferestrelor.

Şi era mică. Erau doar trei sau patru clădiri, iar dotările erau jalnice. Nu era nici măcar un teren de crichet. Erau, totuşi, câteva poligoane de tragere în aer liber în partea asta a complexului.

Am aşteptat multă vreme la marginea pădurii şi m-am tras înapoi în tufăriş când a trecut în viteză unul dintre gardienii ăia. Mi-am amintit de antrenamentul meu de la Moşie şi de profesorul care ne-a instruit pentru mişcări discrete în aer liber. Fusese în SAS[12] şi se târâse prin toate tipurile de teren cunoscute de om. Am fost tot timpul o dezamăgire pentru el, dar şi-a ascuns bine nemulţumirea. Dacă ar fi văzut cum verifică gardienii ăştia perimetrul gardului, ar fi pus să fie biciuiţi. Poate că deveniseră prea încrezători, convinşi de secretul care

proteja locul. Sau poate că locul ăsta nu-şi permitea ce-i mai bun.

După ce a trecut gardianul, am zbughit-o cu grijă peste peluză către una dintre clădiri. Nici măcar nu aveau proiectoare! Mă pierdeam bine în peisaj cu hainele mele negre, dar nu eram naivă – ştiam că nu eram invizibilă. Erau nişte camere de securitate fixe, însă recunoaşterea mea rudimentară le dezvăluise cu uşurinţă.

M-am strecurat printre camere şi m-am lipit de zid, unde fusese lăsat să crească un tufiş. Ghemuindu-mă, eram destul de bine ascunsă. Am tras de mai multe ori aer adânc în piept şi am încercat să mă liniştesc. Inima era cât pe ce să-mi sară din piept, dar în taină eram şi cumva încântată. Planul meu chiar funcţiona. Aproape că eram gata să verific uşa celei mai apropiate clădiri când am auzit un zgomot – şi am încremenit.

S-a auzit un fâşt *metalic şi am văzut o lumină scânteind când un bărbat şi-a aprins o ţigară, la nici doi metri de mine.*

Oh. Fir-ar. Al. Naibii!

Numai când mă gândeam îmi venea să vărs. Tipul ăsta, cu o armă, ieşise pe uşă să fumeze. Şi eu era cât pe ce să trec de colţ şi să dau direct peste el. Nu tremuram. Eram ţintuită locului, şi din acest motiv ce a urmat a fost şi mai neaşteptat.

Am întins mâna, pe după colţ, şi i-am atins încheietura cu vârful degetelor. Între noi s-a scurs electricitatea şi, mă rog, ştii cum e.

De fapt, eşti singura care ştie.

A fost doar cea mai uşoară atingere, dar l-am atins din interior şi nu l-am lăsat să mă simtă sau să mă vadă. Ştiai că poţi să faci aşa ceva? Ochii tuturor au pete

oarbe, iar eu am mai creat încă una, care mă înconjura pe mine. De fapt, nu era doar o pată oarbă. M-am eliminat cu totul din percepţiile lui. Aş fi putut să stau în faţa lui şi să urlu, dar, câtă vreme menţineam contactul cu el, nu şi-ar fi dat seama că eram acolo. A fost nevoie de concentrare, dar am reuşit.

Acuma, l-aş fi putut obliga să intre în clădire, însă e foarte, foarte greu să obligi pe cineva care e conştient să execute mişcări fără să ştie. Şi nu voiam să-şi dea seama că în seara aia se petrecea ceva ciudat. Aşa că am stat acolo câteva minute, cât el a fumat, iar eu am transpirat.

Am profitat de ocazie ca să-l cercetez. Era îmbrăcat într-o uniformă verde, fără însemne. Avea totuşi un ecuson cu numele, pe care scria GUSTAVSON. *În cele din urmă, şi-a aruncat chiştocul, s-a întors şi a intrat în clădire. După ce mi-am mutat cu grijă mâna de pe încheietura lui pe ceafă, l-am urmat şi eu.*

Am mers pe un culoar lung şi anost. Decoratorii Moşiei, care se pare că absolviseră aceeaşi şcoală ca şi arhitectul, aleseseră pereţi din cărămizi de zgură zugrăviţi în culoarea fierii. Pereţii luceau ameţitor în lumina tuburilor fluorescente care bâzâiau, şi te simţeai de parcă te-ai fi plimbat prin intestinul mare, bine luminat, al cuiva. Acuma, dacă ai vreodată o clipă liberă şi vrei să faci un mic test, încearcă asta. Găseşte pe cineva mai înalt ca tine (n-ar trebui să fie prea greu), pune-ţi degetele pe ceafa lui şi după aia încearcă să te ţii după el în timp ce merge în pas alert. Nu poţi să te desprinzi de el şi nu-i o idee bună să-l calci pe picior. Aşa că mergeam

la trap după Gustavson, păşind caraghios pe vârfuri.

Am trecut de mai multe uşi, dar, din fericire, n-am trecut şi pe lângă alte persoane. Dacă s-ar fi întâmplat, l-aş fi pus pe Gus să-i împuşte pe ceilalţi şi apoi mi-aş fi reevaluat rapid planurile. Însă Gus a intrat în birou, care s-a dovedit a fi un fel de centru de securitate. Erau acolo nişte monitoare şi, pentru o clipă îngrozitoare, m-am temut că s-ar putea să se pornească vreo alarmă, că ratasem vreo cameră. Dar toate imaginile din exterior de pe monitoare erau cele pe care le evitasem cu atenţie. Nu suna nicio alarmă. Deveneam tot mai puţin impresionată de securitatea de-aici. Gardianul meu s-a aşezat înapoi pe scaun, a spus un „Totul în regulă" în staţia de emisie-recepţie şi a aruncat o privire lipsită de orice interes real la monitoare. Nu era ceva care să-mi spună deosebit de multe. Aşa că i-am atins mintea şi l-am calmat până a căzut într-un somn foarte adânc.

Atunci am aruncat o privire în jur. Pe monitoare, am văzut poligoanele de tir, o alee şi un punct de aterizare pentru elicoptere. Erau şi nişte imagini din interior, şi acestea mă interesau cel mai tare. Toate încăperile aveau luminile aprinse, ceea ce părea o risipă şocantă de energie, dar poate că era din cauză că n-aveau ferestre. Am văzut un garaj cu nişte maşini şi camioane vopsite într-un maro neinteresant. Am văzut o încăpere mare care părea să fie o combinaţie tulburător de ieftină între sală de mese şi sală de sport.

Mai erau şi două vestiare/săli de duş care erau proiectate în mod evident pentru

a nu le acorda niciun fel de intimitate celor care se spală. Nicio barieră, niciun compartiment, doar un şir de duşuri. Şi faptul că erau instalate camere mi-a dat fiori de-a dreptul. Astea erau pentru elevi? La Moşie împărţeam baia doar cu un coleg de cameră. Nu merită să-i lipseşti pe adolescenţi de intimitate, mai ales pe cei cu variaţii genetice. Iar aceste încăperi erau cu totul spartane. Fără gresie, fără vopsea, doar ciment. Obiectul care semăna cel mai tare cu o ornamentaţie era un şir de cuiere aşezat de-a lungul peretelui. Măcar ţineau separaţi băieţii de fete, dacă nu cumva era vorba de copii cu trăsături fizice bizare într-o încăpere, şi cei fără, în alta.

Apoi am găsit dormitoarele. Două încăperi, cu şase paturi înşirate într-una dintre ele şi opt în cealaltă. Luminile străluceau orbitor, dar ocupanţii păreau să doarmă relativ liniştiţi. Nici în aceste încăperi nu erau amenajări pe bune. Nici comode cu sertare pentru haine, nici perdele în jurul paturilor care să le ofere vreun pic de intimitate. Era ca o închisoare. I-am mulţumit lui Dumnezeu că n-am fost trimisă aici în copilărie.

Acuma, toate astea erau destul de instructive, dar trebuia să aflu mai multe. Trebuia să existe birouri şi clase. Se părea că erau monitorizaţi doar elevii şi exteriorul, dar în bază se mai aflau şi alte câteva clădiri. Trebuia să ţină undeva înregistrările. Pe perete era o hartă cu nişte beculeţe aprinse, despre care mi-am dat seama că reprezentau camerele şi senzorii de alarmă. După un pic de orientare de bază, am dedus că mă aflam în clădirea pe care harta o identifica rezervat drept Admin. Celelalte clădiri

erau Sector de locuit, Instrucţie şi Uzina – dar, de departe, cea mai mare era Medical. Cum n-aveam timp să le verific pe celelalte trei, am făcut o mică plimbare prin Admin. În plus, sunt funcţionar, aşa că o să mă îndrept întotdeauna spre fişete.

Explorarea a dat la iveală nişte depozite, o chicinetă şi, în final, birourile. Am fost surprinsă să constat că, deşi măsurile de supraveghere erau primitive, chiar îşi bătuseră capul să încuie uşile. Poate că se temeau că s-ar putea să se aventureze elevii pe-aici. Nu că pentru mine ar fi contat o uşă încuiată, pentru că toţi am fost instruiţi în „artele elegante ale spargerii şi pătrunderii", după cum insistase profesorul meu să le numim. Mi-am scos mănuşile de lână fără degete şi am tras pe mâini o pereche de mănuşi de latex. Ştii tu, amprentele. Câteva răsuciri cu nişte şperacle şi am intrat într-un birou ca oricare altul. Computere, cafetieră, plante pe moarte. Am încuiat cu atenţie uşa în urma mea – nu voiam să nimerească înăuntru vreunul dintre prietenii lui Gus.

Nişte documente aflate pe unul dintre birouri identificau baza drept Baza Caius, ceea ce mie îmi suna în acelaşi timp şi milităresc, şi recreaţional. Ca un loc unde să trimiţi un legionar roman grăsan să-şi petreacă vacanţa de vară. Fişetele păreau să aibă cel mai mare potenţial să ascundă informaţii utile. Computerele sunt foarte bune, dar nu pot să le sparg încuietorile la fel de uşor cum le pot sparge pe cele de la uşă. Aşa că mi-am lăsat degetele acoperite cu mănuşi să se plimbe puţin. Şi m-am ales cu câteva lucruri interesante, deşi păreau să se limiteze la subiecte legate de finanţe şi elevi. Restul

informaţiilor erau probabil ţinute la arhivă sau în alt birou.

Primele înregistrări pe care am reuşit să le găsesc despre această Bază Caius datau de acum 20 de ani. Tot ce căutam eu de fapt era o confirmare că acesta era locul unde ajungeau fondurile dispărute. Şi era. N-a trebuit decât să mă uit pe nenorocitele alea de numere de cont (pe care deja le memorasem până atunci, după ce mă uitasem aşa de des pe înregistrări). Mai eram curioasă şi să văd pe ce cheltuiau banii, din moment ce era limpede că nu se duceau pe obiecte de lux. S-a dovedit că o bună parte din fonduri era aruncată pe taxe de instrucţie şi echipamente chirurgicale. Nu ştiu ce profesori angajau la Baza Caius, dar îi plăteau mai bine decât erau plătiţi profesorii de la adevărata Moşie, iar noi îi aveam pe cei mai buni. Chirurgii câştigau chiar mai mult. Mi-am notat câteva nume de instructori şi doctori, şi apoi m-am uitat la ceas.

Mi-am făcut socoteala că mai aveam jumătate de oră până trebuia să ies.

Ce urma? M-am întors la dosarele elevilor. Şcoala asta părea să-i ţină pe copii un pic mai mult decât Moşia. Elevii nu plecau până la 23 de ani, şi apoi se părea că toţi erau expediaţi într-un loc care se numea Albion. Singura problemă era că nu puteam găsi nicio informaţie despre ce era sau unde se afla acest Albion. Totuşi, oriunde s-ar fi aflat, nu era prea aglomerat. Baza Caius produsese numai vreo 15 absolvenţi în cinci ani. Ceea ce n-avea nicio noimă. Adică, dacă aveau 14 elevi acum… Apoi am aflat câţi elevi au murit aici. Destul de mulţi. Adică mai mulţi decât supravieţuiseră – unii în

timpul antrenamentului, majoritatea în operaţii.

Totuşi, chestia cu adevărat frustrantă era că nu apărea nicio referire la niciunul dintre membrii Curţii. Nu-mi puteam imagina o operaţiune ca asta iniţiată fără să fie supervizată de cineva din elită. Numai noi opt deţinem suficient control pentru a pune la cale aşa ceva. Acces de ordin financiar. Obţinerea copiilor. Nimeni altcineva din Checquy nu dispune de influenţa necesară în atât de multe domenii. Am răsfoit pagini peste pagini, dar n-am găsit nicio referire la vreunul dintre noi. Toate rapoartele erau transmise Fondatorului, dar nu exista nicio explicaţie despre cine era Fondatorul.

De fapt, mă interesau destul de tare actualii elevi. Cine erau? Cum fuseseră obţinuţi? Răspunsurile mi-ar fi putut oferi nişte indicii pentru localizarea creierului acţiunii. Am zărit copiatorul în colţ şi am decis să risc. Gus n-avea să se trezească prea curând, şi, dacă aş fi copiat doar prima pagină a fiecărui dosar, aş fi avut detaliile de bază. M-am repezit la el şi i-am dat drumul şovăitor. Era gălăgios, dar trăgea hârtiile pe care i le dădeam şi scuipa duplicatele. Terminasem de pus ultimele dosare în sertarele lor când cineva a încercat uşa. Am încremenit.

Nu intra în panică, mi-am spus. E unul dintre amicii lui Gus, care-şi face rondul. Dar asta însemna oare că îl găsise pe Gus şi încercase să-l trezească? Sau se întorcea la centrul de comandă, verificând uşile în drum? Nu auzeam nicio alarmă. Toate aceste gânduri mi-au trecut prin cap înainte să aud sunetul unei chei în broască.

O groază totală mi-a pus în mişcare gândurile, iar gândurile cu pricina mi-au dus corpul în spatele uşii, din trei paşi rapizi. Uşa s-a deschis şi a intrat unul dintre gardieni. A aruncat o privire fugară în jur. Nu era Gus; ştiam că n-avea cum să fie, dar am fost uşurată. Gardianul ăsta era mai înalt şi mai tânăr. N-avea arma în mână, ceea ce m-a liniştit un pic. Abia începea să se întoarcă în momentul în care copiatorul a scos un piuit. Gardianul s-a răsucit, cu mâna ducându-se spre armă, dar mi-am smuls una dintre mănuşi, am întins mâna şi am făcut conexiunea.

I-am stins vocea.

I-am încremenit trupul.

I-am revărsat senzaţii în coloană.

Nu m-a văzut nicio clipă cât i-am supraîncărcat sistemul. A căzut în genunchi, smucindu-se, tăcut. Nu mai lovisem pe nimeni aşa încă din primele mele zile la Moşie, dinainte să învăţ să-mi controlez puterile. Avea simţurile copleşite. Putea să cânte în încăpere orchestra simfonică din Londra. Tot corpul de dans al iepuraşilor Playboy ar fi putut dansa cancan fix în faţa lui, iar el habar n-ar fi avut.

Apoi l-am lăsat complet inconştient. S-a prăbuşit şi s-a întins pe podea, iar eu am îngenuncheat şi i-am închis ochii. Avea să se trezească în vreo oră, cu o durere de cap îngrozitoare. Şi pantalonii murdăriţi. N-avea să existe nicio dovadă a venirii şi plecării mele. Cel puţin în afară de faptul că bietul neghiob se afla pe podea. Poate că urma s-o pună pe seama vreunui soi de criză. În grabă, am închis copiatorul, având grijă să folosesc mâna înmănuşată, şi am plecat. Am riscat să arunc o privire în birou şi l-am văzut pe Gus răstignit pe

scaun, exact cum îl lăsasem. M-am oprit o clipă şi apoi am intrat. Ar fi arătat destul de suspect, am decis eu, dacă erau găsiţi doi gardieni inconştienţi, fără nicio justificare.

Mi-am aşezat cu atenţie degetele pe tâmplele lui Gus şi l-am atins cu puterea mea, trezind şi deşteptând. A oftat şi ochii i s-au deschis scurt, dar creierul încă nu înregistra nicio informaţie. Nu mai era cufundat în transa în care-l făcusem să intre, doar într-o stare de moleşeală normală, aşa de uşoară, că avea să-şi revină fără să fie măcar conştient că aţipise. M-am retras în linişte din birou.

Mi-a fost la fel de uşor să ies cum îmi fusese şi să intru. Când am ajuns în cele din urmă în maşină, Wolfgang s-a uitat ciudat la mine, dar eram prea preocupată să plec naibii de-acolo ca să mai pierd timpul liniştindu-l. Abia după ce făcusem peste 100 de kilometri şi a trebuit să opresc ca să mă duc la toaletă mi-am dat seama că rânjeam şi fredonam Uvertura 1812[13].

Aşa de multe la care să mă gândesc!

Cu dragoste,

Eu

19

Myfanwy bătu şovăitor în uşa camerei de oaspeţi, ducând cu grijă două ceşti de ceai. Convenise cu Bronwyn cu o seară înainte că, deoarece amândouă băuseră ceva şi era foarte târziu, sora ei avea să rămână peste noapte la ea.

— Bronwyn?

Se auziră zgomote făcute de cineva care se trezea extrem de greu şi era lovit de mahmureală.

— Ţi-am adus ceai.

Auzi un mormăit pe care-l interpretă drept „intră", aşa că intră. Sora ei era pierdută printre păturile groase dintr-un pat mare, dar o claie de păr blond o ajută pe Myfanwy s-o localizeze.

Se aşeză cu grijă pe marginea patului. Se ivi un braţ şi luă prudent ceaiul. În cele din urmă, Bronwyn reuşi să se ridice în şezut, cu mâinile înfăşurate în jurul ceştii.

— E bun, zise Bronwyn.

— L-a făcut Val, recunoscu Myfanwy.

— Cine e Val?

— Menajera mea.

— Ai menajeră? întrebă Bronwyn.

— Mai şi găteşte, răspunse Myfanwy. Aveam de ales – fie o angajam pe ea, fie muream de foame într-un morman de mizerie îngrozitoare.

— E înfiorător de devreme, spuse Bronwyn pe un ton acuzator.

— Ştiu, trebuie să plec la lucru şi voiam să-mi iau rămas-bun.

Myfanwy tăcu şi sorbi îndelung din ceai.

— Ce program ai azi?

— Am cursuri la 10, zise Bronwyn posomorâtă. Aşa că trebuie să mă duc acasă, să mă schimb şi să-mi iau notiţele şi restul lucrurilor. Şi după aia la şcoală. Tu?

— O mai ţii minte pe prietena mea, Shantay? Am o întâlnire cu ea dimineaţă, după aia tot felul de mutat de hârtii toată ziua. Şi diseară probabil că o să

fie o cină formală cu şefii mei de departament, ca să discutăm cu americanii ce s-a mai întâmplat. Plicticos. Dar necesar, spuse ea oftând. Val face gofre, aşa că m-am gândit că putem să luăm micul dejun şi după aia pot să chem o maşină cu şofer să te ducă acasă.

— Nu pot să cred că ai şofer, spuse Bronwyn. Probabil că eşti foarte bună la ce-ai de făcut.

— Mda, mă rog, sunt un geniu al hârţogăriei, spuse Myfanwy neimpresionată. Dar chiar vreau să mai stau cu tine. Adică, acum, că ne-am regăsit…

Vocea i se stinse chinuit.

— Presupun că e cam neaşteptat să spun că vreau să fim o familie. Dar măcar prietene?

Îşi privi sfioasă sora.

— Categoric, abia aştept să-l cunoşti pe Jonathan! Îi trimit un e-mail. Se întoarce în două săptămâni. Sau vrei să-i scrii chiar tu? întrebă Bronwyn.

— Dumnezeule, n-aş şti cum să scriu aşa un mesaj, spuse Myfanwy neajutorată. Poate c-ar fi mai bine să-i scrii tu.

Bronwyn încuviinţă din cap.

— Şi acum, dacă nu coborâm, Val o să mă omoare.

★

— Neaţa, Tură Thomas!

— Neaţa, Nebun Petoskey! îi spuse Myfanwy lui Shantay când intră în zona de recepţie din faţa biroului său. Ai venit devreme. Sper că Ingrid ţi-a oferit cafea şi pateuri?

— Da, Tură Thomas, spuse Ingrid, părând uşor surescitată.

Ingrid era cunoscută drept prima persoană din schimbul de zi care ajungea în clădire, însă Myfanwy auzise de la şofer că Shantay ajunsese înaintea ei.

— Biroul nostru a trimis ultimele rapoarte despre gagica Altoitor, explică Shantay. Şi minibarul din camera mea de hotel a fost golit în mod misterios.

— De forţe misterioase dincolo de înţelegerea făpturilor omeneşti de rând? întrebă Myfanwy în

timp ce îşi cerceta documentele nou-venite.

Era genul de întrebare pe care înveţi s-o pui automat când lucrezi pentru Checquy.

— Nu, eu am fost, recunoscu Shantay cu o urmă de jenă.

— A, OK. Ingrid, ce avem azi?

— Sunt nişte manifestări în Bath şi Exeter, citi Ingrid de pe o listă. Au fost trimise echipele din oraşe imediat ce au apărut manifestările şi se ocupă de ele chiar acum. Echipa care lucrează la ciuma din Elephant and Castle speră să-şi prezinte concluziile finale după-masă. Şi întreaga Curte se va întâlni cu reprezentanţii Croatoan diseară.

— La cină? întrebă Myfanwy.

— Da, sigur, confirmă Ingrid. Bucătarii de la Casa Apex s-au apucat deja de treabă.

— Minunat! Păi, atunci, Nebun Petoskey, nu vrei să intri? întrebă Myfanwy, ascunzându-şi un zâmbet.

— Vai, mulţumesc, Tură Thomas, aş fi încântată! spuse Shantay, făcându-i cu ochiul.

După ce uşa se închise în siguranţă, Myfanwy izbucni în râs.

— Ce naiba faci aşa de devreme aici, Shantay? În afara faptului că încerci să-mi calci în picioare secretara?

— Mă plictisisem, veni răspunsul spontan al lui Shantay. Nebunul Morales nu s-a trezit, şi nu era nimic la televizorul de la hotel. Ai zis că vii întotdeauna devreme şi voiam să aud cum a mers cu soră-ta.

— Foarte bine, hai să urcăm în reşedinţă, propuse Myfanwy, deschizând portretul.

— Ai propriul tău apartament? întrebă Shantay, fără să-i vină să creadă.

— Păi, cam trebuie să-l împart cu o stafie din trecutul codoşlâcului, o avertiză Myfanwy.

— Deci n-are urme de Altoitori în ea? întrebă Shantay după ce Myfanwy îi descrisese toată seara de dinainte cu un nivel de detaliere pe care bărbaţii îşi imaginează că femeile şi-l rezervă de obicei

pentru descrierea întâlnirilor amoroase. E sigur chipul ei real?

— Singura operaţie pe are a suferit-o vreodată fata asta e extracţia măselei de minte, spuse Myfanwy. Când am îmbrăţişat-o, am ajuns s-o cunosc pe dinăuntru şi pe dinafară. E sora mea – aproape că i-am putut citi ADN-ul. Ne-am conectat ca nişte magneţi.

— Şi are puteri ca ale tale? întrebă Shantay, ridicând din sprâncene.

— Nu, e întru totul normală. Nicio îmbunătăţire ciudată, nicio putere supranaturală.

— Păi asta-i foarte bine. Probabil că eşti încântată.

— Sunt, răspunse Myfanwy, dar sunt şi agitată. Dacă fratele şi sora mea se hotărăsc că nu mă plac?

— Trebuie să te placă, spuse Shantay. Asta-i chestia bună când ai familie.

Stăteau răstignite pe nişte mobile alcătuite din piele, sârme şi crom, citind rapoartele din State. Cum doctorul Crisp nu ajunsese încă în America, acestea constau în principal din descrieri fizice ale agentei Altoitorilor şi detalii despre modul cum ajunsese la Los Angeles.

— Şi încă mai trebuie să te întâlneşti cu fratele tău? întrebă Shantay, aruncând deoparte dosarul şi lăsându-se să alunece alene de pe scaun pe covorul din blană de urs care părea să aibă nişte zone îngrijorător de tocite.

Myfanwy nu s-ar fi tolănit niciodată pe el, dar, pe de altă parte, ea ştia cui îi aparţinuse apartamentul înainte.

— Da, şi o să fie infinit mai greu. Bronwyn avea trei ani când am plecat; practic, nu-şi aduce aminte de mine. Dar Jonathan avea 11 ani şi presupun că eram destul de apropiaţi. Habar n-am ce-o să-i spun, mărturisi Myfanwy. Nu-mi aduc aminte mare lucru din viaţa de dinainte de Checquy. Ai vreo idee?

— Poţi să-i spui că anii când ai luat medicaţie cu efecte de dependenţă puternică ţi-au tulburat amintirile, sugeră Shantay. Sau că atunci când ai

intrat în serviciul public ai fost obligată să treci prin şedinţe intensive de spălare a creierului. Sau că ai fost lovită în cap cu o bâtă de crichet şi suferi de amnezie.

— Ah, da, răspunse Myfanwy. Amnezia, pentru că e aşa de veridică! O să fie convins… Bravo!

Aplaudă sarcastic şi apoi priviră amândouă surprinse când un segment al peretelui se roti, scoţând la iveală un bar bine aprovizionat şi înzestrat cu o mulţime de oglinzi.

— Ha… Activat la bătutul din palme, presupun.

— Oricum, ştii care e partea cu adevărat tulburătoare din toată povestea asta? întrebă Shantay.

— Care?

— Se pare că zeci de ani ţi-ai pronunţat greşit numele.

— Mulţumesc frumos! spuse Myfanwy sec. Chiar şi aşa, n-o să schimb…

Luminile de deasupra pâlpâiră, iar ea ridică privirea surprinsă. Telefonul sună cântat, iar ea răspunse:

— Ce s-a întâmplat, Ingrid?

— Tură Thomas, se auzi vocea secretarei. Îmi pare rău că vă deranjez, dar a apărut o urgenţă la Bath. Manifestarea despre care am pomenit mai devreme are nişte aspecte fără precedent. Echipa locală are probleme, una dintre echipele de Căpcăuni a fost deja trimisă de aici şi au nevoie de o Tură la faţa locului.

— Bi-ine, spuse Myfanwy rar.

Perspectiva de a se duce la o manifestare reală nu reuşea s-o încânte. Citise unele dintre dosare şi aflase că mult mai mulţi agenţi Checquy muriseră mai degrabă sfâşiaţi decât din orice alte cauze. Organizaţia asigura un plan de pensie extraordinar, dar aproape că n-ajungea nimeni să beneficieze de el.

— În mod normal, nu se ocupă Gestalt de chestiile astea? întrebă ea plină de speranţă.

— Tura Gestalt se concentrează asupra anchetei Altoitorilor, îi reaminti Ingrid.

— Tura Gestalt are patru corpuri. Nu se poate duce niciunul dintre ele la Bath?

— Gemenii sunt în nordul Scoţiei, Robert e în Irlanda, iar Eliza, în York, spuse Ingrid.

— Bine, răspunse Myfanwy. Cum ajung acolo?

— Aterizează un elicopter pe acoperiş în câteva minute. Puteţi să luaţi liftul dumneavoastră privat.

— Să-mi pun cizme de cauciuc sau ceva de felul ăsta? Nu-mi prea aduc aminte să mai fi făcut aşa ceva până acum, spuse ea.

— Nu, e în regulă ce purtaţi acum, o asigură Ingrid. La urma urmelor, nu trebuie decât să observaţi ce se întâmplă.

— Super, zise Myfanwy ursuză şi se ridică de pe canapea. Păi sună-mă pe mobil dacă se mai întâmplă ceva.

— Ce-i? întrebă Shantay.

— E o manifestare în Bath şi trebuie să mă duc să-i supraveghez.

— A, sună destul de interesant. Pot să vin şi eu? întrebă Shantay.

— Nu văd de ce nu. Haide! zise ea.

Apoi pierdură şapte minute căutând liftul privat, ceea ce Myfanwy explică spunând că nu-l mai folosise niciodată. Se dovedi că era în spatele unei uşi despre care Myfanwy presupusese că dă într-un dulap. Elicopterul bâzâia nerăbdător pe acoperiş, iar un bărbat în mov le deschise uşa. Se instalară confortabil pe scaunele din piele şi se uitară pe geam la oraşul care aluneca pe sub ele şi se îndepărta, ca un albatros uriaş care văzuse o sardină interesantă. Myfanwy răspunse la telefon.

— Thomas.

— Tură Thomas, sunt Ingrid. Au început să vină la Citadelă informaţii de context privind manifestarea spre care vă îndreptaţi. Vi le trimit acum pe telefon.

— Mersi! spuse Myfanwy.

Deschise mesajul şi începu să citească atentă.

TRANSCRIEREA CONVORBIRII TELEFONICE LA SERVICIUL PENTRU URGENŢE DIN BATH, 01.35-01.37

OPERATOR: Serviciul de urgenţe.

APELANT: Da, bună! Uite, îmi pare rău că sun aşa de târziu, dar e ceva cu casa de vizavi. E, cât, unu jumate noaptea? Şi au toate luminile alea mov ciudate care pâlpâie la ferestre, fără să tragă măcar obloanele, şi sunt oameni care gem sau psalmodiază sau cântă iodlere sau aşa ceva, şi nu-mi vine să mă duc să mă plâng. Adică, nu pot să dorm, şi mâine am examen, şi toată chestia asta e ciudată, ştii ce spun?

O: Da, o să trimitem o maşină să se ocupe, imediat ce-mi spuneţi numele şi adresa casei pentru care faceţi plângerea.

A: A, da. Ăăă, sunt Rowena Lillywhite, locuiesc pe strada Bennett, la numărul 37, şi îi reclam pe cei de la numărul 34.

O: în regulă, domnişoară Lillywhite, trimit acum maşina.

A: Mulţumesc, apreciez!

(Finalul transcrierii)

Myfanwy scotoci prin memorie după vreo referire la lumină mov şi iodlere/gemete/psalmodieri ciudate. Îşi petrecuse o grămadă de timp citind din mapa mov şi înregistrările Checquy, dar nu-i spunea nimic. Îşi înăbuşi primele senzaţii sâcâitoare care-i pătrundeau în minte. Senzaţii de haos şi panică.

Îi aruncă o privire lui Shantay, ca să vadă dacă băgase de seamă. Shantay stătea calmă pe scaunul ei, verificându-şi mesajele pe telefon. Myfanwy clătină din cap şi trase adânc aer în piept. Putea să se descurce. Îşi îndreptă din nou atenţia către telefon şi trecu la mesajul următor, care începea cu o notă a lui Ingrid.

Tură Thomas, acesta este sumarul de lucru pe care l-a scris Mahesh Poppat, şeful echipei de reacţie pentru situaţia din Bath. E compilat din multiple surse, dar puteţi să vă faceţi o idee despre ce se întâmplă.

1.55 a.m. – Poliţiştii O'Hara şi Parker au ajuns pe str. Bennett nr. 34. Au bătut la uşă, au găsit uşa deschisă şi au intrat.

1.59 a.m. – Rowena Lillywhite a sunat din nou, neliniştită de urletele care începuseră să se audă din casa vecinilor. În mijlocul convorbirii, ţipetele au încetat, iar ea i-a spus dispecerului că a reînceput psalmodierea.

2.02 a.m. – Richard Drake, supervizorul de serviciu al echipelor de urgenţă, l-a informat pe Alexander Jefferson, comandantul poliţiei din Bath, că se întâmplă ceva „bizar". Conform instrucţiunilor în vigoare de multă vreme, Jefferson a contactat biroul nostru din Bath şi a fost mobilizată echipa locală.

Deci aşa merg lucrurile, cugetă Myfanwy. *Mă întreb dacă toate manifestările încep cu cineva căruia i se întâmplă ceva monstruos.* Următorul fragment părea să fie un raport scris în grabă de Mahesh Poppat. Nu putea fi sigură, dar raportul sugera cumva o îngrijorare nebună ca Tura să nu se supere. *Probabil că-l aştepta pe Gestalt,* îşi zise ea. *Ţinând cont că ultima dată când l-am văzut pe Gestalt enervându-se a încercat să sugrume personalul de serviciu, probabil că e o temere rezonabilă.*

Poppat descria măsurile de precauţie pe care le luaseră, blocarea străzii şi instituirea unui perimetru de securitate. Făcea o grămadă de referiri la „procedura standard de acţiune", probabil într-o

încercare de a preveni o gâtuire administrativă. Lucrurile merseseră normal până când Pionii trimişi în casă nu mai reuşiseră să iasă. Sau cel puţin nu mai reuşiseră să iasă într-o formă care să poată fi recunoscută. După o licărire a luminilor violet şi o serie de ţipete care urmaseră, pe una dintre ferestre se revărsase un fluid vâscos, cărnos. Fluidul era analizat pentru a stabili dacă nu cumva conţinea şi trupele.

Spre surprinderea lui Myfanwy, asta nu asigurase incidentului statutul de urgenţă. Îşi făcu apariţia din nou clasica procedură standard de intervenţie şi fu trimisă înăuntru o a doua echipă de Pioni, mai mare, de data aceasta cu camere video şi un protocol de menţinere permanentă a legăturii radio. Fluxul video murise, legătura radio se întrerupsese, începuseră ţipetele, se revărsase fluidul, iar psalmodierea continuase neabătută. În acest moment, Poppat (urmând riguros şi scrupulos manualul, îl asigura el pe cititor) luase legătura cu Colonia. De-acolo fusese trimisă o echipă specială de Căpcăuni şi fusese notificată Tura Thomas.

Şi iată-mă, în drum spre Bath, ca să supraveghez casa care psalmodiază şi mănâncă oameni. Privirea îi fu atrasă de un cuvânt din rezumat, şi deschise mapa mov, răsfoind până ajunse la capitolul corespunzător.

> *Căpcăunii*
>
> *Teoretic, toţi membrii Checquy sunt versaţi în arta caftelii şi pot fi mobilizaţi ca soldaţi eficienţi. O parte integrantă a educaţiei noastre de la Moşie e reprezentată de artele marţiale şi instrucţia cu armament – la fel de importantă ca algebra (la care eram foarte bună) şi muzica (eram groaznică; m-au pus să cânt la un corn francez), însă desigur că nu toată lumea e menită să fie luptător. Chiar şi elevii care n-au spaime în faţa confruntărilor sunt uneori mai*

potriviţi să ocupe alte funcţii în organizaţie.

Totuşi, o mare grămadă de membri ai Checquy sunt soldaţi şi sunt foarte buni. Vreau să fie clar că luptătorul mediu din Checquy ar fi bine clasat în eşaloanele forţelor speciale internaţionale. Soldaţii sunt identificaţi încă de mici, aşa încât instructorii au ocazia unică de a-i creşte ca luptători. De la o vârstă fragedă încep acelaşi gen de instrucţie pe care o primesc şi militarii de carieră adulţi. Devin experţi în numeroase stiluri de luptă, sunt specialişti în utilizarea a sute de arme şi învaţă tehnici de supravieţuire, antiterorism şi strategie. În plus, dispun de abilităţi supraomeneşti.

Sunt pregătiţi să meargă la război cu monstruosul necunoscut.

Iar cei mai buni intră în echipele de Căpcăuni.

Documentarea mea a arătat că ei au fost baza din care s-a dezvoltat Checquy. O formaţie de elită de soldaţi cu puteri supranaturale trimişi să lupte cu cele mai negre coşmaruri. Nu există nimeni în Checquy în zilele noastre care, dacă e chemat, să nu lase jos pixul, să nu ia o armă şi să nu plece în beznă. Când i-am oferit serviciile lui Cromwell, eram doar luptători. În secolele care au trecut de-atunci, Checquy s-a dezvoltat, devenind organizaţia de-acum. Cu toate acestea, Căpcăunii rămân întruchiparea noastră. Ei nu există pentru cercetare, administraţie sau păstrarea arhivelor. Nu sunt bodyguarzi. Nu sunt poliţie. Sunt războinici.

Există zece echipe de Căpcăuni; şase sunt răspândite prin lume şi patru se află în Marea Britanie. Cele şase echipe

internaţionale se află sub comanda Cailor: două echipe în Canada, una în Noua Zeelandă, două în India şi una în Australia. Cele patru echipe britanice sunt controlate de Ture şi sunt folosite în general ca întăriri speciale. Când lucrurile o iau pe copcă în insule şi forţele locale nu se pot descurca, îi cheamă pe Căpcăuni.

Însă, deşi teoretic am autoritate asupra lor, Gestalt e cel care asigură comanda la faţa locului, aşa că eu nu-i ştiu foarte bine. O dată la trei luni trebuie să fac o chestie cu trecerea în revistă a trupelor, şi stau toţi aliniaţi în uniformele lor ucigătoare. Gestalt şi cu mine trecem cu un aer autoritar de-a lungul rândurilor şi e foarte neplăcut. Totdeauna sunt conştientă de cât de multe pot face ei, iar ei emană senzaţia asta de competenţă extremă, cu privirea drept în faţă şi toţi muşchii încordaţi. Ca să fiu sinceră, mă cam intimidează.

Ca să nu mai zic că lipsa mea de pricepere în toate chestiile marţiale şi fizice este bine cunoscută în Checquy. E o comunitate mică, şi la Căpcăuni sunt oameni cu care am fost la Moşie. Nu pot să nu mă simt caraghioasă în faţa lor. N-am îndrăznit niciodată să mă opresc şi să mă uit atent la uniforma unui Căpcăun şi să susţin că e şifonată sau mototolită, sau că el n-ar reuşi să fie în vreo privinţă soldatul perfect.

Totuşi, eu sunt cea care aprobă intrarea în unităţile de Căpcăuni, le analizează dosarele şi are grijă de aprovizionarea lor. Dacă te gândeşti la toată instrucţia de care au parte şi de sumele enorme de bani pe care le cheltuim pentru ei, cred că se poate spune cu destul de multă siguranţă

c-ar trebui să se descurce cu orice intervine.

Când sosiră la aeroport, pe Shantay şi Myfanwy le aştepta o maşină, şi fură duse în goană prin oraş de un şofer rezervat, înveşmântat în mov.

— Trebuie să mergem la băi, spuse Shantay, care răsfoia un ghid turistic rămas prin maşină. Monstru legendar despre care se spune că ar trăi în mlaştinile şi lagunele din Australia.

— Hmm? întrebă Myfanwy, care trecuse la capitolul despre Bath.

Potrivit lui Thomas, oraşul fusese cândva un adevărat cuib de manifestări, pe care se hotărâseră să-l viziteze absolut orice vrăjitor, bunyip{14}, golem, goblin, pict, spiriduş, demon, tigru tasmanian, gorgonă, afonă, cult, scursură, mumie, amator de beţie, bau-bau, sfinx, sfăditoare, muză, autoflagelator, divă, tâlhar, postăvar, gospodar, dubălar, crustat{15}, pitic, pigmeu, persoană scundă, spiriduş, om al bălţilor{16}, totem, prezicător, prevestitor, pălărier, hattifattener{17}, aghiuţă, polilicantrop, om-molie, şaman, om-vierme{18}, proroc, morloc{19}, poltergeist, spirit al epocii, spirit al naturii, zână vestitoare de moarte, zân vestitor, licantrop, lichentrop, spirit, fiinţă omenească, om-peşte{20}, harpie, zână-focă, cal-de-apă, spectru, mutant, cyborg, balrog{21}, trol, uriaş, pisică în cizme, câine cu pălărie, mediu şi psihotic.

De fapt, Thomas găsise dovezi care sugerau că Bath era locul unde fusese fondat Checquy, ca reacţie la torentul neîntrerupt de evenimente bizare. Potrivit vechilor relatări, pe vremuri era practic imposibil să rătăceşti pe o cărare întunecată din Bath fără să nu dai peste ceva care avea mai multe membre decât ar fi trebuit. Secole de-a rândul, Bath fusese cea mai importantă sursă de agenţi Checquy din ţară. Apoi, acum vreo 22 de ani, incidenţa ciudăţeniilor începuse să scadă vizibil. Biroul local, care era cel mai mare din Marea Britanie, cu

excepţia sediilor din Londra, se redusese până ajunsese să nu mai aibă decât o forţă simbolică. Acum era un loc unde erau trimişi Pionii ca să se înveţe cu mersul lucrurilor şi unde rămâneau cei care eşuau.

Deci această manifestare era remarcabil de remarcabilă.

— Trebuie să mergem la băi, repetă Shantay.

— E vreo chestie americănească pe care n-am prins-o când mă uitam la comedii la televizor? întrebă Myfanwy neatentă. Sau e doar vreun eufemism bizar?

— Nu, se pare că e o chestie englezească, spuse Shantay. După ce se rezolvă cu manifestarea, trebuie să ne ducem să luăm ceaiul de la ora 5 şi să mergem la băi. Există nişte izvoare naturale care au fost la modă sute de ani.

— Sună minunat. Tu chiar faci turism.

— Păi, vreau să trăiesc întreaga experienţă englezească. Ceaiul de la ora 5, supravegherea manifestărilor, băile, să merg la Harrods, să discut despre posibile conspiraţii internaţionale.

Când ajunseră la destinaţie, portiera maşinii fu deschisă de un domn cu descendenţă indiană, care părea agitat şi era îmbrăcat în uniformă de camuflaj.

— Tură Thomas, mă bucur să te revăd! Au trecut câţiva ani.

Avea cam aceeaşi vârstă cu Myfanwy. Ea ezită puţin, încercând să-şi dea seama cum să se poarte cu el. Aşteptându-se să fie luată de sus, îşi adunase atitudinea regală rece care-i fusese aşa de utilă cu nătângii de la interogatoriu. Dar amărâtul ăsta era aşa de agitat, că nu părea necesar să-l intimideze; ba poate ar fi fost chiar o răutate.

— Mahesh, mă bucur să te văd! exclamă ea cu un zâmbet larg, acceptând mâna pe care i-o întinsese şi coborând din maşină. Cât a trecut? întrebă.

— Nu cred că ne-am mai văzut de când am absolvit la Moşie, spuse Poppat.

— A, da, Moşia. Ce vremuri bune! răspunse Myfanwy pe un ton care sugera că vremurile, deşi

bune, nu erau subiectul discuţiei de-acum.

Când coborî şi Shantay din maşină, Myfanwy se întoarse.

— Mahesh, aceasta este Nebunul Petoskey de la Croatoan. A venit în calitate de observator.

Anunţul nu reuşi decât să-l înspăimânte şi mai rău pe Pion.

— Nebun Petoskey, acesta este Pionul Poppat.

— Pion Poppat, îmi face o deosebită plăcere! spuse Shantay.

Myfanwy îi aruncă o privire acuzatoare.

— E o onoare, doamnă! spuse Poppat, cu o scurtă înclinare agitată.

Myfanwy se uită în jur. Erau pe o stradă care arăta întru totul normal, cu case înşiruite, îngrijite şi respectabile, dar era o atmosferă de nemişcare nefirească, de parcă nici clădirilor nu le-ar fi venit să creadă că se întâmpla aşa ceva. În fiecare capăt al străzii se aflau camioane enorme care blocau accesul. În josul străzii şi în lobii frontali ai lui Myfanwy răsuna un zgomot extrem de iritant. Incantaţiile se auzeau zumzăind tare şi inegal, mergând de la o invocare aproape gregoriană la un iodler deformat, de parcă ar fi trecut cineva cu un compresor peste o mulţime de muzicieni elveţieni. *Dacă asta s-a întâmplat toată seara, mă mir că nu s-au plâns mai mulţi vecini,* îşi zise Myfanwy.

— Şi care-i situaţia? întrebă ea în timp ce Poppat le conducea către un camion blindat enorm.

Părea să fie format din două rulote mari legate între ele cu un conector în formă de armonică. Intrară printr-un capăt şi trecură printr-un coridor îngust. În cealaltă parte, Căpcăunii erau aşezaţi pe nişte banchete joase, iar Myfanwy le aruncă priviri curioase. Soldaţii erau îmbrăcaţi în echipamente de protecţie balistică gri, dintr-un material care părea plastic mai, dur. Erau gravi şi aveau aerul letal de imobilitate cumpătată pe care-l vezi la capcanele de urşi gata armate. Unii dintre ei aveau arme masive, iar ceilalţi nu duceau nimic cu ei. Când trecură

Myfanwy şi însoţitorii ei, trupele dădură respectuos din cap.

Pătrunseră într-o secţiune mărginită de uşile unor cuşti închise. În spatele unora dintre ele se aflau rastele cu arme; altele erau goale şi ar fi urmat să fie folosite drept celule temporare. Apoi intrară în zona medicală, unde un Pion îşi steriliza unghiile care aduceau a scalpele. Dincolo de asta era îmbinarea-acordeon, şi după ea Poppat deschise o uşă pe care scria SALA DE COMANDĂ. Myfanwy observă peste tot monitoare luminoase, scaune ergonomice capitonate şi Pioni experţi în calculatoare care se holbau la monitoare, bătând în tastaturi şi, într-un caz, lingând cu spor un ecran.

Poppat se agita în jurul lui Myfanwy şi Shantay ca o cloşcă, asigurându-se că erau instalate confortabil şi nu stăteau în calea Pionilor. Îi mulţumiră şi acceptară când le oferi cafea, care le fu livrată de la popotă (printr-o altă uşă). Myfanwy nu putu să nu observe că Pionii cu calculatoarele le aruncau – mai ales ei – priviri piezişe neliniştite. De parcă s-ar fi aşteptat să-i teleporteze dacă încercau să apese pe *backspace.*

— În regulă, Pion Poppat, spuse Myfanwy, făcând-o pe Shantay să scoată un hohot înăbuşit. Te rog, pune-ne la curent cu situaţia.

El încuviinţă, părând un pic descumpănit, şi făcu semn spre numeroasele monitoare.

— Păi, putem fi destul de siguri că toţi cei din primele două echipe sunt morţi, spuse el cu un uşor tremur în glas.

Myfanwy îşi aduse aminte că fuseseră probabil oamenii lui – colegii pe care-i vedea în fiecare zi.

— Conform procedurii standard de intervenţie – *Iar o luăm de la capăt,* îşi zise Myfanwy –, am evacuat strada şi ne-am coordonat cu poliţia locală ca să menţinem discreţia.

— Ce explicaţie aţi dat? întrebă Shantay curioasă.

— Am spus poliţiei că e un cult religios care şi-a făcut de lucru cu conductele principale de gaz şi că trebuie ţinut totul sub tăcere, spuse Poppat calm. Le-

am spus vecinilor că e o scurgere de gaze într-o casă cu azbest.

— Procedura standard de intervenţie, interveni Myfanwy.

— Categoric, răspunse Poppat, părând să se relaxeze după ce auzise incantaţia magică. Toţi membrii primei echipe erau dotaţi cu sisteme de monitorizare a semnelor vitale şi purtau echipament de protecţie la factori de mediu. Au intrat pe uşa din faţă, iar Cassie – ea e comandantul echipei – a anunţat că tot interiorul pare acoperit cu un strat zgrunţuros de fungi mov. Au confirmat că aerul era respirabil şi nu conţinea toxine. După aceea am pierdut legătura.

— Transmisiunea s-a întrerupt pur şi simplu? întrebă Myfanwy.

— De parcă ar fi închis cineva o uşă peste undele radio, se băgă unul dintre tocilarii de la computere, o fată dolofană cu moţuri de frunze în loc de păr şi sprâncene. N-o să se mai întâmple de data asta, spuse ea satisfăcută.

— Ă? replică Myfanwy, puţin indiferentă.

Încă mai încerca să creeze un personaj credibil în rolul de Tură şi îşi imagina că o Tură nu era obişnuită să fie întreruptă.

— Îhî, răspunse fata. Echipa asta intră cu camere video şi o să tragă cabluri de comunicaţii pe lângă contactul wireless. Şi punem pe cineva la uşă, ca să n-o lase să se închidă.

— Ingenios, remarcă Myfanwy sec.

Slavă Domnului că folosim cea mai avansată tehnică! Pot să verific dacă ajunge bugetul pentru câteva cărămizi cu care să proptim uşa.

— O să fim gata să trimitem echipa înăuntru în scurt timp, spuse Poppat pripit. Lydia, i se adresă el Pionului dolofan, întreabă-l pe Căpcăunul FitzPatrick dacă echipa e gata.

Pionul de la computer încuviinţă, lumina licărindu-i prin frunzişul care-i acoperea capul.

— Lydia e specialistul nostru în comunicaţii, le explică încet lui Myfanwy şi Shantay. E foarte

talentată.

— Ar fi bine să fie, dacă are o asemenea atitudine, îşi şopti Shantay lui Myfanwy.

— Pion Poppat, spuse Lydia. FitzPatrick spune că echipa de Căpcăuni e pregătită.

— Minunat! Comută canalul de comunicaţii în boxe, te rog.

Încăperea se umplu dintr-odată de sunetele înăbuşite ale soldaţilor profesionişti. Răsuflarea controlată, scârţâitul echipamentelor de protecţie, cineva care-şi sugea dinţii. Apoi se auzi din difuzor vocea profundă a unui bărbat.

— Căpcăunul FitzPatrick aşteaptă ordinul.

După aceea urmă o pauză; Myfanwy şi Shantay priveau fascinate monitoarele, care înfloriseră dintr-odată cu imagini de la toate camerele Căpcăunilor. Apoi Myfanwy îşi dădu seama că nu se petrece nimic.

— Tură Thomas, eşti ofiţerul cu cel mai înalt rang, spuse Poppat pe ton de scuză. Trebuie să dai ordinul.

— A! OK, zise Myfanwy, roşind jenată şi încercând să nu ia în seamă pufnetul venit dinspre Lydia. Începeţi operaţiunea!

Intensitatea luminii se reduse în rulotă, devenind roşie ca într-un submarin în stare de luptă. Tocilarii se aplecară concentraţi peste calculatoarele lor.

— Recepţionat, se auzi glasul lui FitzPatrick. Grupa de Căpcăuni, să mergem!

Lumina din rulotă se modifică în momentul în care se schimbară imaginile de pe monitoare. Întreaga grupă ieşea în fugă, îndreptându-se către casă. Era derutant să vezi perspective multiple mişcându-se nebuneşte în jur. Myfanwy clipi, simţindu-se puţin ameţită. Luă o gură de cafea şi descoperi că era groaznică. Iodlerele alea afurisite se înteţeau în difuzoare. Se uită din nou la monitoare şi văzu că echipa intra în casă.

Când se deschise uşa, sunetul deveni mai puternic şi toată lumea din rulotă tresări.

— Îl dau mai încet, spuse Lydia.

Sunetul deveni mai puţin pătrunzător, dar tot mai era prezent, ca un fundal iritant.

— Poţi să-l analizezi? întrebă Shantay.

— E transmis la laboratoarele din Citadelă, spuse Lydia fără să întoarcă privirea. O să ne anunţe dacă află ceva.

— Loza, ţii uşa, îl auziră spunând pe FitzPatrick.

— Da, domnule!

Centrul de comandă se întunecă în momentul în care echipa intră în casă. Înăuntru nu era lumină, iar ferestrele erau acoperite cu foi compacte de ceva mov, care împiedicau lumina soarelui să pătrundă. Myfanwy miji ochii, încercând să distingă ce însemnau formele pe care le zărea.

— Trec camerele pe vedere de noapte, spuse unul dintre tocilari, cu un accent puternic de East End.

Monitoarele trecură într-o tentă verde, şi tot ceea ce înainte păruse format doar din contururi neclare se limpezi, arătând o perspectivă bizară. Din ce putea distinge Myfanwy, arăta de parcă luase cineva un salon obişnuit complet mobilat, cu lămpi, fotolii moi şi aşa mai departe, şi aşezase peste toate un covor de puf ca spuma. Substanţa acoperea pereţii şi tavanul şi se răspândea pe uşi.

— Ce poţi să ne spui, FitzPatrick? întrebă Poppat concentrat.

— Chestia asta e mov şi se simte elastică pe jos. Miroase ca… Tu cum i-ai zice, Turner?

— Ceva fungic, răspunse un Pion răguşit. Nu foarte diferit de *Aspergillus fumigatus,* dar cu câţiva factori în plus pe care nu-i recunosc. Totuşi, nu sintetici.

— Cine e Turner? şopti Myfanwy către Poppat.

Unul dintre băieţii cu calculatoarele bătu rapid pe tastatură şi pe un monitor apăru dosarul lui Turner. Myfanwy se uită mecanic la subtitlul „Avantaj” şi văzu că Turner avea un simţ olfactiv superior şi memorie eidetică.

— FitzPatrick, vreo urmă a echipelor de dinainte? întrebă Poppat.

— Nu, domnule, nu la intrare.

— Foarte bine, avansaţi în casă, dispune trupele!

Poppat se întoarse către Myfanwy şi Shantay.

— Îi plasăm în clădire, fiecare pereche de santinele în raza vizuală a celei de dinainte.

Myfanwy încuviinţă. Era logic. Pionii se răspândiră precauţi la parter, lăsând santinele la colţurile şi intrările strategice. Cablurile pe care le întindeau sclipeau pe fundalul ciupercii care acoperea totul. Restul camerelor dădeau aceeaşi impresie de viaţă normală acoperită în grabă cu o crustă groasă de mucegai. Pe masa din bucătărie se afla chiar şi o vază cu flori, fiecare petală fiind acoperită de un strat mov zgrunţuros.

— Domnule, nu-i nicio urmă a echipelor sau a vreunei alte persoane, spuse FitzPatrick.

Myfanwy bănui că incantaţiile din fundal îi zgâriau pe nervi pe Pioni. Deşi Lydia redusese volumul, chiar şi varianta înăbuşită pe care o auzeau în rulotă o făcea să nu se simtă în largul ei.

— FitzPatrick, sunt Tura Thomas. Vezi vreun indiciu despre sursa sunetului?

— La etaj, Tură, spuse FitzPatrick. Să ne îndreptăm în direcţia asta?

— Parterul e asigurat? întrebă Poppat.

— Da, domnule!

— Atunci ia trupele staţionate, cu excepţia celor necesare pentru menţinerea liniilor de vizare la uşa din faţă. Şi dă-i drumul!

— Da, domnule!

Pionii urcară pe scări, lăsând doi dintre ei la bază şi alţi doi în capul scărilor.

Lydia îşi drese vocea.

— Colonia a remarcat o modificare a incantaţiei; analizează şi compară, spuse ea, încă atentă la monitoarele din faţa ei.

— Eu n-am observat nimic, îi şopti Myfanwy lui Shantay. Tu?

Nebunul american clătină din cap. Echipa de Pioni ajunse la prima uşă, care era întredeschisă. În momentul în care FitzPatrick se înclina în faţă ca s-o

deschidă cu puşca, se întâmplară mai multe lucruri în acelaşi timp.

Monitorul pe care se vedea Pionul de la uşa din faţă străfulgeră când femeia fu smucită în casă.

Toate celelalte imagini se mişcară şi ele rapid, când Pionii se întoarseră cu toţii la auzul ţipătului Lozei. Apoi din podea se ridică un val de substanţă, care acoperi camerele.

Urmă o scurtă rafală de ţipete şi focuri de armă. Uşa din faţă se închise, tăind curat cablurile pe care le aduseseră Pionii.

★

Fir-ar al naibii! îşi zise Myfanwy îngrozită. *Fir-ar mama mă-sii!*

Urmă un moment de tăcere stupefiată, iar Myfanwy trase adânc aer în piept. *Tu eşti Tura, aşa că rămâi calmă.*

— Vreo idee? întrebă ea stăpână pe sine, deşi inima tot mai bătea să-i spargă pieptul.

Înainte de întreruperea bruscă a legăturii wireless, încăperea fusese sfâşiată de urlete. Pionii cu calculatoarele tastau frenetic, lipiţi de monitoare şi vorbind imperativ în microfoanele căştilor şi telefoanele mobile. Era evident că nimeni nu-şi dăduse încă seama ce se întâmpla sau ce să facă, aşa că Myfanwy se rezemă de spătar răbdătoare şi îi aşteptă să vină cu răspunsuri.

Câţiva dintre ei îi aruncau priviri neliniştite peste umăr, iar ea se prefăcea că nu observă.

— Vreo idee, Nebun Petoskey? o întrebă încet pe Shantay, strângându-şi degetele în pumn ca să le împiedice să tremure.

— Hm, păi, sigur nu seamănă cu nimic din ce-am văzut până acum, răspunse Shantay cu o urmă de groază. N-avem genul ăsta de manifestări prea des.

— Da, bine, deduc că e puţin cam neobişnuit chiar şi pentru noi, spuse Myfanwy, încercând cu disperare să pară relaxată.

— Şi ce ai de gând să faci? întrebă Shantay.

— A, sunt sigură că Pionul Poppat va respecta iubita lui procedură standard de acţiune, răspunse

ea, aruncându-i o privire Pionului, care se agita înnebunit şi chiar era foarte ocupat. Nu vreau să-l bat la cap. Trebuie să-i fie suficient de greu să aibă de-a face cu o criză în faţa şefei şi fără să-i ceară s-o ţină de vorbă.

De fapt, Poppat dădea năvală spre ea.

— Tură Thomas, procedura standard de acţiune impune în acest moment să distrugem casa, fie cu explozibili, fie cu un cerc de…

Fu întrerupt brusc de un strigăt entuziasmat din celălalt capăt al centrului de comandă.

— Sunt în viaţă! urlă unul dintre tehno-Pioni.

Toată lumea încremeni şi se uită la ecrane, în timp ce Pionul afişă monitoarele care arătau semnele vitale ale membrilor echipei. Myfanwy îşi aduse aminte că le văzuse la venire, când Poppat îi explicase că fiecare Căpcăun fusese dotat cu sisteme de monitorizare complexe sub echipamentul de protecţie.

— Sunt în viaţă? întrebă Myfanwy atentă.

Asta-i bine sau e rău?

— Da, doamnă, răspunse tehnicianul. Toţi Căpcăunii. Potrivit monitoarelor, nu li s-a introdus nimic în sistem, şi deşi sunt destul de agitaţi – bătăi rapide ale inimii şi aşa mai departe –, n-au păţit nimic.

— Ce ghinion! spuse Pionul Poppat.

— Ghinion? întrebă Myfanwy.

— Păi, da, răspunse Pionul Poppat. Pentru că tot trebuie să demolăm clădirea…

Vocea i se stinse. Myfanwy se întoarse către tehno-Pion.

— Se… mişcă? întrebă ea prudent.

— Nu, doamnă.

Rahat!

— Sunt conştienţi? întrebă.

— Da, doamnă.

De două ori rahat!

— Aha.

Myfanwy strânse din buze şi se întoarse către Poppat.

— Ştii, Mahesh, simt că ezit oarecum în privinţa ştergerii de pe faţa pământului a clădirii, din moment ce avem oameni în viaţă înăuntru.

— Pot să înţeleg, Tură Thomas, începu Poppat, dar procedura stand…

— Da? îl întrerupse ea, cu sprâncenele ridicate.

— Păi, e destul de clar, şi Tura Gestalt n-a ezitat niciodată să…

— Da, destul de clar.

Urmă o tăcere stânjenitoare, spartă din fericire şi şovăitor de Lydia.

— Tură Thomas? Citadela are o actualizare a analizei incantaţiei.

— Ceva folositor? întrebă ea.

Va trebui oare să semnez sentinţa de condamnare la moarte pentru 14 dintre oamenii mei?

— Cred că trebuie să auziţi, spuse Lydia.

— Foarte bine, oftă Myfanwy.

Lydia răsuci un buton. Incantaţia se auzi mai tare în încăpere, dar o parte din ea fusese amplificată, dezvoltată. Peste bâzâit se auzea acum o voce încordată, repetându-se insistent:

— Trimiteţi Tura… Trimiteţi Tura… Trimiteţi Tura… Trimiteţi Tura…

— Ca să vezi, comentă Myfanwy nemulţumită.

20

Dragă Tu,

Şase fete. Opt băieţi. Acesta e numărul de copii care se află în prezent în lotul de la Baza Caius, şi sunt un grup curios de zvăpăiaţi, cu vârste de la 11 la 22 de ani. Paginile pe care le-am fotocopiat mi-au oferit detaliile de bază, dar numai cele mai elementare detalii care le descriu talentele. Totuşi, mi-am făcut impresia că nu au niciun fel de putere naturală, însă suferă un număr extraordinar de mare de intervenţii chirurgicale cu scopul de a le fi implantate abilităţi, ceea ce e cel mai dezgustător lucru de care am auzit vreodată.

Întreaga întreprindere e complet străină de stilul în care acţionează Checquy, şi este, din câte ştiu, aproape imposibilă. Nici măcar nu sunt sigură de ce au fost aleşi copiii ăştia. Vezi tu, elevii nu par să aibă nimic în comun. Provin din părţi diferite ale ţării, iar familiile lor fac parte din diferite clase sociale şi au trecut diferit. M-am documentat în legătură cu familiile, le-am verificat dosarele de asigurări de sănătate, am cercetat totul despre ele şi n-am putut găsi niciun motiv pentru care să fi fost smulşi din casele lor.

Hai să recunoaştem. Dacă vrei să priveşti lucrurile cât se poate de raţional, există o mulţime de copii care ar fi putut fi obţinuţi uşor. Orfani. Copiii străzii. La dracu', poţi să-i aduci din străinătate. Ţinând cont de cât timp există Baza Caius, probabil că ai fi putut să-i răseşti, însă copiii ăştia au fost luaţi din familii britanice civile – aşa că oamenii de la Baza Caius şi-au creat nişte probleme

uriaşe fără vreun motiv vizibil. Astfel de lucruri sunt o sarcină semnificativă chiar şi pentru Checquy, aşa că pur şi simplu nu pricep.

Din când în când, mă dau un pas în spate, uluită de ceea ce face Checquy. Din puţinul pe care mi-l aduc aminte despre viaţa familiei mele, era destul de apropiată. Părinţii mei erau oameni educaţi, relativ înstăriţi, independenţi. Cu toate acestea, s-au plecat când Wattleman şi Farrier le-au spus că mă ia Checquy. Te-ai fi aşteptat să se lupte. Un cuvânt de protest. Chiar un proces. Te-ai fi aşteptat măcar să ia legătura cu presa. Dacă guvernul vine şi-ţi ia copilul, o să vorbeşti despre asta. Poate o să cauţi un grup de sprijin. În schimb, familiile păstrează secretul. Şi de ce?

Păi, mulţi dintre elevii de la Moşie sunt anormali. Gândeşte-te la Gestalt. Ai vrea să ai aşa ceva acasă? Aşa că o mulţi părinţi sunt uşuraţi când le sunt luaţi copiii. De fapt, unii sunt dispuşi să plătească. Pentru cei ai căror familii îi vor, situaţia devine mai urâtă, deoarece Checquy face chestia asta de foarte multă vreme şi a ajuns să se priceapă foarte bine. Mint, ameninţă, fac promisiuni. Şi au legea de partea lor. Tot nu sunt sigură ce poveste i-au spus tatei Wattleman şi Farrier în ziua aia. Nu eram foarte atentă.

Cu toate aceste instrumente, pot forţa oamenii să se conformeze sau îi pot induce cu totul în eroare. Părinţii ajung să creadă că odraslele lor suferă de boli letale, au probleme mentale înfiorătoare, sunt contagioşi şi altele de genul ăsta. În cele din urmă, ştiu că nu mai au acces la copii şi că guvernul preia îngrijirea lor. Un număr deprimant de mare de familii

rămân cu senzaţia că li s-a făcut o favoare.

Oricum, eu tot mai încerc să mă lămuresc care-i treaba cu Baza Caius.

Salutări,

Eu

21

Tură Thomas, ai putea măcar aştepta până vine din Citadelă o a doua echipă de Căpcăuni, stărui Poppat.

— Nu, spuse Myfanwy, cu ochii aţintiţi asupra uniformei pe care i-o dăduse cineva.

Costumaţia pe care o purtase dimineaţă la birou n-ar fi fost deloc potrivită – cu siguranţă n-avea să se aventureze în fustă şi pe tocuri într-o casă bântuită.

— Dar mi-e imposibil să permit unui membru al Curţii să intre într-o zonă cu manifestări fără escortă, iar trupele locale…

Glasul i se stinse.

— Toate trupele locale au fost lichefiate, îi încheie Myfanwy fraza. Oricum, nu sunt sigură că o escortă mi-ar fi de vreun ajutor. Şi dacă am fie şi cea mai mică şansă să-i ajut pe oamenii noştri, atunci – inspiră adânc – trebuie să intru.

Poppat o prinse disperat de braţ.

— Myfanwy, ştim amândoi că nu e domeniul tău. Nu pot să te las să intri acolo singură.

— Nu, se auzi un glas hotărât din spatele lor.

Se întoarseră şi o văzură pe Shantay închizându-şi pe ea o uniformă de luptă de Pion. Îşi strânsese părul la ceafă şi arăta dintr-odată mult mai periculos.

— Nu intră singură. Mă duc cu ea.

— Categoric, nu, spuse Myfanwy. Poate că există precedente care să-ţi permită să vii ca observator, dar poţi să-ţi închipui care ar fi repercusiunile dacă un Nebun din Croatoan păţeşte ceva în timpul unei operaţiuni Checquy?

— Mda, dar probabil că şi tu ai fi moartă, aşa că n-o să mai fie problema ta.

— Bine, atunci, răspunse Myfanwy. Câtă vreme nu-mi provoacă mie neplăceri.

— Nu te las să intri singură.

— N-ai niciun cuvânt de spus, zise Myfanwy tăios. Şi, chiar dacă ai avea, vocea n-a cerut un Nebun american, a cerut o Tură.

— *Vocea* poate să se ducă dracului! spuse Shantay. Sunt sigură că băieţii şi fetele pe care i-aţi trimis înăuntru erau buni, dar şi eu pot să mă descurc, iar tu ai nevoie de cineva să-ţi păzească spatele.

Myfanwy ezită, iar Shantay, simţind un avantaj, insistă.

— Scumpo, nu te simţi jignită, dar trăim într-o lume mică. Veştile circulă peste tot, iar dosarele noastre despre voi sunt cel puţin la fel de detaliate ca şi dosarele voastre despre noi. Aşa că ştiu că genul ăsta de lucruri nu-s punctul tău forte. Ai nevoie de un braţ puternic care să te susţină, iar acesta va fi al meu.

Poate că nu era punctul forte al lui Thomas, îşi zise Myfanwy, *dar am şi eu câţiva aşi ai mei în mâncă.* Totuşi, nu-i plăcea ideea să intre singură în casa aia.

— Bine, acceptă ea în cele din urmă. Poţi să vii.

— De parcă ar fi fost vreun dubiu, pufni Shantay, scoţând un pistol extrem de mare şi verificându-l.

— Scuză-mă, dar ce dracu' e aia? întrebă Myfanwy.

— Ce?

— Nenorocitul ăla de tun din mâna ta!

— E pistolul meu, spuse Shantay nevinovată.

— De unde naiba l-ai luat? întrebă Poppat. Noi n-avem aşa ceva în arsenal.

— Îl aveam în poşetă.

— În poşetă? repetă Myfanwy. Cum ai trecut cu el prin vamă la aeroport?

— La aeroport? Scumpo, noi am sosit la ambasadă. De ce crezi că e aşa de obosit Nebunul Morales? Ne-a trecut între oraşe.

— Oh! făcu Myfanwy, năucită temporar de ciudăţenia lumii în care se născuse.

— Şi tu ce fel de armă o să iei? întrebă Shantay.

— Nu iau niciun fel de armă.

— Categoric iei o armă.

— Pe bune, comisare Harry[122]? întrebă Myfanwy, uitându-se la arma lui Shantay.

— Scumpo, pot să trec cu pumnul printr-un tanc dacă-mi pun mintea, iar eu iau cu mine un pistol.

— Bine, o să iau un pistol. Dar nu ceva mai greu decât mine.

Poppat încercă să insiste să le însoţească, dar Shantay sublinie că ar fi fost inutil de nemilos să lase toată responsabilitatea pe umerii vreunui amărât de adjunct neghiob.

— De fapt, *eu* sunt adjunctul neghiob, mărturisi Poppat. Şeful diviziei Bath, Pionul Goblet, a anunţat ieri că e bolnav. Gripă.

— Asta da sincronizare nasoală, comentă Shantay.

Nebunul american îşi trosnea încheieturile degetelor şi gâtului într-un stil foarte militar. Myfanwy nu putea decât cu greu să-şi îndoaie braţele – jacheta pe care i-o dăduseră era măsura ei, dar era făcută din kevlar, piele şi plastic, şi o simţea de parcă ar fi fost din lemn.

— Ştii, au trecut ani de zile de când n-am mai făcut aşa ceva, spuse Shantay.

Stăteau amândouă în pragul casei, în timp ce tehnicienii le făceau o ultimă verificare.

— A, da?

Myfanwy încerca să-şi dea seama cum se alesese dintr-odată cu două cuţite şi un pistol mare.

— Câţi ani?

— Unul şi jumătate, mărturisi Shantay.

— Serios? răspunse Myfanwy. Ce-i asta?

— Spray iritant. Nu vrei să-ţi pui o pereche de mănuşi?

— Nu. Ce-i ăsta?

— Pistol cu electroşocuri, răspunse Shantay.

— Uimitor! Mă rog, atunci bănuiesc c-o putem face, zise Myfanwy cu o lipsă de entuziasm vizibilă.

Puse mâna pe mânerul uşii, îl răsuci şi intrară în casă.

— Fermecător, spuse ea, şi observă că Shantay o privea ciudat. Păi, în afară de pătura uriaşă de fungi care acoperă totul. Dar dacă te uiţi dincolo de ea, nu-i chiar de prost gust.

Shantay se holba în continuare la ea.

— Ah, taci din gură! Vezi vreo urmă de Căpcăuni?

— Nu, răspunse Shantay în aparteu.

Îşi ţinea pistolul mare în mână şi părea foarte încordată.

— Ce-i cu tine? o întrebă tot în şoaptă Myfanwy. Arăţi de parcă te aştepţi să te apuce cineva de fund.

— Asta nu m-ar deranja, câtă vreme e o persoană, şopti Shantay. Devin nervoasă doar când se întinde peisajul să mă pipăie.

Continuă să se răsucească de jur împrejur. Aerul era fierbinte şi umed, de parcă intraseră în plămânii vreunei fiare gigantice care trăieşte în junglă. Curbe baroce de fungi se ridicau din podea şi coborau din tavan, iar Myfanwy nu putea să-şi dea seama dacă se căţăra din pivniţă sau se revărsa de la etajele superioare. În unele locuri, mucegaiul era o pătură netedă, fără nicio trăsătură, care atârna strâns pe lângă pereţi. În alte zone, era denivelată şi zgrunţuroasă, de parcă ar fi fost întinsă ca mortarul. Mai erau şi nişte ramificaţii lemnoase groase care coborau în spirale şi atârnau bizar în aer.

Lui Myfanwy îi trecu ceva prin cap.

— De ce vorbim în şoaptă?

— Pentru că sunt îngrijorată că nişte forţe stranii o să-mi jupoaie faţa, spuse Shantay. Nu vreau să tulbur nimic.

— A, bine.

Myfanwy privi din nou în jur.

— Deci ar trebui să vorbesc şi eu în şoaptă?

— Nu şi dacă nu vrei, zise Shantay arţăgoasă.

— Nu, e-n regulă. Bine. Bănuiesc c-ar trebui să mergem sus, nu? propuse Myfanwy. De-acolo se aude afurisita aia de incantaţie. Stai o clipă, totuşi, spuse ea, venindu-i o idee.

Se lăsă într-un genunchi şi întinse spre podea degetele fără mănuşi.

— Ce dracu' faci? o întrebă Shantay îngrozită. N-o *atinge!*

— Ai încredere în mine, şopti Myfanwy. Cred c-o să meargă. Din clipa în care intrase în casă, simţise totul furnicând în jurul ei. Simţea forţa vitală zbârnâind prin încăpere, dar era neclară, ca o coardă de chitară care abia fusese pişcată. Nu se putea concentra asupra ei, ceea ce o sâcâia. Aşa că-şi puse palma pe podea şi se conectă.

Simţurile i se ascuţiră pe loc. Senzaţiile pe care le avea erau mai clare şi mai bine definite.

— Înţeleg care e problema, spuse ea.

Căutase o singură formă, când de fapt amprenta consta din multe tipare contopite. Arăta ca şi când ar fi fost aşezate unele peste altele 10-12 straturi de transparenţă. Se complementau unul pe altul, dar nu se potriveau foarte bine între ele.

Era aproape… *coral.*

— Ce dracu' faci? exclamă Shantay, uitând să mai şoptească din cauza consternării.

Myfanwy clipi şi se concentră să nu se uite cu ochii. De sub palma ei se răspândeau mici unde prin straturile de mucegai.

— Scuze.

Se ridică, ştergându-şi mâinile de pantaloni.

— Receptam nişte senzaţii foarte curioase din camera asta.

— Cum ar fi? întrebă Shantay.

— Parcă ar fi o mulţime de voci la un loc.

— Voci? repetă neîncrezătoare Shantay.

— Are un ton clar omenesc, dar mai e combinat şi cu altceva.

— Minunat! comentă Shantay sumbru.

— Eşti genul de persoană care vede jumătatea goală a paharului, nu? observă Myfanwy.

— Vorbeşte experienţa, răspunse Shantay. În situaţii de-astea, paharul e întotdeauna pe jumătate gol.

— Totdeauna?

— Totdeauna, confirmă Nebunul. Până se umple de tot cu vreun soi de sânge fantomatic care se transformă într-o entitate demonică.

— Probabil c-am făcut bine c-am intrat în administraţie, observă Myfanwy. Deci mergem sus?

— Da, sună bine.

În pofida tonului lor relaxat, cele două femei se uitau neliniştite în jur. Shantay ridică pistolul şi-şi îndoi degetele celeilalte mâini. Myfanwy îşi dădu seama că ea scrâşnea din dinţi. Când ajunseră la scară, se opriră amândouă, fiecare aşteptând-o pe cealaltă să urce. Myfanwy o luă înainte, avansând pas cu pas, picioarele încălţate în bocanci cufundându-se uşor în mucegai. Lumina slabă de culoare violet le arunca o strălucire stranie pe chipuri. Uitându-se la mâinile ei, Myfanwy fu luată prin surprindere. Arătau ca mâinile unui cadavru. Înaintară încet şi incantaţia se auzi în continuare, iar Myfanwy se pomeni că devine hipnotizată de ea.

— Myfanwy, se auzi vocea lui Shantay din spatele ei, scoţând-o din reverie.

Ţipă uşor şi se prinse de mucegaiul care acoperea balustrada şi care se jupui sub mâna ei.

— Ce-i? Ce-i? strigă Shantay, privind înnebunită în jur, în căutarea vreunei orori supranaturale pe care s-o împuşte.

— Nimic! Doar… nu mai *face* aşa! se răsti Myfanwy sâcâită.

— Să fac ce?

— Nu-mi mai spune brusc numele când mă concentrez să nu mor.

— Scu-*ze,* spuse Shantay, fără să dea deloc impresia că i-ar părea rău.

— Şi ce voiai? întrebă Myfanwy.

— Am o presimţire foarte rea în legătură cu locul ăsta. Îmi dă fiori, şi am fost într-o mulţime de locuri ciudate.

— *Ţie* nu-ţi place? replică Myfanwy. *Eu* sunt aia care urcă prima scările! Tu ai participat la atâtea operaţiuni. Ce s-a întâmplat cu gagica aia care tot zicea „las’ că-i caftesc eu”?

— Asta era înainte să intrăm în casa care miroase ca un hrib gigantic. De unde ştim că n-o să ne înghită peisajul ca pe Pionii ăia?

— A cerut o Tură. Vrei să-i dau un avertisment?

Myfanwy strigă spre etajul următor:

— Hei! Ai cerut Tura! Ei bine, sunt aici, aşa că nu încerca vreo tâmpenie!

Se întoarse înapoi spre Shantay.

— Mulţumită? De ce arăţi aşa?

Urmări privirea lui Shantay spre perete, într-un loc în care mucegaiul părea să se fi remodelat spontan. Unde înainte fusese o suprafaţă neregulată cu protuberanţe care înglobase nişte tablouri înrămate, acum se aflau sute de excrescenţe. Toate erau de două ori mai lungi decât arătătorul ei şi aveau în vârf un glob negru lucios care era neîndoielnic un ochi care le privea pătrunzător.

— Să le împuşc? şopti Shantay din colţul gurii.

— Asta-i abordarea ta indiferent ce se întâmplă? întrebă Myfanwy din colţul gurii ei.

— Cam da. Poate că asta explică de ce avem aşa de puţine manifestări în State.

— Poate, spuse Myfanwy. Hai să mergem sus.

Să le întoarcă spatele sutelor de ochi uriaşi de melc fu unul dintre cele mai dificile lucruri pe care trebuise să le facă în foarte scurta ei viaţă. Însă Shantay o urmă şi se mişcară mult mai repede de data asta. În capul scărilor se afla un coridor lung, cu uşi dispuse pe ambele părţi. Toate erau deschise, iar pe coridor se revărsa şi mai multă lumină mov dezavantajoasă pentru ele. În razele palide pluteau fire de praf şi spori. Incantaţia era apăsătoare acum. Puteau practic s-o *simtă* cum bubuie în aer.

Cu grijă, se îndreptară tiptil spre prima uşă, îşi verificară armele şi aruncară o privire înăuntru. Şi acolo crescuse acelaşi mucegai, dar părea să aibă o culoare mai intensă, de parcă era mai aproape de rădăcină. Movul se închisese, ajungând la nuanţa vinetei, şi prin el erau injectate nervuri stacojii. Aproape că *sclipea,* secretând un fel de puroi care duhnea a carne stricată. Ce mobilă se aflase în

cameră fusese absorbită, exact ca la parter. Dar se părea că, înainte de erupţia mucegaiului, cineva îngrămădise totul în fundul camerei, astfel încât în mijloc se afla un spaţiu mare. Ghemuiţi în poziţie fetală, cu genunchii strânşi la piept şi psalmodiind monoton, se aflau două şiruri de oameni, acoperiţi şi ei de mucegai.

Cele două femei îşi retraseră capetele după uşă şi trăiră un moment sinistru.

— E destul de haotic, recunoscu Shantay. Le-ai văzut feţele?

— Singurele părţi care nu erau acoperite de chestia aia. Parcă ar purta robe de mâzgă.

Myfanwy se înfioră.

— Ce crezi c-ar trebui să facem?

— Păi, nu cred că băieţii ăştia te-au chemat, spuse Shantay gânditoare. Nu par să fie conştienţi de ce psalmodiază. De fapt, nu par să fie conştienţi de nimic.

— Atunci, altcineva?

— Hai să verificăm şi celelalte camere.

O luară înainte pe coridor. Fiecare cameră avea grupul ei de oameni care psalmodiau la unison, privind în gol. Erau bărbaţi şi femei de toate vârstele, aşezaţi în şiruri ordonate. Până şi în baie erau patru persoane ghemuite, cu feţele înconjurate de cuticule de muşchi. Myfanwy puse prudent un picior înăuntru şi se îndreptă încet spre siluete. Nu băgă în seamă avertismentele şoptite ale lui Shantay şi se lăsă pe vine în faţa celui mai apropiat dintre cei care psalmodiau.

Era un băiat, un adolescent. Avea un pic de grăsime care-i atârna pe pomeţi şi o mustăcioară mânjită, care sugera că încerca să pară că are 18 ani, dar dădea greş în stil mare. Avea ochii aţintiţi pe ceva ce nu se afla acolo, iar pupilele erau cât nişte vârfuri de ac.

— Shantay, copilul ăsta n-are mai mult de 14 ani. Hristoase, i se schimbă vocea chiar în timp ce psalmodiază!

Se ridică dezgustată şi se uită la ceilalţi.

— Niciunul dintre cei din camera asta nu-i destul de mare să aibă cont în bancă.

— Ei bine, e clar că-s destul de mari ca să fie posedaţi, observă Shantay.

Myfanwy întinse mâna spre faţa băiatului, trase încet aer în piept şi apoi îi puse cu blândeţe arătătorul între ochii.

Era suspendată într-un ocean de senzaţii – suma sinelui băiatului. Dar unde se aşteptase la un torent complex de imagini, gusturi şi sunete, totul era tăcut. Curenţi fragili lunecau pe-acolo, purtând o vagă constatare a temperaturii din baie, sunetul îndepărtat făcut de Shantay care bătea din bocanc şi mirosul deodorantului lui Myfanwy. Însă toate acestea, tot ce însemna lumea, abia dacă erau înregistrate.

În schimb, exista o prezenţă copleşitoare a incantaţiei, răsunând şi bubuind sus, jos şi de jur împrejur, ca un tunet. Atrăgea totul spre ea. Prin ea, Myfanwy simţea pulsaţiile separate ale oamenilor din jur. Toţi cei care se aflau în casă şi psalmodiau erau conectaţi între ei. Presiunea invocaţiei o înconjura, o apăsa, încercând s-o atragă înăuntru. Myfanwy se încordă şi se smulse de-acolo.

— Fir-ar să fie! se răsti ea, întinsă pe spate.

Shantay era îngenuncheată lângă ea, ştergându-i faţa cu mâneca bluzei.

— Ce dracu’ s-a întâmplat? întrebă Myfanwy.

— Te-ai pierdut vreo 20 de minute, iar eu am dezvoltat o nouă fobie masivă la ciuperci, ţi-am verificat pulsul de şapte ori şi i-am răspuns la apel lui Poppat. După aia, incantaţia a devenit puţin neregulată şi te-ai aruncat pe podea, spuse Shantay, numărând fiecare acţiune pe degete.

— Ce-avea de zis Poppat? întrebă Myfanwy fără vlagă.

— Doar verifica. Într-un acces nechibzuit de sinceritate, i-am spus că eşti în transă şi apoi am pierdut cinci minute ca să-l conving să nu sacrifice pe rug locul ăsta cu noi înăuntru. Şi i-am explicat despre oamenii care psalmodiază, şi am zis c-o să-l apelezi tu.

— A, minunat! spuse Myfanwy fără entuziasm.

— Eşti bine?

— Mda, dar în sistemul nervos al copilului ăstuia se întâmplă nişte chestii ciudate. Probabil că toţi păţesc la fel. Ajută-mă să mă ridic şi hai să aflăm cine trage sforile. Dacă supravieţuim, îl apelez pe Poppat.

Shantay o ridică în picioare şi se scuturară de praf una pe cealaltă. Nu mai rămăseseră decât câteva uşi, dar se apropiară cu prudenţă de ele, ştiind că era inevitabil ca în spatele lor să nu se afle vreo surpriză neplăcută.

Se întâmplă mai repede decât se aştepta Myfanwy. Practica şi legile manifestărilor de coşmar impuneau să fie ultima uşă de pe coridor şi un moment de groază pură. Aşa că o luară pe coridor şi Myfanwy se încordă tot mai tare, cu privirea aţintită spre acea ultimă uşă.

Prin urmare, aproape că trecură pe lângă antepenultima cameră şi abia îl observară pe bărbatul înnebunit dinăuntru. Urmară două reacţii întârziate şi imediat ajunseră amândouă în pragul uşii. Bărbatul era îmbrăcat într-un costum care în mod clar avusese şi zile mai bune, dar activităţile fungice ale casei îşi puseseră amprenta şi pe hainele, şi pe faţa lui. Murdăria, transpiraţia şi sporii formaseră o crustă pestriţă care-l acoperea cu totul, şi duhnea ca un buştean plin de muşchi care pute a transpiraţie. Trecea rapid de la un cântăreţ la altul, gheboşându-se să le şoptească fiecăruia ceva când trecea prin dreptul lor. Ce efect ar fi trebuit să aibă toată această sârguinţă, Myfanwy nu putea spune, dar el continua, chiar şi după ce deveni conştient de

prezenţa lor. Deşi nu-şi luă nicio clipă privirea de la oamenii acoperiţi cu mucegai de pe podea, bărbatul profită de pauzele dintre fiecare şoaptă ca să strige ceva în direcţia uşii, aşa încât Myfanwy şi Shantay primiră mesajul sub forma unei serii de scurte exclamaţii.

— Slavă Domnului, ai venit!… Au început acum două nopţi, fără niciun avertisment!… Adică *eu* sigur n-am dat ordinul… ” Şi după aia s-a manifestat creşterea!

Rămase pe vine în faţa unei femei extrem de grase, uitându-se ţintă în ochii ei.

— Am venit ieri-dimineaţă să văd ce face congregaţia şi să văd ce progrese au făcut – ei bine, au făcut un progres dat naibii! Invocaţia creştea în volum – adică vecinii aveau s-o audă până la urmă, şi lumina avea să se vadă când apunea soarele. A trebuit să sun la serviciu şi să spun că sunt bolnav, şi de atunci am tot încercat să-i potolesc aici. Te-aş fi chemat direct, dar mi-am pus telefonul pe o masă după ce am sunat la serviciu şi a fost năpădit. Şi după aia n-am mai putut pleca, şi toată situaţia a devenit critică. După ce a apărut Checquy, am decis că singura mea opţiune era să las congregaţia să-şi facă rutinele de autoapărare. Ştiam c-o să te cheme după ce va fi consumată a doua echipă. Iisuse Hristoase! Îţi dai seama că ăia pe care i-am lichidat erau oamenii mei? Oamenii mei!

Myfanwy îi aruncă o privire îngrozită lui Shantay şi primi în schimb o căutătură neîncrezătoare.

Oare omul ăsta chiar ar putea fi şeful avanpostului din Bath? se întrebă ea. Îşi extinse prudent mintea, găsind tiparul simţurilor bărbatului. *Şi, dacă da, de ce face aşa ceva? N-are cum să fie o acţiune Checquy, pentru că n-ar fi lichefiat echipele. Dar dacă nu e, de ce vorbeşte cu noi de parcă am şti exact ce se petrece?*

— Măcar am reuşit să-i împiedic să omoare a treia echipă… Căpcăuni, nu?

Nu se opri să aştepte răspuns.

— Nu înţeleg! N-ar fi trebuit să înceapă cu asta încă, şi, dacă nu facem ceva, n-o să facă decât să se răspândească. Abia mai răspund la sintagmele de instrucţiuni care ni s-au dat. Nu-mi pot introduce mesajul în incantaţie decât proiectându-mă într-unul dintre ei şi grefându-mă pentru scurt timp în sistem. Trebuie să aducem pe cineva să mă cureţe. Încă mai am nişte mâzgă de-aia în mine. Oricum, ştiam c-o să auzi mesajul. Slavă Domnului c-ai strigat – vederea mea e aşa de slabă prin organele senzoriale ale chestiei ăsteia, că era cât pe ce să vă înfăşor şi pe voi.

Myfanwy se înfioră gândindu-se la implicaţii şi apoi se întrebă unde era ţinută echipa de intervenţie a Căpcăunilor. Bărbatul încă mai vorbea.

— …nicio idee cum să-i opresc. Trec prin toate codurile de urgenţă şi nu merge nimic. Ştii vreo chichiţă secretă să oprim totul?

Se răsuci, aşteptând un răspuns, şi încremeni când le văzu.

— Nu eşti Gestalt! exclamă el complet şocat.

Ah, îşi zise Myfanwy. *Dintr-odată, situaţia devine puţin mai logică.*

★

Se holbară unii la alţii o clipă, apoi Myfanwy îl separă de lume brusc. *În definitiv,* se gândi ea, *habar n-am de ce e în stare individul ăsta. Ar putea foarte bine să-mi facă splina să se mănânce singură. Mai bine să nu-i dau ocazia.*

— Nu-ţi face griji, Shantay, l-am prins, zise ea.

— Eşti sigură? întrebă prudent femeia înaltă.

Înaintă şi se relaxă puţin când îl văzu pe individul în costum înţepenit pe vine, respirând scurt, cu ochii sticloşi şi trăsăturile încremenite într-o expresie de totală confuzie. Acum, că apucase să-l cerceteze, i se părea vag cunoscut. *Probabil unul dintre sutele de dosare de personal pe care le-am citit.*

Shantay îşi flutură mâna prin faţa ochilor lui şi observă că privirea nu i se mişca. Se aplecă prudentă şi-i atinse urechea. Nimic.

— Foarte impresionant! spuse ea. Cum ai făcut?

— Tocmai m-am prins cum s-o fac, răspunse Myfanwy, care se uita suspicioasă la oamenii care psalmodiau.

Tot mai bâzâiau.

— Deci sunt eu nebună sau tipul ăsta e unul dintre oamenii voştri? întrebă Shantay.

— Cred că-l cheamă Goblet, recunoscu Myfanwy.

Omul ieşi brusc din transă şi o pocni pe Shantay cu un upercut. Nebunul american fu aruncat împleticindu-se în spate şi căzu peste unul dintre membrii cultului. Silueta învăluită în mucegai continuă să îngâne, netulburată.

— Cum dracu' ai făcut aşa ceva? îl întrebă Myfanwy.

Goblet se ridică şi rânji dinţii la ea, iar pe tot trupul îi răsări un înveliş de ghimpi. Myfanwy scoase un mic ţipăt când părul bărbatului se lungi şi se rigidiză într-o masă de ţepi. Alţi spini osoşi îi străpunseră hainele. Costumul lui odată elegant era acum o masă perforată de lână.

Shantay se răsucise ca să se ridice şi-şi freca falca. Acum era în picioare şi aruncă o privire de dezgust absolut spre omul-porc spinos.

— Chiar a durut. Credeam c-ai zis că l-ai prins, îi spuse ea încordată lui Myfanwy.

— Aşa credeam.

— Păi, poţi s-o faci din nou?

— Poate.

Myfanwy îşi extinse simţurile şi-l sondă prudentă pe Goblet, care lăsa bale în mijlocul camerei. *Cum naiba mi-a scăpat? I-am întrerupt măduva aici* şi *aici, aşa că nu putea pur şi simplu… Ah. Ei bine, asta-i fascinant.* Myfanwy se retrase şi se uită la Shantay.

— Nu-i bine; are vreo şapte coloane vertebrale suplimentare, toate împletite ca nişte zăbrele. Nu le pot controla pe toate deodată – impulsurile se sincronizează între ele.

Bărbatul îşi legănase până acum capul înainte şi înapoi, urmărind conversaţia, dar acum se concentră din nou asupra ei.

— Tură Thomas, n-aş fi crezut niciodată c-o să te aventurezi din micuţul tău birou şi să-ţi murdăreşti mâinile, spuse el cu un dispreţ enorm.

Unghiile i se lungiră şi deveniră nişte gheare cornoase ascuţite, şi veni spre ea.

— Ah, *te rog!* bombăni Shantay şi-l împuşcă pe Goblet în spate.

El se clătină o clipă şi apoi îşi recăpătă controlul, se roti şi îi trase un dos de palmă de-o lipi de perete. Ghimpii o tăiară pe faţă, iar ea se izbi cu capul de mucegai.

— Habar n-aveam că ne-am coborât aşa de tare. Înrolăm americani la Căpcăuni? Dar, pe de altă parte, e Curtea care te-a numit pe tine Tură, zise el dezgustat. O fetiţă bună de nimic care plânge prin colţuri şi se distrează cu registrele contabile.

— Nu mă îndoiesc c-ar fi trebuit să aleagă în locul meu vreun nemernic trădător căruia îi ies ţepi pe cur, observă Myfanwy bâjbâind după pistolul aflat în lateral şi aproape scăpându-l pe jos în timpul ăsta.

— Trădător? exclamă el. Acest efort este pentru binele Checquy şi, prin generalizare, binele naţiunii!

— De-asta n-ai simţit nevoia să informezi Curtea despre activităţile tale, Goblet? întrebă ea.

— Pfui! Curtea nu e pregătită pentru aşa ceva! Cel puţin, nu încă.

Făcu un pas spre Myfanwy, iar ea se dădu înapoi spre uşă, care se închisese în linişte în urma ei. În jurul lor, oamenii psalmodiau fără să ştie de ei.

— Deci ai considerat că e responsabilitatea ta să pui la cale asta? întrebă ea chiar în timp ce se mişca discret în jurul unui membru al cultului, menţinând obstacole între ea şi Goblet.

Se juca pe furiş cu pistolul şi încerca să-şi dea seama cum să tragă siguranţa. Fără îndoială că era ceva ce Thomas învăţase în primele zile la Moşie, dar, din nefericire, cunoştinţele nu păreau să se fi păstrat. N-o ajuta nici faptul că nu putea să-şi desprindă privirea de Goblet, de teamă să nu-i scoată ochii.

— Ah, Tură Thomas! Aşa o amatoare pe teren! Încerci să obţii vreo informaţie despre plan.

Goblet zâmbi superior, dezgolind un şir de dinţi ascuţiţi.

— Să-ţi dau toate detaliile, ca un personaj negativ din filmele cu Bond, chiar înainte să ţi se transforme ceasul de mână într-un soi de fierăstrău circular?

— N-am ceas de mână, observă Myfanwy.

— Şi mai bine, spuse Goblet. Nu va trebui să-ţi smulg braţele la începutul micii noastre şedinţe. Totdeauna îmi place să le las până la sfârşit.

Myfanwy şovăi puţin în faţa perspectivei, iar Goblet băgă de seamă.

— O, da, Tură Thomas, o să ne distrăm în toate felurile. Dar o să mori fără să afli ce naiba se întâmplă aici.

— Goblet, o să aflu totul. De fapt, tu o să-mi spui.

— Chiar aşa? întrebă Goblet, ridicând o sprânceană şi câţiva ghimpi. Şi cum te aştepţi…

Tăcu, ochii i se încrucişară şi se prăbuşi la pământ, dând-o la iveală pe Shantay, care purta mănuşi metalice strălucitoare. Nu, nu mănuşi de armură. Pumnii îi păreau acoperiţi cu un metal argintiu foarte lustruit, fără cusur. Fără cusur, cu excepţia picăturilor de sânge şi a fragmentelor de ghimpi care se lipiseră de ele după ce-i zdrobise ceafa lui Goblet.

— Ce imbecil! remarcă Nebunul american.

Scutură, cu un scârţâit metalic, câteva bucăţi de ghimpi de pe încheieturile degetelor, iar argintul i se topi înapoi în piele, cu excepţia câtorva zone care se transformară în inele şi brăţări.

— Asta-i foarte avantajos, spuse Myfanwy admirativ. Aş vrea să-mi pot creşte şi eu accesoriile.

— Da? Păi şi eu aş vrea să pot să-i fac pe bărbaţi să tacă dracului din gură, spuse Shantay. Vrei să facem schimb o vreme?

— E tentant, cugetă Myfanwy, dar abia m-am prins cum să fac lumea să asude abundent, şi mai vreau să mă joc cu chestia asta.

— De acord.

— Oricum, probabil c-ar trebui să încercăm să găsim o cale să punem capăt drăciei ăsteia.

Myfanwy făcu un semn vag spre peisajul care le înconjura: mucegaiul, omul-arici letargic, membrii cultului care psalmodiau frenetic.

— Goblet, aici de faţă, părea să creadă că mulţi dintre ei scapă de sub control.

— Vrei să-i chemi pe băieţii tăi din rulote?

— N-o să fie înghiţiţi de mâzgă? întrebă Myfanwy.

— Poate că nu, dacă Goblet a dispărut din peisaj.

— Nu sunt sigură… S-ar putea foarte bine ca el să-i fi împiedicat să ne mănânce pe noi şi să digere echipa care a intrat mai devreme, spuse Myfanwy.

Se uită agitată în jur, dar fu uşurată să vadă că mucegaiul nu i se apropia de bocanci.

— Cred că suntem în regulă deocamdată. Un motiv în plus să rezolvăm rapid problema.

— De acord. Le-aş putea zdrobi capetele, dacă vrei, propuse Shantay, cu bijuteriile sclipind ca o promisiune de violenţă de nespus.

— Nu sunt deosebit de dornică să ciomăgesc câteva zeci de cetăţeni britanici.

— Şi atunci, ce propui?

Ca răspuns, Myfanwy îngenunche lângă cel mai apropiat om care psalmodia – o femeie îngrozitor de slabă care arăta de parcă ar fi încercat să trăiască numai pe bază de fotosinteză. Mucegaiul care-i înconjura faţa era un roşu-brun aprins şi îi drapa silueta. Myfanwy întinse mâna şi îşi răsfiră degetele pe faţa femeii. Ochii îi deveniră sticloşi şi se lăsă cuprinsă de o concentrare intensă.

Urmă o pauză respectuoasă, în care Shantay privi plină de aşteptări.

Apoi se uită mai puţin plină de aşteptări.

Apoi se uită la ceas.

Apoi îşi privi unghiile şi le netezi un pic cu o pilă pe care o extrase dintr-un săculeţ.

Apoi se duse la Goblet şi-i trase un şut zdravăn în burtă, doar ca să fie sigură.

Apoi îşi verifică mesajele pe mobil, ascultând atentă incantaţia.

Apoi se uită din nou la ceas.

Apoi fredonă câteva versuri dintr-un cântec la modă şi se uită atent la fiecare dintre oamenii care psalmodiau.

Apoi îi sună telefonul.

— Ţi-a trecut prin cap că pentru chestia asta ar putea fi nevoie de un fir de concentrare? se răsti Myfanwy iritată, ieşind din transă. Poza dramatică şi privirea de concentrare profundă nu ţi-au zis nimic?

— Scuze, spuse Shantay, dar nu pot să-mi închid telefonul. Sunt Nebun în Croatoan. Dacă e vreo urgenţă?

— *Este* vreo urgenţă? întrebă Myfanwy cu răceală.

Shantay se uită la numele apelantului şi-şi puse ruşinată telefonul înapoi la centură.

— Ei?

— OK, deci în această situaţie anume nu era o urgenţă, recunoscu Shantay.

— Cine era?

— Mama.

— Hristoase! mormăi Myfanwy, intrând din nou în transă.

Shantay oftă şi se uită în jur. Dură o vreme până să observe că lui Myfanwy începuse să-i curgă sânge din nas şi că-i tremurau membrele.

— Oh, rahat! exclamă ea, lăsându-se în genunchi şi ducându-şi mâneca la nasul Turei.

O strigă pe Myfanwy, dar nu primi niciun răspuns. În schimb, se auzi o uşoară intensificare a incantaţiei, iar lui Myfanwy continuă să-i curgă sânge din nas. Shantay văzu o pată roşie întinzându-se pe maxilarul prietenei sale. Se uită mai de aproape şi văzu că de fapt era un strat de spori. Se îngroşă în faţa ochilor ei şi se întinse rapid, transformându-se într-un înveliş pufos pe gâtul lui Myfanwy şi în sus, spre frunte.

— O, Doamne, o, Doamne, o, *Doamne!* murmură pentru sine Shantay, încercând înnebunită să dea

deoparte excrescenţele din părul lui Myfanwy.

Degetele i se schimbară în argint, metalul i se încovoie peste unghiile cu manichiură îngrijită şi le trecu peste mânecile uniformei de camuflaj a lui Myfanwy, îndepărtând ciupercuţele care apăruseră dintr-odată. Apoi, aducându-şi aminte, ţinu o parte din propria mânecă la nările lui Myfanwy, din care curgea în continuare sânge.

— Myfanwy, scumpo, trebuie să te trezeşti naibii odată! strigă ea în urechea acoperită de mucegai.

Shantay auzi o mişcare în spate şi, când se uită, îl văzu pe Goblet zvârcolindu-se uşor. Probabil că avea vreo abilitate de regenerare. Fie asta, fie ghimpii îi asigurau o protecţie mai serioasă decât anticipase ea. Îşi privi unghiile de argint şi se gândi trecător să-i smulgă jugulara cu ele. În loc de asta, se răsuci stângaci – de data asta ţinea trupul lui Myfanwy în braţe – şi lovi cu bocancul. Tocul i se atinse de falca plină de ţepi a lui Goblet şi, pentru clipa aceea, merită tot efortul.

Însă apoi Myfanwy intră în convulsii şi, în timp ce se zbătea, îşi lovi capul de faţa lui Shantay.

— Au! Fil-al să fie! ţipă ea, ducându-şi mâna la nas şi scăpând-o pe Myfanwy pe podea.

Incantaţia deveni mai puternică şi mai frenetică, iar Shantay nu observă că pe antebraţe avea o peliculă subţire de mucegai.

22

Dragă Tu,

Ei bine, asta a fost o zi lungă. Acum mă aflu într-o limuzină, pe drumul de întoarcere de la Whitby, împreună cu Calul Gubbins. Nebunul Alrich şi Sir Henry se întorc cu un elicopter, deoarece politica Checquy spune că la bordul unei aeronave nu se pot afla mai mult de doi membri ai Curţii, şi mi s-a părut că, după eşecul total care a mâncat bani (şi personal) de azi, ar fi extravagant să ne tratăm cu încă un elicopter.

A început devreme, ceea ce e exact cum nu-mi place să-mi încep zilele de sâmbătă. Îmi place să dorm un pic mai târziu, să pun să-mi pregătească micul dejun, să stau lângă focul aprins, poate să fac ceva cumpărături şi după aia să mă duc la serviciu. Dar sâmbăta asta a trebuit să mă trezesc la ora 4, ca să fiu pregătită să mă ia maşina la 5 fără un sfert. Bodyguardul meu de azi, Anthony, mă aştepta la uşă când am ieşit, şi m-am întrebat vinovată de când stătea în vântul de iarnă îngheţat. Mi-a dus el servieta, sacul cu costumul şi geanta până la limuzină, asigurându-se că sunt instalată confortabil înainte să-şi urce corpul masiv pe locul pasagerului. Imediat ce am ajuns în maşină, am adormit şi m-am trezit abia când l-am luat pe Gubbins, care era dezgustător de vesel.

— ’neaţa, Myfanwy! a exclamat el, sărind în maşină şi trezindu-mă.

Salivasem abundent pe suportul banchetei.

— Doamne, dar ce ger e afară! Totuşi, destul de încântător, ei?

Bodyguardul lui, un negru care pare anorectic, stătea în tăcere lângă el.

— Ah, da, am spus.

Destul de încântător când nu eşti cel care a trebuit să planifice toate astea.

— Trebuie să recunosc, nu sunt întru totul sigur de detalii… Eram în Brasilia când a fost emisă notificarea.

— E o eclozare.

— Bineînţeles, a spus el, dându-şi ochii peste cap. De câte ori e un eveniment supranatural, întotdeauna există un ou.

— Ouăle sunt importante în domeniul nostru, am zis eu căscând. Oricum, e un elev de 17 ani la Moşie. Noel şi nu mai ştiu cum. Am detaliile scrise pe undeva. Nu-i cine ştie ce la capitolul abilităţi speciale – se înţelege bine cu animalele sau aşa ceva –, dar e entuziast apropo de istorie şi cercetare.

— Băiat isteţ? întrebă Gubbins.

— Nu li se oferă opţiunea să nu fie isteţi, am spus eu. Crezi că Frau *Blümen ar permite să-i coboare standardele?*

— Nicio şansă, a răspuns el cu un fornăit.

— Oricum, băiatul ăsta a primit acces special la arhive, şi săpa prin nişte manuscrise când a dat peste o menţiune despre ceva deosebit de interesant.

Am scotocit prin geantă şi am scos un termos cu cafea; i l-am oferit lui Gubbins, care a clătinat politicos din cap.

— Şi care era chestia interesantă?

— N-o să-ţi vină să crezi, l-am avertizat.

— Sunt în Checquy, a zis el. Sunt plătit să cred lucruri pe care nu le mai crede nimeni altcineva.

— Un dragon, am răspuns eu plictisită.

— Faci mişto de mine, a spus el.

— Ţi-am zis. Nici eu n-am crezut. Adică n-a mai existat nicio semnalare confirmată a unui dragon de sute de ani, şi, chiar şi atunci, au fost zăriţi doar în locuri unde era incredibil de frig. Au fost ultima dată aici la începutul Micii Ere Glaciare.

Încercam să nu mă uit la Gubbins, care făcea nişte mici exerciţii izometrice. Omul ăsta e ca un yogin pe LSD. Mi-am turnat nişte cafea şi mi-am aţintit privirea pe mâinile mele.

— Oricum, se pare că o femelă dragon deosebit de fertilă a decis să-şi depună oul în North Yorkshire. Aparent, zona era foarte populară printre dragoni.

— A, da? a zis Gubbins.

— Da, dragoni şi pterodactili. Milioane de ani, locul ăsta a avut ceva foarte atrăgător pentru reptilele zburătoare. Lumea a găsit schelete întregi de pterodactil şi câteva fragmente de schelete de dragoni, despre care au crezut că sunt o subspecie de pterodactil. Yves Tyerman, unul dintre agenţii noştri, a asistat la depunerea oului şi a înregistrat-o. Raportul a fost acceptat de Curtea de la Londra şi îndosariat, pentru ca după aceea să nu mai fie văzut sute de ani.

— Presupun că serviciul public rămâne întotdeauna serviciu public, a zis Gubbins vioi.

— Ei bine, datorită cercetării lui Noel nu ştiu cum, ne-a fost atrasă atenţia asupra acestui ou de dragon. Acuma, chestiile astea au nevoie de sute de ani ca să ajungă la maturitate, dar puştiul ăsta, cu atenţia lui anormală pentru detalii, a calculat data exactă.

— Data exactă? a întrebat Gubbins sceptic.

— Nu te uita la mine, am răspuns eu. Nu sunt expert în dragoni, dar se pare că sunt destul de punctuali apropo de chestii de-astea. Micul nostru geniu a făcut calculele, a convins un instructor care suportă multe de la Moşie să-l ducă până acolo, iar puterile lui i-au confirmat că dragonul din ou e în viaţă şi că va ieşi în seara asta. Noi doi mergem ca să ne asigurăm că e totul pregătit. Şi de-asta ne ducem aşa de devreme.

— Toate astea s-au întâmplat în ultimele câteva zile?

— Nu, s-au întâmplat acum vreo şase luni, am spus eu plictisită. Dar a trebuit să autorizez scanarea radar a terenului şi excavaţiile.

— Excavaţii?

— Dragonii îşi îngroapă ouăle destul de adânc, am spus. Aşa că am efectuat săpături arheologice discrete.

— Şi acum mergem să asistăm la ieşirea dragonului din ou?

— Îhî. Dar nu e doar asta. Puştiul ăsta…

Mi-am răsfoit hârtiile.

— Îl cheamă Noel Bittner. Şi susţine c-o să fie în stare să stabilească un fel de relaţie la nivel psihic cu dragonul care o să iasă din ou. Spune că deja i-a sondat mintea şi c-o să realizeze legătura când apare.

— Fascinant! a spus Gubbins.

— Mda, am zis eu lipsită de entuziasm. Aşa încât, fireşte, trebuie să avem jumătate din Curte acolo ca să asiste la eveniment. O Tură, un Cal, un Nebun şi Lordul. Pe lângă tot personalul auxiliar şi Bittner.

— Şi unde sunt Nebunul şi Lordul? a întrebat el tăios.

— Nebunul Alrich o să vină după apus cu Sir Henry, am răspuns acră. O să vină cu elicopterul.

A încuviinţat posac şi ne-am aşezat amândoi cu laptopurile şi numeroasele hârtii necesare când conduci orice departament guvernamental.

Când am ajuns, eu muream de foame şi Gubbins suferea de o criză gravă de claustrofobie. Ai zice că un om aşa de flexibil se descurcă bine într-un spaţiu mic şi închis. În definitiv, ştiu sigur că poate intra într-o valiză şi poate rămâne acolo şapte ore. L-am văzut făcând-o. Dar în limitele relativ spaţioase ale unei limuzine Rolls-Royce a reuşit să ajungă – şi să mă împingă şi pe mine – la limita nebuniei.

Doar bunele maniere scrupuloase (pe care amândoi le dobândiserăm sub ameninţarea armei la Moşie) şi faptul că el era favoritul meu printre membri Curţii ne-au împiedicat să ajungem la vorbe grele. Aşa cum stăteau lucrurile, am sărit amândoi din maşină în zăpadă cu un entuziasm care l-a surprins pe Pionul care ne aştepta. Bodyguardul lui Gubbins a ieşit oarecum mai încet, dar cu privirea chiar şi mai sălbatică. Anthony, care stătuse în faţă, cu şoferul, părea de-a dreptul apatic prin comparaţie.

— Tură Thomas, Cal Gubbins, bun venit la Clocitoare! a spus Pionul obosit.

— Mulţumesc, Pion Cahill! am spus eu, ridicând privirea spre femeie.

Era înaltă şi îmbrăcată cu genul de haine neprotocolare care-ţi permit să ucizi pe cineva fără complicaţii şi nu atrag atenţia trecătorilor. Pantalonii de doc sunt foarte buni pentru aşa ceva.

— Gubbins, aceasta e Pionul Breeshey Cahill. A supervizat proiectul de când ne-

a atras Bittner atenţia asupra lui.

Femeia a tresărit la auzul numelui. Din câte auzisem, Bittner trăsese concluzia că descoperirea lui înseamnă că el controlează lucrurile. Pentru Pionul Cahill, care fusese obligată să-i flateze ego-ul şi să coordoneze în acelaşi timp o operaţiune în care erau implicaţi 30 de oameni, fusese o încercare destul de grea.

— Mă bucur să te cunosc, Pion Cahill! a spus Gubbins, ca un gentleman ce era. Înţeleg c-ai lucrat în condiţii dificile, dar n-am auzit decât lucruri bune despre felul cum ai rezolvat lucrurile.

Femeia a roşit de plăcere.

— Mulţumesc că ne-ai întâmpinat! a urmat el. Ştiu că e devreme.

— După şase luni extrem de lungi, a spus ea, zâmbindu-i.

M-am minunat o clipă de felul cum înflorea pentru că-i acorda el atenţie. Pe mine nu mă ignorase chiar, dar privirea păruse să-i treacă peste mine şi să se îndrepte către el. Nu fusesem luată în seamă şi mă irita. De obicei nu mă deranja, dar de când am aflat ce urmează să se întâmple – de când am aflat despre tine –, am început să mă observ mai mult. Lumea mă ignoră. Trec cu privirea direct peste mine şi o fac pentru că nu sunt… nu sunt cum se aşteaptă ei să fie un conducător.

Mi-am îndreptat din nou atenţia asupra discuţiei. Cahill explica detaliile legate de echipamentele care fuseseră instalate. Am ascultat şi am bifat mental toate cheltuielile pe care le autorizasem. Echipa de arhivişti de la Checquy, cu echipament video. Oamenii de ştiinţă cu echipament senzorial. O unitate de refrigerare uriaşă pentru găzduirea dragonului când iese din

ou. Unul dintre sateliţii noştri adus pe orbită geosincronă deasupra noastră. Cazare pentru echipa de excavare. Un centru de comandă relativ luxos. Livrare de mâncare. Costase o sumă uluitoare, iar Bittner, copilul-minune, tot nu fusese mulţumit. Voia oul şi întreaga afacere mutate la Stonehenge. Când cererea fusese respinsă, a vrut să facem un alt Stonehenge în altă parte. Observatorii mei la faţa locului au povestit că a fost revoltat şi de alte lucruri pe care nu i le-am aprobat. Dacă ar fi ştiut ce autorizasem în schimb, revolta lui n-ar mai fi avut limite.

— ...şi, dacă ne urmaţi la fermă, vă aşteaptă un mic dejun, încheia Cahill.

— Fermă? a repetat Gubbins.

— Da, terenul acesta este o fermă particulară, a explicat ea. Am achiziţionat-o contra unei sume frumoase.

Am ascultat în tăcere, dar am adăugat mental precizarea că eu fusesem cea care se opusese propunerii să-i plătim fermierului o sumă neînsemnată şi „să-l înspăimântăm naibii de moarte", cum sugerase Bittner într-unul dintre numeroasele lui memorii. Aducându-mi aminte de tratamentul groaznic care îi fusese aplicat tatei, am optat pentru partea mai blândă a legii exproprierii. L-am plătit bine pe fermier şi am oferit o poveste de acoperire calculată să potolească îngrijorarea şi să descurajeze orice interes.

Pionul Cahill ne-a condus atentă printr-un complex de construcţii provizorii până la fermă, unde fusese pregătit un bufet superb. Poate că mă zgârcisem în unele zone, dar una dintre lecţiile pe care mi le băgaseră în cap

profesorii mei de la Moşie fusese că bunul mers al armatei depinde de stomacul plin. Ca urmare, m-am asigurat întotdeauna că pentru toate operaţiunile de teren pe termen lung există personal de bună calitate care să servească mâncare.

Gubbins, bodyguarzii şi cu mine am cules farfurii pline de pateuri şi mâncare caldă şi ne-am turnat ceşti pline ochi de cafea, alimentându-ne pentru o zi lungă de finalizare a detaliilor. Ne instalaserăm cu toţii când uşa s-a dat de perete spectaculos. Anthony a scos, probabil de la subraţ, o pereche de pistoale-mitralieră, în timp ce bodyguardul scheletic al lui Gubbins (pe care-l chema Jonas) s-a dovedit că ascunsese în manta o armă automată retezată. (Am zis că purta mantie? Ei bine, da. Una mov-aprins.)

— Încetaţi! le-am spus încet bodyguarzilor.

Persoana care intrase în încăpere îi ignora intenţionat.

— Deci tu eşti Tura Thomas! a spus el tare.

Îl recunoscusem pe loc ca fiind Noel Bittner – ceva legat de aroganţa copleşitor de iritantă şi faptul că încă nu avea voie să bea alcool conform legii. Şi ochelarii.

— Ţi-am suportat limitările meschine de fonduri. Am înţeles că nu poate oricine să aprecieze ocaziile uluitoare care există aici. Forţele unice care intră în acţiune astăzi dau grandorii, mândriei şi magiei o şansă să revină în aceste insule!

A făcut o pauză ca să respire, iar Gubbins mi-a şoptit din colţul gurii:

— Să punem să-l împuşte?

Am clătinat din cap.

— Se pare că el e cel care trebuie să stabilească o legătură cu dragonul, i-am şoptit eu.

Gubbins arăta de parcă ar fi vrut să răspundă, dar Bittner începuse deja altă declamaţie, înarmat cu şi mai multă revoltă.

— M-aş aştepta din partea unei Ture din Checquy să aibă o mai bună înţelegere asupra minunăţiilor care însoţesc acest eveniment şi să nu fi respins condiţiile corespunzătoare pentru venirea pe lume a dragonului. Am auzit vorbe despre tine, dar nu mi-a venit să cred c-o să tratezi acest eveniment ca pe ceva banal. Şi acum! Acum tocmai am aflat că ai permis accesul unor soldaţi înarmaţi, nu ca să păzească ieşirea din ou, ci ca să fie pregătiţi să ucidă dragonul.

Bittner s-a aplecat peste masă, vorbindu-mi de aproape. Instinctiv, m-am tras în spate şi am observat dezgustată că-mi scuipa în mâncare.

— Solicit să evacuezi trupele! Dragonul şi cu mine am avut deja un contact mental şi s-ar putea să simtă şi el aversiunea pe care o simt eu. Nu pot să promit c-o să fiu în stare să-l calmez, nici măcar cu empatia mea naturală.

S-a uitat urât la mine. În spatele meu, Anthony era încordat, gata să-l zdrobească pe băiat cu totul, iar eu am încercat să-mi iau curaj de la el.

— Noel, am început eu încet.

— Prefer să mi se spună Expert Bittner, a zis el.

Gubbins a ridicat din sprâncenele lui inexistente, dar s-a abţinut să sublinieze că nu există o astfel de titulatură.

— Expert Bittner, am spus. Înţeleg ce te preocupă.

S-a umflat în pene sigur de sine, iar eu am continuat imediat:

— Dar trebuie să pricepi că nu toată lumea poate să înţeleagă cu uşurinţă ce se petrece aici. Este o situaţie neobişnuită, chiar şi pentru Checquy.

Puteam să-i fac din vorbe şi pe cei mai buni, iar acesta era doar un copil care, în mod vădit, citise prea mult un anumit gen de cărţi. Umflatul lui în pene sigur pe sine s-a transformat într-un pufnet plin de mândrie.

— Oamenii ăştia nu se află aici pentru dragon, ci mai degrabă ca să-i liniştească pe oaspeţi, care sunt extraordinar de importanţi, aşa cum cere situaţia.

Bittner a încuviinţat fără tragere de inimă.

— Înţeleg. Şi nu e vorba de faptul că gloanţele i-ar putea face vreun rău dragonului; obiecţiile mele sunt legate de lipsa de respect.

— Fii sigur, am spus, că suntem conştienţi de ceremonialul care se desfăşoară aici.

Asta i-a plăcut şi a încuviinţat într-un mod despre care credea probabil că este grav şi înţelept. Am inspirat adânc.

— Expert Bittner, vrei să iei micul dejun cu noi?

L-am simţit lângă mine pe Gubbins cum se dă înapoi la această perspectivă.

— Nu, a refuzat Bittner, aruncând o privire fără chef la bufet. Ţin post ca să mă pregătesc pentru diseară. Acum trebuie să mă duc la ou şi să comunic cu dragonul.

Noel Bittner a şters-o, iar eu mi-am împins deoparte farfuria cu o mână nesigură. Nu era o persoană

înspăimântătoare, dar nu-mi place să ţipe nimeni la mine.

— Myfanwy, a spus Gubbins. Nu-mi vine să cred că-l laşi pe răhăţelul ăla să-ţi vorbească aşa! Nu-mi pasă cât e de talentat, tu eşti membră a Curţii, iar el e doar un elev la Moşie.

Gubbins era ofticat – nu doar pe Bittner, ci şi pe mine. Am tras adânc aer în piept.

— Cal Gubbins, am spus. Este singura persoană care poate să comunice cu dragonul. Dacă putem să-l împiedicăm să facă ce fac în mod tradiţional dragonii, ceea ce înseamnă că zboară de colo-colo arzând case şi mâncând sute de oameni înainte să se îndrepte spre nord, atunci o să fie un lucru bun. Dacă putem să-l preluăm sub controlul Checquy, atunci o să fie un lucru grozav. În acest scop, o să suport aproape orice cantitate de rahat.

Gubbins a cedat, dar mi-am dat seama că nu se bucura. Fără niciun cuvânt, m-am ridicat şi mi-am pregătit un nou mic dejun.

Restul zilei l-am petrecut supervizând pregătirile pentru ieşirea din ou. Era iarnă, şi deşi oul fusese mutat din groapa lui, nu putea fi adus înăuntru. Dragonilor le place să fie frig. Foarte, foarte frig. Aşa că, deşi erau sub 0 grade, pregătiserăm un dispozitiv uriaş de răcire. Mai trebuiau şi locuri speciale de unde să poată asista oamenii fără să moară de frig sau să fie ucişi de vreo criză de nervi a unui dragon nou-născut. Aşa că în jurul oului fusese instalat un inel de încăperi de observaţie, mobilate cu scaune confortabile, radiatoare, geamuri antiglonţ, brandy şi binocluri de teatru. Şi lunetişti înfofoliţi deasupra. Tot luxul de-acasă.

Până să ajungă elicopterul, se întunecase deja de ceva vreme, iar eu apucasem să fac un duş la fermă şi să mă îmbrac cu ceva puţin mai formal. În definitiv, nu te prezinţi în fiecare zi la naşterea unui dragon. Gubbins şi cu mine stăteam la intrarea în pavilion, gata să-i întâmpinăm pe ultimii martori din partea Curţii.

— Bună seara, Sir Henry! am spus eu rezervat. Bun venit!

Zăpada scârţâia sub paşii Lordului, care a încuviinţat binevoitor şi a intrat grăbit în încăperea încălzită, dându-şi jos haina grea. Gubbins l-a urmat ca să-l instaleze confortabil, lăsându-mă pe mine să-l întâmpin pe Alrich, care a apărut din întuneric. Gardienii s-au încordat discret. Tuturor le era frig şi începuse să ningă uşor, zăpada scânteind în lumina becurilor, însă Alrich aluneca peste pământ fără niciun sunet. Nu lăsa urme pe zăpadă, iar răsuflarea nu-i aburea. Părul îi strălucea sângeriu ca focul şi era îmbrăcat în mătase neagră subţire. În timp ce-l aşteptam, tremuram, cu toată căldura care venea prin uşă către mine.

— Nebun Alrich, am şoptit.

Mi-a zâmbit şi a dat uşor din cap. Eram pregătită să-l văd alunecând pe lângă mine, dar mi-a oferit braţul şi, trăgând aer pe gură, am acceptat. În urma noastră, uşile de sticlă s-au închis, iar eu am început să-mi simt din nou picioarele. Gubbins îl prezenta pe Sir Henry diferiţilor membri ai personalului de la faţa locului.

— ...şi acesta este Noel Bittner, încheia el.

Bittner s-a tras în faţă, călcându-mă pe picior. Era îmbrăcat într-un fel de mantie

simplă cu glugă, care era lăsată pe spate. Sir Henry s-a uitat la el cu un zâmbet prietenos, care s-a accentuat când Bittner a făcut o plecăciune adâncă. Îmi venea să-mi dau ochii peste cap, dar trebuia să recunosc că toţi facem reverenţele obişnuite în faţa conducătorilor Checquy. Deşi în general nu ne batem cu pumnii în piept şi nu ne lăsăm într-un genunchi.

— Deci acesta este tânărul care a dezgropat atât povestea oului, cât şi oul însuşi, a spus Sir Henry, pe un ton aprobator.

Am văzut-o pe Pionul Cahill crispându-se, dar şi-a ţinut gura.

— De fapt, Sir Henry, Pionul Cahill a supravegheat lucrările de excavare, am spus discret, iar Bittner mi-a aruncat o privire duşmănoasă.

— A, desigur, a spus Sir Henry binevoitor, luându-i mâna şi strângând-o sănătos. Al naibii de impresionat de organizarea de-aici! Tura Thomas a trimis rapoartele şi deduc că a fost o operaţiune de primă mână.

Cahill s-a luminat, în timp ce Bittner se uita iritat.

— Noel, acesta este Nebunul Alrich, am spus, iar mucosul s-a tras un pic înapoi.

Fusese atras de Sir Henry, dar Alrich îl intimida. Suficient cât să nu mă corecteze că nu îi folosisem titulatura pe care şi-o arogase. A făcut o plecăciune, altă chestie coregrafiată, dar asta a fost mai puţin adâncă. Spre amuzamentul meu, Alrich n-a spus nimic şi abia a înclinat un pic din cap. Bittner s-a ridicat nesigur, după care s-a uitat la ceas.

— Sir Henry, e aproape momentul să iasă din ou, a spus. Mă scuzaţi?

Sir Henry a încuviinţat, iar Bittner a ieşit cu paşi mari. A deschis o uşă care dădea în curtea unde se afla oul, iar eu am tresărit când a intrat vântul.

Profitasem de ocazie să cercetez oul mai devreme. Albastru-închis, cu o suprafaţă uşor zgrunţuroasă şi pământ de secole în ea, era de două ori mai înalt decât mine, şi ca să-l înconjori ar fi fost nevoie de patru sau cinci ca mine. Era nemişcat, în vârf se adunase un pic de zăpadă şi mă făcea să mă simt foarte neplăcut. Bittner mă îndemnase să-l ating, dar, temându-mă de o posibilă activare a puterilor mele, îmi dusesem mâinile la spate şi refuzasem. Reacţionase cu un zâmbet superior dispreţuitor.

Acum oul era luminat de reflectoare, iar nămeţii de zăpadă din jurul lui se topiseră. Până la el ajungea o podişcă de lemn, şi pe ea mergea Noel Bittner, cu mantia zbătându-se în vânt. Din galeriile de vizionare care înconjurau oul priveau atenţi tehnicieni, biologi, istorici şi o echipă de filmare. Pe acoperiş se aflau trupe Checquy aşezate în cerc şi purtând o varietate de arme. Textele istorice erau neclare în privinţa modalităţilor de ucidere a unui dragon, pentru că, în istoria scrisă, nu reuşise nimeni aşa ceva. În secţiunea noastră, ne-am instalat în fotolii masive şi am acceptat băuturile oferite de un valet. Luminile de sus s-au estompat, dar cele din curte au devenit mai strălucitoare, ca să putem vedea bine totul.

Bittner era echipat cu un radio hands-free, astfel încât fiecare reacţie şi observaţie să poată fi înregistrată pentru posteritate. Respira adânc. Bănuiesc că o făcea special. Atitudinea era, din punctul

meu de vedere, excesiv de dramatică – îşi deschisese braţele, iar mantia subţire îi flutura în vânt. Presupun că se gândise că o să pară remarcabil în gerul muşcător, dar, după apariţia lui Alrich, nimic, cu excepţia nudităţii complete, nu mai putea fi impresionant. În plus, n-am avut niciodată răbdare cu cei care pozează.

— Îl simt cald la mână, s-a auzit relatarea fără suflare a lui Bittner prin intercom. Aş zice că avem două minute.

După aceea s-a auzit glasul unuia dintre oamenii de ştiinţă.

— Pentru toţi observatorii, puneţi-vă ochelarii de protecţie şi tăştile.

Valetul a venit cu o tavă plină cu ochelari care arătau ca ochelarii de protecţie pentru motociclişti de pe vremuri şi cu nişte chestii ca nişte şorţuri umplute cu plumb pe care ni le-am aşternut în poală.

— Un minut, a spus Bittner.

Mi-am netezit agitată fusta şi apoi am aşezat la loc şorţul cu plumb. În jurul meu, ceilalţi observatori erau încordaţi, iar Alrich, ca de obicei, era complet nemişcat, fără să-i iasă din trup nicio suflare. Toţi ne uitam ţintă la mâinile albe ale lui Bittner aşezate pe ou şi îi ascultam vocea la intercom.

— Se agită. Îi simt mişcările. I se încordează muşchii în ou.

Scotea tot ce putea din această ocazie. Şi de ce nu?

La urma urmelor, era genul de lucru care-i putea asigura o carieră în Checquy.

În plus, acum simţeam şi eu.

Era acolo, zgâriind la limita percepţiei. M-am uitat în jur ca să văd dacă simţeau şi ceilalţi, dar erau cu toţii atenţi la geniul adolescent care se conecta cu monstrul ce

se trezea. Am avut o tresărire de îndoială de ultim moment. Dragonii devastaseră în trecut Europa, ucigând un număr enorm de oameni. În faţa noastră se afla ultimul membru al unei dinastii ce se stinsese în secolul al XIV-lea. O recrudescenţă a liniei genealogice, produsă în al unsprezecelea ceas, şi acum o priveam cum apare.

Am simţit mişcarea din ou. Muşchi încordaţi să spargă închisoarea, iar ai mei s-au încordat inconştient prin compasiune. Am simţit agitaţia panicii în stomac. În mod normal, ca să-mi folosesc puterile trebuie să ating pe cineva. Uneori, atunci când cineva se află sub o presiune fizică sau psihică uriaşă, primesc indicii despre persoana respectivă. Dar asta era ceva diferit. Degetele mi s-au încovoiat ca nişte gheare şi m-am opus propriilor muşchi ca să-i oblig să se îndrepte. Voiam să-mi întind aripile şi să urlu în văzduh.

Bittner tăcuse, dar vedeam cu toţii cum vibrează uşor oul. Apoi prin găoace a ieşit o gheară, spintecând coaja ca un stilet. Tăia oul curat, controlat, şi jupuia secţiuni de câte 15 centimetri. Într-un interval de timp şocant de scurt, oul căzuse şi puteam vedea acum o masă de solzi maronii. Bittner şi-a desfăcut braţele şi dragonul s-a descolăcit, întinzând membrele şi aducând la locul lor tendoanele. Din ou s-a extras şi s-a înălţat un gât ca un şarpe. Nişte aripi masive, ca nişte evantaie, s-au desfăşurat spre cer. Priveam cu toţii, vrăjiţi.

— Dumnezeule! a şoptit Alrich.

Răsuflarea lui Bittner era neregulată, cum o distingeam prin intercom. L-am auzit gâfâind înainte ca dragonul să-şi

arunce capul pe spate şi să ţipe în noapte. Plămâni vechi de secole erau străbătuţi pentru prima dată de aer. Ochii i s-au deschis şi au văzut prima lumină. Şi eu am simţit totul. A urlat din nou, mai tare, şi ne-am dus cu toţii mâinile la urechi.

— Tură Thomas? a întrebat Cahill nesigură, şi am văzut că era pregătită să le dea ordinul lunetiştilor.

— Nu! a strigat Bittner, răsucindu-se în viteză, ca să ajungă cu faţa spre noi. Nu trebuie! Dragonul şi cu mine creăm o legătură! Avem o relaţie comună uni…

A fost întrerupt brusc când dragonul s-a întins şi i-a smuls leneş capul cu ghearele.

Mi-am dus mâinile la gură, dar aveam ochii lipiţi de scena din faţa lor.

Cei din jurul meu au reacţionat. S-au ridicat, dărâmându-şi scaunele. Unii au ţipat. Au fost şi vreo doi cărora li s-a făcut rău. Alrich a izbucnit în râs. Anthony mi-a pus mâna pe umăr ca pentru a mă conduce de-acolo, iar Cahill a urlat în radio, dând ordinul de atac. În faţa noastră, curtea s-a umplut de străfulgerări când soldaţii au deschis focul. Gloanţele au început să zboare, iar geamurile s-au curbat când acestea au ricoşat din dragon. Comandasem cea mai solidă sticlă armată care există; erau genul de geamuri în spatele cărora stă Papa. În faţa noastră se ridica fum, iar dragonul nu se mai vedea. Coada a lovit geamul când a dispărut dincolo de nori. Apoi a izbucnit un torent de foc, luminând fumul şi zăpada.

— Care-i situaţia? Raportaţi care-i situaţia! a strigat Cahill.

Nu se auzea niciun răspuns, iar fumul s-a împrăştiat încet. Dragonul stătea pe

picioarele de dinapoi, nevătămat, desfăcându-şi uşor aripile. Prin toată curtea zăceau împrăştiate cadavrele soldaţilor. Unii erau pe acoperiş, arzând. Pe pământ erau cadavre sfâşiate. Pe geamul nostru atârna un bărbat, eviscerat, cu măruntaiele înroşind sticla.

— Orrrr… Futu-i! a exclamat Anthony în spatele meu.

Dragonul s-a întins, a smuls jumătate de gardian şi a început să-l devoreze urât. Cu degetele slăbite, mi-am deschis telefonul şi am format.

— Sunt Tura Thomas! Mă auzi, Monica?

— Da, doamnă, s-a auzit glasul ei.

În fundal şuiera vântul, şi mi-am imaginat-o, înfofolită din cauza frigului, cu părul strâns la spate, privind stelele rotindu-se deasupra ei în timp ce aşteaptă răbdătoare, fără să se sprijine de nimic. Capul dragonului s-a răsucit în jos şi în jur, şi, prin sticla reflectorizantă, ne-a văzut. I-am simţit muşchii încordându-se şi ghearele ieşind.

— A mers prost. Dă-i drumul acum, te rog!

Am fost mândră că nu-mi tremurase vocea.

— Da, doamnă.

Monica a închis, iar eu m-am întors spre Pionul Cahill, care se holba şocată la diversele componente ale trupelor ei.

— Pion Cahill, închide obloanele, te rog!

Se uita încremenită la mine, fără să priceapă, şi am prins-o de mână.

— Închide obloanele!

Trupul i-a fost străbătut de un şoc; m-a privit cu ochii mărindu-se şi a lovit manetele de control de lângă ea. N-am

mai văzut dragonul când din pământ s-au ridicat obloanele masive de fier.

— Thomas, ce dracu' se întâmplă? întrebă Sir Henry, apucându-mă zdravăn de umăr şi întorcându-mă spre el. Îţi cer să-mi spui…

S-a întrerupt, şi s-a oprit şi restul lumii, pentru că auzeam ce se întâmplă. De deasupra noastră se auzea un sunet ţipător care devenea tot mai puternic şi mai intens. S-a tot acumulat, iar noi ne-am strâns unii în alţii în timp ce zgomotul ne intra în cap şi ne vibra prin oase. Apoi, cu un pocnet răsunător, a venit. Ne-a lovit o undă de şoc, vibrând prin obloane şi fisurând sticla, fără s-o spargă. Apoi s-a lăsat liniştea.

Am întins mâna şi am atins butonul pe care-l apăsase Cahill, iar obloanele au coborât. În curte, reflectoarele se stinseseră, dar vedeam cadavrul dragonului zăcând la pământ. Capul îi fusese desprins curat de trup, iar între ele, stând calmă în poziţie de drepţi şi acoperită de măruntaie aburinde de dragon, stătea Pionul Monica Jarvis-Reed, care tocmai sosise de la 6 kilometri înălţime, înarmată doar cu trupul ei indestructibil şi nişte haine prespălate.

După aceea, aşa cum poţi să-ţi închipui şi tu, s-a terminat destul de repede, şi te rog frumos să mă scuzi, dar acum o să leşin de extenuare.

Cu dragoste,
Eu

23

Cele două femei zăceau pe podea privind în gol, iar praful li se aşeza peste ochi. Hainele erau ţepene din cauza mucegaiului, iar în jurul lor membrii cultului îşi continuau incantaţia. Puţin mai încolo, Goblet omul-arici era întins într-un mod care sugera că o vreme n-o să plece de-acolo şi nici n-o să facă nimic. Sub un strat de scame, telefonul lui Shantay sună, cântând un fragment electronic din tema muzicală din *Familia Addams*. Myfanwy se ridică icnind. Trase adânc în plămâni aer stătut şi zgârie podeaua cu degetele, în timp ce tot corpul i se lupta să pompeze oxigen pe unde era nevoie. Bâjbâi după bidonul cu apă de la centură şi apoi rămase multă vreme clătindu-şi gura şi scuipând, scoţând din ea ce-i deranja sistemul.

În cele din urmă, reuşi să se uite în jur şi răspunse la telefon.

— Alo? zise ea răguşit.

— Myfanwy? se auzi glasul lui Poppat; părea suficient de înnebunit ca să fi uitat de protocol. Slavă Domnului! Eram pregătiţi să facem casa una cu pământul şi să-i dăm foc! Telefonul ăla sună de trei sferturi de oră!

— A, serios? întrebă Myfanwy distrasă. Păi nu face nimic casei, am aflat care e problema.

— Minunat! spuse Poppat. Nebunul Petoskey e bine?

— A, da, răspunse Myfanwy, aplecându-se lângă silueta întinsă la pământ a prietenei ei. O să-şi revină în vreo două minute şi toată treaba ar trebui să se rezolve cam în jumătate de oră.

Se uită în jur la mucegaiul care îmbrăca încăperea. Cât zăcuse fără cunoştinţă, din pereţi crescuseră noi ramuri de mucegai, acoperind uşa şi ţesând o baricadă peste geamuri.

— Mda, jumătate de oră… sau cam pe-acolo.

— Pot măcar să mai trimit nişte trupe? întrebă Pionul.

— Probabil c-ar fi mai bine să nu, răspunse ea, uitându-se în timp ce peste tavan se întindea încet încă un braţ. Te sun eu când se termină.

— Dar eşti sigură că sunteţi în regulă?

— Da. Te sun un pic mai încolo.

— Dar dacă… începu el, însă Myfanwy închise telefonul.

— Drăguţ băiat, dar chiar trebuie să-i extirpe cineva manualul din colon, spuse ea către burdoanele care psalmodiau în continuare. Bineînţeles, voi aveţi problemele voastre, dar măcar nu depindeţi de procedura standard de acţiune.

Oftă şi se uită dispreţuitor la ciuperca de pe haine şi piele. O mânca, şi stratul părea să fie format în părţi egale din mucegai negru şi nişte spori de o culoare portocaliu-roşcată agresivă.

Myfanwy îşi readuse în memorie imaginea sistemului pe care-l cartografiase cât fusese conectată cu membrii cultului. După ce-şi dăduse seama cum funcţionează, toată povestea se dovedise… mă rog, se dovedise înfiorător de complicată. Dar măcar acum o înţelegea. Cu o răsucire mentală, întrerupse toate micuţele conexiuni care legau sporii de un sistem mai mare. Suflă pe piele, iar fulguşorii zburară morţi în aer.

Myfanwy îşi întinse apoi degetele şi atinse dosul palmei lui Shantay. La atingerea ei, spirale de argint se răspândiră fluide pe pielea americancei, rigidizându-se şi îmbinându-se până când trupul ajunse să fie făcut doar din metal. Părul îi scoase uşoare sfârâieli şi pârâituri când metalul se încolăci peste zecile ei de codiţe, ca o sculptură făcută de cel mai îndemânatic şi scrupulos artizan din lume. Mucegaiul care-i acoperise pielea fu secerat de metalul care se întindea, iar Shantay sclipi în întunericul aproape complet.

Myfanwy se uită în admiraţie la prietena ei, un model înmuiat în argint viu. Degetul ei, aşezat pe dosul mâinii lui Shantay, părea jalnic în comparaţie cu perfecţiunea strălucitoare de sub el. Dar rezistă impulsului de a-şi trage mâna şi mai trimise încă un

mesaj prin pielea de metal şi de-a lungul sistemului nervos al lui Shantay. Aceasta se cutremură, de parcă ar fi fost electrocutată. O dată, de două ori, şi apoi se ridică în şezut, deschizând ochii. În timp ce pielea îi era argintie, ochii erau adânci şi strălucitori, ca nişte nestemate.

— Hopa sus! zise Myfanwy. Îmi pare rău că n-avem cafea sau ceai, dar asta păţeşti când te hotărăşti să dormi la locul unei manifestări.

— *Asta* n-a fost deloc amuzant, spuse Shantay răguşit. Mă simt de parcă m-aş fi spălat pe dinţi cu o bucată de pâine mucegăită.

— Mda, mă rog, nu-ţi face griji, zise Myfanwy oftând. Am aflat cum să rezolv problema.

— Deci ştii cum să opreşti toate astea?

— Sigur, e *uite-aşa* de simplu.

Clipi. Şi incantaţia încetă.

★

— Şi ce anume ai făcut? întrebă Shantay.

Stăteau în holul unei pensiuni pentru tineret, aşteptând să vină să le ia maşina, înconjurate de o mulţime de studenţi plecaţi cu rucsacul în spate din Australia şi America. Ambele femei insistaseră să facă duş după ce ieşiseră din casă, dar sediul Checquy din Bath era plin de Pioni, soldaţi şi doctori care încercau cu toţii să facă cincizeci de chestii în acelaşi timp. Fără îndoială că s-ar fi dat deoparte în faţa rangului lui Myfanwy, dar nevoile lor erau mai importante. Nu exista nicio cameră liberă la niciun hotel („E un fel de convenţie în oraş, Tură Thomas. Îmi pare îngrozitor de rău!”), aşa că era pensiunea sau nimic altceva. Se pare că nu te mai lăsau să foloseşti băile romane, nici măcar dacă erai Tură.

— E greu de descris, dar a fost vorba de întreruperea fluxului de instrucţiuni dinspre fungi spre gazde. Ideea de bază e c-am reuşit să-i fac să tacă şi să deschid coconii ăia din pivniţă, unde-i ţineau pe soldaţii noştri, spuse Myfanwy.

— Ştim ce încercau să facă? întrebă Shantay. Vreau să zic, în afară de crescutul unei chestii care

semăna cu fundul frigiderului meu.

— Păi, n-a zis prietenul nostru spinos că se temea că se întinde? Poate că urma să mănânce tot Bathul sau aşa ceva. Creştea. N-avea să se oprească.

— O bombă cu mucegai? întrebă Shantay, uitându-se iritată în jur în timp ce era împinsă de o studentă care căra un rucsac de două ori cât ea.

— Aşa bănuiesc. Totuşi, nu asta mă îngrijorează, zise Myfanwy.

Fruntea i se încruntă o clipă, în timp ce se gândea.

— Era ceva ciudat cu Goblet.

— Faptul că e un membru cu rang înalt în organizaţia voastră care pare implicat în acţiuni de trădare?

— Mă rog, admit că e un pic bizar, recunoscu Myfanwy. Dar nu asta e problema.

— Poate faptul că l-a implicat pe omologul tău în conspiraţie, în faţa unui reprezentant important al unui guvern străin?

— Păi, nu *numai* asta, spuse Myfanwy puţin iritată.

— Dar faptul că trebuie să ne întoarcem la Londra pentru cina aia, iar tu arăţi ca o epavă?

— Ştii, nu eşti deloc de ajutor. A, a ajuns maşina. Slavă Domnului!

— Aşa, zise Shantay. Asta înseamnă că nu ne oprim la băi?

Norman Goblet

Goblet a fost admis la Moşie într-o perioadă de schimbări. Programa şi filosofia iniţiale ale Moşiei au fost o combinaţie între mentalitatea postbelică şi tradiţiile Checquy – un fel de hibrid armată/ghildă. Cu certitudine a fost o îmbunătăţire faţă de abordarea anterioară, de tip maestru-ucenic, dar, pe măsură ce au trecut anii, Checquy a decis că era necesar un nou sistem. Au fost făcute modificări drastice. Odată cu această reformare a Moşiei şi a metodelor ei au fost câteva ciudăţenii care trebuiau rezolvate, şi, după părerea mea, Norman Goblet se

evidenţiază drept una dintre cele mai ciudate dintre ele.

De fapt, zi-i cea mai ţicnită.

Recrutat la vârsta de 12 ani, Norman Goblet era preferatul profesorilor. Această nouă încarnare a Moşiei se baza pe modelul clasic de şcoală cu internat. Aşa că Moşia a fost refăcută ca un fel de Eton cu tentacule. În orice caz, în toate instituţiile academice de felul ăsta există întotdeauna un elev care joacă după reguli, care devine şeful casei (da, aveau case pe atunci. Slavă Domnului că le-au desfiinţat cu câteva zeci de ani în urmă), primeşte note suficient de bune ca să nu ajungă printre ultimii, dar nu suficient de bune ca să fie considerat tocilar, şi îl pupă în cur pe director aşa de tare, că bietul om rămâne secat de puteri. Un astfel de tânăr era Goblet. Capacitatea lui de a se cafti nu era egalată decât de capacitatea lui de a linguşi. În mod natural arogant şi infatuat, ar fi fost un candidat ideal pentru Curte. Aşa că n-a fost nimeni surprins când a fost numit reprezentantul elevilor şi i s-a rezervat o carieră măreaţă în Checquy.

Nu puţină satisfacţie au simţit colegii lui când n-a reuşit să se ridice la înălţimea aşteptărilor. După câteva prestaţii deloc remarcabile la Anexă, a fost mutat la Bath, care era pe atunci locul cu cea mai intensă acţiune din insule. Deduc că asta s-a întâmplat pe baza recomandării directorului şcolii, care era dornic să-şi vadă băiatul de aur izbândind. Dar de izbândit n-a izbândit, rămânând în Bath chiar şi după ce numărul de incidente supranaturale s-a redus. Până la urmă, a fost numit director regional, în parte din cauza purei stânjeneli a Checquy, şi în parte pentru că era clar că n-avea să aibă prea multe de dat peste cap.

Mă întâlnesc cu Goblet de două ori pe an, o dată la sesiunea de evaluare anuală, când vin la Citadelă toţi directorii regionali, şi o dată la petrecerea de Crăciun pentru conducere. Ca să fiu întru totul sinceră, nu mă frapează ca fiind deosebit de demn de luat în seamă. Destul de ursuz, dar asta pot să

înţeleg. I s-a promis practic un loc în Curte şi nu s-a materializat niciodată. Ceea ce a fost bine pentru ţară, dar nu chiar grozav pentru Goblet.

— Ingrid, vin toate corpurile lui Gestalt la recepţie diseară? întrebă Myfanwy, ţinând mobilul lipit de bărbie în timp ce frunzărea mapa mov.

Zbura împreună cu Shantay spre Londra şi încerca să găsească secţiunea care descrie pedepsele pentru trădare. Răsfoise la un moment dat capitolul şi îşi aducea vag aminte o listă lungă de pedepse, culminând cu vinovatul călcat în picioare, conform ritualului, de populaţia satului Avebury, ceea ce părea improbabil sau cel puţin oarecum dificil de organizat.

În casa cu mucegai, stătuse câteva minute încercând să-şi dea seama cum să facă ghimpii lui Goblet să se retragă în corp. Apoi îi trăsese haina peste cap, îl dusese de mână afară din clădire şi-l urcase în rulotă, având mare grijă să nu lase pe nimeni să vadă cine e. Myfanwy nu era dornică să ştie toată lumea că pentru toată povestea fusese răspunzător un membru cu rang înalt al Checquy. Aranjase să fie transportat la Citadelă şi dus undeva unde să nu deranjeze. Aşa cum stăteau lucrurile, probabil că incidentul avea să intre pe tărâmul legendei Pionilor. Se zicea că în ultimii 40 de ani nu existase nicio ameninţare pe care să n-o poată dovedi Căpcăunii. Şi acum, Tura asta sfrijită – o ştii, Thomas, fetiţa numai piele şi os care a vărsat atunci în piscina de la Moşie? Mda, a intrat după ce echipa de asalt a fost mâncată, şi după aia a ieşit plângându-se că are nevoie de un duş şi o cutie de bomboane.

Când ajunsese la rulota de intervenţie, Myfanwy îşi descoperise echipa părând foarte vioaie, nerăbdătoare şi dornică să îndeplinească ordinele. Un grup de oameni de ştiinţă de la Checquy, care stătuseră în rezervă într-un compartiment steril al rulotei, cu scalpelele nerăbdătoare pregătite, intraseră prudent în casă, după ce îi asigurase ea că

nu mai erau în pericol să fie înghiţiţi. Un Pion înarmat cu fierăstraie circulare intrase în subsol şi îşi petrecuse jumătate de oră haotică deschizând coconii despre care-i spusese ea că se află acolo. În interiorul lor erau Căpcăunii, toţi într-o proastă dispoziţie lesne de înţeles. Membrii cultului fuseseră scoşi cu grijă din coconii lor mici, morţi şi albiţi, şi li se luaseră datele de identificare, într-un efort de a afla cine naiba erau. Toată casa fusese ascunsă de ochii publicului cu folii mari de plastic pe care erau înscrise avertismente cumplite despre azbest, şi fuseseră prelevate mostre din tot ce se afla înăuntru, pentru a fi studiate la microscop.

— Da, Tură Thomas, spuse Ingrid calm la telefon. Lordului şi lui Lady le place efectul tuturor celor patru corpuri, şi sunt destul de dornici să-i impresioneze pe americani. Se aşteaptă să purtaţi ceva formal. Aş putea sugera rochia stacojie? Cea pe care v-a făcut s-o cumpăraţi grecoaica?

Urmă o tăcere lungă, stingherită, pentru că Myfanwy habar n-avea despre ce vorbea asistenta ei executivă. O rochie stacojie? Suna cam împotriva firii ei. Din câte îşi dădea seama Myfanwy, în garderoba lui Thomas totul era negru, gri sau alb. Ingrid oftă.

— Val îmi spune că e în şifonierul din camera de oaspeţi, împreună cu toate celelalte haine pe care v-a făcut grecoaica să le cumpăraţi şi pe care nu le purtaţi niciodată. O să trimit instrucţiuni despre cum se îmbracă.

— Hristoase! exclamă Myfanwy, care nu era decât parţial atentă, dar acum fusese smulsă din lectura chichiţelor administrative. Credeam c-o să fie o adunare intimă.

— Păi, nu sunt decât membrii Curţii şi suita lor, preciză Ingrid. Şi trimişii de la Croatoan şi suitele lor.

— Stai o clipă, spuse Myfanwy, întorcându-se către Shantay, care îşi verifica preocupată e-mailul. Shan, tu ai o suită?

— Ăăă, da, răspunse Shantay pe un ton care sugera că mai are şi o coloană vertebrală, un nas şi diverse alte lucruri care erau considerate în general implicite.

— Şi unde sunt? întrebă Myfanwy. De ce nu stau pe lângă tine? Şi n-o lua personal, dar de ce nu se ocupă de tine, ca să nu trebuiască să vii să asişti la manifestări?

— Au trebuit să vină cu avionul, aşa că încă se mai instalează la hotel.

— Ah, spuse Myfanwy. Ingrid… anturajul *meu* o să fie pregătit? întrebă ea şovăitor.

Din ziua în care-şi asumase această viaţă, nu fusese conştientă că ar avea vreun anturaj propriu-zis. Poate că Thomas decisese să nu aibă aşa ceva.

— Mă duc la coafor într-o oră, spuse Ingrid. Şi le-am trimis pe e-mail instrucţiuni pentru părul dumneavoastră, aşa c-o să fie gata când ajungeţi. Acuma, Anthony ar fi un bodyguard acceptabil?

— Da, sună grozav, răspunse Myfanwy.

Deci Ingrid şi Anthony sunt anturajul meu.

— Minunat, atunci o să venim la dumneavoastră cu jumătate de oră înainte de apus.

— Sigur, spuse Myfanwy.

Sună de parcă mă duc la balul de la liceu.

★

— Nu pot să port aşa ceva! exclamă Myfanwy îngrozită.

Val veni în pas alergător în camera de oaspeţi şi se opri brusc când văzu rochia pe care o ţinea în mână Myfanwy.

— Nu puteţi să purtaţi aşa ceva! exclamă menajera.

— Da, ştiu, spuse Myfanwy, care dârdâia în lenjeria de corp, dar o prefera alternativei.

— Parcă tot materialul care ar trebui să fie sus s-a mutat în partea de jos, zise Val.

— Da, ştiu, comentă Myfanwy, care se uita gânditoare la propriul piept şi se întreba cum ar fi trebuit să stea chestia aia pe ea.

Cum putea Thomas să se descrie ca fiind timidă şi modestă când deţinea un veşmânt care ar fi făcut să roşească şi o curtezană veneţiană? Nu era vorba atât că era indecent, cât că implica o grămadă de încredere în sine. Era extraordinară şi indiscutabil neconvenţională. Ar fi fost izbitoare pe oricine, dar pe Thomas ar fi fost de-a dreptul şocantă.

De fapt, toate ţinutele din şifonierul camerei de oaspeţi reprezentau o ruptură faţă de sentimentele de modă aparente ale lui Thomas. Myfanwy deschisese uşile şi după aceea făcuse la propriu câţiva paşi în spate, uluită de hainele pe care le găsise acolo. Înăuntru, înflorea o întreagă grădină de culori. O gamă întreagă de rochii, rochii de seară şi ţinute aşteptau acolo, toate cerând să li se acorde atenţie.

— La ce fel de petrecere vă duceţi? întrebă Val.

— E de serviciu, răspunse Myfanwy neajutorată.

— Formală?

— Într-o oarecare măsură.

— Evident. Nu prea vezi trene în zilele noastre, doar la nunţi.

Orice nuntă la care ar apărea rochia asta pe mireasă ar trebui să fie al naibii de lipsită de prejudecăţi, îşi zise Myfanwy. *Şi ar putea foarte bine să includă şi luna de miere pe altar.*

— Ne întâlnim cu americanii, explică Myfanwy.

— Ah! spuse Val, în mod evident reaşezând mental nişte elemente.

— Crezi că m-aş descurca?

— Cred că orice trecător s-ar putea descurca dacă şi-ar trage asta pe el, spuse Val înverşunată. Totuşi, părul arată minunat, şi cu nişte bijuterii o să arătaţi foarte diferit.

După ce aflase că era un eveniment internaţional, Val îl inclusese în mod clar în aceeaşi categorie cu Oscarurile sau poate chiar cu al Doilea Război Mondial. Începu să se agite de parcă Myfanwy era fata ei şi se ducea la balul de absolvire. Evident mai familiarizată decât Myfanwy cu unele aspecte ale casei, Val extrase o cutie cu bijuterii şi scoase un colier metalic masiv care să înlocuiască materialul

lipsă din partea de sus a rochiei. La nevoie, putea fi folosit şi să omori pe cineva ciomăgindu-l la aperitive.

Împreună, reuşiră cumva să-şi dea seama cum ar fi trebuit să intre Myfanwy în rochie şi unde trebuia să vină fiecare bretea şi încheietoare. Când Myfanwy ajunse în sfârşit în faţa oglinzii, rămaseră amândouă fără suflare.

— Ei, zise Val. Ei!

Era splendidă, într-un fel straniu. Myfanwy arăta de parcă ar fi fost scăldată în sângele a zece designeri de modă. Stiliştii de la salon ştiuseră exact cum să-i coafeze părul şi s-o machieze ca să pună în valoare rochia, care, în mod evident, fusese făcută pentru ea. Totul era acoperit aşa cum trebuia să fie acoperit. O cuprindea strâns şi se învolbura în jurul ei, şi, deşi Myfanwy detesta să recunoască, o făcea să arate uluitor. Era o rochie croită ca să atragă atenţia.

— Arătaţi de parc-aţi fi Cenuşăreasa! exclamă Val în admiraţie.

— Mda, dacă ar fi pasionat-o *bondage*-ul şi i-ar fi fost naşă Christian Dior.

— Măcar dacă aţi avea un bărbat să vă conducă, spuse Val întristată, reintrând în modul de mamă-îngrijorată.

— Sunt doar recunoscătoare că nu e niciun fel de metal sau piele în chestia asta, zise Myfanwy.

Sau ţepi. Se mai uitară o vreme la rochie şi fură trezite din reverie numai de sonerie.

— Iată! Asta-i maşina dumneavoastră, zise Val. Acuma, aveţi tot ce vă trebuie?

— Mai puţin casca de kevlar şi o puşcă, răspunse Myfanwy, care în agitaţia pregătirilor uitase vremelnic de dezvăluirile legate de trădarea lui Gestalt.

— Cum?

— Glumeam!

24

Casa Apex arăta ca un palat din basme, reflectoarele colorându-i coloanele din faţă în nuanţe vii pe măsură ce se lăsa întunericul. Amurgul tocmai se stingea când trase în faţă maşina lui Myfanwy. Bodyguardul ei din seara aceea, Anthony, se dovedise a fi un japonez extrem de gras care vorbea cu un puternic accent scoţian şi era îmbrăcat în ţinută tradiţională scoţiană. Kiltul i-ar fi putut fi folosit ca husă de tartan pentru o canapea, iar taşca arăta de parcă ar mai fi avut nevoie de nişte prieteni s-o susţină. Totuşi, avusese prezenţa de spirit să-i facă un compliment pentru ţinută.

De pe buzele lui se revărsase un şuvoi de silabe. Myfanwy nu reuşise să-şi dea seama dacă era japoneză, galică sau o încrucişare nelegitimă între cele două. Cu toate acestea, îi răspunsese cu un zâmbet politicos.

Urmase o haltă în faţa intrării, cât Ingrid se agitase în jurul costumaţiei lui Myfanwy, asigurându-se că nu e nimic şifonat. Ingrid nu arăta nici ea prea rău în rochia ei mov, deşi nu era nici pe departe la fel de ieşită din comun ca Myfanwy.

— Mă bucur foarte tare că aţi luat rochia aia, Tură Thomas! E o deviere de la stilul dumneavoastră, dar vi se potriveşte.

— Aşa crezi?

— Categoric. Cu siguranţă o să întoarcă nişte capete.

— Ah… Minunat!

Trecură pe culoare şi, peste tot, Pionii şi Slujitorii se dădură deoparte, înclinându-se uşor. Oare doar i se părea lui Myfanwy sau angajaţii bărbaţi profitau de ocazie ca să arunce o privire la partea de sus a rochiei ei? După reacţiile femeilor, vestea despre ţinuta ei avea să ajungă rapid pe autostrăzile bârfei din Checquy. Alături de escapada ei de la Bath, asta însemna că imaginea ei publică urma să sufere o schimbare majoră. În spatele lui Myfanwy, în partea

dreaptă, plutea Ingrid, cu o expresie de eficienţă calmă pe chip. În stânga, se ridica masiv Anthony. Intrară în sala de recepţii, iar Nebunii şi Caii erau deja acolo, cu însoţitorii lor, toţi arătând corespunzător de eleganţi şi puternici.

Nebunul Grantchester era îmbrăcat într-un smoching simplu, cu fuioare de ceaţă neagră cum e cerneala înfăşurându-i-se artistic în jurul braţelor şi umerilor. Îl urmau când se mişca prin încăpere. Calul Eckhart era în uniformă militară. Calul Gubbins purta şi el un smoching, deşi al lui era destul de şifonat. Părea să facă tot ce-i stă în puteri să nu se contorsioneze în vreo poziţie lipsită de demnitate.

Totuşi, Nebunul Alrich era cel care o lăsă pe Myfanwy cu gura căscată. Era îmbrăcat într-un chimonou de mătase neagră, cu broderii complicate din fire de un stacojiu metalic. Era atât de lung, încât mătura podeaua în urma lui, nu chiar la fel de mult ca rochia lui Myfanwy. Nişte aripi masive i se ridicau din umeri, arcuindu-se în spate şi în sus ca nişte lame. Era o ţinută de o eleganţă bizară şi decadentă. Părul era împletit pe spate într-o coadă castaniu-roşcată lăsată liberă. Îi prinse privirea lui Myfanwy şi-i zâmbi uşor când îi cercetă fiecare aspect al ţinutei. Păru că o aprobă, pentru că zâmbetul i se lărgi.

Ajunse şi Gestalt, toate cele patru corpuri păşind fluid la unison. Oricât de mult detesta să recunoască Myfanwy, arătau impresionant. Mintea din spatele lor decisese să profite de asemănarea izbitoare a corpurilor şi le îmbrăcase identic, într-o uniformă albastru-închis. Myfanwy o cercetă pe Eliza, femeia şi singura pe care nu o văzuse încă. Era adorabilă, cu părul strâns într-o pieptănătură complicată la spate. Când cei patru fraţi întoarseră capul să se uite la ea, Myfanwy se încordă, dar nu se întâmplă nimic.

Lordul şi Lady sosiră şi fură salutaţi, el, strălucitor într-o uniformă militară şi afişând aşa de multe medalii, încât formau practic o armură, ea,

îmbrăcată într-o rochie clasică de seară. Toată lumea conversa politicos şi nimeni nu se holba la rochia lui Myfanwy în aşa măsură încât să fie considerat nepoliticos. Însoţitorii se mişcau de jur împrejur cu grijă, atenţi să nu intre în cineva care i-ar fi putut distruge din greşeală. Mai ales ţinutele lui Alrich şi Myfanwy puneau probleme, pentru că se întindeau în moduri neobişnuite. În cele din urmă, fură anunţaţi şi trimişii de la Croatoan.

Nebunul Morales intră prima, flancată de doi bărbaţi, ambii părând să fie culturişti. O femeie micuţă de origine mexicană mergea într-un baston şi era îmbrăcată cu ceva negru şi scump. Myfanwy fu chemată s-o prezinte conducătorilor organizaţiei. Apoi intră Shantay, arătând pe cât de minunat era de aşteptat, ţinând cont că avea acces la toate magazinele de lux de pe Rodeo Drive[23] şi o siluetă pentru care, potrivit unora dintre cronicile Checquy, oamenii chiar îşi *vânduseră* sufletul s-o aibă. Se schimbară politeţuri, iar chelnerii îşi croiră drum prin mulţime. Myfanwy fusese puţin îngrijorată că sala de bal avea să fie decorată la fel de fără haz ca şi sala de consiliu. Dar era un spaţiu enorm, cu candelabre sclipitoare, coloane frumos sculptate şi aranjamente florale enorme. Locul perfect pentru o petrecere.

— O să mergem la cină în vreo 15 minute, Tură Thomas, îi şopti Ingrid.

Myfanwy îi mulţumi dând din cap şi îşi îndreptă atenţia spre ceea ce spunea unul dintre însoţitorii lui Eckhart. După aceea, fu atrasă într-o conversaţie cu Shantay, Gubbins, Wattleman şi Robert Gestalt. Pălăvrăgeala era chinuitor de politicoasă, toţi participanţii evitând să-i pomenească pe Altoitori şi rezumându-se la flecăreli de petrecere cărora le putea face faţă fără probleme. Discuţia despre Altoitori avea să aibă loc a doua zi, cu o ordine de zi formală şi proces-verbal. Aşa că Myfanwy îşi petrecu cea mai mare parte a timpului uitându-se cu precauţie la fratele Gestalt şi întrebându-se care ar fi cea mai bună cale de a dezvălui trădarea lui Gestalt.

Tocmai se hotărâse s-o pună pe Ingrid să-i stabilească o întâlnire cu Farrier şi Wattleman pentru a doua zi dimineaţă, când Gubbins începu să sporovăiască despre ce se întâmplase în cursul zilei.

— Şi, Nebun Petoskey, înţeleg c-ai avut o adevărată aventură astăzi, când ai însoţit-o pe Tura Thomas la locul unei manifestări.

Shantay îi prinse privirea lui Myfanwy şi se arătă un pic precaută, de parcă n-ar fi fost sigură cât trebuia să spună.

— Bineînţeles, totul a fost perfect legal, Sir Henry, îl asigură Gubbins pe Lord. Conform termenilor Pactului Sororitas, verii noştri americani au dreptul să asiste la manifestări.

— Fără îndoială, spuse Wattleman, fără să arate deosebit de încântat de informaţie. Şi pe unde-ai fost, Nebun Petoskey?

— Ah, se bâlbâi Shantay, care era singura persoană, în afară de Myfanwy, conştientă de aparenta trădare din Checquy. Păi, a fost, ăăă…

— Bath, nu-i aşa? îi aminti Gubbins săritor.

— Cum? întrebă brusc Gestalt, uitându-se cu ochii mijiţi la Shantay şi Myfanwy.

— A, da, urmă Gubbins, fără să sesizeze încordarea din atmosferă. Ceva cu o casă plină de oameni care produceau o ciupercă, nu? Îmi place să ascult transmisiunile de câte ori ies pe teren Căpcăunii.

Gestalt se încordă şi apoi îşi strecură una dintre mâini în haină. Myfanwy sondă mental, citindu-i discret senzaţiile, şi-şi dădu seama că avea o armă în mână. Trase adânc aer în piept şi-i dădu drumul.

— Tură Gestalt, te acuz de trădare împotriva Checquy şi a Regatului Unit al insulelor britanice!

★

Încăperea se cufundă în tăcere, discuţiile stingându-se în timp ce se întorceau toate capetele. Cu reflexe fulgerătoare, fratele Gestalt îşi scoase arma şi i-o îndreptă spre faţă. Myfanwy îi văzu privirea criminală şi trăi o clipă de satisfacţie pură

când el îşi dădu seama, spre marea sa uluire, că nu este în stare să apese pe trăgaci.

Ah, da, eu fac asta.

Myfanwy ridică din sprâncene spre el, apoi se concentră şi-l făcu să arunce arma într-un colţ îndepărtat al încăperii.

După aceea, gândindu-se mai bine, îl făcu şi pe el să se arunce în direcţie opusă, direct într-unul dintre aranjamentele florale masive.

Pentru o clipă, toată lumea din încăpere încremeni – chiar şi celelalte trupuri ale lui Gestalt se holbau uluite. Apoi totul se învălmăşi. Din cealaltă parte a încăperii se auzi un ţipăt când unul dintre gemenii Gestalt o pocni pe Lady Farrier cu dosul palmei şi îl împinse pe unul dintre însoţitorii ei într-un chelner. O tavă cu aperitive îşi luă zborul. Ceilalţi doi fraţi scoaseră arme şi câteva cuţite militare care arătau îngrijorător, iar sora trase un foc într-o femeie care turna băuturi. Toţi cei trei fraţi deschiseră gura şi strigară ordine tăioase. Myfanwy era prea distrasă de imaginea femeii care căzuse moartă pe podea ca să înţeleagă toate cuvintele, deşi auzi *revoltă* şi *doborâţi-i.*

Ca reacţie, câţiva dintre Însoţitorii care erau răspândiţi prin încăpere scoaseră arme şi începură să se mişte ameninţător printre membrii Curţii. Trei dintre ei se năpustiră spre Conrad Grantchester. Colţul camerei fu brusc învăluit în beznă când Nebunul revărsă prin pori un torent de fum negru ca smoala. Ingrid şi Anthony fură înghiţiţi de negură, iar Myfanwy îi zări atacaţi de alte două persoane îmbrăcate în mov. Auzi pe cineva tuşind, oameni lovindu-se unii de alţii şi înjurăturile inconfundabile ale lui Joshua Eckhart, care confirma că reţinuse tot vocabularul pe care îl prinsese de la părinţi. Se auzi un sunet de foc de armă bubuitor şi toată lumea se lăsă în jos.

Nebunul Morales îi luă de mână pe cei doi însoţitori ai săi şi dispăru atât de abrupt, încât pe Myfanwy o durură de-a binelea ochii.

Fratele Gestalt pe care Myfanwy îl proiectase într-o vază uriaşă se ridica în genunchi, cu apa scurgându-se de pe el şi cu frunze de ferigă decorativă căzându-i de pe umeri. *A, nu,* se gândi Myfanwy, *nu te bagi şi tu*! Îşi împinse gândurile spre el şi-l lăsă lat la podea. Apoi îi ţintui trupul cu mintea, înţepenindu-i toate încheieturile.

Însoţitorii lui Shantay erau doborâţi, împuşcaţi rapid unul după altul de gemenii Gestalt, iar Myfanwy văzu, îngrozită, că unii dintre însoţitorii din Checquy se întorseseră de fapt împotriva membrilor Curţii alături de care veniseră. Unul dintre secretarii lui Gubbins trăsese un cablu peste capul stăpânului său şi se apucase să-l strângă de gât. Bodyguardul lui Farrier o lovise pe aceasta în coaste şi acum era deasupra bătrânei doamne, cu un cuţit în mână. Încăperea era plină de oameni care încercau să se omoare unii pe alţii. Din fericire, niciunul nu se îndreptase încă spre Myfanwy, iar ea se retrase puţin.

Eliza Gestalt îşi îndrepta pistolul spre Wattleman, iar Myfanwy îl eliberă imediat pe Robert, prinzând-o mental pe femeia Gestalt şi încremenind-o în momentul în care ţintea. În spatele lui Myfanwy, fratele se ridică şi începu să se bată cu unul dintre bodyguarzii lui Wattleman. Myfanwy îl simţea zbătându-se să scape din strânsoarea ei mentală şi-şi încleştă gândurile în jurul Turei trădătoare.

Vederea i se schimbă brusc când privi prin ochii Elizei.

Câteva clipe, îi putu citi trupul. Simţi muşchi încordaţi, mâini bătătorite în moduri nefamiliare şi senzaţia neplăcută a menstruaţiei. Apoi absorbi şi alte informaţii. Se epilase de curând pe picioare şi într-una dintre măsele avea resturi de la aperitive. Simţea urmele rănilor pe care le suferise trupul în decursul anilor: dungi albe pe încheieturile degetelor şi pe dosul palmelor, una peste stomac şi durerea vagă a cicatricelor făcute de nişte gheare care o zgâriaseră pe spate.

Myfanwy rezistă până când unul dintre Însoţitorii lui Grantchester o pocni în spatele genunchilor, trântind-o la podea şi slăbindu-i strânsoarea asupra Elizei. Însoţitorul îi lovi gleznele, iar ea ţipă şi îl eliberă fără să vrea pe Gestalt. Eliza clipi de câteva ori şi apoi se întoarse către Wattleman, care stătea cu gura căscată, şi îl împuşcă în cap. Bătrânul se prăbuşi în braţele lui Shantay, luată prin surprindere. La câţiva metri, Gubbins se lupta cu cablul pe care-l ţinea strâns însoţitorul lui. Myfanwy se uită în spate la bărbatul care o doborâse şi-l văzu scoţând din haină un cuţit lung. Cu toată durerea pe care o simţea pulsându-i în picioare, îl sondă, îi intră în minte şi-l obligă să se înjunghie singur în coapsă şi apoi să răsucească lama.

În spatele ei, Alrich tocmai îi smulgea membrele uneia dintre secretarele lui.

Era anarhie, cu membrii Curţii şi Însoţitorii lor atacându-se unii pe alţii în toate părţile. Gubbins îşi dislocă gâtul în spate, în acelaşi timp strecurându-se de sub cablu şi pocnindu-l în nas pe cel care-l atacase. Eliza se dusese după Shantay şi trăgea frenetic în Nebunul american şi bătrânul pe care-l ţinea aceasta în braţe. Din nefericire pentru Gestalt, Shantay îşi făcuse din piele o armură strălucitoare şi era ghemuită peste Wattleman, protejându-l. Gloanţele ricoşau din ea într-o furtună de scântei. Când rămase fără muniţie, Eliza se uită la femeia metalică din faţa ei şi păru să decidă să găsească o ţintă care putea fi rănită cu un cuţit militar – şi o ţintă care n-o putea îndoi de mijloc. Se întoarse şi îl atacă pe însoţitorul loial care o apăra pe Lady Farrier.

Nici gând! se gândi Myfanwy fără vlagă, şi era cât pe ce să-i înţepenească genunchii femeii şi s-o trântească pe jos când simţi nişte mâini strângându-i-se în jurul gâtului. Însoţitorul trădător care se înjunghiase îşi învingea durerea, şi, deşi nu reuşise să-şi scoată cuţitul răsucit din coapsă, se târâse până la ea şi părea destul de capabil s-o sugrume.

Fir-ar! îşi zise Myfanwy şi, într-un moment de panică, îl imobiliză cu totul.

Cu mâinile lui încleştate încă strâns în jurul gâtului ei.

A, genial!

În regulă, nu intra în panică, îşi zise ea. *Încă mai poţi răsufla un pic. Acuma, cum l-ai făcut pe grăsanul ăla să scape servieta?* Urmă atentă căile sistemului nervos al bărbatului şi dădu peste ceva ce nu era deloc echipament standard. *Ce dracu'? N-are nicio noimă. Dacă fac o greşeală, risc să ajung să mă sugrum de una singură.* Respirând foarte, foarte superficial, începu să urmeze cu migală nervii, atentă să nu-l facă să-şi întărească strânsoarea.

În timp ce ea slăbea prudentă strânsoarea bărbatului, Gubbins se aruncase spre unul dintre gemenii Gestalt şi se băgase într-o luptă corp la corp înspăimântător de contorsionată. Li se alătură şi al doilea geamăn, iar Myfanwy înţelese brusc cum ajunsese Gestalt în funcţia de Tură. Copleşită, se uita la o minte care coordona două trupuri într-o aplicare fără greş a artelor marţiale. Apoi li se alătură şi al treilea frate, cu lovituri fulgerătoare, toţi sincronizaţi să lovească simultan. Myfanwy îşi dădea seama că Gubbins era la ananghie, chiar dacă îşi încolăcea trupul în nişte poziţii imposibile. Îl lovi pe unul dintre fraţi cu dosul palmei şi primi ca răsplată un pumn în stomac, îndoindu-se, acum stând într-un picior, acum în două mâini, Gubbins era ca o ceaţă, lovind cu disperare trupurile colegului său din Curte.

Teddy Gestalt se repezi înainte şi-l apucă pe Cal de reverele smochingului. Gubbins îşi încleştă mâinile pe încheietura mâinii şi cotul atacatorului şi se răsuci în spate violent, rostogolindu-se peste propria coloană vertebrală şi aruncându-l pe Gestalt în aer. În timp ce Myfanwy privea, Gestalt întinse mâna fără să se uite. Cei doi fraţi se prinseră de mână şi, ca un zburător de circ, Alex îşi trase fratele în jos. Se răsuci şi îl depuse lin pe Teddy pe podea, apoi îl învârti şi-l lansă înapoi spre Gubbins. Calul

lovi pe jos cu piciorul, iar Teddy făcu o tumbă pe deasupra lui, distrăgându-l pe Gubbins suficient de mult ca fraţii lui să-l prindă şi să-i plaseze doi pumni în stomac. Calul se prăbuşi, iar fraţii se traseră înapoi ca să-i dea lovitura de graţie. Trei pumni loviră simultan, ca nişte ciocane strivind carnea, făcând terci craniul lui Gubbins.

În spatele lor se auzi un răget când Alrich ţâşni dintr-o mulţime de atacatori, scuturându-se într-o ceaţă de sânge. Cu chimonoul sfâşiat şi cheaguri de sânge brăzdându-i braţele, Nebunul arăta ca un înger al răzbunării aflat în plin măcel. Îşi arătă colţii şi se îndreptă spre grămadă, cu degetele lui lungi şi ascuţite încovoindu-se şi transformându-se în gheare.

Gestalt, într-o manifestare uluitoare de bun-simţ, decise să fugă. În patru direcţii diferite.

— O şterg! strigă Shantay, care încă îl mai ţinea strâns pe Wattleman.

— Pe naiba! cârâi Myfanwy.

Reuşise în sfârşit să-şi desprindă degetele bărbatului de pe gât şi trase prima gură de aer. Apoi îşi trimise gândurile în jur haotic, încercând să-i prindă pe toţi patru. Din cauza efortului, în creier îi înflori o migrenă, dar îi prinse. Patru trupuri se împiedicară, deşi nu simţea împotrivindu-i-se decât un singur intelect. Strânse plasa şi îşi permise un mic zâmbet de satisfacţie. Îl *prinsese* pe Gestalt. Îl prinsese, şi Tura n-avea cum să scape – niciun alt corp în care să se strecoare, niciun alt frate de rezervă pe care să-l mobilizeze.

Dar apoi, brusc, mintea dispăru, scăpându-i printre degete. Activitatea mintală din creier încetă.

— Cum? strigă Myfanwy, slăbind strânsoarea din cauza şocului.

Cercetă zona înnebunită, dar nu reuşi să detecteze nici cea mai vagă urmă a Turei trădătoare. Fraţilor li se îndoiră genunchii, dar apoi se îndreptară. Oriunde fusese mintea lui Gestalt, acum se întorsese, iar trupurile scăpau. Myfanwy extinse frenetic tentacule din propriul psihic şi, încordându-se, îl prinse în laţ

pe unul dintre gemeni. Îşi aruncă mintea în jurul lui şi apoi îi *scrânti* simţurile, denaturându-i percepţiile în aşa fel încât acesta intră direct într-un perete, pierzându-şi cunoştinţa.

Ia de-aici, imbecilule!

Fugeau şi însoţitorii, iar ceilalţi fraţi se pierdură în mulţime. Se pierdură, adică, până când Alrich se aruncă imposibil peste încăpere, împrăştiind oamenii ca pe popice. Nebunul îl apucă de umăr pe unul dintre fraţi, îl răsuci în sus, de jur împrejur şi apoi în jos, pocnindu-l de podea cu o forţă uriaşă. Celălalt geamăn se împiedică de o secretară moartă, dar reuşi să ajungă la uşă. Dispăru împreună cu Eliza, iar însoţitorii trădători – puţinii pe care nu-i sfâşiase Alrich – blocară trecerea, împiedicând pe toată lumea să urmărească Tura fugară. Myfanwy le tăie picioarele de sub ei, iar Alrich se uită pe uşă.

— Au dispărut, raportă el încruntat.

— Fir-ar să fie! se răsti Myfanwy, lăsându-se să alunece pe podea.

Gâfâia tare.

— Poate să-l ia cineva pe ăsta de pe mine, vă rog?

★

— Ei bine, Nebunul Morales se află în siguranţă la Miami, spuse Shantay, închizându-şi telefonul mobil. Superiorii mei m-au anunţat c-ar trebui să mă întorc mâine în State şi să raportez despre deciziile luate aici în seara asta.

Se lăsă pe canapea lângă Myfanwy, aruncându-şi pantofii din picioare. Un chelner se apropie discret de ele.

— Vreau un *gin-gin mule*[24], zise Nebunul american.

Chelnerul se plecă politicos şi se uită la Myfanwy.

— Da, şi eu, spuse ea, încercând să nu-l bage în seamă pe doctorul care se ocupa de gleznele ei.

Imediat după haos, se întrebase dacă liderii Checquy n-ar trebui să se retragă într-un loc sigur. Poate c-ar fi trebuit informat prim-ministrul?

Sugestiile ei fuseseră respinse de Farrier „până hotărâm ce vrem să spunem”, şi, în schimb, toată lumea se mutase în camera de recepţii de alături, care semăna cu sala de bal, cu excepţia absenţei evidente a cadavrelor şi a sângelui. Acum se aflau acolo zece dintre participanţii la petrecerea iniţială şi patru medici care-i îngrijeau.

Numai trei dintre Însoţitorii loiali supravieţuiseră luptei. Ingrid şi una dintre secretarele lui Gubbins stăteau stânjenite lângă perete, în pofida repetatelor invitaţii de a se aşeza făcute de diverşi membri ai Curţii. Lady Farrier stătea aşezată lângă bodyguardul lui Wattleman, un bărbat roşcat înalt, ambii afişând câte un ochi învineţit. Ţineau în mână cocktailuri identice şi arătau la fel de ofticaţi.

— Pur şi simplu nu pot să cred că la o recepţie oficială Checquy au fost ucişi mai mult de 25 de oameni! spuse Wattleman, fierbând de furie.

Bătrânul scăpase de un glonţ în cap şi părea oarecum iritat că nu făcuseră şi ceilalţi la fel.

— Pe teritoriul Checquy n-a mai avut loc un masacru de asemenea dimensiuni de când… de când…

Se uită la Myfanwy, căutându-i ajutorul.

Ce, sunt şi istoricul acum? se întrebă ea enervată. Îşi cercetă memoria în căutare de informaţii relevante şi nu se alese cu nimic.

— De o veşnicie, domnule, spuse ea hotărât.

— Exact! exclamă el. O veşnicie! Şi să faci aşa ceva când aveam nişte oaspeţi atât de distinşi!

Myfanwy era fascinată că nu îl înfuria neapărat tentativa de asasinare a membrilor Curţii, cât faptul că Gestalt şi oamenii lui încălcaseră legile etichetei, făcând-o în timpul unei recepţii. Şi în faţa americanilor.

— Da, au părut să dea dovadă de o lipsă surprinzătoare de preocupare pentru respectarea legilor ospitalităţii şi ale acestui regat, spuse Eckhart dispreţuitor.

În toiul luptei, Myfanwy îl văzuse apucând o tavă metalică, topind-o în mâini şi transformând-o în

pumnale. Acum îşi răsucea energic metalul în jurul încheieturilor, în forma unor în apărători pentru braţ.

— În definitiv, de-asta l-a acuzat Thomas de trădare pe Gestalt.

— Da, zise Nebunul Grantchester încet, de pe o canapea capitonată generos.

Se ridică, având smochingul neşifonat, şi păru periculos de calm în timp ce sorbi dintr-un martini.

— Ăsta e un punct de vedere interesant. Trebuie să respectăm protocolul. Tură Thomas, pe ce bază ai formulat această – acuzaţie?

— Bază? repetă Myfanwy, nevenindu-i să creadă. Ce, credeţi că am acuzat un om nevinovat? Şi că acest om nevinovat a condus o revoltă spontană în timpul cocktailului? Cu arme pe care le aveau cu ei întâmplător? *Da,* am dovezi despre trădarea lui Gestalt, dar dacă e să respectăm protocolul, nu cred că tradiţia impune ca unul dintre capii organizaţiei să mănânce aperitive cu cârnaţi în timp ce raportez!

Când îşi încheie peroraţia îşi dădu seama că ţipa şi că toată lumea se uita la ea.

— Se pare că Tura Thomas s-a ales şi cu nişte colţi care să se potrivească la rochia aia, spuse Nebunul Alrich sec.

— Ce-a mai rămas din ea, cel puţin, zise Farrier afectat. Totuşi, amândoi au puncte de vedere corecte. Tură Thomas, nu *tu* eşti judecată aici. Cu toate acestea, am vrea cu toţii să ştim exact ce punea la cale Gestalt, pe lângă coruperea secretarilor mei şi umilirea noastră în faţa oaspeţilor.

— Şi asasinarea unui membru al Curţii, spuse Eckhart. Sau aţi uitat că fratele meu Cal zace mort alături?

O clipă nu vorbi nimeni, cu gândul la trupul strivit al lui Gubbins, acoperit acum cu o faţă de masă pătată de sânge.

Myfanwy trebuia să gândească rapid. Trebuia să-i pună la curent, dar erau anumite lucruri pe care pur şi simplu nu putea risca să li le împărtăşească. Aşa că povesti tot ce se întâmplase la Bath şi menţionă că fusese şi ea atacată cu o săptămână în urmă, ceea

ce se lăsase cu ochii învineţiţi. Nu putea spune sigur că evenimentele aveau vreo legătură, dar *părea* ceva suspect.

Evită intenţionat să pomenească ceva despre pierderea ei de memorie.

— Şi crezi că a fost Gestalt? exclamă Wattleman. Membrii propriei mele Curţi încearcă să se ucidă unii pe alţii?

— Şi reuşesc, sublinie Alrich crunt. Gubbins e mort, şi aproape toţi Însoţitorii din camera aia sunt fie morţi, fie trădători. Sau şi una, şi alta.

Nebunul îşi cerceta întristat hainele sfâşiate, dar nu se obosise să-şi cureţe sângele care-l acoperea. Nici nu acceptase vreo băutură.

— Da! Ce ziceţi de asta? întrebă Farrier. Sunt foarte îngrijorată de numărul Însoţitorilor care s-au dovedit nerăbdători şi dornici să mă înjunghie. Dumnezeule, că *oricare* dintre ei era dispus s-o facă… Mă rog, e tulburător. Dar aşa de mulţi! Poate că Însoţitorii rămaşi ar trebui conduşi afară?

— Lady Farrier, faptul că oamenii ăştia au fost dispuşi să-şi pună viaţa în pericol ca să ne apere pe noi ar trebui să fie dovada loialităţii lor, spuse Myfanwy convingător.

N-avea de gând să lase pe nimeni s-o ia pe Ingrid de lângă ea. Îl găsiseră împreună pe Anthony zăcând pe burtă, ucis cu peste 20 de răni de cuţit şi cu tartanul lui absurd de mov aproape înnegrit de sângele care se scursese din el. Plânseseră un pic împreună şi se ţinuseră de mână când lumea se mutase dintr-o cameră într-alta.

— Bănuiesc că da, spuse Farrier nesigură. Au fost căutaţi de arme, desigur?

— E cam nerelevant acum, spuse Alrich. Şi, în plus, unii dintre ei îşi ascundeau armele intern. Am văzut cel puţin trei însoţitori care şi-au scos cuţitele din săculeţe din propria piele şi le-am simţit câteva dintre lovituri. Nicio persoană normală n-ar fi în stare să lovească atât de puternic.

Myfanwy se gândi o clipă să menţioneze musculatura bizar modificată a celui care încercase

s-o strângă de gât, dar hotărî să păstreze pentru ea informaţia – nu era dornică să atragă atenţia nimănui asupra proaspetei sale disponibilităţi de a-şi folosi abilităţile.

— Dar sigur vă verificaţi foarte atent însoţitorii? interveni Shantay. Politica la Croatoan a fost modelată după a voastră. Niciunul dintre Însoţitori nu are puteri.

— Sigur că-i verificăm! se răsti Eckhart. Pe dinăuntru şi pe dinafară. E cea mai meticuloasă verificare de care suntem în stare.

— Şi e al naibii de meticuloasă, mormăi bodyguardul cu ochiul vânăt.

— Atunci asta trebui să însemne modificări ulterioare, spuse Shantay entuziasmată. Modificări deliberate ale corpurilor. Dar nu poate nimeni să facă asemenea modificări. Nimeni, cu excepţia…

Tăcu, înspăimântată.

— Altoitorilor, încheie Myfanwy. Am fost infiltraţi de Altoitori.

Urmă o tăcere îngrozită, în timpul căreia fiecare îi privi gânditor pe ceilalţi. *Oare toţi membrii Curţii se aşteaptă ca fiecare dintre ceilalţi să scoată o bazooka din vreo cavitate?* se întrebă Myfanwy.

— Dacă Checquy a fost compromis, atunci orice Însoţitor poate fi trădător, spuse Farrier, o observaţie care era în acelaşi timp paranoică şi evidentă.

Femeia aruncă priviri anxioase spre Ingrid şi ceilalţi însoţitori.

— Poate c-ar trebui să punem să fie omorâţi cu toţii, zise Myfanwy pe un ton neserios.

Urmă o altă tăcere meditativă şi, spre groaza ei, Eckhart chiar părea să se gândească la asta.

— Ah, pentru numele lui Dumnezeu! Glumeam!

— De fapt, s-ar putea să fie necesar, spuse Grantchester rar. Nu ne putem permite să avem trădători printre noi.

— Nu putem să ne plimbăm pe-aici omorând Însoţitori! exclamă Wattleman. Organizaţia s-ar prăbuşi!

— Pe lângă orice reţinere suplimentară pe care ar putea-o avea cineva în legătură cu asasinarea personalului, mormăi Myfanwy către Shantay.

Avea senzaţia că părinţii i se făceau de râs în faţa celei mai bune prietene.

— Oricum, spuse ea mai tare, nu putem decât să presupunem că infiltrarea se mărgineşte la însoţitori. La urma urmelor, Gestalt era un trădător. Orice persoană cu puteri poate lucra cu Gestalt pentru Altoitori. Oricare dintre noi ar putea.

— Dar nu *încă un* membru al Curţii, cu siguranţă, zise Wattleman fără vlagă.

— N-avem cum să ştim sigur ce s-a petrecut cu această organizaţie, spuse Grantchester.

Aerul din jurul său se umbri. Se pare că, atunci când era stresat, îl slăbea controlul asupra abilităţilor. Curioasă, Myfanwy sondă delicat şi-i citi senzaţiile. În trupul Nebunului, părea că pe sub piele i se învârtejeşte apă rece ca gheaţa, scurgându-i-se prin pori.

— Cine ştie cât de adânc merge infecţia?

Întrebarea rămase suspendată în aer.

— Păi, există o persoană care ştie, spuse Myfanwy gânditoare.

25

— Ingrid, îţi dai seama că azi e duminică, da?

— Da, Tură Thomas.

— Şi noi două mergem prin podişurile sterpe din sud-vestul Scoţiei ca să vizităm o închisoare, într-o duminică dimineaţă, zise Myfanwy, uitându-se pe geamul limuzinei.

Maşina se afla în mijlocul unui convoi destul de mare de bodyguarzi care s-o protejeze pe Tură cât se afla pe drum. Erau două limuzine blindate, într-una aflându-se ea, Ingrid şi două gărzi de onoare, iar în cealaltă un Pion septuagenar care avea capacitatea de a sufla cianură pe nas şi de a scoate gaz lacrimogen prin pori. Mai erau şi patru bărbaţi cu armament greu pe motociclete, un camion plin cu soldaţi şi un satelit care-i urmărea de la o înălţime de mulţi kilometri. Myfanwy fusese uşor stânjenită de perspectiva de a călători însoţită de o mică armată, dar Joshua Eckhart şi şeful Securităţii, Clovis, insistaseră, vorbind despre necesitatea unor măsuri sporite de securitate. Ambii o asiguraseră că *aceştia* erau oameni în care aveau încredere, în parte pentru că aveau puteri şi trecuseră cu toţii prin procesul de îndoctrinare de la Moşie, dar mai ales din cauza ameninţărilor îngrozitoare ale lui Eckhart şi Clovis în caz că i s-ar fi întâmplat ceva lui Myfanwy.

De fapt, acestea erau doar câteva dintre măsurile de securitate care fuseseră luate în ultimele două zile pentru protecţia Curţii. Imediat ce ajunsese Clovis la Casa Apex în seara atacului, declarase că nu li se mai permite să se ducă acasă în viitorul apropiat şi că de-acum încolo vor locui în apartamentele securizate din cele trei sedii. Toată lumea primise butoane de panică. Diversele sedii Checquy din toată ţara fuseseră plasate în stare de carantină şi toţi membrii Curţii beneficiau acum de protecţia permanentă a două gărzi de onoare ori de câte ori ieşeau din locuinţă. Chiar şi când se aflau în

birourile lor, existau întotdeauna două gărzi în faţa uşii.

— Da, Tură Thomas.

— Hmm? zise Myfanwy neatentă.

— Da, noi două mergem prin podişurile sterpe din sud-vestul Scoţiei ca să vizităm o închisoare, într-o duminică dimineaţă. Sunt vremuri grele, zise Ingrid.

— Mda, încuviinţă Myfanwy. Clovis a zis că n-am mai fost la nivelul ăsta de securitate de când bântuiau copiii ăia blonzi înfiorători prin Winshire. Insistă să se ştie tot timpul unde se află fiecare Pion şi Însoţitor. Şi asta nu-i nimic în comparaţie cu ce fac americanii. Când am vorbit ultima dată, Shantay a zis ceva despre împuşcat orice persoană care ştie care-i capitala Belgiei.

De când Nebunul american se întorsese la Washington, D.C., cele două vorbiseră de câteva ori la telefon. Shantay superviza echipele de protecţie a personalităţilor din America, şi, deşi glumise în legătură cu capitala Belgiei, fuseseră făcute o mulţime de aranjamente de securitate pe ambele ţărmuri ale Atlanticului. Myfanwy era chinuitor de conştientă de asta, pentru că aprobase unele dintre măsuri. Mai multe personalităţi publice primiseră apărători Checquy discreţi, fusese sporită securitatea la graniţă şi fusese crescut nivelul alertei antiteroriste, probabil spre consternarea tuturor teroriştilor umani. Chiar în timp ce Myfanwy se îndrepta cu maşina spre Scoţia, Farrier şi Grantchester se întâlneau cu un consiliu secret din care făceau parte prim-ministrul, secretarul de interne, ministrul apărării, directorii MI5 şi MI6, şeful statului şi primul în linia de succesiune la tron. Myfanwy nu-i invidia pentru misiunea de a explica problema.

Deschise mapa mov uriaşă şi răsfoi până la capitolul despre închisoarea Gallows Keep.

Gallows Keep

A fost reşedinţa strămoşească a unei familii obscure de nobili scoţieni care a reuşit să-l scoată din sărite pe rege. Trădare sau aşa ceva. Aşa că au rămas fără pământuri şi bunuri personale, şi făcuţi sclavi, iar locul a fost predat Checquy. Care nu l-a băgat în seamă zeci de ani, până i s-a atras atenţia că ar trebui probabil să folosească darul regelui.

E un castel mohorât aflat la mama naibii, ceea ce înseamnă că e locul perfect unde să-şi depoziteze Checquy o parte dintre indezirabili. De fapt, locul perfect ar fi o insulă pe o altă planetă. Dar ăsta merită locul al doilea.

Motivul pentru care se cheamă Gallows Keep[25] este că, înainte de înfiinţarea actualului complex, inamicii cu formă umană ai Checquy erau de obicei depozitaţi la capătul unei frânghii. În situaţia de faţă, încă mai punem la cale destul de multe spânzurări. Şi decapitări. Şi trageri în ţeapă. Şi arderi pe rug. Şi cufundări în ciubere cu esenţă de ţipar. De fapt, orice mijloc de execuţie e necesar. Gallows Keep e mai mult un punct de detenţie temporară, folosit până hotărăşte Checquy că subiectul nu poate fi izbăvit.

Din exterior, locul arată de parcă s-ar aştepta să apară englezii şi să le ceară locuitorilor să le predea toate virginele şi orice vite şi bani au prin preajmă. Dar pe dinăuntru e super-sofisticat, cu camere de securitate ultimul răcnet şi cătuşe de plumb. Acolo ne depozităm inamicii pe care nu-i putem ucide.

— Mi-e dor de Anthony! oftă Ingrid melancolică.

Myfanwy ridică privirea surprinsă. Secretarei ei nu-i stătea în fire să arate asemenea emoţii.

— Era un om bun, aprobă Myfanwy.

Nu l-am văzut decât fugitiv, dar părea drăguţ. Şi Thomas părea să-l vadă cu ochi buni. În plus, acum, că suntem în Scoţia, aş fi putut găsi pe cineva care să-mi spună ce naiba zicea.

— Şeful Securităţii, Clovis, îi caută un înlocuitor, zise Ingrid. L-am întrebat dacă ne poate găsi tot un bodyguard pe care să nu-l înţelegi. Drumurile cu maşina erau foarte calmante.

E beată? se întrebă Myfanwy înainte să decidă că doar peisajul rural trist şi lipsa de somn scoseseră la iveală sentimentalismul secretarei ei. Ingrid clătină din cap.

— Oricum, ajungem curând la Gallows Keep.

— Da, oftă Myfanwy. Ar trebui să fie un mic interogatoriu plăcut. Nu trebuie decât să-mi pun faţa mea înspăimântătoare.

— Aveţi o faţă înspăimântătoare? întrebă Ingrid sceptică.

— Da, răspunse Myfanwy indignată. Am o faţă foarte înspăimântătoare.

Ingrid o inspectă o clipă.

— Atunci poate vreţi să vă scoateţi jacheta tricotată, Tură Thomas, o sfătui ea plină de tact. Florile de pe buzunare vă diminuează ceva din aspectul ameninţător.

★

— Tură Thomas, spuse Gestalt.

Ultimele 36 de ore fuseseră în mod evident proaste pentru trupurile lui Gestalt pe care reuşise să le reţină Checquy. Myfanwy se afla în încăperea unde era închis acum fostul geamăn cândva dichisit, dar acum destul de şifonat, şi era privită cu ură de o pereche de ochi albaştri reci. Le ceruse celor doi bodyguarzi să rămână afară din încăpere, şi ei fuseseră de acord doar pentru că uşa era din sticlă şi puteau vedea exact ce se întâmpla. Unul dintre ei îi ţinea jacheta, pe care şi-o scosese în ultima clipă, punându-şi un sacou care arăta mult mai oficial, dar era şi mult mai puţin comod. Cum era împiedicată să-şi părăsească reşedinţa din Citadelă, înainte să

plece în Scoţia, Myfanwy trimisese un curier Checquy să i-l aducă din şifonierul din camera de oaspeţi de acasă. Acum descoperise că avea un fel de corset cusut pe interior, aşa că stătea foarte dreaptă. Spera că o s-o ajute şi să insufle un pic mai multă teamă.

— Gestalt, arăţi bine, spuse Myfanwy. Adică pe cât de bine poate să arate cineva în dispozitivul ăsta încântător. Ceea ce înseamnă că arăţi cu totul de rahat.

Gestalt era imobilizat într-un butuc, mâinile şi capul ieşindu-i prin găurile acestuia. Butucul în sine era fixat de perete cu bare groase de fier. Capul îi era înconjurat de o sferă de sârmă ghimpată, părând o tentativă de a ţine la distanţă nişte albine extrem de grase.

— Dumnezeule, spuse ea veselă, dar e clar că nu-şi asumă niciun risc cu tine, nu-i aşa? Ca să fie tabloul complet, nu mai e nevoie decât de o bilă mare de fier prinsă de gleznă şi o mască de hochei.

— Sincer, răspunse Gestalt, nu ştiu de ce-şi bat capul.

— Pentru că ai aşa de multe alte corpuri pe-afară? întrebă Myfanwy.

— Exact, veni răspunsul sec.

— Totuşi, ai pierdut accesul la jumătate dintre ele, nu-i aşa? Adică, acum trei zile eraţi patru fraţi pe picioare, liberi să facă ce-şi doreau, iar acum nu mai sunt decât doi. Avem corpul Teddy aici şi corpul Robert alături. E un declin, nu crezi?

— Tot mai am de două ori mai multe corpuri decât tine, spuse Gestalt batjocoritor.

— Şi crezi că le simt lipsa? întrebă Myfanwy. Te asigur că noi, ceilalţi, n-o să ne apucăm să ne dorim să fi avut câteva corpuri suplimentare. Nu suferă nimeni de invidie pe tema asta. Dar nu ăsta-i motivul pentru care am venit să stau de vorbă cu tine.

— Nici nu-mi imaginam aşa ceva. O să mă întrebi unde-mi sunt celelalte corpuri?

— Nu, sigur că nu, îl asigură Myfanwy. Cel puţin, nu încă. Doctorul Crisp voia să vină imediat să te interogheze. Nu te-a iertat niciodată de-a binelea c-ai încercat să-l sugrumi. Şi consideră că fiziologia ta unică ar putea reprezenta o provocare *excepţională.* Dar mai avem încă nevoie de el în America. Şi oricum avem chiar aici, în complexul ăsta, un asortiment drăguţ de torţionari din care să alegem.

— Tortură! zise el batjocoritor. Îţi dai seama că pot să abandonez corpul ăsta, nu? Pot pur şi simplu să ies din el şi să intru într-altul.

— A, da, ştiu. La urma urmelor, ai ieşit cu totul nu demult. Toţi patru fraţii şi niciun creier în ei. Nu că ar fi fost prea mult de la bun început, adăugă Myfanwy cu amabilitate.

— Şi atunci, de ce ai venit? întrebă Gestalt.

— Voiam să văd dacă vrei să-mi spui ceva de bunăvoie, răspunse Myfanwy.

— Glumeşti! spuse trupul. Dacă nu ţi-aş spune nimic când mă torturaţi, de ce naiba să-ţi spun ceva de bunăvoie?

— Sunt şi lucruri mai rele decât tortura, zise Myfanwy cu un uşor zâmbet.

La asta se gândise pe drumul de la Londra şi o surprinsese propria ei creativitate.

— În definitiv, poate că ai tu patru corpuri, dar sunt destul de sigură că eşti ataşat emoţional de toate. Acuma, poţi să alegi de bunăvoie să-mi răspunzi la întrebări sau să alegi de bunăvoie să ţi se taie cu fierăstrăul diverse membre.

Gestalt o ţintuia cu privirea.

— N-ai avut niciodată la dispoziţie mai puţin de patru corpuri, nu? Aşa că pun pariu că te scoate din minţi să ai doar două. Dar măcar cele două corpuri *ale noastre* sunt încă nevătămate.

Făcu o pauză, pentru efectul dramatic.

— Cum ţi-ar plăcea să intri într-un corp fără ochi sau urechi sau membre? Acuma, sigur că n-ai fi prezent pentru procedura în sine – n-ai simţi durerea, aşa că practic nu e tortură –, dar pun pariu că ţi-ar face rău şi numai *ideea* că îţi agresăm

corpul. Poate c-o fi un corp din multe, dar tot e corpul *tău.* N-ar trebui să le mutilăm pe amândouă. De fapt, poate că am putea aranja să poţi să vezi cum se întâmplă. Să vezi cum eşti distrus.

— N-ai îndrăzni! ţipă Gestalt. Dacă mă atingi, te omor!

— Te omor eu prima, îi promise Myfanwy pe un ton îngheţat. Te omor de două ori dacă am chef.

— Te urăsc! Te urăsc! ţipă corpul, până când Myfanwy îşi extinse percepţia şi-l reduse la tăcere.

— Trebuie să taci o clipă, spuse ea.

Un moment îşi făcuse griji că Gestalt avea să plece, incapabil să suporte ca ea să-i manipuleze trupul, însă ochii albaştri încă se mai uitau urât la ea.

— Hai să ne gândim.

Îşi strânse gânditoare buzele.

— Mă întreb câţi oameni sunt implicaţi în această mică revoltă a ta. Ştiu că n-au fost doar Însoţitorii de la recepţia de acum câteva zile. În definitiv, am avut plăcerea să-l cunosc de curând pe domnul Goblet. Aşa încât de ce nu-mi spui puţin mai multe despre operaţiunea din Bath?

Myfanwy îi destupă gura lui Gestalt şi se alese cu un şir de obscenităţi.

Îl reduse din nou la tăcere.

— Fermecător. Şi apoi mai este şi dovada îngrijorătoare că ai fraternizat cu Altoitorii. Ţinând cont de pedepsele pentru funcţionarii Checquy care trădează, despre *asta* vrei să vorbeşti?

Aparent, nu voia, dar măcar de data asta nu mai înjura. Gestalt părea puţin îngreţoşat, însă Myfanwy nu-l putea acuza. Citise despre pedepsele pentru trădare şi pentru fraternizare cu Altoitorii şi i se făcea puţin rău gândindu-se la ele. De fapt, făceau ameninţările ei să pară chiar un pic miloase. *Nu-i de mirare că Gestalt aproape că l-a strâns de gât pe Crisp când l-am prins pe primul agent infiltrat,* îşi zise ea. *Probabil că era îngrozit că Altoitorii erau pe punctul de a fi deconspiraţi.*

— Probabil că există posibilitatea de a arăta clemenţă, cugetă ea. Adică, dacă vorbeşti. Curtea nu vrea să-l vadă pe unul de-al ei torturat, ca să nu mai vorbim de chinurile pentru înhăitarea cu Broederschap. Dar nu mai poţi păstra secrete, Gestalt. De exemplu, unde te-ai dus în momentul acela aseară? se întrebă ea. Vreun refugiu spiritual? O casă de vacanţă psihică? A fost o prostie s-o faci, pentru că acum ştim că situaţia e mai complicată cu tine.

— Nu sunt singurul care ascunde un secret, trânti el. Crezi că n-a observat nimeni că acţionai asupra oamenilor din toată sala? Din câte îmi aduc aminte, am crezut cu toţii că trebuia să atingi pe cineva ca să-l obligi să facă ce vrei tu. Nu că s-ar fi aşteptat cineva să ai curaj să faci aşa ceva. Ăsta-i unul dintre motivele pentru care ne-am străduit aşa de tare să te aducem în Curte!

Ah, îşi zise Myfanwy. *Acum ajungem undeva.*

— Da! jubilă Gestalt triumfător. Acum ştiu şi ei despre puterile tale, şi-o să-ţi afle toate secretele când o să te disece.

— Voi voiaţi să ajung în Curte? întrebă Myfanwy.

— O fetiţă slabă şi smiorcăită, care nu putea să vadă niciodată dincolo de cifre? Bineînţeles că te voiam acolo. Şi nici n-a fost uşor.

— Păi, slavă Domnului că te-ai străduit aşa de tare! spuse Myfanwy. Acum sunt aici, iar tu… mă rog, tu porţi ceva care arată ca un ţarc de porcuşor de Guineea împerecheat cu o capcană pentru urşi.

— Nu pentru multă vreme. O să schimbăm locurile, iar atunci tu va trebui să-ţi faci griji pentru fierăstraie circulare. Şi tu n-ai decât un singur corp!

— Tremur toată, rânji dispreţuitor Myfanwy. Uite, m-am ghemuit în poziţie fetală. Atâta doar că nu e cazul.

— Ţine minte, sunt aici, dar sunt şi afară, spuse Gestalt. Umblând în libertate. Pot să vin la tine acasă şi să ne distrăm de minune.

Myfanwy îşi păstră expresia calmă, dar în sinea ei simţi un junghi de spaimă. În pofida avertismentelor

predecesoarei ei, tot se mai gândea la trupurile lui Gestalt ca la nişte persoane diferite.

— Poate că nutreşti vreun vis să dobori Checquy, spuse Myfanwy cu răceală. Să-ţi recapeţi trupurile. Mă rog.

În ochii lui Gestalt se citi o poftă bruscă.

— Hai să te asigur că la primul semn că apar probleme împuşc aceste două corpuri. O s-o fac cu mâna mea. Singura cale ca Teddy şi Robert să mai vadă vreodată lumina zilei este să cooperezi cu mine. O să mai stăm de vorbă. După ce o să ai suficient timp să te gândeşti mai bine. Dar, îl avertiză ea, gândeşte-te repede, Gestalt. Torţionarii îşi fac programul şi au de gând să înceapă mâine. Se scurge timpul.

Scoase un sunet de fierăstrău şi mimă că-şi taie mâna de la încheietură, ridicând sprâncenele spre Gestalt. În acest moment, geamănul fu cuprins de furie şi se zbătu frenetic în legături. Privirea i se fixă în ochii lui Myfanwy, iar ea profită de ocazie şi preluă controlul asupra lui.

Printr-o pereche de ochi privea atentă un computer într-o încăpere întunecoasă. Simţea o durere surdă în obraz şi o usturau încheieturile degetelor. În mână avea un pahar de gin, iar pe birou se afla o farfurie cu brânză.

— Ieşi…

Prin altă pereche de ochi, dormea. O pătură electrică îi calma muşchii, iar cearşafurile fine îi mângâiau pielea.

— …afară…

Prin cea de-a treia pereche de ochi, se holba la ea însăşi şi simţea fierul rece în jurul gâtului şi încheieturilor.

— …javră…

Prin cea de-a patra pereche de ochi văzu o uşă. Stătea pe un pat tare, cu genunchii traşi la piept. Luminile de deasupra erau palide, iar fâşia de lumină de sub uşă îi ardea ochii.

— …nenorocită…

Prin ultima pereche de ochi, se uita la televizor. Încăperea era luminoasă şi confortabilă, cu ferestre care dădeau spre un râu. Mânca un morcov şi ridică privirea când intră în încăpere o femeie înaltă cu ochi albaştri pătrunzători.

— …ce eşti!

Legătura se întrerupse, iar Myfanwy făcu un pas nesigur înapoi. Se simţea de parcă ar fi alergat câţiva kilometri. Transpira abundent, inima îi bubuia, iar genunchii îi erau slăbiţi. Instinctiv, se aplecă, iar balenele din sacoul ei cu corset îi intrară în coate. Inspiră întretăiat şi se sili să se îndrepte. Ea şi Gestalt se ţintuiau cu privirea unul pe altul, ambii gâfâind uşor. Niciunul nu spuse nimic, şi apoi Myfanwy ieşi cu prudenţă din cameră. Ochii lui Gestalt erau aţintiţi asupra ei, arzând de furie.

26

— Aţi scos ceva de la el? o întrebă Ingrid în timp ce mâncau o farfurie de supă.

Gardianul insistase să le pună la dispoziţie o sală de mese pentru prânz şi se scuzase sfios după ce Myfanwy îi ceruse să le acorde puţină intimitate. În faţa uşii se aflau Pionul toxic şi cele două gărzi de onoare, iar trei dintre bodyguarzi atârnau la ferestre, suspendaţi de cordeline. La insistenţele lui Myfanwy, stăteau cu faţa spre exterior.

— Poate, spuse Myfanwy.

— El a scos ceva de la dumneavoastră?

— Aş vrea să cred că nu.

— Şi-a dat seama că v-aţi pierdut memoria? întrebă Ingrid relaxat.

Myfanwy ridică privirea spre ea, şocată. Îşi izbi mintea în jurul trupului lui Ingrid, imobilizând totul în afară de voce, vedere şi auz.

— Presupun c-ar fi trebuit să mă aştept, spuse Ingrid. Umblă vorba pe la birou că puteţi acum să preluaţi controlul asupra oamenilor fără să-i atingeţi.

— N-ai văzut şi tu? întrebă Myfanwy. Am obligat un bărbat să se înjunghie cu un cuţit, în faţa întregii Curţi.

Lăsă să i se simtă puţin oţel în voce, sperând să transmită ideea că, dacă îşi dorea, o putea obliga şi pe Ingrid să facă acelaşi lucru. E drept, Ingrid ţinea acum în mână o lingură de supă, dar Myfanwy era convinsă că putea să improvizeze.

— Păi, aduceţi-vă aminte că mă sufocam şi mă zbăteam în norul pe care-l emanase Nebunul Grantchester, observă Ingrid.

— Bineînţeles.

Myfanwy încuviinţă.

Urmă o pauză, în cursul căreia Myfanwy se simţi stânjenită, iar Ingrid păru destul de mulţumită de sine, în pofida faptului că avea muşchii imobilizaţi.

— Totuşi, în legătură cu amănuntul pe care l-ai adus în discuţie…

— Amnezia dumneavoastră, spuse Ingrid săritoare.

— Da, asta, zise Myfanwy. Deşi aş prefera să n-o consider aşa ceva.

— Preferaţi să nu consideraţi că lipsa dumneavoastră completă de memorie este o amnezie?

— Sună iraţional?

— Voiam doar să înţeleg clar, Tură Thomas, răspunse Ingrid.

— Totuşi, îmi spui Tură Thomas, zise Myfanwy.

— *Dumneavoastră* vă spuneţi Tură Thomas, preciză Ingrid.

— Hai să nu ne băgăm în detalii minore, spuse Myfanwy. De cât timp ştii?

— Din seara când am venit la birou şi am găsit-o pe Tura Myfanwy Thomas încovrigată pe podea, plângând şi bâiguind despre cum simte că i se împrăştie amintirile.

Myfanwy rămase cu gura căscată.

— Asta era cealaltă Myfanwy Thomas, bineînţeles, adăugă Ingrid săritoare. Cea care era înainte ca *dumneavoastră* să fiţi dumneavoastră.

— Aha, făcu Myfanwy.

Ingrid se uită la ea direct şi oftă pe cât îi permitea trupul.

— Foarte bine, spuse ea. Uitaţi ce s-a întâmplat.

Era târziu, iar Ingrid nu era mulţumită că se află în liftul Citadelei. Fiica ei mai mare, Amy, venea cu trenul din York – se întorcea de la facultate în weekend –, iar Ingrid era nerăbdătoare să ajungă acasă. Abia când ieşise din parcarea subterană şi virase în jurul unui protestatar întârziat îşi dăduse seama că uitase cadoul pentru fata ei în sertarul biroului. Un ultim motiv de enervare dintr-o zi deosebit de lungă şi enervantă.

Întâi fusese muşamalizarea frenetică a unei harpii evadate în centrul orăşelului

Stoke-on-Trent. Apoi se descoperise în ultimul moment că un raport care trebuia să ajungă în ziua aceea la prim-ministru conţinea câteva erori majore şi trebuia verificat din nou în detaliu. Ingrid se simţise vinovată că o lăsase pe Thomas singură la birou, pentru că Tura cea micuţă încă mai verifica varianta finală a raportului, dar şefa ei ştia despre sosirea lui Amy şi îi ceruse să plece.

— Sincer, Ingrid, du-te, spusese Thomas. Aproape am terminat cu ăsta. Când îl termin, îi dau OK-ul, iar mesagerul Turei o să livreze printul direct la numărul 10. Şi după aia nu fac decât să urc în reşedinţă şi o să dorm acolo. Ai anulat maşina, da?

Ingrid zâmbise şi încuviinţase.

— O seară bună, Tură Thomas! spusese ea. Şi încercaţi să vă odihniţi un pic în weekend.

— Hmm? făcuse Thomas, deja cufundată la loc în raport. A, da. Şi tu la fel, Ingrid. Să te distrezi cu familia!

Sub privirea lui Ingrid, Tura îşi îndreptase din nou întreaga atenţie asupra hârtiei din faţa ei, dându-şi distrată părul de pe faţă. Asistenta executivă clătinase din cap, ştiind că mare parte din weekendul şefei ei va fi petrecut la serviciu. Simţise un junghi de milă, dar pornise în pas vioi. Majoritatea personalului plecase deja acasă, iar ea se bucura de liniştea vagă a culoarelor.

În drum spre ieşire, trecuse pe lângă departamentul de editare şi văzuse luminile încă aprinse şi câteva capete aplecate peste hârtii, citind frenetic. Acum, când se întorcea în grabă spre birou ca să ia cadoul lui Amy, toată lumea îşi strângea lucrurile şi pleca. În mod clar,

Tura Thomas aprobase raportul şi fusese trimis, aflat în siguranţă în guşa protectoare a lui Toby, Mesagerul din acea seară al Turei.

Dacă femeia aia nu s-a dus deja în reşedinţă, *îşi zise Ingrid,* dacă o găsesc citind altceva, îi confisc markerele şi o trimit la culcare. *Pe sub uşă nu se vedea lumină, ceea ce însemna probabil că Tura Thomas se retrăsese în reşedinţă, unde, după toate probabilităţile, încă mai lucra. „Ei bine, măcar a plecat de la birou", îşi spuse în şoaptă Ingrid, însă se opri brusc auzind un zgomot brusc şi neaşteptat. Mişcare acolo unde n-ar fi trebuit să fie.*

Ingrid era o asistentă executivă care intrase în Checquy nu după ani de instrucţie riguroasă la Moşie, ci după 16 ani petrecuţi ca funcţionar civil. Nu avea alte puteri supraomeneşti în afara unei grămezi de bun-simţ şi a abilităţii de a păstra organizarea. Însă zece ani petrecuţi la Checquy o învăţaseră cât de imprevizibilă era viaţa. Sunetul acela putea însemna orice. Ingrid păşi cu grijă în birou, ascultând atent ca să mai prindă şi alte sunete, înainte să deschidă prudentă uşa.

— Tură Thomas? şopti ea.

Luminile din birou erau stinse, şi când bâjbâi după întrerupător şi le aprinse, fu pe jumătate uşurată să vadă că nu era nimeni acolo. Trase cu ochiul vinovată în biroul şefei, dar era la fel de gol, iar uşa-portret către reşedinţă era închisă. Oftând, Ingrid încercă să se gândească la ce avea de făcut. Chiar fusese sigură că auzise sunetul? Merita s-o sâcâie pe Tura Thomas?

Un zgomot venit din baia privată a Turei îi rezolvă dilema. Se duse cu grijă

spre uşa-portret care înfăţişa o fostă Tură cu o perucă pudrată mare şi ochi multifaţetaţi. Îi trecu prin minte să facă ceva de bun-simţ. Să plece din birou şi să încuie uşa în urma ei. Putea să cheme un agent de securitate sau vreun membru cu puteri al Checquy s-o ajute. Singura problemă era că, atunci când lucrai pentru Checquy, învăţai că ideile considerate în mod convenţional raţionale se dovedeau adesea neconvenţional de prosteşti. Cum era povestea femeii de serviciu care deschisese debaraua pentru că auzise ţipete care se tânguiau după ajutor. Sau a lui Declan, contabilul, care crezuse că e mai bine să se retragă în linişte şi să încerce să aducă ajutoare când venea târându-se pe coridor calamarul portughez de uscat care evadase. Fără îndoială că la momentul acela deciziile păruseră înţelepte, dar femeia de serviciu fusese sterilizată şi orbită, în timp calamarul de uscat se simţise ameninţat de apelul telefonic şoptit al lui Declan. Ca urmare, contabilul fusese stropit şi rămăsese cu pete mov permanente şi fusese nevoit să înveţe să acţioneze calculatorul cu limba, pentru că nu mai avea braţe.

Acum Ingrid auzea şoapte de durere din baie şi recunoscu imediat vocea. Răsuci mânerul şi deschise uşa. Întinsă pe podea în faţa chiuvetei se afla Tura Thomas, ghemuită cu genunchii la piept şi tremurând necontrolabil din tot corpul. Ingrid se dădu înapoi şocată.

Ochii lui Thomas erau larg deschişi, iar buzele aveau culoarea sângelui. Nu, se corectă Ingrid îngrozită, buzele acelea care şopteau frenetic nu erau doar de roşii, ci însângerate şi jupuite. De parcă

cineva îi dăduse tinerei ture de câteva ori cu un şmirghel pe gură.

— Totul se prăbuşeşte, gemea Thomas. Mă destram.

— Of, Myfanwy, murmură Ingrid îngrozită. Ce-ai păţit?

— Gândurile, şopti Thomas disperată.

Ridică privirea spre Ingrid, iar secretara îngrozită văzu dâre de sânge scurgându-i-se de pe buze.

— Se împrăştie. Mi le-a smuls din mine şi acum se şterg.

— Ce? Cine ţi-a făcut aşa ceva? întrebă Ingrid, lăsându-se în genunchi şi întinzând o mână care tremura.

Thomas se feri.

— Myfanwy, mă duc după ajutor. O să chem securitatea, şi medicii…

Vocea lui Ingrid se pierdu când şefa ei îi prinse braţul cu o forţă surprinzătoare.

— Nu poţi, pentru că nu aşa trebuie să se întâmple, spuse Thomas agitată. Azi e ziua cea mare, şi eu trebuie să mă duc. În plus, nu pot să am încredere în nimeni, i-ar putea trimite să mă omoare. E un trădător. E…

I se încreţi fruntea.

— S-a dus deja.

Îşi îngropă faţa în mâini.

— S-a dus. În sfârşit, ştiu. În sfârşit ştiu cine era şi…

Fir-ar să fie! *ţipă ea.*

Ingrid tresări din cauza zgomotului neaşteptat şi văzu că Thomas o privea acum cu ochi arzători. Thomas se uita disperată în jur.

— Ai auzit?

— Trebuie să te scot de-aici, zise Ingrid repezit. Indiferent despre cine e vorba, o să ştie să te caute aici.

— E o uşă, zise Thomas. O uşă în birou.

Se strădui să se ridice în genunchi, deşi încă mai tremura îngrozitor.

— Cea către reşedinţă? întrebă Ingrid.

— Nu, *de-acolo au venit, răspunse Myfanwy, dându-şi panicată ochii peste cap. Unii dintre ei sunt morţi acum, iar ceilalţi sunt împietriţi, dar ştiu că mai pot intra şi alţii.*

Se crispă.

— Au mai intrat şi alţii în reşedinţă, îi simt. Uşa e încuiată, dar n-o să-i oprească.

— Sunt oameni morţi în reşedinţa ta? întrebă Ingrid.

— Te rog, ajută-mă să ajung la birou, insistă Myfanwy, fără să ia în seamă întrebarea lui Ingrid.

Cu un efort vizibil, se folosi de perete ca să se ridice. Se clătină, iar Ingrid se întinse repede s-o sprijine. Ingrid îşi simţi propriii muşchi încordându-se şi apoi relaxându-se brusc când fu străbătută de puterile lui Thomas. Pentru o clipă, Ingrid văzu prin ochii tinerei şi se văzu pe sine. Buzele o ardeau, iar durerea îi sfâşia capul. Şi apoi totul reveni la normal.

— Scuze, mormăi Thomas fără vlagă.

— E în regulă, spuse Ingrid. Nu-ţi face griji. Şi acum, spuse ea hotărât, în birou?

— Repede! răspunse Thomas. Vin încoace.

— Eşti sigură?

— Îi simt.

Ingrid se uită netulburată la şefa ei. Deşi teoretic format din oameni secretoşi, Checquy era o comunitate relativ mică. Natura şi limitările talentului lui Thomas erau bine cunoscute.

— Poţi să-i simţi?

O privi pe Thomas şi văzu cum i se formează vânătăi în jurul ochilor.

— O, Iisuse!

— Repede!

Împreună, reuşiră să ajungă în birou, iar Ingrid se îndreptă spre portrete.

— Nu! zise Thomas. Nu acolo!

Se clătină până într-un colţ al încăperii şi trase covorul. În podea era încastrată o trapă de metal, cu o tastatură în ea. Tura îngenunche stângaci, tastă un cod, iar uşa metalică se ridică lin, dând la iveală o scară în spirală abruptă şi îngustă care se pierdea în întuneric.

— Unde duce? întrebă Ingrid.

Era puţin luată prin surprindere de descoperirea unei trape ascunse într-un birou în care intrase de sute de ori. Dar în seara asta nu se califica drept cel mai surprinzător lucru.

— Garaj, răspunse Thomas. Zona privată din parcarea de vizavi.

— Adică maşini? întrebă Ingrid, nevenindu-i să creadă. Nu poţi să conduci în halul ăsta! Abia te poţi ţine pe picioare!

Thomas deschise gura să spună ceva şi apoi încuviinţă smucit din cap. Ridică din umeri şi dădu deoparte mâna lui Ingrid de pe umăr, clătinându-se puţin, însă rămase dreaptă şi-şi duse mâinile la obraji, trăgând tremurat aer în piept. Apoi, sub privirile îngrozite ale lui Ingrid, ochii Turei se dădură peste cap. Ingrid îşi muşcă buza, dar îşi imagină că partea asta era ceva deliberat.

Trecură câteva minute, timp în care Ingrid se tot uită agitată peste umăr, aşteptând pe cine îi făcuse Turei chestia asta îngrozitoare să apară de după un portret, fluturând arme înfricoşătoare. Apoi, fără niciun avertisment, Tura fu cuprinsă de convulsii. Mâinile încă îi mai erau încleştate de cap şi stătea dreaptă,

dar parcă fiecare muşchi din trupul femeii se smucea violent. Ingrid stătea neajutorată, temându-se s-o atingă, în caz c-ar fi atacat-o puterile Turei Thomas. În cele din urmă, criza încetă, iar Thomas îşi coborî mâinile de la cap.

— Foarte bine, zise Tura, răsuflând greu.

Avea privirea focalizată şi părea să se controleze mult mai bine decât înainte.

— Foarte bine? repetă Ingrid. Foarte bine ce? Ce-a fost asta?

— Am făcut nişte chestii în cap, zise Thomas. Ceea ce n-am mai făcut niciodată până acum, şi probabil c-a fost o idee foarte proastă. Dar cred c-am câştigat un pic de timp până să mă pierd cu totul.

— Ce să pierzi?

— Toate amintirile, răspunse Thomas. Aşa că trebuie să plec. Acum! Cât încă mai pot.

— Stai! Nu uita să-ţi iei haina, spuse Ingrid. Plouă cu găleata afară.

Tura îi prinse privirea şi cele două femei îşi zâmbiră, gândindu-se la toate dăţile când Ingrid îi adusese aminte să-şi ia haina.

Thomas o lăsă s-o ajute să-şi pună haina şi apoi începu să se lase prin trapă, însă ridică privirea când Ingrid o prinse de încheietură.

— Ai zis că ştii cine a făcut-o, spuse Ingrid imperios. Cine ţi-a făcut aşa ceva?

— Îmi pare rău, dar habar n-am ce vrei să spui, zise Thomas, încreţindu-şi fruntea.

Se uită la Ingrid o clipă.

— Mulţumesc! spuse stângaci. Pentru tot.

Apoi îşi îndreptă atenţia spre complicata misiune a abordării treptelor. Dispăru, iar trapa se închise în urma ei.

Afară ploua şi mai tare.

— Şi asta a fost ultima dată când am văzut-o, zise Ingrid. Am plecat imediat din birou şi am coborât în fugă pe scara de incendiu până în parcare, mi-am luat maşina şi am luat-o pe fiică-mea de la gară. După aia am stat tot weekendul cu uşile şi geamurile închise, aşteptând un telefon. N-a venit, aşa că luni m-am dus la Citadelă. Când aţi intrat, n-am ştiut ce să cred.

— Şi n-ai zis nimic, spuse Myfanwy prudentă.

— Nu.

— De ce nu?

— Cu cine aş fi putut să stau de vorbă? întrebă Ingrid defensiv. Cu dumneavoastră? Nu ştiam ce se întâmplase, deşi buzele şi ochii arătau ca ale Turei Thomas. Spusese că-şi pierde memoria… Am crezut că poate eraţi ea şi nu mai ţineaţi minte ultimele zile. Cu siguranţă n-aveam să-i spun nimic Turei Gestalt. Şi orice le-aş fi spus Nebunilor sau capilor Checquy n-ar fi făcut decât să-i creeze probleme în plus Turei Thomas.

— Şi ţineai chiar aşa de mult la Tura Thomas? întrebă Myfanwy.

— Se pare că da, răspunse secretara.

Urmă o scurtă tăcere ciudată.

— Da.

Cele două femei îşi zâmbiră prudent una alteia.

— Deci a dispărut pe scara în spirală, zise Myfanwy în cele din urmă.

— Da.

— Cred că va trebui să verific ruta aia de evadare, spuse Myfanwy gânditoare. S-ar putea să fie acolo nişte indicii despre ce s-a întâmplat.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Ingrid. Mor de curiozitate să aflu!

— Păi, zise Myfanwy, care luase o decizie.

Îşi retrase puterile din jurul lui Ingrid, iar femeia mai în vârstă se lăsă puţin în jos când îi fură eliberaţi muşchii.

— Am deschis ochii şi stăteam în ploaie…

Urmă o relatare selectivă şi toate referirile la Bronwyn fură cenzurate. Myfanwy avu grijă şi să nu dezvăluie cât de multe informaţii îi lăsase predecesoarea ei.

— Deci nu sunteţi vreo plantă, zise Ingrid. La început, mi-a fost puţin teamă că s-ar putea să se petreacă vreo invazie a profanatorilor de trupuri în biroul de-alături.

— Şi ce te-a făcut să te răzgândeşti?

— Nicio plantă n-ar fi reuşit atât de spectaculos de evident să nu fie Tura Thomas. Mai ales că – să fim sincere – nu era chiar aşa de greu de personificat. Tot ce aţi fi avut de făcut ar fi fost să nu atrageţi atenţia şi să păreţi supusă. Am fost destul de sigură încă din primele ore de după ce aţi apărut. Am ştiut sigur la recepţie. Tura Thomas pe care o ştiam eu n-ar fi purtat niciodată rochia roşie. De-asta v-am sugerat s-o purtaţi.

— Şi crezi că mai are şi altcineva bănuieli? întrebă Myfanwy cu grijă.

Ţinuse pentru ea şi faptul că Farrier ştia cine e şi cine nu e. Ingrid oftă şi se frecă la ochi.

— Chiar nu ştiu, spuse ea obosită. E o perioadă foarte dificilă. Am stat să citesc, şi Altoitorii sunt singura forţă care a ajuns vreodată aproape de a ne înfrânge *cu adevărat.* Dar au fost foarte, foarte aproape. Şi acum, dintr-odată, sunt aici şi se pare că sunt printre noi de multă vreme. Richard Whitlam, l-aţi cunoscut?

Myfanwy clătină încet din cap.

— Ei bine, vechea Tură Thomas l-ar fi cunoscut. Toată lumea îl ştie. Un băiat minunat. A fost 30 de ani unul dintre asistenţii Nebunului Alrich. Recrutat direct din facultate, şi era întotdeauna foarte drăguţ cu toţi însoţitorii noi. Era în stare de orice ca să ne facă să ne simţim bineveniţi.

Zâmbi.

— În prima mea zi aici, a venit în birou şi mi-a dat un cactus – cel pe care-l mai am încă pe birou. Un băiat adorabil, foarte amabil şi întru totul devotat Checquy.

Ingrid oftă.

— Zvonurile de prin birou spun că la recepţie a scos din teacă un stilet de os şi a încercat să-l înjunghie pe Nebun.

Ingrid se uită neajutorată la Myfanwy.

— Dacă un om ca ăsta – un om care a vegheat un membru al Curţii în timp ce dormea, un om a cărui loialitate n-a fost pusă niciodată la îndoială, un om care era *iubit* – poate să fie Altoitor, atunci nu ştiu ce putem face. Pentru că, Tură Thomas, nu ştiu dacă membrii Curţii îşi dau seama, dar *Altoitorii ne cunosc deja secretele.*

Myfanwy simţi cum o cuprinde o bruscă senzaţie de osândire. Ingrid avea dreptate. Şocaţi pentru că fuseseră atacaţi la recepţie, membrii Curţii nu reuşiseră să vadă perspectiva. Se temeau că o să-i înjunghie propriile secretare şi femei de serviciu. Dar toate secretarele şi femeile de serviciu nu trebuiau decât să deschidă uşile din faţă şi să-i conducă înăuntru pe Altoitori.

Rectificare: pe *restul* Altoitorilor, pentru că ei erau deja aici.

— Oamenii ăştia nu sunt infailibili, Ingrid, spuse Myfanwy, făcând un efort uriaş să rămână calmă. Chestia aia de la recepţie n-a fost planificată. Nu erau pregătiţi pentru o insurecţie totală.

— Nu credeţi că dacă au adus pe furiş arme în Apex înseamnă că sunt destul de pregătiţi? întrebă Ingrid. Puteau să ne omoare pe toţi!

— Poate că dacă era vorba de Camera Comunelor, dar aici e Curtea Checquy, zise Myfanwy. Să-l ataci pe Eckhart înarmat cu un cuţit şi un pistol e ca şi cum ai ataca un tanc înarmat cu un baton de unt. Nu pot să cred că o organizaţie care datează de câteva secole era cât pe ce să ne infiltreze şi a decis să dea o lovitură folosind echivalentul

unor pământufuri de şters praful. Poate că se pregăteau pentru aşa ceva şi de-asta aveau arme la ei. Dar dacă pun la cale un puci, atunci nu ce s-a petrecut la recepţie era ce trebuia să se întâmple. Nu, s-a întâmplat pentru că l-am dat în vileag pe Gestalt.

— Deci credeţi că Tura Gestalt a fost în spatele poveştii? întrebă Ingrid.

Se mai înviorase un pic.

— Dacă Gestalt era liderul infiltrării Altoitorilor, atunci…

— Atunci Altoitorilor nu le-au fost de ajuns câteva secole ca să-şi dezvolte abilităţi de depistare a talentelor. Gestalt e în multe feluri, dar în niciun caz suficient de sofisticat ca să conducă o lovitură de palat. Am citit dosarele şi ştiu c-a fost promovat în Curte pentru abilităţile de luptă extraordinare.

— Bineînţeles, şi de-asta v-au promovat şi pe dumneavoastră, ca să-l contrabalansaţi, spuse Ingrid, părând să uite pentru moment că promovată fusese o cu totul altă persoană. Toată lumea ştie că aveau nevoie de cineva care să se ocupe pe bune de administrarea Citadelei şi de operaţiunile interne.

— Da, bine, aveau nevoie şi de cineva care să nu se impună în vreun mod supărător, adăugă Myfanwy sec. Gestalt a lăsat să-i scape firimitura asta când aveam la mine faţa mea fioroasă. Altoitorii m-au pus în Curte.

— N-ar fi suficientă o persoană ca să aducă pe cineva în Curte, zise Ingrid. Nici măcar o persoană cu patru corpuri.

— Ce vrei să spui? întrebă Myfanwy cu un sentiment de descurajare.

— Spun că mai sunt şi alţi agenţi ai Altoitorilor în Curte.

27

— Tură Thomas? se auzi vocea ezitantă a lui Ingrid la intercom.

— Da? strigă Myfanwy de la birou, unde lucra absorbită la o analiză a anchetei asupra Altoitorilor şi a implicaţiilor mai largi ale trădării lui Gestalt.

— Vă sună mobilul la mine pe birou, unde l-aţi lăsat să vi-l încarc, zise Ingrid pe ton acuzator.

— Poţi să răspunzi tu, te rog? îi ceru Myfanwy, care era conştientă că raportul avea să fie cercetat în amănunt de Curţile din două ţări şi nu voia neapărat să sune de parcă ar fi fost scris de un tâmpit.

Nu luă în seamă oftatul profund care se auzi din intercom.

— E o domnişoară Bronwyn?

Se simţi o aluzie cum că, dacă Myfanwy fusese dispusă să-i încredinţeze asistentei secretul amneziei sale, ar fi trebuit să fie dispusă şi să-i spună despre cineva care o să sune cerând cu „doamna Myfanwy Thomas”.

— A, da, răspund.

Myfanwy îşi salvă documentul, se ridică de la birou şi se duse să ia telefonul mobil, păşind prudent printre teancuri de hârtii care se clătinau şi care acopereau cea mai mare parte a podelei. De când se întorsese din Scoţia, cercetase dosarele de personal ale însoţitorilor trădători, căutând vreun detaliu incriminator. Până acum, nu avusese nicio revelaţie orbitoare, dar avusese loc o avalanşă memorabilă de documente. Ingrid refuzase direct să mai aducă alte hârtii în birou, iar un membru al echipei de curăţenie aproape că se isterizase când i se ceruse să şteargă praful.

— Alo, Bronwyn?

— Salut! Ce faci? Am primit e-mailul tău despre criza de la serviciu.

— Mă rog, situaţia nu mai e aşa de scăpată de sub control, dar lumea e încă destul de stresată.

— Deci e ceva serios. Adică au trecut cinci zile de când ai fost în Scoţia.

— Cinci zile? repetă Myfanwy. Serios?

— Ăăă, da. E vineri. De-asta te-am sunat. Mă întrebam dacă nu vrei să ieşi diseară. Suntem câţiva care mergem la club şi mă gândeam că, dacă nu eşti ocupată, poate vrei să vii şi tu.

— La club? Ce fel de club? întrebă Myfanwy.

— Ce?

— Club de autoapărare?

— Ce vrei să spui? întrebă fata a cărei lume nu era formată în cea mai mare parte din apărare împotriva forţelor supranaturale.

— *Tu* ce vrei să spui? întrebă fata a cărei viaţă socială era format în cea mai mare parte din ieşiri întâmplătoare la prânz şi vizite la locuri năpădite de rea-voinţă paranormală.

— Ieşim la club… să dansăm.

— A… hmm, făcu Myfanwy prudentă.

— Nu pari foarte entuziasmată, răspunse Bronwyn, părând puţin ofensată.

— A, nu, se repezi Myfanwy. Doar că nu cred c-am ieşit vreodată la club.

— Serios? A, bine, zise Bronwyn, aducându-şi aminte povestea despre trecutul ei pe care i-o spusese Myfanwy. Păi, atunci ar trebui să vii. Adică e distractiv şi mama totdeauna zicea că fetele Thomas sunt născute să danseze. Doar dacă…

Vocea i se stinse stingherită.

— Ce-i? întrebă Myfanwy.

— Păi, tocmai mi-am adus aminte că ziceai că eşti… cam neliniştită când e vorba să ieşi din casă.

Ce? se gândi Myfanwy nedumerită. *A, da. Aşa-zisa mea agorafobie.*

— Nu, chiar ar trebui să încerc şi să ies în lume, zise ea hotărâtă. Stai să verific câteva lucruri.

Cum ar fi o cale de-a ieşi de-aici fără escortă.

— Te sun eu.

Surorile stabiliră că Myfanwy avea să sune mai târziu şi, dacă *venea,* Bronwyn nu urma să aibă

aşteptări nerealiste în legătură cu abilitatea ei de a dansa.

★

— Ingrid, am vreo întâlnire stabilită pentru diseară? întrebă Myfanwy la intercom.

— Ştiţi, Tură Thomas, toate întâlnirile ar trebui stabilite prin mine, veni răspunsul acru.

— Tocmai stabilesc o întâlnire prin tine, spuse Myfanwy.

— Mă rog, ar trebui s-o sunaţi pe Nebunul Petoskey din Croatoan diseară.

— O să-i dau un e-mail lui Shantay şi-o să-i zic c-o sun mâine, hotărî Myfanwy.

M-ar omorî dac-ar şti că evit o ocazie socială reală ca să discut afaceri vineri seară.

— Şi, te rog, spune-i şefului Securităţii, Clovis, c-o să rămân în reşedinţă diseară, aşa că nu trebuie să-mi pregătească niciun bodyguard. A, şi vezi dacă poţi să-mi faci rost de-o lanternă şi un pistol.

— Şeful Securităţii Clovis vine deja încoace să discute cu dumneavoastră despre măsurile de securitate internă.

Ingrid intră în modul de acţiune supereficient. Până să ajungă Clovis, pe birou şi pe scaune era stivuită o gamă bizară de arme de foc. Myfanwy privea încordată monitorul, cu un teanc de dosare în poală.

— Bună ziua, Tură Thomas! zise Clovis.

Stând în picioare printre teancurile de hârtii care se clătinau era o siluetă de o splendidă nemişcare.

— Bună ziua! Vrei, te rog, să închizi uşa, ca să nu-şi spargă Ingrid timpanul încercând să audă tot?

Din anticameră se auzi un pufnet enervat.

— Ce faci, Clovis?

— Ocupat, Myfanwy. Tocmai am terminat de elaborat noul protocol de securitate. O să-i examinăm pe toţi membrii Grupului Checquy ca să căutăm implanturi de-ale Altoitorilor.

— A, bun, asta-i bine, zise Myfanwy.

— Da, mai puţin faptul că asta înseamnă să supunem fiecare membru al organizaţiei unor

controale fizice neplăcute, de durată şi foarte intruzive. Trebuie rezolvat intern, iar personalul nostru medical o să fie suprasolicitat în următoarele câteva luni. Vezi tu, până îi examinăm pe toţi doctorii va trebui să plasăm grupuri de câte trei observatori în cabinetele de consultaţie ca să ne asigurăm că medicii nu intervin. Şi toţi doctorii din organizaţie, plus un medic civil selectat aleatoriu, trebuie să fie de aceeaşi părere în privinţa rezultatului fiecărui test. Ca urmare, o să trimitem rezultate la 35 de doctori aflaţi peste tot prin lume. Credem că este foarte improbabil ca toţi doctorii din Checquy să fie cârtiţe ale Altoitorilor. Şi dacă sunt toţi, ei bine, atunci tot mai avem medicul civil.

— La dracu', zise Myfanwy sceptică, pare să fie o grămadă uriaşă de muncă.

Clovis încuviinţă apăsat.

— Încercăm să fim cât se poate de scrupuloşi. Bineînţeles, nu există nicio garanţie că toţi agenţii Altoitorilor au implanturi, dar toţi trădătorii de la recepţie aveau, aşa că de-aici începem. Şi înainte să îi examinăm pe toţi doctorii, o să-i controlăm pe membrii Curţii. Începând de mâine. Aşa că te rog să te pregăteşti.

— Minunat, zise Myfanwy cu o profundă lipsă de entuziasm. Nimic nu-i mai potrivit pentru ziua de sâmbătă decât nişte controale fizice neplăcute, de durată şi foarte intruzive. Programează-l pe-al meu pentru după-masă, pentru că vreau să mai recuperez ceva somn.

— Foarte bine. Bineînţeles, o să ai în continuare gărzi la uşa biroului până atunci.

— Deja mă simt mai în siguranţă, zise Myfanwy sarcastic. Cafea?

— Mersi, dar trebuie să mă întorc la muncă. Toată lumea a fost cu nervii întinşi în ultima săptămână şi trebuie să supervizez examinarea doctorilor voştri. Acum, vrei să-mi spui de ce ai toate armele astea pe-aici? Ţi-e teamă c-o să se revolte hârţoagele împotriva ta?

— A, nu. O să folosesc armele ca prespapieruri.

După ce Clovis o lăsă singură în biroul plin de arme, veni momentul să facă pasul hotărâtor. Cu grijă, aşeză vraful uriaş de dosare pe birou şi îşi prinse în talie un toc de pistol furnizat de Ingrid. Luă neîncrezătoare arma aleasă şi, după ce reciti în grabă o cărţulie cu instrucţiuni pentru arme de foc (tot livrată de Ingrid), se târî până în colţul biroului pe care i-l arătase Ingrid la începutul săptămânii.

O cercetare rapidă a catalogului trecerilor secrete, inclus în mapa mov, îi confirmase faptul că *exista* un coridor, iar câteva sondări precaute prin jur dezvăluiseră cum se ridica unul dintre colţurile covorului. Însă Myfanwy fusese aşa de ocupată să-i cerceteze pe diferiţii însoţitori trădători, că nu apucase să exploreze ruta de evadare a lui Thomas. Acum se uita neîncrezătoare la trapa complicată de pe podea. Observă, cu un fior de descurajare, că pe tastatură se vedeau stropi de sânge.

Tastă *230500* şi trapa se ridică, dând la iveală o casă a scărilor spirală îngustă, cum sunt cele din turlele bisericilor. Myfanwy se uită atentă, sperând să găsească vreun fel de întrerupător. Nimic. Mă rog, avea noimă. De aceea luase lanterna. Totuşi, perspectiva de a coborî într-o groapă adâncă şi întunecată nu era deosebit de ispititoare. Myfanwy nu putea să nu-şi aducă aminte că Thomas fusese văzută ultima dată dispărând în aceeaşi groapă adâncă şi întunecată.

Între momentul în care Thomas închisese trapa în urma ei şi momentul în care Myfanwy deschisese ochii în parc, Thomas ieşise din clădire, fugise prin jumătate de Londră şi fusese atacată de agenţi foarte bine antrenaţi. Myfanwy se gândi la vânătăile pe care le găsise când îşi cercetase corpul în camera de hotel în acea primă zi. Thomas fusese bătută sălbatic. Se întâmplase în trecerea asta, în bezna din adânc?

Trebuie să ajung jos, îşi spuse ea. *Trebuie să văd. Dacă a mai rămas ceva, vreun indiciu, ar putea să-mi dea un răspuns în legătură cu cine a atacat-o pe*

Thomas. În plus, mi-ar putea permite să ies la joacă diseară cu Bronwyn.

Îşi mai verifică încă o dată pistolul din teaca de pe şold şi lanterna prinsă cu o cureluşă de încheietura mâinii. Myfanwy se pregăti sufleteşte, apoi coborî în casa îngustă a scărilor. Era clar că puţul fusese adăugat mult după construcţia clădirii şi abia avea loc să stea dreaptă în picioare. Cineva mai puţin zvelt ar fi trebuit să se întoarcă într-o parte ca să poată coborî. Trase aer în piept, dorindu-şi din toată inima să nu dezvolte brusc claustrofobie, şi apoi porni spre beznă.

— Ce dobitoc a proiectat chestia asta? se întrebă Myfanwy cu voce tare în timp ce cobora cu grijă scara.

Nu era sigură câte etaje coborâse, dar probabil că depăşise deja nivelurile clădirii Hammerstrom. O dureau îngrozitor picioarele şi îşi jupuise de câteva ori spinarea, pe măsură ce puţul se îngustase. Era evident că fusese construit ca să respecte ciudăţeniile clădirii şi nu confortul celui care-l folosea. Până să ajungă jos, Myfanwy era plină de praf, zdrelită şi profund enervată. O alina parţial faptul că descoperise un întrerupător lângă scări.

— Minunat decor! zise ea când luminile fluorescente se aprinseră şovăitor.

Coridorul avea o secţiune pătrată şi mergea în ambele direcţii. Pereţii erau din cărămidă de ardezie, iar podeaua, sub un strat de praf, era din ciment nefasonat. Myfanwy văzu, cu un fior de groază, că în praf se vedeau urme de paşi care se îndepărtau de baza scării. Îşi scoase pistolul. După aceea porni pe culoar, urmându-şi propriii paşi.

Era clar că, în pofida operaţiei pe creier pe care şi-o făcuse singură, starea lui Thomas se înrăutăţise pe măsură ce se împleticea pe coridor. Aici căzuse în genunchi şi-şi pusese mâinile pe podea ca să se ridice. Myfanwy se opri şi-şi aşeză meditativă mâinile pe urmele lăsate de Thomas. Mai departe erau nişte mici pete de sânge pe podea, iar Myfanwy

îşi atinse uşor genunchii, aducându-şi aminte că erau juliţi prima dată când se uitase în oglindă. Îşi sondă mintea, în căutarea vreunei senzaţii de déjà-vu. Nimic.

În timp ce mergea mai departe prudent, o sâcâia liniştea. Cât de adânc ajunsese? Parcă ar fi coborât scări o veşnicie, dar fără niciun indicator n-avea cum să ştie. Totuşi, potrivit lui Ingrid, acest coridor bizar ducea într-un garaj. Aşa că merse mai departe.

Pe lângă mucegăială, se mai simţea ceva neplăcut în aer. *Ce-i mirosul ăsta?* se întrebă Myfanwy. Îi trezea ceva în fundul minţii – nu o amintire, ci ceva instinctiv. Tunelul din faţă se curba într-un unghi drept, iar ea încetini prudentă. Mirosul deveni mai puternic şi Myfanwy simţi un nod în gât, care sugera că vomitatul devenea o posibilitate serioasă.

E ridicol, îşi spuse ea. *Sunt posedată de puteri înspăimântătoare. De ce mă bazez pe un pistolaş caraghios pe care l-am ales pentru că mi s-a părut că e drăguţ? N-am nevoie de chestia asta.* Îl aruncă dispreţuitoare peste umăr. *Chiar aşa! Am învins o casă plină cu ciudaţi dintr-un cult al fungilor care devorase trei echipe SWAT supranaturale. Sunt o dură.* Se opri şi-şi extinse simţurile, căutând orice semn de viaţă. *În regulă, nimic. Cel puţin,* îşi zise neliniştită, *nimic ce să pot detecta eu. Dar atunci de ce miroase aşa de rău aici? E ceva scârbos care bântuie tunelurile de sub biroul meu, ceva care e invizibil pentru lăudatele mele puteri.*

Rahat!

Unde mi-e pistolul?

După ce se întoarse pe propriile urme, Myfanwy îşi culese pistolul din praf şi ascultă atent. Linişte de mormânt. Simţindu-se uşor stupid, dar tot speriată, prinse arma cu ambele mâini şi sări lin dincolo de colţ, aterizând într-o poziţie care sugera că este gata să deschidă focul dacă vedea ceva.

— O, slavă Domnului!

Nu-ţi face griji, nu-i niciun monstru ciudat. Sunt doar trei morţi care putrezesc, îşi zise ea în timp ce vomita peste pistolaşul ei drăguţ. După ce se şterse

la gură şi scutură pistolul ca să cureţe voma de pe el, se apropie prudentă de cadavre. Toate purtau veşminte mov, deşi erau îmbibate acum cu lichide corporale. *Dezgustător!*

Unul dintre cadavre zăcea puţin mai departe de celelalte două, iar Myfanwy îşi dă seama, după cele două găuri din piept, că fusese împuşcat. *Presupun c-a fost împuşcat de celălalt. Cel care pare să fi… da, pare să se fi împuşcat singur,* îşi zise ea. *Judecând după pistolul uriaş pe care-l ţine de cealaltă parte a capului. Jumătatea de cap care a mai rămas.*

Aha, deci hai să ne gândim. Thomas încearcă să scape prin culoarul ăsta. Dup-aia apar tipii ăştia, venind din cealaltă direcţie. Îşi închipuie că ea o să fie confuză, drogată sau aşa ceva. În plus, e notoriu faptul că nu e puternică. Aşa că o prind, iar ea îl face pe unul dintre ei să-i împuşte pe ceilalţi doi şi după aia să se împuşte singur. Thomas merge mai departe spre garaj, lăsând urmele alea care merg pe coridor.

Dumnezeule! Păi, bună treabă, Thomas! Şi cu această felicitare mentală pentru predecesoarea ei, Myfanwy păşi precaută peste cadavre şi porni mai departe prin tunel.

În pofida cadavrelor descompuse, Myfanwy se simţea sensibil mai veselă în timp ce mergea. Aerul devenea mai curat şi, dacă urmele lui Thomas tot mai alunecau cu stângăcie şi dacă găsea pe jos o agrafă căzută, ei bine, Myfanwy ştia cum se termina povestea lui Thomas. În momentul ăsta, o interesau detaliile. *Chiar trebuie să văd dacă vreunul dintre însoţitorii ăia avea acte la ei. Deşi categoric nu-i ating fără mănuşi.*

Ajunse în cele din urmă la o uşă metalică pe care se afla o tastatură şi introduse din nou codul. Uşa se deschise, iar ea pătrunse în garaj şi se uită în jur cu interes. Ca şi tunelul, era bine luminat, dar aici nu era praf pe jos. O uşă automată ocupa cea mai mare parte a peretelui, şi, dincolo de ea, după cum îi

spusese mapa, se afla o parcare publică, de unde putea pleca lesne şi fără să atragă atenţia.

Îşi îndreptă atenţia spre ce se afla în garaj. Erau cinci maşini, acoperite migălos cu huse. *Asta clar e mâna lui Thomas,* se gândi Myfanwy, aducându-şi aminte de husele care acopereau mobila din ascunzătoarea unde fusese. *Totdeauna atentă la detalii.* Myfanwy zâmbi trist, gândindu-se la munca ei ca Tură. Ingrid îi confirmase că avea aceleaşi talente ca şi Thomas – aceeaşi atenţie la detalii minore şi aceeaşi abilitate de a se cufunda în informaţii.

Dădu deoparte una dintre huse şi i se tăie răsuflarea. *Nu contează ce ţinută îmi aleg pentru diseară, maşina asta o să fie de ajuns ca să mi-o trag.* Era roşie şi avea toate curbele care-i lipseau ei. *Cine-ar fi zis că sub jacheta aia brodată cu floricele a lui Thomas bătea inima unui obsedat de maşini? Mă întreb dacă sunt toate în acelaşi stil.* În realitate, nu erau, dar erau curate şi frumoase. Un sedan. Un mini. Un Land Rover. O camionetă. O motocicletă. *Înţeleg, câte un vehicul pentru orice situaţie. Deci presupun că asta înseamnă că n-am nevoie de taxi,* îşi zise Myfanwy în timp ce deschidea uşa maşinii roşii, văzând că avea cheile în contact. *Hai să vedem dacă mai pot să conduc fără cutie automată.* Apăsă butonul telecomenzii, iar uşa automată spre parcarea privată se ridică.

Chiar înainte să iasă în zona publică a parcării, privirea îi fu atrasă de un loc gol şi de o husă aruncată – locul unde se aflase o maşină până să plece cu ea o altă femeie aflată în corpul ei.

28

— Bună, scumpo! zise Bronwyn entuziasmată când deschise uşa apartamentului şi dădu peste Myfanwy. Arăţi grozav! Mai puţin ce porţi.

Surorile se îmbrăţişară puţin stângaci.

— Ce să zic? Am venit direct de la birou, şi ţinuta asta e ceva mai potrivită doar pentru că a fost vinerea informală la serviciu.

De fapt, Myfanwy purtase un costum la birou, dar dezgropase o pereche de blugi bine călcaţi şi un tricou negru din şifonierul din reşedinţă.

— Probabil că biroul tău e tare prăfuit. Presupun că blugii merg, dar va trebui să-ţi găsim un tricou mai potrivit. Intră!

Bronwyn o conduse pe Myfanwy în apartament, care se dovedi a fi destul de dezordonat şi era în mod evident un loc unde stăteau doi oameni foarte diferiţi.

— Scuze de deranj! Dacă Jonathan e plecat, am putut să-mi arunc lucrurile peste tot.

Myfanwy observă nişte cupoane de stofă pe canapea şi o maşină de cusut pe blatul de bucătărie.

— Mă duc să mă schimb, zise Bronwyn şi dispăru pe un culoar. Şi îţi caut şi ţie ceva.

Myfanwy se uită curioasă în jur. Dacă n-ar fi fost recrutată în Checquy, asta ar fi fost viaţa ei. Traversă camera călcând neatentă peste creaţiile surorii ei şi cercetă fotografiile de pe poliţa căminului. Erau câteva fotografii ale unui cuplu care în mod evident erau părinţii ei şi altele cu Bronwyn şi un tip care trebuie să fi fost fratele lor, Jonathan.

— OK, zise Bronwyn, am ceva pentru tine.

Myfanwy se uită la ea şi ridică o sprânceană. Bronwyn era îmbrăcată într-un fel de ţinută pe care o poartă la club moştenitoarele bogătaşilor ca să le ajungă pozele în tabloide. De fapt, îndrepta atenţia nu spre ea în sine, cât spre pielea pe care n-o acoperea. Myfanwy deschise gura să obiecteze, cuprinsă de diverse proteste de soră mai mare

încorporate genetic. *Dar,* îşi zise ea, *eu am purtat rochia stacojie, cine sunt eu să judec? În plus, dacă încearcă cineva să-mi molesteze surioara, îl fac să-şi tragă singur şuturi.*

— Foarte bine, zise Myfanwy, ce propui tu să port eu, pentru că… A, la dracu', nici gând! Chestia asta nu ajunge pe corpul meu!

Sunt dispusă să port ceva aşa de riscant ca rochia stacojie doar o dată pe sezon.

— De ce? Ce-i în neregulă cu ea? întrebă Bronwyn pe un ton amuzat.

În comparaţie cu ţinuta lui Bronwyn, era chiar modestă, dar în comparaţie cu ţinuta lui Bronwyn, şi nuditatea completă ar fi fost destul de modestă.

— Pentru că sugerează c-aş face bucuroasă sex în schimbul unui cocktail. De fapt, sugerează c-aş putea face sex şi doar în schimbul unui contact vizual, zise Myfanwy. Pe lângă asta, n-o să murim de frig când ieşim?

— Cred că exagerezi, răspunse Bronwyn. Dar de asta ce zici?

Myfanwy respinse câteva opţiuni înainte ca Bronwyn să declare că ea e aia care studiază designul vestimentar, aia care ştie unde merg şi aia care o să decidă ce poartă Myfanwy. În consecinţă, câteva minute mai târziu porniră spre locul unde-şi parcase Myfanwy maşina, cu Myfanwy înveşmântată în ceva ce făcuse la şcoală una dintre prietenele lui Bronwyn.

— Fir-ar să fie, zise Bronwyn, asta conduci tu când nu eşti transportată de o maşină guvernamentală?

Se uitau amândouă la maşina sport roşie, care atrăsese câţiva admiratori uluiţi.

— Poate c-ar trebui să mă fac şi eu funcţionar public.

Myfanwy, care începea să-şi facă griji că greşise luând la plimbare maşina modificată, mormăi ceva despre un leasing şi execută manevra complicată de urcat în maşină, care era aşa de joasă, încât stătea practic cu fundul pe asfalt.

— N-o să putem parca maşina asta lângă club, o avertiză Bronwyn. O să fie zgâriată sau furată sau mai ştiu eu ce.

Manevrară prin trafic, Bronwyn sporovăind la mobil, făcând planuri cu prietenele ei şi dându-i indicaţii cum să ajungă la un garaj sigur pentru maşină. În cele din urmă, cu vehiculul păzit de oamenii de treabă de la un hotel de cinci stele care arăta familiar, surorile se aşezară la coada de intrare într-un club despre care Bronwyn o asigurase că este *locul* unde trebuie să fii văzut îmbătându-te şi dansând.

Când intrară în cele din urmă, Myfanwy se uită cu interes de jur împrejur. Înăuntru, clubul era mult mai puţin impresionant şi mai zgomotos decât se aşteptase. Bronwyn o luă de mână, o duse la bar şi o întrebă, ţipând ca să acopere muzica, ce vrea să bea. „Orice!" îi răspunse pe muteşte Myfanwy şi strecură o bancnotă în mâna fetei. Bronwyn îi făcu cu ochiul şi apoi îşi croi drum pe lângă ziarişti către bar. Myfanwy se întrebă trecător cum o să ia Bronwyn băutura în mulţimea aia, apoi îşi aduse aminte de bluza pe care o purta. *Dacă la bar serveşte un bărbat, probabil c-o să-i dea tot butoiul.* Încercă să se ridice pe vârfuri să vadă dacă o poate întrezări pe soră-sa, dar restul oamenilor din mulţime erau de înălţime normală.

Când ieşi în cele din urmă din înghesuială, Bronwyn ţinea în mână două pahare mari umplute cu o cantitate ameninţătoare de lichid. Se mişcară grijulii cu băuturile înspre un pâlc de scaune unde erau aşezaţi prietenii lui Bronwyn, care păreau înalţi, drăguţi şi normali. Myfanwy zâmbi politicos, le ascultă bârfele şi se distră observând mulţimea. *Atâţia oameni, şi niciunul dintre ei nu ştie secretele pe care le ştiu eu.* Luă prudent o gură din cocktail, urmată de o sorbitură serioasă, apoi se lăsă pe spate pe scaunul confortabil şi privi spre ringul de dans prin filtrul puterilor ei. În faţa ei unduiră tiparele senzoriale ale mulţimii. Inimi care băteau în ritmul

muzicii. Plămâni care răsuflau întretăiat în aer şi sudoare care lucea pe piele.

Trebuie să-mi limpezesc capul, se gândi ea.

— Mă duc să iau nişte apă, îi spuse lui Bronwyn.

Când străbătu clubul, îşi încordă mintea şi direcţionă discret mişcările dansatorilor. Mulţimea se despărţi în faţa ei şi se adună la loc în urmă. Se duse la bar şi oamenii se dădură deoparte, fără să-şi dea seama că o fac. *Fir-ar să fie, chiar că sunt bună!* se gândi ea. Comandă un pahar cu apă şi, când îşi dădu capul pe spate, pierdu controlul. Un tip cu fundul mare o îmbrânci, iar ea se împletici peste cineva.

— Îmi pare foarte rău! îi ceru ea scuze când se întoarse şi ajunse faţă-n faţă cu Nebunul Alrich.

În Myfanwy se războiră două reacţii. Prima fu de teamă la gândul că Alrich trebuie să fi fost trădătorul din Curte şi că o urmărise până aici şi avea s-o omoare. A doua era de revoltă că universul îi face aşa ceva în singura ei seară liberă.

În mod năucitor, şi poate ca urmare a faptului că nu era obişnuită cu alcoolul, a doua reacţie învinse.

— Ei, haide! strigă Myfanwy, trântindu-şi paharul pe bar şi împrăştiind peste tot apă şi gheaţă.

— Tură Thomas? spuse Alrich, arătând perfect calm în faţa furiei ei.

— Ce dracu' cauţi aici? se dezlănţui ea. Şi ei unde sunt?

— Cine? întrebă Nebunul liniştit.

— Bodyguarzii tăi!

Se uită înnebunită în jur după oameni îmbrăcaţi în mov care ar fi putut fi gata să scoată arme ale Altoitorilor şi s-o omoare.

— Myfanwy, n-am niciun bodyguard.

Se holbă la el.

— Ce zici? întrebă ea fără forţă.

— N-am niciun bodyguard cu mine.

Dacă n-are bodyguarzi, atunci se află aici, în noapte, fără întăriri. Myfanwy îşi întinse puterile spre Alrich şi nu fu deosebit de surprinsă să constate că nu funcţionau. *Bineînţeles că nu,* se gândi. *Nu cu*

el. N-are nevoie de întăriri ca să scape de mine. Probabil că nici chiar clubul ăsta plin de civili nu l-ar opri pe Alrich. Poate să-i sfâşie pe toţi în câteva clipe şi nici măcar să nu-i pese. Totuşi, încă nu m-a sfâşiat în două, aşa că pot oare să presupun că nu el e trădătorul? Îşi evaluă opţiunile.

Opţiunea 1: Luptă.

Fără puteri care să funcţioneze în cazul lui, n-are niciun rost. Poate să-mi facă o gaură prin piept fără să-şi verse măcar băutura.

Opţiunea 2: Fugi.

Chiar dacă aş reuşi să ajung la maşină, probabil că tot poate să mă prindă. Şi dacă nu el e trădătorul şi eu fug, o să am parte de nişte şedinţe ale personalului jenante mai încolo.

Opţiunea 3: Strigă după ajutor.

Dacă Alrich e trădătorul, vezi rezultatul violent de la Opţiunea 1. Dacă Alrich nu e trădător, vezi situaţia socială jenantă de la Opţiunea 2.

Opţiunea 4: Fă conversaţie politicoasă.

Ar putea să mă ajute să obţin informaţii ca să mă lămuresc dacă Alrich e trădătorul. De asemenea, poate mai câştig timp cât să rămân în viaţă.

Myfanwy optă să aplice Opţiunea 4.

— Şi, hm, Alrich, ce cauţi aici? întrebă ea.

— Eram în oraş, spuse Alrich nepăsător. Şi ţi-am simţit mirosul în aer.

— Mi-ai *simţit mirosul,* repetă Myfanwy fără vlagă.

Se împotrivi impulsului de a-şi mirosi subraţul.

— Da, răspunse Alrich, parfumul tău plutea în aer şi eram curios să văd ce face Myfanwy Thomas în oraş în seara asta. Am fost intrigat în mod special când te-am localizat într-un club de noapte cu reputaţie dubioasă.

— Nu înţeleg. Eşti în oraş şi n-ai niciun bodyguard. Şi ai ceva diferit…

Se holbă şocată la vălul de păr auriu care-i cădea pe umeri.

— Ţi-ai vopsit părul *blond?*

Myfanwy făcu un pas în spate, observând brusc costumaţia lui Alrich.

— Şi *ce* porţi? întrebă ea, uitându-se la pantalonii de piele strâmţi şi bluza de plasă. Arăţi de parcă eşti sex pe două picioare.

— *Asta* zice fata care a purtat rochia stacojie la recepţie, zise Alrich, ridicând amuzat o sprânceană.

— Da, păi, hm, se fâstâci Myfanwy. Măcar n-am purtat-o în seara asta, dădu ea înapoi, iar el izbucni în râs.

— Hai să-ţi iau ceva de băut, zise el.

— În regulă, dar să fie ceva slab. Se pare că nu duc la alcool.

Nebunul Alrich

E vampir.

În pofida acestui fapt, te-aş sfătui să nu fluturi niciun simbol sfânt în direcţia lui în timpul şedinţelor Curţii. Dincolo de faptul că nu funcţionează, e dovadă de proastă creştere şi o să provoace o întrerupere inoportună a ordinii de zi a şedinţei.

Odată stabilit acest aspect de etichetă, pot merge mai departe cu dosarul.

Alrich a venit pe lumea aceasta în 1888, într-un conac din Londra.

Imaginează-ţi o încăpere decorată cu tapiserii şi cu covoare groase pe podea. În şemineu dogoreşte un foc imens. Lemnul ars are un miros dulce, necunoscut. În mijlocul camerei, în picioare, pe un soclu de aur şi aramă, se află un ou. Suficient de mare ca să conţină un bărbat adult aşezat în poziţie fetală, oul este făcut dintr-un material semitransparent care are o culoare maroniu-închis-roşiatic. Suprafaţa nu e netedă, ci zgrunţuroasă şi neregulată. De fapt, când te uiţi la el, te duce cu gândul cel mai mult la scarificare. Dacă te uiţi mai de aproape,

poţi vedea pe el urme de degete, sugerând că n-a fost ouat, ci sculptat. Dacă îl cercetezi foarte atent, cu lumina focului strălucind prin el, poţi să întrezăreşti o siluetă înăuntru.

Pe foc mai sunt puşi nişte buşteni, iar căldura din încăpere creşte până când simţi cum te gâdilă sudoarea pe omoplaţi şi ţi se scurge până la şale. Curând, simţi aerul fierbinte în gât şi apoi vezi că şi oul a început să asude. Pe suprafaţa lui se materializează picături de fluid roşcat, ca sângele infectat, iar coaja în sine a devenit puţin mai transparentă.

În timp ce priveşti, observi că oul se înmoaie, schimbându-şi forma. E flexibil. Şi apoi, lângă vârf, prin coajă trece o mână cu gheare, făcând să curgă pârâiaşe de sânge şi albuş pe suprafaţă şi pe covoarele imaculate.

Tot timpul, ştii că nu poţi să scoţi niciun sunet.

Mâna smulge coaja care are acum o textură ca de piele tăbăcită, trăgând înăuntru bucăţi mari din ea. Se sfâşie complet şi dinăuntru se revarsă un torent de fluide. Lucrul aflat înăuntru iese stângaci, cu claia de păr încurcată şi pielea mânjită de fluidele naşterii. Alunecă, membrele făcându-i probleme, şi cade în genunchi pe covor. În timp ce tu priveşti îngrozită, îşi dă capul pe spate şi ţipă.

Sunetul nu e omenesc.

După minute lungi, se opreşte în sfârşit din urlat. Şi atunci, incredibil, începe să sfâşie oul şi să-i mănânce bucăţile. Ai rezistat pe parcursul întregii întâmplări, dar asta e prea mult. Simţi cum ţi se urcă stomacul în gât şi trebuie să pleci. Ieşi din ascunzătoare, iar el îşi lasă capul într-o

parte privind spre tine, apoi vine şovăitor în direcţia ta. Smulgi una dintre tapiserii, în spatele căreia e ascunsă o fereastră, şi te arunci disperată prin geam, în noaptea înzăpezită.

În timp ce fugi, rişti şi arunci o privire în urmă, printre fulgii de zăpadă, şi vezi o siluetă stând la fereastră şi privindu-te.

Acestea sunt împrejurările ieşirii din ou a unui vampir, aşa cum au fost descrise de Eleanor Thurow, un agent al Checquy care avea abilităţi cameleonice şi o minte iscoditoare. Nu era ieşirea din ou a lui Alrich, ci a fratelui său, Pitt. Alrich s-a născut o săptămână mai târziu.

La vremea aceea, Checquy nu credea oficial în existenţa vampirilor. Punctul de vedere formal al organizaţiei era că vampirii nu sunt decât nişte personaje negative din romanele gotice, adaptate cu stângăcie după basmele est-europene. Totuşi, Pionul Thurow a petrecut o vreme în Europa de Est printre oamenii de rând, şi deşi nu a văzut efectiv niciun vampir, a auzit istorisiri. Istorisiri foarte convingătoare. Când s-a întors în Marea Britanie, a pus câteva întrebări cumpătate şi a primit răspunsuri tăioase.

O Tură chiar i-a râs în faţă Pionului Thurow, declarând cu martori că „numai cele mai credule şi naive minţi pot crede astfel de fantezii ridicole şi improbabile”, ceea ce trebuie să fi fost culmea venind din partea unui om a cărui jumătate inferioară consta într-un fel de ceaţă sclipitoare. În orice caz, Pionul Thurow nu s-a lăsat descurajată de batjocura superiorilor ei (ierarhici) şi a pornit un proiect personal de localizare a unui exemplu de vampir.

Ce a făcut ea se înscria în cea mai veche tradiţie a Imperiului Britanic: a descoperit o specie şi, în acelaşi timp, a pornit la război cu ea. Aşadar, poziţia oficială a Checquy privind vampirii a trecut aproape instantaneu de la „Nu fi ridicolă, fetiţă proastă, nu există aşa ceva!" la „OK, există, şi se pare că ne omoară".

Thurow l-a localizat pe creatorul lui Alrich şi Pitt după luni de zile de muncă de detectiv. I-am citit jurnalele (unde am şi găsit descrierea de mai sus) şi se pare că era o femeie plină de abnegaţie şi foarte isteaţă. Nu era străină nici de situaţiile periculoase, deoarece, datorită abilităţilor şi temperamentului ei, era agentul ideal pentru infiltrare şi supraveghere îndeaproape. Era o femeie care stătuse nevăzută şi privise, cu dezaprobare, cum capul unui cult care venera emoţia încerca să procreeze, cu un discipol care-l adora, personificarea urii. După ce i-a împuşcat pe ambii potenţiali părinţi (în flagrant delict), s-a strecurat printre membrii congregaţiei care priveau îngroziţi şi a deschis porţile complexului pentru a lăsa să intre trupele Checquy.

În acelaşi an, cu puţin timp înainte, petrecuse câteva luni în stradă, prefăcându-se că este prostituată. Asta se întâmplase într-un program de cooperare cu Poliţia Metropolitană, care îl căuta la vremea aceea pe notoriul ucigaş al câtorva dame de companie. Merită remarcat în paranteză că nici măcar Checquy nu a reuşit să afle vreodată cine era domnul Spintecător sau dacă exista vreun aspect supranatural în toată povestea.

În orice caz, detaşarea lui Thurow la Poliţia Metropolitană i-a dezvoltat abilităţile de investigator. Descoperirea vampirului a necesitat o grămadă de timp petrecut într-o aşteptare camuflată perseverentă, în camere particulare şi birouri, ascultând conversaţii ale celor care ar fi observat efectele existenţei vampirului. Cercetările ei au dus-o de la secţii locale de poliţie până în birourile palatelor episcopale sau într-o şcoală cu internat ai cărei elevi sufereau de o formă bizară de anemie.

În cele din urmă, investigaţia a condus-o într-un conac de lângă Regent's Park. A intrat şi a găsit casa pustie, mai puţin două camere în care se aflau sus-pomenitele ouă, care erau găzduite într-o măreţie demnă de un palat.

Pionului Thurow îi era limpede că în casă se petrecea ceva ciudat, dar nu îşi dăduse imediat seama ce anume era. Ţine minte, majoritatea ideilor ei despre vampiri se bazau pe ficţiune şi folclor (Dracula *avea să fie publicat abia după nouă ani), şi nimic nu se lega. A cercetat toate încăperile şi n-a găsit nici coşciuge, nici ceva care să doarmă cu capul în jos în vreo debara. În beciuri nu văzuse pământ proaspăt răscolit. Spre marea ei nedumerire, a găsit o cruce atârnând mândră pe peretele capelei din conac. În pofida căutărilor ei, n-a putut găsi nicio urmă de creatură care să fi produs ouăle. Aşa că s-a hotărât să rămână în casă, camuflată, şi să aştepte să se lase noaptea.*

Nu e decizia pe care aş fi luat-o eu, dar, pe de altă parte, eu nu umblu în mod normal înarmată cu două revolvere şi o

hotărâre neclintită de a dovedi că superiorii mei se înşală.

Şi ştiu puţin mai multe decât ea despre vampiri.

În orice caz, Thurow a ales una dintre camerele în care se afla un ou, şi-a activat abilitatea de camuflare şi a aşteptat răbdătoare. Şapte ore mai târziu, când soarele dispăruse, în cameră a intrat un bărbat înalt şi a aprins cu grijă un foc. Thurow l-a descris în jurnal ca „extrem de atrăgător, cu păr alb lung şi un chip care părea tras în spate dinspre nas".

Bărbatul a aprins focul, a îngrămădit deasupra lemne aromatice şi a împrăştiat uleiuri cu miros dulceag în flăcări. Şi apoi a început ieşirea din ou descrisă mai sus. Habar n-am de ce părintele-vampir de la geam n-a urmărit-o pe Thurow când a fugit – poate că trebuia să se îngrijească de Pitt; poate s-a gândit că se apropiau zorii. Oricare ar fi motivul, i-a asigurat lui Thurow suficient timp să se întoarcă la Casa Francis (pe atunci sediul Turelor) şi să raporteze agitată că găsise un vampir, văzuse un altul născându-se şi crede că s-ar putea să se mai nască încă unul în scurt timp.

Abia când a spus numele cartierului unde se petreceau toate acestea s-au mişcat superiorii ei, îngrijoraţi că ar putea fi în pericol familii influente şi bogate. Forţele Checquy au fost trimise cu destul scepticism la conac, pe care l-au găsit arzând. Pionul Thurow a fost privit cu prudenţă, mângâiat pe cap şi trimis acasă.

Eleanor Thurow s-a dus acasă plină de nervi şi a scris furioasă în jurnal.

N-a apărut la lucru a doua zi.

Au trimis un Însoţitor la ea acasă şi au găsit-o bătută în cuie, cu capul în jos, pe peretele dormitorului.

A fost făcută imediat o percheziţie a locuinţei. Au fost găsite jurnalele şi aduse pentru a fi cercetate. Cadavrul a fost coborât cu grijă şi examinat, descoperindu-se că-i lipsea mai mult sânge decât te-ai fi aşteptat, chiar şi ţinând cont de… scurgeri. După această descoperire, agenţii Checquy i-au înfipt un ţăruş în inimă, i-au tăiat capul şi l-au umplut cu usturoi, după care i-au asigurat o înmormântare creştinească.

Mi-ar plăcea să ştiu cum avea să le explice trupelor dobitocul ăla care era Tură că femeia pe care o luase în râs avusese dreptate, însă a doua zi cadavrul său a fost găsit despicat în două, pe lungime. Se pare că intruziunea lui Thurow în timpul ieşirii din găoace declanşase un soi de vendetă şi, ducându-se în fugă la sediu, îi oferise vampirului o urmă până la Checquy. Aşa a început un război de uzură nocturn.

La început, era câte un deces în fiecare noapte. Nu după vreun model – într-o noapte era o Tură, în următoarea un Însoţitor, în următoarea un Pion care lucra ca funcţionar. Ca mijloc de răspândire a panicii, era foarte eficient. Agenţii Checquy din Londra erau îngroziţi şi au început să nu mai fie dispuşi să părăsească fortăreţele organizaţiei. Clădirile s-au dovedit însă a nu fi chiar aşa de sigure cum credea toată lumea. În sediile Checquy au fost găsite cadavre, unele dintre ele golite de sânge. Câte unul în fiecare noapte.

După 11 zile, numărul crimelor s-a dublat. În pofida măsurilor sporite de

securitate, în fiecare noapte erau găsite câte două cadavre de membri Checquy. Oamenii au început să doarmă în grupuri şi au fost instituite reguli care-i obligau pe membrii Checquy să nu umble niciodată singuri. În fiecare dimineaţă se făcea înfrigurat bilanţul, şi în fiecare dimineaţă lipseau câte doi oameni. Uneori cadavrele erau găsite împreună, uneori în camere diferite, uneori în clădiri cu totul diferite. Erau găsite pe coridoare, în birouri şi în cele mai sigure încăperi ale Checquy. Imprevizibilitatea nu făcea decât să sporească spaima.

La 17 zile după ce Eleanor Thurow asistase la naşterea lui Pitt, rata mortalităţii a crescut din nou. Trei morţi în fiecare noapte, şi de data asta crimele erau altfel, mai calculate. Oamenii se trezeau şi descopereau că persoana lângă care dormiseră îi privea cu ochi morţi. Gardienii se întorceau să-şi întrebe colegii ceva şi îi găseau zăcând pe jos cu gâtul sucit. O femeie a fost înecată în sângele secretarei sale.

Şi apoi, într-o dimineaţă, bilanţul a arătat că nu murise nimeni în sediul din Londra. A fost verificat şi răsverificat. Uşurarea trebuie să fi fost copleşitoare – au avut loc sărbătoriri spontane pe holuri. Dar în cursul zilei au venit mesaje panicate de la birourile Checquy din Cardiff şi Cheltenham şi dintr-un han din St. Bees, unde se afla în vacanţă un cercetător al Checquy.

În săptămâna care a urmat, au fost ucişi agenţi Checquy în toată ţara.

În cele din urmă, după 33 de zile şi 72 de decese, Lordul şi Lady Checquy s-au trezit în buncărul lor blindat găsindu-şi bodyguarzii într-o comă indusă hipnotic şi

un vampir care se uita la ei. Heller, vampirul-părinte, s-a prezentat şi a declarat că în săptămânile anterioare progenitura lui mai mică, Alrich, fusese destul de impresionată de posibilităţile Checquy. În timp ce se familiariza cu anvergura şi scopul organizaţiei (şi, deşi Heller n-a spus, îi şi omora pe membrii acesteia), progenitura mai mică, Alrich, devenise oarecum captivată. Ar fi dispuşi Lordul şi Lady să-l accepte în serviciul lor pentru o vreme?

Eşti surprinsă de această întorsătură bruscă de situaţie?

Aşa au fost şi Lordul şi Lady.

Dar nu ajungi în fruntea Checquy dacă nu poţi să-ţi adaptezi rapid modul de gândire.

Alrich a intrat în Checquy ca Pion, cu o grămadă labirintică de acorduri şi aranjamente. Bineînţeles, asasinatele împotriva agenţilor Checquy au încetat, iar ceilalţi doi vampiri au dispărut fără urmă. Checquy nu ştia unde doarme Alrich, iar acesta se prezenta în fiecare seară la Casa Francis pentru a-şi prelua atribuţiile. Iniţial, a fost ciudat, pe de-o parte pentru că nimeni nu ştia exact ce abilităţi are, iar el nu fusese obligat să se supună niciunui fel de testare, şi pe de altă parte pentru că nimeni nu ştia câţi dintre colegii din Checquy ucisese el. Mai exista şi o spaimă nu chiar neîntemeiată că s-ar putea hotărî brusc să reînceapă să înfulece oameni şi să-i golească de sânge. La vremea aceea, nu mai era niciun membru al organizaţiei care să nu-şi fi pierdut vreo cunoştinţă în urma vânătorii vampirilor. Din acest motiv, exista o ostilitate serioasă împotriva noului recrut,

deşi nimeni nu era aşa de tâmpit să încerce să se răzbune.

În primele câteva luni, Alrich a lucrat singur, în special în situaţii de confruntare. Câteva asasinate, încredinţate de o Tură recent promovată şi extrem de agitată. Câteva manifestări bruşte la care a fost trimis să potolească monştri. Era o armă – una pe care lumea se temea s-o folosească. Şi după aceea i s-a desemnat un partener, un bărbat pe nume Rupert Campbell, care scotea flăcări şi care îşi pierduse de curând soţia (la naştere, nu din cauza vampirilor – nici chiar Checquy nu e atât de lipsit de tact). Campbell fusese un agent foarte bun, dar acum era o cauză pierdută, aproape sinucigaş şi beţiv. Doi agenţi stânjenitori, aduşi împreună. Nu mă îndoiesc că membrii Curţii sperau mai degrabă că se vor distruge unul pe celălalt. În schimb, Alrich şi-a găsit un prieten şi un mentor, iar Campbell şi-a găsit ceva care să-l scoată din disperarea lui. Împreună, au realizat lucruri remarcabile.

Dacă vrei detalii, poţi să citeşti dosarul oficial al lui Alrich, dar consider că e suficient să spun că, în urma isprăvilor lor, au promovat amândoi la rangul de Nebun. Iar Alrich acolo a şi rămas, în timp ce Campbell a murit în 1929.

Alrich dispune de o cunoaştere profundă şi detaliată a Checquy şi a ţării – în definitiv, lucrează pentru noi de mai bine de 100 de ani. Este un luptător înspăimântător şi eficient, dar intelectul său formidabil este cel care l-a transformat în cea mai valoroasă resursă a organizaţiei. Reprezintă un corp vast de cunoaştere corporatistă (încerc de câteva

luni să-l conving s-o pună pe hârtie) şi îşi îndeplineşte genial rolul.

Practic, tot ce ştim noi despre vampiri este rezultatul faptului că îl avem pe Alrich, dar se ştie foarte bine că el nu-i vorbăreţ, şi tot n-a fost testat niciodată. Nici măcar nu ştim cum apar vampirii – a fost una dintre condiţiile pe care le-a pus Alrich pentru intrarea în Checquy: să nu fie niciodată interogat în legătură cu procedura şi să nu i se ceară niciodată să producă un nou vampir. Adică ştim că ies din ouă, dar asta-i tot. Nu ştim de unde vin ouăle sau ce se află în interiorul lor. Se pune înăuntru ceva care se preschimbă? Un cadavru? Un om viu? Un copil? Poate că nu se pune nimic şi Alrich pur şi simplu a crescut acolo. Poate că odinioară a fost o persoană obişnuită. Nu ne spune nimic.

În privinţa altor vampiri, nu s-a mai auzit niciodată nimic despre ceilalţi doi – Pitt şi Heller. Habar n-avem dacă mai trăiesc sau dacă mai sunt în Marea Britanic. De când ni s-a alăturat Alrich au mai fost găsiţi doi vampiri, şi au fost ucişi amândoi (unul în mod remarcabil de Gestalt). Trupurile lor nu ne-au oferit niciun indiciu, dizolvându-se în sânge şi apă la moartea lor. Bunurile lor nu ne-au dat nicio indicaţie despre originile lor sau despre existenţa altor vampiri. Mă întreb dacă cei doi ucişi de Checquy aveau vreo legătură cu Alrich – poate că foloseşte Checquy ca armată privată, manipulându-ne într-un joc major de politică a vampirilor? E o teorie neliniştitoare şi n-are nicio altă bază în afară de paranoia mea personală.

În Checquy, Alrich e privit cu un bizar amestec de teamă, mândrie şi acceptare

nonşalantă. Este vampir, şi unii sunt oarecum conştienţi că a fost odată inamic al Checquy. Dar este vampirul nostru, şi, în plus, e cu noi dintotdeauna. De mai multă vreme decât oricine altcineva. Nouveniţii sunt uluiţi iniţial, dar este aproape o dovadă de mândrie să-i ignori caracterul neomenesc sau să consideri că acesta nu e important.

Şi, la urma urmelor, niciunul dintre noi nu-i normal.

Alrich e personificarea farmecului şi este foarte uşor să uiţi că e un prădător, un prădător de fiinţe omeneşti. N-are nevoie să-şi ucidă prada, iar abilitatea sa de a-şi hipnotiza victimele înseamnă că ele nici nu trebuie să ştie ce se întâmplă. Cu toate acestea, am observat că toţi cei care lucrează în subordinea lui Alrich au tendinţa să moară mai tineri decât ar fi cazul. Personalul său înregistrează tot timpul o rată de concedii medicale mai mare decât orice alt departament din Checquy. Dacă acest lucru ar fi adus la cunoştinţa organizaţiei, ar exista o reacţie substanţială. Oare se hrăneşte cu personalul? Le modifică amintirile? Nu ştiu sigur, dar o anchetă oficială ar fi ceva foarte rău pentru Checquy.

În Curte există deja o atmosferă de precauţie. Alrich n-o să avanseze niciodată deasupra rangului de Nebun, asta se înţelege. Oare asta îl irită? Care îi sunt priorităţile? O să rămână veşnic în Checquy sau e doar o ucenicie, o etapă de adolescenţă? Poate că într-o seară o să deschidă ochii şi o să plece pur şi simplu. Motivaţiile lui ne sunt cu totul străine.

Dacă Alrich e inamicul nostru, atunci te confrunţi cu un adversar care are putere la toate nivelurile. Forţa lui

înseamnă că te poate sfâşia ca pe o frunză uscată. Abilităţile lui mentale te pot împiedica să faci orice. Viteza lui poate depăşi cele mai rapide reflexe ale tale. Viclenia şi autoritatea lui te pot împiedica să obţii orice fel de sprijin în interiorul organizaţiei. Şi absenţa umanităţii înseamnă că nu va ezita să te distrugă dacă i se pare necesar.

Oricum, natura lui de prădător înseamnă că o să se joace cu tine înainte.

— Şi *ce* faci aici fără niciun bodyguard? întrebă Myfanwy. Pentru că şeful Securităţii, Clovis, are doi oameni care se ţin după mine şi sunt incapabili să se integreze oriunde, aşa că a trebuit să scap de ei.

Deşi chiar în clipa asta nu pare cea mai înţeleaptă decizie pe care-am luat-o vreodată.

— Slavă Domnului că nu poate să ne vadă acum! S-ar înfuria, adăugă ea, sorbind delicat din martini-ul cu suc de mere pe care i-l comandase Alrich.

Dacă Alrich voia să mă omoare, sigur nu şi-ar fi bătut capul să-mi ia de băut. Deşi asta nu înseamnă că nu e el trădătorul.

— Obiceiurile mele personale înseamnă că am nevoie de o oarecare intimitate, spuse Alrich, uitându-se oriunde, numai la Myfanwy nu.

— Obiceiurile tale personale? repetă Myfanwy. Nu înţe… A!

Presupun că e greu să-ţi faci rost de o bucată de carne proaspătă când lucrezi în schimbul de noapte la Checquy.

— Dar un club de noapte? Cu părul vopsit blond platinat?

— Nu-i vopsit, mi-e doar foame, zise Alrich. În orice caz, nu prea am nevoie de bodyguarzi. În plus, e dificil să agăţi tinerei drăgălaşi când eşti supravegheat. Nu toată lumea e de acord cu stilul meu de viaţă.

Pun pariu, se gândi Myfanwy.

— Ce zici de *el?* sugeră Myfanwy.

Făcu discret semn cu bărbia în direcţia unui tânăr arătos care de fapt semăna foarte tare cu Alrich, deşi fără părul superb de lung şi cu un buget pentru garderobă mult mai mic.

— A, da, pare potrivit, spuse Alrich delicat.

— Dă-i drumul, zise Myfanwy. Oricum, trebuie să mă întorc la grupul meu, altfel o să înceapă să se întrebe unde sunt.

Alrich lăsă jos băutura neatinsă, se întoarse către ea şi făcu o plecăciune elaborată.

— Foarte drăguţ, dar aş fi fost mai impresionată dacă mişcarea n-ar fi fost subtil calculată ca să-ţi arăţi fundul întregului club.

Alrich îi făcu cu ochiul şi se deplasă lin spre blondul care dansa. Îi şopti ceva la ureche şi pe chipul tânărului se întinse un zâmbet larg. Îl luă de mână pe Alrich şi-l conduse de pe ringul de dans spre ieşire.

Fir-ar să fie, asta chiar e impresionant! îşi zise Myfanwy. *Puştiul ăla habar n-are în ce se bagă. O să aibă o noapte de neuitat, atâta doar că mai e şi hipnoza.* Se întoarse la grupul lui Bronwyn, unde câţiva tineri plini de speranţe stăteau de vorbă cu studentele la design vestimentar.

— Cine-i tipul? întrebă Bronwyn. E super-sexy.

— Un amic de la serviciu, explică Myfanwy.

Şi *poate un trădător criminal.*

— Charisma credea că e model.

— Vi l-aş fi prezentat, dar se afla aici cu un scop foarte clar.

— Mda, am observat. Păcat. Până a plecat cu flăcăul ăla, cam speram că se dă la tine. De ce bărbaţii sexy sunt întotdeauna gay? întrebă ea.

— Mda, răspunse Myfanwy.

Sau vampiri.

— Vrei să dansezi? întrebă Bronwyn.

— Nici gând, zise Myfanwy.

— Minunat, haide! spuse Bronwyn, dând pe gât ultima jumătate de băutură şi ridicându-se brusc.

După cum se dovedi, Myfanwy nu era o dansatoare înnăscută. Bronwyn şi prietenele ei se

legănau într-un fel pe care Myfanwy îl recunoştea vag din puţinele clipuri pe care le văzuse. Dar spre surprinderea ei, se simţea bine. Era mai relaxată decât îşi aducea aminte să fi fost de când deschisese ochii în parc şi se întrebase cine era. În ea pluteau câteva cocktailuri, şi dansa (prost, dar mai puţin prost decât la început) cu sora ei şi prietenele acesteia. Muzica bubuia, iar ea se uita la pulsul oamenilor din jur. Închise ochii şi se lăsă în voia ritmului. Apoi simţi o mână care o bătea pe umăr şi se întoarse. Surprinsă, deschise ochii şi văzu o bărbie. Era o bărbie frumoasă, puternică, ataşată de un bărbat puternic şi arătos. Dansa stângaci şi părea uşor stânjenit că o deranjase. Vorbi, dar cuvintele i se pierdură în ritmul muzici.

— Scuze, ce? ţipă ea, destul de mulţumită că o abordase în club un tip care arăta rezonabil.

Myfanwy îi urmări cu atenţie buzele, sperând la ceva legat de achiziţionarea unei băuturi, şi reuşi să nu înţeleagă nimic din ce spusese.

— Ce?

Bărbatul îşi trase buzele şi scoase la iveală un zâmbet plin de lame.

Păi, normal.

29

Dragă Tu,

Azi a fost o zi foarte stresantă.

De fapt, ar fi trebuit să fie o zi destul de plictisitoare. Aveam un munte de hârţoage de care să mă ocup, rapoarte despre care să raportez şi, în mod miraculos, toţi ceilalţi membri ai Curţii erau plecaţi să facă lucruri care erau presante, dar nu reprezentau nişte urgenţe îngrozitoare. Mă instalasem confortabil şi citeam despre şoarecii vorbitori care infestaseră zona Lewisham înainte să fie eliminaţi de biroul nostru regional. Exterminarea durase luni în şir şi avusese ca rezultat o cantitate imensă de facturi şi rapoarte prin care trebuia să trec.

Abia începusem cu contabilitatea pentru a treia lună şi încercam să-mi dau seama de ce genocidul unor paraziţi vocali necesita 15 milioane de lire şi rechiziţionarea unui transportor blindat Saracen de la Regimentul al II-lea de blindate, când am primit un apel agitat de la Heretic Gubbins, care era la New Delhi, să doboare un potenţial potentat. Vorbea foarte repede, dar, din câte îmi pot aduce aminte, discuţia a fost ceva de genul ăsta:

Eu (neatentă): *Da, alo? Alo?*

El: Alo?

Eu (tot neatentă): *Alo?*

El: Alo?

Eu: Alo, te aud.

El: Tură Thomas?

Eu: Da.

El: Da, sunt Heretic Gubbins, de la Delhi.

Eu: Al…

El: Îmi pare îngrozitor de rău, dar se pare că grecoaica vine cu o săptămână mai devreme, aşa că n-are cine s-o primească în afară de tine.

Eu (încercând să-mi dau seama de ce era măcar necesar să eliminăm şoarecii): *Aha. Bine. Ce?*

El: Grecoaica.

Eu (tot neatentă): *Da.*

El: Vine, şi va trebui s-o întâmpini şi să te ocupi de ea azi.

Eu: A, OK. Stai, ce grecoaică?

El: Ştii tu care, nu-mi aduc aminte niciodată cum o cheamă, dar face chestia aia şi are câteva mii de ani.

Eu (începând să intru în panică): *Face chestia aia?*

El: A, transformă oamenii în vite.

Eu: Ce face?

El: Transformă oamenii în…

Eu: Am auzit! Şi ce-ar trebui să fac cu femeia asta?

El: Ei, ştii tu, ca de obicei.

Eu: Nu ştiu ce se face de obicei! Nu-i treaba mea! E treaba ta! Dacă vrei să facem schimb, atunci poţi să fii chiar acum aici şi să închizi tu la Londra bugetul pentru exterminare şi (răsfoind hârtiile) *să afli de ce un şifonier cu două uşi dintr-o cameră neocupată aflată într-o casă de ţară este considerat o problemă de securitate naţională!*

El: Tură Thomas, nu trebuie decât s-o iei de la Heathrow, s-o însoţeşti prin Londra şi să iei cina cu ea.

Eu: Nu pot!

El: De ce nu?

Eu: Pentru că… eu nu iau cina. (O pauză jenată.) *Pentru că nu mă descurc cu oamenii.* (Răstit de-a dreptul.) *Mai ales cu*

oamenii care transformă alţi oameni în animale domestice!

El: Îmi pare rău! Nu înţeleg, cred că se întrerupe…

Eu (ţipând): *Nu, nu se întrerupe! Tocmai spuneai că…*

(Telefonul moare.)

Acuma, am reuşit să-mi cultiv o reputaţie de persoană care ştie totul pe baza simplului fapt că n-am viaţă socială. Dar lumea în care trăim e suficient de ciudată ca descrierea „grecoaica aia care are câteva mii de ani" să nu fie suficientă ca să identific o anumită persoană. Nu-mi spunea nimic. Am pus-o pe Ingrid să sune la secretara lui Gubbins, care ştia numele femeii şi ora la care ateriza pe Heathrow. Care s-a dovedit a fi peste numai jumătate de oră. Din fericire, angajăm asistenţi extrem de buni, aşa că în mai puţin de zece minute aceste două femei au reuşit să facă rost de două limuzine, nişte şoferi fără vreo personalitate vizibilă, un itinerar pentru o zi de distracţie şi luptătorul meu scoţian de sumo mătăhălos pe post de gardă de onoare.

— Ingrid, cine e femeia asta? am întrebat eu în timp ce maşina noastră se poticnea în trafic.

Eram înghesuite amândouă pe o banchetă, astfel încât Ingrid să-mi poată arăta detalii din dosarele ei; Anthony stătea vizavi de noi, obligat să funcţioneze pe post de şevalet pentru o fâşie mare de hârtie care ilustra cronologia vieţii grecoaicei. Astfel, eu stăteam cu spatele spre sensul de mers (ceea ce îmi provoacă rău de maşină), iar Ingrid avea hârtiile întinse la mine în poală.

— Acum este cunoscută drept Lisa Constanopoulos.

— Acum? am repetat eu, încercând să-mi cercetez fusta prin câteva straturi de dosarele (mi se părea mie sau mi-o pusesem invers?).

— Numele este de dată recentă – anticii ăştia îşi păstrează numele cam tot atâta cât îşi ţin şi costumele, a zis Ingrid.

— Fusta asta e pusă invers?

— Da. Acum, ţineţi minte că doamna Constanopoulos are o vârstă confirmată de cel puţin 3.500 de ani, a urmat Ingrid.

Pe podea au căzut o mulţime de dosare când am încercat să-mi răsucesc fusta. M-am aplecat în acelaşi timp cu Anthony şi ne-am lovit cap în cap.

— Au! am ţipat amândoi, iar eu m-am ridicat la loc pe banchetă.

— ...în ultimul secol e cunoscută în special pentru că l-a pocnit cu genunchiul în vintre pe Iosif Stalin în timpul unei recepţii şi a jucat un rol important în industria de diamante din Africa de Sud, a continuat Ingrid. A vindecat de cancer un membru al familiei regale în anii '50 şi l-a infectat pe un altul cu sifilis în anii '60.

— Doamne, Dumnezeule, capul meu!

— Hmmrgmmmrg, Tură Thomas, a mormăit Anthony de vizavi.

— Ce-a zis?

— Nu ştiu, a răspuns Ingrid.

— Cât mai avem până aterizează? am întrebat, apăsându-mă pe fruntea lovită.

— Cinci minute, a zis Ingrid.

— Cât mai avem până ajungem?

— Douăzeci de minute.

— Ah, la naiba!

În timp ce mergeam la trap prin măruntaiele aeroportului Heathrow, Ingrid îmi dădea detalii despre prânz.

— A fost prietenă apropiată cu Eva Perón şi a fost implicată trecător în Marele Incendiu din Chicago. S-ar putea să deţină o prepeliţă care depune ouă de aur şi este responsabilă pentru patru cutremure în ultimele două secole.

Am fost conduşi în sala specială de primire unde se duc oamenii importanţi ca să nu fie nevoiţi să suporte controalele de la vamă. Este luxoasă şi privată, şi nu trebuie să te amesteci cu publicul. Este încăperea unde aştepţi dacă eşti foarte, foarte influent şi te-ai îmbătat odată cu Iosif din Arimateea. Sau dacă eşti Mick Jagger.

Fireşte, grecoaica întârzia. Am ajuns cu jumătate de oră după ce-i aterizase avionul, dar presupun că atunci când ai la dispoziţie tot timpul din lume poţi să-ţi permiţi să aştepţi până se instalează ceilalţi. De asemenea, înveţi arta de a-ţi face o intrare spectaculoasă. Când a intrat în încăpere, Ingrid tocmai descria cele trei culturi moderne dedicate adorării ei.

Gagica tocmai venise de la Milano, unde alesese ţinute de designer şi iubiţi, şi purta câte una din fiecare. Avea braţul încolăcit peste cotul unui Adonis care părea să aibă coeficientul de inteligenţă al unei scânduri de călcat, iar în urma lor veneau două persoane, o femeie mai în vârstă şi un aborigen australian imens.

Mă aşteptasem la o frumuseţe superbă, o zeiţă care se purta cu toată demnitatea şi încrederea date de veşnicie. În definitiv, era o femeie care se tocmise cu preoţii-călugări budişti şi se duelase cu un papă. Aşa că am fost luată prin surprindere să văd o femeie de înălţimea mea (care nu-i grozavă, aşa cum bine ştii), cu părul

platinat umflat. Ruj roşu-aprins. Ochelari de soare imenşi. O ţigară într-o mână. Şi unghii lungi, roşu-închis.

Totuşi, arăta de parcă ar fi avut 40 şi ceva de ani. Nu-i puţin lucru când ai trăit mai mult decât Matusalem.

— Draga mea Tură Thomas!

S-a năpustit să traverseze încăperea, s-a aplecat spre mine şi mi-a plantat câte un pupic pe fiecare obraz, lăsându-mi pete imense de ruj. Accentul era fluid, alunecând lin prin Europa şi America de Sud. Purta destule inele pe fiecare deget ca să-l lase lat pe Anthony.

— Eşti foarte drăguţă! m-a minţit ea. Mă bucur aşa de tare să te cunosc! Ştiai că fusta ta e pusă invers?

Am mormăit ceva nearticulat despre cum era o onoare s-o întâmpin în Marea Britanic în numele neştiutorului monarh şi despre regretele transmise de Calul Gubbins. Aveam limba complet legată şi am reuşit să-mi răsucesc fusta doar pe jumătate.

— A, da! Harry! M-am văzut cu el la Kuala Lumpur acum câţiva ani.

— Zece ani, a zis femeia în vârstă din spatele ei, oftând.

Modelul, care fusese dat deoparte imediat ce Lisa mă zărise pe mine, i-a aruncat o privire cruntă. Ştiam din dosare că femeia mai în vârstă era secretara personală a Lisei, iar aborigenul nu era bodyguardul, ci expertul ei IT.

— Zece ani? a repetat Lisa nesigură. Serios? Oricum, sper că e bine, însă sunt foarte sigură că noi două o să ne distrăm foarte bine.

Apoi, spre imensa mea jenă, a adăugat:

— Şi cred că pot cu siguranţă să te ajut la capitolul garderobă. Spune-mi, toate

hainele tale sunt aşa de… cenuşii?

În spatele meu, Ingrid a scos un soi de sunet de pufnet înăbuşit. N-am putut să presupun decât că se înecase cu o bomboană de mentă. I-am aruncat o privire, sperând că n-a auzit nimic, şi am văzut că avea o faţă lipsită de orice expresie, ceea ce nu putea însemna decât că auzise totul.

Fir-ar să fie!

Lisa s-a fâţâit pe coridoarele de la Heathrow, flancată de o Tură din Checquy şi un model de copertă de revistă. Mă simţeam de parcă eram cu o femeie care-mi era în acelaşi timp şi bunică, şi asistent personal de shopping. A înşirat rapid numele magazinelor de haine şi ale croitorilor la care trebuia să mergem. Secretara ei în vârstă le scria, în timp ce în spatele lor se îngrămădeau Ingrid şi Anthony, ascultând tot mai descurajaţi cum programul lor, meticulos pus la punct pentru a asigura corectitudinea politică şi o securitate impecabilă, era abandonat în favoarea unui soi de prefacere supranaturală.

Am încercat să protestez, referindu-mă la diversele limitări salariale (o minciună), politica Checquy (altă minciună) şi faptul că nu-mi ştiam măsurile (ceea ce era adevărat, dar chiar nu mi-a plăcut să recunosc). Toate au fost eliminate când Lisa a promis că plăteşte ea totul, m-a asigurat că nimeni din Checquy nu vrea s-o jignească pe ea şi m-a informat că atunci când plăteşti sumele pe care avea ea de gând să le plătească, măsurile sunt constrânse să ţi se potrivească.

Trei ore mai târziu, garderoba mea se mărise de cinci ori, eram acum

deţinătoarea câtorva cutii de farduri, iar Anthony şi Ingrid aveau amândoi braţele pline de sacoşe de cumpărături. Din asistentă personală şi bodyguard, fuseseră rapid retrogradaţi la rangul de hamali. Expresiile lor speriate de bombe se asortau cu a mea, iar Ingrid mi-a mărturisit mai târziu că fusese disperat de mulţumită că Lisa considerase adecvat restaurantul pe care-l alesese ea. Dat fiind subiectul discuţiei de la masa de prânz, am fost recunoscătoare că Lisa ceruse o masă separată pentru suitele noastre.

— Vezi tu, Myfanwy Thomas, nu cred că te bucuri suficient de viaţă, a spus ea, arătând spre paharul ei de vin. Bineînţeles, Moşia aia ciudată a voastră unde vă trimit pare să aibă asupra multora acest efect.

A tras îndelung din ţigară.

— Păi, doamnă…

— Lisa! Ţi-am zis, trebuie să mă obişnuiesc să mi se spună Lisa!

Şi-a golit paharul şi i-a făcut semn chelnerului, care zăbovea pe-acolo fascinat.

— Bine, da, Lisa. Vezi tu, suntem învăţaţi…

— Ştiu că povestea asta cu şcoala e obsesia modernă, dar eu am învăţat pe genunchii bunicii şi în mod evident mi-a folosit.

— Evident…

— Femeia aia m-a învăţat să-mi folosesc puterea, dar cel mai important lucru pe care l-am învăţat de la ea a fost cum să mă bucur de viaţă.

— Şi cât a durat? am întrebat, doar ca să fiu ignorată când şi-a continuat predica.

— Nu ştii cum să te bucuri de viaţă. Îmi dau seama. Trebuie să-ţi găseşti un bărbat şi să-l foloseşti.

— Poftim? am chiţăit eu.

Simţeam cum îmi năvăleşte sângele în obraji.

— Voi, fetele tinere, trebuie să ieşiţi la dans cu băieţi, asta spunea întotdeauna bunica mea despre voi.

— Dar…

— Găseşte-ţi un băiat drăguţ, du-l în boschete… urmă Lisa, uitându-se la tânăra târfă masculină pe care o adusese cu ea. Bineînţeles, toată povestea asta cu trădarea care urmează e fără îndoială o povară grea pe umerii tăi. Mulţumesc, ospătar, o să vreau o Perrier, ca şi prietena mea.

Lisa şi-a verificat unghiile cu un ochi critic, apoi mi-a luat mâinile şi s-a uitat la ale mele.

— Bineînţeles, am fost eu de acord, întrebându-mă neatentă dacă unghiile mele o să fie considerate la înălţimea necesară până am procesat ce zisese. Ce-ai spus?

— Draga mea, trebuie să bei nişte apă. Bunica spunea întotdeauna că un pahar de apă la fiecare două de vin asigură o viaţă lungă şi intestine curate. Deşi am observat că n-ai băut decât un singur pahar de vin.

— Lisa…

— Cum stai cu intestinele?

— Lisa! am exclamat eu, iar asistenţii noştri de la masa de alături şi-au întors privirile consternaţi.

Am continuat cu glas mai scăzut:

— Ce vrei să spui cu trădarea care urmează?

— Myfanwy Thomas, o să fiţi trădaţi în viitor de un membru al Curţii voastre. O ştii. Ştiu asta. O să stai în ploaie şi peste tot în jurul tău o să fie oameni morţi.

— De unde ştii? am şoptit.

— O văd de jur împrejurul tău, scumpete mică, a spus ea, încă ţinându-mi mâinile.

Cu toate că avea vocea calmă şi scăzută, strânsoarea era fermă.

— O văd limpede.

— Şi ce altceva?

— Hmm? a făcut ea, privindu-mi atent vârfurile degetelor.

— Ce altceva mai vezi?

— Văd că ai nevoie de o manichiură.

— Nu! Ce mai vezi în viitorul meu?

— Văd că o să ai nevoie de o rochie de seară. Din fericire, ştiu exact omul care să ţi-o facă.

După cum s-a dovedit, omul pe care-l ştia murise cu 32 de ani în urmă, dar şi nepoata lui era croitoreasă şi ne-a prezentat nişte schiţe ale unei creaţii stacojii pe care eram prea jenată să le comentez. Şi-a notat şi măsurile mele, care erau vizibil diferite de cele pe care le înregistraseră ceilalţi croitori. Când am obiectat, Lisa i-a chemat pe secretara ei în vârstă şi pe băieţelul gigolo să-i întrebe ei ce cred. Au fost încurajaţi să-şi imagineze rochia pe mine, ceea ce a însemnat că pentru câteva minute pieptul mi-a fost privit insistent de doi străini.

— Ar trebui să fii mândră să-ţi arăţi sânii, Myfanwy Thomas, a declarat Lisa cu voce tare în faţa tuturor.

— Poftim?

Omoară-mă!

— Sunt în regulă! Puţin cam mici, dar au o formă încântătoare. Ar trebui să ai

copii care să sugă! Să alăptezi!

Omoară-mă acum!

— Ştii câţi copii au supt la pieptul ăsta? a întrebat ea. Da, şi nişte bărbaţi în toată firea! a adăugat ea, plesnindu-l rapid pe gigolo peste fund.

El i-a adresat un zâmbet soios şi apoi ochii i-au alunecat din nou spre pieptul meu.

Până la urmă, am dus-o pe Lisa la hotel şi am însoţit-o în apartamentul ei. Când mi-am luat rămas-bun la uşă, m-a prins de încheietură, m-a tras lângă ea şi mi-a vorbit în şoaptă la ureche. Nările mi s-au umplut de mirosul de fum de ţigară şi parfum franţuzesc, dar nu asta m-a făcut să simt furnicături pe piele.

— Myfanwy Thomas, o să-ţi iasă în cale lucruri rele. Cele mai rele pe care le-am văzut în viaţa mea. O să pierzi totul. O s-ajungi în ploaie, iar dincolo de asta nu mai văd nimic. Aşa că distrează-te cât mai poţi.

Privirea ei mi-a ars ochii şi i-am văzut vârsta. Secole peste secole, întinzându-se până la un început de neînchipuit. Şi apoi a închis uşa, lăsându-mă să tremur pe coridor.

Ingrid şi Anthony m-au depus acasă. Şi acum stau în beznă, singură cu numeroasele mele sacoşe de cumpărături.

30

Răsuflarea lui Gură-cu-lame puţea a chimicale, iar Myfanwy îşi smuci din reflex capul. Ceva legat de miros îi trezi o amintire din străfundul minţii. Nu mai dansa, şi acum se încordă, pregătindu-se. Puterile îi erau amorsate, dar ezită să le folosească într-un loc atât de public. *Cum o să-i explic lui Bronwyn?* se întrebă ea înnebunită. Gură-cu-lame nu încercase să-i facă rău, iar ea îndrăzni să-i arunce o privire scurtă surorii ei, care încă mai dansa cu prietenele ei, fără să ştie nimic.

Tipul arăta normal după ce îşi coborâse buzele peste dinţi. Bine, poate că nu întru totul normal, dar cu siguranţă mai normal decât mulţi dintre oamenii cu care lucra Myfanwy în fiecare zi. Capul ras, nasul drept, buzele palide întinse într-un zâmbet încordat. Era pregătită pentru orice mişcare, dar el nu făcea decât să stea acolo, legănându-se uşor. Myfanwy ridică întrebător din sprâncene, iar el făcu semn către o masă aflată puţin mai departe de boxe şi, în mod miraculos, liberă. Myfanwy ezită, iar el ridică încet o mână, ţinând un telefon mobil. I-l oferi lui Myfanwy, astfel încât Bronwyn şi prietenele ei să nu vadă. Myfanwy oftă, îl luă prudentă din mâna lui şi-l urmă spre masă.

— Alo? îndrăzni ea.

Se auzi o voce neclară, acoperită de muzică.

— Trebuie să vorbeşti mai tare, sunt într-un club de noapte şi cântă un fel de, nu ştiu, muzică de destrăbălare.

Vocea se auzi mai tare, dar tot era imposibil de înţeles ce spune. Myfanwy se uită la bărbatul cu zâmbet tăios şi se strâmbă sugerând că nu poate să-l audă pe cel de la telefon. El îşi dădu ochii peste cap şi se strâmbă sugerând că nu fusese ideea lui şi că protestele sale nu fuseseră luate în seamă. Îşi smuci degetul mare peste umăr, în direcţia ieşirii.

— Glumeşti! îi spuse Myfanwy cu glas tare.

Bărbatul făcu din nou semn spre ieşire, iar ea se aplecă spre urechea lui şi vorbi limpede:

— Prietenele mele ar considera că e ciudat dacă plec cu un bărbat pe care l-am cunoscut doar cu un minut în urmă.

El îi aruncă o privire inexpresivă.

— În mod clar, nu eşti familiarizat cu fenomenul „fetele ies în oraş în grup”, dar, dacă nu eşti dispus să provoci o scenă, nu plec.

— Sunt dispus să provoc o scenă *extraordinar* de supărătoare, îi şopti el la ureche.

Avea un accent pe care Myfanwy nu reuşea să-l identifice. European? Scandinav?

— Sunt dispusă să fac pariu că eu pot provoca una şi mai supărătoare, îi răspunse şoptit Myfanwy. Doar dacă nu poţi să nu te laşi copleşit de groază la ideea că-ţi scoţi singur ochii cu propriile unghii.

Bărbatul se dădu înapoi precaut. Myfanwy ridică din sprânceană spre el şi-i imobiliză încheieturile. Totuşi, în loc să fie alarmat, el zâmbi cu zâmbetul lui cu lame şi se uită sugestiv spre Bronwyn şi prietenele ei.

— N-ai îndrăzni! scuipă Myfanwy şi-şi înteţi strânsoarea, încleştându-şi mintea în jurul plămânilor lui.

Bărbatul se încordă, cu ochii măriţi, dar nu-i pieri zâmbetul. Şi îşi îndreptă din nou bărbia spre fete. Myfanwy se întoarse şi văzu că fetele erau bine, dansând fără griji. Bronwyn îi prinse privirea şi-i făcu un semn, cu sprâncenele ridicate ca pentru a întreba dacă e totul în regulă. Myfanwy se sili să zâmbească şi încuviinţă. Bronwyn îi mai aruncă o privire bărbatului cu dinţi (momentan ascunşi de buze) şi se strâmbă sugerând că e destul de drăguţ.

Apoi Myfanwy constată, cu o senzaţie de nelinişte tot mai intensă, că fetele erau înconjurate de dansatori deosebit de nepricepuţi. Câţiva dintre ei purtau haine mai potrivite pentru producerea de vătămări corporale cumplite decât pentru agăţat fete. Şovăitoare, îşi extinse simţurile, încercând să-i lege pe dansatori. *Nu-i bine,* recunoscu în sinea ei. *Fetele*

îmi stau în cale şi toată lumea se mişcă, iar eu tocmai am băut ceva care avea şase feluri de votcă. Învinsă, Myfanwy îşi îndreptă atenţia din nou spre bărbatul cu dinţi periculoşi.

— Ştii, chiar detest să fiu constrânsă cu un clişeu, zise ea.

Bărbatul o privi fără urmă de înţelegere.

— Vino cu noi sau îţi omorâm prietenele? Frate, puteai la fel de bine să-mi înfigi un pistol în coaste când clipea lumina.

— Ar fi funcţionat? întrebă el.

— Mă îndoiesc, răspunse Myfanwy. Acuma, dacă e să nu facem o scenă, ce motiv o să le dau prietenelor mele pentru că plec?

Bărbatul clipi agitat. *E clar că e o persoană cu experienţă pe tărâmul supranaturalului, dar care n-are practic nimic de-a face cu oamenii obişnuiţi. Mai ales cu fetele.*

— Că vrei să-mi vezi maşina? întrebă el.

Myfanwy îşi reprimă impulsul de a-i râde în faţă.

— Asta înseamnă că mă întorc? întrebă ea.

— De fapt, nu ştiu, se bâlbâi el.

În pofida gravităţii situaţiei, lui Myfanwy începea să-i pară un pic rău pentru el.

— Nu le spun că vreau să-ţi văd maşina. N-am 16 ani şi nu suntem în musicalul *Grease.* Îţi spun eu cum facem. Mă întorc şi mai dansez cinci minute, iar haidamacii tăi pot să mă supravegheze. După aia o să mă prefac că primesc un mesaj urgent de la birou şi o să ies să vorbesc cu prietenul tău.

Gură-cu-lame se gândi, şi apoi încuviinţă şi plecă. Prietenii lui dansară în continuare mizerabil.

După cinci minute, Myfanwy ieşi din club. Scăpase de conversaţia cu un tip chel atrăgător şi, cuprinsă de un fatalism nechibzuit, dansase puţin cu unul dintre haidamaci. Aflată acum afară, se uită în jur şi văzu lumina de neon lucind pe un cap chel.

— Tură Thomas, spuse el, zâmbindu-i cu zâmbetul lui.

— Bărbatul Enervant cu Dinţi Agresivi, spuse ea, zâmbindu-i cu al ei. Şi unde e prietenul tău?

— Vizavi, dacă vrei să vii cu mine, zise el.

Îi întinse mâna şi se înclină uşor, într-un mod care ar fi fost firesc la Citadelă, dar care atrase fluierături şi ovaţii din partea oamenilor care stăteau la coadă să intre în club.

— Dă-i drumul, iubire! ţipă o fată.

Se revărsară cuvinte de încurajare similare (deşi mai precise), iar Myfanwy simţi cum roşeşte.

Trecură în grabă strada, iar el îi deschise portiera maşinii.

— Te-ai descurcat destul de bine cu asta, să ştii, îi atrase ea atenţia.

Bărbatul roşi stingherit şi încuviinţă.

— Totuşi, ai fost foarte politicos. Eşti, întâmplător, belgian?

Bărbatul încuviinţă stânjenit.

— Aşa mă gândeam şi eu.

Şi urcă în maşină.

Myfanwy se instală pe locul ei şi avu mare grijă să se calmeze înainte să-şi ridice privirea ca să-şi vadă gazda. *Asta o să-l impresioneze,* îşi zise ea cu satisfacţie. *Sunt calmă, liniştită, adunată şi deja i-am potolit lacheul.* Apoi văzu cine ocupa restul limuzinei.

N-o să urlu, îşi zise ea disperată. *N-o să vomit. N-o să leşin. Chiar dacă astea ar fi nişte reacţii excepţional de rezonabile la ce e tolănit într-un tanc cu mâzgă în faţa mea.*

Chestia din faţa ei arăta de parcă ar fi fost jupuită chiar înainte să urce ea în maşină. Pe ea luceau nişte fluide care în mod normal curgeau numai pe sub câteva straturi de piele. Ochii nu erau la fel, unul dintre ei licărind într-un albastru teutonic care l-ar fi făcut mândru pe Hitler, iar celălalt era aşa de injectat, că avea o culoare portocalie care-ţi întorcea stomacul pe dos.

Carnea inflamată era acoperită discret cu plăci chitinoase, aparent aşezate cu o atenţie caligrafică. Fibre lungi de muşchi înveleau membrele cu creste şi pinteni alarmant de neregulaţi. În gură, cioturi

albe de dinţi care, deşi teoretic perfecţi în sine, pur şi simplu erau *în neregulă.* Ieşeau în afară, răsuciţi în alveolele lor, şi din când în când păreau în plin proces de migrare prin gură. Caninii albi strălucitori se dezgoleau unde cresc în mod normal incisivii; un molar fusese înlocuit cu un premolar. Dinţii din faţă lipseau, dar în timp ce Myfanwy se uita cu o fascinaţie îngrozită, din gingii ieşiră mici muchii albe. Când chestia îşi trase buzele într-un zâmbet oribil, întregul efect fu tulburător.

Dar mai mult decât orice altceva, *prezenţa* biologică a chestiei îi întoarse stomacul pe dos lui Myfanwy. Nu încercase să-l sondeze cu puterile ei, dar simţurile i se extinseseră inconştient şi apoi se retraseră violent când atinseră chestia din recipient. În creatura asta, conexiunile aflate în orice fiinţă umană erau viciate, alterate oribil. Nervii fuseseră redirecţionaţi, arterele şi muşchii smulşi şi îmbinaţi în locuri unde n-aveau ce căuta. Era o pervertire deliberată a biologiei. Myfanwy nu putea atinge chestia aia cu mintea, aşa cum n-ar fi putut nici să bea apă din canalizare. Creatura se lăsă pe spate, parţial scufundată în recipientul până la înălţimea taliei care înlocuise un rând de scaune din limuzină. Bazinul era umplut cu un fluid vâscos care licărea în curcubeie uleioase. Chestia jupuită îşi sprijini braţele pe marginea recipientului şi îşi lăsă bărbia pe dosul palmei. În timp ce Myfanwy îl privea, acestuia îi ieşi un canin cu un clic sonor. Myfanwy tresări uşor.

— Bună seara, Tură Thomas! spuse.

Ea dădu din cap şi zâmbi politicos, strângând din buze aşa de tare, că-i fugi sângele din ele. Puterile îi erau strânse în ea, retrăgându-se de tot ce se afla în faţa ei.

— Sunt Graaf-ul Gerd de Leeuwen din Wetenschappelijk Broederschap van Natuurkundigen, îi zise. Îţi cer scuze pentru actuala formă. Tocmai îmi creşte o nouă piele, dar n-am vrut să mai aştept. Când am auzit că eşti

nesupravegheată, am ştiut c-ar fi ocazia perfectă să ne întâlnim.

Myfanwy încuviinţă precipitat din cap, neavând încredere în ea să deschidă gura.

— Permite-mi să încep spunând că, indiferent de rezultatul discuţiei noastre, nici eu, nici oamenii mei nu se vor atinge de tine în seara asta. N-o să le facem nimic rău nici prietenilor tăi. Îţi spun asta fără să pun nicio condiţie. Este un gest de politeţe pe care-l fac pentru că ai ceva ce vreau. Şi pentru că mi s-a spus că ai puteri.

Mă rog, asta a fost o introducere bine făcută, îşi zise Myfanwy. Reţinu că Altoitorii nu ştiau cine e Bronwyn.

— Sunt civili, spuse Myfanwy. Ar fi extrem de nediplomatic să te atingi de ei, să-i urmăreşti sau să-i cercetezi. Mi-ar fi dificil să am o întâlnire productivă dacă m-aş gândi că urmează să li se întâmple ceva rău, în seara asta sau în orice altă seară.

Privi cum năvăleşte sângele în obrajii chestiei din faţa ei. Sau cel puţin prin capilarele care se aflau unde ar fi trebuit să fie obrajii.

— Nu vii tu cu pretenţii la mine! răspunse tăios.

— Nici prin cap nu mi-ar trece să am pretenţii, zise Myfanwy. Dar hai să schimbăm subiectul. Deduc că am ceva ce vrei tu.

Orice o fi. Muşchii drăciei se încordară pe gât, iar în degete i se tensionară tendoanele. Myfanwy îşi dezgoli dinţii când mici plachete chitinoase zgâriară marginea metalică a containerului. Privi cu fascinaţie anxioasă cum chestia îşi controla furia.

— Foarte bine, spuse creatura printre dinţii încleştaţi. Acum o să stăm de vorbă.

— Bine, răspunse ea.

— Nu-mi place să mă aflu în ţara asta, zise el arţăgos.

Myfanwy aşteptă. Bănuia că nu-şi dorea de la ea un bilet pentru tren ca să plece din Marea Britanie.

— Aş fi încă în België, dar, din nefericire, împrejurările m-au obligat să mă aflu aici.

— Trebuie să fie chinuitor, zise Myfanwy cu cât de multă falsă compasiune reuşi.

Ce plicticos, să fii nevoit să vii şi să invadezi o ţară, îşi zise ea. Începea să-şi piardă răbdarea. Bărbatul jupuit din bazin se uita la ea cu capul aplecat într-o parte.

— Da, zise el nesigur. Îmi displace că sunt nevoit să vorbesc cu un membru Checquy. Eu n-am uitat insula Wight.

Myfanwy căscă gura când îşi dădu seama ce spunea bărbatul. Fusese acolo la invazia Altoitorilor. Chestia din faţa ei avea peste 300 de ani. Din cauza şocului, apărarea ei şovăi, iar ea începu să se sufoce. *Nu pot să mai stau mult lângă chestia asta fără să vomit peste ea. Trebuie să încheiem,* se gândi ea. Cu un efort, îşi înăbuşi greaţa şi încercă să zâmbească. Era mai mult un rictus, dar merse.

— Înţeleg cât de frustrant trebuie să fie pentru tine, dar nu cred că prima comunicare dintre oamenii tăi şi Checquy de după războiul din Wight e că vrei să ştie că eşti supărat că te afli aici. Aşa că hai să vorbim deschis. Ce vrei?

— Nu-mi vorbi mie aşa! strigă el şi avu un spasm în containerul lui, împroşcând cu fluide. Şi nu faci pe deşteaptă cu mine!

Ochii îi ardeau de furie când se aplecă spre ea, peste marginea tancului.

— Nu fac pe deşteaptă! strigă şi ea, orice gând de diplomaţie dispărând.

El tresări surprins, dar nu se mişcă.

— Ce vrei?

— Ştii ce vreau! ţipă el.

Spuma gălbuie de pe buzele lui o stropi pe obraz, iar ea tresări. Îngrozită, se şterse pe faţă.

— Ce dracu'… Uite, habar n-am ce mama naibii vrei, dar ai face bine să vorbeşti acum sau cobor din maşină!

— Îl vreau pe *deelhebber* al meu! îl vreau pe Ernst von Suchtlen! mârâi el.

Sincer nedumerită, Myfanwy clipi.

— Ce? întrebă.

— *Ce* ce? se răsti el.

— Ce vrei să spui?

— *Ce?* ţipă el.

— Nu înţeleg, spuse ea, încercând să-l calmeze. Ce anume vrei?

— Vreau să mi-l dai pe Graaf-ul Ernst von Suchtlen!

— Pe cine?

— Celălalt lider al Wetenschappelijk Broederschap van Natuurkundigen, zise el printre dinţii care ar fi fost încleştaţi dacă ar fi fost aşezaţi cum trebuie.

— Îmi pare rău, spuse ea prudentă. Dar persoana aceasta nu e la noi.

— Nu-mi vorbi mie de sus! zise el dispreţuitor. A dispărut din *fabriek* acum câteva luni, lăsând instrucţiuni pentru continuarea strategiei noastre de aici şi pentru ascunderea absenţei lui. De *mine.*

Îşi încleştă degetele pe buza bazinului.

— Ambele au funcţionat aşa de bine, că nici n-am fost conştient de dispariţia lui până acum câteva săptămâni.

— A dispărut de câteva luni şi tu nu ţi-ai dat seama? întrebă Myfanwy.

— Pentru noi, timpul trece altfel decât pentru voi, spuse el sfidător. Când am descoperit că lipseşte, i-am luat urma. Am găsit o înregistrare despre o expediţie prin poştă către Myfanwy Thomas, care este Tură la Checquy. Duşmanii noştri de moarte. E singurul lucru care arată unde s-a dus. Mi-am trimis agentul personal să-l găsească, şi l-aţi prins imediat şi l-aţi torturat! Acum… unde e Ernst? întrebă el, inspirând adânc, ca să-şi recapete controlul.

— Îmi pare rău, dar habar n-am, răspunse Myfanwy.

La dracu', îşi zise ea. *Thomas nu ştia nici măcar că Altoitorii sunt activi. Dacă i-a apărut la uşă vreun Altoitor, ar fi fost primul lucru de care pomenea în prima scrisoare.*

— Dacă te pui cu mine, o să încep să ucid chiar acum! ţipă el. Vrei crime pe străzile voastre?

Se zvârcolea în bazinul lui, aruncând valuri de mâzgă peste tot. Îngrozită, Myfanwy văzu cum i se îmbibă blugii de la genunchi în jos. *Face o criză?* se întrebă ea. Geamurile erau stropite şi, când îşi roti braţele în direcţia ei, îi săriră picături pe faţă şi pe bluză.

— *Ascultă aici, dobitoc jupuit ce eşti!* îi strigă ea direct în faţă. Habar n-am despre ce vorbeşti, dar trebuie să te calmezi!

— Dacă nu îl scoateţi în trei zile, o să dezlănţui un val de orori peste oamenii voştri care o să vă nimicească ţara! urlă el.

Containerul se crăpă unde-l strângea cu degetele şi restul de fluid începu să se scurgă pe podea.

— O să înec oraşul ăsta în fiere şi sânge!

În zbaterea lui, de fapt îşi făcea lui rău. Myfanwy văzu cum apar rupturi minuscule pe diverse părţi ale corpului şi dâre roşii.

— Pleacă acum, Tură! N-ai la dispoziţie decât timpul pe care ţi l-am oferit!

Încă mai perora când Myfanwy deschise portiera şi un val din fluidele lui se revărsă pe trotuar. Se clătină când coborî, scăpându-şi pe jos poşeta şi vărsându-i conţinutul în mâzgă. *Minunat, absolut minunat!* îşi zise ea când mobilul scoase un scâncet pătrunzător şi muri în lichidul vâscos. Chelul stătea lângă uşă, părând agitat. Când auzi ţipetele din maşină, păli.

— Ia-l de aici! spuse Myfanwy tăios.

— Ai făcut ce voia? întrebă bărbatul surescitat, urcându-se pe locul din faţă.

— Ţie cum ţi se pare că sună? replică ea.

Bărbatul se dădu înapoi şi închise portiera, iar limuzina se îndepărtă în viteză, lăsând-o plină de mâzgă cu miros înţepător, stând vizavi de club şi de o mulţime de oameni care se holbau.

Nu pot să cred că e a doua oară când intru în hotelul ăsta arătând ca o nevastă abuzată, cugetă Myfanwy în timp ce se apropia de uşieri. Spre

surprinderea şi enervarea ei, de data asta nu săriră să-i deschidă uşa.

— Poftim?! făcu ea, înroşindu-se de furie.

— Scuze, scumpo, dar nu lăsăm vagabonzi înăuntru, zise unul dintre ei.

Avea un ton de scuză, dar era şi hotărât.

— Vagabonzi?! protestă ea. Nu sunt vagaboandă! Sunt…

Căută surescitată o explicaţie pentru înfăţişarea ei.

— Sunt cântăreaţă de rock.

Uşierii se uitară sceptici la ea.

— Am carduri de credit, spuse ea.

Uşierii continuară să se uite la ea.

— Dau bacşişuri bune, se aventură Myfanwy.

— Trebuie să pleci de-aici, domnişoară, zise unul dintre ei.

— Nu-mi vine să cred! ţipă ea. Ultima dată când am intrat aici aveam ochii învineţiţi, buzele pline de sânge şi eram udă fleaşcă! Şi n-am avut nicio problemă să găsesc o cameră. Ce fel de hotel aveţi voi aici? Am chiar acum maşina parcată în garajul vostru de securitate şi nu vreau să împrăştii mâzgă pe ea!

— Domnişoară, e ora 3 dimineaţă şi, dacă nu te mişti de-aici, o să te punem noi în mişcare.

— Dacă pui numai un deget pe mine, o să regreţi! zise ea cu răceală.

— Nu mă îndoiesc, răspunse unul dintre uşieri. Uniformele astea nu se pot spăla decât la curăţătorie.

Myfanwy era stupefiată. De când se instalase în poziţia de Tură, se obişnuise ca lumea să facă tot ce spunea ea. Îi trecu prin cap să-şi folosească puterile ca să-i arunce din calea ei, dar îşi dădu seama că nicio putere din lume nu poate convinge un recepţioner s-o cazeze dacă el nu vrea. *Dar ce pot să fac? Nu pot s-o duc pe Bronwyn acasă în halul ăsta.*

— Bine, atunci vreau să-mi iau maşina din garaj! zise ea furioasă. Am tichetul pe undeva.

Încercă să râcâie din mâzga de pe degete şi îşi deschise poşeta.

— Şterge-o de-aici! spuse unul dintre bărbaţi cu convingere. Acum!

Aruncându-le o privire cât se poate de urâtă, Myfanwy o luă pe alee şi simţi o plăcere perversă văzând doi pietoni cum îi sar din cale.

În regulă, mobilul e plin de mâzgă şi nu mai merge. Nu pot s-o las pe Bronwyn să mă vadă aşa, chiar dacă aş putea să mai intru în club, ceea ce mă îndoiesc sincer că aş reuşi. Mâzga începea să-i dea mâncărimi şi era suficient de vâscoasă ca să n-o poată râcâi de pe ea. *Ce dracu' e chestia asta?* Apoi îi veni o idee şi o luă brusc pe după un colţ.

Mulţumesc, Doamne! se gândi ea. O breşă de securitate care l-ar fi făcut pe Clovis să-şi smulgă părul din cap lăsase intrarea din spate a hotelului cu o singură persoană la un birou, iar persoana cu pricina picotea. Se pare că era intrarea pentru convenţii şi evenimente, şi puţine de-astea se desfăşurau la ora 3 noaptea. Uşile se deschiseră, iar ea intră. În somn, recepţionerul îşi încreţi nasul când simţi mirosul îngrozitor al lui Myfanwy. Flutură o mână în direcţia lui, iar el se cufundă într-un somn mai adânc. Trăgând aer în piept, Myfanwy trecu în linişte de recepţie.

N-o opri niciun strigăt indignat. Nicio adresare enervantă de „Scuză-mă, am zis!" Faptul că lăsa o dâră de mizerie pe podea în timp ce se furişa prin hol spre piscină nu declanşă ameninţări cu poliţia. Myfanwy străbătu curtea interioară şi se uită prudentă în jur. Piscina aburea în aerul rece al nopţii şi sub apă strălucea o lumină electrică. Din fericire, nu era nimeni în curte, iar ferestrele care dădeau spre ea aveau toate draperiile trase sau erau întunecate. Îşi puse poşeta acoperită de mâzgă pe un şezlong şi îşi privi pesimistă hainele murdare. O clipă îi trecu prin cap să se dezbrace de tot, dar apoi se uită la numeroasele balcoane care dădeau spre piscină. *Probabil că nu-i cea mai bună idee,* hotărî ea. *În plus, dacă apare personalul furios al*

hotelului, nu vreau să fiu nevoită să fug despuiată. Oftând, coborî treptele spre apă. Îşi cufundă capul şi simţi o căldură plăcută scurgându-i-se pe piele.

Myfanwy ţinu ochii strâns închişi şi-şi frecă frenetic tot corpul. Picăturile de murdărie se cojeau în apă, iar dinspre ea se răspândea o pâclă uleioasă. Îşi trecu degetele prin păr şi simţi cum se desprinde mâzga. Se îndepărtă de zona murdărită şi se îndreptă spre scară.

Mă rog, acum sunt udă fleaşcă, îşi zise ea descurajată, *dar categoric e o îmbunătăţire.* Soarta îi zâmbi sub forma unui prosop lăsat pe un şezlong, iar ea îşi scoase bluza ca s-o stoarcă. Pe haine avea câteva pete maroniu-închis care păreau de rău augur, dar pielea şi părul nu mai aveau crusta închegată pe ele. Îşi şterse rapid părul şi braţele cu prosopul şi o clipă se gândi chiar să-şi scoată şi blugii, înainte să observe un bărbat care se uita la ea de pe un balcon.

— Ah… bună! zise puţin încurcată că avea doar sutienul pe ea.

— Bună seara! spuse el. Probabil c-a fost o petrecere dată naibii.

Myfanwy se uită din nou la piscină şi văzu că arăta de parcă aruncase cineva deşeuri toxice în capătul mai adânc.

— Da, ce-i drept, răspunse ea, dintr-odată extaziată.

Trecuse cu bine prin manifestarea de la Bath şi scăpase relativ nevătămată din confruntarea de după ce-l acuzase pe Gestalt de trădare. La dracu', suportase chiar şi discuţia cu Altoitorul ăla. Şi acum era mulţumită de ea pentru că se furişase într-un hotel exclusivist şi murdărise piscina.

— A fost un eveniment memorabil.

— Presupun că n-ai chef de ceva de băut? întrebă zâmbind bărbatul. Pot să-ţi aduc ceva jos.

— E o ofertă încântătoare, zise Myfanwy zâmbind şi ea. Dar trebuie să mă duc să-mi găsesc restul grupului. În aceste condiţii, presupun că nu poţi să-mi împrumuţi o cămaşă, nu?

Arătă spre petele mari de pe tricoul ei.

— O cămaşă? întrebă el. Sigur.

Dispăru în cameră şi se întoarse pe balcon cu o cămaşă albastră împăturită.

— S-ar putea să-ţi fie puţin cam mare, o avertiză el în timp ce i-o arunca.

— Este infinit mai bună decât alternativa.

Îşi puse cămaşa, observând amuzată că îi ajunge până deasupra genunchilor.

— Ei bine, trebuie să plec. Mersi pentru cămaşă!

— Ţi-aş zice să te distrezi responsabil, dar cred că e un pic cam târziu, zise bărbatul sarcastic.

— Nu-ţi face griji, sunt în regulă, răspunse ea. Noapte bună!

— Şi ţie! zise el, privind-o cum pleacă pe unde venise.

★

Myfanwy n-avea de unde să ştie dacă ar fi lăsat-o să intre în club acoperită de mâzgă, dar se dovedi că n-aveau nicio problemă cu o fată udă leoarcă de la brâu în jos. Clubul părea mult mai lumesc după evenimentele din ultima oră, iar Myfanwy îl privi gânditoare. *Cum naiba m-au găsit Altoitorii aici?* se întrebă ea. *E ultimul loc unde m-aş fi aşteptat eu să mă găsesc, aşa că ei de unde au ştiut?*

Poate că m-au urmărit de la garaj, se gândi ea cu îndoială. *Ceea ce ar însemna că au pândit acolo de dinainte să ştiu eu că există. Asta înseamnă o perioadă lungă de aşteptare.*

Dar Alrich ştia că sunt aici, îşi dădu ea seama cu un fior. *E posibil să le fi dat el pontul?* Speculaţiile îi fură întrerupte de propriul ei căscat enorm şi ridică din umeri în mintea ei. *O să mă gândesc dimineaţă.* De cealaltă parte a ringului de dans, până şi Bronwyn şi prietenele ei începeau să pară obosite.

— Ce-ai păţit? o întrebă Bronwyn nevenindu-i să creadă. Ăsta categoric nu-i tricoul pe care ţi l-am dat eu şi… eşti udă fleaşcă!

Se uită agitată la hainele surorii ei.

— M-a stropit o maşină care trecea, îi explică Myfanwy. Şi un domn foarte amabil mi-a dat cămaşa lui.

— Şi-a dat-o jos pur şi simplu? întrebă Bronwyn.

— Da, răspunse Myfanwy, inventând ca nebuna. Nu părea să-i ducă lipsa.

— Dar unde e bluza pe care ţi-am dat-o eu?

— E în geantă, zise Myfanwy. O s-o spăl şi o să ţi-o dau înapoi.

Dacă se mai poate recupera, îşi zise ea. *Cine ştie dacă poţi să scoţi pete biologice ciudate?*

— Şi chestia ta de la serviciu?

— A fost o urgenţă îngrozitoare, pe care am rezolvat-o la telefon, spuse Myfanwy. La ora 3 dimineaţa. Eşti gata?

— Eşti în stare să conduci? întrebă Bronwyn.

— A, sigur. Dar cred că va trebui să te duci tu să iei maşina din garaj. Tipii de la hotel nu mă prea iubesc.

31

Telefonul din apartament suna, iar Myfanwy nu era dispusă să răspundă. Se întinse având de gând să ridice receptorul şi să-l pună la loc, dar un sadic (probabil ea, dar posibil Grantchester) îl aşezase în cealaltă parte a camerei. Bâjbâi pe noptieră sperând să găsească vreo veioză, dar reuşi în schimb să activeze dispozitivul care făcea patul rotund să se învârtească. Până să reuşească să scape din pat, să se ducă în cealaltă parte a camerei, să se împiedice de blugii umezi de care se descotorosise cu două ore mai devreme, să-i blesteme trimiţându-i în străfundurile iadului hainelor, să se descâlcească din ei, să se ridice şi să răspundă la telefon, tot nu se trezise complet.

— Mda?

— Tură Thomas, sunt Ingrid.

— Mda?

— E şase jumate.

— Mda?

— Aveţi controlul medical în jumătate de oră.

— Mda.

— Atunci vă pregătesc micul dejun în sufragerie?

— Mda.

★

— Tură Thomas?

— Hmm?

— Tură Thomas?

— Mda?

— A trecut un sfert de oră şi încă n-aţi coborât.

— Mda.

— V-aţi îmbrăcat?

— Neah.

— Sunteţi dezbrăcată?

— Neah.

— Atunci pot să trimit bodyguarzii ăştia uriaşi în camera dumneavoastră în momentul ăsta?

— Să nu îndrăzneşti! Vin în cinci minute, şi ai face bine să ai cafea. Şi după ce termin, trimite pe

cineva care să-şi dea seama cum să oprească patul.

★

— Cine sunt ăştia? întrebă Myfanwy greoi, arătând cu degetul mare în spate spre cei doi bărbaţi masivi care-i flancau uşa biroului.

— Ăştia sunt bodyguarzii masivi de azi, răspunse Ingrid veselă.

— Unde-i cafeaua?

— A, n-avem cafea, spuse Ingrid. Doctorii au zis că e mai bine să nu mâncaţi şi să nu beţi nimic până după analize.

— Dar… dar n-ai zis că m-aştepţi cu micul dejun când cobor?

— Era doar ca să vă ademenesc să vă daţi jos din pat, zise Ingrid.

Lui Myfanwy îi trecu prin cap să izbucnească în lacrimi, dar nu făcu decât să încuviinţeze din cap, consimţind obosită.

— O să am nevoie de un alt telefon, spuse ea hotărât, lăsând să cadă pe biroul mobilul cu mâzgă încrustată pe el.

Ingrid se uită în tăcere la el, în timp ce lichidul rău-prevestitor începu să se prelingă pe sugativa ei. În aer pluteau un număr infinit de întrebări stânjenitoare, cerând să fie puse, iar Myfanwy se întrebă cum avea să rezolve asistenta ei problema.

— E ca şi făcut, Tură Thomas, zise ea în cele din urmă. Aţi făcut duş?

— Mda, dar cineva mi-a luat toate săpunurile şi şampoanele, comentă Myfanwy.

— Da, pentru c-o să vă compare mirosul cu fiolele de transpiraţie conservate, răspunse Ingrid.

— Minunat!

Aruncă o privire spre cei doi bărbaţi cu ochelari care tocmai intrau în birou, privind întrebătoare.

— Uitaţi, Tură Thomas, aceştia sunt doctorul Burke şi doctorul Leichhardt.

Amândoi aveau mustaţă şi fiecare arăta ca negativul foto al celuilalt. Se înclinară stângaci, ceea ce ea acceptă cu o înclinare din cap şi un căscat.

— Bună dimineaţa, domnilor! Şi acum, sper sincer că nu va trebui să fac nimic dificil în dimineaţa asta? întrebă ea, încercând să deschidă ochii.

— Poftim, Tură Thomas? întrebă doctorul Burke.

— N-o să trebuiască, ştiu eu, să fac ture sau ceva de felul ăsta, nu?

— A, nu, Tură Thomas, spuse doctorul Leichhardt. Testele noastre implică pasivitate din partea dumneavoastră. Deşi consider că trebuie să vă avertizez, unele dintre ele sunt destul de…

— Neplăcute, de durată şi foarte intruzive, ştiu, îl întrerupse Myfanwy.

Se întoarse către Ingrid.

— N-am cerut să fie programate după-masă? întrebă ea jalnic.

— Şeful Securităţii, Clovis, a modificat aleatoriu programările, răspunse Ingrid în timp ce se îndreptau spre lift. Pare să considere că aceasta este cheia pentru a-i împiedica pe Altoitori să eludeze metodele noastre de depistare.

Din câte am văzut, pe Altoitori nu-i prea deranjează caracterul aleatoriu, îşi zise Myfanwy, dar se abţinu să comenteze cu voce tare.

— Şi şeful Securităţii, Clovis, e treaz şi la lucru la ora asta? întrebă ea nemulţumită.

— A, nu, răspunse Ingrid, apăsând pe butonul pentru etajul medical.

Uşile se deschiseră şi cei doi doctori îi conduseră pe Myfanwy, Ingrid şi cei doi bodyguarzi masivi în centrul medical.

— Şi n-ar fi trebuit să fie trei doctori? Ca să asigure ceva?

— Da, şi iat-o pe doctoriţa Wills, răspunse Ingrid, prezentând o blondă înaltă şi neprietenoasă, care-şi trăgea o pereche de mănuşi de latex până la cot.

— Bună dimineaţa, Tură Thomas! zise doctoriţa Wills fără nicio urmă de zâmbet. Vă rog să vă scoateţi pijamaua şi papucii, să vă puneţi halatul ăsta de unică folosinţă, să vă întindeţi pe patul ăsta şi să vă puneţi picioarele în aceste brăţări.

Myfanwy încuviinţă cu o profundă lipsă de entuziasm şi se uită în jur după un loc unde să se schimbe. Cei trei doctori se uitau la ea aşteptând, iar ea avu o revelaţie descurajantă. Măcar Ingrid avusese bunul-simţ să se uite în altă parte. Bodyguarzii masivi ieşiseră diplomatic ca să ocupe poziţii de pază la uşă. *Poate că e mai bine că n-am băut deloc cafea,* îşi zise ea. *N-aş vrea să fiu complet trează pentru chestia asta.* Cineva avea să plătească pentru asta.

— Ei bine, domnilor, îi dăm drumul? zise doctoriţa Wills. Ingrid, vrei cafea?

Myfanwy miji ochii. *Categoric* cineva avea să plătească pentru asta.

— Ingrid, trebuie să ştiu dacă… Au au *au au!* Ce dracu' faci acolo?

— Îmi pare rău, Tură Thomas! se auzi, dintre picioarele ei, o voce fără nicio urmă de regret în ea.

Cei doi medici care o flancau pe doctoriţa Wills zâmbiră în semn de scuze.

— Nu pe cât o să-ţi fie ţie, mormăi pentru ea şi-i făcu semn lui Ingrid să se apropie. Ingrid, zise ea încet, ca să n-o mai audă şi altcineva, poţi să-mi verifici programul pe ultimele şase luni? Trebuie să ştiu dacă m-am întâlnit cu un oarecare Graaf Ernst von Suchtlen.

— Acum, Tură Thomas?

— Te rog!

Ingrid încuviinţă şi se întoarse cu spatele ca să verifice pe tabletă înregistrările. Myfanwy căscă şi apoi scoase un mic ţipăt.

— Îmi pare rău, Tură Thomas! Vă încordaţi când căscaţi, zise doctoriţa Wills.

Myfanwy coborî suspicioasă privirea către ea şi fu orbită de strălucire de lumină.

— Asta n-a ieşit din *mine,* nu? întrebă ea.

— A, nu, facem nişte fotografii digitale.

— *Ce?!*

— Nu vă faceţi griji, Tură Thomas, zise doctorul Burke. Doar nu le postăm pe internet. Sunt pentru medicul extern.

Urmă încă o împunsătură extrem de neplăcută.

— Asta *chiar* nu e plăcut, comentă Myfanwy încordată.

— Îmi pare rău! spuse doctoriţa Wills, în mod normal nu-i aşa de aglomerat aici.

— *Poftim?!*

— Vreau să zic, aglomerat în cabinetul de consultaţii, preciză doctoriţa Wills.

— Domnilor! se răsti Myfanwy. Vă rog să încercaţi să nu-mi îmbrânciţi ginecologul de interogatoriu!

— O s-avem grijă, spuse doctorul Leichhardt liniştitor. Şi acum, asta s-ar putea să fie neplăcut într-un mod neconvenţional, dar, orice-ar fi, să nu strângeţi.

Myfanwy închise ochii îngrozită şi strânse din dinţi. Tocmai ajungea la concluzia că nu merita, când doctoriţa Wills îşi scoase mănuşile.

— Tură Thomas, aproape am terminat aici. Ştiu că până acum nu v-a interesat, dar poate c-ar trebui să profităm de ocazie să discutăm dacă n-aţi vrea să începeţi un tratament anticoncepţional.

Ingrid se uită la ea cu o sprânceană ridicată.

Poate c-ar trebui să mint şi să zic că sunt Altoitor, îşi zise ea disperată. *Sau Satana. Probabil c-ar înceta cu toate astea dac-aş fi Satana.*

— Şiii, dacă am terminat cu asta, o să vă predăm dentiştilor, zise doctorul Leichhardt. Aceştia sunt doctorii Weiss, Engel şi Olivier.

— Încântată de cunoştinţă! zise Myfanwy. Pot să-mi pun pijamaua la loc?

— Mă tem că nu, răspunse doctorul Olivier cu ton de scuză. Dar avem un alt halat de unică folosinţă.

— Ah, ce încântare! oftă Myfanwy.

— Şi, dacă vreţi, aşezaţi-vă în scaunul ăsta, spuse doctorul Engel. Avem o chestie pe care vrem să v-o băgăm în gură. O să vă împiedice să închideţi gura.

— Aeţi eo esimare hât o să dueze?

— Îmi pare rău, nu. Desigur, Tură Thomas, vrem să fim cât de meticuloşi este posibil. Acuma, o să strângem clamele astea în jurul capului, umerilor şi torsului. Vreţi un ursuleţ calmant? întrebă doctorul Weiss.

Ţinea în mână un ursuleţ de pluş din tartan.

— Aa, t'log.

— Tură Thomas? se auzi o altă voce.

— Aa?

— Sunt Ingrid.

— 'E-i?

— Am verificat agenda de întâlniri din ultimul an şi nu apare nicio înregistrare cu numele acela.

— 'Ahat. 'i al'ine'a? întrebă Myfanwy.

— Poftim? întrebă Ingrid încruntându-se.

Myfanwy se uită implorator la doctorul Olivier. Se pare că acesta vorbea fluent limba „nu pot să închid gura".

— A zis: „Şi altcineva?"

Myfanwy încercă să încuviinţeze, dar nu putea decât să clipească apăsat.

— Îmi pare rău, vreţi să verific agenda şi după alt nume? întrebă Ingrid contrariată.

— Ah! spuse Myfanwy, strângând ursuleţul cu frustrare neputincioasă. Hngh!

— Tură Thomas, zise doctorul Engel cu reproş în glas. V-am pus nişte lame ascuţite în gură. Poate-ar fi mai bine să nu tremuraţi.

Myfanwy îşi dădu ochii peste cap.

— Vreţi să verific şi programele altcuiva?

— 'ea.

— Foarte bine, Tură Thomas!

— Tură Thomas, zise doctorul Weiss. Ştiţi cum v-aţi ales cu cicatricele astea în gât?

— Ai'dale?

— Nu, încă mai aveţi amigdalele, spuse doctorul Oliver. A, şi o carie!

— Mă rog, spuse doctorul Engel. Dacă tot sunteţi aici, putem să ne ocupăm și de asta.

— Aţi dormit vreun pic la RMN? întrebă Ingrid în timp ce mergeau pe hol spre Citadelă.

Cei doi bodyguarzi masivi veneau în urma lor, umplând coridorul şi lovind tablourile de pe pereţi. Cam pe la jumătatea controalelor, Myfanwy îşi dăduse seama că nu erau acolo doar ca s-o apere. Erau acolo şi ca s-o omoare, dacă s-ar fi dovedit că era spion al Altoitorilor.

— O parte din timp, răspunse Myfanwy ţâfnoasă. Deci numele nu apare deloc nicăieri?

— Nu. Şi n-a fost uşor, dar am aranjat să fie verificate şi toate agendele care nu sunt personale ale tuturor membrilor Curţii.

— Şi nimic?

— Niciun belgian, spuse Ingrid, cu ton de scuză.

— Ca să vezi, oftă Myfanwy. Câte analize mai am de făcut?

— Analize de sânge, de urină, de spută, coprocultură, teste de păr, de amprente digitale, control oftalmologic, ORL, prelevare de ADN şi câteva minute în ceva căruia tehnicienii îi zic „roiul de albine”.

— De ce-i zic aşa? întrebă Myfanwy suspicioasă. Pentru că bâzâie?

— A, probabil, răspunse Ingrid evaziv. Dup-aia, trebuie să punem câinii să vă adulmece…

Vocea i se stinse în timp ce studia lista.

— Ştii, câinii n-au reacţionat la Altoitorul pe care l-au reţinut oamenii lui Shantay, zise Myfanwy. A trecut pe lângă ei şi n-a fost niciun mârâit.

— E drept, spuse Ingrid. Dar şeful Securităţii, Clovis, consideră că, dacă l-au depistat pe Van Syoc, merită să încercăm. După câini avem trei domni care o să vă lingă.

— Să mă lingă? întrebă Myfanwy îngrozită.

— Da. De fapt, avem noroc. N-avem decât doi care sunt calificaţi să lingă, dar am reuşit să aducem unul dintre elevii de la Moşie. Serios, ar trebui să vă fie milă de ei, pentru că sunt singurii trei lingători pe care-i avem, şi vor trebui să-i lingă pe toţi membrii Checquy.

— Dar câţi ani are elevul? întrebă Myfanwy disperată.

— Şaptesprezece.

Stomacul lui Myfanwy se întoarse pe dos.

— Şi unde o să mă lingă?

— În cabinetul de consultaţii, răspunse Ingrid.

— Ce? Nu, vreau să zic, ce zonă a corpului meu o să lingă? vru să ştie Myfanwy.

— Vârful degetului de la mâna dreaptă, răspunse Ingrid, de parcă ar fi fost ceva evident.

— Ah, slavă Domnului! zise Myfanwy uşurată.

— Sincer, Tură Thomas, la ce vă gândeaţi? întrebă Ingrid amuzată. C-o să vă lingă fiecare centimetru pătrat de piele?

— O tâmpenie, ştiu, zise Myfanwy râzând uşor.

— Mare tâmpenie, încuviinţă Ingrid.

Îşi verifică lista.

— Nu avem nici pe departe cât timp ar fi necesar pentru aşa ceva.

32

Dragă Tu,

Chiar cred că merit mai multe laude pentru că nu m-am apucat de băut, ţinând cont de profeţiile repetate ale damnării mele. Pe de altă parte, am fost dintotdeauna atentă cu alcoolul. La Moşie, băutura era strict interzisă. „O minte limpede şi un corp curat asigură o armă perfectă", ne tot spunea unul dintre profesori. Bineînţeles, era întotdeauna ceva la îndemână dacă chiar voiai. Din când în când, un grup de copii se furişa până în cel mai apropiat sat, sau cel puţin încerca. Vreau să zic că eram pe o insulă şi nu era simplu. În plus, după cum poţi să-ţi închipui şi tu, profesorii noştri fuseseră bine instruiţi în arta supravegherii.

Dar pentru cei care voiau să bea o gură de ceva era fata aia al cărei păr te îmbăta dacă-l mâncai.

Sau băiatul care te droga dacă-l lăsai să-ţi atingă globii oculari cu vârful degetelor, ceea ce nu mi-am dorit niciodată să încerc.

Dar mă abat de la subiect.

La câteva săptămâni după escapada mea la cumpărături cu grecoaica pasionată de modă, îmi sorbeam cafeaua şi priveam cum răsare soarele. În general, Ingrid e prima persoană care ajunge la birou, dar reuşisem cumva să i-o iau înainte cu câteva minute şi profitam de ocazie ca să mă ocup de sarcina mea favorită: să-mi răsfoiesc corespondenţa. Probabil că e rezultatul anilor petrecuţi la Moşie, unde nimeni nu primea nimic, dar îmi place la nebunie să primesc scrisori.

În mod normal, Ingrid ajunge prima la ele, dar de data asta ajunsesem eu, aşa că am fost prima care a văzut pacheţelul acela curios.

Majoritatea corespondenţei nu era deosebit de interesantă. Câteva publicaţii ştiinţifice despre sistemul nervos şi neuroanatomie (studiez o grămadă). Memorii interdepartamentale de la Moşie, Anexă, Gallows Keep şi Casa Apex. Un croitor de lux din Gloucestershire fusese închis pentru că folosea rozătoare pe post de servitori înrobiţi. Nenorocita aia de pădure mişcătoare fusese anunţată în termeni fără echivoc că trebuie să înceteze să mai hărţuiască fermele izolate. Departamentul de contabilitate urma să analizeze cererea departamentului de Cercetare-Dezvoltare pentru Clydesdales. Şi era o invitaţie la petrecerea anuală de Crăciun a Curţii, care urma să aibă loc acasă la Conrad Grantchester. Fuseseră invitaţi toţi membrii Curţii, împreună cu familiile. Bineînţeles, din moment ce nu am nicio familie cu care să mă duc, în general mă pomenesc înhăţată de soţia vreunui membru al Curţii, care vrea să-mi facă lipeala cu cineva. Nu ştiu dacă soţii lor se duc acasă seara şi le povestesc despre fata bătrână de la serviciu sau dacă e aşa de evident că sunt singură. Unica mea consolare e că îi fac la fel şi lui Gestalt.

Ei bine. Măcar asta o să-mi ofere o scuză să port una dintre rochiile pe care mi le-a ales Lisa. Nu aia roşie, bineînţeles. Nici chestia mov cu bretele şi mica turnură. Şi cu siguranţă nu cea cu pene. Parcurgând mental lista de ţinute şi tăind-o pe fiecare, m-am întins după pachet. Rochia aia neagră ar merge, dacă

găsesc pe cineva care să-şi dea seama cum se împletesc între ele toate panglicile. Am tăiat neatentă banda de pe cutie. Ca să fiu sinceră, eram destul de dornică să port colierul cu opale. Dar rochia pe care zisese Lisa că pot s-o port cu el era destul de decoltată. Şi în faţă, şi în spate. Şi în laterale. De fapt, era doar o fustă cu bretele. Oftând, am deschis cutia.

Înăuntru, jupuită şi plină de sânge, se afla o inimă omenească.

★

— Acuma, Tură Thomas, pot să vă asigur c-o să curăţăm sângele de pe covorul dumneavoastră, a spus Ingrid.

— Şi-o să facem analize, să vedem dacă are ceva nefericit, a spus doctorul Crisp în timp ce preleva cu un beţişor o cantitate infimă de sânge închegat de pe biroul meu.

O mulţime de asistenţi viermuiau peste masa şi covorul unde se împrăştiase sângele. Imediat ce mi-au picat ochii pe obiectul din cutie, l-am azvârlit cu ceva ce Ingrid avea să-i descrie mai târziu unei prietene drept „guiţatul unui purcel îngrozit”.

— Şi-o să scanăm şi inima, şi cutia, să vedem dacă găsim vreun dispozitiv periculos, a spus şeful Securităţii, Clovis, luând o pauză din vorbitul aferat la telefon. Vezi dacă-l putem urmări prin compania de curierat, îi spuse unui subaltern care se ridica masiv în spatele lui. Probabil că n-o să meargă, dar vreau să ne ocupăm de toate posibilităţile.

— Tură Thomas, sunteţi sigură că nu vreţi să ieşiţi din colţ? Cred că vi s-ar părea mult mai confortabilă canapeaua.

Ingrid s-a întors şi a vorbit încet cu doctorul Crisp. Am văzut-o aruncând o

privire îngrijorată peste umăr, către mine.

— Traumă? a întrebat Crisp uşor ironic. Nu cred. Probabil că n-are nevoie decât de o băutură bună şi tare.

— Sau o palmă zdravănă! a zis Teddy Gestalt, intrând în birou.

Pionii şi Însoţitorii i s-au împrăştiat din cale când a trecut pe lângă dâra de sânge şi şi-a coborât privirea spre mine fără să-şi ascundă dezgustul.

— Uite ce e, Thomas, ăsta nu-i un comportament acceptabil nici din partea unui elev, darămite a unei Ture din Checquy! Acum, termină cu tremuratul, ridică-te şi încetează să te mai faci de râs în faţa personalului.

Mi-a aruncat o ultimă privire, şi-a dat ochii peste cap şi s-a întors.

— Doctore Crisp, şefule Clovis, aştept un exemplar al rapoartelor voastre despre această întâmplare. Şi încercaţi să aflaţi de ce şi-ar bate cineva capul să-i trimită o inimă Turei Thomas.

A zis-o pe un ton de dispreţ devastator şi apoi a ieşit din încăpere, lăsând în urmă o tăcere îngrozitor de jenată.

33

Plină de dureri, inflamată şi având mare nevoie de cafeină, Myfanwy se aşeză precaută la birou. Purta o pijama plăcută şi moale şi un halat de casă. Orele de controale fizice neplăcute, de durată şi foarte intruzive, combinate cu cele doar câteva ore de somn, o lăsaseră într-o dispoziţie proastă. Situaţia era agravată de sentimentul că n-ar fi trebuit să se ducă înapoi la culcare pentru că trebuia să-l găsească pe Graaf-ul Ernst von Suchtlen şi de faptul că aparatul de cafea din birou era stricat şi nu ştia cum să-l folosească pe cel din reşedinţă.

Cât fusese plecată Ingrid să cerşească nişte cafea de la alt departament, Myfanwy cercetase amănunţit mapa mov a lui Thomas şi nu găsise nimic care să pomenească despre vreo întâlnire cu un Altoitor. Începea acum să regrete că lăsase scrisorile în biroul de acasă. În disperare de cauză şi în chinurile sevrajului după cafeină, stătea acum lăsată pe spate pe scaun, cu ochii închişi. Sună telefonul, provocându-i o detunătură chinuitoare în ţeastă.

— Da? răspunse ea încordat.

— Tură Thomas, aveţi un apel, se auzi vocea lui Ingrid.

— Mi-ai făcut rost de cafea? întrebă ea plină de speranţă.

— Da, o să vă trimită de la bucătărie.

— Minunat! Să mă anunţi în clipa când ajunge aici, spuse Myfanwy, şi apoi întrerupse convorbirea şi îşi închise din nou ochii.

După numai o secundă, telefonul sună din nou.

— Excelent, a ajuns cafeaua?

— Nu, îmi pare rău, Tură Thomas, dar chiar aveaţi un apel în aşteptare.

— Sâmbăta? se tângui Myfanwy. Of, Doamne! *Bine.* Cine e?

— Cineva pe nume, staţi să văd, a trebuit să transcriu fonetic. Este un oarecare… Gerd de Leeuwen.

— Vorbeşti serios? întrebă Myfanwy.

— Nu mă pui tu pe mine în aşteptare! îi ţipă un glas în ureche.

Myfanwy tresări, azvârlind fără să vrea telefonul departe, în trandafirii ornamentali din colţul încăperii. Ţinându-şi mâna la ureche, bâjbâi pe telefon până-l puse pe difuzor.

— Alo? zise ea.

— Sunt Graaf-ul Gerd de Leeuwen! ţipă vocea inconfundabilă a belgianului fără piele pe care-l cunoscuse cu o seară în urmă.

— De unde ai numărul ăsta? Nici *eu* nu ştiu numărul ăsta, zise Myfanwy, prea obosită şi prost dispusă ca să mai fie politicoasă.

Organizaţia omului ăstuia era cauza recentului acces de controale medicale. În plus, teama de el îi fusese redusă mult de faptul că nu trebuia să-l vadă.

— Nu mă interoghezi tu pe mine! Deţin cunoaşterea veşniciei! bolborosi el.

— Mare scofală! spuse Myfanwy pufnind. Ştii, cu un sfert de oră înainte să te cunosc pe tine, beam cu un vampir. Omul e mort din secolul al XVIII-lea şi tot reuşeşte să fie destul de bine-crescut.

Tăcu, aşteptând să vadă dacă aducerea în discuţie a lui Alrich îi va provoca Altoitorului vreo reacţie incriminatoare – poate vreo dovadă că Nebunul era trădătorul.

— Unde e Ernst von Suchtlen? întrebă vocea, aparent dorind să nu-i ia în seamă remarcile.

— Eşti drogat? întrebă Myfanwy. Ai zis trei zile! Şi ai zis asta acum zece ore.

— Unde e de ai nevoie de trei zile să-l scoţi la lumină? se auzi glasul triumfător din telefon.

— Of, Doamne! oftă Myfanwy când belgianul se lansă într-o diatribă prolixă. Uite ce e, stai o clipă, mai am un apel.

Apăsă butonul, întrerupând un urlet de furie neputincioasă.

— Alo?

— Tură Thomas, a ajuns cafeaua.

— Minunat, Ingrid! Adu-o încoace!

Myfanwy reveni pe linia Altoitorului şi se clătină uşor în urma revărsării de violenţă verbală belgiană de secol al XVII-lea. Bodyguarzii deschiseră uşile, iar Ingrid veni cu o cană mare de cafea şi un nou telefon mobil, şi încremeni când auzi torentul de urlete. Deşi vorbea într-o limbă de neînţeles, apelantul nu era, în mod evident, nici politicos, nici profesionist. Ingrid se apropie prudentă de birou.

— Are vreo legătură cu acel Graaf Ernst von Suchtlen de care întrebaţi? şopti Ingrid, cu ochii căscaţi la limbajul care se revărsa din difuzorul telefonului.

— Nu, ăsta e partenerul lui, care n-are piele, spuse Myfanwy, întrerupând microfonul şi uitându-se plină de dorinţă la cafea. Ei sunt capii Altoitorilor. Tipul ăsta mi-a întins o cursă aseară şi a vrut să afle unde e partenerul lui.

— Vorbiţi cu Altoitorii? exclamă Ingrid. De ce n-aţi cerut să fie urmărit apelul?

— Putem să facem aşa ceva? întrebă Myfanwy surprinsă.

— Câtă vreme îl ţineţi la telefon, spuse Ingrid.

— …şi o să dezlănţui teroarea acum! ţipă de Leeuwen, trecând în engleză şi apoi închizând.

— Ei bine, ce vrei de la mine? se răsti Myfanwy. Sunt un geniu administrativ, nu în telecomunicaţii.

— Şi acum ce facem? întrebă Ingrid.

— Nu ştiu, aşteptăm să acopere mucegaiul Cotswolds? replică Myfanwy iritată.

Apoi sună telefonul şi Ingrid se duse să răspundă, dar ezită văzând furca goală.

— Unde e telefonul? întreb ea.

— L-am aruncat în trandafiri, răspunse Myfanwy, apăsând pe butonul pentru difuzor.

— Alo? spuse ea prudent.

— Sunt Graaf-ul Gerd de Leeuwen, se auzi glasul belgianului fără piele.

— A, bună, spuse Myfanwy, făcându-i semne frenetice lui Ingrid şi răsturnându-şi cafeaua.

În graba ei, Ingrid se lovi cu fluierul piciorului într-un taburet, înainte să iasă şchiopătând din birou

şi să se ducă la telefonul ei. Preţiosul nectar cu cafeină se întinse pe biroul lui Myfanwy, îmbibând diverse documente de importanţă naţională şi înconjurând noul mobil. Scoase un uşor geamăt chinuit şi încercă să adune o parte din cafea înapoi în cană, folosindu-se de cardul de acces laminat.

— Mi s-a sugerat că s-ar putea să fi acţionat pripit, spuse de Leeuwen. Ţinând cont de asta, reintră în vigoare oferta originală.

— Trei zile de acum? întrebă Myfanwy, întrerupând eforturile de recuperare a cafelei.

Nemernic de bipolar belgian ce eşti tu!

— Sau trei zile de la momentul ofertei iniţiale?

Se uită prin uşă la Ingrid, care vorbea repezit la telefon şi-i făcea semne surescitate să-l ţină la telefon pe belgian. Myfanwy se strâmbă, transmiţându-i că n-are niciun control asupra discuţiei, şi apoi încercă în zadar să ţină pasul cu mersul diatribei belgianului, care, din nefericire, tocmai se încheiase cu un „înţelegi ce spun?".

— Păi, sincer, domnule, se bâlbâi ea. Azi e sâmbătă şi, deşi e multă lume care lucrează în weekend, s-ar putea să nu fie destui.

Da, asta chiar are noimă, se gândi ea şi încercă să interpreteze expresia lui Ingrid.

— Ce-ai făcut, de ai nevoie de mai mulţi oameni ca să-l găseşti? veni întrebarea suspicioasă.

Lui Myfanwy reîncepuse să-i bubuie capul şi, cum delicatele oficii ale doctorilor Wills şi Engel se dovediseră a nu fi aşa de delicate, o dureau propriile puncte delicate. Sorbi din cafeaua recuperată şi se înfioră. *Diplomaţia nu funcţionează. Bunele maniere nu funcţionează. La dracu', nici măcar sănătatea mintală nu funcţionează,* îşi zise. *Va trebui să discut deschis cu drăcia asta.* Trase adânc aer în piept.

— Adu-ţi aminte de seara trecută. Ştiu că s-ar putea să se fi pierdut pe undeva prin secolele de material acumulat în fişetul din creierul tău, dar n-a fost *decât* aseară. Pluteai într-un acvariu de ape reziduale şi eu arătam pe punctul de a vărsa. Ţipai ceva de neînţeles, şi poate că-ţi aduci aminte că ţi-

am spus că… *Nu. E. La. Noi.* Uite ce e, o să facem tot ce putem să te ajutăm, dar dacă ţi-ai rătăcit unul dintre oameni, nu există decât o singură persoană pe care poţi să dai vina, şi aceea nu sunt eu.

Myfanwy ridică privirea şi văzu că Ingrid şi bodyguarzii o priveau fără să le vină să creadă. *Poate c-am fost un pic prea directă,* îşi zise ea cu vinovăţie.

— În plus, aşa cum poate că ştii, sunt cel mai puţin important membru al Curţii. Există alţii cu care poate că vrei să stai de vorbă în legătură cu demersul tău.

— Ce demers? se auzi întrebarea bănuitoare.

— Toată chestia cu, nu ştiu, „existăm şi ne strecurăm agenţi în Anglia şi America".

— Nu numai că n-o să vorbesc despre asta cu alţi membri ai Curţii voastre, dar nici tu n-o s-o faci, spuse de Leeuwen fără echivoc.

— Poftim? întrebă Myfanwy.

— Ai fost contactată pentru că Ernst ţi-a trimis ceva ţie, generalul celui mai mare duşman al nostru. Dacă eu nu credeam că ştii unde se află, ai fi fost jupuită, sora ta ar fi moartă, iar eu aş privi trupele crescute în cuve la Mechelen violându-vă prim-ministrul în Trafalgar Square, pe o piramidă de ţeste de locuitori din East End.

Myfanwy simţi cum îi îngheaţă sângele în vene.

— Cum? şopti ea.

— Aşa e, confirmă belgianul pe un ton deplin satisfăcut. Aşa că-ţi sugerez să renunţi la mica ta scuză că nu e la voi, pentru că acum înţelegi exact cât de gravă e situaţia.

— Ai zis că n-o să te atingi de ei şi n-o să-i investighezi, spuse ea îngrozită.

— Nu fi naivă, veni răspunsul.

— Nenorocit ce eşti! Cine te crezi tu, să-mi ameninţi familia? ţipă Myfanwy în telefon. Dacă faci un singur gest împotriva lui Bronwyn, o să am grijă să ai ţara acoperită de un covor de bombe. O să te găsesc, şi o să-ţi controlez corpul, şi o să-ţi

smulgi singur maţele prin *cur.* Cadavru nenorocit ce eşti!

— Nu-mi vorbeşti tu mie aşa! zbieră belgianul.

În fundal se auzi un sunet de bălăceală, iar Myfanwy îşi dădu seama că el se afla tot în bazin.

— O să-l pun pe unul dintre bodyguarzii mei uriaşi să se cace în bazinul ăla al tău şi-o să-ţi frec rahatul pe piele de parcă ar fi de la Body Shop, urmă Myfanwy. Toate micuţele tale modificări? Ei bine, o să ţi le culegi cu unghiile, rebut de stârv din vitrina măcelăriei ce eşti tu!

Din difuzorul telefonului se auzi sunetul cuiva care are o criză de apoplexie într-o piscină.

— Şi acum, domnule Graaf Gerd de Leeuwen, sună-mă în trei zile şi-o să vedem care e situaţia. Dacă sora mea simte fie şi cea mai vagă urmă de neplăcere până atunci, o să-ţi primeşti înapoi partenerul sub formă de valize asortate. La revedere! spuse Myfanwy, după care închise telefonul cu mâinile tremurând.

Se întoarse către Ingrid, care intrase din nou în încăpere.

— Bună!

— Deci, pe lângă telecomunicaţii, nu prea sunteţi nici expertă în diplomaţie, ei? zise Ingrid fără vlagă.

— Am nevoie de ceva de băut, spuse Myfanwy.

— Cred că amândouă avem, răspunse Ingrid, răsucind un portret care ascundea un bar bine aprovizionat.

Turnă pentru amândouă câte un pahar de ceva, în timp ce Myfanwy scutură cafeaua de pe noul ei mobil.

— Tipul ăsta nu-i stabil, zise Myfanwy. Era destul de rău când credeam că Altoitorii pun la cale o invazie, dar bănuiam măcar că sunt în toate minţile.

— Da, spuse Ingrid. Tură Thomas, aveţi o soră?

— Da, răspunse Myfanwy pe ton defensiv.

— Cum puteţi să aveţi o soră?

Coborî glasul.

— Nu sunteţi *dumneavoastră* decât de două săptămâni.

— Corpul ăsta are o soră, spuse Myfanwy. E corpul meu la fel de mult cum era al persoanei pentru care ai lucrat înainte, aşa că da, am o soră. M-a găsit.

— Cum?

— Registrele de impozite.

— Am înţeles, dar de unde ştiu Altoitorii de ea? întrebă Ingrid.

— Am ieşit cu ea în oraş aseară, răspunse Myfanwy vinovată.

— Aţi ieşit în oraş aseară?

— Am fost la club, veni răspunsul.

— La club? exclamă Ingrid.

— Da.

Myfanwy simţi cum roşeşte.

— Aşa m-am ales cu telefonul plin de mâzgă. Ce credeai că s-a întâmplat?

Cu un efort vizibil, Ingrid se calmă.

— Tură Thomas, nu sunt mama dumneavoastră, nici membru al Curţii, şi ştiu că sunteţi o femeie deşteaptă, aşa că bineînţeles că n-aveţi nevoie să vă arăt eu ce prostie înfiorător de mare a fost. N-aveţi nevoie să vă arăt eu că aţi pus în pericol viaţa dumneavoastră, viaţa surorii dumneavoastră şi bunăstarea naţiunii. Şi acum avem Altoitori ţicniţi la telefon.

— Ştiu, zise Myfanwy încetişor.

— Cum o cheamă pe sora dumneavoastră?

— Bronwyn.

— Şi când e ziua ei?

— De ce e aşa de important? întrebă Myfanwy nedumerită.

— O s-o trec în agendă, ca să nu uitaţi să-i cumpăraţi ceva, zise Ingrid prozaică.

— Asta-i o idee încântătoare, dar n-ar trebui să ne facem un pic mai multe griji despre ameninţările nebuneşti ale Altoitorilor şi un pic mai puţine pentru actualizarea agendei mele de zile de naştere? întrebă Myfanwy, gândindu-se dacă nu cumva secretara ei îşi turnase prea mult alcool terapeutic.

— Departamentul de comunicaţii a zis că ne anunţă când reuşeşte să-l localizeze, spuse Ingrid. Aveţi vreun plan?

— Păi, cum nu ştiu nimic despre acest Ernst von Suchtlen, pe care se presupune că l-aş avea în custodie, bănuiesc c-o să localizăm convorbirea, o să localizăm bărbatul fără piele, o să dezlănţuim forţa Checquy asupra lui, iar noi două putem să-l caftim după ce e doborât. Asta ar trebui să rezolve totul. Mai puţin trădătorii din Curte, dar sunt sigură că asta o să se tranşeze după ce-l prindem pe mai-marele Altoitorilor, rezumă Myfanwy.

Sorbi meditativ din fluidul ei chihlimbariu.

— Ai idee cât durează localizarea unei convorbiri? întrebă Myfanwy.

Ingrid ridică din umeri neputincioasă.

— OK, bine, presupun c-ar trebui să mă întorc la administrarea operaţiunilor interne, zise ea. E ceva nou din partea Curţii?

— Trebuie să primiţi propunerile până vineri seară, spuse Ingrid după ce-şi verifică agenda cât un cărţoi.

— Propunerile? repetă Myfanwy absentă.

— Înlocuitori pentru Tura Gestalt şi Calul Gubbins, o lămuri Ingrid.

— Corect, firește. Hm, şi care-i procesul pentru toată povestea? întrebă Myfanwy.

— De fapt, procedura nu mi-e foarte cunoscută, răspunse Ingrid. Deduc că e una dintre chestiile pe care n-ar trebui să le ştie decât membrii Curţii, deşi sunt destul de sigură că îi implică pe prim-ministru, ministrul apărării şi monarh.

Myfanwy căscă gura, iar Ingrid păru vag jenată.

— Secretarele discută, zise ea. Dar ştiu *sigur* că trebuie să faceţi o listă cu cinci posibili înlocuitori din Checquy, şi pentru poziţia de Tură, şi pentru cea de Cal.

— Dumnezeule! zise Myfanwy agitată. Zece oameni. Ei bine, va trebui să mă gândesc puţin. Ce zici de colonelul Hall? Îmi place, şi pare să fie foarte bine informat. M-am uitat la un moment dat

în dosarul lui şi este extrem de calificat. Ştii că a supervizat trupele din Irlanda de Nord? Şi diverse misiuni de menţinere a păcii în străinătate?

— E foarte drăguţ, consimţi Ingrid. Secretara lui îl adoră, iar echipa îl divinizează, dar mă tem că nu poate deveni membru al Curţii.

— De ce nu? întrebă Myfanwy în timp ce secretara ei roşi.

— Păi, pentru că nu e Pion, zise Ingrid.

— N-are puteri, eh?

— N-are puteri, confirmă Ingrid. E o lege Checquy că numai cei care au puteri pot fi promovaţi la conducere.

— Nu-mi place faptul că trebuie să ai puteri bizare ca să fii membru al Curţii, zise Myfanwy. Adică, eu nu mi le folosesc niciodată. Sau, cel puţin, mai niciodată, şi aproape niciodată pentru îndatoririle Curţii.

— Da, dar teoretic puteţi fi convocată să supervizaţi operaţiuni. Sincer, aveţi noroc că n-aţi fost convocată mai des după ce a fost dat în vileag Gestalt săptămâna trecută. Şi apropo de Gestalt, aveţi voie să-mi spuneţi care e situaţia?

— Păi, se pare că n-o să fie un proces sau ceva de genul ăsta. Gestalt nu şi-a susţinut niciodată nevinovăţia, şi încercarea de a-i ucide pe toţi cei de la petrecere îi dovedeşte suficient vinovăţia. Dar am vorbit cu Sir Henry şi cu Lady Linda, şi au fost de acord c-ar fi inadecvat să-i supraveghez eu interogatoriul, ţinând cont că avem acelaşi rang. Aşa c-am predat această responsabilitate Nebunilor. Le-am spus ce idei am pentru a asigura cooperarea lui Gestalt, iar acum trebuie să aştept şi să văd dacă reuşesc să facă ceva bun.

Alrich îşi umezise absent buzele când acceptase responsabilitatea. Myfanwy se înfioră când îşi aduse aminte şi mai luă o gură din tăria chihlimbarie.

— Aştept localizarea telefonului, îi aştept pe torţionari, cugetă ea, scărpinându-se într-un loc de unde-i fusese luat sânge cu un ac care arăta ameninţător, cu trei gheare, manevrat de un pitic

căţărat pe o scăriţă. Chiar detest să aştept. E ceva ce aş putea face între timp? Cineva cu care să stau de vorbă? întrebă ea rugător. Niciun şef de departament sau şef de proiect?

— E weekend, Tură Thomas, îi aminti Ingrid cu blândeţe.

— Bineînţeles, răspunse Myfanwy arţăgoasă. Şi lumea n-ar trebui să fie la serviciu în weekend, pentru c-ar fi caraghios.

— Păi, biroul non-stop funcţionează, lămuri Ingrid lucrurile, iar criza Altoitorilor înseamnă că e deschis şi biroul de supraveghere. Şi, bineînţeles, e aici personalul medical care efectuează controalele. Sunt de gardă o echipă de asalt şi doi piloţi. Gărzile sunt aici, şi personalul de curăţenie, şi…

— Bine, zise Myfanwy. O să mă uit chiorâş la actele astea, cu ochii mei proaspăt scanaţi cu laser, şi-o să semnez totul cu degetele mele bine linse.

— Ei, Tură Thomas, zise Ingrid dojenitor, ştiţi că v-au cerut scuze. Se pare că atingerea dumneavoastră le-a amorţit limbile şi au trebuit să încerce cu toate degetele.

Ridicară privirea când în biroul lui Ingrid intră în fugă un tânăr care strângea o foaie de hârtie. Le zări pe Myfanwy şi Ingrid prin uşă, roşi şi apoi se grăbi spre ele. Una dintre gărzile masive aflate la uşă întinse un braţ, iar Ingrid şi Myfanwy avură parte de-o străfulgerare a tălpilor pantofilor tânărului când trupul i se roti în aer, în jurul axei antebraţului gardianului.

— Ooh!

Myfanwy şi Ingrid tresăriră în acelaşi timp. Cealaltă gardă masivă intră în încăpere, le salută pe cele două femei şi îşi puse delicat piciorul pe gâtul tânărului. Bărbatul trântit la podea gâfâia şi flutura disperat hârtia.

— Nu-l omorî! exclamă Ingrid. Tură Thomas, acesta este Pionul Summerhill de la departamentul de comunicaţii.

Myfanwy dădu din cap spre gardian, care îşi ridică fără tragere de inimă bocancul, lăsându-l pe

Summerhill să se ridice în capul oaselor.

— Tură Thomas, doamnă Woodhouse…

— Ce-i, Alan? întrebă Ingrid. Aţi localizat convorbirea?

— Nu încă, spuse el. Încă mai lucrăm, dar a venit faxul ăsta. E adresat Turei Thomas.

Myfanwy luă foaia din mâna lui Summerhill, iar el îşi lăsă capul între genunchi. Hârtia era acoperită cu un scris de mână mic, iar ea trebui să mijească ochii ca să vadă şi mesajul, dincolo de bucle şi înfloriturі.

Tură Thomas din Checquy,

Am dezlănţuit o mică oroare în Reading, doar ca o demonstraţie a capacităţilor noastre. Dacă nu te grăbeşti, s-ar putea să nu mai rămână mare lucru din casa lui John Perry. Abia aştept să-l văd pe Graaf-ul Ernst von Suchtlen marţi.

Salutări,

Graaf Gerd de Leeuwen

Myfanwy citi neîncrezătoare cuvintele şi apoi tresăriră cu toţii când luminile clipiră deasupra capului şi se auziră clinchete furioase. Telefonul începu să sune frenetic pe biroul lui Ingrid, însoţit de lumini roşii intermitente.

— Ce dracu’ e asta? întrebă Myfanwy cu o presimţire neagră.

— Incident, spuse Ingrid întunecată, îndreptându-se către telefon.

Myfanwy, cele două gărzi mătăhăloase şi puştiul cu şuierat astmatic de la departamentul de comunicaţii o priviră cum răspunde la telefon.

— Da. Da. Bine. Da, o să ajungă. Cât timp? Bine. Mersi, Jennifer!

Închise.

— Ei bine, Tură Thomas, mă tem c-a avut loc o erupţie în…

— Reading, spuse Myfanwy obosită.

— Da, răspunse Ingrid, ridicând surprinsă sprâncenele.

— Altoitorii, şuieră Myfanwy, şi îşi dădu seama că bodyguarzii şi puştiul se holbau îngroziţi la ea. N-aţi auzit niciunul chestia asta, şi vorbesc serios, spuse ea cu cel mai letal ton pe care reuşi să-l producă în timp ce era în pijama.

Rahatul ăla fără piele a zis că dacă află cineva c-am stat de vorbă cu el o omoară pe Bronwyn. Evident, nu pot să nu mă aştept s-o omoare oricum, dar nu vreau să-mi asum mai multe riscuri decât e necesar.

— De fapt, voi doi o să fiţi bodyguarzii mei pentru perioada următoare. Fără înlocuiri. Iar tu, zise ea, adresându-se puştiului de la comunicaţii.

— Pionul Alan Summerhill, zise Ingrid discret.

— Pion Alan Summerhill, cât de importantă e prezenţa ta pentru localizarea acestei convorbiri telefonice? întrebă Myfanwy.

— Păi, e a patra zi de când lucrez aici, îndrăzni el.

— Eşti vreun fel de copil-minune a cărui prezenţă este extrem de importantă pentru localizarea convorbirii?

— Nu…

— Bine. Atunci o să ne însoţeşti la Reading, spuse Myfanwy. N-o să spui nimănui niciun cuvânt despre ce-ai auzit în această încăpere şi n-o să ieşi din raza mea vizuală fără permisiune. S-a înţeles?

— Da, Tură Thomas, spuse el tremurând.

— Bine. Ingrid, incidentul e sub control? întrebă Myfanwy. E ceva discret?

— E o secţie de poliţie, veni răspunsul.

— Fuuuutu-i, zise unul dintre bodyguarzi, şi toată lumea se uită la el. Am fost poliţist, zise el, pe un ton defensiv.

Ingrid continuă:

— Secţia de poliţie e în centrul oraşului şi au avut bunul-simţ să izoleze clădirea. Centrul mobil de operaţiuni ar trebui să fie instalat până ajungem noi.

— Alte detalii? întrebă Myfanwy.

— Căpcăunii se mobilizează, şi facem joncţiunea cu ei la faţa locului, răspunse Ingrid. Domnilor, li se adresă ea bodyguarzilor, veţi asigura securitatea pe teren a Turei.

Se duse la birou şi se întoarse ţinând în mână o haină şi un laptop în husă.

— Ce faci? întrebă Myfanwy.

— Vin cu dumneavoastră, răspunse Ingrid. Elicopterul ajunge în şapte minute.

— Bine, dar…

— Tură Thomas, sunteţi tot în pijama. Poate că vreţi să vă duceţi sus să vă schimbaţi. Şi nu uitaţi să vă luaţi un sacou.

— Bine, spuse Myfanwy oftând, după care deschise un alt portret şi urcă în apartament.

În urma ei, unul dintre bodyguarzii masivi avea probleme să se strecoare pe scară şi trebui împins de celălalt.

În elicopter cu Ingrid, un Pion novice îngrozit şi doi bodyguarzi masivi era foarte diferit de cum fusese când zburase doar cu Shantay. Genunchii li se tot loveau, iar Micuţul Pion Alan (cum începuse să-i spună în gând) era strivit între bodyguarzii uriaşi, care arătau amândoi de parcă ar fi fost pe punctul de a se îmbolnăvi grav. Ingrid citea în viteză de pe laptopul ei. Myfanwy purta o pereche de ochelari de soare mari şi asculta relatările înspăimântătoare care tot veneau.

— Poliţia din Reading a instalat cordoane la o distanţă corespunzătoare, zise Ingrid.

— Şi dincolo de cordoane? întrebă Myfanwy.

— Staţi să văd, spuse Ingrid, căutând prin mormane de text. OK, da. Mă rog, sunt câteva persoane prin zonă, dar nu multe. Pot fi împrăştiate fără probleme, fie cu anunţuri oficiale, fie, dacă e nevoie, cu gaze lacrimogene.

— Ei bine, asta tot e ceva. Care-i povestea de acoperire? întrebă Myfanwy.

— Ostatici, dar nu foloseşte nimeni cuvântul cu „t”.

— Nimeni nu trebuie să-l folosească deloc! exclamă Myfanwy. Iisuse Hristoase, ai idee cât s-ar complica totul? În plus, conducătorii şi Nebunii m-ar jupui de vie. Nu vreau cuvântul cu „t” pe buzele nimănui.

— Nebunul Grantchester a alertat pe toată lumea din organizaţie că nu trebuie folosit niciodată, îi reaminti Ingrid cu blândeţe.

— Da, pentru că a avut o conferinţă foarte lungă cu prim-ministrul şi cu ministrul apărării, şi după aia Turele au trebuit să asculte o predică de patru ore, spuse Myfanwy.

La care, din fericire, eu n-a trebuit să particip. Thomas era aşa de ofticată, că a scris şi ea o diatribă de 13 pagini la un rând.

— În orice caz, Ingrid, asigură-te că Mincinoşii Citadelei vin cu o explicaţie raţională pentru ce se petrece.

— O explicaţie raţională, cum ar fi oameni nebuni?

— O explicaţie raţională, spuse Myfanwy ferm. Acum, ştie cineva cine e acest John Perry?

În mod normal s-ar fi dus la mapa mov, dar, în grabă, o uitase. Se uită plină de speranţă în jur la diversele persoane înghesuite în elicopter, dar niciunul dintre ei nu părea să ştie. Ingrid căută de pe laptop şi confirmă că nu exista niciun membru Checquy cu acest nume. Căutând numele pe Google, găsiră diverse persoane dintre care niciuna nu locuia în Reading sau nu părea să aibă nicio legătură cu situaţia actuală.

— OK, zise Myfanwy. Păi, e un mister pe care o să-l lăsăm pe mai târziu. Acum, ştim dacă a păţit cineva ceva?

Te rog, Doamne, fă să fi fost doar luaţi ostatici. O să fie rău dacă rahatul fără piele a început să le facă rău civililor. Trebuie să fiu obiectivă, calmă şi stăpână pe mine.

— Sunt prinşi acolo şapte poliţişti, trei membri ai clerului şi câteva zeci de civili, spuse Ingrid întunecată.

— Fir-ar! zise Myfanwy

Lovi frustrată în braţul scaunului.

— Chestia asta nu era absolut deloc necesară. I-am spus lui de Leeuwen că o să i-l găsesc pe nenorocitul ăla de partener al lui!

— Dar n-aveaţi de gând, spuse Ingrid cu blândeţe. Aţi vrut să-i localizaţi convorbirea şi aveaţi de gând să-l găsiţi până expira termenul.

— Da, dar el nu ştia asta! se răsti Myfanwy. Şi atunci, de ce se simte obligat să facă aşa ceva?

— I-aţi spus rebut de stârv din vitrina măcelăriei şi l-aţi ameninţat că-l obligaţi să se tortureze singur într-un bazin plin de fecale, zise Ingrid.

— Crezi c-a făcut toate astea din cauza a ceva ce i-am spus eu? întrebă Myfanwy.

— Păi, nu mi s-a părut chiar cea mai stabilă persoană, răspunse Ingrid. Poate c-a făcut-o pentru că nu i-a plăcut cum l-aţi salutat, sau pentru că e sâmbătă, sau poate pentru că unul dintre asistenţii lui n-a făcut o plecăciune suficient de adâncă, sau cine ştie ce altceva.

— Încă mai e sâmbătă? întrebă Myfanwy extenuată. Ştii, de obicei nu eu fac chestiile astea. Tura Gestalt se ocupa de acţiunile din teren.

— Te rog, Tură Thomas, chiţăi Alan, micuţul Pion. La Moşie am auzit cu toţii cum ai acţionat la incidentul din Bath.

Bodyguarzii masivi încuviinţară, şi până şi Ingrid îi zâmbi încrezător.

Ah, genial! îşi zise Myfanwy deprimată când elicopterul începu să coboare.

— Au! exclamă ea când aterizară cu hopuri, zgâlţâind tot ce examinaseră doctorii din Citadelă.

Cei doi bodyguarzi imenşi, părând profund uşuraţi să se afle la sol, se ridicară şi cercetară zona de aterizare. Îi aştepta o limuzină, flancată de două vehicule off-road înspăimântătoare. Adunate în jurul vehiculelor se aflau câteva persoane masive, toate neliniştite şi înarmate până în dinţi, ceea ce nu e niciodată o combinaţie fericită.

— Tură Thomas, o să ne asigurăm că oamenii ăştia sunt siguri, spuse unul dintre bodyguarzii masivi.

Când plecară, Alan se dezdoi încet. Myfanwy se uită pe geam la bodyguarzii care se îndreptau greoi spre personalul Checquy adunat la un loc, clătinându-se uşor în timp ce-şi reveneau după răul de zbor. Lui Ingrid îi sună telefonul şi ea răspunse, apoi încuviinţă în vreme ce asculta.

— Putem să mergem, Tură Thomas, spuse ea, ridicându-se. Alan, ia valizele alea, te rog!

— Unde suntem? întrebă Myfanwy.

Elicopterul părea să fi aterizat pe o păşune proaspăt eliberată.

— Nu puteam să găsim un aeroport? Sau un heliport? Sau un loc care să nu fie minat cu… Fir-ar al naibii! Acum am balegă pe pantofi!

— Măcar n-aveţi tocuri, ripostă Ingrid, adâncindu-se în pământ.

În spatele lor, Alan se lupta cu valizele.

— Tură Thomas, acesta este Pionul Cyrus West. Este şeful de echipă pentru cazul acesta, zise unul dintre bodyguarzii masivi.

— Încântată de cunoştinţă, Cyrus! spuse Myfanwy, încercând să nu bage de seamă cât de şovăitor îi luase el mâna.

Îşi aduse aminte că Ingrid îi povestise că umbla vorba despre cum îl făcuse pe tipul ăla să se înjunghie singur.

— Doamnelor. Domnilor.

Îi salută pe membrii echipei Checquy cu o înclinare a capului şi o privire.

— Mă bucur să vă văd! Cyrus, sunt sigură că abia aştepţi să te întorci la locul faptei.

Urcă în maşină şi i se alăturară Cyrus şi echipa ei. Bodyguardul masiv cerceta o puşcă extrem de mare pe care o scosese dintr-una din valizele lui Ingrid.

— Chestia aia are siguranţa pusă, nu? întrebă Myfanwy anxioasă.

— Ăăă… Categoric, Tură Thomas, răspunse nesigur bodyguardul masiv, cercetând partea laterală

a armei.

— Nu prea e genul care să folosească arme de foc, îşi şopti Ingrid lui Myfanwy. Dar are abilitatea de a le desprinde oamenilor pielea de pe tors.

— A… bine, zise Myfanwy. Oricum, Cyrus, poţi să mă pui la curent cu situaţia de la secţia de poliţie.

Pionul încuviinţă şi începu să vorbească incredibil de monoton şi adormitor. Myfanwy, deja mahmură, nedormită, recent examinată, sleită, injectată, scanată şi răzuită, se trezi că-i pică pleoapele. Dar reuşi să extragă câteva elemente esenţiale din prelegere. Potrivit diverselor relatări:

> (a) Un bărbat fără nicio trăsătură distinctivă intrase în secţie şi, cu mâinile goale, îi rupsese gâtul persoanei aflate cel mai aproape de el, înainte să se întoarcă şi să încuie uşa prin care intrase. Un sergent se dusese la el cu un baston telescopic şi se alesese practic cu capul smuls de pe tors. În acel moment, se mobilizase întreaga secţie, fuseseră aduse armele şi în câteva minute bărbatul avea în faţă ţevile a nenumărate pistoale şi câteva pistoale cu electroşocuri. Cercetase încăperea cu o sprânceană ridicată şi pufnise amuzat. Apoi,
>
> (b) după ce a ignorat instrucţiunile de a depune arma, n-a băgat în seamă numeroasele gloanţe care l-au lovit. Urmărind cu o grimasă privirile inexpresive ale poliţiştilor, bărbatul a ridicat braţele şi, cu un geamăt de efort (potrivit apelului de urgenţă făcut de un comandant al poliţiei surescitat),
>
> (c) „i-au *explodat* din braţe un soi de tentacule cărnoase, le-a întins şi a străpuns mai mulţi oameni din încăpere. Era sânge împroşcat peste tot, şi după aia a început să-i tragă spre el, şi pielea lui a început să mănânce din ei, trăgându-i în corpul lui.

Şi acum e plin de cocoloaşe pentru că sunt în el şi se face uriaş şi… O, Doamne, nu! Trimiteţi ajutoare! Vă rog!”.

(d) Checquy s-a mobilizat imediat şi a găsit străzile din jurul secţiei aproape pustii, pentru că paşnicii locuitori din Reading nu erau obişnuiţi să audă baraje de foc de armă venind din secţia de poliţie sâmbătă după-amiaza. Zgomotul armelor de foc, combinat cu ţipetele nepământeşti şi sângele care împroşca ferestrele, a îndepărtat o mare parte a populaţiei. Echipa Checquy de reacţie în situaţii de criză din Reading a ajuns aproape imediat, a izolat zona, i-a îndepărtat cu blândeţe pe privitorii rămaşi şi a descurajat apropierea presei.

— Cu aprobarea ta, Tură Thomas, voi păstra conducerea acestei operaţiuni. Căpcăunii au fost convocaţi automat, şi ai fost notificată şi tu pentru că avem un nivel de criză de o anumită culoare, încheie Cyrus.

— Galben-chartreuse, spuse Pionul Alan săritor.

Toată lumea se uită la el, iar el se făcu puţin mai mic.

— Îmi cer scuze, cine-i ăsta? întrebă Pionul Cyrus.

— E Micuţul Pi… Îmi pare rău, e Pionul Alan… şi nu mai ştiu cum, se bâlbâi Myfanwy.

— Summerhill, îndrăzni Pionul Alan.

— Pionul Alan aici de faţă a auzit ceva ce va trebui să-ţi spun şi ţie, îi zise Myfanwy lui Cyrus, şi pe care nimeni din maşina asta n-o să-l mai spună nimănui altcuiva. Ştii că toată lumea din organizaţie are programate nişte controale medicale?

— Da, am auzit că nu sunt plăcute, spuse Pionul Cyrus. Să-mi fac griji?

— A, nu, sunt minunate, răspunse Myfanwy. Dar motivul pentru care trebuie să le facem este acelaşi

motiv pentru care oamenii sunt împuşcaţi şi, ăăă, traşi în ţeapă în Reading.

— Nu sunt sigur că înţeleg, zise Pionul Cyrus.

— Sunt Altoitorii, spuse Myfanwy şi văzu cum i se scurge sângele din obraji.

Concentrarea îi fu spulberată totuşi când bodyguardul masiv scăpă arma din mână şi toată lumea din maşină tresări.

— Acum, Cyrus, spuse Myfanwy după ce bodyguardul masiv îşi ridică ruşinat arma, informaţia pe care ţi-am dat-o nu poate fi transmisă nimănui. Nu pot decât să sper c-o să te ajute când abordezi această operaţiune, a cărei comandă o vei păstra, desigur. Căpcăunii tu îi dezlănţui. Eu sunt aici doar ca observator.

Încercă să nu se gândească la cum fusese ultima dată când se dusese doar ca observator. După expresia de pe chip, şi Pionul Cyrus încerca să nu se gândească la asta.

— Este începutul unei noi invazii? întrebă el agitat.

— Nu, răspunse Myfanwy. Cel puţin nu cred. Deduc că ăsta e mai degrabă un avertisment. Însă bineînţeles că există întotdeauna posibilitatea ca Altoitorii să profite de un moment de slăbiciune, aşa că trebuie să înăbuşim chestia asta rapid.

Cyrus arăta de parcă îi era rău, iar Micuţul Pion Alan arăta de parcă stătea să izbucnească în lacrimi. Myfanwy simţea o durere de cap care i se instala chiar în frunte.

— Deci, Cyrus, ştii cumva, întâmplător, ceva despre un anume John Perry? întrebă ea.

— Sigur, răspunse Cyrus.

— Un John Perry din Reading? insistă ea bănuitoare.

— Bineînţeles. John Perry din Reading, spuse Cyrus. Tura John Perry.

— *Tura* John Perry? repetă Myfanwy.

— Tura John Perry, cel mai renumit agent Checquy provenit din Reading, zise Cyrus. Tura

John Perry, unul dintre cei mai renumiţi agenţi Checquy din istorie.

— Ah, făcu Myfanwy, uitându-se urât la toţi ceilalţi din maşină care nu aveau amnezie şi, ca atare, n-aveau nicio scuză raţională să nu fie în stare să-l identifice pe Perry. Împrospătează-mi memoria, îl îndemnă ea.

— A avut rolul esenţial în oprirea invaziei Altoitorilor de pe insula Wight, zise Cyrus.

Dumnezeule, belgianul ăla jupuit chiar e ranchiunos! se gândi Myfanwy în timp ce şi ea, şi toţi ceilalţi care nu erau originari din Reading se cufundară într-o tăcere vinovată, iar Cyrus reuşi să pară în acelaşi timp şi insultat de ignoranţa lor, şi îngrijorat de perspectiva prezenţei Altoitorilor în oraşul lui. Făcu un apel de pe mobil şi începu să vorbească pe un ton şi înăbuşit, şi surescitat.

— Tură Thomas, sunteţi în regulă? întrebă Ingrid dintr-odată.

Myfanwy ridică privirea surprinsă şi-şi dădu seama că-şi apăsa încheieturile degetelor pe tâmple.

— Mă loveşte o durere de cap chiar din faţa noastră.

— Chiar din faţa noastră? repetă Cyrus.

— E foarte distinctivă, spuse scurt Myfanwy. Avem vreo aspirină în maşină?

Toată lumea se uită de jur împrejur.

— Avem Johnnie Walker Blue Label, spuse Ingrid, care cercetase minibarul.

— *Serios?* întrebă bodyguardul masiv cu un entuziasm cu totul necuviincios.

— N-o să beau whisky pe stomacul gol, în drum spre o manifestare, spuse Myfanwy. Nici vreunul dintre voi, adăugă ea tăios în timp ce bodyguardul masiv arunca o privire plină de dor spre bar. Acum, Ingrid, n-ai nimic în geantă?

— Îmi pare rău, Tură Thomas! Poate c-o fi ceva în trusa de prim ajutor. Vreţi să-l întrebăm pe şofer?

— Nu… Da… Nu ştiu, spuse Myfanwy, cutremurându-se de durere. Nu-i normal. Mă simt de parcă… de parcă…

— De parcă? întrebă Micul Pion Alan surescitat.

— De parcă vine din afara capului, spuse Myfanwy.

— Cum? întrebă Alan. De unde?

— De-acolo! se răsti Myfanwy, arătând în faţă, spre o clădire înconjurată de trupe şi vehicule Checquy. Chiar de-acolo!

34

Dragă Tu,

Inima n-a fost un indiciu prea grozav. Au pus-o în toate echipamentele de scanare cunoscute omului şi au adus-o pe anorectica aia care susţine că e psihometră să încerce o citire, dar nici măcar ea n-a obţinut nimic. Aşa că inima e acum depozitată într-unul dintre refrigeratoarele încuiate, iar eu am rămas fără niciun indiciu în legătură cu expeditorul. Dacă aş fi mai binedispusă şi aş avea un simţ al umorului de rahat, aş sugera că a fost un cadou de Ziua Îndrăgostiţilor, dar trebuie să mă abţin şi să vorbesc în schimb despre ultima noastră achiziţie – şi cum m-am ales cu o operaţiune de acoperire pripită.

Ani de zile a circulat prin comunitate un zvon că ar exista un fel de animal, aflat în proprietate privată, care poate prezice viitorul. Checquy are destui profeţi, medii şi cititori în diverse (inclusiv globuri de sticlă şi de alte feluri), şi sunt, fără excepţie, absolut de rahat. De obicei ne alegem cu o profeţie enervantă care, inevitabil, are rimă, dar nu se potriveşte, astfel încât să devină cu totul de neînţeles. Sau e vreun prăpădit care vrea ca epilepsia lui să aibă o semnificaţie mai mare. Aşa încât, deşi ne simţim obligaţi într-o oarecare măsură să căutăm în continuare medii, nu prea luăm în seamă ce ne spun.

Aşa că poţi să înţelegi de ce am fi foarte dornici să punem mâna pe orice creatură care poate prezice cu exactitate viitorul – un animal ar fi mult mai puţin predispus să se prefacă doar ca să atragă

atenţia. O echipă de agenţi a primit misiunea să-l găsească şi să şi-l însuşească prin mijloace corecte sau nu. Au urmat sute de indicii, au scotocit regatul şi au reuşit să cheltuiască o sumă uluitoare de bani. (Ştiu, pentru că ghici cine s-a ocupat de contabilitatea şi administrarea acestui mic fiasco?) Agenţii s-au pensionat şi au fost înlocuiţi. De câteva ori au crezut că au găsit fiara – deşi zvonurile n-au fost niciodată clare în ceea ce priveşte specia din care face parte animalul.

Ca urmare, în cursul străduniilor lor, am primit câţiva porci, o capră, un iepure, un terier Jack Russell şi, favorita mea, o cutie de carton în care găsitorul declara că se află „melcii profeţi din Beccles". Fiecare le-a fost prezentat, cu mare fanfară, membrilor Curţii. De prisos să spun, niciunul dintre specimene nu era capabil să vadă viitorul. Sau, dacă putea, nu-şi dorea să ne comunice şi nouă descoperirile. Tot ce a rezultat din această străduanie a fost jena profesională. A, şi am păstrat eu iepurele.

Această manifestare ridicolă de inutilitate a fost una dintre chestiile pe care le-am moştenit când am devenit Tură, şi aş fi renunţat cu dragă inimă la el, dar este una dintre obsesiile preferate ale lui Wattleman, aşa că am fost nevoită să merg mai departe.

Însă azi-dimineaţă s-a confirmat. Echipa a obţinut în cele din urmă animalul, şi cei mai pricepuţi oameni de ştiinţă ai noştri au efectuat teste exhaustive. Şi aşa am ajuns să compun trudnic invitaţii oficiale către membrii Curţii, pentru a-i chema să cineze la Citadelă diseară, înainte de a examina

incredibila măreţie magică a singurei raţe oraculare din Marea Britanic.

Bineînţeles, am exprimat totul în termeni o idee mai impresionanţi.

Am trimis invitaţiile cu Mesagerul Turei şi am încercat să-mi văd mai departe de treabă. În general, îmi mănâncă tot timpul, dar azi nu mă puteam concentra. Au trecut ore în şir în care n-am făcut decât să mă holbez la computer, incapabilă să mă adun. În cele din urmă, mi-am dat seama că aveam îndoieli în legătură cu raţa.

Dacă stai să te gândeşti, în afara caracterului neverosimil al ideii că o raţă este în stare să prevadă viitorul, şansele să găsească până la urmă ceata noastră tocmai singurul şi unicul animal-mediu din regat nu erau prea mari. Şi, sincer, nu mă încânta ideea să trag cortina şi să prezint Curţii o raţă fără abilităţi oraculare. După aşa de multe greşeli jenante, echipa de căutare ne asigurase că de data asta găsise cu siguranţă animalul căutat, dar asta nu mă prea liniştea. Aşa că nu-mi mai prea rămânea nimic de făcut; trebuia să mă duc şi să verific chiar eu raţa.

Voiam s-o văd nu numai ca să verific dacă poate să-ţi transmită clar predicţiile, ci şi dacă poate să prezică exact. O raţă suficient de inteligentă ca să comunice cu oamenii ar fi putut (mi-am zis eu) să fie şi suficient de inteligentă ca să mintă în legătură cu prevestirea viitorului. Dar aveam posibilitatea unică să-i testez abilităţile, pentru că ştiam deja ce-mi rezervă viitorul. Aşa că m-am târât spre laboratoare, trecând prin coridoare şi ţinând ochii aţintiţi în pământ. Ca de obicei, am încercat să nu mă uit în ochii

personalului. Totdeauna sunt foarte stânjenită de micile plecăciuni şi reverenţe de care am parte, şi, în plus, cine ştie la ce se gândesc? Toată lumea de-aici ştie cine sunt, şi-mi dau seama că nu mă respectă prea tare.

Totuşi, îmi respectă funcţia, aşa că atunci când am cerut să rămân puţin singură cu subiectul, s-a aranjat în grabă. Personalul a suspendat testele şi dichisirea prezicătoarei cu pene şi m-a condus într-o sală albă cu izolare fonică, unde m-am aşezat cu o raţă şi un laptop. Ei bine, raţa stătea la calculator, echipat cu o tastatură supradimensionată pe care i-o încropiseră cercetătorii (se pare că fuseseră nişte probleme cu proporţia cioc/taste). Doctorul Crisp tocmai îmi explicase detaliat cum funcţiona raţa.

— E ca în basmele clasice, Tură Thomas, spusese el binevoitor. Doar trei întrebări de persoană. Întotdeauna. Şi trebuie să se întâmple într-o singură şedinţă. Răspunsuri de tip „da" sau „nu".

De fapt, este destul de îngrijorător să vezi o raţă în persoană. Sunt mai înalte decât ai zice, şi mult mai… aproape. Ne-am holbat una la alta, raţa şi cu mine, şi, detest să recunosc, eu am clipit prima.

— Da, bine. Sunt Tura Thomas, i-am spus raţei. Dar poate că ştii deja?

Raţa n-a făcut decât să-şi ciugulească penele cu ciocul.

— Ai vreun nume? am întrebat-o, încercând să leg o relaţie.

Raţa s-a uitat la mine şi a făcut prompt un găinaţ pe masă. În mod cert, n-avea să fie o şedinţă cu prea multă conversaţie. Am lăsat deoparte pălăvrăgeala şi am trecut la întrebările despre viitor.

— Raţă, o să fiu atacată de agenţi Checquy? am întrebat.

Gâtul i s-a îndreptat brusc şi a lovit cu ciocul în tasta D. Răspunsul s-a afişat pe monitor.

Cum soarta îmi fusese deja prezisă, printre alţii, de un elev, un om al străzii şi un oracol în vârstă de 3700 de ani, n-a fost cea mai mare dezvăluire din lume, dar am fost impresionată de răspunsul rapid al raţei. Am încercat să mă hotărăsc ce s-o întreb în continuare. Era o ocazie unică să obţin un avantaj.

— Raţă, o să fiu atacată acasă?

N.

Am scos un oftat masiv de uşurare. Îmi imaginasem c-o să fiu smulsă din somn sau c-o să trebuiască să văd cum îmi e ucis iepurele în faţa ochilor mei. Şi acum puteam să scap de temerile astea. Dar încă mai puteam pune o întrebare. Ce trebuia să ştiu? M-am simţit îngrozitor de obosită, conştientă ca de obicei de tot ce trebuia făcut înainte să vină sfârşitul. Mai aveam timp?

— Raţă, o să… o să-mi pierd memoria în următoarea lună?

D.

Mi-am ţinut mâinile la faţă un minut întreg, iar raţa stătea pur şi simplu acolo, fiecare dintre noi cu gândurile noastre. Am apreciat că nu m-a băgat în seamă. Mi-a permis să-mi recalculez frenetic programul. Nu ştiusem niciodată când avea să se întâmple – când aveam „să pierd totul”, cum se exprimase Lisa –, dar presupusesem tot timpul că o să am timp să mă pregătesc. Iar acum, acum ştiu că mi-au mai rămas cel mult câteva săptămâni.

Pierdută în gânduri, i-am mulţumit distrată raţei şi am ieşit din încăpere. Ceilalţi membri ai Curţii aveau să ajungă în scurt timp. Şi, în plus, mirosul de găinaţ de raţă nu era prea plăcut.

★

— Ce dracu' cauţi aici, Myfanwy? m-a întrebat Teddy Gestalt.

Savanţii din echipa doctorului Crisp au ridicat privirile surprinşi.

— Restul Curţii ajunge aici în câteva ore, iar eu mă întorc de la Stirling şi te găsesc băgându-ţi nasul în noua noastră achiziţie, în loc să faci pregătirile necesare pentru recepţia şi prezentarea oficiale.

— Toate acestea au fost rezolvate, Tură Gestalt, am spus calm. Voiam doar să mă asigur că raţa funcţionează cum trebuie. Poate că nu-ţi aduci aminte, dar am mai avut câteva tentative nereuşite în căutarea acestui articol anume şi…

— Sugerezi că n-aş avea habar de ce se petrece acolo? a exclamat Gestalt veninos. Că n-am petrecut suficient timp în Citadelă? Pentru că dacă ai vrea să începi să ieşi în diversele operaţiuni pe teren, Myfanwy, atunci eşti mai mult decât binevenită.

S-a uitat triumfător la mine, convins că n-aş face niciodată aşa ceva. Pentru o clipă scurtă, luminoasă, mi-am dorit să pot accepta nepăsătoare. Doar ca să-i închid gura.

După aceea mi-am adus aminte de tine şi de pregătirile pe care încă mai trebuie să le fac. N-aş termina totul la timp dacă aş începe să mă plimb prin toată ţara.

— Nu, Tură Gestalt, nu va fi necesar, am spus încetişor.

— Foarte bine, atunci. Poate vrei să te speli pe faţă şi să te schimbi, a zis el. O să fie o seară foarte importantă.

— Ştiu că e importantă, Gestalt, ştiu. De-asta i-am pus subiectului trei întrebări ca să confirm că poate într-adevăr să facă predicţii corecte despre viitor. Sunt convinsă că şi tu vrei să fii sigur că nu le livrăm Lordului şi lui Lady un oracol fals.

Gestalt şi-a umezit nervos buzele. Fascinaţia lui Wattleman pentru acest proiect era bine cunoscută, iar potenţialul de umilire era foarte real.

— Şi testele pe care le-au făcut Crisp şi ceilalţi?

— Am preferat să verific eu însămi, am spus prudentă. Nu mă atrage perspectiva ca Sir Henry Wattleman, onorat cu Crucea Victoria, unul dintre cei doi capi ai Checquy, să pună întrebări vitale unei păsări ordinare şi să primească în schimb doar nişte găinaţ pe masă. Nu cred că ne-ar ajuta pe niciunul dintre noi prea tare în carieră.

Gestalt a făcut o grimasă, iar eu am continuat, păstrându-mi tonul egal şi indiferent.

— I-am pus trei întrebări despre seara asta. Răspunsurile raţei trebuie să se confirme până ar trebui s-o prezentăm Curţii. Dacă se dovedeşte că a greşit, o să spunem pur şi simplu şi o să înlocuim umilinţa cu jena.

— Hmm, a spus Gestalt gânditor. Poate că nu-i o idee rea. De fapt, poate c-ar trebui şi eu să…

Orice urma să spună Gestalt a fost întrerupt când a apărut un asistent cu înfăţişare timidă şi a şoptit că membrii Curţii o să ajungă mai devreme.

— N-are importanţă, a zis Gestalt, iar eu am fost uşurată că nu se gândise să-mi ceară să-i spun ce întrebări îi pusesem raţei.

— Cât timp mai avem?

— Prima maşină e pe drum, a spus prudent asistentul, precaut din cauza cunoscutului temperament al lui Gestalt.

— Acum? am repetat luaţi prin surprindere amândoi.

Asistentul a părut mirat şi a decis să mă includă şi pe mine în conversaţie.

— Da, iar Sir Henry a sunat ca să ne anunţe că aduce un musafir special.

— Un musafir special? am întrebat din nou la unison.

— Da, un musafir important care trebuie aşezat în dreapta lui Sir Henry la masă, a zis asistentul, ofilindu-se sub privirile noastre fixe.

Gestalt şi cu mine ne-am întors unul spre celălalt.

— Un musafir important? m-a întrebat. Raţa n-a pomenit de asta?

— Ce? Nu! am zis eu. N-am irosit o întrebare pentru raţa-profet cu posibilitatea de a avea invitaţi neanunţaţi la cină. Ştii măcar cum funcţionează raţa?

— Nu, a spus Gestalt. Şi nu-mi pasă. Dar un musafir special… Probabil unul care nu e din Checquy…

— Care trebuie aşezat la masă lângă Wattleman, am spus. Şi…

— Care a fost invitat la o prezentare secretă, a adăugat Gestalt.

— Prezentarea secretă a unei descoperiri supranaturale majore care poate influenţa viitorul naţiunii, am zis eu.

— Prim-ministrul? a întrebat Gestalt.

— Sau cineva din familia regală, am propus eu.

— Futu-i! am spus amândoi şi am fugit, lăsând în urma noastră o echipă de oameni de ştiinţă care asistaseră la dialogul nostru şi care dădeau acum fuga înapoi în încăperea izolată fonic ca să dichisească raţa şi s-o pregătească pentru marele spectacol.

Când sunt introduse în ecuaţie personaje importante, totul devine mai complicat. Totul trebuia să fie perfect.

Gestalt şi cu mine voiam măcar să ajungem să-l întâmpinăm pe oaspete, oricine ar fi fost, cu o dovadă corespunzătoare de respect.

Uniţi de disperare, am fugit prin coridoarele Citadelei, Gestalt trăgându-mă de mână. Pe drum, ne-am izbit de câţiva însoţitori şi am aruncat în aer teancuri de hârtii. Gestalt şi cu mine am ricoşat din cineva făcut din beton, iar eu mi-am pierdut un pantof.

— N-avem timp! a strigat Gestalt.

M-a tras de mână şi am fugit mai departe.

— Lasă-l! mi-a zis.

Mi-am aruncat şi celălalt pantof.

— Tu! am strigat la o femeie aflată în faţa noastră. Sun-o pe Ingrid şi spune-i că vine la cină cineva important şi c-o să stea lângă Sir Henry.

A încuviinţat surescitată când am trecut pe lângă ea.

— Daţi-vă deoparte! a strigat Gestalt când am cotit după un colţ şi am ajuns la un grup de secretare.

S-au mişcat chiar la timp.

— Niciun frate? am întrebat eu, respirând cu greu.

Poate că unul dintre ei i-ar fi putut întâmpina pe oaspeţi.

— Sunt toţi pe teren, a zis Gestalt gâfâind.

Recunosc, era uşor încurajator să văd că şi Gestalt rămăsese fără aer.

— Ţineţi liftul!

Ne-am oprit în faţa uşilor. Era ticsit.

— Toată lumea afară! a şuierat Gestalt.

Personalul s-a călcat în picioare în faţa autorităţii lui sau poate în faţa faptului că eu arătam pe punctul de a face un atac de inimă. Ne-am aruncat în lift, iar Gestalt a apăsat pe butonul de comandă prioritară, ceea ce ne permitea să mergem direct la etajul nostru. M-am sprijinit de perete în timp ce coboram. M-am uitat în peretele reflectorizant şi m-am descurajat.

— Părul meu arată ca naiba! am zis. Port cel mai puţin impresionant costum, n-am pantofi şi e posibil să-l avem oaspete la cină pe conducătorul naţiunii… O, Doamne! O să fie gata cina?

Am bâjbâit după telefon şi atunci mi-am dat seama că-l lăsasem în birou.

— Ai un telefon?

Gestalt stătea aplecat, cu mâinile sprijinite de genunchi, dar a clătinat totuşi din cap.

— Pot celelalte corpuri ale tale să dea un telefon la bucătărie? Sau la Ingrid?

— Asta fac acum, a spus el.

— Şi zi-i să-mi aducă şi o pereche de pantofi.

— Bine, pantofi, acceptă el dintre genunchi. Vino încoace.

— De ce? am întrebat eu suspicioasă.

În sprintul nostru năvalnic, uitasem că mai am cel mult o lună. Cel mult. Dintr-odată, m-am întrebat dacă urma să fiu atacată într-un lift.

— Îţi aranjez eu părul, a spus el, scoţând un pieptene din buzunarul

interior al sacoului şi ţinându-l în mână.

— Ah, am zis.

S-a îndreptat şi a venit în spatele meu, aranjându-mi părul la loc.

— Te pricepi, am spus eu, cu privirea coborâtă.

Mirosea delicios. Mi-am adus aminte o clipă pasiunea mea trecătoare pentru fratele lui şi am simţit cum roşesc.

— Am şi un corp de femeie, a zis el repezit. În regulă, arăţi bine.

De fapt, deşi detestam să recunosc, arătam chiar foarte bine.

— Mersi! Şi uite, ai cravata strâmbă.

I-am îndreptat-o stângaci şi i-am netezit gulerul. În timp ce eram în poziţia asta, eu ridicată pe vârfuri, el uitându-se la mine şi amândoi roşii la faţă după ce alergaserăm, s-au deschis uşile. Ingrid era acolo. Anthony era acolo. Asistenta executivă şi bodyguardul lui Gestalt – o chinezoaică zveltă cu o mulţime de piercing-uri pe faţă – erau acolo. Toată lumea se holba.

— Încetaţi! le-am cerut. Ingrid, cât mai avem? Ingrid!

A clipit, iar apoi şi-a revenit şi mi-a dat o altă pereche de pantofi.

— Prima maşină tocmai trage la scară, Tură Thomas.

— Şi a cui e?

— Sir Henry, cu oaspetele său, a zis ea pe ton de scuză.

— Fir-ar să fie! a exclamat Gestalt.

Ne-am îndreptat repede spre intrare, deşi acum nu mai alergam.

— Ştim cine e oaspetele? a întrebat el, adresându-se peste umăr suitei sale.

— Nu, domnule, a răspuns secretara lui.

— De când n-a mai venit un prim-ministru la Citadelă… La naiba, de când a vizitat orice sediu Checquy? s-a întrebat Gestalt.

— A venit Thatcher o dată, la începutul carierei, mi-am amintit eu.

— Şi cineva din familia regală?

— Păi numai monarhul în funcţie şi prima persoană în linia de succesiune ştiu despre existenţa noastră, am răspuns eu. Dar ultimii doi monarhi n-au venit decât o singură dată, aşa cum se impune după încoronare. Sunt sigură.

— Şi ne dau cinci minute să ne pregătim.

Gestalt fierbea. S-a calmat când am ajuns în zona de primire, care e foarte frumoasă, deşi era în garaj. Fusese amenajată o zonă acoperită cu un covor, unde să fie vărsaţi oamenii din maşini, uşi glisante cu vitralii spre lift, iar Ingrid adunase nişte gărzi de onoare impresionant de înalte care să mărginească zona şi să-i salute pe oaspeţi. Gestalt şi cu mine am năvălit pe lângă gărzi şi ne-am ocupat locurile exact când se deschidea uşa garajului şi maşina lui Wattleman trăgea înăuntru. Atenţia mi-a fost atrasă de câţiva oameni care strigau furioşi lângă maşină.

— Ce naiba e asta? a întrebat Gestalt.

Anthony a mormăit câteva silabe într-o limbă nedefinită.

Am încuviinţat cu înţelepciune.

— Ce?

— Avem protestatari în faţa clădirii, a spus bodyguardul lui Gestalt cu un clinchet muzical al piercing-urilor din buză.

— Când au început? am întrebat când maşina s-a apropiat de noi.

— Acum jumătate de oră, a răspuns Ingrid.

— Şi faţă de ce chestie ridicolă protestează? a întrebat Gestalt, în mod evident iritat de această neplăcere. Se plâng de bancă?

— Nu, protestează faţă de operaţiunile sub acoperire ale guvernului desfăşurate de acest birou, a zis bodyguardul.

— Ce?! am exclamat Gestalt şi cu mine, îngroziţi.

— Stabilesc o întâlnire cu şeful Securităţii, Clovis, a spus Ingrid calmă. A zis să nu vă faceţi griji.

— N-o să dea bine, am şoptit când maşina a tras în faţa noastră. Slavă Domnului că are geamurile fumurii! A, şi anti-ouă.

Portiera s-a deschis şi a coborât Sir Henry. Am făcut cu toţii gesturile de întâmpinare corespunzătoare în timp ce ne lungeam gâturile ca să vedem cine era cealaltă persoană din maşină.

— A, văd că sunteţi cu toţii nerăbdători să-l cunoaşteţi pe oaspetele nostru, a spus Sir Henry vesel. Şi, bineînţeles, este o mare cinste pentru noi că a binevoit să ne viziteze în această zi istorică. Tur… domnişoară Myfanwy Thomas, domnule…

Se opri, încercând în mod evident să-şi dea seama care era prenumele cărui frate Gestalt. Mi s-a făcut milă de el şi i l-am şoptit.

— A, da, domnule Theodore – făcu vizibil cu ochiul – Gestalt, permiteţi-mi să vi-l prezint pe Rupert Henderson.

— Ă? a făcut Gestalt, iar eu probabil că aş fi chicotit, numai că încercam în acelaşi timp şi să-mi dau seama cine era persoana.

Era îmbrăcat într-un fel de muumuu din hessian, iar părului i-ar fi prins bine o coafură de-a lui Gestalt. Eram destul de sigură că nu era nici persoana care stătea pe tronul britanic, nici prim-ministrul.

— Poate că nu-l ştiţi din vedere, dar sunt sigur că reputaţia îl precede, a spus mândru Sir Henry.

— Categoric, a spus Ingrid pe un ton dulce, în timp ce Gestalt şi cu mine încercam să ne reluăm ţinuta.

— Sir Henry, domnule Hessian… adică Henderson! am început eu.

— Ce? s-a răstit tare domnul Henderson. Vorbeşte mai tare. Fetiţo!

Am şovăit şi simţeam cum mi se umplu ochii de lacrimi. Mi-am plecat capul şi am clipit cu furie.

— Nu trebuie să ţipi la Myfanwy a noastră, maestre Henderson, a spus Wattleman binevoitor. Are o voce slabă – m-a bătut pe umăr –, dar e extraordinară la birou.

În timp ce Gestalt ne conducea spre lifturi, l-am auzit pe Wattleman vorbind cu domnul Henderson pe un ton pe care el îl credea scăzut.

— O fată îngrozitor de timidă. Încercăm să n-o necăjim… se pierde cu firea.

— Totdeauna a fost aşa, a adăugat Gestalt încet.

Mergând chiar în urma lor, simţeam cum îmi ard obrajii şi mi-am tras nasul pe furiş. Ingrid mi-a dat discret o batistă.

După ce ne-am instalat în sala de recepţie, am aşteptat să vină şi restul Curţii, ceea ce a durat remarcabil de puţin. Se pare că şi ceilalţi membri primiseră mesajul neclar pe care-l primiserăm şi Gestalt şi cu mine, pentru

că toţi păreau plini de aşteptări şi aranjaţi în grabă, doar ca să descopere, spre nedumerirea lor, că făceau cunoştinţă cu un bărbat ciudat, îmbrăcat ca un profet al zeului compostului.

Ceilalţi sporovăiau, iar eu stăteam jenant de tăcută. Când am fost în cele din urmă conduşi în sufragerie pentru o cină gătită în pripă, i-am cerut discret lui Ingrid să vadă dacă poate afla ceva despre Rupert Henderson. A încuviinţat şi a plecat în grabă, în timp ce chelnerii serveau băuturi. Sub pretextul că-mi trage scaunul, Gestalt m-a întrebat încet dacă am primit confirmarea.

— Ce? am întrebat.

— Raţa! S-au împlinit predicţiile? a întrebat el surescitat.

— A, da.

M-a cuprins dintr-odată meschinăria.

— N-am primit răspunsul decât la una dintre ele. N-o să am confirmarea tuturor răspunsurilor decât după desert.

— Desert? repetă Gestalt înspăimântat.

— Da, şi una dintre întrebări se referă la tine, am adăugat eu pe un ton dulce.

A pălit.

— Dar nu te stresa. În definitiv, dacă e adevărat, atunci nu poţi decât să împlineşti profeţia.

S-a îndreptat nesigur pe picioare spre locul lui.

Cina a fost delicioasă, iar eu mi-am notat în cap să le mulţumesc bucătarilor că făcuseră faţă atât de bine programului modificat. Gestalt a transpirat abundent pe tot parcursul mesei.

Până la urmă, chiar când ne terminam budinca de zmeură cu pâine cu unt şi cu îngheţată de fructe cu alcool, Sir Henry s-a ridicat de la masă.

— Doamnelor şi domnilor, colegi şi prieteni. Astăzi este o zi mare – încununarea multor ani de eforturi, cercetare şi muncă de teren neobosită. Sper că ne putem mândri cu toţii cu această realizare. Este un motiv de laudă pentru organizaţia noastră că putem găsi forţa şi dedicarea necesare pentru a urmări un proiect atât de multă vreme şi în faţa atât de multor adversităţi.

Mi-am ridicat mâinile să aplaud, apoi le-am lăsat jenată în jos, când am văzut că nu aplauda nimeni altcineva.

— Desigur, ştiţi cu toţii despre Rupert Henderson, a urmat el în timp ce noi zâmbeam inexpresiv. Reputaţia lui este suficientă, consider eu, ca să justifice prezenţa sa aici în această seară. Fără nicio îndoială, perspectiva sa asupra viitorului şi cunoştinţele legate de toate aspectele profetice îi asigură o participare activă în acest eveniment măreţ.

Am încuviinţat toţi gânditori, deşi nu mai auziserăm niciodată de el. Ingrid a venit în vârful picioarelor în spatele scaunului meu şi mi-a pus în faţă o foaie de hârtie.

Tură Thomas,

Sunt foarte puţine în fişiere. S-a născut la Brighton. Are 45 de ani. Zvonuri vagi despre abilitatea de mediu, dar nimic destul de concret ca să-i asigure recrutarea la Moşie. Cu toate acestea, a devenit popular în anumite grupuri guvernamentale şi a reuşit să-i impresioneze pe unii dintre mai-marii serviciilor de informaţii. N-aveam niciun indiciu că Sir Henry îl cunoştea, deşi Henderson a fost consultat de câteva ori de membri de la clubul lui Sir Henry.

I-am mulţumit tăcut şi m-am uitat de cealaltă parte a mesei când, vorbind în şoaptă, Gestalt refuza oferta unui chelner de a-i aduce cafea. Numai bine, *mi-am zis. I-am prins privirea şi am dat din cap semnificativ. A încremenit, i-a aruncat chelnerului o privire îngrijorată şi apoi s-a uitat din nou la mine. Am încuviinţat din nou. A pălit.*

Mda, cam nasol când crezi că viitorul ţi-e scris dinainte, nu? *m-am gândit eu. L-am privit uşor amuzată în timp a făcut un efort vizibil să-şi întoarcă din nou atenţia la discursuri, când Henderson îi mulţumea volubil lui Sir Henry, proclamându-se în acelaşi timp cel mai mare mediu care a existat vreodată.*

Era clar că Henderson nu ştia exact ce fel de organizaţie e Checquy. Părea să insiste cu impresia (nu întru totul neadevărată) că eram implicaţi în comunitatea militară de informaţii şi dăduserăm peste o relicvă cu o valoare mistică fără seamăn. Ne-a spus cu un aer de superioritate că, indiferent ce am crede noi, lumea înseamnă mai mult decât ceea ce vedem pe stradă. Că în jurul nostru există pretutindeni forţe misterioase, iar ipotezele noastre lumeşti subestimează masiv puterea supranaturală care există în lume.

M-am uitat în jur, nevenindu-mi să cred. Nebunul Alrich se uita la „mediul expert" cu o privire de dispreţ curat şi sorbea dintr-un pahar cu vin roşu. Cât mă uitam la el, părul i s-a închis la culoare, ajungând un castaniu-roşcat. Calul Eckhart îşi împletea absent tacâmurile. Lady Farrier părea că ar fi vrut să-l înjunghie pe Henderson cu furculiţa de

desert. Cu excepţia lui Sir Henry, care arăta de parcă „Predica de pe munte” nu fusese decât actul de deschidere pentru discursul său, toată Curtea părea pe punctul de a comite o crimă.

— Mulţumesc foarte mult, maestre Henderson! a spus Sir Henry, bătând din palme exagerat şi făcându-ne şi pe noi să izbucnim în aplauze profund lipsite de entuziasm. Maestrul Henderson a confirmat, prin clarviziunea sa nativă, că achiziţia noastră este cu adevărat creatura pe care am căutat-o atât de multă vreme.

— Păi, slavă Domnului că-i plătim doctorului Crisp câteva sute de mii de lire pe an, am şoptit eu în barbă. Se pare că e doar ca să aibă grijă de raţe şi să ne examineze pe noi.

De la celălalt capăt al mesei, Alrich mi-a prins privirea şi mi-a adresat un zâmbet uşor compătimitor. Era clar că mă auzise.

— Maestrul Henderson m-a informat că dezvăluirile care vor izvorî din această creatură vor avea o mare semnificaţie şi vor trebui să fie păstrate în cel mai mare secret, a urmat Sir Henry. Aşa încât Lady Farrier şi cu mine am considerat că doar noi, ca lideri ai organizaţiei, trebuie să fim de faţă când maestrul Henderson va obţine profeţia. Trebuie să asistăm la proces şi apoi să ne sfătuim ce răspunsuri pot fi împărtăşite. Fiţi convinşi că discreţia voastră nu este pusă sub semnul întrebării, dar trebuie să înţelegeţi că unele secrete trebuie să rămână pe cât de secrete este posibil.

Cu chipul ca un nor de furtună, Nebunul Grantchester a pornit aplauzele de data asta, în timp ce din mâini i se ridicau mici jeturi de fum negru.

— Bine zis! a reuşit el să spună printre dinţii încleştaţi.

Wattleman s-a uitat cu ochii strălucind în timp ce Henderson a continuat să-şi explice în detaliu puterile. Aparent, putea să smulgă toate nuanţele profeţiei, prin talentele sale naturale şi pe baza studiilor sale. Până să intre doctorul Crisp pe una dintre uşile laterale, amnezia părea de fapt o opţiune destul de bună. Omul de ştiinţă a venit spre mine, s-a aplecat şi a vorbit încet:

— Tură Thomas, raţa e pregătită în camera de alături. Acum, mi s-a spus că nu toţi membrii Curţii vor asista la profeţii?

— Mda, am zis. Doar una dintre minunatele schimbări de plan. Uite, hai să te prezint noului nostru expert.

Mi-am dres vocea şi, printr-o minune, Henderson chiar şi-a întrerupt prelegerea.

— Îmi pare rău că vă întrerup, dar am fost informată că subiectul este pregătit. Acesta este doctorul Crisp, expertul nostru intern în, mă rog, practic în orice, am spus. O să vă ofere detaliile pe care le-au strâns deja despre creatură.

Doctorul Crisp a înaintat, zâmbind politicos, iar Henderson i-a luat mâna.

— Mulţumesc, doctore Crisp! Îmi face foarte mare plăcere să vă cunosc, dar am un pic de experienţă cu chestiile astea şi am descoperit că e cel mai bine să nu-mi compromit impresiile. Sunt sigur că mă înţelegeţi.

— Păi, cercetarea… a început doctorul Crisp, însă Henderson îi conducea deja pe lideri în încăperea unde se afla raţa.

Am fost uşor încântată să observ, chiar înainte să se închidă uşa, că raţa părea întru totul necopleşită de vederea lor.

— Îmi pare foarte rău, doctore Crisp! am spus pe ton scăzut. Acesta a fost dintotdeauna un proiect important pentru Sir Henry, aşa că trebuie să-i respectăm hotărârile.

— Cam înţeleg, a zis doctorul Crisp. Ştiţi de când lucrează la asta?

— Nu sunt foarte sigură, am răspuns.

— De vreo 40 de ani, a spus el.

— Patruzeci de ani?

— Da.

— Patruzeci de ani?

— Da, de-atâta timp circulă prin ţară zvonul despre raţă.

— Doctore Crisp, înţeleg că lumea e un loc ciudat. Tocmai am petrecut aproape o jumătate de oră ascultând cum mi se spune, pe un ton jignitor de superior, cât de ciudată este lumea. Dar tu îmi spui că raţa e mai bătrână ca mine?

— Raţa aia s-a aflat în proprietatea aceleiaşi familii timp de trei generaţii, a răspuns doctorul Crisp.

— Raţa e nemuritoare? am chiţăit eu.

Cei din jurul meu m-au privit surprinşi, iar eu am roşit.

— Raţa are… viaţă lungă, a spus el.

— Cred şi eu.

— Nu ştim cât o s-o mai ducă. Singura cale să aflăm dacă e muritoare e să rămânem în viaţă până moare ea.

— Asta-i foarte ştiinţific, am zis. Dar raţa aia poate să schimbe radical felul în care funcţionează organizaţia. În cele din urmă, o să avem o perspectivă clară asupra evenimentelor viitoare. Din câte ştim noi, va fi o resursă veşnică. Gândeşte-te la binele pe care-l putem face!

Mi-a zâmbit, şi apoi uşa de la camera raţei s-a deschis brusc. Toate capetele s-

au răsucit şocate.

În prag stătea Henderson, cu mâinile pline de sânge şi pene în păr.

— Raţa asta nu-mi spune nimic! a strigat.

★

O clipă, am încremenit toţi îngroziţi. În spatele lui Henderson, Lady Farrier arăta de parcă stătea să verse, iar Sir Henry îşi ţinea capul în mâini. Henderson a tras aer în piept adânc şi tremurat şi a vorbit din nou, de data asta mai încet.

— Raţa asta nu-mi spune nimic.

— Aşa că te-ai simţit obligat s-o omori? a întrebat sec Nebunul Alrich.

Henderson s-a uitat la el, cu mâinile tremurând. A făcut un pas spre Alrich, şi atunci, arătând primul semn de previziune din seara aceea, a decis să nu mai facă încă unul.

— Ce-ai făcut cu raţa? a întrebat Gestalt cu glas încordat.

— Am urmat toate procedurile tradiţionale, a spus Henderson. Am folosit o lamă purificată. Am invocat toate elementele benefice…

— Ai tăiat raţa?! am ţipat eu.

— Cum altfel să-i citeşti măruntaiele? s-a răstit el.

— Ce zici de un RMN? a propus Eckhart, aprinzându-şi o ţigară.

Henderson i-a aruncat o privire.

— Augurii se dezvăluie doar în moartea fiinţei, a spus el.

— Sau nu, după caz, a adăugat Alrich.

— Nu înţeleg, a urmat Henderson. Totul a fost făcut după reguli. Aşa obţii informaţii de la păsările de apă.

— Cretin incredibil ce eşti! a spus Gestalt. Verificaserăm deja că pasărea

poate să ofere răspunsuri corecte la întrebări orale.

— Ce?! a întrebat Henderson fără vlagă.

— Cum?! a zis şi Wattleman, ridicând privirea.

— Nu pot să cred! a spus Farrier.

— Să-l omorâm? s-a întrebat Eckhart.

— S-ar putea să fie cel mai bine, a zis meditativ Farrier. Nebun Alrich?

— Abia am luat cina, a şoptit Alrich.

— Ne gândeam doar să-l omorâm, nu să-l lăsăm fără sânge, a zis Eckhart.

— Şi după aia poate am putea încerca să-i citim în măruntaie? a propus Grantchester.

— Ei, staţi o clipă! a strigat Wattleman. E clar, a fost o greşeală îngrozitoare, dar ce-a fost, a fost, şi trebuie să ne adaptăm la noile condiţii.

A vorbit hotărât, folosind toate fărâmele de autoritate pe care le găsea. În momentul acela nu era un om care-şi văzuse visul de zeci de ani ucis mizerabil şi inutil în faţa lui. Era un general. Conducătorul nostru. Era impresionant, recunosc, şi ne-am aşezat toţi prudenţi. Henderson şi-a şters pe furiş fruntea cu mâneca veşmântului de hessian.

— Atunci… nu-l omorâm? a întrebat Eckhart.

Am scăpat un pufnet de râs şi toată lumea s-a uitat la mine.

— Scuze, am zis încetişor.

— Domnul Henderson, a spus Wattleman (am băgat de seamă că renunţase la „maestre”), a semnat toate declaraţiile obişnuite de confidenţialitate. În lumina acestui dezastru, vom impune restricţii adiţionale. Tură Thomas, sunt sigură că poţi aranja.

— Da, Sir Henry, am spus, tresărind involuntar când mi-a spus Tură.

Habar n-aveam cât de multe ştia Henderson, dar folosirea titlurilor din Checquy în faţa lui nu putea decât să dovedească o dată în plus cât de stranii suntem. Dincolo de faptele noastre cu o raţă-oracol. Şi de aparenta noastră nerăbdare de a-l ucide.

Şiiiii de tipul cu un condor pe cap care tocmai trecuse pe hol prin dreptul uşii, pe care o lăsase deschisă vreun chelner.

— Bravo! a zis Wattleman şi a ieşit din sufragerie, urmat de restul Curţii.

Acum era treaba mea să-l duc pe Henderson în biroul meu şi să încuviinţez când a semnat suficiente formulare ca să ne asigurăm că n-o să vorbească niciodată despre Checquy, raţă sau orice ar mai fi văzut.

Prin urmare, aşa a arătat ziua mea. Trebuie să recunosc că, deşi îmi pare rău pentru raţă, îmi pare destul de rău şi pentru mine. Acum ştiu cât de puţin timp mi-a mai rămas, şi sunt foarte multe de făcut.

Cu drag,
Eu

35

— Trebuie să aibă *cineva* o nenorocită de aspirină, gemu Myfanwy. Vreau să zic, am citit odată că vehiculele astea pentru incidente sunt echipate să recompună oameni care au fost dizolvaţi cu acid.

— Păi, de fapt, nu cred… începu Cyrus, însă Myfanwy îi făcu semn să tacă.

— Nu-mi pasă, nu-mi *pasă!* se răsti ea. Am pete în faţa ochilor, şi, dacă nu încetează, în câteva clipe o să vadă *toată lumea* pete. Să-mi dea cineva o aspirină, *vă rog'.*

Fură trimişi diverşi lachei, în timp ce Myfanwy fu condusă în rulotă. Lumina estompată a soarelui era orbitoare, iar ea îşi acoperi ochii cu mâna şi se lăsă ghidată cu blândeţe de Ingrid şi de unul dintre bodyguarzii masivi.

Durerea se înteţea cu cât se apropia mai mult de secţia de poliţie, iar senzaţiile îi aminteau de belgianul jupuit stând în bazinul lui şi efectul pe care-l avusese asupra ei structura lui biologică pervertită. *Treabă de-a Altoitorilor, cu siguranţă,* îşi zise ea necăjită. Cu toate acestea, dacă întâlnirea din maşină îi întorsese stomacul pe dos, ce se afla în secţia de poliţie îi măcina gândurile.

— Tură Thomas? se auzi un glas profund, dar ezitant, care-i reverberă prin ţeastă.

Mâna bodyguardului masiv o strânse de umăr.

— Ah? se răsti ea.

Trase cu ochiul printre mâini şi întrezări nişte degete gigantice înmănuşate.

— Sunt Pionul Steele, se auzi glasul sfios.

Trecând prin migrena ei, numele îi trezi o amintire.

— Pionul Steele. Ai fost la Bath, nu? Tu ai fost cel care a intrat cu fierăstrăul şi ai scos pe toată lumea din coconii de la subsol.

Myfanwy şi-l aducea aminte bine. Un bărbat enorm ai cărui strămoşi veniseră cu siguranţă în

Anglia cu nişte corăbii cu dragoni la probă. Cum în zilele noastre societatea nu vedea cu ochi buni jaful ca tradiţie de familie, fusese recrutat în Checquy, unde potenţialul lui de comitere a unor masacre controlate era apreciat.

— Da, să trăiţi!

— Cu ce te pot ajuta? întrebă ea, încercând să ignore *să trăiţi.*

— Păi, nu ştiu dacă ai observat, dar locul ăsta miroase exact ca la incidentul din Bath, zise Steele.

— Miroase? Nu, nu mi-am dat seama.

— Păi, unul dintre talentele mele este un simţ al mirosului foarte dezvoltat, preciză Steele.

— Serios? Ia-mă de mână, spuse Myfanwy, ascunzându-şi capul de soare.

Imediat ce-i simţi mâna cu vârful degetelor, îşi extinse percepţia prin simţurile lui. Mirosul de chimicale şi fungi îi năvăli în centrii mirosului din creier, ocolind ruta deloc convenabilă a nasului.

— A, da. E la fel.

Cum îi zisese Shantay?

— Ca un hrib cenuşiu gigantic… doar că de data asta parcă ar fi fost îmbibat cu formaldehidă.

— Exact, spuse Steele. Asta e… asta e durerea ta de cap?

Myfanwy întrerupse în grabă contactul.

— Îţi cer scuze, spuse ea. Da, e acelaşi miros, iar evenimentele au legătură între ele. Dar aş aprecia dacă ai ţine informaţia pentru tine.

— Nicio problemă, Tură Thomas. Însă mă gândeam că, dacă vrei, pot să intru. Pot să mă blindez de sus până jos şi să-i smulg de-acolo pe oamenii ăia.

Vocea era entuziastă, şi, chiar şi cu durerea, Myfanwy îi simţea bătăile inimii înteţindu-se când se gândea la asta.

— Înţeleg ce vrei să spui, Pion Steele, şi nici prin cap să nu-ţi treacă.

— Pe toţi dracii, da! Mă ocup! Stai, cum?

— Îmi pare rău, Steele, dar la ultima mea operaţiune manifestarea a mâncat trei echipe

Checquy, inclusiv o grupă de Căpcăuni, înainte să intrăm, şi eu aproape că m-am ales cu creierul făcut praf. Iar acum, secţia aia de poliţie de colo îmi dă o durere de cap afurisită, aşa că nu se apropie nimeni de ea. Nu mai vreau niciun membru Checquy absorbit în entităţi amorfe, mai ales că nu putem garanta c-o să-i trateze la fel de blând ca data trecută.

Cu întârziere, îşi aduse aminte de statutul ei de observator.

— Eşti de acord, Pion Cyrus?

— Da, doamnă.

— OK. Şi acum, să-mi aducă cineva, vă rog, o nenorocită de aspirină!

Agitaţia gălăgioasă din camera de control se stinse când intrară Myfanwy şi suita ei, şi toată lumea afişă o expresie hăituită. O clipă, Myfanwy se simţi ruşinată, dar apoi hotărî că probabil că puteau suporta cu toţii să tacă dracului din gură şi să stingă luminile câteva minute. Intră o doctoriţă din Checquy şi-şi trecu mâinile fără mănuşi peste ţeasta lui Myfanwy şi în jos, pe ceafă. Mormăi pentru sine ceva legat de sensibilitatea ganglionilor şi îi făcu o injecţie cu ceva care fâsâia în seringă şi al cărui efect fu ca o pătură moale şi umedă aşternută peste creierul lui Myfanwy.

— O să simţi un fel de ceaţă câteva minute, zise doctoriţa cu glas aspru. Şi după aia o să trebuiască să urinezi alte câteva minute.

Se îndepărtă când ceilalţi reîncepură să sporovăiască, iar Myfanwy aşteptă să revină cu picioarele pe pământ. Toată lumea părea să accepte că n-o să aibă nicio contribuţie pentru moment, aşa că se aşeză cu ochii închişi ca să-i asculte pe cei din jurul ei şi să încerce să-şi împiedice creştetul să se deşurubeze şi să-i lase creierul să plutească pe aripi de bumbac.

— Pionul Carmine are o variantă de viziune pe unde milimetrice, zicea cineva. Spune că e un cub de carne în încăperea din faţă şi nicio altă formă de viaţă în clădire.

— Deci au fost absorbiţi cu toţii? întrebă Cyrus.

— Aşa se pare, veni răspunsul. Cubul ăla ocupă toată camera. Nu vedem pe ferestre, pentru că e presată carne de ele.

— Uşile se deschid spre interior sau spre exterior? întrebă Cyrus.

— Îl pun pe Carmine să verifice.

— Nu se apropie la mai puţin de 20 de metri! avertiză o femeie cu accent scoţian.

— E şi telescopic.

— Sau poate să folosească pur şi simplu un binoclu, spuse scoţiana.

Intercomul pârâi.

— Sunt Pionul Carmine, spuse o voce calmă în difuzoare. Uşile se deschid în interior – sunt din lemn, cu geamuri.

— Nu era şi ceva mobilă înăuntru? O tejghea sau ceva de genul ăsta? Scaune? întrebă Pionul scoţian.

— Mda, dar se pare că a fost toată împinsă din cameră sau zdrobită de pereţi de expansiunea cubului.

— Şi cubul, nu ştiu, face ceva? întrebă Cyrus.

— Pulsează uşor.

— Cât e de mare? Ştiu că umple toată camera, dar puteţi să-mi daţi nişte dimensiuni, vă rog? întrebă femeia cu accent scoţian, care părea să fie adjuncta lui Cyrus.

— Are cinci pe patru metri, spuse un pălmaş micuţ aflat la un computer. Şi 2,5 metri înălţime.

E un cub de carne măricel, îşi zise Myfanwy.

— Pionul Motha tocmai a ajuns din Wells, spuse micuţul de la computer. E dotată cu rezonanţă magnetică. O instalăm cu un binoclu la 20 de metri de secţia de poliţie. Dacă vreţi să aşteptaţi o clipă, o să poată să vă dea o idee despre ce e în interiorul cubului.

— Pion Carmine, poţi să vezi prin ziduri, dar nu poţi să vezi prin piele? întrebă Cyrus.

— Da, domnule.

— Ingrid, trebuie să mă duc la toaletă, spuse Myfanwy încet. Unde e?

Se scuzară, iar Myfanwy se pomeni într-un compartiment mai mic decât toaleta din avion. Avea totuşi o conexiune la intercom, aşa că putea asculta raportul Pionului Motha, cea cu ochi RMN.

— OK, văd nişte structuri interesante aici. Avem nişte straturi de muşchi extrem de dense în exterior, dar nu sunt uniforme.

— Ce vrei să spui? întrebă tăios scoţiană.

— Păi, Pion Watson, e o cârpăceală. Îmi dau seama unde au fost îmbinate foi diferite de muşchi. Marginile nu sunt îngroşate, dar au fost categoric sudate din surse diferite.

— Spui că e dens? întrebă Cyrus.

— Da… şi gros de cel puţin jumătate de metru. Nu ştiu dacă poate opri un glonţ, dar poate suporta o forţă destul de mare fără să se rupă. Bănuiesc c-au fost luaţi din câteva surse şi îmbinaţi. Forţa oricărei secţiuni în parte o să depindă de sursă.

Myfanwy se încruntă, îşi încordă nişte muşchi ca să oprească orice sunet incriminator şi activă butonul intercomului.

— Sunt Tura Thomas. Cyrus, aş anticipa posibila prezenţă a unor agenţi extremi de întărire a muşchilor. De fapt, i-am mai văzut şi înainte.

Se gândea la transformarea îngrijorătoare a lui Van Syoc.

— Vă rog, continuaţi.

Întrerupse transmisia şi ascultă în continuare relatarea.

— Văd nişte tatuaje, spuse Carmine. La două dintre ele apare o mică distorsiune, iar unul e foarte alungit. Cred c-a fost o ancoră.

— Verifică registrul poliţiei după un fost marinar, se auzi vocea lui Cyrus.

Ce-a fost medicamentul ăla? se întrebă Myfanwy, aflată tot în compartiment. *Nu cred c-am băut aşa de mult lichid. A fost cafeaua pe care am adunat-o de pe birou, lichidul chihlimbariu pe care mi l-a turnat Ingrid, lichidul ăla vâscos pe care m-au pus să-l beau înainte să-mi scaneze stomacul la controalele alea medicale minunate, apa pe care am*

băut-o când am ajuns aseară şi băutura aia ciudată în straturi… Socoti băuturile şi apoi o strigă pe Ingrid prin uşă.

— Da, Tură Thomas?

— O să am nevoie de-o sticlă de apă când ies de-aici, zise ea cu voce tare, înainte să-şi îndrepte din nou atenţia spre Motha.

— În regulă, deci sub straturile de muşchi avem o cuşcă osoasă. E asimetrică, relată Motha. E un tipar, dar are goluri. De fapt, e foarte fascinant, ca un mozaic.

— Deci e ca o armură? întrebă Watson.

— Nu, structura s-ar putea să asigure probabil un fel de blindaj, dar carnea nu e compactă în interior. E ca un fagure. Are buzunare de aer şi buzunare de fluide, care asigură un oarecare sprijin intern. E genial, spuse ea, fără suflare.

Sunt sute de ani de alchimie belgiană, se gândi Myfanwy, care ajungea la capătul vezicii şi se întreba dacă îi fusese stors şi creierul. Durerea de cap dispăruse cu totul şi se părea că şi ceaţa fusese eliminată deodată cu urina.

— Oricum, dacă am dreptate, oasele au fost împrăştiate prin toată masa, spuse Motha. Cred că au fost dezasamblate în cub şi redistribuite.

— Organe? întrebă Cyrus.

— Sunt acolo, cu siguranţă. Prinse laolaltă şi plutind pe-acolo. Sunt adunate foarte eficient şi căptuşite cu nişte fluide. Şi creierele sunt cuplate!

Motha părea prea entuziasmată, se gândi Myfanwy.

— Ei bine, de fapt sunt doar părţi de creier; arată de parcă ar fi fost rearanjate.

Cine e femeia asta?

— Oricum, înconjoară un creier central, care a suferit şi el modificări considerabile. Şi mai sunt şi ceva chestii de metal şi ceramică – cred că aparatură electrocasnică.

Myfanwy îşi aduse aminte de telefonul prin satelit pe care-l găsiseră în creierul şi coloana vertebrală ale lui Van Syoc.

Cel mai probabil, nemernicul fără piele asculta ce se întâmplă în secţia de poliţie.

— Ochi? întrebă ea în timp ce se spăla pe mâini.

— Nu văd niciunul, răspunse Motha. Carmine?

— Nimic la suprafaţă, se auzi intervenţia. Nici urechi, nici păr. Nici chiar păr corporal, din câte văd eu.

Myfanwy ieşi de la toaletă şi luă o sticlă cu apă de la Ingrid. Unul dintre bodyguarzii masivi aştepta în faţa băii, în timp ce al doilea pândea la capătul holului. Suita se întoarse în centrul de comandă, iar Myfanwy se uită după Micuţul Pion Alan, privirea căzându-i în cele din urmă în colţul încăperii, unde părea să se ascundă, departe de calea oricui. Myfanwy îi făcu un semn din cap şi se aşeză la locul ei.

— Presa a început să pună întrebări, zise Watson, femeia cu accent scoţian. Avem ceva planificat? Vreo instrucţiune de la departamentul de comunicare al Citadelei?

— Încă mai lucrează, zise o indiană aflată la un monitor. Din cauza focurilor de armă, nu pot folosi o explicaţie non-violentă, cum au făcut la Bath. Şi cum nu avem voie să pomenim ter…

— Nu-l pronunţa! exclamară Myfanwy, Cyrus, Ingrid, cei doi bodyguarzi masivi şi Micuţul Pion Alan.

Femeia clipi în faţa asaltului şi ridică din umeri.

— În orice caz, încep să apară relatări pe web, deşi, din fericire, nu din vreo sursă respectabilă, încheie ea, înainte să se întoarcă înapoi la monitoarele ei.

— Tură Thomas, nu cred c-avem cum să-i recuperăm pe oamenii ăştia, îi zise Cyrus serios. Cei din cub.

— De acord, spuse ea solemn. Nu putem decât să punem capăt situaţiei. Şi asta cât mai repede cu putinţă.

Gândul la civilii care fuseseră conectaţi la maşinăria de război a Altoitorilor îi întorcea stomacul pe dos. Şi avea îndoieli serioase că blocul

uman fusese pus acolo doar ca să ocupe spaţiul dintr-o secţie de poliţie din Reading.

— Vreau să văd cubul complet distrus cât mai curând. De fapt, cred că toată zona trebuie cauterizată. Ce opţiuni avem?

— Păi, în mod normal, m-aş gândi la o demolare standard sau vreun agent de ardere, Tură Thomas. Totuşi, ţinând cont de, hm, informaţia pe care ai împărtăşit-o în maşină, nu sunt sigur cât de mult succes ar avea variantele astea.

Frate, poveştile cu Altoitori chiar s-au împământenit aici, nu? îşi zise Myfanwy, uitându-se la Cyrus. Era agent Checquy decorat, cu grad mare, dar acum asuda şi avea faţa roşie.

— În aceste condiţii, urmă el, aş zice că e mai bine dacă folosim explozibili, napalm şi abilităţile lui Harper Callahan. Am autorizaţia să-l convoc?

— Dacă îmi aduc bine aminte, Harp Callahan are nouă ani şi se află încă la Moşie. N-a promovat încă la rangul de Pion, nu? întrebă Myfanwy, ştiind deja răspunsul.

Mapa mov avusese grijă să detalieze încă din primele pagini cele mai letale arme de care dispunea Checquy.

— Cu toate acestea, abilităţile lui au fost prezentate, încă de când avea şase ani, ca opţiuni eficiente şi discrete de distrugere totală, spuse Cyrus.

— Dar puterile micului Harp nu vor lăsa în urmă decât un crater. Muşamalizarea ar fi destul de dificilă, zise Myfanwy.

Pe cine păcălea? Muşamalizarea poveştii ăsteia avea să fie oricum un coşmar.

Cyrus o străpunse cu privirea.

— Tură Thomas, cred că această situaţie poate impune măsuri extraordinare.

— Foarte bine, atunci. O să-l convocăm pe Harp.

— Cred că este înţelept, zise Cyrus. Şi uite, există chiar şanse ca acest Callahan să supravieţuiască.

Lui Myfanwy i se strânse stomacul. Nu-i trecuse prin cap că folosirea puterilor l-ar putea ucide pe

băieţel. Din câte îşi aducea aminte, dosarul lui înclina să sublinieze suprafaţa construită care putea fi eliminată fără efecte secundare supărătoare, cum ar fi radiaţii, poluarea aliniamentelor energetice sau hârţogărie inoportună de completat. Fusese oare şi ceva despre cât rău îi făcea băiatului? Nu reuşea să-şi aducă aminte.

— Riscă să moară? întrebă ea abia auzit.

Cyrus o privi sobru.

— Tură Thomas, ia în considerare toate informaţiile pe care mi le-ai împărtăşit. Ca Tură a Checquy, gândeşte-te la responsabilitatea ta faţă de populaţia Marii Britanii, spuse el cu un glas înăbuşit şi egal. N-ai timp să stai pe gânduri.

— Foarte adevărat, zise Myfanwy, rememorând frazele rituale.

Instrucţiunile lui Thomas insistaseră să le înveţe pe dinafară.

— Eu, Myfanwy Alice Thomas, Tură Checquy, Sabia Ascunsă a Coroanei, Prim Corb al Scoţiei, Vestitor pentru Eire şi general al Armatei Secrete a Marii Britanii, invoc aici prezenţa lui Harper Callahan, pupil al Moşiei, să slujească populaţia neştiutoare a Regatului Unit cu toată forţa şi abilităţile sale, ca insula noastră să dăinuie.

Era o declaraţie caraghioasă şi arhaică, dar aşa totul devenea legal şi transfera oficial responsabilitatea pentru întreaga operaţiune pe umerii ei. Numai Turele, Nebunii, Lordul şi Lady Checquy puteau autoriza folosirea pe teritoriul britanic a unui agent încadrat în categoria Forţă a Distrugerii Fizice. Din fericire, în Marea Britanie se aflau doar trei persoane cu acest nivel de putere. De fapt, una dintre ele era ţinută într-o criptă din insulele Shetland. Folosirea lor implica informarea prim-ministrului, a ministrului apărării, a conducătorului ţării şi a tuturor membrilor Curţii Checquy. Chiar când termină de rostit cuvintele, auzi degetele echipei formând numere de telefon pentru a transmite informaţia şi a-l chema pe elev de la Moşie.

Trebuia s-o fac, îşi reaminti ea. *Şi dacă băieţelul va fi omorât, ei bine, va fi doar unul dintre numeroasele lucruri îngrozitoare pe care le-am pus în mişcare deschizând cutia de valori 1011-B.*

Şi dacă vrea cineva să ştie de ce am dezlănţuit un copil care ar putea transforma tot oraşul ăsta într-o peliculă de rocă topită, atunci o să fiu nevoită să le spun că puterile mele mi-au arătat că acest cub e o armă de-a Altoitorilor. Ceea ce, întâmplător, şi e.

— Cubul se mişcă! se auzi glasul entuziasmat al lui Carmine.

— Gărzile din margine pregătite! răcni Cyrus.

În toată încăperea se aprinseră monitoare de mici dimensiuni, iar Myfanwy miji ochii în strălucirea izbucnită brusc. Se uită atent la imagini şi-şi dădu seama că proveneau de la camerele de luat vederi care erau ataşate sub armele trupelor Checquy staţionate în jurul clădirii.

— Ce se întâmplă înăuntru, Jasmine? întrebă Cyrus.

Se auzi vocea Pionului Motha, surprinsă.

— Spirele alea de muşchi se încordează, iar oasele sunt mutate.

— Cum? întrebă Watson.

— Nu ştiu, dar nu pentru consolidare. Văd cum se deschid breşe în colivie, ca nişte obloane care se ridică.

— E o despicătură în epidermă! exclamă Carmine. S-a deschis o clipă. E pe partea dinspre faţada clădirii.

Unde suntem noi, îşi zise Myfanwy sumbru.

— Asta nu-i de bine, domnule, îi spuse Watson lui Cyrus. Dacă iese ceva, suntem fix în calea lui.

— Dar suntem blindaţi, remarcă micuţul Pion cu computerele.

— Şi avem soldaţi pe capotă, zise Cyrus.

— Unele dintre oase sunt duse în jos prin podea, raportă Motha.

— De ce? întrebă Watson încruntată.

— Ancorare, răspunse unul dintre bodyguarzii masivi şi toată lumea întoarse privirile spre el.

— Ancorare pentru c…? început Watson, înainte ca rulota să fie zguduită de o lovitură bruscă.

— Futu-i!

Cei suficient de norocoşi să stea jos fură aruncaţi pe spate în scaunele lor ergonomice, în timp ce toţi cei care erau în picioare se pomeniră întinzându-se pe neaşteptate şi dureros pe podea.

— Situaţia? răcni Cyrus când rulota se cutremură din nou.

— Tocmai au ieşit din cub câteva tentacule musculare, au trecut prin zidul secţiei de poliţie şi au cuprins rulota de intervenţie! se auzi relatarea îngrozită a Pionului Motha.

— De fapt, vă trag spre clădire! exclamă Carmine, glasul său panicat aproape pierzându-se printre paraziţii staţiei radio.

Încă o smucitură puternică îi puse în patru labe pe cei care se ridicaseră şovăitori de pe podea, aruncându-i la loc peste însoţitorii lor încă întinşi pe jos.

— Da, mulţumesc, o simţim! se răsti Myfanwy. Hai să plecăm naibii de aici! Toată lumea, afară! Trupele Checquy, deschideţi focul asupra tentaculelor! Unde-i Steele cu fierăstraiele lui? Să le dea drumul!

Se holbau cu toţii la ea.

— Acum! strigă ea şi-i stimula cu o împunsătură mentală în sistemele nervoase.

Fusese directă şi scurtă, dar îi pusese în mişcare.

Bodyguarzii masivi acţionară într-o minunată coordonare. Unul o ridică pe Myfanwy ca pe o păpuşă şi o aruncă peste umăr. Diversele ei părţi care fuseseră examinate de doctori dimineaţă protestară intens.

Se gândi fugar să se împotrivească, dar hotărî că n-o să-i folosească să se poarte ca o fetiţă de cinci ani recalcitrantă. Structura trepidă peste o bordură şi fură toţi azvârliţi în perete. Bodyguardul care o ducea se roti, protejând-o cu corpul lui. Celălalt tropăi înaintea lor, împingându-i din drum pe tehnicienii şovăitori. Ingrid şi Micuţul Pion Alan se

ţinură de hamurile celui care o ducea pe Myfanwy, şi fură traşi în urma lui. Bălăbănindu-se, Myfanwy reuşi s-o privească în ochi pe Ingrid, care părea pentru prima dată nearanjată. Schimbară o privire sumbră, şi apoi Myfanwy, încă gâfâind, îşi întinse gâtul ca să vadă că personalul din centrul de comandă îi urma, cu dificultate. Watson striga ceva, însă Myfanwy nu putea s-o audă prea bine peste hărmălaia făcută de rulota care gemea când era trasă pe beton.

— Ce-i? ţipă la Pionul scoţian, încordându-se ca să-i audă vocea.

— Mergeţi în direcţia greşită!

Myfanwy încercă să se răsucească în strânsoarea bodyguardului masiv. Păreau să fi ajuns la capătul culoarului, şi nu era cel care ducea la vreo ieşire. Îşi dădu ochii peste cap şi se pregăti să lanseze vreo remarcă nimicitoare la adresa bodyguardului care deschidea drumul, când acesta se întoarse şi-l chemă pe Micuţul Pion Alan.

— E rândul tău, băieţaş, spuse el hotărât.

Umezindu-şi nervos buzele, Pionul deşirat îşi puse ambele palme pe peretele de oţel blindat şi se încordă. Se auzi o pârâitură şi, când îşi îndepărtă mâinile, în metal se vedea o dungă cenuşie marmorată. Bodyguardul masiv îi făcu semn tânărului Pion să se tragă înapoi şi după aceea îşi trase pumnul şi lovi în breşa creată de Alan, făcând o gaură în perete. Cel care o ducea pe Myfanwy o puse jos cu blândeţe şi începu să-şi ajute prietenul să distrugă restul peretelui. Scrâşnetul metalului smuls acoperea hărmălaia periplului făcut de rulotă cu spatele şi toată lumea privea copleşită cum era creată o ieşire grosolană, dar funcţională. Apoi bodyguardul masiv o ridică din nou şi sări prin deschizătură.

Myfanwy uitase cât de înaltă era rulota – era cocoţată pe roţile alea uriaşe care puteau să treacă peste un Volvo şi fusese ridicată pe nişte picioare metalice masive. Avu senzaţia că plutiseră cinci secunde întregi până să se izbească de umărul

bodyguardului, arătându-şi lenjeria agenţilor Checquy care priveau cu gura căscată. Bodyguardul o lăsă să-i alunece din braţe şi o depuse ferm pe propriile picioare. Myfanwy profită de ocazie să-şi tragă pantalonii înainte s-o prindă de braţ un alt agent de securitate. În urma ei, bodyguarzii masivi îi ajutau pe ceilalţi să coboare din rulotă, unul dintre ei ridicându-l pur şi simplu pe fiecare dintre membrii personalului şi aruncându-l spre partenerul lui, care aşeza persoana cu pricina politicos pe pavaj. Ingrid şi Alan fură primii coborâţi şi acum erau conduşi de nişte Pioni energici în uniforme de camuflaj. Myfanwy se uită în urmă. Rulota fusese trasă mult mai departe decât se aşteptase ea, aproape până la treptele secţiei de poliţie, şi acum era legănată înainte şi înapoi. Tărăboiul era îngrozitor, dar ceea ce-i atrase atenţia fură cele două tentacule cărnoase care se înfăşuraseră în jurul vehiculului. Myfanwy se scutură din mâinile Pionului în uniformă de camuflaj care o conducea şi se lăsă în genunchi ca să se uite sub rulotă.

— În ce s-a prins? strigă ea la soldat, care încerca să-şi dea seama cum să pună mâinile pe comandantul lui fără să ajungă la curtea marţială sau să devină victima celebrelor sale puteri.

— Nişte borne de ciment, îi spuse el în ureche.

Myfanwy încuviinţă gânditoare şi deveni conştientă de un bâzâit mecanic puternic care se auzea între bubuituri. Ridică privirea şi-l văzu pe Pionul Steele, îmbrăcat într-un fel de armură de plastic, cocoţat instabil pe acoperişul rulotei şi tăind un tentacul cu unul dintre cunoscutele lui fierăstraie. În timp ce Myfanwy privea uluită, Steele îşi ridică braţele şi apoi coborî metalul care vibra într-o splendidă mişcare care împroşcă fluide în toate părţile. Tentaculul se despică, iar bubuiturile rulotei încetară imediat. Steele ridică privirea şi scoase un urlet triumfător.

— Excepţional, spuse Myfanwy, dar cuvântul i se stinse brusc pe buze.

În loc să atârne flasc, aşa cum ar fi făcut orice armă sub formă de tentacul cărnos nefirească, dar cu bun-simţ, drăcia se zbătea. Sub privirile ei îngrozite, rana *înflori* şi pe ea încolţi o masă de lujeri contorsionaţi care se zvârcoleau în aer. Câţiva biciuiră în jurul lui Steele, îl doborâră pe acoperiş şi-i azvârliră fierăstrăul. Myfanwy trase aer în piept ca să ţipe, dar, înainte să apuce să scoată vreun sunet, zeci de degete coborâră s-o prindă. În timp ce era imobilizată ca o mumie, văzu cum unul dintre bodyguarzii masivi e prins în laţ şi apoi fu aruncată în aer şi trasă spre secţia de poliţie.

Îi ardea pielea şi simţea cum îi revine durerea de cap în timp ce era trasă spre interior de cub. Îi ieşi tot aerul din plămâni când lujerii se strânseră. Încercă să se concentreze, să-şi extindă puterile şi să preia controlul, dar simţea cum îşi pierde cunoştinţa. Dintr-o întâmplare bizară, între tentacule era un gol, care se afla chiar deasupra unuia dintre ochii ei. Cerul se mişca nebuneşte în faţa ei, şi apoi apăru zidul secţiei de poliţie, cu o gaură căscată în el, iar ea era trasă într-o crăpătură care se deschisese în cub. O învăluiră căldura şi o presiune de neînchipuit, şi apoi nu mai există niciun fel de lumină.

36

Dragă Tu,

Acum este perioada sărbătorilor, spre marea mea mâhnire. Perioada anului caracterizată de cea mai mare rată a sinuciderilor în Checquy. Am început deja să înregistrăm creşterile anuale în incursiunile de tip poltergeist şi răpirile cronologice – dar nu astea sunt lucrurile care-i împing de obicei la sinucidere pe agenţi. Ci faptul că ne amintim cu toţii brusc cine suntem. Şi cine nu suntem. Adică, sigur, există petreceri la birou, şi întâlniri cu prietenii, şi câţiva dintre noi reuşim să creăm relaţii cu parteneri pe termen lung – fie din Checquy, fie din exterior. Dar când mergem pe stradă şi vedem oameni normali, majoritatea ne deprimăm puţin. Terapeuţii personalului au multă treabă.

În pofida lipsei mele totale de viaţă personală, în general mă descurc destul de bine de Crăciun. Ceea ce înseamnă că îl ignor cât de mult pot. Cineva trebuie să lucreze în perioada sărbătorilor, aşa că de obicei mă ofer eu, ca şi unul dintre Nebuni (de obicei Gubbins, pentru că el şi nevastă-sa n-au copii). Împreună, supervizăm echipele cu personal minim, bem nişte sherry prin teleconferinţă şi apoi eu mă duc acasă. Încă un an care s-a dus, cu doar o urmă de spirit deprimant de Crăciun.

Dar există două întruniri sociale de sezon care sunt pur şi simplu inevitabile: petrecerea de Crăciun a managementului şi petrecerea de Crăciun a Curţii.

Am suportat deja petrecerea managementului, la care sunt invitaţi toţi

şefii de filiale din ţară. E întotdeauna îngrozitor de jenant, cu diverşi oameni care încearcă să se dea bine pe lângă Curte, în încercarea de a avansa în carieră. Ca urmare, am petrecut cea mai mare parte a timpului încercând să evit oameni care voiau să-mi spună cât de nemaipomeniţi sunt ei şi de ce ar trebui promovaţi. Odată îndeplinită această obligaţie încântătoare, tot a mai rămas petrecerea Curţii.

Aşa încât, cu două zile înainte de Crăciun, m-am trezit bătând la uşa foarte încântătoare a casei foarte încântătoare a domnului şi doamnei Conrad Grantchester, aflată pe râu. Începuse să ningă uşor, iar eu miroseam posacă florile pe care le adusesem, când o menajeră care părea copleşită mi-a deschis uşa.

— Vă rog, intraţi! a spus ea.

— Emily, au început deja să sosească oaspeţii? s-a auzit un strigăt şi a apărut doamna Conrad Grantchester, ducându-l pe Grantchester Junior – un băieţel blond adorabil, care arăta de parcă ar fi trebuit să meargă de-a buşilea dezbrăcat, cu un arc şi o săgeată şi o pereche de aripioare pufoase.

— Myfanwy! Încântată să te văd, hai, intră, nu mai sta în zăpadă!

Caroline Grantchester, în vârstă de 39 de ani, purta o rochie de cocktail de culoarea şampaniei şi era frumoasă, cu părul negru, cei mai albaştri ochi din lume şi o siluetă care dovedea dincolo de orice îndoială că băieţelul era adoptat. Mă rog, şi asta, şi anunţul tipărit în relief pe care-l primiserăm toţi cu corespondenţa, potrivit căruia familia Grantchester adoptase un copil.

— Myfanwy, ai făcut cunoştinţă cu micul Henry? a întrebat ea în timp ce menajera îmi lua haina şi florile.

— Henry, asta-i mătuşica ta Miffy.

Henry o întâmpină pe proaspăt dobândita mătuşică Miffy cu un moment de concentrare deconcertantă şi apoi scoase nişte bule de aer. Am zâmbit politicos şi m-am lăsat târâtă în salon. Grantchester se căsătorise cu o doamnă adorabilă a cărei familie data din timpurile Cuceririi şi îşi făcuseră şi ei partea lor de Cucerire. Legăturile ei sociale combinate cu rolul lui (întotdeauna neidentificat, dar în mod evident excepţional de important) în guvern însemnau că duceau o viaţă socială bogată şi activă.

— Îmi place ce porţi! a minţit ea entuziastă.

Nici măcar mie nu-mi plăcea în mod deosebit ce purtam, dar probabil că ţinuta se afla în şifonier de o veşnicie şi arăta deprimată pe umeraş, de parcă ar fi meritat să iasă în lume.

Din nefericire, acum părea deprimată că stă pe mine.

— Conrad îmi spune c-ai muncit foarte mult, a urmat Caroline şi s-a uitat spre mine în aşteptarea vreunei replici.

— Ah, mă rog, ştii tu, m-am bâlbâit eu. Trebuie făcute toate.

Povestea de acoperire pentru parteneri era că lucrăm în domeniul informaţiilor, ceea ce implică un grad ridicat de discreţie. Aşa că ştia că nu pot să vorbesc despre ce fac, deci n-aveam prea multe despre care să pot vorbi. Ştiam că mai aveam cel mult trei săptămâni în care voi fi conştientă, iar petrecerea asta părea o formidabilă, deşi inevitabilă, pierdere de

timp. Din fericire, am fost salvată de o bătaie în uşă. Din nefericire, asta a avut ca rezultat depunerea micului Henry în braţele îngrozite ale mătuşicii Miffy.

Era cam cea mai tânără persoană cu care avusesem vreodată contact. Mai fuseseră bebeluşi la Moşie, dar nu interacţionam cu ei până când nu împlineau cinci ani. Chestia asta avea un an. Nu părea capabil să vorbească şi se uita la mine cu aceeaşi privire hotărâtă ca şi înainte, iar apoi a început să se scurgă copios din nas şi gură. L-am îndepărtat de bluză şi m-am uitat neajutorată în jur.

Bătaia la uşă s-a dovedit a-i anunţa pe Calul Joshua Eckhart, soţia lui rotundă şi practică, Phillipa, şi cei patru copii ai lor. Doi dintre băieţi erau gemeni, aveau în jur de 25 de ani şi erau nişte băieţi bine făcuţi, suficient de bine făcuţi ca să-mi pară rău de cum mă îmbrăcasem. Şi de cum eram coafată. Mai era şi o fiică adolescentă, care s-a uitat la mine cu un oarecare dispreţ, şi un băiat de 12 ani care m-a ignorat cu totul. Am sperat din toată inima că Phillipa o să năvălească şi o să mă elibereze de ţinutul copilului, dar n-a făcut decât să cloncănească politicos când doamna Grantchester i l-a arătat pe micul Henry şi l-a trimis pe unul dintre gemeni să-i aducă un cocktail cu şampanie.

— Şi aşa, Myfanwy, te-a încălţat cu bebeluşul, nu? a remarcat doamna Eckhart. Nu mă mir, ţinând cont că poartă o rochie care costă cât Produsul Intern Brut din Fiji. Poate că vrei să-i ştergi faţa cu păturica, a adăugat ea săritoare. Sincer, nu ştiu de ce nu şi-au luat o dădacă.

— De fapt, cred că au dădacă, am zis. Nu ştiu unde e. M-am uitat în jur plină de speranţă.

— Eu aş fi ucis pentru o dădacă, spuse gânditoare Phillipa. Sau un pistol cu electroşocuri. De câte ori n-au fost gemenii pe punctul să dea foc la casă…

— Serios? am întrebat surprinsă şi m-am străduit să găsesc un comentariu de făcut. Par aşa de, nu ştiu, calmi. Şi acum, că sunt adulţi, mai, ăăă… Ah, slavă Domnului… Conrad, vrei să-l iei tu pe micul Henry?

— Nu.

S-a uitat la mine fără să-i vină să creadă şi a trecut mai departe.

— Ah, am făcut eu.

Între timp, soseau şi alţi membri ai Curţii. De fapt, nu voiam să mă duc la ei, dar măcar poate mă scăpa cineva de copil.

— Myfanwy, draga mea, Josh nu mi-a explicat niciodată clar. Voi lucraţi împreună la birou? a întrebat Phillipa sincer interesată.

— Ei, mă rog, nu chiar. Amândoi avem departamente de condus, m-am bâlbâit eu în timp ce bebeluşul a început să facă gălăgie şi să mi se foiască în braţe.

— Serios? Eşti foarte tânără; câţi ani ai?

Înainte să apuc să-i răspund, am fost distrase de unul dintre gemeni, care ne-a adus amândurora cocktailuri cu şampanie.

— Mulţumesc, Richard… O mai ţii minte pe Myfanwy, nu? Lucrează cu tatăl tău. Myfanwy, el e Richard.

— Bună! a zis el înţelegător. Vrei să iau eu copilul?

— Mersi, am şoptit eu.

L-a luat pe micul Henry cu o uşurinţă care m-a surprins, până să-mi dau seama că avea fraţi mai mici şi că probabil era obişnuit să-i ţină în braţe.

— Sunt foarte impresionată, a zis Phillipa în timp ce Richard ridica în aer copilul. Richard încă mai e la facultate, iar tu ai ajuns aşa de sus în ierarhie fiind atât de tânără!

— Păi, ăăă, ştii tu. Sunt foarte bună la management, am spus. Dacă aş fi supererou, asta ar fi superputerea mea. Asta, şi nimic altceva, am adăugat pripit.

— Totuşi, trebuie să fie dificil, a zis ea. Josh trebuie să muncească foarte mult, şi petrece foarte mult timp departe de familie. Dar am ştiut că aşa ceva mă aştepta când m-am măritat cu un militar.

În acel moment, a intrat soldatul însuşi.

— Ei bine, copiii noştri mai mici le provoacă traume psihologice corespunzătoare lui Conrad şi nevesti-sii, a zis el zâmbindu-i soţiei sale. Înclin să cred că se aşteptau ca micul Henry să rămână la fel de convenabil de maleabil cum e acum. Încă cinci minute cu o adolescentă morocănoasă şi un băiat hiperactiv de 12 ani ar trebui să-i facă să se teamă de viitor. Bună, Myfanwy! Crăciun fericit!

— Crăciun fericit, ăăă, Joshua, am zis stângaci.

Eram obişnuită să folosesc titulatura când vorbeam cu el, ceea ce ar fi stricat spiritul artificial de Crăciun.

— Plecaţi pe undeva de sărbători?

— A, nu, a răspuns el. La urma urmelor, trebuie să fim cu toţii la birou după Crăciun.

Şi Phillipa, şi Richard îşi dădură ochii peste cap.

— E foarte adevărat, am spus, înnebunită să nu contrazic ceva ce spusese familiei. Şi-aşa nu există ocazii să pleci. Doar dacă nu e pentru serviciu. Şi atunci, trebuie să te duci. Pentru că, ştii tu, ţara are nevoie de tine.

— Myfanwy, linişteşte-te! a zis el râzând. Nu trebuie să-ţi faci griji să rezolvi toate problemele. Fata asta, le-a zis soţiei şi fiului său, este cea mai meticuloasă persoană pe care o cunosc.

S-au uitat la mine cu o expresie soră cu veneraţia, iar eu am simţit cum mă fac roşie ca racul.

— A, uite, a venit Alrich, am spus, distrăgându-i intenţionat de la uitatul la mine.

Alrich venise îmbrăcat cu un costum necaracteristic de sobru, dar tenul lui superb ieşea în evidenţă şi mai mult pe fondul maro-gălbui al sacoului.

— Arată extraordinar! a zis Phillipa. Nu-l văd decât o dată pe an, şi pot să jur că arată exact la fel de fiecare dată. Myfanwy, ai idee dacă şi-a făcut operaţii estetice?

— Ăăă, probabil, mda.

— Ah, aşa trebuie să fie, chiar mai multe decât doamna Grantchester, şi totuşi – glasul i-a devenit meditativ – nu poţi să-ţi dai seama. Nu-i de mirare că e întotdeauna aşa de nefericită când îl vede.

Era adevărat, gazda noastră avea o ţinută încordată ca o coardă de vioară, iar zâmbetul de pe faţă reprezenta un triumf al voinţei asupra efectelor Botoxului cosmetic.

— Chiar nu e preocupată decât de viaţa frumoasă, nu-i aşa? a observat Richard. Sincer, sunt surprins că au luat un copil –

casa lor e foarte drăguţă, dar nu-i deloc potrivită pentru un copil.

L-a depus lin pe micuţul Henry în braţele unei fete în casă care părea surprinsă.

— Păi, probabil că era singurul accesoriu pe care nu-l aveau, a zis Phillipa. Doar că nu ştiu cum o să se potrivească un copil în toată această viaţă elegantă. Nu-l văd pe niciunul dintre ei reacţionând bine când copilul vomită pe covor după ce şi-a mâncat tortul.

— Ţi-am cerut iertare pentru asta, mamă! a spus Richard. Şi a fost acum 15 ani.

— Ştiu, iubire, şi te-am iertat aproape pe loc, dar pata încă mai e acolo. Acuma, Myfanwy, ne-am dori să vii într-o seară la cină.

— O, Doamne, sună foarte frumos! m-am bâlbâit, sorbind din cocktailul cu şampanie ca să-mi ascund surpriza.

Membrii Curţii socializează foarte puţin între ei; de fapt, socializarea se limitează aproape în întregime la prânzurile de afaceri şi la petrecerea de Crăciun. Şi nu eram pe deplin sigură cum avea să se împace cu amnezia mea programată.

— Ar trebui să-l invităm la cină şi pe Alrich, a zis ea. Pare prea slab.

Aproape că mi-am scuipat băutura când m-am gândit, dar m-am mulţumit să mă înec necontrolat. Phillipa m-a bătut pe spate şi mi-a întins un şerveţel. După aceea, mi-am sorbit cu atenţie băutura, ascultând nişte oameni obişnuiţi care disecau vieţile colegilor mei neobişnuiţi. Richard a remarcat că Gestalt era ciudat, şi amândoi au fost de acord că Gubbins era un bărbat adorabil. Apoi a venit

fratele geamăn al lui Richard, Luke, şi m-am pomenit cumva învăluită în inima familiei Eckhart. Pe măsură ce-i ascultam ciorovăindu-se şi flecărind, am devenit tot mai sentimentală.

Pe bune, era inevitabil ca petrecerea să fie jenantă. Cel puţin pentru Gestalt, Gubbins şi mine – cei trei membri ai Curţii care fuseserăm crescuţi la Moşie. Wattleman era de dinaintea ei. Farrier, Grantchester şi Eckhart îşi căpătaseră puterile mai târziu. Iar Alrich, ei bine, el dansa pe melodia asta de mai mult de un secol. Ştiau cu toţii cum era să fii mai degrabă o persoană decât un instrument. Dar noi, cei care fuseserăm crescuţi să fim în primul rând o resursă, în al doilea rând, războinici, şi oameni doar dacă mai rămânea vreodată ceva timp liber, ne străduiam din greu să purtăm o conversaţie normală.

Despre ce puteam să vorbim, în afară de muncă? Că unul dintre corpurile lui Gestalt tocmai se întorsese dintr-o permisie de un an în America, unde obţinuse un certificat de management, în timp ce celelalte trei desfăşurau simultan operaţiuni în insulele britanice? Că Gubbins suferea de o depresie majoră de când trimisese la moarte cinci bărbaţi şi şapte femei într-un apartament din Vatican? Cât despre mine, exista mereu subiectul fascinant al iminentei morţi a personalităţii mele – pusă la cale de cineva care se afla chiar în încăperea aia!

M-am uitat la oamenii ăştia şi i-am invidiat pe toţi, chiar şi pe bebeluşul cu scurgeri. Nu, mai ales pe bebeluşul cu scurgeri. Oamenii normali erau liberi să-şi vadă de viaţa lor de zi cu zi, cu problemele lor meschine, foarte convinşi

că lumea supranaturală nu-i va deranja vreodată. Hristoase, nici măcar nu credeau în supranatural. Cu asta trebuia să ne ocupăm noi. Până şi ceilalţi membri ai Curţii – cei care stăteau acolo, sorbind din băuturi şi mâncând aperitivele – aveau mai multă libertate decât mine.

Din câte ştiau ei, viitorul avea să fie bun – chiar mai bun decât prezentul. Dar eu ştiam că viaţa mea se va sfârşi curând, în ploaie.

Checquy nu-i o familie. Nici chiar în cele mai disfuncţionale familii nu-ţi trimiţi fraţii şi surorile în locuri periculoase şi nu-i pui să se confrunte cu atrocităţi, ştiind că probabil o să moară în dureri şi spaimă. Nu iei cadavrele fraţilor tăi mai mari şi nu pui să fie disecate – fiecare bucată catalogată şi distrusă – şi după aia îi laşi fără niciun alt memorial în afara unui nume într-un dosar.

Nu, nu suntem o familie.

Dar ar trebui să fim o echipă. Poate că nu ne plăcem unii pe alţii, dar ar trebui să ne respectăm şi să ne fim loiali unii altora. Când te duci la Moşie, e singurul lucru care ţi se promite. Că în Checquy poţi să ai încredere în cei din jurul tău.

Uitându-mă în jur la camarazii mei, m-am simţit mai trădată ca oricând. Ştiam dintotdeauna că întrunirile de felul acesta erau o ficţiune plăcută, dar politeţurile din seara asta erau o minciună sfruntată. În timp ce ne zâmbeam unii altora şi pălăvrăgeam despre vreme, unul dintre colegii mei plănuia să mă distrugă.

Cine putea fi? m-am întrebat în timp ce-i priveam. Cine avea puterea să-mi ia amintirile?

Farrier? Ar putea să mă elimine? Faptul că avea abilitatea să pătrundă în

mintea cuiva şi să se bage pe-acolo după voie o făcea candidatul cel mai probabil, dar îmi era datoare. Cercetările mele despre viaţa ei dezvăluiseră nişte treburi neterminate, pe care le urmărisem. Îşi făcuse nişte duşmani cumpliţi în ultimul conflict militar britanic, şi de curând reuşiseră s-o localizeze. În ultima săptămână, încercaseră să-i ucidă familia, iar eu îi împiedicasem, dezlănţuind Căpcăunii asupra lor. Ilegal. Îşi recunoscuse datoria faţă de mine, şi, cum îmi dovedisem recent loialitatea faţă de ea, nu vedeam de ce ar fi vrut să mă atace.

Alrich? Nimeni nu ştia exact care sunt puterile lui şi ce limite au. Ştim că vampirii au capacităţi mentale bizare, inclusiv hipnoza asupra prăzii. Dar de ce să-şi bată capul cu mine? Dosarele legate de el sunt enorme, şi e băgat în mai multe chestii murdare, dar acţiunile lui au fost totdeauna în interesul Checquy. N-a existat niciodată niciun indiciu că ar fi implicat în vreo trădare.

Pentru toţi, era la fel. Trebuiau comise crime şi apoi bine ascunse, dar nu puteam găsi nicio dovadă că ar fi fost motivaţi de altceva în afară de obişnuita meschinărie a omenirii. Cu toate cercetările mele, nu găsesc niciun răspuns.

Cu drag,
Eu

37

Myfanwy nu avea nici măcar suficient aer cât să ţipe, deşi şi-ar fi dorit, şi încă foarte tare.

E ca la naştere, doar că invers, îşi zise ea înainte să înceapă să se instaleze panica. În jurul ei pulsau carne şi muşchi, zdrobind-o. Îi ardea pielea, iar simţurile, nu cele pe care le avea toată lumea, ci cele care veniseră deodată cu Myfanwy Thomas, erau copleşite.

Impulsuri venite de la zeci de sisteme nervoase îi urlau în creier şi se luptau unele cu altele. Semăna cu colonia din Bath, dar acolo minţile şi trupurile fuseseră anesteziate, aşa că erau relativ supuse. Aici, erau înlănţuite, subjugate, aduse cu forţa împreună. Iar cubul încerca să-i facă şi ei acelaşi lucru.

Rămâi calmă, se gândi. *Nu intra în panică!* Încercă să-şi aducă aminte ce făcuse la Bath. Sondase, nu-i aşa? Analizase masa şi înţelesese ce era. Bun, deci trebuia să se adune şi să facă acelaşi lucru. Cu un efort dezgustător, elimină din percepţie ţipetele şi conflictul, şi îşi extinse delicat şi prudent conştiinţa pentru a ajunge la inamic şi a-l evalua. Parcă şi-ar fi dus un pai la buze şi i s-ar fi scurs un râu în gură. Chiar înainte să fie luată de val, Myfanwy îşi dădu seama că nu simte doar ce fac trupurile, ci şi tot ce au făcut vreodată. O potopiră amintiri reprimate, chinuitoare în disperarea lor.

Fiecare centimetru din trupul ei deveni dintr-odată ţinta tuturor senzaţiilor pe care le cunoscuseră vreodată oamenii din secţia de poliţie. Simţi focul atingându-i degetele în timp ce avea gheaţă pe ele. Părul îi fu smuls, iar scalpul masat cu afecţiune. Se încordă să vadă lumină şi fu orbită. Celulele cu conuri şi bastonaşe fură pătrunse de toate culorile. Plămânii primiră prima răsuflare şi se înecă. Pielea îi fu atinsă de mâini şi bumbac şi mătase şi guri şi piele şi apă şi unghii, şi primi un pumn în falcă şi o palmă pe obraz şi o mângâiere pe coaste. Simţi gust de condimente şi de zahăr şi de piersici şi de vomă

şi amăreala fripturii arse. Se înecă şi mirosi un parfum. Făcu dragoste în timp ce era pătrunsă. Altcineva poate că s-ar fi pierdut cu totul, dar ea era Myfanwy Thomas şi fusese născută brusc în ea însăşi. Ştia tot ce trăise în scurta ei viaţă şi îşi putea separa propriile senzaţii de ceea ce îi fusese băgat pe gât. Gândurile ei se ridicară la suprafaţă şi se smulse din mocirlă.

OK, deci nu mai fac aşa ceva. Întreaga experienţă năucitoare durase poate o secundă, dar în clipa aceea Myfanwy trăise câteva vieţi. Fără să se gândească, deschise gura să tragă aer în piept şi simţi ceva vânzolindu-i-se pe buze. Îşi încleştă fălcile. Ceea ce o împinse la acţiune. *Dă-o naibii!* îşi zise ea indignată. Nu putea ţipa şi nu putea lovi cu pumnii, dar mintea îi lansă un val care ar fi încremenit în loc o armată. În jurul ei, muşchii şerpuiau şocaţi şi rămâneau temporar nemişcaţi. Sondă, puternic şi rapid, şi găsi ceva care avea logică. Îi binecuvântă în tăcere pe Pionii Motha şi Carmine. Datorită descrierilor făcute de ei, avea vag cunoştinţă de ce se afla în jurul ei. Gândea greoi pentru că nu-i mai rămăsese decât puţin aer în plămâni. Însemna că trebuie să se mişte repede, mai ales întrucât cubul care controla minţile părea să-şi revină.

Nu era ca atunci când atingea o persoană sau un număr mare de persoane normale. Era un spaţiu în care era derutant să navighezi, din cauza impulsurilor contradictorii şi a cârpăcelii de bucăţi de corp. Totuşi, Myfanwy reuşi să repereze locul de unde veneau toate instrucţiunile şi făcu tot ce putu să-l izoleze de tot restul. Îşi aduse aminte şmecheria pe care o descrisese Thomas şi încercă să i-o plătească organismului, revărsând asupra lui senzaţii. Acum avea o bază de date relativ amplă pe care s-o acceseze, aşa că îşi adună puterile şi trimise un iureş de impresii, încordându-se să-şi copleşească inamicul. Însă creierul absorbi lesne informaţia, canalizând-o şi distribuind-o în reţeaua de lobi pe care-i recoltase de la victime. *Fir-ar să*

fie! îşi zise ea. Atacul, împreună cu eforturile de a izola creierul, o extenuase, şi simţea cum i se clatină propria apărare.

Îi ardeau plămânii. *O, Doamne!* se gândi Myfanwy. *Ajută-mă! Ajutor ajutor!* Lujerii moi o loveau peste urechi şi ochi, şi simţi ceva intrându-i în nas. Începea să dispară. *Ajutor!* Nu veni niciun ajutor. Şi rămase fără suflare.

În timp ce-şi pierdea cunoştinţa, îşi simţea vag corpul care intra în convulsii. Sistemul nervos îi era invadat. Şi apoi, aşa cum îşi pierduse controlul asupra membrelor, îşi pierdu şi controlul asupra puterilor. Năvăliră afară din ea, haotic, sălbatic. Un torent cu o mie de comenzi şi impulsuri diferite, proiectate din creierul ei panicat şi sfâşiind carnea care o ţinea.

Peste tot în jurul ei, carnea vibra şi-şi schimba strânsoarea, împingându-i corpul în picioare. Lujerii încetară să i se mai urce în nas, iar presiunea înfiorătoare se reduse într-o oarecare măsură. Auzi un sfârâit îndepărtat, şi după aceea nu mai fu susţinută de cub, ci îşi preluă greutatea pe propriile picioare. Trăgea în piept aer care mirosea a sânge. Ridică pleoapele şi zări o lumină rozalie slabă, care deveni mai puternică în timp ce pereţii de carne se dădură departe.

În jurul ei, cubul se dizolva, descompunându-se într-un lichid care sfârâia ca o cola agitată. Mirosul de acid îi ardea nasul şi o făcu să-şi recapete cunoştinţa. Se auzi un zdrăngănit când căzură pe podea oasele. Văzu o masă de materie cenuşie pe care o identifică drept creier chiar înainte să se dizolve şi să se transforme într-o mucozitate. Auzi un zgomot în spate şi, ameţită, se uită peste umăr.

— Tură Thomas, spuse bodyguardul ei masiv, cel care nu fusese tras în cub.

Stătea în pragul secţiei de poliţie, iar în spatele lui se aflau câţiva membri cu ochii căscaţi ai echipei Checquy, inclusiv Ingrid şi Micuţul Pion Alan.

— Tură Thomas, luaţi haina mea, zise bodyguardul.

— Hmm? făcu ea, înainte să-şi dea seama că era dezbrăcată şi plină de fluide corporale.

Slavă Domnului că nu m-am întors! se gândi ea când bodyguardul veni spre ea împroşcând lichid şi îi puse haina pe umeri.

— Tură Thomas, cred c-ar trebui să vă iau de-aici înainte să mi se dizolve pantofii, spuse el blând.

Myfanwy coborî privirea şi văzu că stătea desculţă pe o insuliţă de masă musculară. În jurul ei se formase o baltă întinsă de fluid caustic care încreţea pielea bocancilor bodyguardului. Prin încăpere erau împrăştiate cocoloaşe de piele şi oase, împreună cu câteva cadavre decolorate. Încuviinţă, iar el o luă în braţe ca pe un copil mic. Merse repede şi, după ce ieşiră din clădire şi coborâră treptele, o luă altcineva, când bodyguardul îşi aruncă bocancii. Pe scări se scurgea o şuviţă de fluid, însă imaginea care-i rămase în cap era cea a insuliţei care o ferise de acid, perfect plasată sub picioare.

★

O scurtă perioadă, totul fu înceţoşat. O nouă rulotă abia urma să vină, dar rechiziţionaseră camera de gardă a unui spital local, iar Myfanwy avu parte de un duş blând, dar minuţios, şi se opuse propunerii de a fi rasă în cap. În loc de asta, doctorii Checquy îi spălară părul cu nişte chimicale bizare şi o avertizară că s-ar putea să se decoloreze şi să trebuiască vopsit. În orice altă zi, lui Myfanwy nu i-ar fi surâs ideea de a fi îmbăiată în prezenţa mai multor persoane interesate, dar testele medicale din cursul dimineţii o deprinseseră cu ideea de a fi privită. Apoi fusese vârâtă în alt halat de unică folosinţă fără spate – al patrulea pe ziua aia. Şi-l trase în jos în talie în timp ce o asistentă Checquy îi tampona cu blândeţe pielea, care o mânca şi se cojea.

— Tură Thomas, zona e încă izolată şi contactăm familiile civililor, spuse Pionul Watson.

Cyrus era încă la faţa locului, supraveghind eliberarea unui nor enorm de fum negru. Până să termine echipa de legişti la locul faptei, Cyrus avea

să creeze un incendiu foarte controlat şi intens, care să acopere o multitudine de păcate. Avea să explice şi de ce rudele nu puteau primi cadavrele victimelor civile. Pentru moment, oamenii de ştiinţă din Checquy cutreierau cu diverse echipamente, schimbându-şi cizmele de cauciuc când începeau să se dizolve.

— E grozav, zise Myfanwy ca prin vis.

Coborî privirea şi văzu că asistenta înlătura cu grijă pielea moartă şi o punea în eprubete.

— Colonia spune că focul va trebui probabil explicat ca fiind opera vreunui incendiator nebun, zise Watson. Dar o să explice foarte clar că nu era afiliat niciunei grupări şi că avea un lung istoric de boli mintale. Nicio referire la nimic ce nu poate fi pomenit.

Morocănosul Pion scoţian nu chiar zâmbi, dar reuşi să se uite la Myfanwy astfel încât să sugereze că era amuzată de povestea de acoperire.

— Extraordinar! spuse Myfanwy. A, şi nu uita să-i duci înapoi haina asta bodyguardului meu masiv.

Se uită în jur după el, dar se dovedi că era în faţa uşii, împreună cu Micuţul Pion Alan, ca să-i ofere un pic de intimitate. Ceea ce o lăsa doar cu Ingrid şi cu Pionii Watson şi Motha, o femeie bodyguard care era dolofană şi avea peste 60 de ani şi asistenta medicală de la Checquy.

— N-o s-o vrea înapoi, zise Ingrid.

— De ce?

— Ăăă, se pare că acizii cu care erai acoperită erau extraordinar de corozivi, spuse Watson. Au ros bucăţi mari de piele.

— Au ros haina, dar nu m-au ros pe mine? întrebă Myfanwy.

— Mda, de-asta prelevă toate mostrele de piele, zise Motha. Şi au păstrat toată apa cu care te-au spălat. Doctorii au emis ipoteza că puterile tale te-au protejat de enzimele din acid – era organic, iar tu tocmai îl denaturai.

— Cum? întrebă Myfanwy, dezorientată.

Nici măcar nu se gândise să atace acidul – fusese prea ocupată încercând să ucidă creierul. A, şi să moară. Asta necesita o bună parte din atenţia ei.

— Se pare că sistemul tău imunitar a intrat în acţiune ca să te protejeze, zise Watson. Şi nici asta complet – de-asta arăţi de parcă te-ar fi ars soarele.

— Uluitor! se minună Myfanwy. Şi… stai o clipă? Şi ceilalţi membri Checquy care au fost traşi înăuntru? Bodyguardul meu? Steele?

Toată lumea se mohorî dintr-odată.

— Ce s-a întâmplat?

— N-au supravieţuit, spuse Ingrid cu glas scăzut.

Myfanwy îşi aduse aminte de cadavrele oribil decolorate care zăceau printre resturi.

— O, Doamne… şopti ea şi văzu imaginile din minte. Au fost mâncaţi.

— Numai cu cel mai pur noroc ai supravieţuit *tu,* Tură Thomas, spuse Motha cu blândeţe. Ca să fiu sinceră, încă un pic şi acidul ar fi început să provoace daune reale. Dacă n-ai fi distrus cubul din interior, ei bine…

Cuvintele tinerei se pierdură într-o tăcere impresionată.

Mă rog, Hristoase, doar n-a fost simplu, se gândi Myfanwy. *Am fost pe punctul de a fi dezmembrată pentru piese de schimb.* Nu avea niciun sentiment de triumf pentru supravieţuirea ei, simţea doar melancolie pentru moartea oamenilor ălora, oameni ale căror amintiri le trăise.

Şi apoi îi trecu prin cap un alt gând, de data aceasta perfid. Cine ştia dacă femeile din salonul ăsta erau toate loiale Checquy? Nici chiar Ingrid nu fusese examinată pentru depistarea implanturilor Altoitorilor. Acesta era un eveniment crucial. Dacă Altoitorilor li se transmitea că Myfanwy le putea distruge armele, n-ar mai fi stat pe gânduri s-o elimine. Nici n-ar fi trebuit să rişte să-şi folosească armele biologice pe ea. Un glonţ perfect pământesc tras cu un pistol perfect pământesc ar fi fost de-ajuns. Indiferent de ameninţările psihopatului jupuit la adresa lui Bronwyn, trebuia să comunice Curţii

adevărul despre implicarea Altoitorilor în aceste două atacuri. Dar întâi trebuia să afle în cine putea avea încredere.

— Ingrid, până unde au ajuns cu controalele medicale ale membrilor Curţii?

— Staţi să verific, spuse Ingrid şi se îndepărtă cu mobilul.

În timp ce solicita detaliile la Londra, Myfanwy se gândi la altceva.

— Pion Motha, ai văzut structura internă a cubului – poţi să-mi spui cât din creierele civililor mai rămăsese? Îmi aduc aminte că ai spus că unele părţi au fost extirpate.

Pionul închise ochii, aducându-şi aminte ce văzuse.

— Păi fuseseră ciopârţite, evident, zise Pionul. Din câte îmi dau seama, fusese făcută o oarece lobotomie selectivă – ca să fie îndepărtate părţile creierului care au legătură cu iniţiativa. Mă gândesc că ideea era să lase creierul central cu toată capacitatea de stocare, fără să aibă de-a face cu impulsurile individuale. Echipa de la faţa locului examinează rămăşiţele, dar acidul împiedică orice studiu semnificativ.

— Dar zici că e cel mai probabil ca personalităţile civililor să fi fost şterse sau distruse înainte să fiu eu trasă înăuntru, nu? întrebă Myfanwy concentrată.

— Nu ştiu sigur, mărturisi Motha. Dar ar fi logic.

Categoric ăsta e genul de lucru pe care l-aş aştepta din partea Altoitorilor, îşi zise Myfanwy. *Mai ales a nemernicului fără piele. Dar aş vrea să cred că înseamnă că nu i-am omorât pe oamenii ăia. Şi dacă mai exista vreo parte din ei în drăcia aia, atunci sper că acum şi-au găsit liniştea.*

— Tură Thomas, spuse Ingrid, acoperind cu mâna microfonul telefonului. La telefon e şeful Securităţii, Clovis. Spune c-a fost testat Calul Eckhart şi a trecut cu brio. Nu vrea să-mi spună cine e la rând acum.

— Dă-mi telefonul, te rog! Clovis, sunt Tura Thomas, spuse Myfanwy nerăbdătoare.

— Bună ziua, doamnă! se auzi glasul lui Clovis.

— Da, bună. Acuma, ce-i de nu ne spui cine intră următorul la control?

— Îmi pare rău, Tură Thomas! Ca să funcţioneze, totul trebuie să fie aleatoriu. Şi secret.

— Bine, zise Myfanwy. A mai fost testat până acum altcineva în afară de Eckhart şi de mine?

— Nu încă.

— O să fie în seara asta?

— Nu, răspunse Clovis. La sfârşitul weekendului.

— Minunat, dar, în ritmul ăsta, va trebui să lăsăm instrucţiuni pentru descendenţii noştri.

— Mai sunt încă patru membri ai Curţii de testat, spuse Clovis chibzuit. Ne mişcăm cât putem de repede.

— Bine, răspunse Myfanwy. Mulţumesc!

Închise şi dădu telefonul înapoi.

— Ingrid, convoacă o întrunire a Curţii pentru mâine-seară.

Până atunci, toată Curtea va fi trecut de controlul pentru implanturile Altoitorilor.

Gestalt n-avea niciun implant de-al Altoitorilor, îi aminti o parte a creierului ei. *Cel puţin, nu în corpurile pe care le avem noi în custodie.*

— Când pot să plec spre Londra? o întrebă ea pe asistenta medicală.

— Într-o oră? răspunse ea şovăitor.

— Bine, spuse Myfanwy, încrucişându-şi braţele. Între timp, să se ocupe cineva să-mi aducă nişte haine care au şi spate.

★

Drumul cu maşina până la terenul de aterizare a elicopterului fu parcurs în tăcere. Toată lumea era chinuitor de conştientă că unul dintre bodyguarzii masivi, al cărui nume se dovedise a fi Ronald, fusese înlocuit. Noul bodyguard, Emily, se încrunta netulburată. Traficul era greoi şi limuzina abia se târa. Myfanwy aruncă o privire spre bar şi ajunse cu tristeţe la concluzia că, deşi merita o tărie, probabil că nu era o idee bună, încă mai erau prea multe de făcut. În timpul ăsta, Micuţul Pion Alan se uita la ea

cu genul acela de veneraţie pe care băieţii tinerei îl rezervă femeilor puternice cărora le-au văzut fundul.

Probabil c-ar trebui s-o sun pe Bronwyn, se gândi Myfanwy. *Doar ca să mă asigur că e în regulă. Şi oare să aranjez să i se repartizeze un fel de bodyguarzi discreţi? Scula aia jupuită a dovedit că nu poţi să ai încredere în el.* Dar îşi dădu rapid seama că orice gardă i-ar fi dat lui Bronwyn ar fi putut să lucreze în secret pentru Altoitori. *Nu ştiu ce să fac mai departe,* îşi zise ea. *Nu pot decât să-l caut pe Altoitorul dispărut, iar asta trebuie să aştepte până mă întorc la Citadelă.*

Ştii ce, o s-o sun şi gata. Întinse mecanic mâna după noul ei mobil şi apoi îşi dădu seama că probabil că fusese înghiţit de cub, împreună cu pantofii ei comozi. Faptul că acum era înfăşurată într-o salopetă de camuflaj şi purta bocanci militari care-i erau prea mari nu-i prea îmbunătăţea dispoziţia. Se uită la Ingrid, care vorbea la mobilul *ei,* şi se gândi să-l împrumute înainte să-şi aducă aminte că nu ştia numărul lui Bronwyn şi nu era dispusă să sune la informaţii în faţa tuturor oamenilor ăstora. Myfanwy se lăsă pe spate şi închise ochii obosită. Ingrid încheie apelul şi-şi închise telefonul cu un pocnet.

— Întâlnirea a fost stabilită, Tură Thomas, spuse ea.

— Mersi, Ingrid! răspunse Myfanwy, aruncându-şi bocancii din picioare.

Nu se obosi să deschidă ochii când sună telefonul. Glasul lui Ingrid era liniştitor dacă nu ascultai ce spune.

— Tură Thomas? E şeful departamentului de comunicaţii.

Myfanwy deschise ochii şi luă mobilul, ridicându-se în capul oaselor.

— Alo?

— Bună seara, Tură Thomas! Sunt Carruthers, se auzi un glas timid.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea nerăbdătoare.

— Tot n-am reuşit să localizăm convorbirea aceea, spuse el pe ton de scuză.

— Încercaţi în continuare. Am deplină încredere în voi, răspunse ea.

— Mulţumesc, Tură Thomas! Totuşi, am reuşit să depistăm punctul de origine al faxului, spuse el, smulgând-o din inerţia dezamăgirii.

— Vorbeşti serios? exclamă ea.

Toţi cei din maşină tresăriră.

— De unde a venit? Ai o adresă exactă?

— Ăăă, da, Tură Thomas. E în Londra.

— Stai o clipă, zise Myfanwy.

Puse telefonul jos şi coborî paravanul care îi despărţea de şofer.

— Scuză-mă, dar cât mai avem până la elicopter? întrebă ea.

— Îmi pare rău, Tură Thomas, dar traficul e aglomerat, spuse şoferul, făcând un gest neputincios spre masa de maşini din faţa lui.

— Avem vreun fel de sirenă sau lumini? întrebă ea.

— Îmi pare rău, nu.

Myfanwy încuviinţă fără tragere de inimă şi ridică la loc paravanul.

— Tură Thomas? spuse Ingrid.

— Au aflat de unde a fost trimis faxul, spuse Myfanwy. E în Londra şi trebuie rezolvat acum, dar, după cum vezi, suntem blocaţi aici. Aşa că va trebui să deleg. Cine mai are telefon?

Se dovedi că avea toată lumea.

— Bine. Să-l sune cineva pe Calul Eckhart.

Îşi îndreptă din nou atenţia spre Carruthers, care aştepta pe linie.

— Foarte bine, poţi să-mi spui despre… *Ce-i?*

— Tură Thomas, numai telefonul meu are numărul Calului Eckhart în el, şi este cel la care vorbiţi dumneavoastră, zise Ingrid.

— *Bine.* Carruthers, sună-l pe băiatul tău cel nou, Alan, zise Myfanwy arţăgoasă, înainte să-i arunce telefonul lui Ingrid. Sună-l acum pe Eckhart!

Sună un telefon, iar Alan i-l întinse ei.

— Carruthers, dă-mi adresa. Stai o clipă, sună? o întrebă pe Ingrid.

Asistenta ei încuviinţă din cap.

— Dă-mi-l mie! Carruthers, dă-i adresa lui Ingrid!

Îi trecu telefonul şi-l duse pe celălalt la ureche.

— Reşedinţa Eckhart, se auzi o voce de femeie.

Rahat, cum o cheamă pe nevastă-sa? Îşi aducea aminte că Thomas scrisese despre petrecerea aia de Crăciun, dar nu putea să-şi aducă aminte numele.

— A, bună, doamnă Eckhart! Sunt Myfanwy Thomas.

— Myfanwy! Draga mea, e minunat să te aud! Joshua doarme după toate analizele alea medicale îngrozitoare. A trebuit să le faci şi tu?

— Azi-dimineaţă, devreme, răspunse Myfanwy agitată. Ăăă, e o urgenţă – poţi să-l trezeşti pe Joshua, te rog?

— Bineînţeles, îl aduc imediat!

Urmă o pauză, iar Myfanwy se uită la Ingrid, care terminase de scris adresa de la Carruthers.

— Mai e la telefon?

— Da, Tură Thomas.

— Minunat, mai ţine-l acolo. Alan, spuse ea, uitându-se după Pion, prinde biroul de pază de la Citadelă. Vreau situaţia Căpcăunilor care nu sunt în Reading. Acum!

— Tură Thomas, doamna Woodhouse vorbeşte la telefonul meu, zise Micuţul Pion.

— Ia-l pe-al meu, zise Emily în grabă, îndesându-i-l în mână.

Myfanwy încuviinţă. Se auzi un sunet din celălalt telefon, iar ea îl duse înapoi la ureche.

— Thomas, care-i treaba? se auzi vocea lui Eckhart.

Trebuia să-i recunoască meritul: abia se trezise, dar părea gata să intre în acţiune.

— Eckhart, sunt Altoitorii, spuse ea, fără să bage în seamă chiţăitul brusc al lui Emily. Unul dintre liderii lor e în Anglia şi mi-a trimis o ameninţare pe fax. Am localizat-o, iar sursa e în Londra. Sunt

blocată în Reading, aşa că va trebui să supervizezi tu echipa de asalt.

— Foarte bine, spuse el. I-ai activat?

— Doar o clipă, răspunse ea. Ingrid, dă-mi-l pe Carruthers.

Asistenta îi dădu telefonul.

— Carruthers, n-avem niciun motiv să nu atacăm acum sursa faxului, nu? N-o să ne trezim că e subsolul unui internat sau ambasada belgiană, nu?

— Nu, este o reşedinţă privată, Tură Thomas, veni răspunsul.

Myfanwy se uită la Micuţul Pion Alan, care sunase la Citadelă. Pionul încuviinţă şi îi întinse telefonul.

— Sunt Tura Thomas. Care-i situaţia Căpcăunilor din Londra? întrebă ea.

— Echipa doi încă mai face curăţenie în Reading; echipa unu e în Citadelă, gata de intervenţie, veni răspunsul.

— Activaţi echipa unu. O să acţioneze sub comanda Calului Eckhart. Va trebui să fim discreţi – pregătim un atac într-o zonă rezidenţială. O să vă contacteze într-o clipă Carruthers de la departamentul de comunicaţii ca să vă dea adresa.

— Da, doamnă.

Închise.

— Eckhart, echipa de asalt e pregătită. Bănuiesc că şi dacă vreunul dintre membrii Căpcăunilor e trădător, tot n-o să poată să te doboare. Sună-mă dacă mai ai nevoie de ceva.

— Bună treabă, Myfanwy! veni răspunsul. Sunt impresionat!

— Mulţumesc, Joshua! Încă ceva: niciun cuvânt niciunui alt membru al Curţii. Numai în cazul nostru s-a confirmat că nu avem implanturi de-ale Altoitorilor. Am motive să cred că cel puţin încă un membru al Curţii este trădător, şi nu ne putem permite ca Altoitorii să fie înştiinţaţi de acest atac.

— De acord. Dar nu va fi comunicată orice menţiune despre Altoitori automat către Nebuni, Lord şi Lady?

— Numai tu şi oamenii care sunt acum cu mine ştiu că e un atac împotriva Altoitorilor.

— Atunci te ţin la curent cu orice evoluţie, spuse Eckhart. La revedere!

— Baftă!

Myfanwy închise telefonul şi se rezemă de spătar cu un oftat. *Sunt un general,* îşi zise ea. *Trebuie să-i trimit pe alţii la luptă.* Apoi îi veni altceva în cap.

— Ingrid, am anulat convocarea pentru Harp Callahan, da?

— Da, Tură Thomas, imediat după ce aţi topit cubul, răspunse Ingrid. A putut să se întoarcă la meciul lui de crichet.

— A, bine, *asta-i* bine.

Presupun. Acuma, încă ceva.

— Emily, îi spuse ea gărzii. Bineînţeles că nu trebuie să-ţi spun că tot ce auzi trebuie să rămână absolut confidenţial. Dar asta e foarte, *foarte* important…

38

Myfanwy se trezi de două ori: prima dată când ajunseră la elicopter şi a doua oară când aterizară. Se înghesuiră cu toţii în liftul Citadelei, apoi se îndreptară către holul principal. Toată lumea era extenuată, mai puţin Pionul Alan, care părea să se distreze de minune.

— Ingrid, trebuie să mă schimb, zise Myfanwy când intrară în biroul secretarei. Vezi dacă s-a mai întâmplat ceva, te rog, şi poţi să aranjezi să ne trimită ceva de mâncare? Restul, vă rog să aşteptaţi afară din biroul meu, le spuse ea lui Emily, Micuţului Pion Alan şi bodyguardului masiv care mai rămăsese.

Era cu mâna pe uşă când o strigă Ingrid.

— Tură Thomas, Calul Eckhart la telefon.

Myfanwy se grăbi spre birou.

— Eu sunt. Ce se întâmplă? întrebă ea concentrată.

— Thomas, suntem gata să intrăm, se auzi vocea înăbuşită a lui Eckhart. Mai e ceva ce-ar trebui să ştim?

— Avem de-a face cu Altoitori, aşa că nu risca nimic. Dacă începe cineva să se umfle îngrijorător, atunci omoară-l direct – ultimul tip a ajuns să mă mănânce. Şi nu încerca să păstrezi nimic pentru prelevarea de mostre.

— În regulă, spuse el, părând surprins.

— Nu glumesc, Joshua! Distruge-i cu totul, mai puţin pe puţoiul ăla fără piele. Vezi dacă nu-l poţi aduce încoace.

— Bărbat fără piele; le spun şi celorlalţi.

— O să aştept veşti de la tine. Baftă!

— Mulţumesc!

Şi apoi închise.

Myfanwy lăsă telefonul din mână, sperând că Eckhart va trece cu bine peste asta. Intră în biroul ei, deschise portretul care dădea spre scări şi se gândi istovită la ascensiunea până în apartament. Dintr-

odată, scaunul capitonat din spatele biroului i se păru o variantă mult mai bună. *Doar câteva minute,* se gând ea, ieşind din bocancii militari şi străbătând tiptil camera. Se împiedică în salopeta ei supradimensionată şi se lovi de birou, dărâmând unul dintre teancurile de documente care se clătinau. Acesta se revărsă într-o cascadă de hârtii pe sugativă. *Minunat!* se gândi ea, instalându-se în scaun.

Se rezemă de spătar şi-şi puse picioarele pe birou. *Ce dracu' o să fac dacă nu-l prind pe Altoitorul jupuit? Cum naiba să-l găsesc pe acest Ernst von Suchtlen?* Dintr-odată iritată, împinse cu picioarele, înghiontind toate teancurile de acte de pe birou.

— Tură Thomas, sunteţi bine? se auzi glasul şovăitor al bodyguardului masiv.

— Da, fac ordine în nişte dosare! strigă ea.

— Ei bine, a venit mâncarea. Au pus-o în zona de primire.

— OK, vin! răspunse ea, ridicându-se cu un oftat.

Privirea îi căzu pe podea şi pe hârtiile răsturnate.

Se lăsă în genunchi şi ridică grămada. Nu erau dosarele secrete pe care le lăsase Thomas, ci fişe de personal. Căscă ochii holbându-se la o foaie de hârtie, apoi cotrobăi frenetic printre dosare.

În biroul lui Ingrid, Emily şi bodyguardul masiv se uitară unul la altul. Prin uşă se auzeau ţipete ascuţite şi multe hârtii mutate. Emily dădu din cap spre uşă şi ridică din sprâncene. Bodyguardul masiv clătină scurt din cap şi arătă cu bărbia spre ea. Dezbaterea tăcută continuă şi s-ar mai fi putut prelungi multă vreme, dar apoi uşile se dădură deoparte, iar Myfanwy ieşi, cu chipul lipsit de orice expresie şi hotărât. În urma ei, biroul era plin de foile pe care le aruncase într-o criză de furie. Ingrid ridică privirea surprinsă, iar Micuţul Pion Alan chiţăi pe scaunul lui.

— Convoacă în clipa asta Curtea! îi zise lui Ingrid.

— Tură Thomas? Am… Da, imediat. Şi Calul Eckhart? Se ocupă de atac.

— Nu-l scoate de-acolo, spuse Myfanwy. Chestia aia trebuie rezolvată. Însă cheamă-i pe toţi ceilalţi. Totuşi, nu face valuri. Nu poate să fie ca o întâlnire obişnuită, de care ştie tot personalul lor, şi după aia ştie toată organizaţia. Nu trebuie să existe niciun desfăşurător de convorbiri pe care să-l poată vedea oricine.

— Dacă chiar îţi faci griji să nu existe înregistrări, zise Micuţul Pion Alan, ar trebui să foloseşti sala securizată de comandă de la subsol. Telefoanele de-acolo sunt criptate şi nu sunt conectate la centrală. Şi e o gardă înarmată la uşă permanent.

Toată lumea întoarse privirile spre el.

— Ce-i? întrebă el. Lucrez la comunicaţii. Doar ce-am avut prelegerea de orientare generală azi-dimineaţă.

— Păi sună bine, zise Myfanwy. Sincer, îmi place ideea că o să fiţi amândoi într-un loc sigur. Duceţi-vă acolo şi daţi telefoanele. Dar, înainte, te rog să ne pregăteşti o maşină chiar acum. Voi doi veniţi cu mine! le zise bodyguarzilor.

— Da, Tură Thomas, răspunse Ingrid, dar poate aţi vrea să vă puneţi nişte pantofi.

— Pantofi? repetă Myfanwy fără să-i vină să creadă, cu mânia potolită pentru moment. Aşa e.

— Şi o haină, e răcoare în seara asta.

— În regulă, bine.

— Tură Thomas, ce…? începu Ingrid, dar glasul i se stinse neajutorat.

— Îţi aduci aminte despre ce-am discutat în Scoţia? întrebă Myfanwy cu glas scăzut.

Ingrid se uită la ea fără nicio expresie.

— Persoana infiltrată în Curte?

Lui Ingrid îi pieri tot sângele din obraji când încuviinţă.

— Mi-am dat seama.

Privi şovăitor la Pionul Alan, la Emily şi la bodyguardul masiv, şi apoi se apropie de urechea asistentei şi-i şopti un nume. Ingrid se crispă când auzi, iar Myfanwy se răsuci pe călcâie şi se

îndepărtă, urmată îndeaproape de Emily şi de bodyguardul masiv.

★

Myfanwy stătea în maşină, pierdută în gânduri, când se ridică uşa garajului. Emily şi bodyguardul masiv o priveau cu ochi mari în timp ce îşi frământa tâmplele cu mâinile şi trecea în revistă acuzaţiile.

Această persoană a trădat Checquy şi ţara.

Această persoană a deturnat fonduri masive şi, în complicitate cu Frăţia Ştiinţifică a Savanţilor, a pus bazele unei armate private în interiorul Checquy şi a răpit copii britanici fără talente, pentru a-i transforma în soldaţi.

Această persoană… această persoană poate spune Curţii că mi-a furat amintirile.

Această persoană poate arăta că eu sunt amnezica aia care s-a trezit şi a revendicat o poziţie influentă despre care nu ştia nimic. Şi o poate dovedi.

Această persoană îmi poate distruge viaţa.

— Ce fac eu aici? se întrebă. Ce-o să… Ce naiba se petrece?

Maşina se opri brusc şi afară se auzi un huruit. Se dovedi că erau protestatarii, care se adunaseră în jurul limuzinei pe care o vedeau ca pe o dovadă concretă a unei conspiraţii secrete sau cel puţin ca pe cineva care merita sâcâit.

— Nu-mi vine să cred!

Myfanwy deschise trapa din plafon şi se ridică, scoţând capul şi riscând să primească ouă sau legume stricate în nas.

— Oameni buni, plecaţi odată de-aici! Avem cu noi o femeie care intră în travaliu. Trebuie s-o ducem la spital!

Protestatarii tăcură o clipă.

— Şi e avocat! adăugă Myfanwy triumfătoare, scoţând telefonul lui Ingrid şi făcând nişte poze de o calitate înfiorătoare.

Grupul se împrăştie, iar maşina porni mai departe.

— Incredibil! zise ea, răsuflând greu.

Bodyguarzii făcură semne tăcute de încuviinţare prudentă, iar Myfanwy închise ochii. Făcând un efort, reuşi să se calmeze şi reîncepu să se întrebe încotro mergea.

Oare chiar o s-o fac? Chiar o să-i pun în faţa acestui fapt?

Persoana asta îmi poate distruge viaţa.

Se gândi la Gallows Keep şi la ororile care îl aşteptau acolo pe cel în care Checquy nu putea avea încredere. La pedepsele care i-ar fi aplicate celui care se infiltrase.

Şi după aceea se gândi la toate scrisorile pe care le citise. Îşi aminti disperarea şi speranţa şi efortul pe care şi le pusese Thomas în scrisori. În *ea.*

Persoana asta îmi poate distruge viaţa. Dar i-a distrus-o deja lui Thomas şi, pentru numele lui Dumnezeu, o să plătească!

Îşi îndreptă atenţia asupra lui Emily şi a bodyguardului masiv.

— Suntem pe punctul să acuzăm de trădare un membru al Curţii, spuse ea. Şi s-ar putea să apară ceva tensiuni şi neplăceri. Sunteţi pregătiţi să luptaţi?

Bodyguarzii schimbară între ei priviri surprinse.

— Sunteţi gata să muriţi? O să fiu sinceră cu voi – se petrece o trădare şi nu-mi permit să mai chem pe nimeni altcineva, mai ales că voi deja deţineţi informaţii uluitor de sensibile. Nu pot să fiu cu totul sigură că pot avea încredere în voi, dar măcar ştiu că nu puteţi să daţi niciun telefon ca să avertizaţi pe cineva, pentru că vă supraveghez.

— Tură Thomas, sunt loial organizaţiei. Jur pe ce am mai sfânt! zise serios bodyguardul masiv.

— Şi eu la fel, spuse Emily.

— Apreciez, dar am suferit deja nişte dezamăgiri, răspunse Myfanwy. Şi de aceea o să vă urmăresc fiecare mişcare cu puterile mele. Şi spun asta cu toată aprecierea pentru disponibilitatea voastră de a încasa un glonţ sau o lamă pentru mine: dacă vreunul dintre voi face vreo mişcare împotriva mea,

atunci o să se împuşte singur în cap. Şi *nu* e o metaforă.

Myfanwy îi ţintui intens cu privirea şi observă mulţumită că se uitară în ochii ei fără să se clintească.

Îşi petrecu restul călătoriei asigurându-se că sunt cu toţii înarmaţi corespunzător. Aveau amândoi pistoale la centură – de fapt, fiecare avea câte două, pe lângă o gamă destul de înspăimântătoare de cuţite, spray-uri iritante şi bastoane telescopice vârâte sub hainele mov-închis.

— Mda, foarte impresionant, spuse ea. Niciun crucifix sau gloanţe de argint?

— Alea nu merg decât dacă eşti preot sau eşti atacat de presă, zise bodyguardul masiv. Dumneavoastră ce fel arme aveţi, Tură Thomas?

Myfanwy clipi surprinsă.

— Ăăă, niciuna, mărturisi ea. Membri Curţii n-ar trebui să poarte arme. Cred că e o chestie de etichetă.

— Vreţi să vă dau eu? întrebă Emily. Avem un mic arsenal în portbagaj.

— Asta-i o idee drăguţă, zise Myfanwy. Dar m-aş simţi şi mai aiurea cu un pistol în mână.

Şi oricum nu sunt sigură că m-ar ajuta prea tare, îşi zise ea, amintindu-şi descurajată cât de prost se descurcase când îl înfruntase pe Goblet cu o armă. Nici măcar cărticica de instrucţiuni a lui Ingrid nu avea şanse să fie de ajutor.

Afară începu să plouă.

— Tură Thomas, adversarul dumneavoastră o să poarte armă? întrebă bodyguardul masiv.

— Nu… nu ştiu, răspunse ea. Dar o să fim într-o sală de consiliu. Şi restul Curţii va fi acolo, cu bodyguarzi.

— Când pleci la luptă, vrei să ai orice avantaj poţi obţine, spuse Emily cu blândeţe.

Bodyguarzii schimbară o privire şi se apucară să-i ridice cracul stâng al salopetei.

— O să vă punem o armă mică şi drăguţă într-un toc de gleznă.

— Excepţional! zise Myfanwy, distrasă de o spaimă bruscă.

Ce-o să se întâmple cu mine? se întrebă ea. Privi pierdută ploaia, invidiind maşinuţele care treceau pe lângă ei, îndreptându-se spre lucruri care nu erau ce trebuia să facă ea.

— Tură Thomas, am ajuns! spuse Emily, iar Myfanwy ridică privirea surprinsă.

Căzuse într-o reverie, iar acum se uita lung la Apex. În clădire se afla trădătorul – inamicul care plănuise să-i distrugă identitatea. Se gândi la Myfanwy Thomas originală, tânăra timidă care scrisese epistole pline de spaimele ei ascunse şi micile ei plăceri. Myfanwy închise ochii şi ridică o rugăciune, pentru Thomas şi pentru ea. Apoi lăsă furia să se acumuleze.

— Să mergem! spuse ea şi coborî din maşină.

Tresări în ploaie, dar urcă hotărâtă treptele complexului, chiar şi în ţinuta ei de camuflaj caraghioasă. Era flancată de bodyguarzi. Uşile se deschiseră în faţa lor. Pentru o clipă, Emily se ascunse în spatele ei, dar o scanare rapidă a trupului ei o asigură pe Myfanwy că mişcarea era dictată de considerente de securitate.

În foaier, fură întâmpinaţi de un însoţitor uluitor de slab, cu o ţinută impecabilă şi un stil slinos.

— Tură Thomas, bine aţi venit! spuse el cu o grimasă.

— Mersi, mă bucur să mă aflu aici! răspunse ea, oprindu-se fără să vrea, pentru că îi stătea în faţă.

Ăsta-i una din sculele alea care încă mai crede că poate să facă ce vrea cu Tura Thomas?

— Acuma, mişcă-te!

Se îndreptă cu capul sus spre lifturi şi împunse în buton. În timp ce aştepta, Emily spuse încet:

— Tură Thomas, Însoţitorul vorbeşte la un telefon şi se uită la noi.

Myfanwy încuviinţă.

— Vrei să-l omorâm? întrebă Emily, iar Myfanwy îi aruncă o privire şocată. Deci ăsta e un nu.

— Din câte ştiu ei, spuse Myfanwy prudentă, sunt doar prost dispusă după controalele de azi-dimineaţă şi incidentul de după-amiază. Probabil că doar anunţă Curtea că a ajuns Tura Thomas.

Urcară în lift şi, înainte să se închidă uşile, Myfanwy se uită urât la Însoţitor, care închisese telefonul şi se uita fix la ei. Acesta zâmbi slugarnic şi dădu din cap. *Ţine minte, Thomas nu este totdeauna foarte respectată,* îşi zise Myfanwy.

Poate c-ar fi trebuit *s-o las pe Emily să-l omoare.*

Myfanwy şi bodyguarzii ei se îndreptară spre sala de şedinţe. În faţa uşilor se aflau două gărzi din Apex, în poziţie de drepţi, ambii la fel de masivi ca şi bodyguarzii ei.

— Bună seara, Tură Thomas! spuse cel din stânga. Curtea este întrunită şi vă aşteaptă. Puteţi intra împreună cu bodyguarzii.

— Mulţumesc! zise Myfanwy.

Toate aceste bune maniere îi secau furia – şi asta era periculos. Se uită în urmă la Emily şi la bodyguardul ei masiv.

— În regulă, hai să mergem!

Trecură pragul şi cotiră să intre în sala de consiliu.

Myfanwy se opri brusc. Încăperea era goală, cu excepţia persoanei pe care venise s-o acuze.

— Bună seara, Myfanwy!

39

Dragă Tu,

Mi se apropie sfârşitul.

Ăsta a fost un pic de haz de necaz. Aş vrea să pot spune că am ajuns într-o stare de calm Zen. Că am acceptat distrugerea ce va să vină. Dar problema este că nu mi-a mai rămas aproape deloc timp. Raţa a zis că mai am cel mult o lună (Dumnezeu să mă ajute, indic o raţă ca sursă autorizată!), iar luna aceea aproape că s-a încheiat. Pur şi simplu, nu suport.

Nu ştiu dacă o să primeşti scrisoarea asta. Nu ştiu dacă azi e ziua când se întâmplă. Poate că o se deschidă brusc uşa şi o să fiu târâtă de-aici, şi o să găsească resturile scrisorii ăsteia, şi, şi… mă tot pomenesc făcând mici atacuri de panică. Orice zgomot puternic mă scoate din minţi. Orice bătaie în uşă, orice scrâşnet de cauciucuri sau claxon care se aude de-afară. Îmi tremură mâinile.

Ştiu că fiecare zi a fost un dar, şi ştiu că ar trebui să fiu recunoscătoare, dar e foarte greu. Detest situaţia asta. Îl detest pe cel care mă va trăda, oricine ar fi el. Ajung la capătul timpului care mi-a fost acordat şi tot nu ştiu de ce o să mi se întâmple aşa ceva. Asta-i partea care mă sâcâie cel mai tare. Ştiu că o să-mi pierd toate amintirile, iar asta e îngrozitor. Dar posibilitatea să mor fără să ştiu măcar motivul e şi mai rea.

Am găsit o grămadă de lucruri în timpul documentării. Vendete. Deturnări de fonduri. Dar ce legătură au cu mine? De ce să vrea cineva să mă omoare?

În ultima vreme, am aflat multe despre colegii mei. Farrier a fost eliminată din

testamentul tatălui ei. Comunicarea regulată a lui Gubbins cu o femeie din Mongolia. Faptul că soţia lui Grantchester a pierdut trei sarcini în trei ani. Mă uit la toate aceste informaţii minore şi mă întreb dacă sunt importante.

Ce mi-a scăpat?

În sinea mea, am crezut că pot împiedica acest viitor. Am crezut că, dacă găseam un răspuns sau aflam la timp să nu spun sau să fac ceva, atunci aş putea evita profeţia Lisei. Avertismentele şoptite cu frenezie de băieţelul de la Moşie aveau să se dovedească greşite. Raţa ar fi putut fi dată deoparte.

Nu îndrăznesc să nu-mi mai fac treaba, de teamă că asta ar ridica întrebări şi că aceste întrebări ar putea fi catalizatorul pentru moartea mea. Aşa că am muncit din greu, chiar şi în timp ce-mi făceam cercetările particulare. Am lucrat până când aproape că am picat. Dar în timp ce încercam să mă pregătesc pentru orice situaţie şi-mi îndeplineam şi îndatoririle de Tură a Checquy, mi-a trecut timpul. N-am mai ajuns niciodată la Baza Caius şi n-am aflat niciodată cine se află în spatele ei. Nu ştiu cine o să mă atace şi cine o să mă omoare. Nu pot să-ţi spun cine îţi sunt duşmanii.

Îmi pare rău că nu pot să-ţi ofer toate răspunsurile.

Asta e ultima scrisoare pe care o mai scriu.

Eu

40

— Bună seara, Nebun Grantchester!

Ceva a mers foarte, foarte prost, se gândi Myfanwy, cercetând sala de consiliu, cu lipsa vădită de martori şi ne-trădători. *Nu-i timp de şovăială.*

— Împuşcaţi-l! le spuse ea bodyguarzilor.

Aceştia îşi scoaseră armele din toc, iar ea închise ochii când răsunară două împuşcături, câte una de fiecare parte. Când deschise ochii, Grantchester stătea tot aşezat, nevătămat şi părând sardonic.

— Îţi apreciez gândirea rapidă, spuse el.

Myfanwy se uită la bodyguarzii ei şi-i văzu pe amândoi întinşi la podea, cu răni de glonţ în ceafă. În spatele ei, stând precauţi la câţiva metri, cei doi gardieni de la uşă, cu armele îndreptate spre ea. Myfanwy sfâşie cu puterile ei şi, la unison, bărbaţii îşi îndepărtară armele de ea şi se împuşcară unul pe celălalt.

— Gândirea *foarte* rapidă, se corectă Grantchester, iar zâmbetul calm de pe chip deveni un pic mai periculos.

Myfanwy îşi extinse prudentă puterile. Sub pielea lui Grantchester clocotea un torent de senzaţii. În timp ce-l privea, ochii îşi schimbară culoarea, dâre de tuş unduindu-se peste sclerotică. Irisurile îi fură învăluite de beznă. Miji ochii şi îşi încleştă mintea în jurul trupului lui. Rezervoarele lui de chimicale şi enzime se învolburau, încercând să se elibereze. Porii – orificii minuscule care vibrau – nu-şi puteau îndeplini sarcina, din cauza ei. Grantchester icni, iar ea îşi dădu seama că reflexele ei le depăşiseră pe ale lui.

Totuşi, sistemul de atac al lui Grantchester era aşa de complex, cu atât de multe redundanţe, încât controlul necesita toată concentrarea lui Myfanwy. Dacă ceda fie şi numai un pic, încăperea s-ar fi umplut cu vreun cocktail de substanţe chimice organice. Nu mai putea face şi efortul de a-l

împiedica să se mişte, iar el se ridică smucit în picioare, gâfâind din greu.

— Fir-ar să fie, dar chiar e neplăcut! spuse el răguşit. Presupun c-ar fi trebuit să iau în considerare noile tale abilităţi. Ultima dată… mă rog, şi ultima dată ai depăşit aşteptările. Dar asta e de-a dreptul uimitor.

Ei bine, ăsta-i un mic impas amuzant, îşi zise ea încordată. *Niciunul dintre noi nu-şi poate folosi puterile ca să-l doboare pe celălalt.* Se gândi la pistolul aflat în tocul de la gleznă şi se întrebă dacă ar fi îndrăznit să-l scoată, deşi împărţirea atenţiei părea cel mai nefericit lucru pe care îl putea face.

Dintr-odată, Grantchester strigă:

— Norman, Miriam, intraţi, vă rog!

Alţi bodyguarzi masivi, ca să iasă din impas, îşi zise ea. Se deschise o uşă laterală şi apărură două persoane. Erau totuşi mult mai scunde decât anticipase ea. Una dintre ele era chiar mai scundă decât Myfanwy. Cealaltă era mai înaltă, dar îngrozitor de subţire şi deşirată.

Ce fel de agenţi secreţi foloseşte Grantchester? se întrebă Myfanwy până să apuce să se uite bine la ei. *Ah… copii.* Cel scund era o fetiţă de vreo 11 ani, iar cel mai înalt era unul dintre adolescenţii ăia făcuţi exclusiv din coate şi mărul lui Adam. *Şi solzi,* remarcă ea. Ambii purtau arme, dar nu asta îi atrase ei atenţia. Tânărul deşirat era acoperit cu solzi de culoarea pielii, care sclipeau în lumină. Avea faţa despicată de cicatrice lungi, care porneau de la colţurile gurii. Fetiţa avea nişte gheare uriaşe care-i ieşeau din degete. Ambii o priveau pe Myfanwy cu ochi lipsiţi de viaţă.

Absolvenţi de la Baza Caius, bănuiesc, îşi zise ea tot mai îngrozită. *Şi acum ce fac? Dacă îl eliberez pe Grantchester ca să-i dobor pe ei, o să-şi poată folosi puterile. Deşi nu şi-ar gaza propriile trupe, nu?* se întrebă ea şi apoi ajunse rapid la concluzia că ar face-o cu siguranţă. *Şi eu ce fac?* În momentul acela, Nebunul luă decizia în locul ei.

— Doborâţi-o! ordonă el.

Tânărul zâmbi şi se îndreptă către ea, deschizând gura. Sâsâi, iar gura îi era sângerie pe dinăuntru.

— Nu! exclamă Myfanwy panicată, smulgându-şi puterile de la Grantchester.

Înainte să le poată îndrepta spre tânăr, fetiţa se repezi înainte, mişcându-se cu o viteză neomenească, şi sări lovind-o cu un upercut în falcă. Myfanwy se clătină şi căzu pe spate pe podea, străduindu-se să rămână conştientă. În depărtare auzi glasul lui Grantchester şi se sili să deschidă ochii.

— Nu-i moartă, nu? întrebă Nebunul.

— Nu, stăpâne, spuse fetiţa. Ai vrea să fie?

Ghearele i se lungiră şi începură să picure un fluid negru vâscos. Îşi ridică buzele şi dădu la iveală o gură plină de colţi.

Myfanwy îşi întinse slăbită mâinile şi puterile ca s-o respingă pe fetiţă, dar băiatul solzos era acolo. Degetele lui uscate le prinseră pe ale ei, iar Myfanwy simţi cum îşi pierde controlul. Fetiţa se smuci puţin, dar asta fu tot. Iar Myfanwy simţea cum o cuprinde o amorţeală, estompându-i percepţia asupra celor din jur. Se luptă cu ea, dar, cu o smucitură, abilităţile ei amuţiră.

Ah, ce dracu' e asta? se întrebă ea. Îşi simţea abilităţile, dar nu le putea folosi. Oare doar îşi închipuia sau chiar îşi simţea sinapsele închizându-se ineficient?

— A durat puţin mai mult ca de obicei, Norman, spuse Grantchester blând.

— S-a împotrivit destul de tare, stăpâne, răspunse băiatul solzos pe ton de scuză.

— Nu te văita, replică Grantchester tăios, şi ambii acoliţi se îndreptară.

— Da, stăpâne! spuseră ei la unison.

— Ridicaţi-o în şezut! porunci Grantchester.

Tânărul îşi ţinea degetele strâns peste ale ei, dar cu cealaltă mână o ajută să se ridice. Myfanwy îşi mişcă uşor falca şi tresări. Spre marea ei surprindere, părea să mai fie conectată încă de restul

craniului. *Jăvruţa aia are un braţ puternic,* se gândi ea confuz.

— Myfanwy.

Îşi îndreptă privirea spre Nebun.

— Acum, că am scăpat de formalităţile astea şi eşti un pic mai flexibilă, poate c-ar trebui să ne mutăm într-un decor mai confortabil?

Fără să-i aştepte răspunsul, se întoarse şi se îndepărtă. Copiii de la Baza Caius o ridicară în picioare. Membrele îi erau aproape la fel de puţin cooperante ca şi puterile, dar reuşi să-şi târască picioarele stângaci când Grantchester îi conduse prin uşa laterală şi o luă pe un coridor spre biroul lui.

Durerea de la lovitura din maxilar se atenua puţin, iar ea privi curioasă în jur. Biroul era frumos – mai frumos ca al ei. Pe-aici se revărsa bogăţia, şi se vedea. În şemineu trosnea focul. Pereţii erau acoperiţi cu lambriuri de lemn calde şi portrete mari, asemănătoare cu cele care-i decorau ei biroul. Nişte draperii grele încadrau o fereastră uriaşă, dar privirea îi fu atrasă de un birou masiv, în spatele căruia se instalase Grantchester. Acesta făcu un semn, iar Myfanwy fu condusă spre scaunul din faţa biroului. Tipul solzos menţinu contactul, punându-şi mâna pe gâtul ei. Fetiţa se mută şi-şi luă locul în spatele Nebunului.

— Ei bine, în sfârşit, spuse Grantchester. Avem multe de discutat, dar, înainte să începem, vrei ceva de băut? E destul de târziu şi a fost o zi destul de lungă ca să justifice un cocktail.

Se ridică şi deschise un dulap care dădu la iveală un bar bine aprovizionat.

Deci o să ne prefacem că e doar o discuţie obişnuită? se întrebă Myfanwy. *OK; pot să fiu şi eu politicoasă, dacă poate şi el.*

— Foarte drăguţ din partea ta, dar nu-mi trebuie, zise Myfanwy cu răceală.

Voia să aibă treze cât de multe simţuri se putea. Se uită la Grantchester cum combina, amesteca şi îşi turna băutura. Era un bărbat foarte frumos, îşi zise

ea. Înalt şi bine făcut, cu un păr negru frumos tuns. Era îmbrăcat într-un costum strâmt şi mirosea bine. Ce păcat că se dovedise că el e trădătorul!

— Am auzit despre evenimentele din Reading, comentă Grantchester peste umăr. Chiar a fost aşa de rău încât să impună prezenţa micului Callahan?

— În momentul acela, părea cea mai bună variantă, răspunse ea. Doar norocul a făcut să fie distrusă entitatea înainte să ajungă el.

— Ce noroc c-ai scăpat relativ nevătămată! spuse Grantchester în timp ce se aşeza la loc pe scaun. Acum, trecând la afaceri. Mă aştept să-ţi fi dat seama că restul Curţii nu vine. N-au primit niciodată convocarea.

Lui Myfanwy îi stătu inima. Nu prea avea speranţe, dar ar fi dat mult să-l vadă pe Alrich intrând pe uşă. Sau chiar pe Lord şi pe Lady.

— Wattleman doarme în reşedinţa lui securizată, Farrier îşi petrece seara analizând visele tuturor elevilor de la Moşie, iar Alrich e în Scoţia. Şi, datorită alertei sporite şi a necesităţii verificării tuturor, Casa Apex funcţionează cu personal minim în weekendul ăsta.

— Dar de unde ai ştiut că urma să te deconspir? întrebă Myfanwy consternată.

— Biroul tău şi cel al secretarei tale au microfoane, răspunse el fără nicio consideraţie. Am dispozitive de ascultare acolo de când era biroul meu. Ai fi uluită de ce chestii zic oamenii când aşteaptă să intre la tine. De fapt, nu le-am mai folosit de ani de zile, dar, după ultimele evenimente, am pus pe cineva să asculte tot timpul.

Zâmbi şi luă o gură de martini.

— Aşa că, atunci când te-am auzit spunând că ştii cine e celălalt agent dublu din Curte, l-am sunat pe unul dintre oamenii mei din Citadelă, urmă Grantchester. Era de gardă la sala de comandă a Citadelei şi i-am ordonat să-i oprească pe asistenta ta şi pe Pionul ăla tânăr. Mă rog, să-i oprească şi să-i împuşte, se corectă el.

Myfanwy simţi un fior oribil de durere când îl auzi, şi clipi ca să nu lase lacrimile să se adune.

— De fapt, zise Grantchester, toate trupele care erau de gardă la sala de comandă sunt ale mele. Trebuie să gândeşti strategic când îţi alegi oamenii, ştii tu. Oricum, de ce l-ai târât pe Pionul ăla tânăr după tine? întrebă el curios. Dacă nu te deranjează că întreb.

— S-a nimerit acolo, zise Myfanwy încet. M-a auzit vorbind despre Altoitori şi n-am vrut să risc să spună şi altcuiva.

— Ştiu exact ce vrei să spui, răspunse Grantchester. În definitiv, nici eu nu puteam să te las pe tine să spui altcuiva despre loialităţile mele împărţite, nu? Ceea ce mă aduce la aceeaşi întrebare. De unde ai ştiut?

Myfanwy se gândi să-i dea nişte instrucţiuni creative despre unde ar putea să se ducă şi ce să-şi facă la sosire, dar se abţinu.

Vorbeşte, îşi zise ea. *Câştigă timp. S-ar putea să apară ceva, vreo ocazie.* Trase adânc aer în piept.

— Păi, poate că-ţi aduci aminte că, imediat după ce a fost demascat Gestalt ca trădător, m-am dus să-l văd la Gallows Keep, începu ea.

— Da, dar m-a asigurat că nu ţi-a zis nimic foarte util, răspunse Grantchester, luând o înghiţitură mică din pahar.

Cum? se întrebă Myfanwy. *A, da, celelalte corpuri. Fireşte că au păstrat legătura.*

— De fapt, mi-a spus câteva lucruri care mi s-au părut *foarte* interesante, zise Myfanwy.

Simţi o împunsătură de satisfacţie când lui Grantchester i se aşternu o expresie acră pe chip.

— Serios? întrebă el. Ce anume?

— Păi, una dintre informaţiile minore pe care le-a scăpat a fost că mai exista un trădător în Curte, zise Myfanwy.

Poate că măcar îl bag pe Gestalt în belea.

— Şi nu mi-a fost greu să cred, adăugă ea, privindu-l drept în ochi.

— Nu sunt sigur că înţeleg.

— Am dat peste câteva chestii care nu prea aveau logică, spuse Myfanwy, sprijinindu-se de spătar şi enumerând pe degete. În primul rând, există o tabără de antrenament secretă pentru o armată privată, înfiinţată sub auspiciile Checquy. Baza Caius.

La auzul numelui, simţi mâna tânărului solzos mişcându-i-se pe gât, iar fata din spatele lui Grantchester se foi stânjenită.

— E în Ţara Galilor, puţin cam izolată şi puţin cam spartană, dar are nişte dotări medicale foarte frumoase. Şi, bineînţeles, e cât se poate de ilegală. În al doilea rând, e faptul dureros de evident că Gestalt n-ar fi putut să pună la cale o învârteală administrativă aşa de complicată. O scamatorie financiară cu scopul de a sustrage fonduri substanţiale, evitând în acelaşi timp controalele, cu excepţia celor mai meticuloase. Justificări juridice pentru a obţine copii care nu aveau absolut niciun talent neobişnuit – copii excluşi în mod expres din sfera de competenţă a Checquy. Acum, ştim amândoi că Gestalt a fost promovat în Curte pentru abilităţile lui remarcabile de bătăuş, nu pentru calităţile intelectuale. După aceea, am avut o mică întâlnire între patru ochi cu un mai-mare de la Broederschap. M-a găsit, în pofida faptului că plecasem pe furiş din Citadelă, printr-un tunel subteran. Probabil că îi dăduse cineva pontul. Şi, *apoi,* mă rog, mai e şi chestia aia nesemnificativă cu atacul asupra mea. Nu atacul din după-amiaza asta, înţelegi tu, deşi şi ăsta a fost nasol. Nici incidentul încântător din Bath n-a fost deosebit de plăcut. Dar vorbesc acum despre atacul care m-a lăsat stând în parc, înconjurată de cadavrele unor însoţitori, fără nicio amintire despre cine eram.

— Şi voiai să spui asta întregii Curţi? întrebă Grantchester.

— Păi speram să ţin pentru mine partea cu amintirile, zise Myfanwy. Dar eram dispusă să o dezvălui, dacă aşa te puteam doborî pe tine.

Grantchester o ţintuia cu privirea, cu chipul lui frumos lipsit de expresie.

— Oricum, deşi Gestalt n-avea cum să fi tras sforile, tu puteai, fără probleme, urmă ea. Ai fost Tură mulţi ani, cu autoritate asupra finanţelor. Noi doi am pus la cale suficiente operaţiuni sub acoperire ca să ştim cum se face. Puteai să înfiinţezi o mică şcoală şi s-o întreţii după ce ai avansat la rangul de Nebun. La urma urmelor, tu ai fost responsabil pentru restructurarea financiară a întregii organizaţii. În timpul acelei reorganizări puteau fi ascunse tot felul de lucruri.

Grantchester o privea cu ochi lipsiţi de emoţie şi avea mâinile împreunate în formă de piramidă pe birou, însă Myfanwy continuă neabătută:

— Gestalt a mai zis şi că am fost promovată în Curte în mod deliberat, că aşa voiau Altoitorii. Dar pun pariu că tu ai venit cu ideea. Tu, cu reputaţia ta de a face promovări neconvenţionale care se dovedesc a fi geniale. Tu, care poţi cântări punctele forte şi slabe ale oamenilor. Ştiai c-o să fiu o Tură excelentă. C-o să fac organizaţia să funcţioneze fără hopuri. Şi c-o să compensez pentru lipsa evidentă de abilităţi în acest domeniu a lui Gestalt. Şi c-o să fiu mult prea ocupată ca să investighez orice fel de anomalii supărătoare şi că eram prea reticentă ca să-ţi stau în cale, chiar dacă aş fi dat peste vreuna. Acum, în ceea ce priveşte întâlnirea dintre mine şi Graaf-ul Gerd de Leeuwen, ei bine, o să mărturisesc că am crezut că Nebunul Alrich mi-a făcut-o. Adică, eram într-un club de noapte cu nişte prieteni, şi era şi el acolo, în căutare de trupuri sexy de golit de sânge. Am dat unul peste altul şi, imediat după aia, am fost înconjurată de o grămadă de belgieni mari şi care nu-şi puteau coordona mişcările. Mi-am imaginat că Alrich îşi secase amicul şi după aia dăduse un telefon scurt la un număr de mobil belgian. S-ar putea să te mai intereseze, Conrad, să afli că, după ce am fost atacată acum două săptămâni, m-am strecurat printr-un coridor secret care duce din biroul meu într-un garaj privat. Şi acolo, în toiul căderii mintale prin care treceam, am fost prinsă într-o ambuscadă. Numai Turele pot avea

acces la tunelurile alea. Şi toate cele patru corpuri ale lui Gestalt erau plecate din oraş în seara aia. Sunt dispusă să pun pariu că ai câteva intrări private şi poate şi ceva echipamente de supraveghere, şi aşa ai intrat în Citadelă şi mi-ai distrus memoria. Şi probabil că tot aşa ai ştiut că am ieşit săptămâna trecută şi ai pus pe cineva să mă urmărească.

— Acum, asta nu prea e convingător, spuse Grantchester.

Părea amuzat, ceea ce pe Myfanwy o înfurie.

— Nu, zise ea. Şi de-asta n-am spus nimic. Însă de curând am avut motive să studiez toate dosarele de corespondenţă – oficiale şi personale – şi am dat peste anunţul pe care l-aţi trimis tu şi soţia ta când aţi adoptat copilul.

Myfanwy trase aer în piept şi socoti cum să continue.

— Am fost interesată în mod special de portretul de familie. Vezi tu, soţia ta îmi părea cunoscută – şi nu doar pentru că este doamna Grantchester. Când l-am interogat pe Gestalt, am avut ocazia să văd prin ochii lui. *Toţi* ochii lui Gestalt, adăugă ea ameninţător. S-a dovedit că Gestalt are un al cincilea corp – unul mai mic –, şi acest corp era în compania soţiei tale, cu ochii ei albaştri pe care nu-i poţi uita. Aşa c-am făcut nişte cercetări şi am descoperit că Eliza Gestalt şi-a luat o permisie de lungă durată acum ceva vreme – şi s-a întors chiar înainte să adoptaţi voi copilul. Şi mai sunt şi altele. Ştiu că are o cicatrice pe abdomen şi că în ultima vreme a fost mai rezervată. Pe scurt, cred că băieţelul pe care l-ai adoptat este copilul lui Gestalt. Cred că *este* Gestalt. Lucrezi pentru Altoitori, nu-i aşa, Conrad? Nu mă mir că voiai să ajungă la Apex orice bucăţică de informaţie, pentru analiza ta strategică de risc. Voiai să fii sigur că ştiai tot ce ştim şi noi.

— Ei bine, asta este foarte impresionant, zise Grantchester.

Zâmbi într-un fel care o făcu pe Myfanwy să-şi dorească să-i spargă nasul.

— Ai enumerat totul foarte metodic. Muncă de detectiv foarte bine făcută.

— Probabil că te-ai amuzat văzând cum mă străduiam disperată să ascund amnezia, zise ea tăios.

— Păi, de fapt, nu eram siguri cât de mult din amintiri s-a dus, răspunse el liniştit. E plăcut să aflu că, de fapt, a funcţionat.

Ah, doar nu vorbeşte serios! îşi zise Myfanwy. *Nici măcar nu* ştia?

— Ce să funcţioneze? întrebă ea.

— Păi, e o poveste lungă, spuse Grantchester. Eşti sigură că nu vrei ceva de băut?

Myfanwy nu spuse nimic.

— Nu-i nevoie să te uiţi urât la mine, e doar semn de bună-creştere să-ţi ofer de băut. Deşi, de fapt, mă fac vinovat de o încălcare îngrozitoare a etichetei. Înainte să mergem mai departe, permite-mi să-i prezint pe protejaţii mei. Acesta este Norman, cu care te-ai mai întâlnit, dar nu pari să-ţi aduci aminte.

Myfanwy clătină din cap.

— Ei bine, măcar atât a făcut cum trebuie. Vezi tu, Norman, aici de faţă, este responsabil pentru actuala ta amnezie.

Myfanwy aruncă o privire peste umăr.

— O, da, continuă Grantchester. A venit cu mine, împreună cu câţiva Însoţitori, la Citadelă, ca să te prindem, să-ţi extirpăm memoria şi să te scoatem din incintă.

— De ce? întrebă Myfanwy.

— Erau mai multe posibilităţi, spuse Grantchester. De fapt, am avut de-ales. Ai fi uluită să ştii cât de maleabilă poate fi o persoană fără amintiri. Dacă o aduci în situaţia potrivită, poate fi foarte deschisă la sugestii.

— Voiai să mă faci să lucrez pentru Altoitori? întrebă ea îngrozită.

— Sau să îndeplineşti diverse roluri recreaţionale, zise Grantchester firesc.

Myfanwy simţi o greaţă dezgustătoare urcându-i din stomac, şi probabil că i se citi pe faţă, pentru că Grantchester izbucni în râs.

— Glumesc, spuse el, ştergându-se la ochi. Nu fi caraghioasă! Nu, nu, urma să facem o serie de teste pe tine şi apoi să te disecăm.

— Am înţeles, spuse Myfanwy, răsuflând adânc ca să se calmeze.

— Sau ceva în direcţia asta – totul a fost mai degrabă o decizie bruscă.

— Şi de ce ai decis brusc să faci aşa ceva? întrebă ea. Nu era riscant? Te-ai gândit că n-o să observe nimeni c-am dispărut?

— Ar fi urmat, desigur, o investigaţie, spuse Grantchester. Dispariţia unui membru al Curţii ar fi fost anchetată în amănunt. Vai, s-ar fi oferit chiar un Nebun să se ocupe personal, împreună cu o echipă aleasă pe sprânceană. Şi o astfel de ofertă ar fi fost susţinută cu recunoştinţă de cealaltă Tură. Pot să te asigur că orice dovadă rămasă după înlăturarea ta pripită ar fi fost ascunsă sub preş. Dar a trebuit să fie pripită pentru că în seara aia mi s-a adus la cunoştinţă că Tura Thomas pătrunsese cu câteva săptămâni în urmă în Baza Caius. Unul dintre gardieni fusese găsit cu un fel de criză. Toate evenimentele de genul ăsta sunt analizate îndeaproape, de teamă că vreunul dintre subiecţii de la Caius ar putea avea efecte neprevăzute asupra celor din jurul său. Analize de sânge aprofundate, tomografii… înţelegi situaţia. Până la urmă, au găsit dovezi că l-ai controlat – amprentele tale psihice, dacă vrei. Ţii minte toţi anii ăia de teste de la Moşie? Ei bine, rezultatele acelea au fost împărtăşite, neoficial, cu personalul de la Caius, şi unul dintre membrii personalului a recunoscut caracteristicile puterilor tale. Trebuie să recunosc că la început nu mi-a venit să cred. Micuţa Myfanwy Thomas era tot timpul cu nasul în registre. Era prea adânc prinsă în operaţiunile de zi cu zi ale Checquy ca să aibă timp să facă orice documentare suplimentară. Sau aşa credeam noi, adăugă Grantchester. Şi apoi, dintr-odată, se părea că am fost descoperiţi. Tot ce împiedica distrugerea noastră totală era reticenţa ta inexplicabilă. Din fericire – şi

aici făcu o grimasă de mulţumire de sine –, am reacţionat totdeauna rapid în situaţii de criză. E ceva ce am învăţat pe teren; dacă îţi ţine cineva un cuţit la gât, nu eziţi. Am mobilizat imediat o echipă. Ţin aici, la Apex, câţiva absolvenţi de la Baza Caius, în calitate de bodyguarzi discreţi, şi am pornit spre Citadelă. Aşa cum ai ghicit, există câteva intrări ascunse în clădirea aia, pe care le ştiu doar eu. Una dintre ele duce în apartamentele private ale Turelor. Am aşteptat să intri în reşedinţă şi te-am întâmpinat. Trebuie să-ţi spun, Myfanwy, ai fost mult mai calmă decât anticipasem. Nu cred c-o să uit vreodată privirea din ochii tăi. O fată care de obicei ţipa când vorbea cineva pe neaşteptate, care se crispa când se ridica cineva brusc. Ei bine, nu în seara aia. Ai intrat şi m-ai văzut aşezat pe canapea, cu Norman lângă mine. Ai căscat ochii, dar altfel nu ţi-ai schimbat deloc expresia. Apoi au venit din spate ceilalţi asistenţi ai mei şi au închis uşa. Ai traversat camera şi ai rămas în picioare în faţa mea. Erai absolut nemişcată şi aveai privirea foarte rece.

Grantchester se întrerupse şi clătină din cap cu un mic zâmbet dezamăgit.

— Voiam să-ţi pun întrebări, să aflu cum ai ajuns la Baza Caius şi de ce n-ai zis nimic. Dar tu nu făceai decât să te uiţi fix la mine şi, recunosc, m-am simţit un pic demoralizat. Am început să-ţi vorbesc, iar tu ai zis: „Taci din gură şi fă-o, trădător mizerabil!” Asta mi-a spus *mie* Myfanwy Thomas, cea mai jalnică Tură din istoria Checquy.

Glasul i se încordă de furie, dar apoi îşi recăpătă controlul.

— Aşa că m-am ridicat, ţi-am tras o palmă şi apoi mi-am pus Însoţitorii pe tine, cât încă te mai clătinai, zise el vesel. Priya şi Mark te-au prins de umeri şi te-au ţinut nemişcată ca să se ocupe de tine Norman, aici de faţă. Purtau mănuşi, bineînţeles, şi te-au imobilizat, dar presupun că ţi-ai amintit un pic din tot antrenamentul ăla de la Moşie. Te-ai zbătut şi ai reuşit să-i dezechilibrezi. L-ai atins pe Mark pe obraz şi a fost brusc orbit – s-a dovedit că i-ai făcut

pupilele să se închidă complet. Priya a fost şi mai ghinionistă. Ai folosit un nivel de putere pe care nu l-ai arătat niciodată la Moşie şi i-ai forţat cumva muşchii faciali să se întoarcă împotriva ei. Se pare că i-au fracturat craniul.

Se uită atent la Myfanwy, iar ea ridică umeri.

— Din fericire, până atunci Norman reuşise să pună mâinile pe tine. Norman este unul dintre produsele Bazei Caius, despre care se pare că ştii totul. De fapt, este de-a dreptul remarcabil. Un copil perfect normal poate fi îmbunătăţit radical – dacă eşti dispus să-i deschizi cu regularitate craniul şi torsul şi să cârpăceşti câte ceva. Şi îl injectezi zilnic cu diverse cocktailuri cu scârboşenii. Şi suturezi un nou sistem de canale şi rezervoare în corp. Şi îi implantezi nişte izolaţie de protecţie pe epidermă. Şi îl dotezi cu nişte noi membre pentru sondare.

Myfanwy aruncă o privire îngrozită peste umăr la tânărul solzos, care stătea netulburat în timp ce Grantchester înşira modificările care-i fuseseră făcute. Myfanwy se cutremură şi se întoarse din nou spre Nebun.

— Bineînţeles, trebuie să ai grijă de ei. Sunt foarte delicaţi. Norman nu mai mănâncă hrană adevărată, nu-i aşa, Norman?

Grantchester nu aşteptă răspunsul.

— Nu trebuie decât să doarmă cu şapte perfuzii intravenoase în el, care-i picură diverse substanţe nutritive, hormoni şi chimicale ca să-i menţină sistemul în echilibru. E foarte mult de muncă. Totuşi, rezultatul este un soldat cu abilităţi extrem de specializate. Nu telepatie, din păcate, spuse el oftând, dar odată ce stabileşte un contact fizic, Norman câştigă un oarecare control asupra creierului. E foarte elementar, desigur – poate să doboare pe cineva, să-l împiedice să-şi activeze puterile, chestii de-astea. Totuşi, odată ce are un contact mai intim, poate lucra cu mai multă fineţe. În momentul ăla, poate începe să afecteze amintirile.

Myfanwy se foi neliniştită pe scaun la gândul membrelor de sondare ale lui Norman căpătând un

contact mai intim cu ea.

— Da, şmecheriile lui Norman s-au dovedit foarte utile în mica noastră străduanie, zise Grantchester. Am fi fost deconspiraţi de câteva ori dacă nu s-ar fi produs nişte eliminări selective. Rareori ceva la nivelul tău, desigur. Dacă ar fi început să apară peste tot oameni care sufereau de amnezie, mă rog, s-ar fi pus nişte întrebări. Însă, uneori, cineva vede sau aude ceva ce n-ar trebui şi nu poţi să-l omori pur şi simplu. Atunci intervine Norman şi şterge câteva amintiri incriminatoare. E păcat că procesul de creare a unui astfel de agent este atât de dificil, pentru că altfel am fi avut mai mulţi, nu unul singur. Însă treaba făcută de Norman s-a dovedit a fi suficientă pentru nevoile noastre – cu o excepţie notabilă.

Grantchester tăcu şi o privi pătrunzător.

— În seara aceea, Norman îşi vedea de treabă – relativ fără probleme, aşa e, Norman?

Băiatul deşirat încuviinţă din cap.

— Îţi anulase puterile şi îţi ştergea personalitatea. Am considerat că ar fi fost mult mai puţine şanse să ataci pe cineva dacă nu mai aveai amintiri. Terminase, şi tu erai întinsă pe canapea, cu ochii mişcându-se (aşa cum se întâmplă în astfel de situaţii), şi ne ocupam de Însoţitorii vătămaţi, pregătindu-ne să te ducem la un laborator, când s-a întâmplat cel mai ieşit din comun lucru cu putinţă. Te-ai ridicat în şezut, urlând. În general, Myfanwy, cei care au fost supuşi manipulării lui Norman sunt incapabili să mai facă ceva după aceea. Mai ales în cazul eliminării complete. Mintea e prea preocupată să reacţioneze la ştergerea forţată ca să mai poată avea o reacţie. Personalitatea se dezintegrează şi procesul continuă cam o oră până să apară o nouă persoană, mai maleabilă. Aşa că am fost şocaţi de ce făceai. Ţipătul era, mă rog, nefiresc. Dar nu pe cât de nefiresc a fost atacul psihic care s-a năpustit asupra noastră. A fost ca un ciocan care-mi zdrobea capul. Când ne-am revenit Norman şi cu mine, trecuseră câteva minute, iar tu dispăruseşi – probabil

îţi târai picioarele pe holurile din Citadelă. Evident, aşa nu mergea. Riscul să fii în stare să comunici ce ştiai înainte să dispari erau mici, dar tot inacceptabile. Nu ne puteam asuma riscul să te întâlneşti cu vreun membru Checquy, aşa că mi-am trimis echipa de Însoţitori credincioşi în tunelurile din Citadelă. După cum s-a dovedit, niciunul dintre ei nu s-a mai întors, spuse Grantchester încordat. Câţiva au fost găsiţi morţi într-un parc în Pinner, şi am fost nevoit să trimit o echipă de curăţenie după ei. A, apropo, maşina ta e la noi. Alţi câţiva agenţi nu s-au mai întors şi am presupus că i-ai eliminat şi pe ei.

Myfanwy se gândi la cadavrele care se descompuneau în tunelul ce ducea spre garaj, dar nu spuse nimic.

— Şi apoi a fost incidentul dezastruos de la bancă. Amărâţii ăia au trebuit să facă terapie pe termen lung – şi fiziologică, şi psihologică – după ce i-ai atacat. A fost păcat, pentru că erau cea mai capabilă echipă de infiltrare pe care o aveam. Te urmăriseră până la hotel după ce, într-o sclipire de geniu, ţi-ai folosit cardul la bancomatul de la hotel ca să-ţi verifici balanţa contului. Au ascultat staţia radio a şoferului tău ca să poată ajunge la bancă înaintea ta, după ce ai ales un traseu năucitor de întortocheat.

— Întâmplarea face să fi admirat nişte peisaje, spuse Myfanwy cu demnitate. Şi de unde ştii ce traseu am urmat?

— Asta *e* Londra, răspunse Grantchester. Inelul de oţel? Avem destule camere de supraveghere în oraş ca să fi putut face un mini-serial despre drumul tău până la bancă. Totuşi, după aceea te-am pierdut. Ne-am îndreptat atenţia asupra celor pe care-i lăsaseşi în comă. N-am fost niciodată siguri în ce măsură ţi-ai pierdut memoria. Norman se jura sus şi tare că făcuse treaba până la capăt – că toate rămăşiţele identităţii tale fuseseră denaturate, lăsând în urmă o foaie albă. Aveai să-ţi păstrezi abilităţile şi o parte din educaţie, dar gândurile şi amintirile care

te făceau să fii Myfanwy Thomas dispăruseră. Era convins. Totuşi, era sigur şi că după ce terminase cu tine ai fi fost complet incapabilă să mai faci ceva. Iar cadavrele împrăştiate generos prin Londra contraziceau categoric *această* aserţiune.

Oftă, părând destul de nemulţumit.

— În orice caz, ai apărut la serviciu în lunea aia, arătând de parcă trecuseşi printr-un război. Şi trebuie să recunosc, am intrat puţin în panică. Am activat imediat echipamentul de ascultare din biroul tău şi te-am monitorizat constant. Dacă ai fi făcut ceva care să arate că îţi aduceai aminte – dacă ai fi formulat vreo acuzaţie –, ei bine, există planuri de intervenţie pentru preluarea controlului asupra Checquy înainte de momentul planificat. Ar fi fost complicat, şi riscant, dar cred c-am fi reuşit. Însă tu ţi-ai văzut de treabă şi n-ai adus în discuţie niciodată ceva nefericit. Păreai puţin nedumerită, puţin şovăitoare când era vorba de chestiuni de rutină, dar m-am gândit că poate ţi-ai pierdut doar amintirile care se întindeau pe câteva zile, sau poate chiar numai câteva ore. În definitiv, ştiai cine erai şi îţi făceai treaba competent. Gestalt, care nu ştia despre modificarea memoriei tale, habar n-avea că se întâmpla ceva, deşi a observat că erai mai hotărâtă ca de obicei.

— Nu i-ai spus lui Gestalt?

— Cu cât ştiu mai puţini un secret, cu atât mai uşor e să-l păstrezi, zise Grantchester. În plus, nu eram sigur. Însă, datorită micii tale expuneri din seara asta, ştiu acum că Norman a avut dreptate – nu eşti ea. Şi indiferent cine ai ajuns să fii… în fine, ai demonstrat deja că ştii prea multe.

Myfanwy deveni din nou conştientă de degetele lungi de pe gâtul ei.

— Într-un fel, e mare păcat. Ne-am dori foarte tare să aflăm toată povestea, dar, în momentul ăsta, sunt înclinat să-mi reduc pierderile.

— Vrei să mă ştergi? întrebă Myfanwy cu glas tremurat. Aşa cum ai scăpat de personalitatea lui Thomas?

— Sau de lipsa ei, zise Grantchester. Şi da, aşa o să facem, însă e evident că n-o să se întâmple la fel. Înainte, voiam o minte cooperantă şi maleabilă în corpul tău. Una care să poată comunica eficient şi care să fie utilă. În mod clar, e un risc pe care nu ni-l putem asuma din nou. De data asta, Norman o să-ţi golească de tot creierul. Următoarea persoană care va privi cu ochii ăştia va fi nou-născută cu totul. O să te ţinem în viaţă pentru nişte teste – să urmărim nişte impulsuri, să vedem cum reacţionezi în condiţii de laborator. Şi mai târziu o să te taie în bucăţi potrivite pentru analiza la microscop.

— Poftim?! făcu ea.

— Planul a fost de la bun început să facem nişte studii aprofundate pe tine, răspunse Nebunul exuberant. Îi îngrozeşti pe Altoitori. O femeie care poate controla materia vie. Marele lor avantaj – armele cu care pot nimici Checquy – sunt toate arme biologice. N-ar fi în stare să le armeze dacă tu ai decide că nu vrei. Orice îmbunătăţire de care se bucură agenţii lor se poate întoarce împotriva lor la comanda ta. Tu, draga mea, eşti cel mai negru coşmar al lor. Şi cea mai mare şansă a lor. Eşti uraniul lor. Dacă te putem dezmembra şi afla astfel cum funcţionezi, putem realiza orice.

— Oamenii de ştiinţă de la Moşie n-au reuşit, remarcă Myfanwy încordată.

Degetele lui Norman îşi croiau drum în jos, pe sub salopetă, spre umeri.

— Pe lângă oamenii ăştia, cercetătorii de la Moşie sunt nişte copii care se joacă cu piese de Lego.

Grantchester pufni dispreţuitor.

— Altoitorii cu asta se ocupă de sute de ani. Au cartografiat genomul uman când încă mai era pe tron regina Victoria. Au prospectat teritoriul corpului uman şi au ridicat zgârie-nori!

Privi dincolo de ea.

— A, poate c-ai vrea să stai de vorbă şi cu ceilalţi oaspeţi ai mei înainte să-ţi ştergem memoria.

Cu coada ochiului, Myfanwy văzu două siluete ocolind biroul şi venind să se aşeze de-o parte şi de cealaltă a lui Grantchester.

Eliza şi Alex Gestalt se uitară la Myfanwy cu o silă profundă.

— Bineînţeles, Eliza s-ar putea să nu aprecieze unele dintre comentariile pe care le-ai făcut despre depresia ei post-partum, dar poate vrei să-i feliciţi pe părinţii copilului meu, zise el cu o expresie amuzată. Trebuie să plec acum, dar Gestalt şi-a exprimat dorinţa de a se uita cât îşi face Norman treaba. Seară bună! spuse el, ridicându-se.

Myfanwy îi auzi paşii cât străbătu încăperea, deschise portretul şi urcă treptele ascunse în spatele lui.

— Javră Thomas, rostiră la unison fraţii Gestalt. Nu pot să-ţi spun câtă plăcere îmi face să te văd pe tine ţintuită de data asta. Categoric o să mă bucur de toate astea după ce a trebuit să mă ascund o săptămână în reşedinţa lui Grantchester.

— Ştii cum a fost? întrebă sora Gestalt. Să-mi fie frică să mă duc în celelalte corpuri, de teamă că le mutilează torţionarii de la Gallows? De teamă c-o să deschid ochii în clipa când îi omoară?

Se aplecă peste birou şi o pocni pe Myfanwy stângaci în tâmplă.

— O să *fie foarte* satisfăcător, spuse fratele.

Myfanwy nu zise nimic, nici măcar ca să-i mintă în legătură cu ce se întâmplase cu celelalte trupuri. De fapt şi de drept, lui Teddy şi lui Robert nu li se întâmplase nimic. În prezent, erau închişi, legaţi la ochi, în încăperi izolate fonic. Alrich şi unii dintre cercetători şi torţionari încercau să găsească o abordare care să le permită să profite de mintea-stup a lui Gestalt şi să tortureze simultan toate cele patru corpuri. Myfanwy zâmbise vag când le auzise ideile entuziaste şi decisese să nu se amestece. Acum îşi dorea mai degrabă să se fi băgat şi ea.

Norman îşi menţinu mâna în contact cu Myfanwy cât îi întoarse scaunul spre el şi apoi o ridică în picioare. O privi fix în ochi, iar ea tresări. Avea

pielea amorţită unde o atingea, iar el o trase mai aproape. Răceala i se întinse spre umeri când i-i prinse prin haine ca să nu se poată opune. Dacă era să dea din picioare, ar fi lovit doar în fluierul piciorului, ca un copil care face o criză de nervi. Myfanwy îşi înăbuşi impulsul de a ţipa când Norman deschise gura şi se aplecă peste ea. Îi răsufla în faţă, iar ea încreţi nasul din cauza mirosului chimic. Mirosea exact ca Altoitorul de la club.

Limba lui Norman, de un mov pal, se umplu brusc de fibre albe lungi. Lujerii ca nişte fire de păr se presară peste buzele ei, ca într-un coşmar pe jumătate amintit. Îşi frecă buzele de ale ei când limba lui îi pătrunse în gură. Myfanwy se înecă atunci când îi râcâi gâtul.

Îşi roti privirea, adăugând imagini în memoria despre care ştia că se va dezintegra în curând. Într-o parte stătea fata, privindu-i impasibilă. În spatele ei erau răsuflările simultane ale fraţilor Gestalt. Obrajii solzoşi ai atacatorului îi zgâriau pe ai ei în timp ce îi sonda lacom mintea.

Vine, îşi zise ea. *Sfârşitul meu.* Mintea i se concentră total şi fiecare detaliu căpătă semnificaţie. Căldura pantofilor, rosătura aspră a tocului de la gleznă, netezimea salopetei şi căldura confortabilă a hainei. Degetele mângâiară materialul moale al hainelor. *Toate o să dispară,* se gândi ea, şi apoi simţi ceva în mâini.

Îşi îndesă mâna dreaptă în buzunarul hainei şi o scoase ţinând ceva. *Fă-o!* îşi zise cu disperare. *Luptă! Merită să încerci*! Îl simţea pe băiat retrăgându-se, pregătindu-se să izbească folosindu-şi în întregime puterile dezgustătoare. Surescitată, Myfanwy îşi mută mâna ca să prindă mai bine obiectul. Norman îi simţi mişcarea şi ezită. Myfanwy îşi încleştă pumnul şi, uitându-se fix în ochii agresorului, îi înfipse în coapsă seringa cu epinefrină pe care Thomas o pusese în buzunarele tuturor sacourilor ei, în eventualitatea că ar fi fost înţepată de o albină.

Se auzi un clic. Acul împins de un arc alunecă prin pielea lui Norman şi îi injectă în sistem 0,3 miligrame de epinefrină. Substanţa năvăli în fluxul sanguin al băiatului, legându-se de receptorii din corp. Myfanwy privi cum i se dilată pupilele. Auzea cum i se înteţesc bătăile inimii. Substanţele chimice se dispersau şi adăugirile artificiale din corpul său urlau. Strânsoarea asupra puterilor ei slăbi, apoi dispăru cu totul. Myfanwy îşi extinse mintea şi străpunse scuturile care-i apărau conştiinţa. Stătură amândoi, nemişcaţi, uniţi într-un sărut oribil, iar Myfanwy îl simţi cum moare. Toate sistemele delicate pe care le peticiseră în el Altoitorii cedau, echilibrul lor fragil fiind distrus cu totul. *Nu încă,* îşi spuse ea. La comanda ei, inima lui Norman continua să bată, iar picioarele îi susţineau greutatea. Limba, cu toate fibrele ei, i se retrăsese în gură, dar buzele le erau încă încleştate. *Nu vreau să mă dau încă în vileag.*

Începem cu începutul.

Fetiţa ridică arma şi, împotriva voinţei ei, trase în fraţii Gestalt. Alex fu nimerit în umăr şi căzu la podea cu un ţipăt surprins; Eliza primi glonţul în cap şi gât şi se clătină în spate, lovind geamul. În jurul ei se întinseră crăpăturile ca o pânză de păianjen şi apoi dispăru, căzând pe spate prin fereastră şi pierzându-se în noapte. Dinspre fratele ei, care se zbătea pe podea, se ridică un vaier grav îngrozitor. Fetiţa se holba tâmp la pistolul din mână când singurul trup rămas în libertate al lui Gestalt se căzni, urlând de furie, să se ridice sprijinindu-se de birou. Scoase un pistol şi goli încărcătorul trăgând în fetiţă. Aceasta se prăbuşi la podea. Gestalt bâjbâi fără vlagă pe lângă birou, dar păru să intre în şoc şi căzu din nou. Myfanwy se asigură că nu se putea ridica şi apoi îşi îndreptă atenţia spre pasul următor.

OK, acum poţi să mori, îşi zise ea, şi lăsă inima lui Norman să se oprească.

— Ah! oftă ea, şi în sunetul acela răzbătu o undă de durere când trupul lui Norman căzu de pe ea.

Îşi trecu dosul mâinii peste gură şi văzu urme de sânge pe ea. Simţea cum i se umflă şi se învineţeşte pielea din jurul ochilor. *Asta-i ceva familiar,* se gândi ea obosită şi se rezemă gâfâind de biroul lui Grantchester.

— Javră ce eşti! se auzi o voce deznădăjduită, iar Myfanwy se uită pe podea în spatele biroului.

— A, bună, Gestalt! spuse ea plictisită.

— Javra dracului… Îţi dai seama ce-ai făcut? întrebă el. Era singura care putea să poarte alt copil, şi acum o să mor.

— Cum? întrebă Myfanwy fără vlagă, respirând adânc.

— Nu pot să mai fac rost de corpuri noi! Ca să fie parte din mine, părinţii copilului trebuie să fie corpuri de-ale mele, şi acum…

Începu să plângă întretăiat.

— Acum, singurul trup care poate să poarte un copil e mort, şi eu o să *mor!*

Myfanwy se holbă îngrozită de implicaţiile cuvintelor lui. Ochii îi căzură pe o fotografie a familiei Grantchester aflată pe birou. Era destul de rău să ştie că băieţelul blond avea mintea lui Gestalt, dar că era rezultatul unui incest, o minte formând ambii părinţi şi copilul nou-născut… I se întorcea stomacul pe dos numai când se gândea. *Dumnezeule, Gestalt ar fi putut fi nemuritor – o armată.* Coborî privirea la individul care plângea şi sângera pe podea, şi nu ştiu ce să simtă.

Va trebui să aduc copilul şi să las Curtea să decidă ce să facem cu el. Şi Gestalt nu ştie despre amnezie… Dar futu-i! Grantchester! Luă pistolul lui Norman şi se uită la portrete înainte să ridice telefonul şi să cheme ajutoare.

— Myfanwy, se auzi pe fir vocea lui Grantchester.

— Conrad, şopti ea.

— M-am uitat pe camera de supraveghere, spuse Nebunul. Sunt foarte impresionat… Eşti în mod clar mult mai capabilă decât predecesoarea ta. Presupun că nu-ţi doreşti să vii alături de mine?

Insolenţa lui o lăsă fără suflare şi n-avu încredere în ea să-i răspundă.

— Nu? Ei bine, bănuiesc c-ar fi trebuit să mă aştept. Însă, în orice caz, este evident c-am fost învins în această bătălie. Prin urmare, mă retrag din Apex şi mă îndrept spre locuri cu climă mai plăcută. Am făcut cu mult timp în urmă planuri pentru o astfel de situaţie.

Se pare că Thomas nu era singura căreia îi plăcea să fie pregătită, îşi zise Myfanwy.

— Dar fii sigură, Tură Myfanwy Thomas, sau cine te crezi tu – şi aici tonul îi deveni dur –, că mi-am petrecut anii în Checquy pregătind calea pentru venirea Altoitorilor. O să vină, şi o să învingă, şi după aceea noi doi o să avem o discuţie.

Se auzi un clic la celălalt capăt al firului şi după aceea Grantchester dispăru.

Myfanwy puse jos receptorul cu degetele slăbite. Într-o clipă, avea să alerteze securitatea şi să pună să fie arestat Gestalt (sau ce mai rămăsese din Gestalt). Avea să afle cum mersese raidul lui Eckhart şi să convoace Curtea ca să audă ce s-a petrecut. Avea să vadă ce face Bronwyn şi s-o sune pe Shantay să-i dea veştile. Şi avea să-i jelească pe Ingrid şi pe Micuţul Pion Alan.

Avea să le facă pe toate, dar întâi avea nevoie de o clipă să-şi adune gândurile pe care fusese aşa de aproape să le piardă.

41

— Stai aşa, deci Micuţul Pion Alan poate să se caftească? întrebă Myfanwy sceptică, de pe bancheta din spate a maşinii. Cu un soldat cu puşcă?

— Micuţul Pion Alan poate să descompună structura materiei anorganice, făcând-o sfărâmicioasă, zise Ingrid afectată. Dacă atinge materialul, poate modifica o porţiune de dimensiunile torsului tău. Dacă *nu* o atinge, atunci poate modifica o cantitate foarte mică. Dar suficient cât să spulbere un trăgaci. Spre marele nostru noroc.

— Da, pari norocoasă, spuse Myfanwy, uitându-se la eşarfa în care atârna braţul lui Ingrid şi la ochiul învineţit şi umflat.

— Nu mă plâng, spuse Ingrid.

— Ai fost împuşcată! exclamă Myfanwy.

— N-a atins osul, zise Ingrid. Şi, deşi nu e o deosebită plăcere să fii pocnit cu pumnul în nas şi să fii împuşcat în braţ, e cu siguranţă de preferat unei execuţii.

După ce Myfanwy îşi trăsese sufletul în biroul lui Grantchester şi chemase echipele de securitate, găsise biroul de gardă cuprins de zarvă. Se pare că o graficiană a Citadelei care lucra peste program trecuse pe lângă intrarea în sala de comandă şi văzuse un Pion adolescent bătându-se cu un agent de securitate, în timp ce asistenta executivă a Turei era inconştientă şi sângera pe podea. Neştiind cui să ia partea, graficiana decisese să se asigure pentru toate eventualităţile şi-i lăsase inconştienţi pe ambii combatanţi, folosindu-şi puterea de emisie de electricitate, înainte să cheme agenţii de securitate.

— Mă bucur doar c-au reuşit să te peticească suficient de repede ca să poţi să asişti la o parte din şedinţa Curţii! zise Myfanwy.

— Unul dintre medici a astupat rana de glonţ cu o răşină pe care şi-a stors-o din glande, spuse Ingrid ursuză. *Direct* din glande.

— Îh! făcu Myfanwy. Care glande?

— Nu vreau să vorbim despre asta, răspunse Ingrid. Totuşi, şedinţa a fost interesantă.

— A fost una dintre cele mai jenante şedinţe la care am fost vreodată.

Myfanwy căscă.

— Mi s-a părut c-au primit veştile destul de bine, ţinând cont de împrejurări.

— Curtea a trecut în ultima vreme prin mai multe şocuri, remarcă Ingrid. Au fost toţi destul de flexibili, mai ales după ce Calul Eckhart a prezentat pozele cu cadavrele Altoitorilor.

— Păi, mda, dar dezvăluirile despre Grantchester… Vreau să zic, era membru al Curţii!

— Ca şi Tura Gestalt.

— E drept. Dar Gestalt era un membru al Curţii pe care nu-l plăcea de fapt nimeni, adăugă Myfanwy.

— Totdeauna mi-a cam plăcut Nebunul Grantchester, mărturisi Ingrid. Flirta scandalos de câte ori venea în Citadelă.

— *Era* sexy, recunoscu Myfanwy.

Se uită pe geamul maşinii. Se apropia răsăritul, iar Londra era tăcută, prin oraş circulând doar câteva maşini rătăcite. Convoiul de limuzine şi motocicletele care-l însoţeau era o mică paradă de mişcare pe străzi. Cafeaua pe care avusese în cele din urmă voie s-o bea la şedinţa Curţii ducea o luptă fără sorţi de izbândă împotriva efectelor acumulate ale unei nopţi în club, ale unei dimineţi de controale medicale, ale unei după-amiezi în care fusese înghiţită de un cub de carne, ale unei confruntări de seară cu un trădător.

După cum se dovedi, reluarea birocratică a evenimentelor durase aproape la fel de mult ca evenimentele în sine. Povestea lui Eckhart despre asaltul asupra casei Altoitorilor inclusese şi o descriere obiectivă a modului cum îl ucisese pe belgianul fără piele. Myfanwy ascultase, cu gura căscată, în timp ce Eckhart descria cum liderului Altoitorilor îi crescuseră lame de os pe braţe şi cum

se luptase cu el într-o încăpere unde atârnau de tavan vezicule şi coconi.

Gogoşile se deschiseseră, din ele săriseră războinici, iar Căpcăunii îi respinseseră în timp ce Eckhart şi Graaf-ul Gerd de Leeuwen se duelau, cu hârşâit de oţel pe os. Doi membri din grupa de Căpcăuni fuseseră trădători şi se întorseseră împotriva camarazilor lor. Îmbunătăţirile lor de Altoitori nu-i scăpaseră. În cele din urmă, fără emoţii, Joshua le spusese cum smulsese un lanţ din tavan, îl modelase într-o javelină şi o implântase cu mare precizie prin capul belgianului jupuit.

După descrierea făcută de Eckhart, discuţia se concentrase asupra aventurilor lui Myfanwy în Reading, urmate de aventurile lui Myfanwy cu Grantchester. În acel moment, făcuse un raţionament rapid şi ajunsese la concluzia că probabil că ar putea evita să recunoască pierderea de memorie. Trebuia să facă echilibristică pe o frânghie subţire şi ambiguă ca să explice ce se petrecuse, şi în final scăpase de o expunere detaliată numai prefăcându-se că e ameţită. Vânătăile din jurul ochilor ei îi făceau pe toţi s-o privească ciudat, dar fuseseră cu toţii prea distraşi de dezvăluirile despre Grantchester şi Altoitori ca să mai facă vreo paralelă incriminatoare între rănile de-acum şi cele de acum două săptămâni. Myfanwy dăduse intenţionat detalii vagi despre abilităţile lui Norman şi nu pomenise nimic despre cineva care să fi rămas fără memorie.

În cele din urmă, fusese luată decizia ca raportul complet să aibă loc a doua zi, după ce apuca toată lumea să doarmă un pic.

— Şi nu v-a trecut nicio clipă prin cap să spuneţi Curţii despre amnezia dumneavoastră? întrebă Ingrid. În definitiv, n-au mai rămas decât patru membri. Farrier ştie deja, iar Eckhart şi Alrich par să vă placă destul de tare. Ar fi fost chiar aşa de rău?

Myfanwy se opri o clipă şi îşi aduse aminte de încheierea şedinţei. Când se pregătea să plece, Lady Farrier o prinsese de braţ. Pe tot parcursul relatării, rămăsese tăcută, cu ochii mijiţi gânditor.

— La început, mi-am făcut griji, spusese Lady. Am crezut că, plătindu-mi datoria faţă de predecesoarea ta, s-ar putea să fi făcut o greşeală îngrozitoare. Să fi pus regatul în pericol.

Şovăise.

— Dacă aş fi observat în prestaţia ta ceva care să dăuneze Checquy, aş fi cerut să fii eliminată. Dar acum văd că, deşi am făcut-o din obligaţie, am făcut ce trebuia lăsându-te să-i iei locul Turei Thomas.

Îi strânsese mâna lui Myfanwy.

— Abia aştept să colaborăm în viitor, Tură Thomas!

Myfanwy zâmbise stângaci.

— Şi cine ştie? S-ar putea să avansezi în curând dincolo de rangul de Tură!

Râsese fără umor şi plecase, lăsând-o pe Myfanwy cu privirea în urma ei.

— A fost tentant, recunoscu ea. Ştii, poate deveni extenuant să ascunzi adevărul în fiecare moment. Şi eram pregătită să spun totul când l-am demascat pe Grantchester.

— Şi de ce n-aţi făcut-o?

— Pentru că-mi place jobul, zise Myfanwy. Şi se pare că pot să fac treaba destul de bine. Dar Checquy este o organizaţie cu sute de oameni. Sunt unii care-au fost instruiţi toată viaţa ca să facă genul ăsta de lucruri. Mulţi dintre ei sunt mai în vârstă decât mine şi au mai multă experienţă. Chiar nu cred că, dacă ar fi ştiut adevărul, membrii Curţii m-ar fi lăsat să-mi păstrez postul. Indiferent cât de mult m-ar plăcea.

— Cred că aveţi un avantaj pentru că nu sunteţi încărcată de familiaritate şi îndoctrinare, zise Ingrid. Gândiţi neconvenţional.

— Mulţumesc! spuse Myfanwy. Şi dacă se ajunge în punctul în care există un risc pentru securitatea Checquy, atunci o să le spun despre pierderea de memorie. Sau poate că o să demisionez.

Cele două femei îşi zâmbiră una alteia.

— Mă mir că şeful securităţii, Clovis, încă vă mai asigură o asemenea protecţie sporită, medită Ingrid,

uitându-se la motocicliştii care le însoţeau.

— Poate că Joshua Eckhart l-a omorât pe prietenul meu fără piele cu o javelină de oţel în cap, dar tot s-ar putea să mai fie Altoitori în oraş… Ca să nu mai vorbim de iniţiativele lor prin restul ţării. Iar Grantchester a scăpat cu abilitate, deşi îi avem în custodie pe soţia lui şi pe micul Gestalt.

Myfanwy se cutremură aducându-şi aminte cum fusese adus în faţa Curţii trupul fratelui Gestalt reţinut. N-avea să uite răutatea cu care fuseseră priviţi prin ochii ăia de bebeluş sau obscenităţile rostite cu glas piţigăiat care ieşiseră pe gura unui bebeluş drăgălaş.

— Doamna Grantchester ştia ce era copilul ei? întrebă Ingrid.

— Ea zice că nu, răspunse Myfanwy. Şi o cred. Grantchester era absurd de secretos – nu spunea nimic nimănui decât dacă trebuia musai. În plus, *tu* ai primi în viaţa ta un bebeluş Gestalt dacă ai şti ce e?

— Ar fi bine-crescut, cugetă Ingrid. Şi s-ar duce la oliţă chiar din prima zi. Dar nu. Aşa că presupun că totul s-a încheiat cu bine.

— Categoric, nu. În plus, încă ne mai îngrijorează Baza Caius, remarcă Myfanwy.

Chiar în timp ce vorbeau, Căpcăunii puneau la cale un atac asupra complexului; aveau ordin să ucidă cât mai puţine persoane cu putinţă. *Nu ştiu cum o să-i recuperăm pe copiii ăia,* îşi zise ea, *dar o să încerc.* Nu reuşea să ajungă să-i fie milă de Norman, dar amintirea fetei moarte cu gheare îi rămăsese întunecată în minte.

— Vă e bine? întrebă Ingrid.

Când ajunsese la Apex şi văzuse ochii învineţiţi ai lui Myfanwy, intrase în panică. Dar măcar de data asta buzele nu-i fuseseră hârşâite la fel de tare de gura solzoasă şi aspră a lui Norman. Myfanwy se înfioră când îşi aduse aminte şi simţi o clipă de milă pentru Thomas, care nu fusese la fel de norocoasă. *Lipită de gura aia, simţind cum îţi sunt sorbite gândurile.*

— Aşa cred, răspunse Myfanwy. Am reuşit să-l dobor pe Norman înainte să-mi altereze amintirile. Şi după aia m-a controlat echipa medicală de la Apex, ridicând la trei numărul vizitelor mele la spital pe ziua de azi.

— Sunteţi sigură că nu vreţi să rămân în Citadelă cu dumneavoastră? întrebă Ingrid.

— Nu, e în regulă, insistă Myfanwy. După ce mă întorc, toată clădirea intră în carantină pentru restul nopţii. Am de gând să mă duc direct în reşedinţă, să mă arunc în pat şi să rămân acolo multe, multe ore. Dacă nu apare o erupţie de drăcii cubice de carne în toată ţara, nu vreau niciun apel de trezire.

Ingrid încuviinţă zâmbind. Când maşina o depuse în cele din urmă la intrarea din subsol, Myfanwy se opri.

— Îmi pare sincer foarte bine că eşti în regulă, Ingrid! spuse ea. Când mi-au spus că eşti în viaţă, a fost cel mai fericit moment din viaţa mea.

— Mulţumesc, Tură Thomas! răspunse Ingrid.

Cele două femei îşi strânseră mâinile şi după aceea Myfanwy îi făcu un semn de rămas-bun asistentei sale.

Una dintre gărzi se apropie de ea timid.

— Tură Thomas, suntem gata să intrăm în carantină, spuse el încet. Biroul de gardă a stabilit un centru în Apex, aşa că, după ce daţi ordinul, nu mai rămânem decât dumneavoastră şi personalul de securitate.

— Închide-l, te rog! spuse ea şi căscă, ducându-şi mâna la gură.

Garda încuviinţă şi-i făcu semn colegului său din gheretă. Obloanele grele de metal începură să coboare în interiorul uşii de la garaj. Myfanwy îşi aduse aminte să activeze sistemele de securitate pentru coridoarele secrete ale Turelor – măcar ale celor despre care ştia. Se întrebă dacă ar trebui să-şi facă griji pentru celelalte intrări secrete ale lui Grantchester şi decise să se culce în camera de oaspeţi a reşedinţei. Poate să pună nişte cutii goale de tablă în faţa uşii. Coridoarele Citadelei erau slab

luminate când se îndreptă spre biroul ei. Câţiva agenţi de securitate care-şi făceau rondul o salutară din cap, dar în cea mai mare parte a timpului se bucură de intimitatea tăcută a clădirii. În săptămânile de când venise la Checquy, începuse să i se pară casa ei.

Cred că o să se rezolve toate, îşi zise Myfanwy. *Pot să-mi păstrez secretele. Trebuie doar să-mi dau seama cum să explic totul fără să recunosc că mi-am pierdut memoria. Dar o să mă ocup de asta la micul dejun, pe care o să-l iau foarte târziu. Nu-mi pasă dacă o să fie 3 după-masa când mă trezesc. O să comand cel mai mare şi cel mai grozav mic dejun englezesc din istoria omenirii şi o să-l mănânc în sufragerie, uitându-mă la priveliştea mea magnifică. Şi o să vin cu o explicaţie solidă şi raţională pentru toate astea. După aia o s-o sun pe Bronwyn, ca să punem la cale întâlnirea cu fratele meu. Şi după aia o să sun un designer de interior şi o să refac toată reşedinţa. O să spargem pereţii şi o să căutăm toate coridoarele secrete.*

Dar, înainte de toate, mă duc la culcare.

Fredonă în timp ce deschise uşa biroului şi aprinse lumina. Era complet nepregătită să găsească în spatele biroului un bărbat imens, ud leoarcă şi despuiat.

— Bună seara, Tură Myfanwy Thomas! Permite-mi, te rog, să mă prezint. Sunt Graaf-ul Ernst von Suchtlen.

★

Myfanwy se holba la el. *Bineînţeles că asta s-a întâmplat,* îşi zise ea ostenită. *După cea mai lungă zi şi noapte înregistrate în istorie, bineînţeles că în biroul meu se află un bărbat dezbrăcat. Şi e un Altoitor.*

Mă rog, măcar ăsta are pielea pe el.

— Şi tu de unde ai mai răsărit? întrebă Myfanwy nonşalant, trimiţând lujeri din minte să-i prindă în mreje sistemul nervos al belgianului despuiat.

Era un efort. După şedinţa de giugiuleală de coşmar cu Norman, avea creierul obosit. Totuşi, fu

surprinsă când puterile ei alunecară pe pielea lui. *El e şeful,* îşi zise ea. *Are cel mai bun sistem pe care-l pot proiecta ei. Poate de Leeuwen ar fi avut aceeaşi imunitate dacă ar fi apucat să-şi crească pielea la loc.*

— Îţi aduci aminte c-ai primit o inimă prin poştă acum ceva vreme? întrebă belgianul.

Myfanwy dădu din cap vag. Thomas o primise, dar ea citise despre povestea asta.

— Da, ei bine, era a mea.

Myfanwy avu nevoie de o clipă ca să prelucreze informaţia.

— Îmi pare rău. Nu înţeleg. Ai trecut pe-aici s-o iei înapoi? întrebă ea.

— Nu, mie îmi pare rău… Nu cred c-am explicat destul de bine. M-am dezvoltat din inimă, în congelatorul din laboratorul cercetătorilor voştri.

— Am înţeles. Şi cât a durat? întrebă Myfanwy cu voce slabă.

— Procesul a început la 24 de ore după ce au examinat-o cercetătorii voştri, zise Altoitorul nepăsător.

— Ei bine, e impresionant, spuse Myfanwy.

Îşi analiză situaţia şi îşi dădu seama descurajată că îşi lăsase la Apex arma de la gleznă. Aproape la fel de alarmant era şi faptul că trebuia să se aşeze pe unul dintre scaunele deliberat incomode, întrucât canapeaua era prea departe. S-o ia la fugă era în mod evident exclus.

— Nu ţi-a fost teamă c-ar putea descoperi ceva ciudat la inimă în timp ce o examinau? întrebă ea.

— Suntem discreţi, răspunse belgianul. Şi în organizaţia voastră nu-i nimeni suficient de bun ca să depisteze tehnologia aia. E foarte nouă şi foarte experimentală.

Myfanwy încuviinţă.

— Îmi pare rău că ţi-am ocupat scaunul! urmă el. Cât te aşteptam, am descoperit că e mult mai comod decât cele din faţa biroului. Dar, dacă vrei, pot să mă mut.

Spre groaza ei, începu să se ridice.

— Nu! E în regulă! exclamă ea. Te rog, nu te ridica!

Hai să lăsăm nuditatea în spatele biroului. În plus, nu era foarte dornică să vadă mizeria pe care i-o lăsase pe scaun cu toate fluidele alea care se scurgeau de pe el. *Va trebui să cer un scaun nou,* decise ea. *Presupunând c-o să supravieţuiesc.* Myfanwy se aşeză pe scaunul incomod care n-avea niciun luciu de substanţe vâscoase pe el.

— Pot să te întreb cum ai reuşit să ajungi din frigiderul din laborator până în biroul meu, gol puşcă, fără să atragi atenţia personalului meu?

— Păi, *este* noapte, remarcă el. Şi personalul de la curăţenie s-a dus acasă. Agenţii tăi de securitate au patrule regulate, dar nu-i prea greu să-i eviţi dacă poţi să te atârni de tavan. Şi corpul ăsta e invizibil pentru camerele video.

— Foarte tare! Şi acum eşti în biroul meu.

— Da, aprobă el.

Urmă o tăcere care lui Myfanwy i se păru neplăcută, dar pe el nu păru să-l deranjeze.

— Îmi pare rău, dar *de ce* eşti în biroul meu? întrebă ea în cele din urmă.

— A, da. Păi, am venit aici în secret ca să discut cu tine. S-ar putea să te surprindă, Myfanwy Thomas, să afli că în ultimele câteva decenii Wetenschappelijk Broederschap van Natuurkundigen s-au infiltrat în poziţii influente în Checquy, spuse el. Am pus şi bazele unei operaţiuni de instrucţie şi experimente, finanţată de Marea Britanie, care recrutează cu forţa cetăţeni britanici ca soldaţi. Broederschap a realizat o armă de distrugere în masă pe baza unor noi aplicaţii ale tehnologiei noastre; este alimentată tot de cetăţeni britanici dintr-un important oraş britanic. De fapt, am plasat agenţi în toată organizaţia voastră, la toate nivelurile, inclusiv – şi aici făcu o pauză impresionantă – în Curtea Checquy!

— Uau, zise ea inexpresiv. Şi, hm, cum? întrebă. Cum ne-aţi infiltrat?

— A, păi a fost destul de uşor să vă convertim Însoţitorii, zise el, puţin deconcertat de lipsa ei de reacţie. Se săturaseră să fie trataţi de parcă ar fi oameni de categoria a doua. Indiferent cât de buni ar fi, o să fie întotdeauna normali şi n-o să avanseze niciodată dincolo de un anumit rang. Pionii voştri se umflă în pene cu abilităţile lor speciale, alunecând pe coridoare şi dactilografiind cu tentaculele. Şi amărâţii ăia de Însoţitori se uită la ei cu invidie, ştiind că n-o să fie niciodată respectaţi. Bineînţeles, n-am reuşit să-i convertim pe toţi. Dar celor care resimţeau o asemenea invidie le-am oferit o oportunitate de dezvoltare. Nu ca să vă poată ataca pe voi, ci ca să se poată privi şi ei în oglindă şi să vadă o persoană remarcabilă.

— Şi membrii Curţii? întrebă Myfanwy.

— Mă rog, oftă belgianul despuiat. Cu cât mai ieşită din comun este o persoană, cu atât mai lumească şi predictibilă este momeala.

Se sprijini de spătarul scaunului.

— Bogăţie. Putere. Mita tradiţională. Unul dintre ei a primit o durată de viaţă substanţial mai mare.

A, da, nemurirea. Vechea *poveste,* se gândi Myfanwy, dându-şi mental ochii peste cap.

— Şi aşa am obţinut o asemenea influenţă asupra voastră, încheie el.

— Ce trist! zise Myfanwy. Şi acum, domnule Graaf Ernst von Suchtlen? Răzbunare pentru umilinţele la care aţi fost supuşi după insula Wight? O să zdrobiţi Checquy? Dacă dispărem din peisaj, aţi avea mână liberă să preluaţi controlul asupra Angliei. Şi apoi al Americii! Nu ştiu cât de puternici aţi devenit, dar s-ar putea să fiţi în stare să învingeţi forţele din Croatoan, mai ales dacă noi nu le mai putem sprijini.

Myfanwy era mândră de ea că rămăsese calmă, dar, în timp ce vorbea, deveni brusc conştientă de consecinţele căderii Checquy.

— Nu ne-a interesat niciodată o invazie, zise belgianul pufnind. Nu după acel prim efort dezastruos, care, aş vrea să subliniez, a fost lansat

aproape în întregime la îndemnurile conducătorilor ţării mele. Nu, a fost o manevră – v-am arătat ce ţineam într-o mână, iar cu cealaltă vă puneam cuţitul în beregată. Checquy controlează o lume secretă. O invazie? Te rog!

Pufni iar, dezgustat.

— Lumea a devenit mai mică de la ultima noastră înfruntare, Myfanwy Thomas. Nu putem ţine secretă cucerirea unei ţări şi nu putem permite ca existenţa noastră să devină cunoscută. Dar nici Checquy nu poate. Unele secrete pot fi păstrate, şi acesta are dimensiunile potrivite.

Ridică din sprânceană, iar Myfanwy înghiţi în sec, calculând înţelesul spuselor lui.

— Deci o să cuceriţi Checquy? întrebă ea. Cu forţa?

— Ideea asta a găsit nişte adepţi în eşaloanele superioare din Broederschap, zise el cu o voce lipsită de inflexiuni.

Myfanwy se gândi la belgianul jupuit plutind în bazinul său. În glasul lui se simţeau ură şi resentimente, iar în trup, o sete de violenţă.

— Sunt convinsă, spuse ea.

O clipă, se uitară unul la altul pe deasupra biroului. Un suflet bătrân de secole privea o minte care vieţuia de doar câteva săptămâni.

— Graaf von Suchtlen, pot să te întreb ceva?

Bărbatul dădu uşor în cap, în semn de încuviinţare.

— Eşti unul dintre cei doi fondatori ai Altoitorilor?

— Unul dintre investitorii iniţiali, da, răspunse el, încuviinţând.

Fluidul de pe el se subţiase oarecum, iar muşchii îi erau mai proeminenţi acum.

— Ai sute de ani şi deţii toată cunoaşterea şi puterea Wetenschappelijk Broederschap van Natuurkundigen – una dintre cele mai mari forţe din istorie. În decursul vieţii tale, conducerea Checquy a trecut din mână în mână, în timp ce tu n-ai făcut decât să acumulezi experienţă. Nu pot nici măcar să

ghicesc ce puteri şi abilităţi s-au adunat în trupul tău, dar bănuiesc că te bucuri de toate avantajele pe care ţi le poate oferi organizaţia ta. Forţele pe care le-ai descris sunt suficient de puternice ca să copleşească Checquy fără să fii măcar nevoit să pleci din Belgia. Şi atunci, de ce ai venit la mine acum? În secret, singur şi dezbrăcat?

Altoitorul dădu uşor din cap şi zâmbi.

— Asta-i întrebarea, spuse el. Şi care crezi tu că este răspunsul?

— Ştii că Checquy n-o să se predea niciodată, zise Myfanwy. Nici chiar cu trădători în interiorul Curţii n-ar fi o opţiune.

— Aşa este.

— Ar trebui să luptăm. Poate că am putea câştiga acel război îngrozitor, dar Anglia n-ar mai fi aceeaşi. Ar fi greu de ascuns un război internaţional, iar acesta este mandatul nostru, spuse ea încet. Să apărăm, în secret. Şi tu ai venit în secret. Ascunzându-ţi prezenţa nu numai faţă de Checquy, ci şi de propriul tău partener.

Bărbatul masiv aşezat pe scaunul ei rămase dintr-odată nemişcat, iar Myfanwy îşi dădu seama cât de mică era pe lângă el. Degetele lui erau încleştate pe lemnul biroului ei, şi, deşi nu-i putea controla muşchii, putea să-i simtă forţa.

— Ai venit aici, domnule von Suchtlen, pentru că nu vrei să te baţi cu noi. Nu vrei să te mai ascunzi de noi. Ştii că nu v-am permite – nu v-am *putea* permite – să existaţi în libertate. Nu cu trecutul vostru. Cred c-ai venit să discuţi termenii, nu ai unei predări, ci ai unei alianţe. Vrei să ne comasăm organizaţiile, nu-i aşa?

Bărbatul zâmbi.

Poate că până la urmă am păstrat ceva din abilităţile diplomatice ale Turei Thomas, se gândi ea.

Graaf-ul von Suchtlen se instală la loc confortabil şi-i spuse o poveste.

Îmi aduc aminte că era jumătatea toamnei. Era frig, bineînţeles, şi frunzele cădeau ca o cascadă pe drumul către uşa mea. Eram într-o dispoziţie meditativă, stând pe treptele din faţa casei mele de la ţară, înfăşurat într-o blană, bând ceva fierbinte şi dulce. Eram contele de Suchtlen. Aveam 38 de ani, eram bogat şi, din cauza unui cal sperios şi a unor pietre supărător de ascuţite, rămăsesem de opt luni fără jumătatea de jos a piciorului stâng.

Fusese un an de-a dreptul cumplit, chiar şi fără pierderea piciorului. Una dintre surorile mele murise dând naştere, iar casele câtorva dintre arendaşii mei fuseseră distruse într-un incendiu. Pe plan politic, fuseseră vremuri complicate, câţiva oameni de la Bruxelles – în majoritate flamanzi – nefiind de acord cu unele dintre ideile mele. Totuşi, făcusem câteva speculaţii financiare extraordinar de reuşite şi luam în calcul să mă retrag din politică şi să mă ocup să-mi găsesc o nevastă şi să fac nişte copii.

Şi atunci, pe cărare, prin furtuna de frunze, a venit vărul meu, la trap pe calul lui. Era cu zece ani mai mic, conte de Leeuwen, şi nici pe departe la fel de bogat ca mine. Pierduse nişte bani în câteva speculaţii foarte nereuşite – una dintre ele, o escrocherie elaborată. O dată sau de două ori împrumutase bani de la mine şi întârziase cu plata. Dar mie îmi plăcea oricum şi era parte din familie. Ieşiserăm la vânătoare împreună de câteva ori înainte să rămân fără picior şi ne simţiserăm bine împreună, deşi el se entuziasma extraordinar de uşor.

L-am întâmpinat, iar el m-a ajutat să intru în casă, în timp ce un servitor se

îngrijea de calul lui. În scurt timp, eram instalaţi confortabil lângă foc, bând vin şi ocupaţi cu tradiţionala sporovăială. Am observat că păruse distrat în timpul discuţiei şi m-am pregătit pentru inevitabila solicitare de bani.

— Ernst, a spus el, uitându-se dintr-odată la mine. Am găsit o oportunitate de investiţie remarcabilă care cred că te-ar putea interesa.

— Ah? am întrebat eu, încercând să par surprins şi (presupun) nereuşind.

Şi-a dat seama de resemnarea mea, iar ardoarea lui s-a clătinat o clipă. A dat din cap şi s-a aplecat pe scaun, scoţând nonşalant un cuţit de la centură.

— Da, recunosc c-am avut ghinion în afaceri, a spus el. Dar, vere, cred că asta ne-ar putea redefini viitorul!

Acum era entuziasmat, iar eu m-am rezemat de spătar. Nu-mi plăcuse cum folosise cuvântul ne-ar. *Şi în mod special nu-mi plăcea că ţinea cuţitul în mână.*

— Ca afacerea aia cu bărbatul din Florenţa? am întrebat sec.

— Nu, nu ca afacerea cu bărbatul din Florenţa! s-a răstit el şi s-a înroşit la faţă.

Afacerea cu italianul aproape că-l făcuse să-şi piardă casa şi o convinsese pe iubita lui să rupă logodna.

— În regulă, Gerd, îmi pare rău, am spus, aruncând o privire neliniştită spre cuţit.

— E altceva, a zis el.

Am început să mă întreb dacă era beat. Sau poate nebun.

— Te cred, am spus, întinzând prudent mâna după propriul meu cuţit aflat la curea.

Degetele mi s-au strâns în jurul mânerului şi am tras cuţitul. A zâmbit.

— O să-ţi arăt.

Şi şi-a tăiat arătătorul.

— Sfinte Hristoase! am strigat eu.

Ochii lui Gerd erau extaziaţi, un extaz care mi se părea la fel de descurajant ca şi sângele care ţâşnea pe covorul meu. Am tras aer în piept ca să strig după cineva – fie să-l imobilizeze, fie să şteargă sângele, nu sunt sigur –, dar el şi-a ridicat mâna nevătămată.

— Stai, a zis el calm, iar eu am observat, cu un fir de groază, că încă mai ţinea în mână degetul tăiat.

Şi, mai tulburător, capătul tăiat al degetului căpăta o culoare bleu-deschis bizară. Am aruncat o privire la rană şi am văzut că începuse să capete aceeaşi culoare.

Mărturisesc în momentul acela am început să mă gândesc la posibilitatea unei posedări satanice şi am strâns mai tare cuţitul în mână. Mă pregăteam să-i înfig lama în ochi şi să chem servitorii, când şi-a dus degetul tăiat la mână. În faţa ochilor mei, peticele albastre s-au zvârcolit şi am văzut lujeri care se întindeau unii către ceilalţi. Am auzit un sunet slab de absorbţie, iar apoi mâna lui a devenit la loc întreagă. Se uita la degete fascinat, în timp ce şi le mişca.

— Sfinte Hristoase! am repetat încet.

Mi-a zâmbit angelic.

Se înţelege de la sine că eram intrigat, chiar dacă şi uşor îngrijorat că vărul meu făcea trafic cu diavolul. Mi-a trecut totuşi prin cap că, dacă nu era o abominaţie în ochii Domnului, care să ne aducă damnarea veşnică, reprezenta o oportunitate de afaceri minunată.

Aşa încât, cu mintea deschisă şi cu câţiva băieţi extrem de masivi de pe moşia

mea, ca întăriri, l-am însoţit pe vărul meu la reşedinţa lui, unde câţiva bărbaţi soioşi erau băgaţi în nişte experimente extrem de complicate într-un hambar. Erau prea stângaci în comportare şi neinteresaţi de mine ca să fi fost agenţi de recrutare ai diavolului. În loc să-mi facă vreo propunere în schimbul sufletului meu, şi-au petrecut câteva ceasuri explicându-mi exact în ce consta treaba lor. Cele mai serioase descrieri ale lor îmi dădeau dureri de cap, dar optimismul lor în legătură cu posibilitatea de a-mi oferi un picior nou era extraordinar de captivant.

Am privit cum tăiau în două şoareci, ogari şi cai, iar apoi începeau să-i lipească la loc. Gerd era fermecat, iar mie îmi treceau prin cap nenumărate posibilităţi. Am făcut o înţelegere: eu am fost de acord să le finanţez cercetările, iar ei au semnat câteva contracte prin care îşi asumau o serie de obligaţii. După aceea s-au întors la treaba lor, pe care am mutat-o mai târziu pe una dintre moşiile mele mai izolate. Şi aşa a început totul.

★

— Ei bine, e fascinant! zise Myfanwy. Şi, după câteva secole, stai despuiat pe scaunul meu. Înlănţuirea evenimentelor este evidentă.

— Ştii restul poveştii, zise glacial belgianul. Nu mă îndoiesc că Checquy a documentat-o minuţios. Ridicarea noastră la putere, conexiunile cu guvernul, tentativa de cucerire, desfiinţarea forţată.

— Mda, deşi după aceea lucrurile devin un pic dubioase. Câteva indicii despre prezenţa voastră în Europa, zise ea. Dar aţi fost prudenţi.

— Am fost nevoiţi să fim, răspunse belgianul cu tristeţe. Foarte multe dintre resursele noastre primare se pierduseră. Am rămas fără moşii şi am ajuns aproape de a fi distruşi de-a binelea. Din fericire, întotdeauna m-am străduit să fiu pregătit.

Poziţii de retragere, fonduri şi resurse ascunse. Am avut nevoie de câteva zeci de ani să ne reclădim până la nivelul tehnologic unde fuseserăm. Câţiva dintre *handwerksmannen* muriseră în timpul contraloviturii Checquy. Experimente-cheie fuseseră distruse. Şi Gerd, şi eu am fost nevoiţi să privim cum suntem ucişi. Purtam trupuri noi, bineînţeles. Am stat la trei metri de regii ţărilor noastre şi am toastat pentru propriile noastre cadavre. Şi atunci, când s-au terminat icnetele şi a fost curăţat sângele, am trecut pe lângă Curtea Checquy şi pe lângă elita celor două ţări, şi am pornit în lume. Am construit şi instruit din nou, şi am inovat în continuare. Cercetările noastre se desfăşurau la scară mai redusă, desigur. Averea noastră era mult mai modestă. A trebuit să stăm şi mai ascunşi. Totuşi, puterea noastră a crescut. Şi atunci… ei bine, atunci mă tem că este momentul când s-a instalat corupţia. Unii dintre *handwerksmannen* sunt fascinaţi de conceptul de corupţie. Şi-au dedicat secole întregi eliminării ei din organismul omenesc, opririi inevitabilei ei progresii. Pălăvrăgesc tot timpul despre ea. Nivelul molecular. Enzime. Organe. Din nefericire, s-au concentrat aşa de tare pe problema la scară redusă, că au scăpat neobservate cazurile mai mari. S-a strecurat instabilitatea. Priorităţile au devenit… denaturate, zise Altoitorul şi se foi neliniştit pe scaun. Unii dintre noi au devenit instabili.

— Instabili? întrebă Myfanwy.

Pentru că eraţi perfect sănătoşi la cap de la bun început, îşi zise ea. *Nimic nu pare mai normal decât să invadezi Anglia pe cai cu coarne.*

— Unul dintre cărturarii noştri principali, Jan, a căpătat o aplecare alarmantă spre tăiatul propriilor degete de la picioare. Cresc la loc, bineînţeles, dar abia dacă mai poţi să stai de vorbă cu el fără să-l vezi cum îşi scoate pantoful.

— Fermecător.

— Cred că unii oameni pur şi simplu nu sunt făcuţi să trăiască aşa de mult, cugetă belgianul.

— Nu crezi că s-ar putea să fie de vină toate cârpăcelile genetice? întrebă Myfanwy căscând.

Încordarea şi teama purtau o luptă deja pierdută cu extenuarea.

— Da, păi… nu, nu-mi place ideea asta, răspunse el.

— Nu, sigur că nu. Câte corpuri ai avut?

— Le pierzi numărul după o vreme, răspunse Altoitorul. Uneori m-am gândit că atragem oamenii nepotriviţi. Vărul meu are un depanator, un tânăr pe care-l cheamă Van Syoc. E un monstru, cu nişte obiceiuri tulburătoare.

Mda, cum ar fi să smulgă faţa prostituatelor, îşi zise Myfanwy. Se gândi să-i spună că Van Syoc murise, dar decise să se abţină.

— În orice caz, spuse bărbatul dezbrăcat, am devenit îngrijorat…

— În legătură cu chestia cu degetele de la picioare?

— Ei bine, nu, nu chiar de chestia cu degetele.

— N-ai fost îngrijorat de degete? întrebă Myfanwy, dându-şi şuturi mentale din cauza prelungirii discuţiei.

— Nu, de fapt, asta nu-i face niciun rău, spuse el neinteresat. Nici măcar nu-i afectează munca. Ce m-a îngrijorat pe mine în legătură cu degetele a fost că era un nou obicei – trăise sute de ani fără s-o facă. Acum, era un comportament compulsiv.

— Aha.

Câtă vreme nu-i afectează munca.

— Da, dar deviez de la subiect. Am observat nişte tendinţe îngrijorătoare. Comunicări care nu mai treceau pe la mine. Gerd devenise mai secretos şi era dintr-odată mult mai implicat în detaliile eforturilor noastre internaţionale. Înainte, se mulţumea să supravegheze atelierele. Totdeauna fusese dornic să se bucure de lux în viaţă, zise belgianul, oftând.

Absolut, îşi zise Myfanwy cu acreală. O *limuzină extinsă, un acvariu lucios.*

— Totdeauna s-a entuziasmat uşor, dar acum a căpătat o fixaţie pe proiectele noastre din Marea Britanie. Am devenit suspicios, dar n-am vrut să-l înfrunt direct. Nu fără să am mai multe dovezi. Aşa c-am aranjat să-i reţin într-o seară *geheimschrijver*-ul, când vărul meu era la teatru.

— *Geheimschrijver*-ul? întrebă Myfanwy.

— Ăăă, e „scriitorul secret" – secretarul, zise belgianul. Am pus mâna pe el şi am pus nişte subordonaţi să-i infiltreze memoria.

Myfanwy se crispă, gândindu-se la tânărul care făcuse o mică infiltrare în memorie proprie în seara aceea.

— Tipi cu solzi? întrebă ea încordată.

— Hm? A, nu – ştiu la ce te gândeşti, dar modelele alea sunt utile numai pentru persoane cu creier standard, neîmbunătăţit. Nu, personalul nostru de asistenţă e îmbunătăţit ca să funcţioneze ca mijloc de comunicare – telefoane. Se conectează mental direct la reţeaua de telefonie, pătrunzând în sistem. Vorbim cu ei ca şi cum ar fi persoana de la celălalt capăt al firului, iar cuvintele se transferă. Când persoana pe care am sunat-o vorbeşte în receptor, secretarul nostru îi repetă cuvintele cu vocea acesteia. E practic instantaneu şi imposibil de urmărit.

Ceea ce explică de ce colegii Micuţului Pion Alan n-au putut localiza convorbirile, se gândi ea cu amărăciune. *Presupun că nu pot trimite şi faxuri – la urma urmelor, unde să li le bagi?*

— M-am uitat cum l-au prins, i-au introdus diverse instrumente şi au descărcat transcrierile. Spre marea mea dezamăgire, am descoperit că Gerd s-a aflat în legătură cu implantaţii noştri din Checquy, pregătindu-i pentru un puci. Trebuie să spun că unul dintre agenţii noştri dubli din interiorul Curţii este încântat în mod deosebit de perspectiva unei revoluţii violente. Este destul de nesănătos, zise el. Sincer, urmă Altoitorul, a fost o lovitură extraordinară. Mă ocupasem de recrutarea şi îndoctrinarea lor. Fusese strategia mea de la bun

început. Supervizasem personal înfiinţarea Bazei Caius şi dezvoltarea şi amplasarea armei noastre fungice de distrugere în masă. A, da, spuse el când Myfanwy ridică dintr-o sprânceană. Este o mică entitate destul de înspăimântătoare. Subjugă fiinţele umane şi poate înghiţi suprafeţe vaste odată activată.

— În ideea comasării organizaţiilor noastre? întrebă Myfanwy sec.

Până în momentul acela, îşi permisese să se relaxeze. În parte, era din cauza oboselii, dar şi belgianul fusese aşa de agreabil, încât… ei bine, nu uitase că era un duşman despuiat şi având câteva sute de ani, dar nu mai ţinuse datele alea în prim-plan. Acum, referirea nonşalantă la cultul fungilor din Bath îi reamintise teroarea din ziua aia. Şi felul indiferent în care vorbise despre pătrunderea în memoria unei persoane o făcu să se cutremure.

— Tură Thomas, trebuie să-ţi aduci aminte că, din punctul de vedere al Broederschap-ului, Checquy nu este o forţă binevoitoare. Este adversarul care ne-a distrus eforturile şi a determinat distrugerea noastră. Am fost nevoit să văd cum îmi sunt distruse casele şi cum îmi sunt ucişi prietenii. Cadavrul meu a fost ars şi cenuşa a fost aruncată în ocean. Am reuşit să supravieţuiesc numai printr-o stratagemă extraordinar de iscusită. N-o să roşesc când îţi spun că, atunci când am ieşit din încercarea aceea, propunerile oficiale de pace către Checquy nu figurau foarte sus pe lista noastră de priorităţi. De fapt, scopul nostru iniţial a fost să ne ascundem de voi existenţa şi apoi să începem să provocăm cât de multă durere puteam.

— Şi ce s-a întâmplat? întrebă Myfanwy.

— E curios cum schimbă un om trecerea mai multor vieţi, cugetă belgianul. Pentru unii, se pare că aduce nevoia de a-şi tăia degetele de la picioare. Cât despre mine, m-am trezit iertând Checquy. Duşmănia a ajuns să mi se pară meschină şi, privind cum se extinde şi se îmbunătăţeşte organizaţia voastră, mi-am dat seama că reprezenta cea mai

bună formă de guvernare care poate exista în asemenea condiţii. Avea neajunsuri, firește, şi era supusă capriciilor omenirii, dar obiectivele erau nobile. Am ajuns să sper că ne-am putea întâlni fără resentimente. De-a lungul anilor, am adus în discuţie acest subiect cu vărul meu şi, cu timpul, a devenit dispus să accepte. Am continuat procesul de infiltrare şi de găsire a unor colaboratori în interiorul Checquy. *Nu* am făcut-o pentru că-mi doream să vă fac rău, ci pentru că Checquy e încă prudent în privinţa noastră şi voiam să vadă că e în interesul lor să ni se alăture.

— Amenințându-ne? întrebă Myfanwy.

— Demonstrând un punct de vedere care era în avantajul ambelor părţi, zise diplomat belgianul. Sau, poate, ca să vă arătăm bățul şi morcovul. Dacă ne dezvăluim existenţa, iar Checquy decide că nu poate tolera supravieţuirea noastră… ei bine, n-avem nicio intenţie să murim.

— Ah, încuviinţă Myfanwy.

— De curând, a devenit limpede că vărul meu nu mai era încântat de ideile mele. A considerat că pregătirile noastre trebuie folosite pentru a mutila, mai degrabă decât pentru a…

Vocea i se stinse, iar el clătină din cap ironic.

— Da?

— Mai degrabă decât pentru a altoi.

Myfanwy zâmbi palid.

— Îşi baza tot mai mult deciziile pe animozităţile personale. Acum câteva luni am aflat că subiecţii de la Baza Caius au fost selectaţi pentru că strămoşii lor au fost soldaţi Checquy care s-au aflat pe insula Wight. Era meschin şi sporea mai mult decât era necesar vulnerabilitatea întregii operaţiuni. Am avut o bănuială că o asemenea răzbunare meschină era doar vârful aisbergului. Aşa c-am făcut aranjamente ca să-l ţin ocupat câteva săptămâni pe vărul meu şi m-am transportat ca să discut cu tine şi să negociem un fel de tratat, urmă el.

— Şi ai ales şmecheria veche cu „livrează celeilalte părţi o inimă şi după aia creşte-ţi un corp

nou din ea”? întrebă Myfanwy.

— Ăăă, da, răspunse Altoitorul.

— Asta a fost singura modalitate la care ai fost în stare să te gândeşti ca să intri în legătură cu mine? întrebă Myfanwy. Nu ţi-a trecut prin cap să foloseşti şmecheria cu „pune mâna pe telefon”? Sau, şi e o idee absolut la întâmplare, nu puteai să mă răpeşti dintr-un club de noapte?

— Crezi c-ai fi fost dispusă să accepţi vreo propunere pe care aş fi făcut-o în condiţiile astea? întrebă blând von Suchtlen.

Nu, recunoscu Myfanwy în sinea ei, aducându-şi aminte furia pe care o trăise în maşina belgianului fără piele.

— În plus, inima era singura cale să părăsesc complexul nedepistat. Vărul meu devenea paranoic – pe bună dreptate, recunosc, pentru că eu chiar *pusesem* să fie interogat asistentul lui. Liniile telefonice erau ascultate şi nu puteam risca să fie interogat asistentul *meu,* aşa că nu puteam face niciun apel prin intermediul lui. De fapt, erau supravegheate şi venirile şi plecările din laboratorul meu. Am descoperit, spre marea mea dezamăgire, că eram aproape prizonier. Nu mă puteam duce nicăieri fără să afle vărul meu.

Belgianul oftă, iar chipul i se întunecă la gândul situaţiei sale.

— Am lăsat cutia cu inima în tăviţa cu corespondenţa de expediat. A fost trimisă unui serviciu de redirecţionare a corespondenţei, care a trimis-o unui curier, care ţi-a livrat-o ţie.

— Îmi pare rău, dar cum ai trimis *tu* o cutie în care se afla inima ta? întrebă Myfanwy.

Se alegea cu o durere de cap de tip M.C. Escher.

— Vrei să ştii cum funcţionează? întrebă belgianul, luminându-se vizibil. E destul de fascinant, serios. Tehnologie foarte nouă. Experimentală.

Trase aer în piept, iar Myfanwy îl întrerupse, disperată să prevină o nouă prelegere.

— Sunt convinsă că e uluitor, dar n-am nevoie în clipa asta de detaliile tehnice.

— Bineînţeles, spuse belgianul, iar ei i se păru că părea puţin stânjenit. Îmi pare rău, tocilarii… Tocilari se spune? Tocilarii pot fi puţin contagioşi. În orice caz, iei o mostră ca să creşti o inimă, iar trupul care creşte din inima aia o să aibă toate amintirile pe care le aveai la momentul acela.

— Deci ar putea fi două versiuni de-ale tale care bântuie pe-aici? întrebă Myfanwy, năucită.

— Nu, prelevarea mostrei este completă şi preia în totalitate diverse componente vitale. Corpul original începe să se descompună într-o oră după prelevare. Rezistă cam cât e nevoie să împachetezi mostra într-o cutie, să te dezbraci şi să intri la duş. După aceea, restul se lichefiază. Mostra se va dezvolta şi va deveni o inimă până ajunge să fie livrată, şi apoi se va opri o vreme, înainte să regenereze o persoană, în decurs de câteva săptămâni. Poate fi şi disecată, şi tot va creşte la loc.

Se uită mândru la ea, iar ea dădu din cap. Părea scârbos, dar lui Myfanwy i se păru că înţelesese.

— Persoana în care se transformă poate alege câteva abilităţi cu care să renască, urmă el exuberant. Nu ca abilităţile pe care le putem asigura prin chirurgie, desigur. Şi implică şi nişte riscuri.

— Ah? făcu Myfanwy.

— Se ştie că unii dintre primii subiecţi se lichefiau brusc într-un fel de suspensie. Dar am rezolvat în mare parte ciudăţenia asta şi era un risc pe care eram dispus să mi-l asum. Vărului meu i se spusese că o să mă izolez în apartamentele mele, iar el îmi acceptase dintotdeauna nevoia ocazională de meditaţie şi planificare strategică, aşa că m-a lăsat în pace. Chiar dacă mi-ar fi spart uşa, n-ar fi găsit niciun cadavru. Prin urmare, suntem liberi să stabilim detaliile fuziunii noastre, zise belgianul. Pot să i-o prezint vărului meu ca pe un fapt împlinit. Dacă Gerd nu e în stare să facă faţă, atunci sunt sigur că forţele unite ale Wetenschappelijk Broederschap van Natuurkundigen şi ale Soldaţilor

Tainici din Checquy ai maiestăţii sale vor reuşi să-i controleze pe el şi ce forţe o mai reuşi să adune.

Belgianul se lăsă pe spate cu un zâmbet satisfăcut.

— Mda, bine, zise Myfanwy, toate astea sună minunat, dar mă tem că am nişte veşti proaste pentru tine. În primul rând, tehnologia ta experimentală cu inima încă mai are câteva probleme. Creşterea n-a durat doar câteva săptămâni, ci câteva luni. Şi proiectul pe care l-ai pus la cale ca să-l ţină ocupat pe vărul tău, ăăă, n-a funcţionat…

Myfanwy îi prezentă un scurt rezumat al activităţilor de dată recentă ale vărului său.

— …aşa că se pare că vărul tău e mort… ucis în asalt, încheie Myfanwy jenată.

— Mort, repetă belgianul fără vlagă.

Se prăbuşise pe scaun şi părea un pic speriat de bombe. Myfanwy se foi pe scaunul ei incomod şi se întrebă dacă ar trebui să-i prezinte condoleanţe. *Poate condoleanţe oficiale din partea Checquy?* se gândi ea. Dar ajunse la concluzia că orice condoleanţe ar prezenta ar fi total şi vădit nesincere. Îşi permise să se uite bine la bărbatul care stătea în faţa ei. Părea să aibă spre 35 de ani şi avea forma fizică a cuiva care făcea sport cu regularitate. Când intrase în birou, n-avea deloc păr, dar în timpul discuţiei îi apăruseră pe scalp fire scurte.

— Mort, repetă el încet.

Myfanwy încuviinţă în tăcere.

— Totuşi, poate că e mai bine aşa, zise el, oftând. Gerd ar fi avut probleme să se adapteze la noua situaţie. Avea probleme de adaptare la o grămadă de lucruri în ultima vreme.

Inclusiv la ideea unei linii de fax care poate fi urmărită, se gândi Myfanwy lipsită de respect şi apoi încercă să alunge gândul, considerându-l nedemn.

— Graaf von Suchtlen, nu sunt împuternicită să realizez o fuziune între organizaţiile noastre, zise ea

cu blândeţe. Mă înţelegi, propunerea va trebui prezentată întregii Curţi.

El încuviinţă din cap.

— Şi, bineînţeles, va trebui implicat şi Croatoan. Apropo de asta, cu americanii ce intenţii aveaţi? De ce aveaţi agenţi şi acolo?

Von Suchtlen părea nedumerit şi clătină din cap neputincios.

— Un agent al Altoitorilor a fost capturat la Los Angeles, explică Myfanwy.

— A, se pare că Gerd a pus în aplicare unul dintre gambiturile noastre pentru situaţii speciale, zise el. Dacă Checquy ar fi devenit conştient de prezenţa noastră în Marea Britanie, am fi lăsat să fie descoperit în Statele Unite unul dintre agenţii noştri mai puţin importanţi. Asta ar fi fost o pistă falsă care să distragă Croatoan şi să ne asigure că n-o să trimită întăriri inoportune pentru Checquy.

— Pfui! zise Myfanwy. Ziceai că activarea fabricii de mucegai din Bath era tot unul dintre planurile tale pentru situaţii speciale? Dar cubul cărnos din Reading?

— Ăsta nu-i de-al meu, spuse Belgianul, uluit. Se pare că Gerd a improvizat un pic.

Myfanwy se uită atentă la el, apoi ridică din umeri.

Nu-l cred, îşi zise ea, *dar tipul ăsta trebuie să fi ştiut că activarea planurilor ăstora ar fi împiedicat orice compromis. Pun pariu că vărul lui jupuit a luat un proiect care ar fi trebuit să fie ultima opţiune şi a încercat să-l folosească drept primă mişcare.*

— Păi, cum am zis, negocierile nu pot începe până nu se adună toate părţile implicate. Totuşi, mă interesează să aud o parte dintre termenii tăi. Ţi-e foame? Eu sunt întotdeauna foarte ţâfnoasă când mă trezesc, iar tu ai crescut câteva luni într-un congelator.

— *Aş vrea* o ceaşcă de cafea, mărturisi belgianul.

— Bucătăriile mai sunt închise câteva ore, zise Myfanwy, iar aparatul meu din birou e stricat. Am în

reşedinţă un espressor extrem de complicat, dar sunt sigură că pot să-mi dau seama cum funcţionează. Cum o bei?

Myfanwy se ridică şi se duse spre portretul lui Grantchester. Ochii portretului îi atraseră privirea. *Presupun c-o să spună cineva c-ar trebui să dăm jos ăsta,* se gândi ea.

— Neagră, cu zahăr, te rog, spuse Altoitorul, dând să se ridice de pe scaun

— Te rog, nu te ridica! zise Myfanwy pripit.

Cel puţin nu până nu-ţi aduc un halat, îşi spuse ea cu tristeţe şi poate cu o urmă de regret.

La urma urmelor, era extrem de atrăgător.

42

Monica Jarvis-Reed stătea, picior peste picior, în aer.

Sorbea dintr-o cutie de suc şi înghiţea privind plaja italiană pustie de sub ea. Valurile de safir se întindeau pe kilometri întregi, făceau coame albe şi apoi se spărgeau pe ţărm. Golful era mic, având în lateral stânci care se arcuiau în sus şi tufişuri oliv care trasau o linie perfectă ce mărginea nisipul. Soarele era strălucitor chiar şi prin ochelarii de soare, iar ea se bucura că-şi pusese o cămaşă cu mânecă şi pantaloni lungi. Monica ridică un binoclu puternic care-i atârna pe o cureluşă la gât şi privi când o siluetă înaltă trecu prin tufişuri şi îşi croi drum spre şezlongul singuratic de pe nisip. Scoase un telefon prin satelit din tocul prins la curea şi-l duse la ureche.

— Transmisiunile? spuse ea.

— În aşteptare cu răsuflarea tăiată, se auzi o voce plictisită.

— El e. Are grimasa aia pe faţă. Şi un slip mult prea scurt. În plus, am văzut un norişor de fum când s-a aşezat.

— Bine, draga mea, semnalul biometric din satelit confirmă concluzia ta, veni răspunsul amuzat. E Nebunul nostru rebel. Confirmat.

— OK, spuse Monica, fă-mi legătura cu Tura Thomas.

★

— E splendid, zise Myfanwy. Da, te rog, mergi mai departe şi ocupă-te. Şi după acea bucură-te de restul săptămânii în Italia. Da, mersi, Monica!

Închise telefonul şi-şi îndreptă din nou atenţia spre cafea.

— Deci dacă n-a fost un iubit violent, ce-ai păţit la ochi? întrebă Bronwyn curioasă.

Myfanwy îşi ţinu privirea plecată şi se ocupă în continuare să toarne cafea în trei ceşti. Puse zahăr în două dintre ele şi lapte într-una singură.

— Airbagul, zise ea, întinzându-i o cană surorii ei.

Le luă pe celelalte două şi intră în living, unde Shantay stătea lungită pe o canapea, citind o revistă. Nebunul american sosise în Anglia cu trei zile în urmă, însoţită de o Tură cu ascendenţă comanşă şi o cohortă de avocaţi care să ajute la negocierea termenilor fuziunii.

Shantay acceptă cafeaua recunoscătoare şi îşi trase picioarele ca să-i facă loc lui Myfanwy să se aşeze pe canapea. Bronwyn se aşează pe un scaun şi îl ridică pe Wolfgang în braţe.

— Airbagul? repetă ea.

— Am avut un accident de maşină, spuse Myfanwy. Eram pe locul pasagerului. Ne-a lovit în spate, airbagul s-a umflat şi m-a lovit în faţă.

Shantay îşi dădu ochii peste cap pe după revistă.

— Au! făcu Bronwyn tresărind. Când s-a întâmplat?

— A doua zi după ce-am ieşit la club.

— Şi n-ai avut probleme cu ochii tăi învineţiţi la întâlnirile de afaceri?

— Au fost nişte priviri jenate, spuse Shantay, dar sora ta e aşa de importantă, că n-a avut nimeni destul curaj să pună întrebări.

— Plus machiajul, adăugă Myfanwy.

— Şi asta, recunoscu Shantay.

— Şi toată povestea cu fuziunea o să meargă OK? întrebă Bronwyn moale, mângâindu-l pe Wolfgang chiar în dosul urechilor.

Era clar că n-o interesa cu adevărat, dar îi păsa că era important pentru sora ei. Shantay se uită la Myfanwy şi ridică din sprâncene.

— Mda, oftă Myfanwy. Bineînţeles, o să dureze luni de zile să stabilim detaliile. O să fie păruieli între avocaţi, şi compromisuri, şi discuţii în contradictoriu. O să fie prea mândri ca să fie de acord cu unii dintre termenii noştri, iar noi o să fim prea suspicioşi ca să fim de acord cu unii dintre termenii lor, dar până la urmă o să meargă.

Şi chiar o să meargă, îşi zise ea. *O să-i legăm cu contracte şi jurăminte şi promisiuni de dezvăluiri complete. Îţi ţii prietenii aproape, iar duşmanii şi mai aproape, şi Altoitorii sunt şi una, şi alta.*

Între timp, o să promovăm o nouă Tură, un nou Cal şi *un nou Nebun, şi sunt decisă să aduc în Curte şi câţiva oameni fără puteri. Şi încă vreo câteva femei. Farrier tot face aluzii că vrea să fiu eu Nebun, ceea ce e o nebunie. Deşi…*

Bineînţeles, o să fie şi evenimente bizare tipice de zi cu zi prin lume, de care va trebui să ne ocupăm. Dar, cu ajutorul Altoitorilor, o să fim în stare să facem treabă mai bună.

— Păi asta-i bine, zise Bronwyn neatentă.

— Da, e destul de mulţumitor, încuviinţă Myfanwy.

— Şi Jonathan se întoarce peste două zile, spuse sora ei. O să poţi în sfârşit să-l vezi după cât? Douăzeci şi doi de ani!

— O să fie minunat! zise Myfanwy zâmbind. Un frate. O familie. O slujbă. Un iepure. Am nimerit o viaţă destul de bună, serios.

— Mda, acum nu-ţi mai trebuie decât un iubit, zise Shantay sec.

— Domnişoară Thomas, vreţi cartea asta de vizită? întrebă Val, intrând cu un coş cu rufe. Pe spate scrie: „Sună-mă dacă ai chef de băutura aia”.

— De unde a venit? întrebă Myfanwy.

— Am găsit-o în buzunarul cămăşiiăleia bărbăteşti *foarte* pătate, pufni Val.

43

Dragă Tu,

M-am gândit să mai aştern în grabă o ultimă notă înainte să duc dimineaţă ultimul set de scrisori la bancă. Acum e târziu şi sunt acasă, stau pe canapea, cu iepurele cuibărit la picioare. Afară ninge, dar aici arde focul şi e plăcut. E sigur şi cald, şi mi-e greu să rămân trează. Dar vreau să scriu lucrurile astea – pentru tine şi pentru mine.

A fost o zi lungă, fără revelaţii surprinzătoare sau întâmplări bizare (ceea ce e destul de bizar în sine). N-am avut timp de muncă de detectiv – doar îndatoririle de zi cu zi ca să fiu eu. În pauza de prânz, m-am dus la infirmeria Citadelei şi am făcut un control rapid. Voiam să-ţi las moştenire un corp relativ în formă.

Vreau să-ţi las cât de multe pot.

E foarte uşor să-ţi pierzi speranţa. Ştiu că n-am de ales în legătură cu ce urmează, şi în cazul meu nu e o chestiune de credinţă sau de fatalism. E pur şi simplu cunoaştere. Bănuiesc că ai putea spune că asta înseamnă că nu există liber-arbitru, dar, aşternând pe hârtie scrisorile astea, îmi place să cred că fac propriile mele alegeri. Şi, pe lângă asta, n-am avut niciodată parte de prea mult liber-arbitru în viaţa asta. Sunt recunoscătoare pentru orice primesc.

În sinea mea, există informaţia că tu s-ar putea să alegi cealaltă opţiune, să foloseşti cealaltă cheie şi să pleci să-ţi clădeşti propria viaţă. Nu te-aş putea acuza dacă ai face-o. Desigur, înseamnă că toată munca mea, toate pregătirile şi

scrisorile, sunt în principal în zadar. Însă te aşteaptă, dacă le vrei.

În final, nu contează ce alegere faci, sper să fii fericită. Nu ştiu ce fel de om eşti sau ce o să faci, dar ţi-am scris zeci de scrisori şi m-am trezit că îmi fac cu disperare griji. Tu nu exişti încă, dar eşti sora mea (identică!). Eşti fiica mea. Eşti familia mea. Poate că o să fii Myfanwy Thomas sau poate că o să-ţi alegi alt nume şi n-o să te gândeşti niciodată la mine. Dar, indiferent ce viaţă alegi, să ştii că mă gândesc la tine şi mă rog să-ţi meargă toate bine şi să te bucuri de cea mai bună viaţă cu putinţă.

Cu dragoste, întotdeauna,
Eu

MULŢUMIRI

O, Doamne! Sunt atâţia oameni cărora trebuie să le mulţumesc! Şi, inevitabil, o să uit pe cineva.

Întâi, primii mei cititori, înţelegători şi pătrunzători, care au consimţit să citească *Nume de cod: Tura* când avea alt nume şi apoi să-mi dea un feedback serios şi indulgent.

Personalul de la Foundry, care a fost atât de săritor şi primitor! În special Cecilia Campbell-Westlind, Kendra Jenkins şi Hannah Gordon, care au suportat câteva mii de întrebări caraghioase din partea mea şi tot au rezistat impulsului de a pune să fiu asasinat.

Redactorul meu, Tracy Roe, cea cu ochi de vultur şi totuşi uluitor de plină de tact, care a subliniat cu blândeţe că toată viaţa am folosit greşit cratimele.

Stéphanie Abou, agentul pentru drepturile de autor în străinătate şi o femeie misterioasă pe plan internaţional.

Jerry Kalajian, ambasadorul meu pe Coasta de Vest.

Editoarea mea, faimoasa Asya Muchnick, ale cărei muncă şi credinţă au fost nepreţuite şi care a făcut ca această poveste să fie mult mai bună. A fost dispusă să se implice în dezbateri îndelungi şi antrenante despre cele mai neînsemnate detalii, cum ar fi ce culoare de mucegai e mai amuzantă. Şi colegii ei de la Little, Brown, ale căror eforturi au avut cel mai mare impact.

Incomparabila Mollie Glick, regina agenţilor, cea cu limbaj de diplomat şi minte brici. Sunt foarte norocos să am o prietenă atât de entuziastă, atât de încurajatoare şi înţeleaptă ca ea.

Tatăl meu, Bill O'Malley, izvorul întregii cunoaşteri, care a fost dispus să răspundă la întrebări spontane pe o multitudine de teme, variind de la eticheta rapoartelor guvernului la cum să scapi cel mai eficient de o raţă care prevede viitorul.

Şi, în sfârşit, mama mea, Jeanne O'Malley, care a făcut ca această carte să existe. M-a alinat din cealaltă parte a planetei când am sunat-o înnebunit de-a dreptul după ce calculatorul meu vechi îmi înghiţise primele 200 de pagini din roman. M-a felicitat, după 24 de ore, când am găsit o copie de siguranţă ascunsă în măruntaiele hardului. (Oameni buni, vă implor, faceţi copii de siguranţă! Romanul pe care-l salvaţi s-ar putea să fie al vostru.) Mama a fost prima care a citit cartea şi a declarat-o bună. A crezut în ea şi în mine, şi ea a fost cea care mi-a cerut să-mi găsesc un agent şi apoi m-a ajutat să găsesc unul (cel perfect!). Mama mi-a dat sfaturi nepreţuite despre ce să fac în fiecare etapă. A gândit întotdeauna la scară mare, şi datorită ei ţineţi în mână această carte.

NUME DE COD:
TURA
„Impresionant! [...] Umorul sec, răsturnările de situație surprinzătoare și intriga bine meșteșugită fac din acest roman un câștigător."
PUBLISHERS WEEKLY
„Absolut convingător și captivant – foarte bine gândit și adesea ilar. [...] Până și acest critic istovit, care îmbătrânește și care suferă de deficit de atenție, a fost dat pe spate."
LEV GROSSMAN, autorul romanului Magicienii
„O combinație inedită de Harry Potter, Vânătorii de fantome și Războiul lumilor, acest roman e îndrăzneț și ingenios, plin de spori, mâzgă și suspans – și are trei eroine cutezătoare (dintre care două împart același trup!)."
KATHERINE NEVILLE, autoarea romanului The Fire
„Nume de cod: Tura are de toate – puteri secrete, organizații misterioase, cotloane întunecate, savanți excentrici și o rață care poate vedea viitorul. [...] Vă spun cu mâna pe inimă că a trecut ceva timp de când nu m-am mai bucurat așa de un roman paranormal. [...] Atât de bun e!"
JAMES FLOYD KELLY, wired.com
virtual project
Parteneri media
LEDA EDGE
thriller
ISBN: 978-606-793-633-9
www.edituracorint.ro

[1] Marcă americană de produse alimentare semipreparate congelate.

[2] Sat aflat la extremitatea nord-estică a Scoţiei şi considerat cel mai nordic punct al Marii Britanii continentale.

[3] Zonă aflată în jurul unui important nod de transport din centrul Londrei, în cartierul Southwark.

[4] „Draga mea!” (în germană, în original).

[5] Brigadoon (Brig o’ Doon) este un pod medieval situat în Ayrshire (Scoţia), construit la începutul secolului al XV-lea. Conform legendelor, pavajul este executat în zigzag pentru a împiedica vrăjitoarele să-l traverseze.

[6] Rasă de cai de povară de mari dimensiuni, dezvoltată în valea râului Clyde din Scoţia.

[7] *The Manchurian Candidate,* thriller scris de Richard Condon (1915-1996), publicat în 1959, despre fiul unei familii proeminente din politica americană căruia i-a fost spălat creierul pentru a deveni involuntar un asasin al Partidului Comunist. Romanul a fost ecranizat de două ori, în 1962 și în 2004.

[8] Joc de cuvinte în limba engleză: *bishop* înseamnă atât „nebunul din jocul de şah”, cât şi „episcop”.

[9] Joc de cuvinte în limba engleză: *chevalier* înseamnă atât „calul din jocul de şah”, cât şi „cavaler”.

[10] Croatoan (sau Croatan) – grup de indigeni americani care trăiau în zonele de coastă ale actualului stat Carolina de Nord, unul dintre triburile care făceau parte din populaţia algonquin.

[11] Chippewa sau ojibwa – populaţie indigenă americană care trăia în zona Lacului Superior (unul dintre Marile Lacuri de la graniţa dintre Statele Unite şi Canada); limba vorbită de aceasta face parte din familia algonquin.

[12] Special Air Service (Serviciul Special Aerian).

[13] Referire la Uvertura solemnă în Mi bemol major, op. 49, 1812, pentru cor şi orchestră, a lui Piotr Ilici Ceaikovski, care comemorează înfrângerea trupelor conduse de Napoleon în Rusia.

[14] Monstru legendar despre care se spune că ar trăi în mlaştinile şi lagunele din Australia.

[15] Personaje din lumea creată de China Miéville în *Cicatricea,* traducere de Mihai Samoilă, Ed. Tritonic, București, 2006.

[16] Personaje din seria *Cronicile din Narnia* de C.S. Lewis.

[17] Personaje într-o serie de cărţi şi benzi desenate ale scriitoarei și ilustratoarei finlandeze de limbă suedeză Tove Jansson, publicate

între 1945 şi 1993 şi având în centru familia Moomintroll. Hattifattenerii sunt nişte fiinţe înalte, slabe, care seamănă cu nişte şosete albe şi au capete rotunde, fără gât.

[18] Personaj din serialul *Dosarele X* (episodul „Gazda”), născut din apele menajere de la Cernobîl.

[19] Personaje din *Maşina timpului* de H.G. Wells.

[20] Personaje din seria *Whitby Witches* de Robin Jarvis.

[21] Personaje din seria *Stăpânul inelelor* de J. R. R. Tolkien.

[22] Referire la personajul principal din filmul *Comisarul Harry (Dirty Harry,* 1971), interpretat de Clint Eastwood.

[23] Stradă din Beverly Hills (California), cunoscută pentru magazinele de modă.

[24] Cocktail pe bază de gin şi bere de ghimbir, cunoscut şi ca London Mule.

[25] În traducere aproximativă, Temniţa Ştreangului.

CUPRINS

1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
20
21
22
23
24
25
26
27
28
29
30
31
32
33
34
35
36
37
38

39
40
41
42
43
MULȚUMIRI

Table of Contents

1	3
2	22
3	40
4	69
5	80
6	90
7	110
8	121
9	132
10	147
11	148
12	175
13	190
14	208
15	213
16	226
17	239
18	252
19	268
20	290
21	293
22	311
23	330
24	340
25	355
26	365
27	378

28 387
29 407
30 418
31 432
32 440
33 444
34 465
35 488
36 502
37 513
38 526
39 534
40 536
41 558
42 584
43 587
MULŢUMIRI 589